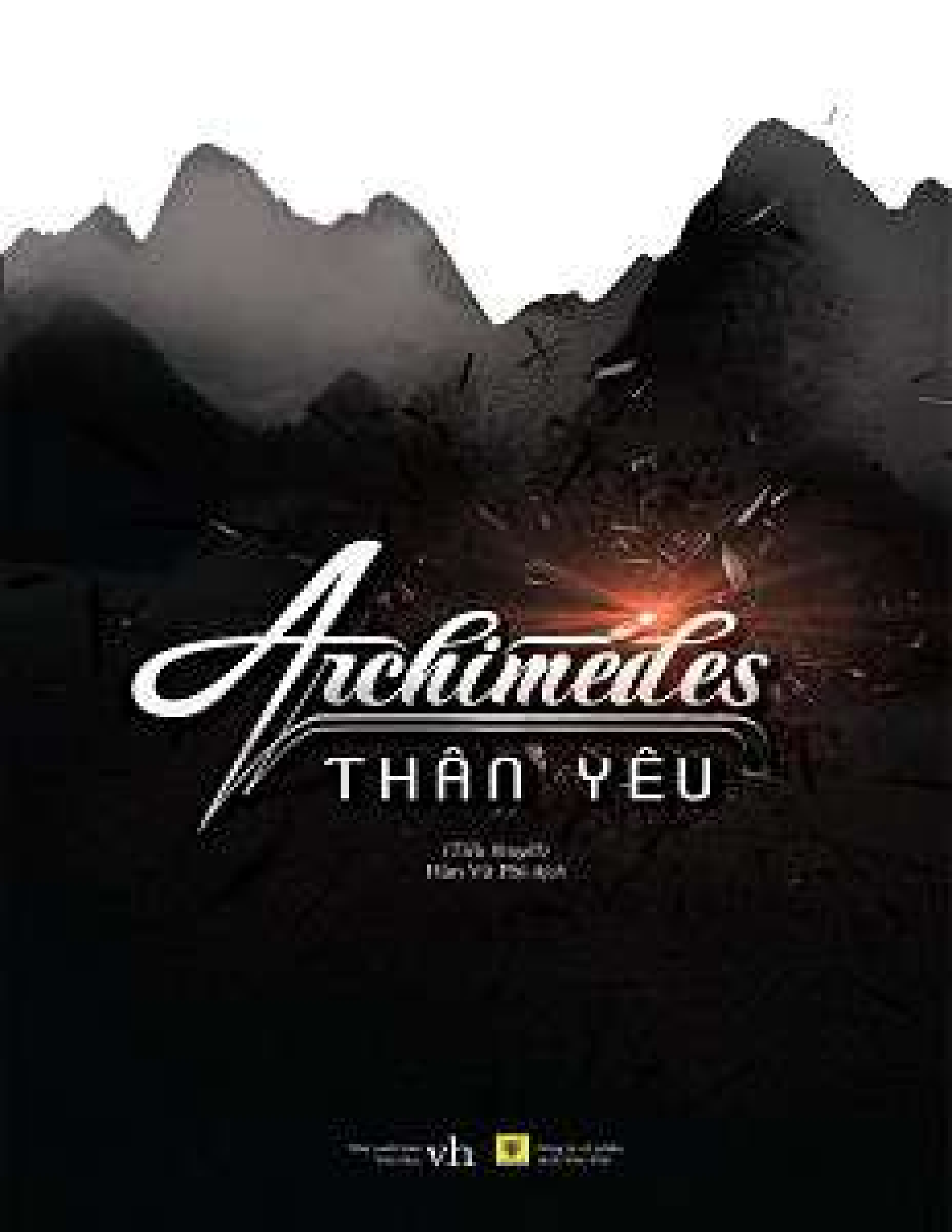
Archimedes
THÂN YÊU

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Cổ Tích Archimedes

Type-er: Tiểu Cường Tử

Tiết trời vào độ cuối đông đầu xuân, dù nhiệt độ vẫn còn rất thấp, nhưng bầu trời xanh thẳm tựa như đã được gột rửa sạch sẽ. Mấy hôm trước trời đổ trận tuyết lớn, núi rừng dưới bầu trời xanh nay được khoác lên một màu trắng bạc. Trước khung cảnh tĩnh lặng tuyệt đẹp ấy, lòng người trở nên thư thái biết bao.

Chân Ái không rảnh chú ý đến. Vừa xuống xe, hơi lạnh lập tức ùa vào mặt, bắp chân lạnh đến tê cứng. Cô kéo kín áo khoác ni theo phản xạ, rảo bước đi về phía lâu đài cổ trước mặt.

Giữa trời đất chỉ còn lại tiếng cuồng phong gào thét.

Nổi bật trước màn tuyết trắng, tòa lâu đài kiểu Âu sạch sẽ lại trang nhã chẳng khác gì nơi ở của hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích. Nhưng cửa sổ trên lâu đài quá nhiều, tối om, thoạt nhìn như mắt người đang chằm chằm nhìn vào Chân Ái giữa màn tuyết trắng.

Ai lại ở nơi kỳ dị này chứ?

Chân Ái bỏ qua sự khác thường ấy trong đầu, lấy từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp. Nền trắng chữ đen, không có bất kỳ trang trí hay màu sắc gì, chữ kiểu Spencer(*) viết tay cổ điển...

https://thuviensach.vn

(*) Mẫu chữ Spencer do Platt Rogers Spencer sáng chế, lấy căn bản là hình ảnh của thiên nhiên như lá, cây v.v... nên nét chữ mềm mại, rất đẹp. Mẫu chữ này được xem là phong cách viết chuẩn trong thương mại, phổ biến trong một thời gian dài từ giữa thế kỷ XIX sang đến đầu thế kỷ XX tại Hoa Kỳ.

S.A.YAN

The Man of Letters

Anh ta tên Ngôn Tố.

Ánh tuyết trắng hắt lên tấm danh thiếp, chiếu vào đôi mắt đen của cô. Lúc lấy được danh thiếp từ chỗ Owen, cô hơi bất ngờ. Chuyên gia giải mã, nhà logic học, chuyên gia phân tích hành động, cố vấn đặc biệt của FBI và CIA, cộng thêm một loạt danh hiệu không sao đếm xuể nhưng khi gói gọn vào tấm danh thiếp này chỉ miêu tả đơn giản vậy thôi sao?

The Man of Letters. Học giả? Người giải mã?

Nhìn thì như khiêm tốn, nhưng thật ra lại rất kiêu ngạo.

Chân Ái bước lên bậc thang đá dày cộp, rồi nhấn chuông cửa. Một nữ giúp việc da vàng ra mở cửa, nói tiếng Anh với chất giọng Đông Nam Á đặc sệt: “Xin chờ một chút, tôi đi báo với ông chủ. Mời cô cứ tự nhiên, nhưng tốt nhất là đừng!”

Chân Ái gật đầu nói cảm ơn, nhưng thầm nghĩ câu nói sau cùng nghe sao cũng thấy có vẻ giống giọng điệu của chủ nhà này. Quả nhiên, cô vừa nghiêng đầu, đã nhìn thấy hàng chữ màu đen trên bức tường trắng bên phải tiền sảnh, kiểu chữ giống trên tấm danh thiếp kia...

You may suit yourself, but do not!

https://thuviensach.vn

(Mời cứ tự nhiên, nhưng tốt nhất là đừng!)

Đúng là kẻ kiêu căng.

Nhiệt độ lò sưởi trong nhà vừa đủ, cô không để tâm đến giá treo quần áo đặt ở cửa mà chỉ cởi vài chiếc nút áo và nới lỏng khăn quàng.

Tòa lâu đài ấm áp, sạch sẽ, đồ trang trí thiết kế theo phong cách thời kỳ Phục Hưng, có rất nhiều cửa sổ, ánh mặt trời sáng ngời nhưng không chói mắt, dịu dàng soi lên bức danh họa đã trải qua biết bao bể dâu, cả căn phòng mang đậm hương vị thời gian.

Mười phút trôi qua nhưng vẫn không thấy bóng dáng chủ nhân đâu. Cô men theo bậc đá ở đại sảnh, đi vài bước, thoáng nhìn ánh sáng rực rỡ nơi cuối hành lang.

Cửa ra là một thế giới khác, ánh sáng ngũ sắc sặc sỡ như thác nước đổ xuống từ bầu trời cao cao, tất cả đều ù mình trong quầng sáng dịu nhẹ.

Trước mặt là sảnh tròn rộng rãi, xung quanh là giá sách làm bằng gỗ cao mười mét tính từ sàn nhà lên đến trần nhà, cả một vòng từ trên xuống dưới bày hàng vạn cuốn sách. Độ cao và màu sắc khác nhau, hệt như vô số viên kẹo màu, lặng lẽ đợi người đến thưởng thức.

Hai bên giá sách là hai lối cầu thang xoắn ốc, từ dưới lên trên cứ cách hai mét lại có một lối đi chạy theo hình tròn, tiện để lấy sách. Ngẩng đầu lên, trên đỉnh đầu là cửa sổ kính hoa văn màu hình tròn tròn, ánh nắng tinh khôi chiếu xuyên qua lớp kính, biến thành từng nhánh thác sáng với đủ mọi màu sắc.

Cô chưa thấy phòng sách tư nhân nào lớn như vậy, thư hương cổ kính như thể chứa đựng sức mạnh gột rửa của thời gian. Cô hít một hơi thật sâu, lúc này mới nhìn về phía chiếc đàn piano tam giác màu trắng ở giữ phòng sách. Đặt đàn piano ở một nơi như thế, sở thích của chủ nhân tòa lâu đài

https://thuviensach.vn

này quả đúng là kỳ lạ... Bước chân đột nhiên hơi chậm lại, cô nhìn thấy người thanh niên ngồi sau chiếc piano.

Anh ta khoảng chừng hai mươi tư tuổi, đôi mắt sâu thẳm, làn da trắng ngần, ngũ quan tuyệt đẹp chói lòa như đích thân Thượng đế ra tay khắc tạc. Đường viền khuôn mặt sắc nét như người phương Tây, giống những chàng quý tộc Anh bước ra từ bức tranh cổ điển. Nhất là đôi mắt màu nâu nhạt, trong vắt long lanh như bầu trời vời vợi của mùa thu.

Chỉ vừa liếc nhìn trái tim Chân Ái thoáng đập thình thịch. Thấy người đến, vẻ mặt anh ta vô cùng hờ hững, chẳng hề hỏi han gì, chỉ có đôi mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Chân Ái, lông mi đen nhánh rủ xuống, quan sát cô một lượt rồi lặng lẽ rời mắt đi.

Cai nhìn kia thật sự quá tế nhị, Chân Ái cứ có cảm giác như anh ta đang phán đoán gì đó nhưng nghĩ lại thì chắc có lẽ là cô quá đa nghi rồi.

Đi vòng qua đàn piano, cô mới phát hiện anh ta không phải đang ngồi trên ghế đàn mà ngồi trên xe lăn. Vóc dáng anh ta rất cao, mặc áo len và quần dài sáng màu, dẫu ngồi trên xe lăn nhưng có vẻ rất an nhàn tự tại, tay liên hồi múa bút vẽ nốt trên khuông nhạc. Là đang phổ nhạc sao? Chân Ái không khỏi thương tiếc, một người thanh niên đẹp trai như vậy thế mà lại... tàn tật.

Có lẽ cảm hứng vừa ùa tới, anh ta cứ thế vùi đầu mà viết, dường như đã quên mất sự tồn tại của Chân Ái. Viết đến đoạn nào đó, anh ta đột nhiên chìa tay với đến giá sách bên kia đàn piano.

Chân Ái thấy anh ta hành động khó khăn, theo phản xạ định đẩy xe lăn cho anh ta. Tay vừa mới vươn ra lại nghĩ rằng kiểu "ý tốt" này rất mất lịch sự, kết quả tay giơ giữa không trung, lúng ta lúng túng.

Người đàn ông đó nhìn tay cô rụt về, yên lặng hồi lâu rồi ngước mắt lên nhìn cô. Đôi mắt sáng màu hững hờ nhưng không thể che đi sự sắc bén,

https://thuviensach.vn

mang theo vẻ thăm dò. Chân Ái bị anh ta nhìn đến mức khó hiểu liền cất lời trước: “Chào anh, tôi tìm ngài Ngôn Tố.”

“Chính là tôi.”

Chân Ái sửng sốt. Trước khi đến cô từng nghe một số tin đồn về Ngôn Tố, tính cách quái gở, không có bạn bè, cả năm trời cứ vùi mình trong lâu đài cổ thần bí vùng núi sâu. Di nhiên cô sẽ phải tưởng tượng ra một ông lão còng lưng dáng người lọm khọm, gương mặt teo tóp, cầm ngọn đèn dầu cũ kỹ đi lại trong hành lang tối om của lâu đài cổ u ám, trên cửa sổ đen ngòm thình lình hiện ra một vệt ma trơi.

Cô biết vị Ngôn Tố tiên sinh có cái tên đồng âm với từ “nghiêm túc” này là Hoa kiều, đương nhiên cho rằng đó là người lớn tuổi, thấy người thanh niên kia còn tưởng là con trai của Ngôn Tố nữa kìa. Ai có thể ngờ nhân vật truyền kỳ như vậy lại còn trẻ đến thế?

“Lấy cuốn sách màu trắng trên giá kia cho tôi.” Giọng anh trầm thấp lại rõ ràng, giống như một loại nhạc cụ nào đó. “Đối diện cô, hang thứ mười ba từ dưới lên trên, cuốn thứ năm từ phải qua trái.”

Chân Ái đi đến lấy sách ra, anh nhận lấy, tỉnh bơ hít vào một hơi, ánh mắt rời vào bàn tay ửng hồng của cô, ôn hòa hỏi: “Không đeo găng tay à?”

Câu hỏi đột ngột này khiến Chân Ái thoáng sửng sốt.

“Không có.”

Chân Ái cúi đầu nhìn xuống, da tay vì vừa từ ngoài trời lạnh bước vào trong không gian ấm áp nên có chỗ đỏ chỗ trắng.

Chàng trai ngồi trên chiếc xe lăn lấy một chiếc khăn tay từ túi ra, hết sức cẩn thận lau phần bìa sách nơi Chân Ái vừa chạm tay vào.

https://thuviensach.vn

Chân Ái: “...”

Anh ngước mắt, thấy cô đang nhìn thì điềm nhiên giải thích: “Tay người vốn tiết ra dầu, tùy thể chất khác nhau có thể tạo thành axit béo bão hòa hoặc không bão hòa. Nói một cách dễ hiểu là tính axit yếu. Cuốn sách có một lớp màng bảo vệ, nhưng bị cô chạm vào, không lau sạch thì loại dầu này sẽ phá hỏng...” Nhìn thấy cô gái trợn to hai mắt vì kinh ngạc, anh nói nửa chừng thì dừng lại, im lặng hồi lâu. “Xem như tôi chưa nói gì.”

Chân Ái bật cười. Khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Tố trắng hơn một chút: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Chân Ái thôi cười, nhớ lại lời nhắc nhở của Owen lúc cô đến: “Đừng chủ động bắt tay cậu ta, bởi vì cậu ta sẽ nói với em trên tay có hàng triệu loại vi khuẩn, bao gồm vài trăm nghìn loại vi khuẩn hình cầu, hình que, hình xoắn ốc. Ngoài vi khuẩn còn có nấm, thậm chí là virus. Mà nghiên cứu cho thấy, tổng số lượng vào chủng loại vi khuẩn trên tay phụ nữ có nhiều hơn đàn ông. Cho nên phép lịch sự quốc tế giao quyền chủ động bắt tay giữa nam nữ cho phái nữ là không công bằng. Vì tôn trọng đối phương, người ta nên tránh tiếp xúc thân thể, nhất là tay.”

Chân Ái đưa phong thư lớn cho anh, “Là Owen bảo tôi đến đây, anh ấy nói anh có thể giúp được tôi. Làm phiền anh rồi.”

Ngôn Tố nhận lấy, ngón tay khẽ vuốt mép bì thư, rất nhẵn mịn. Mở phong thư lấy ra một tấm thẻ, trên đó có mười mấy hàng ma trận số chi chít: “98, 23, 15, 85, 85, 74, 66, 93...”

“Đây là bì thư của cô hay nó được hay nó được gửi chung với tấm thẻ này?”

https://thuviensach.vn

“Là của tôi. Thẻ không có bì thư, người ta nhét thẳng vào khe cửa.” Chân Ái thấy anh hình như đang suy nghĩ điều gì đó, nói thêm một câu: “Tôi cũng thấy lạ, đưa thẻ nhưng không cho vào phong thư.”

“Chất liệu giấy có thể tiết lộ rất nhiều thông tin. Tấm thẻ là giấy láng một mặt loại mỏng bình thường.” Anh khẽ nheo mắt, giơ phong bì lên, “Nhưng loại này là giấy Tuyên Thành gấp thủ công, chỉ lấy được tại một phân xưởng tại khu người Hoa.”

“Chỉ một chiếc phong bì đã nhìn ra được nhiều như vậy à?” Chân Ái kinh ngạc nhướng mày.

Thấy phản ứng này, mắt Ngôn Tố có chút hờ hững. Cô kinh ngạc đến mức hơi cố ý, nói cách khác, biểu hiện này chứng tỏ cô đang nói dối. Anh rời mắt đi, đặt phong bì và tấm thẻ lên nắp đàn piano, không nói lời nào. Chân Ái lại đưa mấy tờ giấy còn lại cho anh: “Owen nói, anh không giải quyết vấn đề giúp người mà anh không hiểu rõ, đây là sơ yếu lý lịch của tôi.”

Ngôn Tố nhanh chóng nhận lấy, xem xét một lát rồi đặt lên đàn piano, vẫn không nói không rằng. Chân Ái cảm thấy anh rất quái gở, vừa định hỏi gì đó thì nữ giúp việc đi đến, nói với ngôn Tố: “Anh Owen đến ạ.”

Owen đi vào, điều đầu tiên là nở nụ cười ấm áp nhìn về phía Chân Ái: “Ái, bàn bạc thế nào rồi?”

Ngoài dự tính, Ngôn Tố ngắt lời: “ Tôi có chuyện cần nói với cậu.”

Hoàn toàn không quan tâm đến ý kiến của Chân Ái. Owen sửng sốt, hơi lộ vẻ áy náy cười cười với cô. Chân Ái không hề để bụn, nói tiếng: “Đã quấy rầy!”, rồi đi trước.

Owen chờ Chân Ái đi rồi mới đến bên cạnh Ngôn Tố, đá vào xe lăn của anh một phát: “Cậu có thể thay đổi sở thích gặp vấn đề khó khăn liền tìm xe

https://thuviensach.vn

lăn an ủi này đi được không?”

Hai ngón tay Ngôn Tố kẹp tấm thẻ kia, nói: “Người bạn của cậu không phải là người ủy thác, cô ấy không phải là người nhận được thứ này.”

Owen khựng lại, anh ta biết rõ Ngôn Tố chỉ nhận vụ án mà người ủy thác đích thân đến nhà nhờ vả.

“Có phải cậu nhầm rồi không? Lỡ như...”

“Căng thẳng như vậy làm gì? Tôi đâu có nói từ chối không nhận.”

Owen há hốc miệng kinh ngạc. Con người Ngôn Tố rất bảo thủ, làm việc chỉ theo nguyên tắc của bản thân. Nếu đã biết Chân Ái không phải người ủy thác, mà lại lừa anh, vậy sao có chuyện chịu nhận lời giúp đỡ chứ?

“Vì sao?”

Ngôn Tố mở nắp đàn piano lên, ngón tay thon dài trắng ngần vẽ nên một khúc nhạc thánh thót, anh ung dung nói: “Bởi vì cô ấy nằm trong diện bảo vệ nhân chứng, là nhân chứng cậu chịu trách nhiệm bảo vệ.”

Owen bị anh nhìn thấu, kinh hoàng đến mức sông lung cứng ngắc, nào còn có tâm tư xem anh chơi đàn? Owne hất tay Ngôn Tố ra, đóng bụp nắp đàn piano lại, nhìn anh chằm chằm: “Cô ấy không phải...”

Anh vốn định phủ nhận, nhưng nhanh chóng nhận ra có nói dối cũng không qua được mắt người này. Ngôn Tố lại mở nắp đàn lên, thản nhiên đánh đàn, giọng nói thanh nhã trầm thấp hòa vào tiếng đàn du dương: “Tay phải cô ấy từng bị thương, từng bị giam cầm ngược đãi, tính cảnh giác rất cao, biết dùng súng, bố mẹ hẳn là một người hoặc có khi cả hai đều là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực nào đó, đã chết. Cô ấy đã từng được huấn luyện tự bảo vệ bản thân hoặc phòng ngự chuyên nghiệp, hiểu mật mã

https://thuviensach.vn

học căn bản và kỹ năng vốn có khác với chuyên môn trên lý lịch sơ lược. Chuyên môn thật sự của cô ấy hẳn là sinh vật, nghiêng về nghiên cứu tế bào hoặc bào chế thuốc.”

“Cậu ở chung phòng với cô ấy được bao lâu? Năm hay mười phút?” Owen trố mắt líu lưỡi, “Sao lại dễ dàng nhận ra được chứ?”

“Rất rõ ràng.”

Ngôn Tố thờ ơ nhìn Owen, ánh nắng ngũ sắc soi vào đôi mắt màu nâu nhạt của anh, sáng trong

dịu dàng, gột sạch bụi bặm.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 2

Type-er: Tiểu Cường Tử

Rõ ràng ở chỗ nào cơ chứ... Owen há hốc miệng, anh đúng là ngu ngốc mới hỏi tên này.

Tuy đã vô số lần chứng kiến điệu bộ vô sỉ vừa nhìn một lần đã rõ của ai kia còn người khác thì như lọt vào màn sương mù chẳng nhìn thấy gì ở phía trước, lại hận không thể bóp chết anh. Nhưng giống như vô số lần trước, Owen rất muốn biết vì sao Ngôn Tố nhìn ra được. Anh ta tựa người vào chiếc đàn piano, ra dấu tay xin mời.

Ngôn Tố trượt xe lăn ra sau, ánh sáng cửa sổ bằng kính chiếu vào đôi mắt sáng màu của anh, ánh nâu giờ đây lại toát ra màu xanh nhạt.

“Lý lịch sơ lược giống giới thiệu cậu gửi tôi. Đại học Sorrel Fraser, nghiên cứu sinh khoa Tin tức và Truyền thông đại chúng. Nhưng theo thực tế thì...

Trời lạnh thế này không mang găng tay, có thể bởi vì sẽ làm giảm bớt độ mẫn cảm của ngón tay, không kịp ứng phó với tình huống nào đó nếu nó đột nhiên xuất hiện. Trong nhà nhiệt độ cao thế này, cô ấy đổ mồ hôi nhưng không cởi áo khoác và khăn quàng cổ, chứng tỏ cô ấy không có cảm giác an toàn, tư thế sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Ống quần rộng không có nếp nhăn, bên ngoài rất lạnh, tuyết rất dày nhưng cô ấy không mang ủng. Trong ống quần có giấu đồ, nhìn đường viền có thể khẳng định là một khẩu súng. Sinh viên mà lại mang theo súng sao? Không đâu. Nếu là đối tượng quan trọng được bảo vệ thì lại là chuyện khác.

Từ thành phố đến đây hơn một giờ, áo khoác của cô ấy không có nếp nhăn do thắt dây an toàn. Cậu không thắt dây an toàn là vì làm đặc vụ phải giữ vững tốc độ phản ứng nhanh nhất. Dây an toàn sẽ làm tốn thời gian, có khi còn bị mắc kẹt trong xe. Cô ấy học theo bọn cậu không cài là vì lo lắng tình huống phát sinh đột ngột. Cô ấy mắc chứng hoang tưởng bị hại loại nhẹ, là phản ứng phổ biến nhất trong giai đoạn đầu của nhân chứng thay đổi thân phận.

Lúc cô ấy đi vào có liếc nhìn sách trên giá một lượt, lúc thấy sách liên quan đến mảng tin tức thì mắt không dừng lại, chỉ coi nó giống như bao loại sách khác. Rõ ràng cô ấy không có hứng thú. Nhưng khi nhìn đến khu sách sinh vật tế bào, dược lý thì ánh mắt dừng lại trên năm giây, tay phải vô thức gõ lên phong bì. Cô ấy không chỉ đang nhìn, mà còn đang nhớ tên sách. Đây là thói quen thu thập và bổ sung tri thức đối với chuyên ngành của mình.

Lúc cô ấy đứng yên tay phải đặt trên tay trái, điều này không phải vì thuận tay trái. Khi đưa đồ cho tôi, hay lúc sau cầm sách đến cô ấy đều dùng tay trái, mục đích là muốn che đi vết sẹo kẹp chích điện trên cổ tay phải.”

Owen trố mắt nghẹn lời, Ngôn Tố suy đoán được rất nhiều. Lúc anh tiếp nhận Chân Ái, tài liệu lấy được cũng không toàn diện như vậy. Lúc đó anh chỉ biết cô bị nhân vật cấp cao của tổ chức ngầm nào đó truy sát. Còn nhỏ tuổi nhưng lại nắm trong tay nghiên cứu khoa học kỹ thuật cơ mật quan trọng. Cũng chính vì giá trị lợi dụng cao như thế nên CIA mới bằng lòng bảo vệ cô. Hoặc nói thẳng ra là, nắm giữ và lợi dụng cô.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nói lưu loát: “Mặt khác, tay cô ấy có mùi dầu sáp ong và bột talc. Dầu sáp ong được dùng để bảo vệ da, chống mất nước cho người thường xuyên khử trùng tay. Còn bột talc được người đeo găng tay cao su sử dụng để làm việc một cách linh hoạt. Cô ấy là bác sĩ ngoại khoa à? Không phải. Bác sĩ phải học chuyên ngành đến mười hai năm, cô ấy cùng lắm hai mươi hai tuổi.

Kết hợp với suy luận lúc trước, thì có thể suy đoán cô ấy là người bào chế thuốc, hoặc nghiên cứu sinh vật tế bào trong phòng thí nghiệm.”

“Cậu rất quan tâm cô ấy, như vậy đủ để nói rõ vấn đề rồi.”

Anh lựa ra tờ đầu tiên của sơ yếu lý lịch, nghiêng về phía ánh sáng, trên tờ giấy trắng hiện lên một dấu vết trong suốt.

“Trước khi đóng dấu, cô ấy từng viết lên một trang trước trang giấy này. Sinh viên học truyền thông đại chúng viết số điện thoại còn dùng mã Morse(*) à? Về phần bố mẹ cô ấy, là tôi nhìn vẻ mặt cậu, sau khi xác định cô ấy là đối tượng bảo vệ nhân chứng thì mới nghĩ đến.

Cô ấy vẫn đang làm những thí nghiệm liên quan, điều này chứng minh trong lĩnh vực này cô ấy nắm giữ kỹ thuật và tri thức quan trọng. Ở lĩnh vực nghiên cứu sinh vật và dược lý học, nói không có thiên tài vì mấu chốt của nó chính là kinh nghiệm và tích lũy. Cô ấy còn trẻ như vậy chỉ có thể là được kế thừa từ bố mẹ. Mặt khác, còn có một điểm quan trọng nhất.” Ngôn Tố nhìn chằm chằm Owen với vẻ vừa nghi ngờ vừa đầy thăm dò, “Bên cạnh cậu đột ngột xuất hiện một cô gái tôi không quen biết, không phải bạn gái cậu nhưng cậu vô cùng quan tâm đến sự an toàn của cô ấy, còn bảo tôi giải mật mã trẻ con gì đó cho cô ấy. Lấy dao mổ trâu giết gà.”

Anh khinh thường cười khẩy một tiếng, tổng kết: “Tình hình có khả năng nhất là bố mẹ cô ấy phản bội một tổ chức nào đó, bị người ta giết hại,

https://thuviensach.vn

trước khi chết giao toàn bộ bí mật cho con gái. Cô con gái dùng cái này đổi lấy chương trình bảo vệ nhân chứng.”

(*) Mã Morse hay mã Mooc-xơ là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo.

Trong phòng sách trống trải yên lặng như tờ, trên khuôn mặt kinh ngạc của Owen viết lên bốn chữ: Nghe thế đủ rồi.

“Dĩ nhiên còn có khả năng khác.” Ngôn Tố cười dị thường, đôi mắt lấp lánh nhìn Owen chằm chằm, “Ví dụ như làm công trong cửa hàng bán dầu sáp ong, thích mua phụ kiện phái nam, thích nghiên cứu mật mã, thích dược lý và sinh vật. Cá tính nổi loạn, không cài dây an toàn, mang súng giả dọa người khác. Đồng thời có chứng hoang tưởng bị hại rất mạnh... Mâu thuẫn à? Kết luận tôi rút ra là trường hợp có khả năng lớn nhất.”

Trong lúc lơ đãng anh liền nở nụ cười tự phụ, “Nét mặt của cậu đã nói cho tôi biết đáp án. Cảm ơn!”

Mặt Owen sa sầm. Anh ta còn thản nhiên thêm một câu: “Cho nên mới nói, vẻ mặt giàu biểu cảm hại nhiều hơn lợi.”

Owen rầu rĩ, bạn bè từ nhỏ đến lớn lẽ nào còn phải trưng bộ mặt lạnh như tiền ra à? Ngôn Tố đứng dậy, đặt quyển sách màu trắng kia vào lại giá sách. Owen cúi đầu, ngón tay dài bấm phím piano, nốt nhạc chẳng thành giai điệu gì cả: “Rất lợi hại, có điều cậu đã nói sai một điểm.”

Ngôn Tố quay người lại nhìn anh.

“Cô ấy không phải mới làm nhân chứng giai đoạn đầu, đã năm năm rồi. Mấy đặc vụ bảo vệ trước đó đều hy sinh vì nhiệm vụ hết cả.”

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn bạn hồi lâu, tiếng nói trầm thấp: “Owen.”

https://thuviensach.vn

“Hử?”

“Cho cậu một lời khuyên.”

Owen dỏng tai lên.

“Cẩn thận đừng chết.”

“...”

Ngôn Tố nói xong thu dọn trang giấy trên giá đàn piano, Owen nhìn thấy tấm thẻ Chân Ái đưa đến, hỏi: “Cậu không định xem thử sao?”

Ngôn Tố thờ ơ, không có quá nhiều hứng thú. Owen lại gần cầm sơ yếu lý lịch của Chân Ái, trước kia học trung học ở châu Âu, sau này học đại học ở Mỹ, đơn giản thật thà. Anh hơi nghiêng trang giấy về phía ánh sáng, quả nhiên thấy trên giấy có dấu vết. Tuy ký hiệu không giống, nhưng chắc chắn là mật mã Morse.

****--**. . *. . *-**. . **-*****--***. . *. . -*****-*-. . --*. . **-. . ***. . -****-*----. . *****. . -----****-**---. . *****. . -----****------. . ****-. . ****-. . *----****-**---. . -*-*--****-

“Rõ ràng là số điện thoại.” Owen bất giác đọc ra: “Delf Ben Agust, số 150 250 04412! Số điện thoại Trung Quốc à?”

Ngôn Tố khựng lại, ánh mắt liếc về phía tờ giấy trong tay Owen. Từng dãy ký hiệu chuyển động thật nhanh trong đầu anh, anh nhíu mày: “Đây không phải là tên người và số điện thoại, là đe dọa tử vong.”

Sắc mặt Owen tái nhợt, anh nói: “ Có vài nhân chứng không coi trọng tính mạng người khác sẽ cố ý giết người, nhưng Ái không làm vậy đâu.”

“Cô ấy viết chữ bằng tay trái hay tay phải?”

https://thuviensach.vn

“Tay phải.”

“Tay phải cô ấy từng bị thương, không đủ sức, vả lại với tính cảnh giác của cô ấy sao có thể để lại dấu vết rõ như vậy?” Anh như giận như cười, hơi nổi cáu, “Không phải cô ấy viết.”

Ngôn Tố ngước nhìn Owen: “Cô ấy có một người bạn cùng phòng hiểu mật mã Morse, các cậu chưa từng điều tra người bên cạnh cô ấy sao?”

Owen vội vàng gọi điện thoại cho Chân Ái, không có ai bắt máy. Anh ta lập tức rời đi.

“Bây giờ cậu nên cầu nguyện uy hiếp này không phải gửi cho cô ấy đi.” Giọng Ngôn Tố thản nhiên, thấy Owen muốn thở phào thì lại lắng lặng thêm vào: “Khả năng không lớn.”

“...”

Điện thoại Chân Ái để chế độ im lặng, lúc vào thư viện trường lấy thẻ mới phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ. Trả lời điện thoại Owen, cô nghe tiếng đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm, sau khi hỏi hàng loạt vấn đề đối phương nói sẽ

lập tức cùng Ngôn Tố đến chỗ cô. Lúc cúp máy còn nghe anh ta căng thẳng nói nhỏ với người nào đó, nói người không sao, hủy bỏ theo dõi định vị.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, một tiếng nói hờ hững đáp lại Owen: “Nếu chết đã chết từ lâu rồi.”

Chân Ái trở về khu ký túc xá đợi người. Màn đêm sắp buông xuống, người khắp sân trường đều lái xe về nhà hoặc hẹn hò bạn học, bóng người đứng trên tuyết trắng muôn màu rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Chân Ái đứng bên cạnh người tuyết thấp béo, không bao lâu đã thấy Ngôn Tố đi đến dưới quang cảnh trời đông trắng xóa. Phản ứng đầu tiên của cô là kinh ngạc. Anh không ngồi xe lăn, đôi chân lành lặn, thon dài thẳng tắp.

Lúc ngồi xe lăn trông anh không nhỏ, bây giờ nhìn lại dáng người cao gầy. Áo măng-tô màu đen, khăn quàng cổ màu xám, thân hình rắn rỏi cao lớn, khiêm tốn nhưng gặp qua là nhớ. Tựa như những anh chàng quý tộc nước Anh trong phim điện ảnh.

Chân Ái chờ anh đến gần, lịch sự cười với anh một tiếng, hơi thở phả ra trong không khí lạnh lẽo kết thành một làn khói màu trắng, nhanh chóng bị gió thổi đi. Hiển nhiên Ngôn Tố bất ngờ với nụ cười của cô, vẻ mặt đã không sinh động càng đơ hơn, như bị gió lạnh đông cứng lại. Đôi mắt màu nâu nhạt tĩnh mịch như thủy tinh trong giáo đường nhuộm nắng.

Hai tay Chân Ái cho vào túi áo khoác, chờ đợi trong thời gian dài khiến cô lạnh đến mức giậm chân không ngừng, nụ cười cũng đang run rẩy. Họ vốn không quen thân, nên khá lúng túng. Chân Ái thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt xa cách nên đành phải tự tìm chuyện để nói: “Owen lái xe đưa anh đến à?”

Đây rõ ràng là lời nói nhảm, tuy không vô nghĩa như “trời đẹp quá” hay “ăn cơm rồi”, nhưng lại là cách hay để bắt chuyện.

Hiển nhiên là Ngôn Tố không công nhận giá trị của câu nói này. Anh im lặng nhìn cô, trong ánh tuyết, đồng tử sáng màu càng nhạt hơn, thoáng châm biếm: “Một con chim lớn tha tôi đến đây.”

Không biết đây là lời hóm hỉnh nhạt nhẽo kiểu Mỹ hay là mỉa mai câu hỏi nhàm chán. Chân Ái cho rằng vế sau có lý hơn. Cô không biết tiếp lời ra sao, thật lâu sau mới chuyển hướng đề tài: “Owen đi đỗ xe à? Anh ở đây đợi anh ấy sao?”

https://thuviensach.vn

“Đi vào trong đã.” Anh sải bước, gượng mặt mang theo vẻ lạnh lùng không muốn tán gẫu, “Lạnh giá sẽ làm suy yếu phòng tuyến tâm lý của con người. Có lẽ vào trong có thể giải thích được tại sao cô lại đột nhiên nói nhiều như vậy, giống như con chim cứ tíu tít mãi ấy.”

Chân Ái nhìn trời than oán, cuộc nói chuyện hoàn toàn thất bại thảm hại. Người này suy nghĩ quá nhảy vọt rồi, cô vắt hết óc cũng không biết tiếp lời thế nào.

Vừa vào toàn nhà, anh đột ngột dừng lại không hề báo trước, Chân Ái suýt nữa va vào lưng anh. Ngôn Tố quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt tinh khiết như nền tuyết trắng bên ngoài: “Owen nói lúc cô lấy danh thiếp của tôi đã nói tôi là người trông thì vô cùng khiêm tốn nhưng thật ra nội tâm hết sức kiêu ngạo?”

Chân Ái chưa kịp lùi về phía sau, khoảng cách hai người rất gần, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt điển trai bình tĩnh của anh, cảm thấy được một áp lực vô hình. Dù lúng túng nhưng cô vẫn can đảm thừa nhận: “Phải.”

“Kiêu ngạo.” Anh từ từ lặp lại, “Dù bản thân tôi rất thích từ này nhưng chắc cô không tán thành.”

Chân Ái thản nhiên: “Không tính là không tán thành, có điều cảm thấy khiêm tốn luôn tốt hơn.”

Anh thẳng lung đi lên cầu thang, mắt hướng về phía trước: “Tôi không đồng ý liệt khiêm tốn vào đức tính tốt như vài người. Đối với nhà logic học mà nói, tất cả sự vật phải như thế nào thì là thế đó, đánh giá quá thấp hay phóng đại tài năng của mình đều như nhau cả, đều là trái với chân lý.”

Chân Ái hơi giật mình, nói theo phản xạ có điều kiện: “Phiên dịch viên Hy Lạp?”

https://thuviensach.vn

“Mê Sherlock Holmes à?” Anh nhướng mày cực nhẹ, đôi mắt trong suốt hiện lên vẻ khó nắm bắt, nhưng một giây sau lời nói vẫn vô sỉ: “Rõ ràng là xem vô ích rồi.”

Chân Ái điềm nhiên không tức giận: “Owen đã nói lát nữa đưa tôi đi chúc mừng sinh nhật, anh cũng đi sao?”

Anh hờ hững đáp lời: “Hành trình giải mã thần kỳ biến thành bữa tối sinh nhật ấm áp. Từ ấm áp này rất thích hợp với tôi, perfect!”

Chân Ái bật cười, chưa từng thấy ai có thể nói mát đến trình độ này, hệt như trẻ con. Ngôn Tố nhận ra cô đang cười, vẻ mặt lạnh đi, trong đầu nhảy ra một chuỗi phân tích. Cô cười không hợp lý. Trên logic không có nghĩa, trên góc độ phân tích hành động cũng không nhìn ra bất cứ ý nghĩa ẩn giấu nào. Rõ ràng là không buồn cười, tại sao cô lại phải cười? Chuyện không logic này khiến anh cảm thấy không hài lòng. Anh khẽ nhíu mày.

Chân Ái rẽ qua hành lang: “Tôi coi những lời anh nói là chúc sinh nhật vui vẻ.”

Anh im lặng hồi lâu, mới khuôn phép trả lời: “Sinh nhật vui vẻ.”

Đi đến mở khóa cửa, cô quay đầu lại nhìn anh: “Owen nói anh nhìn ra là đe dọa tử vong, có thể giải thích một chút không, tôi rất có hứng...”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa đã tự động mở ra, mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi. Chân Ái đã có dự cảm không lành, chậm rãi đẩy cửa ra. Chỉ thấy bạn cùng phòng nằm trong vũng máu, trên cổ là vết dao đáng sợ, máu me tung tóe khắp nơi.

Ngôn Tố vòng qua người cô, đi vào với vẻ mặt lạnh lùng: “Chắc bữa tối hôm nay cô nuốt không trôi rồi.”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 3

Chân Ái bấm điện thoại: “911 đúng không? Bạn cùng phòng tôi bị mưu sát, xin...”

“Thảm sát.”

Ngôn Tố ngồi xổm trên mặt đất, tiếng nói thoáng vẻ lạnh lùng. Chân Ái khựng lại. Quả thật cảnh máu tanh này không phải là mưu sát mà là thảm sát, nhưng cô không để ý đến anh, tiếp tục báo cảnh sát theo suy nghĩ của mình. Cúp máy, cô khẽ khép cửa phòng, đứng ở cạnh cửa không nhúc nhích.

“Tại sao không gọi xe cấp cứu, tại sao biết cô ta đã chết?”

Ngôn Tố đeo găng tay, kiểm tra người chết. Lúc này còn biết thẩm vấn cô, quả nhiên là phong cách của anh. Ở tình cảnh đó, Chân Ái lại không cảm thấy anh đường đột, lẳng lặng nói: “Từ phòng tắm ra đến phòng ngoài ít nhất hai lít máu.”

“Thị lực không tệ.” Anh nói không rõ ý, “Chính xác là vậy, cô biết giải phẫu học cơ thể người à?”

Tim Chân Ái đập thình thịch, lông mi đen nhánh rũ xuống che kín đôi mắt đen láy, vẫn bình tĩnh trả lời: “Không biết.”

https://thuviensach.vn

Đối với Ngôn Tố mà nói, kinh ngạc công thêm chần chừ vài giây là điều hoàn toàn không khó phân tích. Đáp án là... nói dối.

“Trong thời gian cô phản ứng vừa rồi, trái đất đã xoay quanh mặt trời 74 475 mét rồi đấy.”

Chê tốc độ phản ứng của cô chậm đây mà, Chân Ái dứt khoát không tỏ bất kỳ thái độ nào nữa. Ngón tay Ngôn Tố đè lên cổ Giang Tâm, nhìn chằm chằm vết thương, thong thả nói: “Dao gọt trái cây loại nhỏ, vết dao không dài nhưng rất sâu, cắt đứt động mạch cổ một cách chuẩn xác, hung thủ rất may mắn.”

Chân Ái nghe ra câu cuối cùng là nói mát. Quả nhiên...

“Có điều, bảo một nhà logic học tin tưởng thứ trừu tượng như may mắn này, hà...” Anh cười nhưng thật ra trong giọng nói chẳng hề có ý cười.

Giang Tâm đã chết ăn mặc lộng lẫy, mái tóc chấm vai ẩm ướt xõa tung trên đất như bàn tay quỷ. Từ phòng tắm ra đến phòng ngoài có một vệt máu rất dài.

Ngôn Tố ngồi tại chỗ kiểm tra người chết một lượt nữa, hai bên cổ có vết bóp, bả vai có vết bầm, vì thời gian tử vong chưa lâu nên vẫn chưa hiện ra hoàn toàn, trông không tím lắm. Anh đứng dậy, lướt mắt nhìn một vòng, nhưng không đi lại sợ phá hỏng hiện trường.

Phòng ký túc xá hai người rất bình thường, bên trái là giường và bàn của Giang Tâm, có rất nhiều đồ đạc, chủ yếu là quần áo và trang sức, trông không hề rẻ chút nào. Trên bàn trang điểm bày rất nhiều mỹ phẩm và nước hoa, còn có một quyển lịch được vẽ rất nhiều vòng, chứng tỏ chủa nhân hằng ngày bận rộn. Có một hộp trang sức rơi trên mặt đất, ghim cài áo, kẹp tóc, khuyên tai... rơi khắp sàn nhà.

https://thuviensach.vn

Bên phải là giường và bàn của Chân Ái, sạch sẽ đơn giản, trên bàn có vài cuốn sách truyền thông đại chúng, trên giường treo vài bộ đồ vừa sang trọng vừa gợi cảm, không có những thứ khác.

Ánh mắt Ngôn Tố nhìn vào bàn trang điểm của Giang Tâm, hỏi: “Cô ta có mấy hộp trang sức?”

Chân Ái nhìn phụ kiện bừa bộn khắp nơi, thờ ơ nói: “Một hộp... Không biết.”

“Câu này có vấn đề.” Nhà logic học nghiêm cẩn cau mày. “Nếu trả lời một hộp tại sao còn nói không biết? Nếu không biết thì sao phải suy đoán trả lời?”

Chân Ái: “...”

Cửa sổ hơi hé bên cạnh bàn trang điểm, vùng này buổi chiều có tuyết rơi nhỏ, lưu lại hai dấu vết khô rõ nét trên chiếc bàn sẫm màu. Chân Ái cũng nhìn thấy một dấu hình vuông, một dấu hình chữ nhật. Hình chữ nhật vừa khớp với hình dáng hộp trang sức dưới đất, mà hình vuông... Cô nhìn khắp nơi, hiện trường thiếu một vật.

Vừa nghĩ như vậy, Ngôn Tố lẩm bẩm: “Thiếu hai vật.”

Hai vật? Cô không nhìn ra, tò mò muốn hỏi nhưng nhìn mặt Ngôn Tố viết rõ hàng chữ “Xin đừng quấy rầy”. Ngôn Tố nhìn về phía phòng tắm, trên tường tràn ngập vết máu văng tung tóe. Có thể kết luận đây là hiện trường thứ nhất, thế nhưng trước bàn trang điểm tất cả đều là vết máu li ti. Nhìn ra được hung thủ cố ý kéo người chết ra phòng ngoài. Tại sao vậy?

Người chết quần áo chỉnh tề, nhưng tóc lại ướt sũng. Tại sao?

Máu chảy nhiều như vậy, trên người hung thủ không thể nào không dính máu, làm sao gã dám nghênh ngang từ đây đi ra ngoài chứ?

https://thuviensach.vn

Anh quay đầu nhìn Chân Ái đứng bên cửa, bình thản nói: “Nếu thấy sợ hoặc không thoải mái thì đi ra ngoài đi.”

“Tôi không thấy sợ.”

Ngôn Tố nheo mắt, vẻ mặt kia tựa như bị khiêu chiến. Anh nhìn cô hồi lâu, nghiêng đầu đi, giọng nói trở nên chắc chắn: “Từ lúc đi vào đến giờ cô vẫn ôm tay. Đây là tư thế trấn an trong tiềm thức của bản thân. Không cần gạt tôi.”

Trước mấy lời chất vấn của anh, cô không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ điềm nhiên nói một chữ: “À.”

Ngôn Tố im lặng, vẻ mặt hơi quái gở. Câu trả lời của cô chẳng phù hợp với logic hiện hữu trong đối thoại của ngôn ngữ học. Câu trước không khớp với câu sau, chẳng hề có bố cục và logic. Đoạn đối thoại này không thể nào nói tiếp được.

Anh không có ý định tiếp tục nhưng hồi lâu sau vẫn nói: “Cô đừng ở đây quấy rầy đến tôi.”

Chân Ái ngước mắt: “Tôi không cử động cũng không nói chuyện.”

“Hít thở cũng có âm thanh.”

“...”

Chân Ái á khẩu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Owen nhanh chóng đến nơi, cảnh sát khu vực cũng đến. Nhân viên pháp chứng bắt đầu thu thập chứng cứ. Trong số họ có một nữ pháp y người Mỹ La-tinh xinh đẹp, làn da rám nắng, tóc xoăn gợn sóng, vóc dáng gợi cảm, nhìn thấy Ngôn Tố thì như cười như không: “Chào, quái thai!”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố làm lơ. Nữ pháp y tên Eva Diaz, Owen gọi cô là Eva nhưng Ngôn Tố lại xa lạ gọi cô là cảnh sát Diaz. Chân Ái nhìn qua khe cửa, trong phòng kéo rèm tối đen như mực, dưới ánh huỳnh quang màu tím, vết máu đỏ tươi nhìn thấy mà kinh hãi. Còn đang nhìn Owen che tầm mắt cô lại, vỗ vỗ bả vai cô: "Ái, đừng sợ."

Chân Ái gật đầu.

"S.A."

Có người gọi Ngôn Tố, lần này là một cô nàng cảnh sát tóc đen da vàng, trông có vẻ rất thân với Ngôn Tố và Owen. Bảng tên trước ngực cô ta viết Jasmine Vanderbilt. Một dòng họ vô cùng truyền thống và lâu đời. Vanderbilt chính là gia tộc hoạt động mạnh mẽ trong giới chính trị suốt mấy trăm năm qua. Nhưng cô gái này không giống con lai. Ít nhất không có đặc điểm con lai rõ rệt như Ngôn Tố - hốc mắt sâu, tròng mắt nhạt, sống mũi cao, da trắng, ngũ quan lập thể tựa như thạch cao.

Jasmine có khuôn mặt phương Đông điển hình, mặt bẹt mày mảnh vầng trán thấp, màu da hơi tối. Cô ta rất có khí chất, cử chỉ thoải mái khảng khái. Ở phương diện này, Chân Ái rất chậm chạp, từ nhỏ đến lớn cô không giỏi xã giao, thường không hiểu được ý tứ ẩn chứa trên vẻ mặt và cử chỉ của người khác.

Chân Ái đứng bên cạnh không nói lời nào, nhưng Jasmine vẫn chú ý đến cô. Bởi vì bề ngoài Chân Ái quá nổi bật, đường nét khuôn mặt như được phác họa thủ công tỉ mỉ, đẹp như thể bước ra từ cung đình thời Trung Cổ, hờ hững tĩnh lặng, không hề có tính công kích. Người đẹp cổ điển vô cùng an tĩnh.

Jasmine không nhịn được nhìn cô thêm vài lần rồi mới tiếp tục nhìn Ngôn Tố, hỏi thăm cách nhìn của anh về hiện trường phạm tội, muốn nghe ý kiến của anh.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố lấy cớ nhân viên pháp chứng vẫn chưa thu thập chứng cứ xong để từ chối, nói anh chỉ mới quan sát được một vài điều, không hy vọng ý kiến của anh quấy nhiễu suy luận của cảnh sát.

Jasmine càng tán thưởng anh hơn. Chân Ái cũng ghé mắt, kinh ngạc vì nguyên tắc của anh. Hóa ra anh chẳng phải là kẻ khoe mẽ chỉ số IQ xuất sắc.

Ngôn Tố khẽ ngẩng mắt đón nhận ánh mắt của Chân Ái, lại điềm tĩnh quay đi.

Sau khi Jasmine xem xét hiện trường liền đi ra ngoài bàn luận với Ngôn Tố: “Thiếu một món tương tự hộp trang sức, có phải bị trộm không?”

Ngôn Tố thản nhiên nói: “Kẻ trộm không cần thiết phải lôi người từ phòng tắm ra phòng ngoài, hành động này vừa khó khăn lại còn dễ dàng để lại dấu chân.”

“Để em kiểm tra thử có vụ án nào tương tự hay không, xem có phải là án liên hoàn...”

“Không cần lãng phí thời gian. Cho dù cô ta là mục tiêu kiểu mẫu, sát thủ liên hoàn cũng sẽ dụ bắt chứ không phải chọn giết người ở ký túc xá sinh viên. Có điều tên hung thủ này...” Anh khẽ híp mắt, “Có thủ đoạn, tỉnh táo, có chuẩn bị trước, nỗi căm phẫn được trút ra trong lần này... Rất có thể phát triển trở thành sát thủ liên hoàn.”

Jasmine nghi ngờ, không biết Ngôn Tố thấy tính cách của hung thủ bằng cách nào, tuy tò mò nhưng cuối cùng không hỏi, gật đầu: “Giống em nghĩ.”

Ngôn Tố nói với nhân viên pháp chứng bên trong: “Dưới ghế có một vết máu khác thường, hình như đã được lau đi. Bên kia có vật gì đó đè lên vết máu, xem cho kỹ. Kiểm tra thử dấu hình chữ nhật trên bàn trang điểm xem có chứa thành phần nhãn dán không?”

https://thuviensach.vn

Nhân viên hiện trường làm theo lời anh. Lúc xác của nạn nhân được khiêng ra, Ngôn Tố lại dặn Eva: “Kiểm tra phổi người chết.”

Lúc này có cảnh sát hỏi là ai gọi điện thoại báo cảnh sát, có thể trở về Sở Cảnh sát hỗ trợ điều tra không. Bình thường mà nói, người đầu tiên phát hiện ra hiện trường và báo cảnh sát khả năng bị tình nghi sẽ rất lớn. Thế nhưng, Ngôn Tố chẳng mảy may do dự chỉ Chân Ái.

Cảnh sát kinh ngạc: “Không phải cô là bạn cùng phòng với người chết sao?”

Owen biết Ngôn Tố là người quen của Sở Cảnh sát, vội nói: “Cô ấy đi cùng S.A.”

Ngôn Tố không hài lòng liếc Owen, nói với cảnh sát: “Cô ấy đi cùng tôi. Nhưng trước khi phát hiện vụ án, tôi và cô ấy chỉ đi chung chưa đến năm phút. Người chết đã tử vong chừng nửa giờ, không thể vịn vào điều đó làm chứng cứ ngoại phạm.”

Phối hợp như vậy, đúng là công dân tốt điển hình. Owen nghẹn họng nhìn anh, nói với Chân Ái: “Ái, tôi sẽ báo cho luật sư, nếu em không muốn nói thì có thể giữ im lặng.”

Ngôn Tố gật đầu: “Luật sư Owen tìm cho cô nhất định là tốt nhất.”

Owen tiếp tục nghẹn lời, tên tiểu nhân này rốt cục là đang giúp bên nào đây?

Chân Ái ngồi trong phòng thẩm vấn tiếp nhận hỏi cung, Ngôn Tố và mấy cảnh sát đứng nhìn ngoài cửa kính.

Jasmine mặt đối mặt với Chân Ái ở khoảng cách khá gần, sau đó lại thản nhiên quan sát Chân Ái thêm vài lượt. Hồ sơ cho thấy cô là du học sinh Truong Quốc, nhưng trông rõ ràng là giống người phương Tây. Vẻ đẹp

https://thuviensach.vn

thanh lệ này khiến người ta nghĩ đến bông hoa trân quý nhất trong vườn địa đàng của Thượng đế, mỏng manh và không nhiễm bụi trần, toát lên phong thái thần tiên. Nhất là đôi mắt, rất đen rất sáng như đá vỏ chai(*) ở đáy nước, trong suốt và sáng lấp lánh.

(*) Đá vỏ chai là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra do mác-ma của núi lửa phun trào. Đá vỏ chai tinh khiết thường có màu tối, tuy nhiên màu có thể thay đổi tùy thuộc vào lượng tạp chất.

Bên cạnh Ngôn Tố hiếm khi xuất hiện cô gái xinh đẹp nhường này. Jasmine không thoải mái lắm, nhưng vừa nghĩ đến tính cách của Ngôn Tố, nhớ đến suốt cả quãng đường anh cũng chẳng buồn để tâm đến Chân Ái, cô ta lại có chút hả hê.

Jasmine hỏi thông tin cơ bản trước. Cô ta cho rằng Chân Ái không giỏi tiếng Anh, nói chuyện rất chậm, như nói với người già bị lãng tai vậy.

“Quan hệ của cô và Giang Tâm thế nào?”

“Bạn cùng phòng.”

“Có thể miêu tả cảnh tượng hiện trường vụ án lúc ấy không?”

Chân Ái nói lưu loát: “Lúc trở về ký túc xá tôi thấy cửa không đóng kỹ, vừa chạm vào đã mở ra. Cô ấy nằm dưới sàn, khắp nơi đều là máu. Tôi chỉ nhìn một lần, sau đó không nhìn nữa.”

“Sau đó thì sao?”

“Báo cảnh sát.”

Câu trả lời quá mức ngắn gọn khiến Jasmine có chút trở tay không kịp: “Sau đó cô vẫn ở hiện trường à?”

“Phải.”

https://thuviensach.vn

“Ở đó làm gì?”

“Đứng.”

Chân Ái không để ý đến sự nghi ngờ trong lời nói của cô ta.

“Đứng á?”

Âm cuối ngân cao, đậm vẻ không tin.

Chân Ái vẫn hờ hững: “Vâng, đứng.”

“Người bình thường thấy bạn cùng phòng nằm trong vũng máu mà không đi qua xem thử có còn cứu được hay không sao?”

“Có người ở bên cạnh thi thể rồi, tôi không cần góp vui.”

Gương mặt trắng nõn của Chân Ái rất thản nhiên.

“Ai vậy?”

“Anh Ngôn Tố.”

“Khi đó S.A. ở đó à?” Jasmine kinh ngạc, “Sao anh ấy lại đến ký túc xá của cô?”

Chân Ái bình tĩnh hỏi ngược lại: “Vấn đề này có liên quan đến vụ án sao?”

Mắt Jasmine hiện lên một xúc cảm khó kiềm chế. Ngoài cửa kính, Ngôn Tố đăm chiêu nhìn Chân Ái: “Cô ấy quá trấn tĩnh.”

Owen cảnh giác: “Cậu có ý gì?”

“Lúc thấy hiện trường giết người, cô ấy không la hét lui về phía sau, thậm chí không có một chút phản ứng hoảng sợ hoặc tránh né, có chăng chỉ

https://thuviensach.vn

đứng khoanh tay. Giống như hiện tại, cô ấy trả lời đâu ra đấy, không có câu nào sai ngữ pháp cả. Logic và tốc độ nói hoàn toàn không có vấn đề gì, cô ấy thật sự chẳng hoảng sợ chút nào."

Owen cũng nhìn về phía Chân Ái, dù là tiếp nhận báo cáo điều tra hay sinh hoạt thường ngày, cô đều như vậy. Đôi mắt đen thẫm như đầm nước sâu, chẳng hề gợn sóng. Gương mặt trắng nõn thanh khiết yên bình, cho dù là mỉm cười cũng không có nét cười thật sự. Bản thân cô đẹp, cười càng kiều diễm, cô nên cười nhiều hơn.

Đồng tử màu xanh xám của Owen hơi co lại, "Cậu nghi ngờ cô ấy? Nghi ngờ đến mức nào? Nghi ngờ mật mã trên giấy là do cô ấy viết để dẫn dụ chúng ta sao? Cô ấy giết người rồi đợi chúng ta đến chứng minh sự trong sạch cho cô ấy? Cậu cho rằng cô ấy có dính líu ư? Chuyện này không thể nào, Ái..."

"Dĩ nhiên là không thể."

Ngôn Tố ngắt lời anh ta, khẽ cười.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 4

Ngôn Tố ngắt lời anh ta, khẽ cười. Sắc mặt Owen dịu đi, “Cảm ơn cậu đã tin tưởng cô ấy.”

“Gì cơ?”

“Tôi rất vui vì cuối cùng cậu đã bắt đầu tin tưởng người khác, chứ không phải nhất mực dùng những số liệu và chứng cứ lạnh lẽo kia.”

“Cậu đang khinh tôi.” Ngôn Tố khẽ nhướng mày.

“Là khen ngợi.”

“Cậu cho rằng tôi sẽ bị thứ vừa cảm tính vừa trừu tượng như “tin tưởng” chi phối sao?” Ngôn Tố lạnh nhạt, “Tôi không cho rằng cô ấy là hung thủ, bởi vì vừa rồi ở hiện trường lúc cô ấy đứng ở phía sau, tôi đã kiểm tra đồ đạc của cô ấy.”

Owen nâng trán.

“Trong phòng tắm chỉ có đồ dùng vệ sinh cá nhân của một người, quần áo trên giường Chân Ái không phải là phong cách của cô ấy mà là của nạn nhân. Bởi vì không có chỗ để nên bày lên giường cô ấy. Cô ấy không ở ký túc xá này. Người không có tiếp xúc sẽ không có thù hận. Nếu có thù hận, xuất phát từ tâm lý so đo, nạn nhân cũng sẽ không bày quần áo lên giường

https://thuviensach.vn

cô ấy. Ngoài ra, máy in là của nạn nhân, Chân Ái đã từng dùng chứng tỏ quan hệ của hai người không xấu.

Trong phòng chỉ có sách trên giá là của Chân Ái. Phân loại theo màu sắc, màu khác nhau sẽ đặt ở tầng khác nhau, và còn sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái. Nơi không ở mà còn sắp xếp thành như vậy, cô ấy mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(*) nghiêm trọng. Nhưng hiện trường giết người bị đổi đi đổi lại, vết máu ở khắp mọi nơi. Từ góc độ của cô gái này, chắc hẳn chẳng đẹp mắt chút nào đâu."

Anh đưa ra kết luận: "Nếu giết người, hẳn cô ấy sẽ dùng một cách tao nhã hơn, nhưng vẫn giữ được tính tàn nhẫn."

(*) Obsessive Compulsive Disorder - OCD: Chứng rối loạn tâm lý có tính chất mãn tĩnh, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Lời nói thoáng vẻ đồng cảm và tán thành. Owen cảm thấy không ổn chút nào: "Cậu đang khen người ta đấy à?"

"Dĩ nhiên."

Owen nhìn trời, người này quả thật hết thuốc chữa rồi.

"Nhưng có một vấn đề mà tôi rất tò mò. Chính phủ sẽ cho một số nhân chứng miễn trách nhiệm, giết người sẽ không bị xử phạt, tôi tin là cô ấy cũng có những quyền lợi đó." Ngôn Tố đứng ngược sáng, trong khoảnh khắc này đôi mắt anh như phủ thêm một lớp sơn đen, "Nếu như cô ấy giết người, cậu sẽ thế nào?"

Owen phản bác: "Cô ấy không làm vậy đâu. Cô ấy không giao tiếp với ai cả, dồn tất cả tinh thần sức lực vào chuyên môn. Cô gái nghiêm túc thuần khiết như vậy không thể nào..."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy đấy.” Ngôn Tố cười cợt, “Bởi vì cô ấy nghiêm túc lại chuyên nghiệp nên không bao giờ giết người.”

Owen nghẹn họng, thở dài đầy thất bại. Con người Ngôn Tố bẩm sinh rất yêu thích và nghiêm túc trong vấn đề logic.

“Tôi cũng biết bản chất của câu nói này không hề có logic. Nhưng tôi vẫn tin tưởng cô ấy. Cho dù chuyện cậu nói thật sự xảy ra đi chăng nữa.” Owen không mảy may do dự, “Tôi cũng phải thực hiện trách nhiệm của tôi, bất kể gặp phải tình huống gì, bất kể đối phương là ai, tôi vẫn dốc hết sức bảo vệ cô ấy an toàn, cho dù hy sinh vì nhiệm vụ cũng không tiếc nuối.”

Ngôn Tố im lặng, mím chặt môi. Lúc nhỏ anh sống ở cả Trung Quốc và Mỹ, hoàn cảnh thường xuyên thay đổi khiến tính tình anh trở nên quái dị, cô độc và không giỏi giao tiếp, còn bị mẹ lôi đi khám bệnh tự kỷ ba lần bốn lượt. Nếu như nói anh có bạn bè ở Mỹ, vậy cũng chỉ có mình Owen thôi. Owen cũng là con lai, bởi vì mẹ bị giết hại nên nuôi chí làm cảnh sát, trở thành đặc vụ ưu tú nhất. Từ đó đến giờ, lòng tin của anh ấy vẫn luôn kiên định.

Ngôn Tố nhìn về phía Chân Ái bên kia cửa kính, những người lúc nào cũng phải ngụy trang thân phận thì niềm tin của họ sẽ là gì?

Jasmine còn đang hỏi: “Có thể hỏi một câu không, tại sao bạn cùng phòng của cô bị giết mà cô lại chẳng hề buồn bã hay kinh hoàng?”

Chân Ái nhớ đến lời của Ngôn Tố một cách khó hiểu, học theo hỏi ngược lại: “Nếu cô đã nói có thể hỏi hay không, tại sao tôi vẫn chưa chấp nhận cô đã hỏi luôn rồi? Cô vốn đã muốn hỏi tại sao ban đầu còn phải hỏi sự đồng ý của tôi?”

Jasmine sửng sốt, giọng điệu vòng tới vòng lui này sao quen thế nhỉ?

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Owen ở ngoài cửa kính tái lại, kỳ quặc liếc nhìn Ngôn Tố. Anh điềm nhiên tự tại theo dõi buổi hỏi cung, không có bất cứ phản ứng nào khác.

“Đây là câu nói lịch sự theo thói quen thôi. Hiện tại có thể trả lời câu hỏi của tôi không?”

Jasmine cho rằng Chân Ái chuyển hướng đề tài là trốn tránh. Chân Ái chỉ đáp một câu: “Không sớm thì muộn, con người đều phải chết.”

Jasmine nghĩ, người này quá lạnh lùng, không có lòng thương cảm.

“Nói chi tiết một chút về tình trạng của nạn nhân, bao gồm các mối quan hệ bạn bè, giao tiếp.”

“Lúc mới tựu trường cô ấy rất hoạt bát cởi mở, tham gia rất nhiều đội nhóm, leo núi, khiêu vũ... Bạn bè của cô ấy rất nhiều, nhất là bạn nam...”

“Có bạn trai không?”

“Không biết.”

“Không biết? Hai người là bạn cùng phòng mà... Thôi, còn có gì khác không?”

“Khoảng thời gian trước cô ấy nói rất bận, rút lui khỏi rất nhiều đội nhóm, chỉ còn tham gia mỗi nhóm mật mã. Cô ấy luôn thích ngủ trong lớp.”

Jasmine cảm thấy những thông tin này quá vô dụng, cho rằng Chân Ái giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt: “Những việc nhỏ nhặt không đáng kể cô lại nhớ rõ nhỉ?”

“Tôi và cô ấy nói với nhau có vài câu, không khó nhớ.”

“Quan hệ của hai người không tốt à?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái không trả lời, chậm rãi dựa vào ghế: “Phần còn lại nói với luật sự của tôi đi.”

Jasmine sửng sốt, theo trình tự cô ta chẳng thể hỏi câu nào. Bình thường không phải là người bản xứ sẽ không có ý thức bảo vệ bản thân mạnh như vậy, sẽ vô cùng phối hợp, không ngờ Chân Ái bỗng dưng không chịu nói. Luật sư nhanh chóng bảo lãnh Chân Ái, còn cảnh cáo Jasmine: “Tôi có thể khiếu nại cô mớm cung.”

Jasmine tái mặt không nói một lời, thời khắc này cô ta thật hận cơ chế tư pháp của nước Mỹ khiến kẻ tình nghi được nhởn nhơ như vậy.

Luật sư đưa Chân Ái đi đăng ký thông tin. Jasmine ra ngoài thấy Ngôn Tố vẫn ở phòng kế bên không khỏi đỏ mặt, cảm thấy vừa rồi rất mất mặt, lại xin cố vấn của Ngôn Tố. Anh là cố vấn đặc biệt của FBI và CIA, đương nhiên mọi người đều muốn nhận được ý kiến chuyên môn của anh để nhanh chóng phá án. Nhưng rất hiển nhiên, Ngôn Tố không có hứng, anh còn chưa kịp từ chối thì Owen đã kéo anh sang một bên, khẽ nói: “Cậu phải tham gia vụ án này.”

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn bạn, ra vẻ: “Không uống nhầm thuốc chứ, đến phiên cậu ra lệnh cho tôi à!”.

“Phải làm rõ Giang Tâm và chuỗi mật mã kia là sao, còn phải làm rõ xem còn có mật mã khác hay không.” Owen nói rất nhanh, “Vụ án này có thể không liên quan gì đến Ái, cũng có thể là Giang Tâm muốn khiến Ái xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc là có người muốn giết Ái nhưng giết lầm Giang Tâm. Nhiều khả năng như vậy, cần phải làm rõ.”

Ngôn Tố ra vẻ “kiểu vụ án nhỏ nhặt thế này cảnh sát địa phương hoàn toàn có khả năng giải quyết, không cần tôi ra tay”, rồi cất lời: “Ồ, bảo tôi đi xử lý vụ án tôi có thể giải quyết từ mười năm trước. Hừm, cuộc sống của tôi đúng là tiến bộ từng ngày nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Owen đau đầu sửa lại: “Từ mười năm trước này không thích hợp để người hai mươi mấy tuổi nói.”

Ngôn Tố đơ mặt: “Xin cậu hãy tin tưởng cảnh sát địa phương một chút đi.”

“Tôi không tin được.”

“Không tin thì cậu tự đi mà làm.”

“Vụ án độc lập thuộc địa phương quản lý, không phải khủng bố tấn công, không phải an toàn công cộng, đặc vụ không thể nhúng tay vào.”

Owen nói rất khẽ, sốt ruột đến mức hai tay siết chặt. Ngôn Tố có niềm kiêu ngạo của bản thân, nhưng giờ phút này người bạn duy nhất của anh vừa căng thẳng lại vừa sốt ruột, anh không thể bỏ mặc rồi. Anh cân nhắc hồi lâu, quay người nhìn Jasmine: “Có thể.”

Jasmine rất vui mừng, cười nói: “S.A. thích âm nhạc, liên hoan âm nhạc quốc tế New York sắp khai mạc, bạn em làm chương trình ở đó, nếu lấy vé...”

Ngôn Tố gật đầu, lấy cuốn séc ra, nguệch ngoạc ký tên rồi đưa cho cô ta: “Tôi cần bốn vé, cảm ơn.”

Nói xong anh bỏ đi ngay. Jasmine sửng sốt cầm tấm séc, cô không có ý này mà. Owen theo Ngôn Tố rời khỏi, lắc đầu suốt. Có kẻ đần độn như vậy sao?

Ra khỏi Sở Cảnh sát, Owen kéo luật sự sang một bên dặn dò. Ngôn Tố và Chân Ái đứng bên đường nhìn từng vết bánh xe trên nền tuyết, chẳng nói với nhau lời nào. Thoạt nhìn như hai cái cây đứng song song, trưởng thành độc lập, không hề liên quan gì đến nhau.

https://thuviensach.vn

Qua chuyện ban ngày, Chân Ái sớm đã hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ trò chuyện với anh. Ngôn Tố quen yên tĩnh và im lặng, càng không cảm thấy bất ổn, hai tay anh cho vào túi áo khoác, gió đêm lạnh buốt thổi ào ào, anh vẫn thẳng lưng như một cây bạch dương chẳng sợ sương gió.

Chân Ái không tự tại được như vậy. Cô co rúm người lại, cóng đến mức run lẩy bẩy, thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn anh một cái.

Đêm mùa đông ở Bắc bán cầu đến sớm, gò má anh trắng nõn trong đêm tối, đường nét khuôn mặt cũng rõ ràng hơn, như được chạm khắc tinh xảo. Vầng trán đầy đặn, hốc mắt sâu. Mắt của anh rất đẹp, rõ ràng rất yên tĩnh nhưng lại có ảo giác như sóng nước lăn tăn, ánh đèn neon bên phố đối diện soi vào long lanh. Sống mũi rất hoàn mỹ, môi mỏng nhẹ mím, đường cong của cằm gọn gàng, thanh thoát.

Anh không hề nhận thấy cái nhìn chăm chú của Chân Ái, chú tâm nhìn con phố đối diện, dần dần khóe môi khẽ nhoẻn lên một đường cong không dễ phát giác, như thể thấy được chuyện gì thú vị.

Chân Ái nhìn theo mắt anh, không có gì cả. Cô lại quay đầu nhìn anh, đoán xem anh đang nhìn gì. Anh bỗng cúi mặt xuống, cảm nhận được ánh mắt của cô, anh từ từ nghiêng đầu sang nhìn, màu mắt bị đêm tối nhuộm thành màu nâu đậm, trong veo như nền tuyết đêm trăng. Anh im lặng, nhưng ánh mắt lại như đang nói: Nhìn cái gì?

Chân Ái bị anh phát hiện, lúng túng khẽ giật khóe môi, vội vàng hỏi: “Anh đang nhìn gì thế?”

“Biển quảng cáo kia rất thú vị.”

Anh hất cằm chỉ về phía đối diện. Lúc này Chân Ái mới phát hiện anh đang nhìn biển quảng cáo khuyến mãi bên ngoài Walmart

O GEE! ON SALE! MAR.1ST

https://thuviensach.vn

ALL @ N.Y.T.

(Ơn giời! Giảm giá đây rồi! Ngày mùng Một tháng Ba, chỉ có ở N.Y.T.)

N.Y.T. là chữ viết tắt của thành phố North Yearfield TOwennship nơi họ ở. Trên biển quảng cáo vẽ quả cam màu vàng cam, màu sắc rực rỡ thật đẹp mắt trong ngày đông như vậy, nhưng cô chẳng biết nó thú vị ở đâu nữa. Ngôn Tố vẫn nhìn tấm bảng đó, dường như tâm trạng không tệ, sau giây lát mới phát giác cô không có phản ứng gì, liền kiên nhẫn giải thích một cách khá bất ngờ: “Hàng chữ kia rất thú vị.”

Câu nói này hoàn toàn chẳng mang tác dụng giải thích gì cả. Chân Ái há miệng, rất muốn tiếp lời anh, nhưng miệng mồm kém cỏi, hoàn toàn chẳng biết nên nói gì. Thế giới của anh thật khó hiểu. Hoặc là cô chưa từng có bạn bè nên không giỏi nói chuyện. Cô ủ rũ cúi đầu. Ngôn Tố nhìn cô trong giây lát, hỏi: “Cô biết chơ trò Anagram không?”

Chân Ái ngẩng đầu, ngu ngơ nhìn anh. Cô biết Anagram là trò hoán vị, thay đổi thứ tự từ đơn hoặc chữ cái trong câu, tạo thành từ đơn hoặc câu mới. Nhưng cô không rõ trò đó có liên quan gì đến chuyện họ vừa nói.

“Vấn đề này cũng phải tốn bốn, năm giây à?” Ngôn Tố nhìn về phía xa, thản nhiên đánh giá, “Tốc độ phản ứng của cô thật sự chậm đến mức trời long đất lở.”

Chân Ái nhếch môi, vội vàng nhỏ giọng nói: “Chưa chơi, từng nghe đến thôi.”

Ngôn Tố hơi nghiêng người, đối mặt cô, bắt đầu hỏi: “Ví dụ như eat (ăn) có thể đổi thành từ gì?”

Anh đột nhiên đặt câu hỏi, cô sững sờ rồi mới nói: “Tea (Trà)!”

https://thuviensach.vn

“Tốc độ chậm quá.” Anh không hề che giấu vẻ khinh thường, tiếp tục: “Lived (Sống).”

“Devil (Ác quỷ).”

“Ừ, không tệ.” Ngôn Tố cúi đầu, trong đôi mắt dường như mang nét cười, hỏi: “Chơi tiếp nhé?”

Cô chưa từng chơi bất cứ trò chơi nào, loại trò chơi hỏi đó hình ảnh, trí nhớ, không gian, trí tưởng tượng và tốc đọ phản ứng này rất mới lạ. Trong lòng cô không khỏi lóe lên một cảm giác kích thích không sao tả được, cuống quýt gật đầu.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 5

Lúc cô kích động sẽ đỏ mặt. Trong màn đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nhợt của cô nhuốm màu ửng đỏ. Tiếng nói của anh chẳng biết tại sao lại nhẹ hẫng đi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Câu hỏi trầm thấp khiến trái tim Chân Ái rộn rã khôn tả, như tuyển thủ lần đầu tham gia thi kiến thức: “Chuẩn bị xong rồi.”

“Lúc nghe người ta nói, tốt nhất giữ yên lặng, bởi vì...”

“Bởi vì listen (nghe) đổi lại thứ tự là silent (yên lặng).”

Chân Ái trả lời ngay, Ngôn Tố đã nói rõ từ, câu này không khó.

“Tham gia tang lễ không nên quá thương tâm, tại sao?”

“Tang lễ - funeral, đó là...” Mắt Chân Ái sáng lên: “Real fun.”

Thật thú vị!

“Tại sao con dâu đều sợ mẹ chồng?”

“Mẹ chồng là mother in law.” Cô nhíu mày nghĩ ngợi, nhỏ giọng nói: “Vậy bà sẽ là woman Hitler, nữ Hitler à?”

“Đúng vậy đấy.” Ngôn Tố dường như rất hài lòng về tốc độ và khả năng phối hợp của cô, gương mặt tuấn tú mang vẻ nhẹ nhàng hiếm thấy, “Câu

https://thuviensach.vn

cuối cùng, tại sao nhiều người thích Tom Cruise như vậy?”

Tom Cruise? Tên anh ta có thể đảo chữ thành...

Chân Ái cắn môi, chợt nảy lên ý tưởng: “À! So I’m cuter, tôi được người ta yêu thích nhất.”

Đôi mày Ngôn Tố khẽ nhướng lên, như cười như không: “Cô thật sự cho là vậy à?”

Chân Ái sửng sốt, rốt cuộc trong lúc này anh có nghiêm chỉnh hay không đây? Gương mặt cô đột nhiên có cảm giác nóng bừng xa lạ, cúi đầu xoa tay, nhỏ giọng giải thích: “Tôi nói tên anh ta có thể viết thành Tôi được người ta yêu thích nhất, không phải nói chính mình.”

Ngôn Tố rất phối hợp “à” một tiếng, lại nhìn về biển quảng cáo khuyến mãi vẽ một đống quả cam của Walmart: “Vậy cô thử phá trật tự chữ cái trong câu kia rồi nối lại.”

O GEE! ON SALE! MAR.1ST

ALL @ N.Y.T.

Nếu chia từ đơn ra tổng cộng có hai mươi mốt chữ cái, làm sao có thể phân thành mấy từ đơn độc lập, vừa khớp không dư một chữ, không thiếu một chữ. Mà từ đơn mới ghép còn phải tạo thành một câu ngữ pháp chính xác, hoàn chỉnh ngữ nghĩa?

Chân Ái chăm chú nhìn những từ đơn đa dạng màu sắc trên biển quảng cáo, trong thoáng chốc tất cả những chữ cái này nhảy múa trong đầu cô. Từng chữ bay ra rồi ghép lại... Sea, rest, moon, range, or, tally, total...

Đều không đúng. Bất kể từ đơn nào xuất hiện, mấy chữ cái còn lại đều không thể đều không thể tạo thành từ đơn có ý nghĩa, chứ đừng nói là một

https://thuviensach.vn

câu nguyên vẹn. Cuối cùng là câu gì đây?

Chân Ái không kiềm lòng được siết chặt nắm tay, chợt thấy đống cam trên biển quảng cáo, orange? Trong phút chốc mọi khúc mắc đã được thông suốt, tất cả từ đơn tiếng Anh lượn vòng, rồi ráp lại xếp thành một câu.

An ET stole all my oranges!

"Một người ngoài hành tinh trộm hết cam của tôi." Đống cam vàng trên biển quảng cáo khuyến mãi sắp bị người ngoài hành tinh trộm đi rồi, hì! Cô không nhịn được cười thầm. Đúng vậy, Ngôn Tố nói không sai, biển quảng cáo này rất thú vị. Hóa ra anh luôn một mình chìm đắm trong thế giới suy tư và tràn đầy sáng tạo của bản thân như vậy. Người như thế thật sự rất thần kỳ. Cô phấn khởi nói đáp án, tuy nhiên cô lại không được khen ngợi mà chỉ nghe...

"Trò chơi kết thúc."

Ngôn Tố thản nhiên nói, ánh mắt nhìn về biển quảng cáo và số điện thoại liên lạc khác. Chân Ái vẫn chưa thỏa nguyện nhưng anh đã khôi phục vẻ lạnh tanh nhất quán, cứ như màn trao đổi ngắn ngủi vừa rồi chưa từng xảy ra. Có lẽ trong thế giới của anh chỉ có số liệu mật mã và phân tích hành động, chỉ có những thứ này mới có thể khiến anh có hứng thú lên tiếng.

Anh không biết đối với cô bé cô đơn và yên lặng bên cạnh mà nói, trò chơi nho nhỏ vừa rồi là quả cam ngon vàng rực rỡ giữa mùa đông tối tăm. Hương thơm hiếm có, màu sắc hiếm thấy.

Chân Ái hít một hơi thật sâu, vừa rồi cô phân tâm không chú ý, giờ mới cảm thấy lạnh. Cô cố gắng ôm chặt mình, đắn đo hồi lâu mới hỏi: "Vụ án hôm nay anh có nghi ngờ tôi không?"

Lúc đó Ngôn Tố đang thử phân tích một dãy số điện thoại trong tầm mắt, nghe thấy lời cô, anh chậm rãi quay đầu lại: "Không."

https://thuviensach.vn

Từ “Cảm ơn” Chân Ái vừa nói được một nửa thì anh đã tiếp lời: “Tôi chỉ tin tưởng cách nhìn nhận khách quan, loại cảm xúc chủ quan như nghi ngờ này là tối kỵ với người lý tính.”

Chân Ái đổi phương thức: “Khách quan có cho thấy tôi là hung thủ không?”

“Không đủ chứng cứ. Có điều tôi cho rằng nếu như cô giết người, hắn sẽ lựa chọn một cách khá tao nhã, ví dụ như hạ độc. Dĩ nhiên, cô sẽ không dùng thuốc độc có thể dễ dàng mua được, nhưng lại là cách hành hạ khá độc đáo mà trí mạng.”

Chân Ái: “... Tôi... phải nói cảm ơn không?”

“Không cần cảm ơn.”

Chân Ái không nói lời nào, thất thần nhìn chằm chằm vào khoảng không. Mỗi một khắc như có một đóa hoa tuyết nhỏ bay qua, lấy lại tinh thần nhìn kỹ thì chẳng có gì cả. Ngước mắt nhìn lên thấy bầu trời vẫn tối đen như mực. Hóa ra hoa tuyết vừa rồi là ảo giác.

Gió rét khiến cô càng thêm lạnh, hàm răng va vào nhau không ngừng, trong lúc nhất thời không kiềm được đã vang lên tiếng “lập cập”. Cô quẫn bách vô cùng, lập tức cắn chặt răng. Dĩ nhiên Ngôn Tố nghe thấy tiếng răng cô va vào nhau, anh cúi đầu nhìn, “Sợ lạnh à?”

“Ừ.”

Anh “ờ” một tiếng, không nói gì thêm, tiếp tục nhìn về mấy chữ trên hộp đèn phía xa. Một lúc lâu sau, không biết anh đang nói với ai: “Từ góc độ Đông y, sợ lạnh là vì thận dương hư. Từ góc độ Tây y là bởi vì máu thiếu sắt, hormone tuyến giáp phân bố không...” Thấy sắc mặt cô tái nhợt, trợn to hai mắt nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh, anh ngậm miệng

https://thuviensach.vn

lại, im lặng một hồi mới nói tiếp: “Lúc này hình như không nên nói những lời này.”

Anh lại nhìn trời, hai giây sau: “Ý của tôi là, cô nên đi bệnh viện khám.”

“...”

Có ai dở hơi đến bệnh viện khám bệnh vì sợ lạnh cơ chứ? Chân Ái nghiễm nhiên không thốt nên lời, sau lưng bỗng có cảm giác ấm áp. Một khắc sau, bản thân được quấn trong một món đồ ấm áp che chắn gió rét. Không biết Owen đến đây từ khi nào, cởi áo khoác của anh choàng lên người Chân Ái.

Chân Ái thấy anh chỉ mặc áo len mỏng, muốn giãy ra nhưng anh lại giữ chặt cổ áo khoác, cài nút vào, quấn Chân Ái kín mít như chiếc bánh chưng nhỏ. Anh vỗ vai Chân Ái, cười điềm nhiên: “Người tôi ấm lắm, không sợ lạnh.”

Lúc nói chuyện, hơi nóng anh thở ra như bông vải bị gió thổi tan. Chân Ái không từ chối nữa mà cùng với Owen ra chỗ đỗ xe. Đi vài bước mới phát hiện Ngôn Tố không đi theo, hai người thấy lạ quay đầu lại.

Ngôn Tố vẫn đứng đó, cau mày đăm chiêu nhìn Chân Ái. Bỗng nhiên anh sải bước về phía Chân Ái, vừa đi vừa tháo khăn quàng cổ của mình xuống. Anh đến trước mặt cô rồi dừng lại, quấn khăn quàng cổ dày cộm lên cổ cô.

Hành động này qua đột ngột, Chân Ái hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cổ mình lập tức ấm áp. Đến khi anh gần trong gang tấc, quấn đến vòng thứ hai, Chân Ái mới lấy lai tinh thần, lui về phía sau theo phản xạ có điều kiện: “Không cần.”

“Đừng cử động.”

https://thuviensach.vn

Anh khẽ cất tiếng trầm thấp ra lệnh, ngón tay trắng nõn thon dài khẽ dùng lực khiến khăn quàng cổ thu lại, Chân Ái cũng theo đà bị kéo về phía anh.

Cô suýt nữa nhào vào lồng ngực Ngôn Tố, chật vật đứng vững. Anh vô cùng chú tâm, nhìn chằm chằm khăn quàng cổ màu xám thật dài thật dày trong tay, quấn từng vòng từng vòng vào cổ cô.

Chất vải của khăn quàng cổ mềm mại dễ chịu vương chút nhiệt độ ấm áp của đàn ông mà Chân Ái chưa từng tiếp xúc, như thể bầu trời cuối hè đầu thu không quá nóng bức, trong veo nhàn nhạt.

Chân Ái chẳng hề thấy lạnh, ngượng ngùng ngước mắt nhìn anh, thấy anh khẽ cau mày, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc như đang đối mặt với dãy chữ số, mật mã hoặc vấn đề logic.

Hành động mờ ám như vậy nhưng cử chỉ của anh lại trang nhã thanh tịnh, ánh mắt thuần khiết mà kiêu ngạo, từ đầu đến cuối không hề mang theo chút suồng sã, trong sáng như con người anh vậy.

Chân Ái cảm động trước khí chất trong vắt của anh, lặng lẽ thầm mím môi, cũng không thấy lúng túng hay đỏ mặt, tự nhiên đón nhận ý tốt của anh.

Ngôn Tố thắt khăn quàng cổ cho Chân Ái xong, gật đầu như rất hài lòng. Sau đó đặt tay lên vai cô, rất không thạo, rất ngốc nghếch vỗ vỗ, quy củ nói: “Người tôi cũng ấm lắm, không sợ lạnh.”

Chân Ái: “...”

Anh đang học theo Owen đối xử tốt với người khác. Trong thoáng chốc, cô cảm thấy anh như động vật linh trưởng học theo loài người, lại giống trẻ con trong thời gian nhận biết học theo người lớn.

https://thuviensach.vn

Chân Ái vừa định nói cảm ơn. Nhưng...

Ngôn Tố nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng phau của cô đang bị bao bọc trong chiếc khăn quàng cổ quá dày của mình, ánh nhìn vô cùng kỳ quặc: "Cô không hợp với màu xám, quàng thật khó coi, cứ như một con bọ tre khô quắt vậy."

Anh lại hình dung cô là bọ tre ư? Chân Ái hoàn toàn không có ý định nói lời cảm ơn nữa. Owen đề nghị: "Gần đây thịnh hành khăn quàng cổ màu tươi sáng, Ái da trắng, quàng khăn màu đỏ nhất định là rất đẹp."

Ngôn Tố "à" một tiếng như có như không. Owen quay đầu thấy Ngôn Tố cau mày rõ ràng không đồng ý, hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao."

Nhưng vẻ mặt anh lại khiến Owen vô cùng mất tự nhiên, "Trí tưởng tượng kỳ quái của cậu lại bay đến đau rồi? Màu đỏ khiến cậu liên tưởng đến gì, bò à?"

Ngôn Tố khinh bỉ: "Bò bị mù màu, từ màu đỏ liên tưởng đến bò, chuyện này rất không khoa học."

Owen đành câm nín, sau một hồi vẫn không nhịn được: "Vậy cậu nghĩ đến cái gì?"

"Adrenaline(*)."

"..." Đây mới là không khoa học!

(*) Là một loại hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm.

* * *

https://thuviensach.vn

Trong phòng thí nghiệm trắng tinh, sạch bong đặt hai hàng hộp thủy tinh nuôi cấy trong suốt, một bàn thiết bị hình vuông khổng lồ. Chân Ái mặc áo blouse ngồi bên cạnh thiết bị trung tâm, trên bàn điều khiển đặt một chiếc hộp nuôi cấy, bên trong có một con chuột bạch nhỏ ngã chổng vó trong vũng máu. Cô đang xem đoạn phim ghi hình chuột bạch, nắm dây tai nghe ghi âm: "Độc tố thần kinh HNT-DL pha loãng một trăm nghìn lần.

23 giờ 30 phút ngày 29 tháng 2, tiêm vào cơ thể chuột bạch, một phút sau thuốc tác dụng đến tim và phổi, chuột bạch mất đi năng lực hành động, nôn mửa run rẩy, nhịp tim không đều, ba phút sau bị sốc.

23 giờ 33 phút, tiêm huyết thanh kháng độc Anti-HNT-DL, bệnh trạng kéo dài.

1 giờ 47 phút ngày mùng 1 tháng 3, chuột bạch có lại năng lực hoạt động, sau khi bò được năm centimet trong hộp nuôi cấy lại mất đi năng lực hoạt động.

3 giờ 19 phút, bị sốc lần nữa, yết hầu ra máu.

5 giờ 38 phút, không còn dấu hiệu sống sót."

Nói đến đây cô thoáng ngừng lại, bình tĩnh tiếp lời:

"Thuốc thử huyết thanh kháng độc Anti-HNT-DL thất bại lần thứ 4301." Lại bổ sung thêm một câu: "Độc tố thần kinh HNT-LS sau khi pha loãng một triệu lần tiêm vào chuột bạch, chết ngay tức khắc. Vẫn chưa tìm hiểu được cơ chế tác dụng của độc tố, bước thử tiếp theo pha loãng mười triệu lần."

Cô lưu ghi âm lại, bắt đầu giải phẫu chuột bạch. Cô ngồi trước bàn thí nghiệm, yên tĩnh làm việc. Từ trước đến nay cô làm việc luôn chú tâm, trong lĩnh vực chuyên môn năng suất cao đến mức kinh người, chỉ vài giờ ngắn ngủi ghi chép chi tiết các số liệu quan trọng vào hồ sơ, lại sắp xếp

https://thuviensach.vn

huyết thanh kháng độc lần nữa. Sau khi đưa vào tỷ lệ điều chế, thiết bị bắt đầu tự tổng hợp, cần mười mấy tiếng.

Đúng 10 giờ, cô đứng dậy cởi áo blouse, đi đến giá treo bên cạnh lấy áo khoác, nhưng ánh mắt khựng lại. Chiếc khăn quàng cổ màu xám của Ngôn Tố đang lặng lẽ treo trên giá. Cô cầm lên, quấn từng vòng quanh cổ, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác thật mềm mại, dễ chịu. Lòng bàn tay cô không khỏi chậm rãi nắm chặt chiếc khăn mềm mại.

Khăn quàng cổ này giống như chủ nhân của nó, nghiêm chỉnh chẳng màu mè, nhưng thật ra lại rất ấm áp. Cô rũ mắt nhìn, trong đôi mắt đen láy hiện lên nét dịu dàng.

Nhớ đến vài giờ trước đứng ở bên đường trong con gió rét, anh nói nếu cô giết người nhất định sẽ dùng cách thức vừa tao nhã vừa tàn nhẫn. Cô tự nhận định những lời này chính là khen ngợi. Owen nói anh ấy rất vô vị, không hòa đồng, nhưng cô cảm thấy anh rất thú vị. Cô thích quả cam của mùa đông, lạnh lẽo nhưng thấm vào lòng người. Hương thơm thoang thoảng nhưng lưu luyến dài lâu. Cô cầm khăn quàng cổ lần nữa, khóe môi nhoẻn lên rất khẽ, nhưng không cười.

Bên tai vang lên lời mẹ dạy: Đừng mong đợi điều gì, mong đợi là nguồn gốc của bất hạnh.

Sắc mặt cô dần ảm đạm, cuối cùng cô tháo chiếc khăn, vắt lên chung với áo khoác của Owen đi ra ngoài.

Ngoài phòng thí nghiệm là mỗi dãy hành lang màu trắng, kín bưng dài năm mươi mét, sạch bong, không góc cạnh, mênh mông đáng sợ. Đi đến cuối hành lang, sau khi quét võng mạc, chấm vân tay và nhập mật mã, Chân Ái rời khỏi phòng thí nghiệm, vào thang máy xuống mặt đất. Dưới đất là nhà máy bình thường, dùng để che mắt cái gọi là “tập kích bất ngờ”.

https://thuviensach.vn

Đi ra ngoài đã thấy xe Owen chờ sẵn, anh nói Ngôn Tố có việc tìm cô. Đến nhà Ngôn Tố, theo thường lệ nữ giúp việc vẫn dùng tiếng Anh với chất giọng Đông Nam Á đặc sệt, báo lại Ngôn Tố đang ở "libluebarri". Cả hai đi vào phòng sách nhưng lại không thấy người đâu.

Ngẩng đầu trông lên, trên hành lang giá sách ba tầng có một thứ xù lông màu trắng, có lẽ bị tiếng bước chân người quấy nhiễu nên thoáng cử động sột soạt. Chân Ái ngẩng cổ nhìn, chắc là Ngôn Tố, anh ngủ trên hành lang, trên đầu còn đang che cuốn sách.

Owen gọi một tiếng, anh mới ngồi dậy, dụi mắt trong vô thức, tựa như thoáng giật mình rồi đứng dậy đi xuống theo bậc thang xoắn ốc. Trước khung nền tràn ngập sách, anh mặc áo trắng quần trắng trông khá thoải mái, duy chỉ có mái tóc rối bù, sắc mặt không tốt lắm giống như bị bao phủ bởi một lớp sương. Lông mày thanh tú khẽ cau, ánh mắt u ám, mang nặng vẻ cáu kỉnh khi bị đánh thức.

Anh vừa đi xuống cầu thang đã cau có nhìn về phía Chân Ái, giọng đầy oán trách: "Rót cho tôi cốc nước."

"Hả?"

Chân Ái ù ù cạc cạc đáp lời, quay người đi tìm nước.

Owen chất vấn: "Tại sao lại bảo cô ấy đi rót nước?"

Đôi mắt màu nâu nhạt của Ngôn Tố hiện lên vẻ khó hiểu, cảm thấy câu hỏi của bạn mình rất kỳ lạ, sau khi cân nhắc hồi lâu mới nói từng câu từng chữ: "Ngũ hành tôi thiếu nước, không uống nước tôi sẽ xù lông."

Owen suy nghĩ một lượt mới phát hiện Ngôn Tố đang mỉa mai. Anh nghĩ nổ cả đầu cũng không hiểu loại người chỉ số IQ 207 như Ngôn Tố hiểu tiếng người thế nào?

https://thuviensach.vn

Điểm mấu chốt của câu kia là... Tại sao lại bảo CÔ ẤY đi rót nước, chứ không phải là tại sao lại bảo cô ấy đi rót NƯỚC.

Chân Ái bưng đến ba cốc nước. Ngôn Tố im lặng uống hơn nửa cốc, hài lòng mím môi, đi đến trước chiếc đàn piano tam giác, không biết lấy cây đàn violon trắng từ đâu ra. Sau đó ngồi xuống ghế của đàn piano, ngón tay dài gảy dây đàn như đánh guitar, không biết đang suy nghĩ điều gì.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 6

Chân Ái lẳng lặng quan sát anh, có lẽ vì vừa tỉnh giấc, trên người anh thiếu vẻ lạnh nhạt và xa cách, cả người toát lên vẻ nhẹ nhàng tùy ý, mà lười nhác.

Áo trắng, quần trắng, tất trắng, giống như đứa trẻ không muốn rời giường, cau mày trút giận vào đàn violon, nhẹ nhàng gảy vài nốt, thật dễ nghe.

Anh đàn một hồi mới nhìn về phía Chân Ái: “Cô ngủ cùng cô bạn cùng phòng kia từ bao giờ?”

Kiểu người và trạng thái thay đổi quá nhanh như vậy khiến đầu óc Chân Ái còn chưa nắm bắt kịp, nhớ lại buổi thẩm vấn lúc mới phát hiện vụ việc ở Sở Cảnh sát, cô đã nhắc đến chuyện này. tuy Jasmine không tra hỏi nhưng Ngôn Tố lại nhớ.

Chân Ái vẫn còn đang nhớ lại, Ngôn Tố đã cau mày. Anh không vui nhảy xuống khỏi ghế, sải bước tiến về phía cô, hai tay nắm bả vai cô. Trong ánh mắt hơi ngạc nhiên của cô, anh lôi cô đến trước piano, ấn cô ngồi xuống ghế. Ngôn Tố chỉ chỉ đùi phải cô, ra lệnh: “Đặt nó lên chân này.”

Chân Ái ngơ ngác vừa định hỏi tại sao, nhưng thấy sắc mặt anh sa sầm liền thôi nhìn, ngoan ngoãn làm theo. Cô mới vừa bắt chéo hai chân, tay trái

https://thuviensach.vn

anh đột nhiên nắm hờ gõ mạnh một cú vào đầu gối cô. Chân phải cô bắn mạnh ra. Chân Ái ngơ ngác: “Anh làm gì vậy?”

“Không biết phản xạ đầu gối sao?” Anh lui về phía sau một bước, tạo khoảng cách với cô, lạnh nhạt nói: “Nhìn thấy chưa, tốc độ đầu óc cô rõ ràng không nhanh như chân cô, sau này dùng chân suy nghĩ đi.”

Lại bị anh chê phản ứng chậm đây mà. Ở chung với người suy nghĩ nhanh lại biến hóa khôn lường, thần kinh Chân Ái khẩn trương cao độ, nói: “Hình như bốn hay năm tháng trước gì đó, lúc cô ấy bận quá, nói sẽ rút khỏi các đội nhóm.”

Ngôn Tố gật đầu vô cùng nhẹ nhàng. Chân Ái ý thức được thật ra trong lòng anh đã có câu trả lời rồi, không muốn quấy rối bằng chứng nên chờ cô nói.

“Cô không ở ký túc xá nên không biết rõ thời gian cô ta làm việc, nghỉ ngơi và thói quen sinh hoạt, nhưng cô hẳn chú ý đến giường và bàn của cô bị cô ta dùng để đồ chứ.”

“Cũng là bốn, năm tháng trước.” Chân Ái thăn dò: “Anh có đáp án rồi à?”

Ngôn Tố liếc cô: “Trên bàn cô ta bày biện mỹ phẩm và nước hoa rất sang trọng, nhìn phân lượng còn lại hẳn là đã dùng được khoảng bốn, năm tháng. Quần áo hàng hiệu đều là kiểu sau tháng Mười năm ngoái. Biết thời gian cụ thể cô ta gia nhập nhóm mật mã không?”

“Không rõ lắm.”

Xem ra cái chết của Giang Tâm có liên quan đến biến chuyển bốn, năm tháng trước của cô ta. Khi đó công việc Giang Tâm bận rộn, cũng có nhiều tiền hơn.

https://thuviensach.vn

“Còn người khá thân thiết với cô ta?”

“Cũng không biết.” Chân Ái ngượng ngùng, cô và bạn học gần như không có giao tiếp gì. “Ý của anh là người quen gây án à?”

“Hung thủ đến phòng ký túc xá giết người, ngoại trừ biết rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của nạn nhân, còn biết rõ quy luật sinh hoạt của một người khác.”

Lời còn chưa dứt điện thoại đã vang lên. Anh bắt máy nghe trong chốc lát, nói: “Tôi sẽ đến ngay”. Đặt điện thoại xuống, người vừa mới cáu kỉnh khi phải rời giường đã lập tức phấn chấn, “Đi gặp cảnh sát Diaz.”

“Có kết quả khám nghiệm tử thi rồi sao?”

“Ừ.” Khóe môi Ngôn Tố lơ đãng nhoẻn lên, đối mắt sáng quắc, “Phát hiện ra chuyện thú vị.”

Eva Diaz ngồi trong văn phòng, vừa lật tạp chí vừa nhàn nhã uống sữa chua, ăn sandwich, chẳng mảy may quan tâm đến cửa chớp đối diện bàn chưa kéo lại. Đối diện là phòng giải phẫu, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy thi thể Giang Tâm.

Không khó tưởng tượng ra cảnh tượng khi Chân Ái đi theo Ngôn Tố và Owen đến đây, có thể thấy là kỳ dị vô cùng. Owen gõ lên cửa kính: “Đối diện với thi thể của nạn nhân mà cô vẫn có thể ăn ngon lành vậy sao?”

Eva thuận miệng trả lời: “Cũng đâu phải là đối diện với tên S.A. chán òm kia, làm gì ăn không ngon chứ?”

Gương mặt Ngôn Tố tỉnh bơ, như không nghe thấy. Eva đứng dậy, bỏ thức ăn vào hộp giữ tươi, cho vào tủ lạnh. Chân Ái nhìn thấy hộp giữ tươi xếp từng chồng trong tủ lạnh, bên trong đều là mấy thứ tương tự với các bộ phận cơ thể người. Tố chất tâm lý của bác sĩ pháp y quả nhiên tốt. Ngôn Tố

https://thuviensach.vn

thấy vẻ mặt Chân Ái xám xịt, thoáng vỗ vỗ vai cô, rất vụng về an ủi: “Loài người là một sinh vật rất biết thích ứng với hoàn cảnh.”

“...”

Chân Ái thật sự không cảm thấy kiểu giải thích này có thể giảm bớt cảm giác quái dị khi đặt thức ăn và bộ phận cơ thể người vào chung một chiếc tủ lạnh.

Đương nhiên Eva biết Ngôn Tố đang nói mình, chậm rãi trả lời: “Khi dấu chân loài người rải rác khắp lục địa, đại dương và vũ trụ, Ngôn Tố rõ ràng là một trong những hoàn cảnh cực đoan ác liệt nhất mà cho đến ngày nay loài người vẫn không thể thích ứng được.”

Chân Ái chớp mắt, ví một người với hoàn cảnh như vậy, sao cô lại cảm thấy rất đúng nhỉ? Cô cho rằng Ngôn Tố sẽ nói những lời này có vấn đề logic, nhưng anh chỉ thờ ơ nói một câu: “Chia tay với bồ mới rồi à?”

“Vũ khí” của anh luôn đặc biệt.

Eva nhìn trời: “Ôi trời, tôi hận chết cái tên quái thai này quá. Sao cậu thấy được chứ?”

“Tôi từ chối trả lời câu hỏi thiểu năng kiểu này.”

Eva siết chặt tay đi lên trước một bước, bị Owen cản lại.

“... Hôm trước còn qua đêm ở nhà người ta, kết quả cuối tuần một mình ăn sáng ăn trưa, còn giữ lại phần ăn tối.” Ngôn Tố bình tĩnh tỏ vẻ thương xót, “Ôi, cảnh sát Diaz thật đáng thương.”

Chân Ái: “...”

Một người đàn ông không thấy mặt cũng có thể nhìn thấu người khác, một người đàn ông không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, một người đàn ông

https://thuviensach.vn

khiến tất cả mọi người đều hoài nghi chỉ số thông minh của bản thân, quả nhiên là hoàn cảnh ác liệt nhất mà. Eva nghiến răng nghiến lợi: “Bây giờ tôi thật sự muốn mổ banh xác cậu ra.”

Ngôn Tố khẽ gật đầu: “Vinh hạnh của tôi.”

Owen nắm tóc, như người cha trông nhà một mình đã đến bước đường cùng. “Các bạn nhỏ, nể mặt Thượng đế, dừng lại giùm tôi đi.”

Ngôn Tố và Eva đồng thời ngậm miệng. Chân Ái thở phào, cuốc đấu võ mồm giữa các nhà khoa học... quả nhiên là ngập ngụa khoa học mà.

Mọi người đi theo Eva vào phòng giải phẫu đối diện. Chân Ái đứng cách vài mét, không đến gần. Eva vén tấm vải trắng lên, để lộ đầu và bả vai nạn nhân. Ngôn Tố ló đầu ra xem. Eva chỉ vào mấy nơi trên thi thể giải thích: “Vết bóp hai bên cổ đã hiện ra. Khá kỳ lạ chính là, bên dưới hai bờ vai là vị trí ngang bằng xương quai xanh này này. Cậu xem, hai vết bầm đỏ sậm ở trên một đường thẳng tắp, không biết là do thứ gì gây ra.”

Ngôn Tố thẳng người lên: “Kết quả kiểm tra đường hô hấp và phổi thì sao?”

Eva đáp: “Phổi có ít nước, đường hô hấp bị tổn thương rất nhỏ.”

Bây giờ Diaz chẳng còn mang dáng vẻ tranh cãi với Ngôn Tố như vừa rồi, mà chăm chú nghiêm túc y như anh vậy.

“Thế này là đúng rồi.” Ngôn Tố chậm rãi giơ tay lên, nắm hờ làm mẫu, “Bởi vì lúc bắt đầu, hung thủ bóp cổ cô ta từ phía sau, dìm cô ta xuống bồn rửa mặt đầy nước hết lần này tới lần khác.”

Eva bừng tỉnh: “Cái này sẽ giải thích cho vết thương hai bên bả vai cô ta, tôi vẫn không tìm được công cụ có thể để lại vết lõm thẳng tắp này, hóa ra là mép bồn rửa mặt.” Bổ sung thêm: “Bên pháp chứng không phát hiện

https://thuviensach.vn

được dấu vân tay, dấu chân và ADN khác thường. Về phần hai vết máu hình dáng kỳ lạ mà cậu nhắc đến, có một vết bị người ta lau đi, một vết khác bị thứ gì đó đè lên. Trong vết máu có một lượng mực in cực nhỏ, nhưng hiện giờ vẫn chưa tìm được loại mực phù hợp."

Ngôn Tố nhướng mi mắt, nhìn đăm đăm vào hư không như đang nghĩ gì, rồi lại nhanh chóng hạ mắt xuống. Eva quay người đi đến chiếc tủ bên cạnh bưng ra một cái đĩa nhỏ, trên đó đặt một chiếc nhẫn đeo ngón út bằng bạch kim, "Cái này phát hiện được trong dạ dày nạn nhân."

Nghe vậy, Chân Ái liếc nhìn từ phía xa, cảm thấy hơi buồn nôn. Ngôn Tố lấy điện thoại di động ra chụp lại chiếc nhẫn kia, đăm chiêu một lúc rồi cong môi nói: "Hóa ra thiếu ba món đồ."

Owen thấy là: "Lại thiếu gì nữa?"

"Đúng vậy đấy." Ngôn Tố liếc nhìn chiếc nhẫn, vén tấm vải trắng nhìn ngón tay nạn nhân, có được xác nhận cho riêng mình. "Chiếc nhẫn mới tinh nhưng hộp nhẫn đâu?" Anh không nhìn nữa nhưng hỏi: "Thực quản có dấu vết bị vật kim loại làm xước không?"

"Có."

Anh gật đầu: "Thời gian nuốt vào không lâu." Nói xong đắp kín vải trắng lại, nói tiếng cảm ơn với Eva rồi đi ra ngoài.

Owen hỏi anh đi đâu, Ngôn Tố nói: "Có thể bắt đầu hỏi thăm nhân chứng rồi."

Ba người vừa xuống tầng, Ngôn Tố vừa giải thích. Hóa ra cảnh sát đã căn cứ vào chứng cứ ngoại phạm và động cơ gây án mà thu nhỏ phạm vi, tìm ra bốn người gần đây từng có tranh chấp với nạn nhân. Họ đều sẵn lòng hỗ trợ điều tra.

https://thuviensach.vn

Lúc rạng sáng Jasmine gọi điện cho Ngôn Tố nói trời sáng là có thể lập tức tiến hành điều tra, cô ta biết tính anh không bao giờ muốn kéo dài. Nhưng lần đầu tiên Ngôn Tố nói không vội, chiều đến thẩm vấn cũng không muộn.

Ba người đã ngồi vào xe, Owen vừa cài dây an toàn vừa lấy làm lạ: "Cậu cũng có lúc thấy không cần vội phá án à?"

Ngôn Tố nói ngắn gọn: "Chờ kết quả khám nghiệm tử thi."

"Vậy bây giờ cậu có phát hiện ra manh mối gì mới không?"

"Hung thủ của chúng ta suy nghĩ nhanh, rất giỏi tùy cơ ứng biến."

Anh dựa vào lưng ghế sau, hai mắt khép hờ, cổ áo khoác màu đen dựng cao, che đi nửa chiếc cằm thanh thoát, trông rất xa lạ và không thể đến gần.

Anh nói cực kỳ điềm nhiên, vậy mà mọi người ai cũng như lạc vào sương mù. Không biết anh làm thế nào để nhận ra hung thủ suy nghĩ nhanh, ứng biến mau chóng chỉ qua vài dấu vết trên người Giang Tâm.

Owen đã quen với giọng điệu của anh nên lười hỏi, nhưng Chân Ái thì khá tò mò: "Vì sao thế?"

Một hồi lâu, anh chậm rãi mở mắt, đầu không cử động, nhưng đôi mắt nâu nhạt quay sang nhìn thẳng cô. Phong cảnh ngoài cửa xe lướt qua, màu mắt tựa hổ phách chìm dưới đáy nước, sáng lóng lánh, trong suốt, rõ ràng.

Cô biết, ánh mắt anh sáng rực, mang theo sự kiêu căng và tự phụ thuần túy nhất như vậy, chỉ khi anh suy nghĩ ra được vấn đề gì đó, tinh thần mới có thể phấn chấn.

Anh kiêu ngạo khẽ thở hắt một hơi, "Lúc trước có một điểm khiến tôi không hiểu được. Hung thủ người đầy máu lại có thể rời khỏi hiện trường

https://thuviensach.vn

mà không khiến người khác chú ý. Hiện trường ngoại trừ vết máu nhem nhuốc, toàn bộ những thứ khác đều hoàn hảo, không có dấu vết ẩu đả nào. Điều đó nói lên hắn đã khống chế cả hiện trường, có chuẩn bị trước khi hành động. Nhưng để máu tung tóe khắp mọi nơi trong ký túc xá công cộng người đến người đi là biện pháp xử lý rất tồi. Nói xuống tay cho hả giận thì một nhát dao là quá ít. Mặt khác, hung khí không phải là dao gọt trái cây mang theo người. Một phần cho thấy hung thủ đã có sự chuẩn bị trước, một phần khác lại như hắn giết người khi bị kích động. Hai điều này có mâu thuẫn."

Chân Ái nghe đến mê mẩn, bất giác tham dự: "Anh cho rằng cách thức ban đầu hung thủ giết người là dìm vào nước cho đến khi chết đuối à?"

"Thông minh." Dường như Ngôn Tố hài lòng với việc cô có chung ý tưởng và chia sẻ nó với anh, không keo kiệt khen cô một câu, nói: "Đâm dao vào người, nhìn sinh mệnh trôi dần theo dòng máu chảy, đây là cách tốt nhất để trút giận. Cũng giống vậy, dìm người ta vào nước hết lần này đến lần khác, nhìn nạn nhân giãy giụa cầu sinh trong tay mình, từng chút từng chút một mất đi năng lực phản kháng. Có lực khống chế mạnh như vậy cũng đủ khiến gã cảm thấy hưởng thụ rồi."

Hưởng thụ? Anh dùng từ thật lạ đời. Chân Ái thẳng lưng lên, lòng hiếu kỳ càng nhiều hơn, không kiềm lòng được phân tích: "Dìm người ta vào nước, sau đó hành hạ cho chết đuối, hung thủ sẽ đạt được kích thích lớn hơn, lại không làm bẩn mình. Ban đầu hung thủ dự định như vậy, nếu không hắn cũng không thể nào không mang theo dao mà dùng dao gọt trái cây của Giang Tâm. Nhưng vì sao sau đó lại đổi thành dao?"

"Đây chính là chỗ thú vị." Trong mắt Ngôn Tố như lóe lên tia sáng, anh nhếch mép nhưng không hề có ý cười. "Có nguyên nhân nào đó quấy rối tâm trí của hung thủ, khiến hắn cảm thấy dìm cô ta chết đuối cũng không đủ hả giận, phải thay đổi cách mới."

https://thuviensach.vn

Chân Ái sửng sốt: “Ý của anh là giữa chừng hắn bị kích động?”

“Ừ. Tuy giữa chừng thay đổi phương pháp nhưng hắn vẫn đào tẩu một cách hoàn mỹ. Tên giết người này tâm trí có vẻ rất hỗn loạn, nhưng thật ra vừa thông minh lại có tính tổ chức, làm việc cẩn thận, tùy cơ ứng biến. Hắn vô cùng thích cảm giác khống chế. Loại hung thủ này sẽ khiến bản thân tận dụng hết khả năng tham gia điều tra, muốn biết cảnh sát đang tìm cái gì, thậm chí sẽ nói dối qua mắt cảnh sát.”

“Ý của anh là?”

Trong mắt anh hiện lên một tia mong đợi khiêu chiến, lời nói cũng thừa thãi hiếm có.

“Em yêu, hung thủ thật sự ở trong nhóm người phối hợp điều tra.”

Tuy biết giờ phút này anh đang chìm vào trạng thái hưng phấn do suy nghĩ chuyển động cực nhanh, nhưng câu “em yêu” này vẫn khiên tim Chân Ái thoáng đập thình thịch.

Đến cửa Sở Cảnh sát gặp Jasmine như đã hẹn, lúc lên xe vừa nhìn thấy Chân Ái, cô ta kinh ngạc hỏi Ngôn Tố: “Sao cô ta vẫn đi cùng anh?”

Ngôn Tố không có hứng thú với câu hỏi này, nhắm mắt lơ đãng trả lời: “Cô ấy là nhân chứng.”

Người liên quan đầu tiên là Sidney Taylor - bạn trai của Giang Tâm, hiện đang ở biệt thự vùng ngoại ô của bố mẹ. Xe lái vào vùng ngoại ô yên tĩnh, bãi cỏ thênh thang biệt thự rộng lớn, họ nhanh chóng đến nhà Taylor. Một chàng trai trẻ khoảng hai mươi tư tuổi đang dọn dẹp gara. Chiếc xe thể thao màu đỏ vừa được rửa sạch đỗ trên đường.

Giữa khung cảnh ngoại ô tĩnh lặng, mỗi một chiếc xe chạy qua cũng đủ khiến người ta chú ý. Sidney Taylor đang ôm thùng đồ linh tinh, quay đầu

https://thuviensach.vn

lại nhìn.

Nhóm Ngôn Tố xuống xe. Ngoại dự liệu của Chân Ái, Ngôn Tố đi cuối cùng, chậm chạp nhìn xung quanh.

Sau khi Jasmine giới thiệu danh tính, nói rõ mục đích đến thì bắt đầu thẩm vấn, đầu tiên là chứng cứ ngoại phạm: “Từ ba giờ đến bốn giờ chiều ngày 29 tháng 2 anh đã ở đâu?”

“Ký túc xá trường học.”

“Có ai ở đó với anh không?”

“Không có.”

Taylor trông rất bình tĩnh, có điều tinh thần rất tệ, mắt lộ quầng thâm rất đậm. Ngôn Tố nhìn chằm chằm thùng giấy trong tay anh ta, lại nhìn Jasmine. Jasmine hiểu ra, nói: “Chúng tôi còn phải hỏi một lát nữa, anh có thể đặt thùng giấy xuống trước.”

Sắc mặt Taylor không nhẹ nhõm lắm, thoáng do dự rồi quay người đi vào nhà cất thùng giấy, lại đi ra.

Jasmine: “Anh và Giang Tâm bắt đầu yêu nhau từ khi nào?”

Trong tay Taylor không có thùng giấy, rất mất tự nhiên bối rối khoanh tay lại: “Một năm trước.”

“Bạn học nói quan hệ của hai người không tốt, thường xuyên cãi vã phải không?”

Taylor cảnh giác, chậm rãi nói: “Trước đây mối quan hệ của chúng tối rất tốt, có điều gần đây thời gian ở bên nhau ít đi nên mới xảy ra xung đột.”

“Quan hệ của cô ta và những bạn nam khác thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Cô ấy có rất nhiều bạn bè, nam nữ đều rất nhiều.”

“Vậy anh...”

Câu hỏi của Jasmine bị ngắt ngang.

“Sidney.”

Một cặp vợ chồng ăn mặc giản dị nhưng rất có phong cách đi ra khỏi nhà, ngắt ngang câu hỏi, là bố mẹ của Taylor. Mẹ anh ta bước đến gần, nhìn Jasmine không thân thiện lắm.

“Quan hệ của nó và nạn nhân không thân thiết lắm, lại không có chứng cứ ngoại phạm, vì phòng ngừa cảnh sát moi những điều không nên nói, chúng tôi đã mời luật sư đến.”

Ý là sau này mỗi lần thẩm vấn Taylor đều phải có luật sự ở bên cạnh. Jasmine bất chợt cảm thấy thất bại, vừa định bày tỏ mình không có ác ý thì Ngôn Tố đứng bên cạnh đã cất lời hỏi Taylor: “Anh thích chơi bóng rổ à?”

Câu hỏi này không hề khiến bố mẹ anh ta thấy cảnh giác, Taylor gật đầu: “Trường chúng tôi còn từng đoạt chức vô địch giải thi đấu bóng rổ sinh viên miền Đông.”

Ngôn Tố không hỏi nữa, vỗ vỗ chiếc xe thể thao Porsche, khen ngợi vu vơ: “Xe rất đẹp.”

Taylor khẽ giật giật khóe môi: “Quà sinh nhật.”

Cuộc thăm viếng thứ nhất sắp kết thúc. Jasmine không cam lòng, tranh thủ nói với bố mẹ Taylor muốn lấy danh thiếp của luật sư để tiện liên lạc về sau. Ngôn Tố cao lớn đứng ở con đường đối diện, nhìn Taylor tiếp tục rửa xe, khóe môi khẽ cong: “Tất cả mọi người đều nói dối.”

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều nói dối? Có thể nghe ra đây là suy đoán buổi sáng của Ngôn Tố, nhưng bây giờ hàm ý là Taylor đã nói dối. Chân Ái ngồi trong xe, ngửa đầu nhìn Ngôn Tố qua cửa sổ.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 7

Gió bấc thổi bay mái tóc ngắn của anh, trông anh hết sức hoạt bát, tuấn tú. Môi anh khẽ mím lại, tuy không cười nhưng rất đẹp mắt. Nhìn từ góc độ của cô, dáng người anh có vẻ cao lớn hơn, đứng dưới nền trời xanh nhạt của mùa đông anh trông chẳng khác một thân cây cao ngất, tinh khôi sáng sủa, tự thành một phong cảnh.

Chân Ái tự đánh giá bản thân mình chưa bao giờ là người hay tò mò, nhưng mấy ngày nay nhiều lần bị khiêu chiến, nên trong giờ phút này, cô tự nhiên rất muốn biết bí mật khiến anh vẫn thảnh thơi là gì.

Cô nhoài người ra cửa sổ, ló đầu hỏi: “Taylor nói dối chỗ nào vậy?”

Ngôn Tố chậm rãi cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt bình thản: “Tự bản thân cô không biết nghĩ à?”

Nếu là cô gái bình thường sẽ xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, nhưng Chân Ái chỉ hiểu ý trên mặt chữ, thật sự nghe theo anh, nghiêm túc nhớ lại: “Nhà Taylor rất giàu, nhưng ở trường hình như anh ta rất bình thường...” Anh ta thui thủi một mình, ít giao du với bạn bè, tất cả chỉ để lại ấn tượng đại khái, không biết có đúng hay không.

“Giống như học sinh gia cảnh bình thường.” Ngôn Tố bất ngờ tiếp lời cô.

“Anh thấy dáng vẻ của anh ta ở trường rồi à?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố hất cằm: “Chiếc xe thể thao Porsche kia chắc chắn sẽ không thể có giấy phép đậu xe ở trường được, khẳng định không phải phương tiện đi học. Xe bảnh chọe như vậy không lái đến trường, anh ta rất khiêm tốn. Điểm này có thể nhìn thấy thông qua cách ăn mặc của anh ta và bố mẹ anh ta.”

Chân Ái phối hợp với anh, cố gắng nhớ lại: “Có lần tôi nghe Giang Tâm nói với bạn là rất hâm mộ bạn trai của cô bạn đó giàu có hơn Taylor. Sau đó Giang Tâm ăn mặc rất hở hang, bạn trai không mua quần áo như vậy cho bạn gái mặc để những gã đàn ông khác nhìn đâu.”

Ngôn Tố: “Ồ, xuất hiện nguyên nhân gây lộn rồi đây.”

“Tại sao Taylor phải giấu gia cảnh với Giang Tâm? Sợ Giang Tâm vì tiền mới quen anh ta à?”

“Ban đầu có lẽ nạn nhân không phải vì tiền, cô xem đi, trong gara nhà anh ta có cả đống cúp, nam sinh hoạt động thể thao cừ trong trường rất nổi tiếng.” Nói đến đây, trên mặt Ngôn Tố hiện vẻ không vui, tiếp lời: “Nhưng sau đó thì biến chất rồi.”

Chân Ái nhạy cảm bắt được vẻ khác thường của anh, nắm bắt điểm mấu chốt: “Lúc anh học đại học, thể thao có khá không?”

Dưới bầu trời xanh nhạt, gương mặt tuấn tú của Ngôn Tố có chút ảm đạm, không nói gì nữa.

“À.” Chân Ái bừng tỉnh ngộ, ngón tay gõ nhẹ lên cửa kính xe.

Ngôn Tố: “Khi đó tôi mới mười ba tuổi.”

“À.” Chân Ái ra vẻ đồng cảm thương hại.

Ngôn Tố: “...”

https://thuviensach.vn

Chân Ái khẽ cười, mái tóc lòa xòa bị gió thổi phất phơ, cô chuyển đề tài: “Anh ta mua chiếc nhẫn đó à?”

“Phải. Đốt thứ hai ngón tay út bên tay trái của Taylor có một vòng xước da rất mới, là sau khi đeo nhẫn vào vội vàng rút ra nên mới bị xước. Anh ta vẫn cố ôm thùng giấy là vì muốn che vết xước trên tay.”

Chân Ái nghe mà sửng sốt, Ngôn Tố quan sát cả những chi tiết này ư? Anh quả thật quá đỉnh.

Jasmine rời khỏi nhà, mọi người lên đường đến địa điểm tiếp theo. Nghi phạm thứ hai là Văn Ba, một người thuộc nhóm mật mã. Anh ta là Hoa kiều, mở cửa hàng truyện tranh ở quảng trường ngay cạnh trường học. Cửa hàng không lớn, bây giờ không phải là giờ tan học, không có khách nào, chỉ có mình anh ta trông cửa hàng.

Vẫn là Jasmine hỏi chuyện. Ngôn Tố không giỏi giao thiệp chính diện với người khác, cứ thế đi qua đi lại giữa giá sách. Chân Ái đi theo anh. Anh bỏ hai tay vào túi áo khoác theo thói quen, lưng thẳng tắp. Cô thấy ánh mắt anh lướt qua từng dãy sách, nhưng trước sau vẫn tự chủ ở mức chuẩn mực, cô hỏi: “Sao anh không xem sách?”

“Không mang găng tay.”

Cô hiểu ý anh, chạm vào một quyển sách vô số người đã thuê qua cũng tương đương với nắm tay vô số người rồi.

“Anh từng đọc truyện tranh chưa?”

“Chưa.” Anh trả lời dứt khoát. Sau một khoảng im lặng kéo dài, anh mới muộn màng nhận ra trách nhiệm tiếp nối cuộc đối thoại thuộc về phía mình, vô vị hỏi lại: “Còn cô?”

Cô chậm rãi lắc đầu: “Cũng chưa.”

https://thuviensach.vn

Sau đó lại im lặng. Hai người đều không phải là người giỏi giao tiếp. Ngôn Tố cau mày suy tư trong chốc lát, nói thật, những cô gái anh đã từng gặp qua hoặc là tíu tít quá ồn ào, hoặc là nói chuyện không bao giờ có trọng điểm. Nhưng cô gái này rõ ràng rất có hạn độ, không nhiều lời, giọng nói êm dịu, anh nghe không thấy chán hay bài xích.

Vì vậy anh cất lời, tiếp tục tán gẫu: “Hồi nhỏ mơ ước của tôi là làm chủ cửa hàng sách, giải hết tất cả câu đố và mật mã trong sách viết bằng mọi loại ngôn ngữ từ xưa đến nay. Nhưng sau đó mới phát hiện, mật mã không có ở trong sách mà ở trong lòng người.”

Giọng anh trầm ấm, êm tai khó tả. Lòng Chân Ái cũng ôn hòa khác thường, “Mơ ước hồi nhỏ của tôi là làm chủ cửa hàng kẹo que. Có rất nhiều kẹo que màu sắc, mùi vị và hình dáng khác nhau xung quanh mình. Nhiều nhất vẫn là kẹo ba màu rực rỡ. Từng vòng từng vòng, càng lớn càng tốt.” Lúc cô nói, khóe môi như phủ một lớp sắc màu vậy.

“Con gái đều thích ăn kẹo à?” Anh đưa mắt nhìn cô, ánh mắt không còn lạnh nhạt như trước kia nữa, “Nghiên cứu nói ăn đồ ngọt sẽ gia tăng cảm giác hạnh phúc, tôi nghi ngờ sâu sắc chuyện này, nhổ răng chẳng hạnh phúc chút nào.”

Bị chọc cười, cô mỉm cười, “Nhưng thật ra tôi chưa từng ăn kẹo que. Khi còn bé mẹ không cho tôi ăn, sau này lớn lên bỗng có một ngày chẳng còn ước mơ với những thứ màu sắc rực rỡ kia nữa.”

Giọng cô nhỏ dần, trong lòng man mác một nỗi bi thương, như thể bị thời gian lừa dối. Đã vuột mất rồi - những cơ hội tốt nhất để thưởng thức vị ngọt trên đầu lưỡi.

“Ờ, tiếc thật.” Anh nhìn cô, chậm rãi nói ra tiếng lòng của cô.

Chân Ái sững sờ ngước mắt lên, thấy anh vậy mà lại khẽ gợn khóe môi. Anh đã cười rồi, nụ cười mong manh như ánh trăng đêm tuyết, nhưng lại

https://thuviensach.vn

đẹp theo một cách khác biệt. Con người, vẻ mặt anh luôn luôn hờ hững, không lạnh lùng cũng không ấm áp, ngay cả nụ cười giờ phút này cũng vậy. Rất khẽ rất nhạt, như nó vốn nên tĩnh lặng như thế.

Nhưng bởi vì anh hiếm khi cất giọng trêu chọc, nụ cười này lại trở nên đặc biệt rung động lòng người. Cô bỗng nhớ lại lời nói của mẹ: Người có nội tâm bình lặng, nụ cười đều khắc kỷ(*).

(*) Khắc kỷ: Tự kiềm chế.

Cô vẫn cố chấp cho rằng, khắc kỷ là một loại khổ hạnh nén nhịn, là một loại trói buộc bi khuất. Như không thể ăn kẹo, như không thể khóc lóc, như không thể trút nỗi lòng, như không thể tin tưởng.

Nhưng cách lý giải về sự khắc kỷ của anh lại là thành thạo, là kín đáo chừng mực, là thong thả tự nhiên, còn là khiêm tốn và khoe khoang nữa.

Chân Ái hơi xúc động, yên lặng cúi đầu. Ngoan ngoãn mà nhàn nhã theo bước chân anh đi một vòng giữa những giá sách, cô hỏi: “Anh không cần nghe lời khai của nghi phạm sao?”

“Tôi đang nghe.” Ngôn Tố nhìn chằm chằm tủ kính trang trí của cửa hàng truyện tranh đến ngẩn người, nói: “Tuy trên đời có loại người nghĩ một chuyện cũng chậm chạp như cô, nhưng cũng có loại người nghĩ rất nhiều việc cùng một lúc mà phản ứng vẫn cực nhanh... Ví dụ như tôi.”

Chân Ái: “...” Quả nhiên ba câu là lại muốn ăn đấm.

Cô nhìn theo ánh mắt anh, trong tủ kính trưng bày rất nhiều dụng cụ thể thao, ví dụ như bóng rổ, bóng tennis, bóng bàn. Ngôn Tố nheo mắt nghiền ngẫm trong chốc lát, tiếp tục lời nói khi nãy: “So với lời khai của nghi phạm, tôi tin vào hai mắt và đầu óc của mình hơn.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái rụt bả vai lại, kẻ kiêu ngạo này hoàn toàn không tin lời nói của nghi phạm.

Họ đi tới, nghe thấy Jasmine hỏi Văn Ba: “Lúc trước có người nhìn thấy anh và nạn nhân tranh cãi trên phố?”

“Cô ta làm bẩn tên quyển truyện tranh không xuất bản nữa được sưu tầm trong cửa hàng tôi.”

Hỏi gần xong rồi mà vẫn không có phát hiện gì mang tính đột phá. Jasmine thấy Ngôn Tố đi đến, không có bất cứ biểu hiện gì thì càng sốt ruột, hỏi: “Anh là người thành lập nhóm mật mã?”

Văn Ba giải thích: “Là để những người có cùng sở thích về mật mã trao đổi với nhau.”

Nghe câu này, Ngôn Tố hỏi: “Anh biết tờ giấy cuối cùng nạn nhân để lại khi còn sống là gì không?”

Giọng nói xa lạ bất chợt vang lên khiến Văn Ba sửng sốt, nói: “Thành viên trong nhóm đều có chút hiểu biết về mật mã học cơ bản, đôi khi còn dùng mật mã để trao đổi hoặc đùa giỡn. Nhưng tôi không biết chuyện giữa các thành viên và thói quen của họ.”

Chân Ái sửng sốt, định nhắc nhở Ngôn Tố, lại thấy ánh mắt anh sáng lấp lánh nhìn cô, đôi mắt màu nâu nhạt không gợn sóng, nhưng lại trao đổi một câu nói như thể tâm ý tương thông. Cô hơi giật mình, bỗng nhiên hiểu ra, không nói gì nữa.

Ánh mắt Ngôn Tố chuyển đến hộp giấy nhỏ bên cạnh quầy thu ngân, phát hiện ra mấy tờ cuống vé taxi, hỏi: “Buổi sáng hôm xảy ra vụ án, anh thức dậy lúc mấy giờ?”

https://thuviensach.vn

Câu hỏi này chẳng ăn nhập gì cả, không liên quan lắm đến vụ án, Văn Ba cũng không che giấu: “À, khoảng mười giờ.”

Ngôn Tố không gặng hỏi nữa, ánh mắt dời lên, nhìn vào một loạt khung ảnh phía sau anh ta, cằm hơi hất lên: “Cây gậy bóng chày kia bán bao nhiêu tiền?”

Anh chỉ tấm ảnh chụp chung của Văn Ba với ngôi sao bóng chày huyền thoại Jonathan. Trong ảnh, Văn Ba ôm một cây gậy bóng chày. Nhưng sao Ngôn Tố biết anh ta bán gậy bóng chày chứ? Văn Ba im lặng một lúc lâu: “Một trăm đô.”

Ngôn Tố hỏi xong, không chào bất cứ ai đã ra ngoài luôn, như thể anh đến đây chẳng qua chỉ để xem sách, trò chuyện thôi. Lúc đi ra ngoài, bóng lưng bình lặng, tự tại vững chắc, chỉ tiếc anh khiến người khác như lọt vào sương mù vậy..

Chân Ái đi bên anh, nhỏ giọng nói: “Lúc anh hỏi Văn Ba tờ giấy, chỉ nói tờ giấy không nói mật mã, nhưng câu trả lời của anh ta đã để lộ.”

“Đúng.” Anh đi rất nhanh, trên khuôn mặt lạnh nhạt là vẻ thong dong nhẹ tênh, “Anh ta chính là người viết mật mã trao đổi với nạn nhân. Hơn nữa, anh ta đã nói dối, đây không phải là mật mã tử vong.”

Không phải đe dọa tử vong?

Chân Ái thấy lạ, nhưng không hỏi ngay mà thử sàng lọc những chi tiết khác: “Sao anh lại biết anh ta bán gậy bóng chày?”

Ngôn Tố không quay đầu lại, ngón tay chỉ ra sau. Chân Ái quay đầu nhìn vào tủ kính cửa hàng sách theo ngón tay anh, nơi đó treo rất nhiều dụng cụ thể thao, trên tường còn có hình một cây gậy bóng chày nhạt màu.

https://thuviensach.vn

“Ánh nắng khiến nước sơn trên tường phai màu, lúc đầu không định bán. Gần đây anh thiếu tiền."

Chân Ái cảm thấy khả năng quan sát của anh thật nhạy bén, “Anh hỏi anh ta mấy giờ thức dậy có phải vì nhìn thấy cuống vé taxi trong hộp không? Biết anh ta về nhà rất muộn nhưng hỏi thẳng anh ta sẽ phủ nhận nên hỏi ngược lại?”

Ngôn Tố nghe thấy, bước chân thoáng khựng lại, cúi đầu cười nhạt, “Cô Chân Ái, khá khen cho khả năng quan sát và chỉ số thông minh của cô. Cô không ngốc như tôi nghĩ.”

Tuy câu cuối rất đáng đánh, nhưng Chân Ái xem là lời khen rồi, vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt thuần khiết và trong veo của anh, mặt cô không khỏi ửng đỏ. Nhưng chuyện đỏ mặt này chỉ đơn giản là vì cô chưa từng được khen ngợi trực tiếp và thẳng thắn như vậy, cho nên trong lòng dâng lên chút niềm vui xa lạ mà thôi.

Ngôn Tố giải thích: “Cuống vé chứng tỏ đến rạng sáng anh ta vẫn thường ở bên ngoài, địa điểm là khu sống về đêm nổi tiếng. Anh ta và nạn nhân trao đổi bằng mật mã, có lẽ có liên quan đến chuyện sống về đêm của họ, không muốn để người khác biết.”

Chuyện sống về đêm không muốn để người khác biết ư? Chân Ái cau mày, Giang Tâm dính vào hoạt động trái phép?

Còn lại hai nghi phạm có bối cảnh tương tự Văn Ba, cũng là Hoa kiều và là thành viên nhóm mật mã. Nam tên Triệu Hà, nữ tên Dương Chân.

Nhóm Ngôn Tố đến ký túc xá nam tìm Triệu Hà trước, lúc đó anh ta đang vẽ ký hiệu trước bàn học. Jasmine hỏi, Triệu Hà cầm quyển mật mã học cho cô ta xem, nói đang vẽ mật mã Vigenère(*).

https://thuviensach.vn

(*) Mật mã Vigenère là một dạng đơn giản của mật mã thay thế, dùng nhiều bảng chữ cái.

Jasmine nhìn vài lần, không có hứng thú liền bắt đầu hỏi thăm.

Hôm đó Triệu Hà một mình ở phòng luyện võ tập Taekwondo, cũng không có chứng cứ ngoại phạm. Trên bàn sách của anh ta đều là truyện tranh, trên tường dán rất nhiều ảnh về Taekwondo, marathon, bơi lội, điềm kinh các loại... Ảnh chụp tập thể chỉ có một tấm chụp chung của nhóm mật mã.

Jasmine thấy lạ, ba nghi phạm này đều thích thể thao. Cô hỏi quan hệ giữa Giang Tâm và Taylor, Triệu Hà trả lời gần giống Văn Ba, không thân lắm, chỉ biết hai người thường xuyên cãi nhau.

Jasmine: "Người khác thấy anh và Giang Tâm cãi vã ở sân vận động, anh giải thích thế nào?"

"Giang Tâm bất lịch sự, đá cửa phòng thay đồ. Tôi nói cô ta một câu, cô ta đáp trả mười câu."

"Giang Tâm có thù hận và quan hệ không tốt với ai không?"

Triệu Hà trả lời cũng gần giống với Văn Ba: Hoạt bát, đáng yêu, dịu dàng, nũng nịu, các nam sinh đều thích cô ta, cũng không thấy cô ta từng tranh chấp với cô gái nào.

Ngôn Tố nhìn chiếc hộp trong suốt trên bàn sách của anh ta: "Anh sưu tầm thẻ bóng chày à?"

"Đúng vậy, trọn bộ luôn."

Anh ta còn muốn nói về bộ thẻ quý báu nhưng đã bị Ngôn Tố không hứng thú "à" một tiếng, vào thẳng vấn đề tiếp theo: "Phòng ký túc xá của

https://thuviensach.vn

các anh mất đồ à?”

Triệu Hà sửng sốt, không rõ là sao. Nhìn theo ánh mắt của Ngôn Tố mới phát hiện trên chiếc bàn ngăn nắp bên cạnh để một tờ khai mất đồ chưa điền xong.

“Cái này à, bạn cùng phòng mất thẻ bóng chày vàng sưu tầm nên viết tờ khai mất đồ. Nhưng tấm thẻ hiếm có như vậy người ta có nhặt được cũng sẽ không trả."

“Đương nhiên rồi!” Ngôn Tố gật đầu, “Khi còn sống, nạn nhân đã ghi lại một tờ giấy cuối cùng, anh có biết không?”

Triệu Hà nhìn lại anh: “Giấy gì?”

“Không có gì.” Ngôn Tố có vẻ không để tâm, quay người đi ra ngoài.

Lúc Chân Ái ra cửa, quay đầu lại liếc nhìn hai bàn học trong phòng, mày hơi cau lại.

Hành động nhỏ này không thoát khỏi tầm mắt của Ngôn Tố, mắt anh hiện lên một nét cười kín đáo: “Cô cũng phát hiện ra à?”

“Vâng.” Chân Ái ngơ ngác ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên. Rõ ràng biết Ngôn Tố chưa lâu, nhưng giữa hai người có một sự ăn ý kỳ lạ, “Tôi cảm thấy bộ thẻ bóng chày kia không phải của anh ta.”

“Ừ.” Giọng Ngôn Tố trầm thấp, “Trong tay anh ta cầm quyển sách mật mã học, nhưng trên giá sách không những không có cuốn sách mật mã nào khác, lại còn không còn chỗ trống nào cho quyển sách trong tay anh ta. Nghĩa là anh ta vốn không ngồi ở bàn mình, bàn sách chỉnh tề bên cạnh mới là bàn của anh ta. Có điều...”

https://thuviensach.vn

Anh dừng lại, ánh mắt thờ ơ nhìn về phía Chân Ái: “Thẻ bóng chày vàng bị mất là thật. Cả bộ thẻ quý giá nhất đúng là thẻ vàng, nếu sưu tầm đủ, đồ quý giá như vậy sẽ không tùy đặt trên bàn.”

Chân Ái nghiêng đầu: “Tôi còn phát hiện ra một vấn đề.”

“Gì?”

“Tôi chú ý đến tờ khai mất đồ có hai quy cách. Trên bàn của bạn cùng phòng anh ta cũng có, với lại ngày bị sai. Giống như...” Chân Ái chưa từng suy luận, cho nên có vẻ hơi do dự.

Ngôn Tố khích lệ: “Như cái gì?”

Chân Ái hạ quyết tâm: “Bạn cùng phòng của anh ta trước đó đã sửa lại nội dung vật phẩm bị mất trên bản mềm, nhưng quên sửa ngày. Bạn cùng phòng của anh ta thường xuyên mất đồ.”

Ngôn Tố nhìn cô đầy thâm ý, ánh sáng trong mắt lặng lẽ nở rộ: “Không phải là thường xuyên mất đồ, mà là thường xuyên bị trộm.”

Chân Ái gật đầu: “Ký túc xá nam sinh sạch sẽ như vậy, người có sở thích dọn dẹp không dễ dàng bị mất đồ, có thể là người trong nội bộ gây ra.”

Ngôn Tố rất hài lòng với sự tham gia của cô: “Anh ta có vẻ thẳng thắn quá. Có một số người nói dối không lảng tránh ánh mắt của người đặt câu hỏi, họ cần trao đổi ánh mắt để đoán xem người khác có tin lời nói của họ không.”

Anh cong cong khóe môi, tựa như đang ngạo nghễ nhìn đối thủ yếu ớt thấp cơ hơn mình. Nghe vậy, Chân Ái cảm thấy rất mới lạ. Trò chuyện một hồi đã đến ký túc xá nữ.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 8

Chỗ ở của nghi phạm thứ tư cùng tòa nhà với Giang Tâm. Lúc Chân Ái đi lên cầu thang, nhìn qua phòng ký túc xá của mình một cái, dây cách ly vẫn giăng ở đó, căn phòng trống vắng.

Có người vỗ nhẹ bả vai cô, quay đầu lại là Ngôn Tố. Hành động của anh tuy vẫn còn ngượng ngập, vỗ vỗ hai cái, không nhiều không ít, trấn an với vẻ mặt trang nghiêm: “Đừng sợ.”

Đây chính là động tác an ủi của Owen từng làm với cô vào hôm xảy ra chuyện. Chân Ái phát hiện, kể từ sau khi thấy Owen thường xuyên vỗ vai cô an ủi khích lệ, Ngôn Tố liền học theo kỹ năng này.

Nhưng động tác của anh rất vụng về, giống như vỗ đầu một chú cún vậy. Cô đoán, một mặt anh rất chân thành muốn làm bạn, một mặt lại không chịu khống chế mà nghĩ đến đủ loại số liệu cho thấy trên thân chó mang theo rất nhiều loại vi khuẩn ký sinh.

Nhưng dù sao đi nữa, sự chu đáo của anh đủ làm lòng cô ấm áp.

Cuối tuần, bạn cùng phòng với Dương Chân không ở đây, trong phòng chỉ có một mình cô ta. Cô ta vừa đi siêu thị về, đang ăn mì tôm, ngồi trước máy tính lướt facebook. Không hiểu sao Chân Ái liền nghĩ đến “luận chia tay” mà sáng nay Ngôn Tố dùng để nói về Eva.

https://thuviensach.vn

Dương Chân giống với ba nghi phạm khác, cũng coi như là phối hợp với câu hỏi của Jasmine, nhưng câu trả lời của cô ta lại giống những người khác một cách lạ thường.

Không có chứng cứ ngoại phạm? Đi bơi một mình.

Quan hệ của Giang Tâm và Taylor? Thường xuyên gây gổ.

Cô và Giang Tâm từng cãi vã kịch liệt phải không? Do xô đẩy lúc tập bài đội cổ động.

Có ai thù hận Giang Tâm không? Không có, cô ta vạn người mê, hoạt bát đáng yêu.

Trong mắt Chân Ái, Dương Chân và những người khác giống nhau, hỏi gì đáp nấy, không nói thừa một câu, trông rất phối hợp nhưng thật ra lại vô cùng cẩn thận. Có lẽ chỉ có Ngôn Tố mới có thể nhìn ra sự khác thường. Nhưng anh không quan sát Dương Chân mà lướt nhìn phòng ký túc xá.

Căn phòng gọn gàng sạch sẽ, không có gì bất ổn. Sách vở, mỹ phẩm, quần áo đều có chừng mực, phong cách khá cởi mở, không thích hợp lắm với tính cách lạnh lùng của cô ta.

Ngôn Tố nhìn về phòng tắm, hỏi: “Cô thích sạch sẽ à?”

“Không.”

“Có bạn trai không?”

“Cũng... không có.”

“Cô có biết tờ giấy cuối cùng nạn nhân ghi lại là gì không?”

“Không biết.”

https://thuviensach.vn

Trong mắt Jasmine, chuyến thăm hỏi cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Đi khỏi tòa nhà ký túc xá, trời đã tối. Jasmine đứng trong gió đêm lạnh lẽo, không cam lòng cắn môi. Bốn người này rõ ràng rất phối hợp điều tra, nhưng chẳng ai có manh mối quan trọng cả. Cô ta vốn muốn ăn cơm với Ngôn Tố, thuận tiện hỏi thử ý của anh, nhưng Sở Cảnh sát tạm thời có việc, chỉ có thể vội vàng trở về.

Chân Ái đi theo sau Ngôn Tố, thong thả bước xuống bậc thang. Anh đột ngột dừng lại, suýt nữa cô va phải người anh. Lần này anh không cười cô phản ứng chậm, mà đứng thẳng tắp trong màn đêm cười nhạt: “Giống như tôi nói, mọi người đều nói dối.”

Giữa màn đêm, bóng lưng của anh rất thẳng, đôi mắt cũng bị màn đêm nhuộm thành màu đen nhánh, như đá vỏ chai dưới nước gợn lăn tăn, sắc sảo hiểu thấu tất cả.

Qua ba lần ý tưởng gặp nhau ngắn ngủi vừa rồi, Chân Ái mong đợi được biết ý nghĩ trong đầu anh: “Anh nhìn được Dương Chân nói dối từ hành động à?”

“Lúc tôi hỏi cô ta, cô ta trả lời gần như không chút nghĩ ngợi. Không phải là thi vấn đáp kiến thức, người bình thường đều suy nghĩ trong chốc lát.”

Chân Ái nhớ đến nhận xét lúc trước của anh về Triệu Hà: xấu hổ, lảng tránh, đối mặt, ánh mắt, thời gian, từng tham số thay đổi rất nhỏ cũng có thể phán đoán một người có nói dối hay không, anh thành tinh mất rồi.

Ngôn Tố: “Cô ta không có bạn trai nhưng đã có người trong lòng. Cô ta nói không thích sạch sẽ nhưng thật ra lại thích.”

“Thích sạch sẽ thì tôi nhìn ra được, nhưng còn bạn trai?”

https://thuviensach.vn

“Có bạn trai hay không là câu hỏi rất đơn giản, nhưng cô ta lại do dự, điều đó chứng minh cô ta có người trong lòng, rất thích. Thế nên khi người khác hỏi, cô ta định trả lời “Có”. Còn quần áo và mỹ phẩm của cô ta, cô không cảm thấy quen sao?”

“Giống phong cách của Giang Tâm?”

“Một cô gái bắt chước cô gái khác, hoặc là thích, hoặc là ghen tị.” Nói xong, Ngôn Tố bỗng hỏi tiếp: “Cô có chú ý đến túi giấy mua hàng trên bàn của cô ta không?”

“Hình như là khăn mặt và đồ dùng linh tinh hằng ngày.”

“Trí nhớ không tệ.” Ngôn Tố cong cong khóe môi, “Nhưng trong phòng tắm không có khăn cũ, trong thùng rác cũng không có.”

Chân Ái vừa được nhắc nhở, bỗng chốc mọi thứ dần trở nên rõ ràng: “Không ai vứt bàn chải đánh răng cũ khi chưa mua bàn chải mới, cũng sẽ không vứt khăn cũ khi chưa mua khăn mới, trừ khi cái cũ đã dính phải cái gì không nên dính.” Đầu cô chợt lóe lên sáng ý: “Hiện trường có một vết máu từng bị lau chùi.”

“Thông minh.” Ngôn Tố không hề keo kiệt khen ngợi.

Chân Ái mím môi, ngoài mặt thản nhiên nhưng trong lòng không kìm nén được niềm hưng phấn và kích động. Cô thích suy nghĩ và đối thoại kích thích như vậy. Cô bỗng phát giác, trong lúc vô tình cô đã bị anh dẫn dắt cuốn vào vụ án này rất nhiều, tham gia như vậy khiến cô rất vui vẻ.

Thật ra anh không hề khó gần như vẻ bề ngoài. Điều anh cần chỉ là một người phù hợp để nói chuyện, có cùng trình độ với anh mà thôi.

Vấn đề khó khăn theo đó mà đến, hiện giờ vừa nhìn đã thấy bốn người này đều đáng nghi.

https://thuviensach.vn

Chân Ái hỏi Ngôn Tố: “Anh biết hung thủ là ai không?”

Anh thản nhiên nói: “Không nói cho cô biết.”

Chân Ái hơi ngỡ ngàng, khi nãy còn nói chuyện yên lành, sao người này nói thay đổi là thay đổi ngay vậy?

“Tại sao không nói cho tôi biết?”

Ngôn Tố cau mày, không mấy vui vẻ đưa mắt nhìn xuống: “Đói bụng rồi.”

“Ai cơ?” Chân Ái không nghĩ ra đói bụng rồi là lý do gì?

“Tôi.” Mắt anh nhìn về phía trước, nhàn nhã nói: “Trước khi tôi được thỏa mãn nhu cầu thực phẩm, tôi sẽ không thỏa mãn bất kỳ nhu cầu hiếu kỳ nào của cô.”

“Sắp ăn cơm rồi, anh khó chịu như vậy làm gì?”

Anh hơi nghiêng đầu, liếc xéo cô: “Tôi không khó chịu. Câu tôi nói vừa rồi chỉ là thái độ nhất quán của tôi, nhưng chỉ thế mà cô suy đoán tôi rất khó chịu, điều này không có quan hệ nhân quả gì cả.”

Chân Ái há hốc miệng, không còn đủ sức để phản bác nên đành từ từ ngậm miệng lại.

Owen đuổi kịp hai người: “Lỡ mất giờ đặt nhà hàng, hết chỗ rồi.”

Trái lại Ngôn Tố thản nhiên tiếp nhận, sải bước đi về phía xe: “Tự nấu.”

Owen nói: “Cho Ái sống cùng nhà cậu đi.”

Ngôn Tố khựng lại, chăm chú nhìn Chân Ái: “Tại sao?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái chưa kịp ngăn cản thì Owen đã cất lời: “Nhà trọ cũ của Ái ồn quá nên trả lại rồi, chưa tìm được chỗ ở mới, có thể cho cô ấy ở chỗ cậu vài ngày không?”

Ngôn Tố khó hiểu: “Không phải cô ấy có ký túc xá sao?”

Owen: “Ký túc xá đó vừa có người chết.”

Ngôn Tố lại càng khó hiểu hơn: “Lẽ nào không phải càng yên tĩnh sao?”

Đầu óc tên này vận hành thế nào vậy?

Owen tối sầm mặt: “Cậu để một cô gái ở trong căn phòng vừa xảy ra vụ án giết người à?”

“À.” Ngôn Tố bừng tỉnh ngộ, quay đầu lại nhìn Chân Ái, ra vẻ rất thông cảm. “Hóa ra cô sợ ma. Nhưng cô phải tin tưởng khoa học, trên thế giới này không có hồn ma đâu.”

Chân Ái bình tĩnh nói: “Tôi không tin có ma, nhưng không phải trên đời có một loài sinh vật còn đáng sợ hơn cả ma sao?” Cuối cùng cô cụp mi mắt, độc thoại: “Tuy tôi cũng không sợ loài sinh vậy này.”

Ngôn Tố khẽ híp mắt, bóng đêm khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái trắng sáng, đôi má còn vương lại nét ửng đỏ do vừa ra khỏi phòng, đôi mắt xinh đẹp đen thẫm như màu mực, kỳ ảo lại lạnh nhạt, không gợn chút tâm tình. Như thể vạn vật trên đời chưa từng ảnh hưởng tới cô, chưa từng để lại dù là một chút dấu vết trong mắt cô. Anh đăm chiêu nhìn cô hồi lâu, tựa như đang suy nghĩ gì đó, đáp án cuối cùng là: “Không được.”

Owen thất bại, suýt nữa gầm lên: “Nể mặt Thượng đế, S.A. cậu ga-lăng chút đi!”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố tự nhiên phản bác: “Hóa ra tiêu chuẩn xác định ga-lăng là mời cô Chân Ái về nhà ở.”

Owen gần như vò đầu: “Tại sao? Nhà cậu có cả đống phòng kia mà.”

Người nào đó nói lời chính nghĩa: “Cô ấy sẽ phá hỏng cân bằng trong nhà.”

“Cân bằng gì chứ?”

“Nhà tôi ngoại trừ Marie, Isaac và Albert ra chẳng có bất cứ sinh vật giống cái nào. Hormone giống cái là một loại phân tử cảm tính, tôi bài xích bất cứ nhân tố cảm tính nào.”

Chân Ái gian nan lý giải mãi, kết quả đỉnh đầu hiện lên một dãy những dấu chấm hỏi.

Owen giải thích: “Marie là nữ giúp việc người Singapore, Isaac là con vẹt, Albert là con cá nhiệt đới.”

Chân Ái không thể tin được, “Anh dùng tên của Einstein(*) và Newton(**) đặt tên cho thú cưng sao?”

(*) Albert Einstein (1879 - 1955) là nhà Vật lý lý thuyết người Đức, người đã phát triển thuyết tương đối tổng quát, một trong hai trụ cột của Vật lý hiện đại.

(**) Isaac Newton (1643 - 1727) là một nhà Vật lý học, nhà Thiên văn học, nhà Triết học, nhà Toán học, nhà Thần học và là nhà Giả kim người Anh, được nhiều người cho rằng là nhà khoa học vĩ đại và có tầm ảnh hưởng lớn nhất.

"Dù tôi đánh giá cao cô đã nhìn ra xuất xứ tên các cô nàng nhưng tôi không thích thái độ của cô với chúng." Ngôn Tố kiêu căng hất cằm, rất bất

https://thuviensach.vn

mãn. "Albert là con cá nhiệt đới rất thông minh, còn Isaac thuộc được ba định luật Newton bằng tiếng Anh, khẩu âm quận Devon nước Anh. Còn nữa, nó rất thích ăn táo."

Chân Ái gật đầu: "Anh chọn Marie làm nữ giúp việc không phải vì tên cô ấy giống với Marie Curie chứ?"

Ngôn Tố nheo mắt nhìn cô hồi lâu, mím môi: "Cô thông minh hơn tôi tưởng. OK, cô có thể tá túc ở nhà tôi."

Một giờ sau...

Chân Ái ngồi bên quầy bar của căn bếp kiểu mở, nghi ngờ nhìn người đàn ông thân hình cao ráo đã cởi áo khoác đang nấu ăn trong bếp. Cô chưa từng thấy ai nấu ăn lại dùng đến cốc chia độ, ống nghiệm, cân tiểu ly và ống nhỏ giọt. Toàn bộ món chính phối với rau, đồ gia vị đều sắp chỉnh tề theo thứ tự trước sau. Như người bạn nhỏ chịu huấn luyện quân sự, ngoan ngoãn xếp hàng đứng nghiêm trong đĩa.

Người nấu ăn đang nhẩm tính số giây trong đầu, xem đúng giờ dùng phân lượng, thứ tự không hề lộn xộn.

Owen ở một bên uống nước, Ngôn Tố nhẩm giờ chẳng hề sai lệch với đồng hồ, Chân Ái kinh ngạc ngước nhìn: “Dù sao cũng phải ăn mà, đâu cần chính xác như vậy.”

Ngôn Tố không thèm đếm xỉa đến cô.

Owen huých tay Chân Ái, nói: “Nhìn thấy không, cậu ta vậy mà vẫn phân tích người khác có ham muốn khống chế.”

Ngôn Tố: “Đây không phải là khống chế. Nấu ăn là một môn khoa học, cắt mì, thả mì, tỷ lệ kích cỡ thực phẩm, độ lửa, thứ tự thức ăn, thời gian

https://thuviensach.vn

kiểm soát, chỉ số mỗi một mục đều ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Giống như làm thí nghiệm hóa học vậy.”

Yên lặng như tờ, không đúng, ba con quạ đen bay qua đỉnh đầu Chân Ái mới phải. Cô suy nghĩ vài giây, mới do dự, “Ồ...” một tiếng, tỏ vẻ cô đã hiểu.

Món ăn được mang lên, mắt Chân Á trố ra. Nhân hạt thông, đỗ xanh bày thành hình vòng tròn ruộng mạch(*), hạt ngô ngọt tạo thành hình hoa hướng dương Van Gogh, tôm và rau củ là kim tự tháp Maya, cá hồi mù tạc là Trường Thành nhỏ, thịt bò ớt xanh là tam giác Pascal.

(*) Vòng tròn ruộng mạch: Vòng tròn hình thành trên cánh đồng.

Chân Ái nuốt một cái: “Anh làm thành như vậy là cho người ăn à?”

Trọng điểm của cô là ở chỗ cho người ĂN. Nhưng Ngôn Tố lại hiểu là cho NGƯỜI ăn.

Vì vậy anh không hiểu ra sao: “Tại sao cô phải chất vấn thuộc tính người của bản thân chứ?”

Chân Ái: “...”

Chân Ái tiến lên, nếm thử một miếng, khen ngợi: “Ngôn Tố, nếu anh không phá giải mật mã nữa có thể đi làm đầu bếp đấy.”

Lời khen như vậy không khiến Ngôn Tố có chút phản ứng.

“Cô thật dễ bị mua chuộc.” Anh khinh bỉ, “Nếu như am hiểu thứ gì thì phải làm nghề liên quan đến thứ đó, vậy tôi có một trăm cái mạng cũng không đủ sống.”

“Tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Con bạc, kẻ trộm mộ, trộm cắp, đầu bếp, người làm bánh, thầy dạy đàn piano, thầy dạy đàn violon, tay cờ vây, tay cờ vua... Không phải tôi sẽ mệt chết sao?”

Anh chỉ trần thuật lại sự thật, nhưng không ngờ Owen nghe xong lại có vẻ rất muốn đánh anh, quát lên: “Câm miệng!”

Chân Ái: “Con bạc? Anh tính nhẩm rất cừ à? Đã từng chơi ở sòng bạc Las Vegas chưa?”

Sắc mặt Ngôn Tố hơi xám đi: “Tôi nói nhiều như vậy cô chỉ nghe thấy một thứ... còn là thứ tôi khinh thường nhất.”

Anh không vui cúi đầu ăn cơm, Chân Ái định vãn hồi: “Vậy tại sao anh lựa chọn phân tích mật mã, logic và hành vi?”

Ngôn Tố chẳng buồn để ý.

Chân Ái hỏi tới: “Tại sao vậy?”

“Bởi vì chỉ số thông minh quá cao, không muốn phí của trời.”

Chân Ái hoàn toàn á khẩu.

Owen: “Ái, em không thích ăn cá hồi à?”

“Đâu có.”

“Vậy sao em chẳng ăn miếng nào vậy? S.A. cắt rất cừ.” Nói đến đây, Owen không nhịn được cười: “Cậu ta thật sự đã từng tính toán độ ngon miệng khi thay đổi độ dày của thịt cá hồi đấy, lại còn cân đo đong đếm tỷ lệ nước tương mù tạc nữa kia.”

Ngôn Tố nhanh chóng nói: “Người thông minh thích ăn cá, người đần độn không thích ăn đâu.”

https://thuviensach.vn

“...” Chân Ái cũng phân cao thấp: “Cá hồi sống có thể mang theo vi khuẩn Salmonella(*), nhiều loại vi khuẩn cầu trùng viêm ruột,... Còn mang theo rất nhiều ký sinh trùng và tuyến trùng(**).”

(*) Vi khuẩn Salmonella thường là nguyên nhân gây ra bệnh tiêu chảy, nhưng cũng có thể lây bệnh sang các bộ phận khác của cơ thể bao gồm máu, xương và khớp xương.

(**) Tuyến trùng là loài động vật thân mềm (nhuyễn thể) sống trong đất, hình dạng giống như những con giun con rất nhỏ.

Một đám quạ bay qua không trung bàn ăn.

Dao nĩa của Owen rơi xuống đĩa, đau khổ nằm bò xuống bàn, rầu rĩ oán trách: “Ái, nếu em cũng như vậy tôi thật sự sẽ điên mất.”

Chân Ái cười cười: “À, tôi chỉ nói đừa chút thôi, cá hồi vẫn rất ngon mà.”

Sau bữa cơm tối, Owen vào rừng tản bộ một mình, Ngôn Tố đọc sách trong thư phòng, Chân Ái thì theo Marie đi xem phòng.

Tầng hai mang phong cách lâu đài kiểu Âu cổ điển, thảm len, tranh thạch bích, hành lang yên tĩnh rối rắm, nếu không có nữ giúp việc dẫn đường chắc chắn sẽ bị lạc.

Phòng cô kế bên phòng Ngôn Tố, trang trí đơn giản, gọn gàng, sạch sẽ.

Marie trải giường giúp cô, vừa dọn dẹp vừa lẩm bẩm nói xương Ngôn Tố không tốt, nên giường trong nhà đều là bản cứng, còn thầm thì: “Cậu ấy là kỳ tích.”

Chân Ái không hiểu, cũng không hỏi, thu dọn xong cùng đi xuống nhà với Marie.

https://thuviensach.vn

Đến phòng sách, hai mắt Ngôn Tố khép hờ ngồi trên xe lăn, hai chân thon dài gác lên ghế piano. Không biết đang nghỉ ngơi hay đang suy tư. Có lẽ đôi mắt hiểu rõ lòng người nhắm lại nên giờ phút này anh trông vô cùng thanh nhã, thậm chí còn có chút ủy mị.

Giữa piano và giá sách có mấy thật dài rũ xuống kẹp từng dãy hình và giấy ghi chép hiện trường.

“Đang suy nghĩ chuyện bằng chứng à?” Chân Ái không có chỗ ngồi, đành đứng dựa vào piano.

Ngôn Tố mở mắt, thấy cô đang đứng thì nhích hai chân qua bên này một chút. Chân Ái nhìn dấu gót chân từ từ biến mất khỏi ghế piano, trong lòng lấy làm lạ, ngồi xuống bên chân anh.

“Không phải.” Anh khép hờ mi mắt, không biết đang nghĩ gì, lúc ngước mắt lên đã khôi phục lại vẻ sáng trong, “Biết tại sao bốn người này đều trả lời tương tự không?”

Chân Ái không đáp, cô biết thời khắc này anh thích tự nói một mình.

“Bởi vì câu trả lời mơ hồ nhất là câu trả lời an toàn nhất. Mỗi người đều có chuyện muốn giấu, nhưng lại muốn biết cảnh sát có biết chuyện mình giấu hay không.”

Chân Ái khẽ cắn khóe môi, dưới ánh đèn, đôi mắt đen như mực sáng lấp lánh, “Nhưng anh muốn nói vụ án nhỏ kiểu này hoàn toàn không làm khó được anh, có phải không?”

“Phải. Trong trao đổi của con người, 75% là phi ngôn ngữ. Chó dù lời họ nói ra 25% là nói dối, tôi cũng có thể thấy được 75% chân thật.” Ngôn Tố giơ tay lên lướt qua phím piano, một chuỗi nốt nhạc thánh thót vang lên, “Thật tiếc, họ đụng phải tôi.”

https://thuviensach.vn

Lời nói tự phụ, kiêu căng như vậy phát ra từ miệng anh lại trở nên vô cùng chân thật. Hôm nay lúc phỏng vấn nghi phạm, cô đã thoáng nhìn ra tia chớp trong đầu anh.

Chân Ái bặm môi, là vì anh cô mới tham gia thế giới mới mẻ và xa lạ bên ngoài, cô thấp thỏm luống cuống, lại vui vẻ mong đợi. Nhưng ngoài mặt cô vẫn thản nhiên, ngước mắt nhìn thẳng vào anh.

Đối mặt quá trực tiếp thế này khiến sắc mặt anh cứng đờ, "Sao vậy?"

"Vậy mà anh không suy đoán tính cách của họ. Ví dụ như Taylor không quá cởi mở, Văn Ba cẩn thận dè dặt, Triệu Hà thuận lợi mọi bề, Dương Chân cá tính kỳ quặc."

Ngôn Tố khinh thường: "Kiểu người như cô nói ra phân tích hành động sẽ bị người ta đánh chết."

Chân Ái nhún vai tỏ vẻ không sao cả. Ngôn Tố hơi cúi đầu, tròng mắt sáng màu lẩn khuất dưới làn mi, "Căn cứ vào chứng cứ có thể suy đoán sự thật, nhưng tự tiện vẽ ra bức họa tâm lý người khác thì quá gượng ép. Đây không phải là kẻ tình nghi trong vụ giết người liên hoàn. Bốn người họ rất bình thường đứng trước mặt chúng ta, thậm chí còn không thể gọi là người bị tình nghi. Lấy kiến thức chuyên nghiệp của bản thân theo dõi tâm lý người bình thường rồi đưa ra kết luận, đây là xâm phạm trên tinh thần. Đây chắc chắn không phải mục đích tôi học những chuyên ngành này."

Chân Ái hơi kinh ngạc, trong nháy mắt lặng lẽ bị rung động bởi chính khí trào dâng trong anh. Có khí thế cũng biết kìm hãm, đây mới là người đàn ông chân chính đáng dựa, đáng tin. Thảo nào trẻ như vậy đã làm cố vấn đặc biệt cho FBI và CIA. Không ít người có kỹ năng chuyên nghiệp, nhưng anh phân rõ ranh giới như vậy mới là nhân tài đáng quý nhất.

Ngôn Tố bổ sung: "Phân tích hành động không phải là ngành học đơn độc, cũng không phải thần kỳ như mọi người tưởng tượng. Nhiều khi cần có

https://thuviensach.vn

sự giúp đỡ của tâm lý, pháp chứng, điều tra. Đôi khi, ngay cả chứng cứ cũng có thể là giả.”

Lòng Chân Ái bỗng lặng phắc như tờ, nghe thấy tiếng tim mình đập chậm rãi.

“Ban đầu anh nói thiếu ba món đồ, ngoại trừ hộp trang sức và hộp nhẫn, món thứ ba hẳn là tờ giấy, nhưng sao anh lại xác định được hiện trường có tờ giấy?”

Ngôn Tố gỡ một tấm hình trên dây xuống, đưa đến trước mặt Chân Ái.

Là hai vết đặc tả để lại sau khi bàn trang điểm được phun sương. Một cái là hình chữ nhật, một cái là hình vuông. Phía trên vết hình chữ nhật có một góc tam giác nhỏ nhô ra, được anh khoanh vòng màu đỏ vô cùng rõ ràng.

Chân Ái tâm phục khẩu phục, lúc đó ở hiện trường anh đã nhìn ra. Khả năng quan sát của anh quả là quá nhạy bén.

“Hóa ra vật bị hộp trang sức đè lên là tờ giấy. Hiện giờ hộp trang sức rơi xuống đất, nhưng tờ giấy thì biến mất.”

“Ừ, tôi đã bảo người kiểm tra kỹ nơi đó, không hề có dấu vết keo khô của giấy nhắn.”

“Có phải hung thủ đã lấy đi hay không?”

“Khả năng không lớn.” Ngôn Tố đặt cốc thủy tinh vững trên nắp đàn piano, hờ hững nói.

“Hộp trang sức là lúc có người rút tờ giấy kia ra không cẩn thận làm rơi xuống đất. Sở dĩ rút ra là vì vị trí đứng của người đó bất tiện, không muốn giẫm lên vết máu. Khoảng cách quá xa, không thể cầm hộp trang sức lên để

https://thuviensach.vn

lấy giấy ra. Trang sức rơi vào vũng máu, lại không dính máu, cho thấy lúc người đó lấy giấy, vết máu đã bắt đầu đông lại. Tôi không cho rằng hung thủ lấy về. Nếu như ban đầu hắn muốn lấy thứ gì đó thì nhất định sẽ không quên đâu." Anh dựa lưng vào ghế, "Cho nên nói, trước khi chúng ta phát hiện ra hiện trường gây án, đã có người đến đó rồi."

Anh giống như một thầy phù thủy, hoàn toàn khống chế tư tưởng của cô. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói trầm bổng lại thanh nhã của anh, nó thong thả như tiếng đàn piano tao nhã, kéo tơ lột kén vạch trần vụ án.

Đây là những thứ cô chưa bao giờ tiếp xúc, chứng cứ, suy luận, chi tiết, tất cả đều căng thẳng lại kích thích, chỉ mỗi một điểm nhỏ xíu cũng khiến toàn cơ thể được lên dây cót. Gom góp từng điểm, tại một khắc nào đó của tương lai, lượng biến khiến chất biến.

Đó là chuyện rung động lòng người biết bao!

Cô nghiêm túc nhìn anh, ý tưởng đột phá, không biết đầu óc anh vận hành thế nào, rất muốn giải phẫu xem thử.

Ánh mắt Ngôn Tố vừa chuyển hướng, không ngờ hứng trọn ánh mắt lặng lẽ của Chân Ái. Giống với ngày thường, rất tinh khiết, lại rất sâu trong, không tiết lộ bất cứ cảm xúc nào, không có bất cứ lý luận hành động học, tâm lý học nào có thể dựa vào.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, sau khi anh nhận ra lượng lớn thông tin của cô, thì không nhìn ra cô đang nghĩ gì, không còn tin tức mới có thể bổ sung.

Đúng là một cô gái kỳ lạ, càng tiếp xúc lại càng không nhìn ra. Kỳ lạ hơn là suy nghĩ của họ lại có thể hợp rơ với nhau, luôn có chuyện để nói, tiết tấu ăn khớp, không hề lệch pha.

Chân Ái hỏi: "Có phải... anh đã biết hung thủ là ai không?"

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 9

Chân Ái hỏi: “Có phải... anh đã biết hung thủ là ai không?”

Anh thờ ơ “ừ” một tiếng.

“Vậy anh đang đợi cái gì?”

“Hung thủ rời khỏi hiện trường thế nào?” Ngôn Tố chắp hai tay, chống cằm, ánh mắt sắc bén nhìn vào hư không.

Chân Ái cau mày, kế hoạch ban đầu của hung thủ là dìm chết nạn nhân, vậy làm sao khiến bản thân không bị vấy máu, hoặc bị vấy máu nhưng an toàn rời khỏi?

Ngôn Tố nhìn vào hư không, ngẩng đầu trông ra cửa sổ kính hoa văn màu trên trần phòng sách cao cao. Bên ngoài là đêm đen khôn cùng, tôn lên vẻ rực rỡ của bức tranh sắc màu trên kính. Anh bỗng nói: “Nhớ lại hồi bé nghe chuyện cổ tích, thế giới ấy luôn phân rõ thiện ác, vô cùng đơn giản.”

Chân Ái kính ngạc: “Hồi bé anh cũng đọc truyện cổ tích à?”

Ngôn Tố ra vẻ “đây không phải là điểm mấu chốt”: “Mẹ tôi là một người phụ nữ thần kỳ, sau khi tôi có năng lực hành vi mới thoát khỏi sự tàn phá từ truyện cổ tích của mẹ. Sau hai tuổi, tôi thà nghe học giả nổi tiếng diễn thuyết cũng không muốn nghe mẹ kể chuyện.”

https://thuviensach.vn

“Hai tuổi?”

Trên mặt Ngôn Tố viết “sao cô còn không nắm được điểm mấu chốt vậy hả”, cứng nhắc nói: “Xin lỗi, tôi trưởng thành khá sớm.”

Trong đầu Chân Ái hiện ra một bức vẽ, người mẹ trẻ tuổi cầm quyển truyện cổ tích dịu dàng kể, mà đứa trẻ trên nôi vung tay vung chân, lăn lộn khắp nơi. Cô không nhịn được, khóe môi nhoẻn cười.

Khuôn mặt thanh tú của Ngôn Tố tối lại, “Lập tức ngưng mọi ý nghĩ nhàm chán trong đầu cô lại!”

Chân Ái thôi cười, bất mãn: “Anh biết thuật đọc tâm hay gì vậy à?”

“Trông tôi giống người Di-gan lắm à? Cô đúng là nhiệt tình với mấy thứ phi khoa học này.”

Chân Ái phản bác: “Nói hai chữ không phải là được rồi.”

Ngôn Tố quay đầu đi chỗ khác, không đồng ý, khẽ nói: “Đọc nhiều truyện cổ tích liền liên tưởng đến mấy thứ phi tự nhiên.”

“Mẹ tôi chưa từng kể chuyện cổ tích cho tôi nghe, từ nhỏ đến lớn tôi chỉ từng nghe hai chuyện thôi.”

Ngôn Tố quay đầu lại, thấy cô không nói dối: “Điều này không khoa học.”

Chân Ái nhún vai: “Thật mà. Truyện đầu tiên mẹ tôi kể cho tôi nghe là Mạo hiểm ngôi nhà kẹo(*), rất đáng sợ.”

Vẻ mặt Ngôn Tố quái lạ: “Ý cô là Hansel và Gretel?”

(*) “Mạo hiểm ngôi nhà kẹo” hay còn gọi là “Hansel và Gretel”, là một truyện cổ tích thần tiên có nguồn gốc từ Đức, được ghi chép bởi anh em nhà

https://thuviensach.vn

Grimm, xuất bản năm 1812.

“Ừ.” Chân Ái gật đầu, vẻ mặt tái nhợt, “Kể về hai anh em bị cha mẹ vứt bỏ, đi đến căn nhà kẹo trong rừng rậm. Sông chảy sữa tươi, tảng đá là kẹo, hàng rào là bánh bích quy, tường là bánh kem, ống khói là sô-cô-la, mái nhà là những miếng thịt nướng...”

Chân mày dáng núi của anh hơi nhướng lên, vô cùng phối hợp: “Cho nên... đây là một câu chuyện kinh khủng sao?”

Chắc chắn anh không hiểu phụ nữ đang nghĩ gì trong lòng.

Chân Ái đỏ mặt, nhẹ giọng giải thích: “Mụ phù thủy trong ngôi nhà kẹo dùng những thứ này mê hoặc Hansel, vỗ béo cậu ta rồi ăn thịt.”

Vẻ mặt anh như giác ngộ, chậm rãi gật đầu liên tục: “Đúng vậy, thật đáng sợ.”

Chân Ái: “...” Đột nhiên rất muốn mang anh ra làm chuột bạch.

Ngôn Tố thấy cô cụp mắt không nói lời nào, mặt hơi trắng đi, tay nắm lại, biểu cảm không chút giả dối. Điều này khiến anh nghi ngờ khó hiểu, cân nhắc giây lát, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ. Lẽ nào sở dĩ truyện cổ tích hóa thành ác mộng là bởi vì đồng cảm ư?

“Cô có một người anh trai à?” Anh hỏi bâng quơ. Lông mi đen nhánh của Chân Ái run lên, định phủ nhận, nhưng suy nghĩ đến khả năng phân tích và quan sát của anh thì biết nói dối là phí công, cô dứt khoát im thin thít.

Lại phân tích sâu hơn. “Và cả...” Anh vừa định nói gì đó, nhưng lời còn lại chỉ đọng trên khóe môi. Lẽ nào... đã chết, có lẽ rất thảm nữa. Cả nhà cô rất có thể là người của tổ chức nào đó, chỉ có cô trốn ra được. Đối với cô mà nói, chỗ đó không phải là căn nhà kẹo gian ác sao? Ngôn Tố ngừng giữa chừng, im lặng không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Chân Ái cúi đầu nhìn chằm chằm ngón tay mình, không biết qua bao lâu, cô bỗng ngẩng đầu, “Mật mã lần trước tôi đưa cho anh, anh đã giải ra chưa?”

“Chưa xem.” Ngôn Tố thẳng thắn: “Dù tôi cảm thấy hứng thú với tất cả mật mã trên đời, nhưng tôi sẽ không để năng lực của tôi trở thành công cụ cho người khác lợi dụng. Câu nói này không phải nhằm vào cô, nhưng mật mã kia của cô hiển nhiên là tự cô viết.”

Anh thoáng dừng lại rồi nói: “Nếu có người uy hiếp hoặc quấy rầy cô, tôi sẽ giúp cô xử lý. Nhưng nếu như chẳng qua là sở thích nghiệp dư hoặc giao dịch cá nhân của cô thì tôi sẽ không thỏa mãn cô đâu.”

Chân Ái không hề cảm thấy giọng điệu đó ngang ngược, trái lại còn có chút buồn cười. Bẩm sinh anh luôn bị hấp dẫn bởi những chuyện có liên quan đến giải đố. Một dãy mật mã ở trong tay anh, anh chịu đựng không xem nhất định rất khó chịu. Nếu có người muốn dùng mật mã làm chuyện xấu, đương nhiên anh không thể vì thỏa mãn hứng thú của mình và muốn thể hiện mà liền tự tiện giải đáp.

Cô cười cười, “Chờ tôi nghĩ xong lý do để nói cho anh, tôi sẽ nhờ anh giúp đỡ tiếp.”

Ngôn Tố ngước mắt nhìn cô. Cô rộng rãi cởi mở, không chấp nhặt chuyện nhỏ. Anh có thể tưởng tượng ra hoàn cảnh trưởng thành ác liệt và những trải nghiệm kinh khủng chỉ xuất hiện trong những bộ phim điệp viên của cô. Nhưng cô thì sao, tuy bình tĩnh ung dung nhưng chưa từng lạnh nhạt, cũng không có vẻ thù hận tối tăm. Người như vậy khiến anh rất muốn... nghiên cứu.

“Truyện cổ tích còn lại thì sao? Không phải cô từng nghe hai chuyện à?”

“Ừm.” Cô mỉm cười, hiển nhiên truyện cổ tích này mang đến những ký ức vui vẻ hạnh phúc, “Truyện Archimedes.”

https://thuviensach.vn

“Sao tôi không biết Archimedes từng viết truyện cổ tích nhỉ?”

“Không phải là ông ấy viết, đây là câu chuyện ông làm nhân vật chính.” Trong khoảnh khắc, đôi mắt đen nhánh của cô sáng lấp lánh: “Ông rất tự tin nói: Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nâng cả trái đất này lên. Sức mạnh một người có thể thay đổi thế giới, không phải rất oanh liệt, rất chấn động lòng người sao? Sau đó lính La Mã phá thành giết ông, ông ngồi xổm dưới đất viết viết vẽ vẽ, dửng dưng nói...”

“Chờ tôi viết phương trình xong đã.”

“Chờ tôi viết phương trình xong đã.”

Hai người đồng thanh. Ngôn Tố phụ họa, nói xong còn chưa thỏa mãn, thản nhiên xuýt xoa: “Đúng vậy, bất cứ lúc nào, khoa học và kiến thức cũng không thể cuối đầu trước cường quyền.”

Chân Ái hơi ngơ ngác, hàng mi khép hờ, như reo vui: “Đây là truyện cổ tích đẹp nhất tôi từng nghe.”

Ngôn Tố nhìn ý cười thỏa mãn nơi khóe môi cô, tiếng lòng khẽ rung động. Anh đứng dậy đi đến bên tầng dưới cùng một góc giá sách, ôm chồng sách đến, đồng loạt bày lên nắp piano, nói: “Để tôi phụ đạo cho cô.”

Chân Ái khó hiểu. Ngôn Tố cầm lấy một quyển sách, nhanh chóng nhập tâm kể chuyện: “Ngày xửa ngày xưa có một nàng công chúa rất đần, nàng ăn phải quả táo độc của mụ phù thủy nên chết đi, được một hoàng tử hôn liền sống lại.” Anh cau mày không vui, không kể tiếp nữa. “Câu chuyện không hợp logic như vậy ai viết thế? Đổi cái khác.”

Anh đặt sách qua một bên, vươn người cầm một quyển khác: “Có một cô gái làm người hầu ở gác xép, nhảy một điệu với hoàng tử rồi lấy hoàng tử làm chồng.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái không hề có cảm giác hạnh phúc khi nghe truyện cổ tích, mà dè dặt nhìn anh. Quả nhiên đôi mắt màu nâu nhạt của anh hiện lên vẻ quái lạ, "Cái quái quỷ này nói gì đây?"

Lại đổi quyển khác.

"Có nàng tiên cá, dùng tiếng nói của mình đổi lấy đôi chân người, muốn chung sống với hoàng tử, nhưng hoàng tử kết hôn với người khác, sau đó nàng ấy chết."

"..."

"Bi kịch à?" Ngôn Tố rất bất mãn, âm thầm ảo não vì chưa kể được một câu chuyện hay cho Chân Ái nghe. "Đổi sang thế giới động vật."

"Có một chú vịt nhỏ, nó vừa xấu vừa đau lòng, cuối cùng nó hóa thành thiên nga."

"..."

Sau một hồi im lặng quái gở, Ngôn Tố lắc đầu, lặng lẽ cười: "Quả nhiên Archimedes mới là truyện cổ tích."

Anh hơi ngẩng đầu, ánh mắt men theo từng dãy sách hướng lên trên, không biết dừng ở đâu. Trong ánh đèn dịu nhẹ, ánh mắt anh sáng bừng lên, anh nói: "Chắc chắn đây là truyện cổ tích hay nhất tôi từng nghe."

Lời tán thành này khiến lòng Chân Ái thật ấm áp. Cô hít sâu một hơi, bình tĩnh dời mắt, nhìn hình hiện trường phía sau Ngôn Tố, hỏi: "Owen nói anh nhìn ra mật mã là uy hiếp tử vong, anh vẫn chưa nói nguyên nhân. Vừa rồi lại nói không phải là sao?"

Ngôn Tố tiện tay vớ lấy một trang giấy, cầm bút bắt đầu vẽ. Chân Ái tiến đến, ra là anh đang viết mật mã Morse, đang định hỏi, ánh mắt ngước

https://thuviensach.vn

lên liền rơi vào gương mặt thanh tú của anh. Vừa rồi tiến lại gần không chú ý, giờ đứng sát cạnh, cô còn ngửi thấy mùi hương tươi mát trên người anh, như thể rừng cây buổi sớm.

Tim cô đập thình thịch, dè dặt lui về sau một chút, giọng nói hơi yếu: "Anh nhớ được cả vết hằn trên giấy, anh có khả năng nhìn một lần sẽ không quên sao?"

"Đầu óc con người giống như thư viện." Anh chẳng buồn ngẩng đầu.

"Sáu giác quan của con người như một quyển sách, xếp vào nhau lộn xộn, có rất nhiều tin tức bị che đậy, chỉ nhìn nhận được lớp ngoài. Nhưng nếu như sắp xếp theo thứ tự, kiểm tra phân loại, lúc muốn tìm, nhập vào danh mục là có thể nhanh chóng tìm ra. Ví dụ như mật mã này, tôi dán nhãn từ khóa cho nó là: Chân Ái, Morse, không đáng nhắc đến..."

Anh nghe thấy xung quanh yên lặng như tờ, ngay cả tiếng hít thở của cô gái bên tai cũng im bặt.

Tay anh hơi khựng lại, không cần nghĩ cũng biết vẻ mặt hiện tại của cô là gì: Hai mắt mở to, không thể tưởng tượng nổi. Giống như lần đầu tiên gặp nhau, khi anh nói với cô tay người tiết ra chất dầu vậy. Cô nhất định sẽ bất đắc dĩ nói: Anh chỉ cần dùng từ phải trả lời là được.

Anh dừng lại, tiếp tục viết mật mã, hồi lâu sau mới nói: "Phải, tôi nhìn thấy là sẽ không quên." Lại ngây ngô bổ sung: "Còn có nghe... nếm... cảm giác..."

Anh yên lặng cau mày, nói nhiều với cô như thế làm gì?

Nhưng Chân Ái cảm thấy rất đáng yêu. Cô tưởng tượng ra bộ não nhìn không thấu giống như thư viện của anh. Thư viện cao ngút tận trời, bên trong có một đứa bé, cần mẫn sắp xếp trí nhớ của mình. Trong lòng cô bỗng lướt qua một ý nghĩ, giống như cơn gió nhẹ trêu đùa mặt hồ gợn sóng.

https://thuviensach.vn

“Vậy, nhiều năm sau anh sẽ không quên tôi chứ?”

Bàn tay trái cầm bút của anh khựng lại, cúi đầu rủ mắt, lông mi đen nhánh che đi cảm xúc nơi đáy mắt anh, bình tĩnh nói: “Sẽ không quên... nhưng, chắc là cũng không nhớ đến.”

Mọi chuyện anh đã gặp đều sẽ không quên, tất cả chỉ dựa vào anh có muốn nhớ lại, muốn tìm kiếm trong ký ức hay không thôi. Nếu như sau này là người qua đường, dĩ nhiên sẽ không nhớ đến.

Chân Ái mỉm cười nghĩ: Đúng là một người ngay cả nói chuyện cũng thẳng thắn.

Ngôn Tố căn cứ theo trí nhớ viết lại mật mã: “Xem hiểu mật mã Morse không?”

Chân Ái không nói lời nào, cầm giấy vào bút của anh, viết lên giấy: “DELF BEN AGUST 150 250 0441 2!”

Ngôn Tố nhìn cô viết xong, khóe môi hơi nhoẻn lên: “Ban đầu tôi lấy ba từ đầu làm từ khóa, tiếng Anh có vẻ giống tên người, chữ số giống số điện thoại Trung Quốc. Chữ số phía sau đổi thành chữ cái. Sở dĩ chia ra làm ba đoạn là bởi vì có chữ cái đại biểu cho chữ số hàng chục. Ví dụ như 15, nó có thể là chữ A đứng thứ nhất và chữ E đứng thứ năm, cũng có thể chữ O đứng thứ mười lăm. Cho nên số 0 phía sau 15 chứng tỏ chữ cái này không tính theo hàng đơn vị.”

Chân Ái: “Vì thế 150 là O tức chữ cái đứng thứ mười lăm, 250 là Y tức chữ cái đứng thứ hai mươi lăm?”

Ngôn Tố nhướng mày: “Còn lại không cần tôi giải thích chứ?”

“Còn lại là 0441, đặt số 0 ở đầu chính là để phân chia với hai chữ số ở phía trước, nói rõ chữ cái lần này đều là hàng đơn vị. Cố ý viết thành 441,

https://thuviensach.vn

không viết thành 144 hoặc 414, cũng chính vì chỉ có 26 chữ cái trong tiếng Anh. Vì vậy 441 đại diện cho DDA. Phía sau ghi rõ số 2 và dấu chấm than là muốn tính lại hai lần."

Chân Ái viết lên giấy: "Cho nên chữ cái hiện tại là, DELF BEN AGUST, lại thêm hai lần OYDDA." Đầu bút trong tay dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt hàm ý hỏi: "Phải đổi vị trí chữ cái à?"

Cái ngẩng đầu bất chợt này trùng hợp đón lấy khuôn mặt gần trong gang tấc của anh. Anh thấy cô cúi đầu viết, sát người đến chuẩn bị chỉ điểm, không ngờ cô bất thình lình ngẩng đầu lên, gương mặt hai người cách nhau chỉ năm ngón tay.

Chân Ái sững sờ, chớp chớp mắt, sau lưng cô là đàn piano, đã không có chỗ lui lại.

Hơi thở anh thong thả làm mặt cô râm ran, thế nhưng anh lại không phản ứng, đôi mắt trong veo như rừng cây bạch quả mùa thu, nhìn cô chằm chằm chẳng hề chớp mắt.

Cô có thể nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của mình trong đôi mắt màu nâu nhạt của anh, nhưng không thể thấy rõ mặt mình có đỏ hay không.

Ngôn Tố không cảm thấy có vấn đề gì, đến tận khi cảm nhận được hơi thở ấm áp của con gái anh mới muộn màng phát hiện ra rằng khoảng cách này có chút gì đó không đúng. Anh chậm rãi lùi lại, ngồi vào ghế, mặt không đỏ nhưng mang theo vẻ ngờ nghệch, đờ đẫn.

Anh nhìn tờ giấy trong tay Chân Ái, giọng nói có vẻ cứng nhắc: "Ừ, đổi vị trí chữ cái."

Chân Ái quên béng tình cảnh kỳ lạ vừa rồi: "Tôi thử xem."

https://thuviensach.vn

“Chúng ta vẫn nên tiết kiệm thời gian.” Anh khôi phục giong điệu kiêu căng, nói thẳng ra đáp án: “Dead body at SFU, Golden day.” (SFU là Sorrel University, ngày Hoàng kim, tử thi ở trường đại học).

“Golden day? Có nhiều nơi cho rằng ngày cuối cùng của năm nhuận tháng nhuận là Golden day.”

“Cho nên trước đó tôi nói là mật mã tử vong, hiểu rõ chưa?”

Chân Ái tràn trề hào hứng, mật mã lại có nghĩa như vậy. Bây giờ xem ra đơn giản, nhưng ban đầu lúc tìm đầu mối không nhẹ nhàng như vậy. Nếu không phải Ngôn Tố nhắc nhở, cô không biết phải suy nghĩ bao lâu: “Anh giỏi quá, đối với anh loại mật mã này dễ như trở bàn tay thôi sao?”

“Thường thường, mỗi loại mật mã có rất nhiều cách giải khác nhau. Cho nên tôi mới nói nó không phải uy hiếp tử vong.”

Chân Ái khó hiểu: “Đã có người chết, nghiệm chứng rồi mà.”

“Trong chuyện này có một vấn đề logic.” Mười ngón tay Ngôn Tố đan vào nhau chống dưới quai hàm, mắt híp lại. “Cách giải mật mã chữ số và chữ cái đơn thuần quá nhiều. Nên giữa người gửi vào và người nhận tất nhiên định ra cách giải mã, thuận tiên cho việc trao đổi. Vì vậy, nếu như người nhận cũng là nạn nhân, đã đọc ra được là uy hiếp tử vong, biết có người đến giết mình mà còn nhàn nhã ở trong phòng chờ chết, chứng tỏ cô ta đã đạt đến cảnh giới thấy chết không sờn rồi. Nếu nạn nhân đã xem mà không hiểu là uy hiếp, người gửi còn nhọc lòng tốn công làm mật mã, chứng tỏ kẻ này đã nhàm chán rảnh rỗi quá mức. Như vậy, chỉ có thể kết luận mật mã này không phải là uy hiếp tử vong.”

Chân Ái ngộ ra, không hổ là nhà logic học. Trải qua trò chơi rút tơ bóc vỏ như vậy, cô không thể không cảm thán.

https://thuviensach.vn

Ngón trỏ anh đan chéo đều đều vỗ nhẹ lên mu bàn tay, hệt như bươm bướm vỗ cánh: “Ngày đó tôi nghĩ bạn cùng phòng sẽ gây bất lợi cho cô, phủ đầu giải mã thành uy hiếp tử vong. Nhưng sau đó tôi luôn cho rằng nó không phải là thông điệp uy hiếp.”

“Đó là gì?”

Ngôn Tố hờ hững nhìn về phía Chân Ái: “Khát nước rồi.”

“Hử?” Chân Ái đang hứng thú bỗng nhiên bị cắt ngang, sững sờ nhìn anh.

Ngôn Tố thấy cô hơi ngỡ ngàng, bất thình lình hỏi: “Tốc độ âm thanh là bao nhiêu?”

Chân Ái ấp úng: “346 m/s.”

“Lời tôi vừa nói khi này đã chạy đến dưới chân núi rồi mà cô vẫn còn không kịp phản ứng.”

Lại bị cười nhạo phản ứng chậm nữa rồi.

“346 m/s là khi nhiệt độ đạt 25°C, bây giờ là 5°C, tốc độ chỉ có 316 m/s... Nhưng vẫn nhanh hơn cô.”

Còn bị cười nhạo là dốt Vật lý.

Chân Ái đứng dậy đi rót nước. Đến khi anh chậm chạp uống xong nửa cốc mới rút giấy bút từ tay Chân Ái, lấy cục tẩy tẩy những phân tích vừa rồi đi, chỉ chừa lại tên người và số điện thoại ban đầu, “Lúc trước tôi đã nghĩ phức tạp quá, chữ cái là chữ cái, chữ số là chữ số. Cô xem chữ cái trước đã, thay đổi vị trí DELFBENAGUST thử xem?”

“Feb.” Nhờ cuộc thảo luận vừa rồi làm nền, đầu tiên Chân Ái nghĩ đến tháng Hai, còn lại chính là...

https://thuviensach.vn

Cô thảng thốt, kinh ngạc: “Angel Dust!”

Ánh mắt Ngôn Tố tối lại: “Cô cũng biết Bụi thiên thần à?”

Chân Ái nghẹn lời, tim đập mãnh liệt, nhưng khiêm tốn giải thích: “Không phải là PCP sao, lúc trước tôi từng điều tra tin tức mấy loại ma túy gây ảo giác nên hiểu rõ.”

Cô không chỉ hiểu như vậy, cô còn biết tên khoa học của PCP là phencyclidine. Nhưng cô không nghĩ ra tại sao Giang Tâm lại liên quan đến ma túy.

“Vậy mấy chữ số này là sao?”

“Ba từ đơn ứng với ba số. Angel 150, là tên một quán bar, đối ứng với Dust chính là 250 gam, đối ứng với Feb là 04412, số 29.”

Chân Ái nói từ từ: “Hóa ra ý là ngày 29 tháng 2 đến quán bar Angel 150 mang theo 250 gam Angel Dust.”

Ngôn Tố lơ đãng nhìn cô một cái: “Thật thông minh.”

“Tôi nghe thấy là anh đang chê cười tôi đấy.”

Ngôn Tố xoay cốc nước trong tay: “Bạn cùng phòng của cô, tên là gì quên rồi, mấy tháng gần đây cô ta có tiền lại bận rộn, rất có khả năng là tham gia buôn bán ma túy.”

Chân Ái vô thức cắn miệng cốc thủy tinh: “Tôi cũng cảm thấy nữ sinh đó là lạ... Ặc, cô ấy tên là Giang Tâm.”

Ngôn Tố lại ngước mắt, thấy hàm răng nhỏ của cô đang cắn cốc thủy tinh nhà mình, anh cau mày, rất muốn nói: “Tôi cảm thấy nữ sinh, cô mới là lạ... Ặc, cô tên là Chân Ái.” Nhưng cuối cùng anh nhìn sang chỗ khác, không để ý đến hành động nhỏ kỳ lạ của cô.

https://thuviensach.vn

Thảo luận vụ án xong, không còn gì khác để nói tiếp. Trong phòng sách yên tĩnh, hai người mặt đối mặt, tự nâng cốc thủy tinh của mình lên chậm chạp uống nước, có phần huyền diệu.

Owen tản bộ trở về, kể cho Ngôn Tố nghe cảnh sắc trong núi. Anh nói trên núi có khe suối rất đẹp, sang xuân tuyết tan, mùa hè nước lên sẽ có một đám cá suối bơi ngược dòng.

Đêm qua Chân Ái ngủ không ngon nên quyết định lên tầng trước. Lần này không có Marie dẫn lối, rốt cuộc cô lạc đường.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 10

Hành lang tầng hai lâu đài thông suốt bốn phía, cong cong lươn lượn, hành lang nào cũng giống nhau. Nhiều lần Chân Ái cho rằng mình đã tìm được phòng, vặn khóa cửa lại mở không ra, đành phải tìm lần nữa.

May mà thử vài lần rốt cuộc tìm đúng phòng, sau khi tắm xong không có quần áo ngủ, cô quấn khăn tắm lên giường. Nằm chốc lát mới phát hiện trong bóng tối lòng cô yên tĩnh khác thường. Nơi xa lạ này lại khiến cô yên bình khó hiểu. Cô rụt vào trong chăn khẽ mỉm cười, bò xuống giường lấy thuốc ngủ Owen mua giúp cô từ trong túi áo, uống hai viên rồi thư thái nằm xuống.

Ngôn Tố đọc sách khá muộn, khi trở về bước vào phòng tắm thì phát hiện hình như trước đó không lâu phòng tắm bị giội nước, ướt sũng. Mà khăn tắm lại biến mất tăm. Đi đến trước gương kéo ra, đồ dùng rửa mặt khác vẫn còn nằm trong tủ.

Khăn tắm đâu? Anh đứng tại chỗ nhìn quanh một vòng, ngổn ngang trăm mối. Đã muộn thế này cũng không thể đi hỏi Marie, anh bèn lấy đồ dự bị. Đi ra khỏi phòng tắm sáng trưng, mắt chưa thể thích ứng với phòng ngủ tối đen, nhưng anh vẫn rõ mồn một nơi này. Nhắm mắt lại tìm đến giường, vén chăn lên nằm vào an giấc.

Không biết ngủ bao lâu, giấc ngủ Ngôn Tố bắt đầu chập chờn, hình như có một sợi lông vũ mềm mại gãi ngứa trên mặt anh. Anh luôn là người cáu

https://thuviensach.vn

kỉnh khi bị đánh thức, rất bất mãn mở mắt ra. Nhưng trong nháy mắt, cơn buồn ngủ như biến thành tro bụi bay đến tận mặt trăng mất rồi.

Gương mặt yên bình trong giấc ngủ của Chân Ái gần sát bên anh. Dưới ánh trăng, khuôn mặt cô gần như trong suốt, anh cũng ngửi thấy rõ hương thơm tươi mát trên người cô, giống với mùi hương của anh.

Cô dùng sữa tắm của anh, còn dùng khăn tắm của anh thì làm sao không có mùi của anh được chứ? Ngửi thấy một người có mùi hương giống mình, Ngôn Tố bất mãn cau mày.

Sau hồi lâu, anh từ từ ngồi dậy, mím môi, ánh mắt tối tăm, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn cô: Thảo nào mình ngủ không ngon, hóa ra có một cái máy tỏa hormone giống cái đang nằm bên cạnh, quấy nhiễu hệ thống sinh lý của mình.

Anh rất chắc chắn, cục diện lạ lùng hiện tại là do cô tạo nên, nhưng kẻ đầu sỏ lại ngủ ngon lành, mái tóc dài đen nhánh xõa trên gối, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng như vầng trăng non. Bả vai thanh tú cũng lộ ra ngoài, xương quai xanh mảnh khảnh. Ở nơi khăn tắm lỏng lẻo thấp thoáng đường cong duyên dáng của bộ ngực.

Ngôn Tố lặng lẽ nhìn cô trong giây lát, không hiểu sao trong lòng lại bình tĩnh kỳ lạ, hóa ra cô ấy cũng có thói quen ngủ khỏa thân giống mình. Ừ, ngủ khỏa thân sẽ giúp nâng cao chất lượng giấc ngủ.

Anh cho rằng cô ngủ khỏa thân là giống mình, lại thầm nghĩ bản thân thật thiện lương, vì đã khắc chế được nỗi kích động muốn đá văng cô xuống giường. Cuối cùng anh thầm nói một câu, không biết đang phân cao thấp với ai: “Đây là giường của tôi mà.”

Nói xong lại lập tức nằm xuống tiếp tục an giấc.

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngủ một đêm ngon giấc. Nhưng buổi sáng thức dậy lại thấy Ngôn Tố yên lặng ngủ bên cạnh mình, cô chớp mắt vài cái, gương mặt nghiêng tuấn tú của người nào đó không hề biến mất. Đầu cô trống rỗng, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Ngôn Tố tỉnh dậy.

Anh mơ màng mở mắt, dụi dụi theo thường lệ, vén chăn lên bước xuống giường. Trong khoảnh khắc ngồi dậy, dường như nhớ ra điều gì đó, anh thản nhiên kéo chiếc khăn tắm bên giường quấn ngang hông, đứng lên quay đầu lại, nói hết sức thẳng thắn: “Suýt nữa quên mất cô ở đây.”

Chân Ái không suy nghĩ đến hình ảnh bình thường của anh khi rời giường có thể là thân thể trần truồng, mà bắt được hàm nghĩa trong đó: “Tối hôm qua anh đã biết tôi ở đây?”

Ngôn Tố không nghe ra đó là một câu hỏi, cho là câu trần thuật, cho nên nói: “Tối hôm qua tôi đã biết, nhưng vừa rồi quên mất. Có lẽ cô nên học tập cảm giác tồn tại giống tôi.”

Chân Ái nghẹn họng: “Tối qua đã biết có tôi mà anh vẫn ngủ ở đây à?”

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn cô: “Bởi vì cô đi nhầm phòng nên tôi cũng phải đi nhầm? Bởi vì cô ngủ nhầm giường thì tôi không thể ngủ trên giường của mình sao? Vì sao tôi phải trừng phạt mình bằng sai lầm của cô chứ?”

Chân Ái biết cấu tạo đầu óc của anh không giống với người thường, nhưng trong lòng vẫn bực bội, mấu chốt là cô biết tranh luận với anh cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì. Cô vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, quyết tâm nhìn chằm chằm khăn tắm bên hông anh khiêu khích: “Không cần che, tôi từng thấy rất nhiều. Đối với tôi thân thể của đàn ông chẳng có gì hiếm lạ cả.”

Sóng mắt Ngôn Tố khẽ gợn, nói bâng quơ: “Hóa ra cô giống cảnh sát Diaz. Yên tâm, chờ tôi chết rồi sẽ quyên xác cho cơ quan nghiên cứu khoa học, để cô nhìn cho đã.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái: “...”

Cô khiêu khích thất bại, lại còn sơ hở để lộ thân phận. Lần đầu tiên Chân Ái nổi điên, căm giận cầm khăn tắm quấn lấy mình, ồn ào bò xuống giường tìm quần áo, “Người quái gở ở căn nhà oái oăm, người bình thường làm sao tìm đúng phòng được.”

“Bản thân ngốc còn trách nhà tôi, là con người, cô hẳn phải biết rõ mình là một loài sinh vật có trí nhớ, co thể xây dựng một tấm bản đồ những nơi từng đi qua trong đầu.”

Chân Ái không biết nói sao, lời này của anh là đang khiêu chiến với kẻ mù đường khắp thiên hạ, tuy nhiên cô không phải là kẻ mù đường. “Anh khác người không có nghĩa là tất cả mọi người đều như vậy.”

Ngôn Tố bình tĩnh phản ứng: “Tôi có thể tìm được phòng của tôi là bởi vì tôi giống chim bồ câu, trong đầu có trang bị máy cảm ứng từ trường.”

Cuối cùng anh nói rất không nể mặt: “Cô còn đần hơn cả chim bồ câu, bởi vì chim bồ câu tuyệt đối không bay phành phạch đến chảo xào thịt gà của loài người.”

Chân Ái ngồi trước bàn ăn hậm hực bấu từng miếng bánh mì, thỉnh thoảng đảo mắt liếc Ngôn Tố một cái. Ngôn Tố gục trên bàn ngủ, Owen bước đến, ngồi xuống hỏi anh: "Đêm qua ngủ không ngon à?"

Ngôn Tố không nhúc nhích, im lặng nằm bò ra đấy, một giây sau tay trái vốn đỡ trán giơ lên, dùng khuỷu tay làm trung tâm vòng một vòng đúng một trăm hai mươi độ chỉ vào Chân Ái.

Chân Ái hoảng hốt, nghi ngờ nhìn anh, không biết anh đang tỉnh hay đang ngủ. Một giây sau, anh rầu rĩ cất lời: "Bị hormone giống cái của người này phát ra quấy rầy cả đêm."

https://thuviensach.vn

Lúc trước Chân Ái không cảm thấy gì, nhưng hiện giờ nói trước mặt Owen, cô không khỏi hơi nóng mặt.

"Tôi đã nói sinh vật giống cái sẽ ảnh hưởng đến cân bằng trong nhà tôi mà."

Owen không hiểu ra sao, chỉ cho rằng anh lại nổi tính quái gở, cười cười xin lỗi Chân Ái.

Ngôn Tố vẫn nằm nhoài, nhưng tay trái lại tìm được vị trí dao cắt bơ, khoét một miếng bơ từ trong hộp. Chân Ái và Owen đồng thời quay đầu, anh còn đang ngủ, nhưng con dao lại tìm được vị trí miếng bánh mì, phết lên từng lớp, đều đặn mỏng vừa. Một lát sau, miếng bánh mì không đã phủ lên từng lớp vàng nhạt như lớp giấy thép vàng.

Chân Ái nhìn lớp bơ dày mỏng không đồng nhất trên miếng bánh mì của mình mà không thốt ra lời. Tại sao lại có những người như thế, dù lớn dù nhỏ, vào tay anh toàn bộ đều thành nghệ thuật vậy chứ?

Ăn sáng xong, Ngôn Tố đi tản bộ, đi đến cửa bỗng quay lại, bảo Chân Ái đi cùng. Chân Ái cảm thấy sáng sớm nhiệt độ trong núi quá thấp, mà lúc thức dậy họ đã có chút tranh cãi nho nhỏ không vui, cô không muốn đi. Nhưng Ngôn Tố lập tức bảo Marie tìm cho cô đôi giày đi tuyết.

Marie nhanh chóng mang đến, rất nhiệt tình: "Giày này vô cùng sạch sẽ cũng rất ấm áp đấy."

Chân Ái nghĩ từ trước đến nay anh vẫn quen một mình, bây giờ bị điểm danh đi tản bộ với anh, cô chỉ xem như anh tỏ ý tốt, miễn cưỡng đi cùng.

Tuyết đọng trên núi chưa tan, ngọn cây màu bạc thỉnh thoảng lấp ló một chạc cây khô héo hoặc là nhánh cây xanh um tươi tốt. Ánh nắng sớm mùa đông mỏng manh yếu ớt, sương mù như lớp lụa mỏng lượn lờ trong không khí, thỉnh thoảng ánh lên tia nắng mai như hạt cát li ti.

https://thuviensach.vn

Hai người một trước một sau, đi trong đất tuyết mà chẳng nói với nhau lời nào, ngoại trừ tiếng bước chân sột soạt không đồng nhất trên tuyết, trời đất tĩnh lặng đến mức không một tiếng động.

Không khí núi rừng trong lành ngọt ngào, như nước suối mới tan, hít vào thân thể sảng khoái ngập tràn. Tuy Chân Ái sợ lạnh, nhưng sau khi khó khăn lặn lội trong tuyết sâu quá mắt cá chân mười mấy phút, thân thể ấm dần lên như đang cầm túi chườm nóng vậy.

Bước chân Ngôn Tố khá nhanh, đi một hồi đã bỏ xa Chân Ái hơn mười mét, không thúc giục cũng không quay đầu lại, chỉ bất ngờ dừng đợi cô như thế.

Mỗi lần Chân Ái ngẩng đầu chỉ thấy bóng dáng màu đen của anh nổi bật giữa nền tuyết bàng bạc, thâm trầm mà an tĩnh, như một thân cây im lặng.

Cô biết anh đang đợi cô, bất giác bước nhanh hơn, chạy đến thở hổn hển. Hơi thở trắng xóa nhe nanh múa vuốt trong không khí. Nhưng đến lúc còn cách anh một quãng, anh lại sải đôi chân dài lặng lẽ tiếp tục bước đi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy. Đi một vòng, cuộc tản bộ này kết thúc với phương thức im lìm như thế. Đến khi về gần đến lâu đài, anh bỗng bất giác hỏi cô: "Lạnh không?"

"Không lạnh." Lúc này Chân Ái mới ý thức được nhiệt độ bên ngoài đang âm vài độ, nhưng cô lại không có cảm giác giá rét, trong lòng chợt lóe lên một ý niệm, như đã hiểu ra gì đó.

Ngôn Tố nói: "Cách tốt nhất gia tăng dương khí là rèn luyện, ví dụ như sáng sớm tản bộ, chạy bộ, bơi lội."

Lời nói có vẻ không căn cứ kia lại khiến lòng Chân Ái dâng trào hơi ấm. Tự dưng cô nhớ đến "phân tích bệnh lý" về chuyện sợ lạnh lạ kỳ mà anh nói hôm đó.

https://thuviensach.vn

Cô mỉm cười: "Tôi biết rồi."

Vòng qua cửa chính, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng ở cửa. Chân Ái cảm thấy rất quen mắt, đây không phải là xe của nghi phạm thứ nhất Sidney Taylor sao?

"Sao anh ta lại đến đây?"

Ngôn Tố: "Tôi bảo Jasmine điều tra ghi chép mua nhẫn."

Đi vào cửa, Taylor đang ngồi chờ trong phòng khách, vẻ mặt bình thường, ánh mắt trầm tư. Ngôn Tố ngồi vào chiếc ghế đối diện anh ta, không cất lời trước mà ra hiệu Marie rót nước. Sau đó... tự mình uống.

Hai người ngồi đó, chẳng ai nói lời nào. Chân Ái ở bên cạnh quan sát. Thật ra tuổi của Taylor và Ngôn Tố xấp xỉ nhau, nhưng phong thái lại khác nhau hoàn toàn. Ngôn Tố kiêu căng đơn độc, tuy không đến nỗi núi băng nhưng cũng khiến người ta có cảm giác xa cách mãnh liệt, trong đôi mắt chỉ chứa vẻ nghiêm trang cơ trí.

Taylor thì đẹp trai tỏa nắng, nụ cười ôn hòa rạng rỡ, cộng thêm cái danh vận động viên đội bóng rổ, là hoàng tử bạch mã trong trường.

Hai người đang so ai bình thản hơn ai, dĩ nhiên Taylor bại trận trước: "Tôi mua chiếc nhẫn kia cho cô ấy là muốn làm hòa, níu kéo tâm ý của cô ấy."

Cánh tay Ngôn Tố khoác lên lưng ghế, nhàn nhã cất lời: "Tôi biết."

Taylor kinh ngạc.

"Chiếc nhẫn mua vào buổi sáng hôm xảy ra vụ án, hôm đó không phải là ngày lễ, không phải là sinh nhật, lại càng không phải là ngày kỷ niệm của hai người. Đừng nhìn tôi với vẻ kinh ngạc. Trên lịch của nạn nhân có

https://thuviensach.vn

khoanh đỏ và đánh dấu ngày quan trọng, ngày 29 đó để trống. Cho nên chiếc nhẫn không phải là vật kỷ niệm."

Taylor trố mắt, líu lưỡi.

Ngôn Tố hờ hững: "Tôi có mắt mà."

Taylor khôi phục tinh thần, tiếng nói bộc lộ nỗi đau vô tận: "Đúng vậy, tôi yêu cô ấy. Trước đây chúng tôi rất vui vẻ, cô ấy rất đơn thuần, đáng yêu lại chu đáo. Tôi chưa từng yêu một cô gái nào như vậy. Nhưng không biết tại sao cô ấy đột nhiên thay đổi."

Ngón tay Ngôn Tố đan vào nhau, gõ nhẹ lên mu bàn tay, sắc mặt khó chịu như đang nghe thứ cực kỳ nhàm chán.

Taylor càng nói càng đau buồn: "Cô ấy không có tiền bạc gì, nhưng gần đây lại có rất nhiều đồ đắt đỏ, nói là gã đàn ông khác tặng. Có khi cãi nhau, cô ấy trách tôi chỉ biết tặng hoa, tặng sô-cô-la, cho cô ấy niềm ngạc nhiên chẳng đáng tiền. Tôi quan niệm đó là tiền của ba mẹ tôi, dùng những thứ đó để thể hiện tình yêu thì quá không thuần khiết. Lần này tôi lấy tháng lương thực tập đầu tiên đi mua cho cô ấy chiếc nhẫn. Nhưng cô ấy vẫn không để ý đến tôi."

Dù sao cũng là người quen, Chân Ái có chút cảm động.

Không ngờ lúc này, Ngôn Tố ôn hòa chêm vào một câu: "Rất tốt, sau khi anh nói một bài nhảm nhí, chúng ta vào vấn đề chính, thảo luận xem anh giết cô ta thế nào đi."

Taylor kinh ngạc, suýt chút nữa bật dậy khỏi ghế sofa: "Tôi không giết cô ấy! Làm sao tôi có thể giết cô ấy được chứ?"

Ngôn Tố lạnh mặt: "Vậy sao? Vậy tại sao anh lại cởi chiếc nhẫn mới đeo ra, sợ người khác phát hiện nó là một đôi với chiếc nhẫn trong bụng cô

https://thuviensach.vn

ta à?"

Taylor bị vấn đề này đả kích ngây ra như phỗng, Chân Ái cũng cảm thấy giờ phút này hình như Ngôn Tố có chỗ nào đó kỳ lạ. Taylor kinh ngạc: "Bụng? Có ý gì?"

Ngôn Tố ra vẻ gây sự hiếm thấy: "Bác sĩ pháp y tìm được chiếc nhẫn anh tặng trong dạ dày nạn nhân. Xin giải thích thử xem vì sao chiếc nhẫn lại bị cô ta nuốt vào bụng, mà hộp nhẫn lại chẳng thấy tung tích? Tôi tin tưởng bồi thẩm đoàn sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú với vấn đề này."

Sắc mặt Taylor trắng bệch, nói nhanh: "Tôi không giết cô ấy. Hôm đó chúng tôi hẹn cùng nhau ăn tối nhưng cô ấy không đến nên tôi đến ký túc xá tìm cô ấy. Lần thứ nhất đến cô ấy không để ý đến tôi, tôi đặt chiếc nhẫn lên bàn rồi bỏ đi. Sau đó tôi không cam lòng muốn nói rõ ràng với cô ấy, nên đến lần thứ hai. Nhưng mà..."

Môi anh ta run rẩy kịch liệt, trong mắt ngập nỗi hoảng sợ.

"Vừa đến liền... Tôi rất sợ, muốn báo cảnh sát nhưng nhìn thấy hộp nhẫn rơi ở đó mà chiếc nhẫn không thấy đâu. Tôi sợ cảnh sát nghi ngờ tôi nên liền nhặt chiếc hộp bỏ chạy."

Phòng khách im lặng như tờ, Chân Ái cau chặt mày. Cô bị động tham gia điều tra vụ án, đã tưởng tượng được bi kịch lúc đó. Sự thật thê thảm như vậy, cô không biết anh ta phải thừa nhận thế nào.

Nhưng giọng nói Ngôn Tố càng thêm ác liệt: "Tại sao anh cho rằng nạn nhân không để ý đến anh?"

"Trước kia cô ấy là như vậy, giận dỗi với tôi liền sẽ tự nhốt mình vào phòng tắm, dỗ dành thế nào cũng không nghe."

"Anh từng qua đêm ở phòng ký túc xá của nạn nhân à?"

https://thuviensach.vn

"Phải." Sắc mặt Taylor trở nên đỏ ửng, "Cô ấy nói bạn cùng phòng không ở ký túc xá, cho nên đôi khi..."

"Được rồi." Ngôn Tố ngắt lời, "Lần thứ hai quay lại, dưới sàn ngoài máu ra còn có vật gì khác không?"

"Vật gì?"

"Lấp lánh."

"Không có."

"Anh có thể đi." Ngôn Tố lập tức đuổi người, đứng dậy lại nhớ ra một câu: "Ồ, đúng rồi, tôi biết anh không giết cô ta."

Taylor ngớ ra: "Cái gì?"

"Anh không phối hợp lắm, nói nhảm quá nhiều, trả lời một câu hỏi không tìm được trọng điểm, lòng vòng cả đống." Ngôn Tố chẳng hề khách sáo, "Quả nhiên dọa anh một chút bớt được kha khá việc."

Taylor ngạc nhiên đến mức tái mặt, Chân Ái bất đắc dĩ bóp trán.

Ánh mắt Ngôn Tố hờ hững, giọng nói hơi lạnh nhạt: "Xin lỗi, tôi không cho phép bất kỳ người nào năng suất thấp lãng phí thời gian của tôi."

Chân Ái định nhắc nhở lời này quá thẳng, nhưng cô không nói gì cả mà im lặng cầm một cốc nước đến trước mặt Taylor, lại lẳng lặng nhìn Ngôn Tố một cái.

Ngôn Tố phân tích, hành động đầu tiên của cô là khích lệ và trấn an Taylor, hành động thứ hai là kháng nghị và bất mãn với anh. Anh cau mày nghĩ ngợi, trong lòng có chút khó chịu xa lạ.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Chân Ái nấu cơm trưa, món lasagna(*) Ý. Bưng đến trước mặt hai người, vẻ mặt Owen kỳ quặc nhưng ngoài miệng không nói gì, Ngôn Tố cau mày: "Cái đống bùn này là gì vậy?"

(*) Lasagna có nghĩa là "mì nghìn lớp", là một loại mì ống phẳng, hình chữ nhật, xếp lớp chồng lên nhau xen kẽ với pho-mát, nước sốt và các thành phần khác như thịt hoặc rau quả.

"Lasagna."

"Lasagna, nghe lời cô sẽ tự sát, hình thể của nó từng là lớp khối hình chữ nhật, không phải như vậy..." Anh nhìn chằm chằm đống quái dị trong đĩa, tìm từ hình dung rất lâu cuối cùng vẫn thất bại, bất chấp phong độ chỉ vào đống bùn nhỏ kia: "Bây giờ nó giống cà chua nhiều màu bị người ta đánh bầm dập một trận."

Chân Ái cũng biết mình làm rất thất bại, dụ dỗ anh: "Tôi nếm rồi, tuy khó coi nhưng mùi vị rất ngon. Anh chịu ấm ức chút đi."

Ngôn Tố xị mặt: "Tại sao cô nấu ăn dở thì tôi phải chịu ấm ức chứ?"

"..." Chân Ái thật muốn đánh chết người đàn ông xúi quẩy này, anh nói chuyện không thẳng sẽ chết à.

Owen rất phối hợp cầm thìa xắn một miếng đưa vào miệng, sửng sốt: "Ngon quá, S.A. ngon thật đó."

"Ngon thế quái nào được?" Mặt Ngôn Tố vô cảm nhìn đống bùn hình chóp trong đĩa, lại nhìn Owen: "Cậu là tên bịp bợm."

Chân Ái đi đến cầm lấy thìa của Ngôn Tố múc một miếng, đưa đến bên miệng anh: "Trông không đẹp nhưng mùi vị thực sự không tệ. Anh nếm thử đi, một miếng thôi."

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nhìn chằm chằm vật thể không rõ nét bên khóe miệng, lặng lẽ quay đầu đi chỗ khác, rất bất khuất rất kiên cường nói một chữ: "Không."

"Tại sao? Anh thử một chút đi mà. Tôi lừa anh tôi sẽ là chó con."

Anh vẫn quay đầu đi: "Câu nói này của cô không có hiệu quả, không có bất kỳ tác dụng cam đoan nào. Cho dù cô lừa tôi, cô cũng không thể từ loài động vật linh trưởng biến thành loài chó. Kẻ bịp bợm phi logic."

Chân Ái khẽ nhướng mày: "Sao anh biết tôi lừa anh?"

Ngôn Tố quay đầu lại nhìn cô: "Nói theo lý luận, lasagna của cô không hề tính toán đến một loạt nhân tố như thứ tự, thời gian, độ lửa, hình thái... Nó không thể ngon được..."

Chân Ái nhét thẳng thìa lasagna kia vào miệng anh, Ngôn Tố sửng sốt, chớp chớp mắt, ngậm cả thìa không thốt một tiếng.

Chân Ái buông tay ra: "Sao hả, tôi không lừa anh chứ?"

Ngôn Tố thưởng thức tỉ mỉ, một miếng bùn nhỏ vào miệng đã hóa thơm thơm mềm mềm đúng là không tệ lắm. Anh lại làm vẻ mặt quái gở múc một thìa cho vào miệng.

Chân Ái đắc ý: "Bây giờ thừa nhận tôi làm lasagna ngon rồi chứ?"

Vẻ khó chịu thoáng qua rồi biến mất trên mặt Ngôn Tố.

Anh lắc đầu, mặt vô cảm: "Cô làm món này căn bản không phải lasagna mà là bùn nghìn lớp. Cho nên tôi chỉ thừa nhận cô làm bùn nghìn lớp mùi vị không tệ."

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 01: 11

Sau bữa trưa, Chân Ái đến thư viện tìm Ngôn Tố. Anh ngồi trên sofa nhìn vào hư không. Anh là một kẻ không có việc thì sẽ ngẩn người, khi có việc thì tốc độ vận hành trong não cao đến mức người ngoài không biết được. Chân Ái mới biết anh vài ngày nhưng đã sớm quen với trạng thái này của anh.

Cô hỏi: “Anh đã biết tên tội phạm rời khỏi hiện trường vụ án thế nào chưa?”

Ngôn Tố nói rất nhanh: “Rồi.”

“Vậy…”

“Tôi muốn uống nước.”

Chân Ái đứng dậy rót nước cho anh, nhìn chiếc điện thoại anh đang ngắm nghía trong tay: “Anh đang chờ qua thời gian nghỉ trưa…”

“Đúng.” Anh nhận lấy cốc thủy tinh trong tay cô.

Chân Ái còn chưa hỏi xong nhưng cảm thấy đã không cần thiết phải hỏi nữa. Tuy vậy, trong long lại có một câu hỏi khác: “Anh tìm được chứng cứ rồi à?”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngạc nhiên. Hiện trường vụ án ngoại trừ dấu vân tay và vài sợi tóc của nạn nhân, bạn trai nạn nhân và Chân Ái để lại thì chẳng hề có chứng cứ quan trọng nào khác. Bồn trong phòng tắm và dao gọt trái cây có liên quan đến vụ án cũng không có dấu vân tay. Dấu giày dưới sàn cũng đã bị lau đi.

Trước mắt mà nói, Chân Ái còn chưa thấy rõ ai là hung thủ. Văn Ba nghi phạm thứ hai và Giang Tâm xảy ra tranh chấp ma túy à? Triệu Hà nghi phạm thứ ba đi trộm đồ ư? Dương Chân nghi phạm thứ tư thật sự ghen tị nên sinh hận sao?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh từ từ quay đầu lại, đôi mắt ngược sang lẳng lặng âm u, anh cất lời: “Có ý kiến với tôi à?”

“Sao lại hỏi thế?”

“Vậy cô nhìn tôi suốt làm gì?”

“…”

Cho dù vừa rồi chạm mắt với anh trong giây lát, Chân Ái cũng không đỏ bừng mặt, nhưng câu hỏi thẳng thắn này khiến cô hơi lúng túng.

Chân Ái không ưa kiểu nói chuyện thẳng thắn của anh, dứt khoát nói: “Bởi vì anh ưa nhìn thôi.”

Vốn tưởng rằng anh sẽ không biết làm sao, may mắn có lẽ sẽ đỏ mặt, không ngờ anh tỉnh bơ chớp mắt, quay đầu đi: “Vậy cô nhìn thêm đi.”

“…”

Ngôn Tố cầm điện thoại di động, ngón tay linh hoạt lướt trên màn hình. Tốc độ trượt của nội dung bên trong làm Chân Ái hoa cả mắt. không ngờ

https://thuviensach.vn

động tách của anh bất chợt ngừng lại, thoáng cái điện thoại được đưa đến trước mặt cô.

Chân Ái sửng sốt. Anh thản nhiên giơ điện thoại di động màu đen trong tay lên, “Nhìn mê mẩn như vật, muốn tự chơi không?”

Chân Ái do dự trong chốc lát, vừa định cầm nhưng bỗng nhiên anh lại thu tay về, thản nhiên cười, “Trăm lần như một?”

“Một cái gì?”

“Vốn biết cô có nhiều khớp thần kinh (*), cung phản xạ dài.”

“…”

(*) Khớp thần kinh là nơi tiếp xúc giữa tế bào thần kinh với nhau hoặc giữa tế bào thần kinh với tế bào cơ quan nơi tế bào thần kinh chi phối. Các khớp thần kinh làm xung thần kinh truyền một chiều theo cung phản xạ và điều tiết cường độ của nó.

———————

“Chán phèo.” Anh bỗng đứng dậy, “Có muốn quay lại hiện trường ban đầu không?”

Phòng ký túc xá của Chân Ái và Giang Tâm vẫn còn giăng dây cách ly, bài trí bên trong giống như ban đầu. Sau khi quét dọn, vết máu đã phai đi rất nhiều, đường phấn trắng giữa sàn nhà vẽ lại hình dáng lúc chết của Giang Tâm. Lịch trên bàn vĩnh viễn dừng lại ở tháng 2. Lần này Chân Ái nhìn kỹ, trên đó có nét chữ ghi chú, nhưng ngày 29 không có.

Cô nhìn về phía phòng tắm, nghĩ đến hôm xảy ra vụ án, có lẽ Taylor đứng ở vị trí này, nhìn phòng tắm yên tĩnh mà không đi vào. Vừa ra khỏi cửa đã là vĩnh biệt.

https://thuviensach.vn

Cô quay đầu nhìn Ngôn Tố: “Nếu như Taylor biết anh ấy để lỡ, chắc chắn rất đau lòng.”

Ngôn Tố lẳng lặng suy tư hồi lâu, chợt nhếch mép nói: “Chúng ta diễn lại một lần đi.” Anh bỗng cất bước đến gần cô.

Chân Ái thấy anh oai phong đi đến liền tránh ra sau theo phản xạ có điều kiện, nhưng không chống lại được cánh tay dài của anh. Anh bắt ngay lấy bả vai cô, ánh mắt u ám: “Trước đó cô không biết tôi đến để giết cô, tại sao phải trốn?”

Chân Ái thoáng ngơ ngác, phục hồi lại tinh thần, lập tức bước vào trạng thái của Giang Tâm: “Ừ, tôi mở cửa cho anh, nhưng không biết chuyện xảy ra tiếp theo nên không gào thét cũng không giãy giụa.”

Không gào thét, không giãy giụa.

Vẻ mặt Ngôn Tố hơi khựng lại, lời này bình tĩnh cất lên từ miệng cô khiến tâm tư người ta bất giác bị mê hoặc.

Mặt cô ngược sáng, hư ảo và trắng ngần. Anh thu hồi ý nghĩ, nhìn xoáy vào cô, giọng nói trầm thấp: “Hôm nay em rất đẹp, lát nữa muốn đi đâu?”

Tim Chân Ái đập thình thịch, sững sờ nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, nhưng lại tỉnh ngộ. Anh đang nói về Giang Tâm hôm đó.

Anh đã đóng kịch nghiêm túc như vậy, dĩ nhiên cô không thể gây trở ngại. Cô cúi đầu, thờ ờ quay người đi: “Taylor hẹn tôi đi ăn tối, anh ấy mua cho tôi món quà đắt tiền đấy.”

Nói đến đây, Chân Ái sửng sốt, hung thủ không phải là Taylor. Giang Tâm ăn mặc lộng lẫy đã định làm hòa với anh ta. Taylor có ngu mới nhét nhẫn vào miệng cô ấy sau khi giết người.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố thong thả bước đến, dựa vào bàn học, nhìn cô đứng trước bàn trang điểm, ánh mắt cô đơn, lời nói vương vất nỗi buồn: “Cho nên em bỏ mặc tôi?”

Chân Ái trông thấy gương mặt đầy vẻ chán nản của anh trong gương, trong lòng lại run lên, sắc mặt cô lạnh nhạt, cứng rắn quyết tâm đi vào phòng vệ sinh: “Tôi phải rửa mặt trang điểm, anh đi đi.”

Cô vặn vòi nước, tay chống lên bồn, hơi lạnh ngấm vào người. Trong gương, Ngôn Tố đến gần từng bước rồi đứng lại phía sau cô, dán sát vào sống lưng cô, lòng bàn chân Chân Ái lạnh buốt.

Lần này khuôn mặt trong gương trầm lạnh, hơi cúi đầu như thôi miên: “Ý của em là chúng ta sẽ không gặp nhau nữa?”

Mực nước trong bồn rửa mặt không ngừng dăng lên, Chân Ái nắp mép bồn, không cử động. Cô sớm nên nghĩ đến không phải là Dương Chân, cô ta làm sao khỏe như vậy chứ?

Cô nuốt nước bọt, “Đúng, đừng gặp nhau nữa.”

Lời còn chưa dứt, cả người cô đã run lên, bởi vì bàn tay lành lạnh của anh đã nắm vào gáy cô. Anh đè thấp người, sức nặng cơ thể dồn lên người cô: “Tôi tặng cho em nhiều đồ như vậy…”

Chân Ái phản bác: “Mấy thứ trang sức rẻ mạt đó tôi trả lại cho anh đấy.”

“Đây chính là cách em cân nhắc à? Chỉ có những thứ này ư? Tôi chỉ trao cho em từng đấy thôi sao?” Tay của anh khẽ dùng sức, Chân Ái run lên, biết hiện tại bản thân đã bị “nhấn” xuống nước rồi.

Cô nhẹ cắn môi, không nói thêm gì nữa. Thế giới yên lặng như tờ, chỉ có tiếng nước chảy ào ào. Hiện giờ cô đang chìm dưới đáy nước, ngạt thở rồi. Nhưng anh bỗng buông tay.

https://thuviensach.vn

Quay đầu lại, Chân Ái liền “nghe” thấy điện thoại di động reo, là Taylor “gọi” đến.

Một giây sau, Ngôn Tố bất ngờ bịt miệng cô. Chân Ái đột ngột không kịp phòng ngự bị anh nửa ôm nửa kéo đến cửa phòng vệ sinh, nhanh chóng khóa cửa lại.

Anh ôm Chân Ái ở cạnh cửa, một tay che đi khuôn mặt chỉ lớn cỡ bàn tay của cô, một tay “bóp” vào chiếc cổ mảnh mai của cô.

Đột nhiên cả người Chân Ái nóng lên, tay anh hơi lạnh, thân thể lại rất nóng, kề vào cô rất khó chịu. Mà tay anh che mặt cô như thế, tất cả đều là mùi hương đàn ông dịu nhẹ, khiến tâm tư cô rối tung, tim đập loạn xạ.

Cô hơi giãy giụa một chút, nhưng anh chẳng hề buông tay, khuôn mặt tuấn tú tinh khôi lại rõ rệt. Chân Ái nóng bừng cả mặt, quẫn bách nhắm mắt lại. Thôi, dứt khoát phối hợp đến cùng vậy.

Giờ phút này cô chính là Giang Tâm, cô hắn bì dìm xuống nước đã không có chút ý thức phản kháng nào, cô loáng thoáng nghe thấy Taylor nói xin lỗi cô ngoài cửa, cầu xin cô đi ra ngoài. Cô bi thương hy vọng anh ấy có thể xông vào cứu mình. Nhưng lúc trước cô quá tùy hứng, lần nào anh ấy cũng nhường cô, lần này cũng vậy. Cô nghe thấy Taylor nói anh đặt nhẫn lên bàn rồi.

Hung thủ bị kích thích, sức lực trên tay càng lúc càng lớn, bịt miệng khiến cô không thể hít thở. Cô càng lúc càng hoảng hốt, cuối cùng Taylor đi hẳn, cô hoàn toàn tuyệt vọng.

“Muốn khóc à? Gã đó đã đi rồi, không ai tới cứu em đâu.” Ngôn Tố kề bên tai cô, từng câu từng chữ đầy đau thương lại ẩn chứa oán hận: “Tại sao em không yêu tôi?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái chớp chớp mắt, hoàn toàn ngẩn ra. Gương mặt nhỏ lập tức biến thành trái cà chua.

Ngôn Tố tắt vòi nước, mở cửa phòng vệ sinh dẫn cô đi ra, vừa quay đầu đã sửng sốt, sao đột nhiên mặt cô đỏ rực vậy? Ngôn Tố ra vẻ quái lạ, nhìn ngó cô từ trên xuống dưới.

Chân Ái nghẹn cổ, cáu kỉnh: “Nhìn cái gì?”

Anh cau mày, khó hiểu: “Sao cô giống con tôm luộc vậy?”

“…” Hình dung như quả táo, cà chua, dưa hấu, quả đào đều được, tại sao anh lại chọn tôm?

Chân Ái hơi giận dỗi quay đầu đi, không nói lời nào.

Ngôn Tố cân nhắc trong giây lát, thò đầu đến hỏi: “Cô bị dọa sợ à?”

Chân Ái á khẩu nhìn trời, trên phương diện giao tiếp và tình cảm người này đúng là ngốc nghếch mà!

Ngôn Tố vỗ vai cô hai cái, an ủi: “Tôi không giết cô đâu, tôi không có động cơ giết cô.”

“…”

Đây xem là an ủi sao? Cô không còn lời nào để nói.

“Nói về vụ án đi.”

Ngôn Tố đi đến bên bàn trang điểm: “Hung thủ hận Taylor, hận chiếc nhẫn kia, nên nhét nó vào miệng nạn nhân. Gã không cam tâm mình bỏ công sức lâu như vật mà chẳng được gì nên mới mang hết đồ đạc đã mua tặng cô ta đi. Bỏ lại quần áo và mỹ phẩm không còn giá trị chỉ lấy hộp trang sức.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái đi đến trước bàn, sửng sốt: “Có hai hộp trên bàn, gã đâu biết hộp nào đựng trang sức, hộp nào đựng vật phẩm bình thường. Với lại, ở góc độ này, gã hoàn toàn có thể nhìn thấy tờ giấy bị hộp trang sức đè lên. Gã nhìn, nhưng dù thấy được chữ trên đó là uy hiếp tử vong hay là giao dịch ma túy, thì gã cũng không lấy đi. Bởi vì cái này sẽ trở thành chứng cứ đánh lạc hướng chú ý của cảnh sát.”

Tất cả đều sáng tỏ thông suốt. không phải Văn Ba – người viết mật mã. Tim Chân Ái lại đập rộn lên lần nữa, nhưng không quẫn bách luống cuống như khi ở trong lòng anh lúc vừa rôi. Lần này là kích động và hung phấn, trong lúc trao đổi như thế, cô đã bất giác bước vào thế giới vận hành nhanh chóng nhưng mạch lạc, tất cả đều vô cùng rõ rang.

“Chỉ có thể là Triệu Hà thôi.”

“Lần này phản ứng rất nhanh, còn chính xác hiếm thấy nữa.” Khóe môi Ngôn Tố hơi cong, như thể đang khen ngợi cô.

Vẻ mặt Chân Ái lúng túng: “Thật ra tôi không nhìn ra được anh ta thích Giang Tâm.”

Ngôn Tố liếc cô một cái: “Phòng ký túc xá của Triệu Hà cho cô ấn tượng gì?”

“Rất sạch sẽ, rất ngăn nắp. Anh ta cũng rất giỏi thể thao, giành được giải ở rất nhiều môn.”

“Sao cô biết.” Ngôn Tố cười một tiếng.

Chân Ái sững sờ, bản thân cũng cảm thấy khó hiểu: “Lúc ấy tôi thấy hình trên tường, đều là một mình anh ta cầm giải thường…” Cô bừng tỉnh, “Anh ta rất kiêu ngạo, không hòa đồng lắm, không có bạn bè. Bình thường sinh viên đại học không treo nhiều hình một mình mình như vậy, không có hình chụp với bạn bè. Không, có một tấm.”

https://thuviensach.vn

Cô tập trung tinh thần, hình ảnh kia khiến cảm xúc cô tuôn ào ạt không ngừng: “Chụp chung với nhóm mật mã. Anh ta và Giang Tâm đứng cạnh nhau.”

Trong mắt Ngôn Tố hiện lên ý cười: “Khá lắm, đáng khen ngợi.”

Chân Ái mím môi cười một tiếng, rất vui vẻ: “Tôi cũng không biết tại sao lại nhớ ra nữa.”

“Đến một hoàn cảnh xa lạ, tất cả mọi thứ ở nơi đó sẽ vô hình để lại ấn tượng cho cô, chỉ là xem cô có tốn tâm tư suy nghĩ hay không thôi. Tiếp tục.”

Chân Ái suy tư trong chốc lát: “Hình như anh ta rất tiết kiệm, quần áo đều rất bình thường.”

“Một anh chàng tham gia thi đấu nhiều trận thể thao, giành được rất nhiều giải thưởng, không mua đồ xa xỉ, không sống về đêm, không có sở thích sưu tầm, tận lực tiết kiệm ăn mặc, còn phải trộm đồ của người khác. Vậy tiền của anh ta đã đi đâu?”

Chân Ái hỏi: “Anh cứ như vậy nhìn ra anh ta thích Giang Tâm à?”

“Anh ta nói anh ta và Giang Tâm từng gây lộn bởi vì Giang Tâm đá cửa phòng thay đồ.”

“Lời này có vấn đề gì?”

“Triệu Hà có chút thành tựu trên phương diện thể thao, ngôi sao vườn trường sẽ vì chuyện nhỏ nhặt này mà cãi vả với nữ sinh sao?” Ngôn Tố nhướng mày, “Tuy nguyên nhân không đúng nhưng lời này cũng có phần chân thật. Giang Tâm thật sự đã đá cửa phòng thay đồ.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái cau mày, không hiểu. Ngôn Tố đổi lại phương thức: “Nếu như lát nữa trở về, Owen hỏi cô sao mặt cô lại đỏ như vậy. Cô sẽ nói thế nào?”

Chân Ái rất ngượng, nhỏ giọng nói: “Ngôn Tố đưa tôi đến hiện trường gây án, ký túc xá bật lò sưởi nhiệt độ quá cao.” Cô nói xong thì sửng sốt.

“Cô cảm thấy chuyện cô đi đâu không thể gạt được Owen.” Ngôn Tố nhìn cô đầy thâm ý, nói: “Triệu Hà chính là vậy, vì để lời nói dối của anh ta đáng tin, anh ta sẽ kết hợp với sự thật. Anh ta muốn che giấu tình cảm với Giang Tâm, nên sẽ nói dối chuyện đó, còn những nhân vật và địa điểm còn lại đều là sự thật.” Nói xong, anh khẽ mỉm cười, “Đa số mọi người đều nói dối như vậy, bao gồm cả cô.”

Chân Ái đỏ mặt, vừa rồi anh nói ‘Triệu Hà muốn che giấu tình cảm với Giang Tâm’, tại sao anh lại có thể dùng chuyện này để chỉ ra sự tương tự giữa cô và anh. Cô nói dối Owen là muốn che giấu tình cảm với anh à?

Ngớ ngẩn.

Nhưng tại sao phản ứng đầu tiên của cô lại là muốn nói dối? Tại sao anh lại chắc chắn cô sẽ nói dối? Chân Ái chớp chớp mắt, hoàn toàn mụ mẫm.

Nhưng Ngôn Tố không để ý: “Nữ sinh sẽ tùy tiện chạy đến phòng thay đồ của nam sinh sao?”

Chân Ái thôi không nghĩ nữa. Cô không có ấn tượng gì với Triệu Hà, mơ hồ cho rằng anh ta là một người chơi thể thao tâm tư đơn giản. Nào ngờ anh ta lại vừa ngu ngốc vừa cố chấp dùng tiền tạo dựng tình cảm như vậy. Không biết Giang Tâm đã giở những thủ đoạn gì nữa.

Ngôn Tố tiếp tục: “Anh ta lấy hộp trang sức, rời khỏi hiện trường. Sau đó Taylor đến lần thứ hai, thấy tình cảnh bi thảm liền nhặt hộp nhẫn rồng bỏ trốn.”

https://thuviensach.vn

Đầu óc Chân Ái xoay chuyển cực nhanh: “Sau đó Văn Ba lại đến, anh ta rút tờ giấy mật mã, làm hộp trang sức rơi xuống sàn.”

Ngôn Tố khẽ cau mày, nhưng tạm thời không quấy rầy cô: “Ừ, Taylor không trở lại lần thứ ba, dấu chân của anh ta thì sao?”

“Bị người khác lau rồi. Taylor hốt hoảng chạy khỏi ký túc xá trùng hợp bị Dương Chân nhìn thấy. Cô ta cho rằng Taylor giết người, muốn bảo vệ Taylor, còn rất vui vẻ cầm khăn lau đi dấu chân dưới sàn.”

“Phân tích khá lắm.” Ngôn Tố cúi đầu thấy cô đang lặng lẽ hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tâm tư anh gờn gợn nhưng vẫn nói: “Nhưng có một vấn đề.”

Chân Ái lập tức ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh, như học sinh chờ đợi nhận xét sửa sai.

“Sau khi Taylor chạy đi, Dương Chân đã đến.”

Chân Ái quẫn bách: “Vậy là sau khi Dương Chân đến, Văn Ba lại đến lấy tờ giấy.”

Ngôn Tố thấy cô có phần rối loạn, không nhịn được cong môi: “Dấu chân Văn Ba đâu? Anh ta tiên đoán được có án mạng nên mang theo khăn đến lau à?”

Chân Ái cười ngượng ngùng.

Ngôn Tố: “Nếu Văn Ba cầm giấy đi thì ban đầu anh ta sẽ không nhắc đến. Ngày đó anh ta cố ý nói dối chúng ta là vì lo lắng mật mã ở hiện trường.”

Chân Ái vỗ đầu một cái: “Đúng vậy, lúc anh hỏi Dương Chân tờ giấy, cô ta phản ứng quá nhanh. Cô ta biết.”

https://thuviensach.vn

“Ừ, cô ta đọc thành đe dọa tử vong, cho rằng là do Taylor viết nên lấy đi.”

Sau khi tất cả thông suốt, suy nghĩ trong đầu Chân Ái vô cùng rõ rang: “Tôi nghĩ đến một chứng cứ, có một giọt máu bị đè lên, mặt trên còn trộn lẫn phần mực in kỳ lạ, có lẽ là trên thẻ bóng chày. Anh ta tặng thẻ vàng cho Giang Tâm, sau khi giết cô ta thì lấy lại, nhưng không cẩn thận làm rơi xuống sàn.”

Đôi mắt màu nâu nhạt của Ngôn Tố lóe lên một tia sáng, tâm trạng vui vẻ: “Thông minh.”

Chân Ái hưng phấn nhưng lại nhỏ giọng: “Nhưng tôi không biết anh ta rời khỏi ký túc xá bằng cách nào mà không gây chú ý.”

Ngôn Tố: “Không phải Taylor thường xuyên ở lại ký túc xá sao?”

Chân Ái lập tức được cảnh tỉnh: “Anh ta thay đồ dự trữ của Taylor rời đi. Cho nên vấn đề hiện tại là bộ quần áo dính máu kia đã vứt đi đâu? Không thể đốt, anh ta không có xe cũng không thể vứt lung tung, mang về ký túc xá giặt cũng quá nguy hiểm. Vậy…”

“Mỗi buổi chiều anh ta phải làm gì?”

“Đội thể thao phải luyện tập.” Chân Ái chợt lóe lên sáng ý: “Sân vận động có tủ đựng đồ cá nhân. Phản ứng đầu tiên của anh ta là đặt vào đó rồi để đến cuối tuần xử lý.”

“Tờ khai mất đồ là của anh ta nhưng lại nói là của bạn cùng phòng. Mà cột đồ bị mất chỉ viết một chữ K mở đầu, chẳng liên quan gì đến thẻ vàng. K là mở đầu của chữ KEY.”

“Anh ta làm mất chìa khóa tủ đồ cá nhân đội thể thao.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố khẽ mỉm cười: “Chìa khóa kia đã mất, có thể tìm nhân viên quản lý đến mở cửa, cần gì phí nhiều công sức thông báo tìm đồ, trừ phi nơi đó có đồ không thể xem.”

“Thật tốt quá! Cuối tuần trường học không có ai, sẽ không ai thấy thông báo tìm đồ của anh ta.” Chân Ái vô cùng bái phục Ngôn Tố. Nhanh quá đã sắp kết thúc vụ án.

“Sân vận động có camera, có thể nhìn thấy hình ảnh anh ta mặc quần áo của Taylor đeo túi thể thao.” Ngôn Tố vừa nói xong điện thoại di động đã vang lên, là Jasmine.

Sau khi nhanh chóng phân tích suy luận và vị trí chứng cứ cho đối phương biết, anh tiếp lời: “Nhân tiện kiểm tra tủ chứa đồ thể thao cửa hàng truyện tranh của Văn Ba, có lẽ sẽ phát hiện ra vài món đồ thú vị.”

Đóng cửa đi xuống tầng dưới, Chân Ái còn đang suy nghĩ. Xuống tầng một, Ngôn Tố hỏi: “Cô muốn hỏi cửa hàng truyện tranh của Văn Ba à?”

Chân Ái không biết tại sao anh thấy được tâm tư cô, còn chậm chạp nghĩ: Người này nói chuyện luôn thẳng thừng vậy sao?

Ngôn Tố thấy cô mãi không có phản ứng, khinh thường nói: “Kiếp trước cô là ốc sên chắc rồi.” Vừa nói anh vừa ló đầu ra sau lưng cô nhìn lên, “Tôi xem thử có phải vỏ trên lưng quá nặng không?”

Chân Ái chợt nhớ ra vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, cho nên vội vàng gật đầu. Ngôn Tố cười khẩy một tiếng: “Quả nhiên mà.”

Chân Ái sửng sốt lập tức giải thích: “Tôi gật đầy ý là tôi muốn hỏi chuyện cửa hàng truyện tranh, không phải nói vỏ trên lưng tôi quá nặng.”

Khóe môi Ngôn Tố lẳng lặng cong lên, trong mắt thêm chút ý cười.

https://thuviensach.vn

Chân Ái hơi ngượng, lại bị anh mỉa mai, tức giận nói: “Trên lưng tôi không có vỏ.”

Ngôn Tố ung dung: “Ma túy của anh ta không thể để trong nhà và trường học, để trong tủ kính đựng đồ thể thao là tốt nhất, trưng bày chứ không bán.”

“Lỡ sai thì sao?” Chân Ái còn chưa hỏi xong, người bên cạnh đã thoáng nghiêm mặt, thẳng lưng đi ra ngoài.

Cô mà lại nghi ngờ anh sai à? Ngôn Tố không buồn để ý đến đám ngu ngốc đó nghĩ gì, nhưng lần này anh không vui lắm. Chân Ái cũng nhận thấy điều bất thường, lúng túng đi theo.

Rốt cuộc anh không nhịn được cất lời: “Cô chất vấn tôi à?”

“Không phải.” Chân Ái giải thích: “Đây là nước Mỹ, nếu như sai Văn Ba có thể kiện chết anh.”

“Ừ.” Nghe như quan tâm vậy. Ngôn Tố hài lòng: “Phần lớn dân lượn cửa hàng truyện tranh đều không thích thể thao, là mọt sách.”

Chân Ái cười: “Nói như vậy, hắn là anh thường xuyên lượn cửa hàng truyện tranh rồi.”

Ngôn Tố bảo thủ nhìn cô: “Đa số người đi lượn cửa hàng truyện tranh là mọt sách. Đây là mệnh đề không hoàn toàn tuyệt đối, kiểu mệnh đề suy luận ngược này không được thành lập. Từ mọt sách suy ra anh ta thích lượn cửa hàng truyện tranh đã phạm vào sai lầm logic cơ bản nhất.”

Chân Ái nhìn bầu trời xanh nhạt cao cao, chắp tay sau lưng nhẹ nhàng lắc đầu: “La, la, la, tôi không nghe.”

Ngôn Tố: “…”

https://thuviensach.vn

“Khụ, trừ cái này ra, tôi không phải là mọt sách.”

“La, la, la, tôi vẫn không nghe.”

Ngôn Tố chậm bước chân, nhìn cô. Cô bất giác đi lên trước, bàn tay nhỏ bé trắng mịn chắp sau tấm áo khoác trắng, khăn quàng cổ màu đỏ vô cùng chói mắt trong màn tuyết. Đôi chân nhỏ nhắn mang đôi giày tuyết màu nâu, giẫm lên tuyết phát ra tiếng sột soạt.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, hình như tâm trạng không tệ. Anh cũng ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời cuối đông đã rất cao, rất xanh.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Đàn Tỳ Bà Và Ốc Anh Vũ.

Type-er: thao do

Sáu giờ sáng, Chân Ái chậm rãi mở mắt ra, nhưng lại nhìn thấy Ngôn Tố để chân trần ngồi khoanh chân trên ghế, đôi mắt màu nâu nhạt nhìn cô chằm chằm chẳng hề chớp mắt. Tuy nhiên anh chàng này chẳng hiểu vì sao chạy đến phòng cô xem cô ngủ, nhưng cô không hề hoảng sợ, mà chỉ dụi mắt ngơ ngác.

Ánh mắt Ngôn Tố rất tế nhị, mang theo sự nóng nảy khó phát hiện, đột ngột nói: “Tướng ngủ của cô thật khó coi.”

“Tôi xem như ý của anh là một câu chào buổi sáng ấm áp.”

Chân Ái rộng lượng cười. Chẳng biết vì sao vừa tỉnh dậy đã thấy anh, cô đột nhiên không muốn rời giường nữa.

Nhìn qua cửa sổ kiểu Âu, sắc trời buổi sáng cuối đông vẫn xám xịt như thế. Mấy ngày qua tuyết lại rơi, cảm giác như hừng đông đến sớm hơn mọi ngày. Trên cửa kính đọng hơi nước mờ mờ, trong lò sưởi âm tường vẫn còn le lói ánh lửa. Nơi ấm áp như thế, mở mắt còn không phải một mình cô đơn, cảm giác ấm lòng này đúng là không đến nỗi nào.

Nhưng mà... Trong mắt Ngôn Tố ngập tràn vẻ nghiên cứu sắc bén: “Mùa đông không có việc gì làm còn dậy sớm như vậy, trong mơ cau mày, tỉnh

https://thuviensach.vn

ngủ rồi lại yên tĩnh như được giải thoát. Ngày nào cô cũng ngủ không ngon còn gặp ác mộng. Đề nghị cô đi gặp bác sĩ hoặc người tư vấn."

"Anh vô vị."

Chân Ái lườm anh một cái, lập tức trở người, quay lưng về phía anh, nhắm mắt làm ngơ. Ngôn Tố sững sờ im lặng. Chân Ái ở trong chăn dẩu môi, hừ, xíu xiu cảm giác tốt đẹp của mình đã bị tên này phá hỏng toàn bộ mất rồi.

Vài giây sau, có người đẩy bả vai cô, giọng nói gượng gạo: "Này, trời đã sáng rồi, dậy đi đồ lười."

Chân Ái á khẩu quay đầu.

"Ồ, hồi bé tôi có một cái đồng hồ Trư Bát Giới kêu như vậy đấy." Ngôn Tố rất chân thành giải thích, nhưng vẻ mặt cứng đờ, "Quả nhiên chẳng hay ho gì, heo làm sao biết kêu "chíp chíp thức dậy đi đồ lười" như chim nhỏ chứ, hoàn toàn không phù hợp với logic và mỹ học."

Chân Ái gãi tai: "Sáng sớm ngủ dậy đã nghe anh nói lời sâu sắc không hề trẻ con này, hôm nay đúng là một ngày đẹp trời."

"..." Ngôn Tố lẳng lặng nhìn cô, "Mía à?"

"Thông minh"

"Mía lần hai..."

"Ừ..." Chân Ái quay đi, núp trong chăn khẽ mỉm cười, cảm thấy cực kì đắc ý.

Giữ nguyên vẻ mặt ấy, anh cụp mi, nghĩ ngợi rồi nói: "Tôi vừa phân tích cô là tôi không đúng."

https://thuviensach.vn

Chân Ái níu chăn không nói lời nào, nhưng nét cười nơi khóe môi cực kỳ rõ ràng.

Người nào đó rất nhanh chóng lại tích cực nói: “Nhưng mà cô nói tôi vô vị.”

Hóa ra nói xin lỗi là có điều kiện.

Chân Ái dẩu môi: “Anh vốn vô vị. Ai mà sáng sớm lại ngồi bên giường nói chuyện với người ta như chú cuốn thế chứ.”

“Chú cún? Khả năng hình dung của cô đúng là vô cùng thảm hại.” Ngôn Tố ngập ngừng, “Tôi đến là nói cho cô biết tôi có thể giải đáp mật mã trên thẻ giúp cô , cho nên nhanh chóng nói cho tôi biết, mật mã kia dùng để làm gì?”

Chân Ái từ từ quay người lại, nghi ngờ nhìn anh chằm chằm, mãi sau mới hiểu. Mấy ngày sau khi vụ án giết người ở trường học kết thúc, đúng lúc những công việc khác của anh cũng hoàn tất. Hiện giờ, người ngay cả ngủ đầu óc cũng vận hành cực nhanh như anh có thể nói là, chán đến phát cuồng... Nhất định lúc anh chán đến chết liền nhớ đến mật mã trên thẻ của Chân Ái, trong lòng nỗi lên cơn nghiện. Nhưng nguyên tắc của anh là không giải mật mã không rõ lai lịch, cho nên sáng ra mới bất lịch sự ngồi trên giường cô.

Chân Ái đột nhiên muốn trêu anh, bèn cười thấu đáo: “Ngôn Tố anh thật tốt, nhưng đó là việc riêng của tôi. Không thể nói cho anh biết, anh muốn giúp tôi thì giải mã, không muốn thì thôi. Tôi không ép anh.”

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Ngôn Tố tối lại. Anh để chân xuống đứng dậy khỏi ghế, nhìn xuống cô. Tròng mắt tối tăm, môi mỏng nhẹ mím, chẳng hề có tư thái kỳ quặc mà dịu dàng vừa rồi.

Anh nhìn cô chằm chằm hồi lâu, thốt ra một từ: “Nham hiểm.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, chân trần rời khỏi phòng mà không hề vang lên tiếng động. Chân Ái rụt cổ, cô biết ý tưởng của cô không hề qua được mắt anh. Hừm, thứ cô cần chính là hiệu quả này, cho anh khó chịu chết mới được.

Lúc Chân Ái rời giường đi đến phòng sách, nắp đàn piano tam giác bị đặt nằm ngang. Ngôn Tố áo trắng quần trắng ngồi khoanh chân trên nóc piano tam giác, mặt không biểu cảm ngẩng đầu nhìn trời, chính xác là nhìn hư không. Một cây đàn violon màu trắng cô đơn nằm bên cạnh.

Owen đứng bên cạnh đàn piano, không biết vì sao ngẩng đầu nhìn anh: "S.A., vào tháng ngắn nhất trong năm, cậu đã phá giải một trăm lẻ một mật mã khắp nơi trong cả nước, cộng thêm mười bảy vụ án đặc biệt, trong đó bao gồm ba vụ án giết người liên hoàn. Đã đủ..."

"Từ đủ rồi này là dành cho người năng lực có hạn." Anh nhìn trời, nhanh chóng ngắt lời Owen.

Owen nắm tay: "Nhưng cậu cần nghỉ ngơi..."

"Từ nghỉ ngơi này phát minh cho người ý chí yếu đuối, tôi không cần, cảm ơn." Ngắt lời lần nữa.

Anh ác liệt quay đầu, như một con sư tử cáu kỉnh, gần như hung tợn nghiến răng nghiến lợi với Owen: "Tôi cần vụ án, tôi cần mật mã. Tôi không biết đầu cậu làm bằng gì, nhưng đầu óc của tôi là bộ máy vi tính, nếu như không vận hành để nó dừng lại dù chỉ một giờ thôi nó cũng bị gỉ sét. Gỉ sét cậu có hiểu không? Owen, cho tôi vụ án, cho tôi mật mã. Tôi cần việc để làm!"

Owen bị dọa bởi khí thế như lửa đốt hiếm thấy của anh, đưa ra chủ ý: "Không phải giáo sư Hill mời cậu về trường MIT làm diễn giả sao?"

"Không đi." Ngôn Tố từ chối ngay.

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Tôi không có hứng thú lên lớp một hai buổi với một phòng toàn người có chỉ số thông minh thấp hơn tôi, họ sẽ không hiểu mà tôi thì khát nước.”

Owen: “...”

Chân Ái: “...”

Owen nói với bản thân “Đừng so đo với cậu ấy”, lại đề nghị: “Cậu không thích diễn thuyết công cộng, nhưng giáo sư Hill cũng đề nghị cho cậu dạy nghiên cứu sinh tiến sĩ logic học. Số lượng ít, chỉ số thông minh cao, thảo luận vấn đề logic với họ chẳng lẽ cậu không cảm thấy có tính khiêu chiến sao?”

Ngôn Tố nhìn trời gằn từng chữ: “Tôi ghét đám nghiên cứu sinh tiến sĩ kia.”

Chân Ái ngơ ngác nhìn Owen.

Owen đưa tay bóp trán: “S.A., có người nhìn nhầm cậu là học sinh cấp ba, đó không phải là lỗi của họ, mà chuyện này đã qua rất nhiều năm rồi.”

Chân Ái im lặng, rất nhiên tiến sĩ đều đi làm rồi mới ra sức học hành, tuổi tác khá lớn, người kiểu Ngôn Tố chưa đến hai mươi tuổi đã lấy mấy bằng tiến sĩ. Đáng đời bị khinh thường vì tuổi tác.

Owen vẫn siêng năng đề xuất giải pháp cho bạn thân giải sầu: “Du lịch?”

“Đông người.”

“Thể thao?”

“Tầm thường.”

https://thuviensach.vn

“Tìm bạn?”

“Không có.”

“Thăm người thân?”

“Nhàm chán.”

Owen bó tay nhìn trời thở dài: “Quá thông minh cũng là một cái tội! Sau khi cậu hành hạ người bên cạnh xong, rốt cuộc cũng bắt đầu hành hạ chính bản thân cậu rồi.”

Chân Ái khó hiểu: “Ngôn Tố, sao anh không đọc sách? Anh...”

“Đứng ở vị trí của cô, quay về hướng hai mươi ba giờ, khu G hàng hai mươi chín từ dưới đếm lên, quyển sách thứ ba mười lăm nhìn từ trái sang phải, đó là quyển sách cuối cùng trong phòng sách mà tôi chưa đọc. Hai mươi ba giờ bốn mươi lăm phút tối qua đã đọc xong rồi.” Tiếng nói anh trầm thấp nhưng không giấu được vẻ nóng nảy, cầm cây violon kéo dây đàn chẳng hề theo quy luật, tạo ra những âm thanh quấy nhiễu người khác như cưa gỗ.

Chân Ái kinh ngạc, anh vừa chỉ lướt qua một cái lại nhớ rõ vị trí cuốn sách kia như vậy. Kinh ngạc nhất không phải chuyện này, cô ngắm nhìn phòng sách hùng vĩ, không thể tin: “Anh đã đọc hết sách ở đây rồi ư? Làm sao có thể...”

Anh đột nhiên quay đầu nhìn cô, đưa lưng về phía những tia nắng buổi sáng chao nghiêng, đôi mắt sâu thẳm như hổ phách trong đêm., giọng nói rất khiêu khích: “Cô muốn xem quyển nào? Bây giờ tôi đọc cho cô nghe.”

Anh luôn tao nhã mà xa cách, lạnh nhạt lại phong độ, cực kỳ giống quý ông nước Anh lịch lãm, rất hiếm khi hung dữ như lúc này. Theo bản năng, Chân Ái lui lại một bước nhỏ.

https://thuviensach.vn

Owen thở dài: “S.A., cậu đọc sách quá nhanh...”

Không đợi Owen nói xong, Ngôn Tố liền trả lời một cách mỉa mai: “Đọc nhanh như gió, nhìn thấy là không quên được đâu phải lỗi của tôi.” Nói xong anh đột nhiên trợn to hai mắt, giác ngộ: “Cảnh sát Diaz nói đúng, tôi là một quái thai.”

Yên lặng hồi lâu, màu mắt anh tối lại, khẽ nói: “Quái thai không hạnh phúc.”

Anh cuối đầu buồn bã kéo đàn violon, trông đáng thương vô cùng. Owen lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Ngôn Tố kéo một đoạn nhạc ngắn, bỗng ngã ra nóc đàn piano, nổi giận lăn một vòng: “Chán quá, chán quá, chán chết đi được!”

Chân Ái chớp chớp mắt, anh đột nhiên nổi tính trẻ con như vậy thật là... rất đáng yêu.

Owen im lặng trong chốc lát, rồi cất lời khá thấm thía: “S.A., cậu nổi giận như vậy, Mozart sẽ thấy khó chịu lắm đấy.”

Chân Ái nghi ngờ, chuyện này liên quan gì đến Mozart, không phải là...

Lần này Ngôn Tố không lên tiếng, chẳng có chút động tĩnh nào, một lúc sau mới nhẹ nhàng vuốt ve đàn piano của anh, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Hóa ra cây đàn piano này tên là Mozart.

Chân Ái: “...”

Cô đi đến, dựa vào mép đàn piano, đưa ngón tay chọc chọc bờ vai anh. Anh không nhúc nhích, tiếng nói cứng nhắc: “Đừng chọc tôi, tôi rất khó chịu.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái khẽ mỉm cười: “Đàn violon nhà anh tên là gì?”

Người trước mặt quay lưng về phía cô, vẫn bất động nhưng tiếng nói đã dịu đi: “Elvis.”

Chân Ái chống tay lên má, ngón tay gõ nhẹ lên cây đàn piano màu trắng, hỏi: “Ngôn Tố, nghe nói cái gì anh cũng biết, vậy anh biết soạn bản hòa tấu piano và violon không?”

Anh quay đầu lại, đúng lúc tia nắng màu xanh chiếu mắt đôi mắt màu nâu nhạt của anh. Mắt anh trong veo như bầu trời mùa thu, nhìn thẳng vào cô. Thấy vậy tâm trạng cô thoáng rung động, đầu óc trống rỗng.

Thế nhưng anh lại đột nhiên kề sát vào cô, ôm lấy cổ cô. Chân Ái chạm vào gương mặt ấm áp của anh bỗng nhiên cả người như phải bỏng, tiếng nói im dịu lại cuốn hút bên tai cô: “Cô đúng là thiên tài... dù chỉ là thỉnh thoảng lóe ra sáng kiến.”

Chân Ái hoàn toàn không nghe thấy lời anh nói, chỉ biết là trong nháy mắt mặt nóng bừng lên. Thế nhưng anh nhanh chóng buông cô ra, một giây sau nhảy xuống đàn piano, nhấc nắp đàn lên bắt đầu thử âm.

Cuối cùng Owen thở phảo nhẹ nhõm, giơ ngón tay cái lên với Chân Ái. Đứng dưới ánh nắng vụn vỡ hắt vào từ cửa kính hoa văn màu, khuôn mặt trắng ngần của Chân Ái được tia nắng nghiêng nghiêng sớm mai chiếu vào ửng lên sắc đỏ.

Ngôn Tố nhanh chóng đặt tờ giấy trắng lên kệ nhạc phổ, quay đầu nhìn Chân Ái, cắm hơi hất, vô cùng kiêu ngạo nói: “Chờ đến khi viết xong bản hòa tấu này, tôi sẽ đặt tên nó là: Gửi Chân Ái.”

Chân Ái ngạc nhiên nhìn anh, anh sớm đã quay đầu đi bắt đầu định âm điệu, chỉ nhìn thấy mái tóc ngắn gọn gàng của anh bao phủ trong vầng sáng

https://thuviensach.vn

vàng dưới ánh mặt trời. Cô biết lúc anh nói câu này tâm tư đơn thuần biết bao, nhưng lòng cô vẫn rung động mãnh liệt không thể khống chế.

Chân Ái ở nhà Ngôn Tố hơn một tuần mới tìm được nhà mới, chuẩn bị dọn đi. Trải qua khoảng thời gian không dài không ngắn này, hai người vẫn sống yên ổn với nhau. Phần lớn thời gian Chân Ái đều đeo găng tay đọc sách trong phòng sách. Về phần Ngôn Tố, anh nói muốn đọc lại sách anh thích lần nữa, cho nên...

Lúc Chân Ái hoặc nằm bò trên hành lang vòng cung cao cao, hoặc ngồi bên lan can đung đưa chân, thỉnh thoảng cuối đầu nhìn xuống sẽ thấy anh đang ngồi trên chiếc xe lăn bên cạnh cây đàn piano màu trắng giữa phòng, hai chân thẳng tắp thon dài vắt lên nhau gác lên ghế đàn. Mười ngón tay đan vào nhau đặt trước bụng, có vẻ như đang nhắm mắt dưỡng thần. Sách đều nằm trong đầu anh, nếu anh muốn đọc lại chỉ cần mở thư viện trong đầu ra, lật xem từng quyển. Vào lúc này con người anh yên tĩnh như một pho tượng, ngồi dưới của sổ kính hoa văn màu, vừa ngồi đã hết cả ngày.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ an tĩnh và yên lặng chạy một vòng trong lâu đài cổ xưa, nghiêng rồi lại thẳng, thẳng rồi lại nghiêng. Từ màu nắng sớm mong manh đến chạng vạng đậm nết, từ vẻ thanh tịnh thoát tục của tranh thủy mặc đến sắc màu rực rỡ của tranh sơn dầu phương Tây.

Có khi cô trèo quá cao, có khi bước chân cô lượn vòng trên thang gỗ vang lên tiếng kẽo kẹt. Tiếng vang rất nhỏ, làm gợn lên những hạt bụi li ti trong không khí, quấy nhiễu căn phòng tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Anh liền cau mày rất nhẹ, thỉnh thoảng mở mắt, yên lặng nhìn bóng dáng nhỏ như con sóc chạy qua chạy lại ở giá sách trên cao.

Anh thầm nghĩ: Phụ nữ có yên tĩnh thế nào cũng ồn ào. Rồi lại nhắm mắt.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa hôm Chân Ái đi, cô nấu cơm theo thường lệ. Lúc bưng thức ăn đến trước mặt Ngôn Tố, người nào đó vẫn soi mói liếc mắt một vòng nhìn chỗ cơm tán loạn chẳng ra hình dạng gì trong dĩa và đống thịt bò rau cải cà rốt dính thành một cục mà nhíu mày: “Thứ tôi cần là đồ ăn chứ không phải... thức ăn cho gia súc.”

“Anh còn khó hầu hạ hơn ngựa, bò, dê nhiều.” Chân Ái chống tay lên bàn, “Bữa cuối cùng, nhún nhường nhau một chút được không?”

Ngôn Tố cau mày, cảm thấy không công bằng: “Mỗi ngày tôi đều vô cùng nghiêm túc nấu buổi tối, tại sao một bữa cuối cùng cô cũng không làm tốt được.”

Chân Ái nghẹn lời: “Tôi đã cố gắng hết sức rồi anh Ngôn.”

Cách gọi “anh Ngôn” khiến anh ngước mắt: “Nhưng tôi không nhìn thấy.”

Chân Ái hơi giận, cầm dĩa chọc chọc vào đĩa của anh: “Trông chúng dính thành một cục nhưng trên thực tế chẳng qua là nước sốt hơi nhiều thôi, chúng là từng cá thể độc lập.”

Ngôn Tố mím môi im lặng, nhìn đám sền sệt trong đĩa mà mình cho rằng là cháo, hồi lâu mới nói: “Nói cô không cố gắng là lỗi của tôi, tôi xin lỗi cô.”

Chân Ái hơi hài lòng, rộng lượng nói: “Thôi, tôi cũng không chấp nhặt với anh...”

“Đây không phải là vấn đề nỗ lực, đây là vấn đề năng lực.”

“...”

Owen gần như vùi mặt vào dĩa.

https://thuviensach.vn

Chân Ái nheo mắt lại, khẽ nghiến răng, hồi lâu sau mỉm cười nói: “Nếu tôi là cún thì tôi cũng là một chú cún bao dung. Tôi thích thức ăn cho chó, nhưng cũng không ghét tảng đá trong bể phốt như anh.”

Owen phì cười, Ngôn Tố im lặng nhìn cô. Chân Ái điềm nhiên nghiêng đầu, tỏ vẻ không thích ăn thì thôi.

Lúc này chuông cửa vang lên. Chân Ái đi ra mở cửa, người đến là một quý bà da trắng, trang điểm tao nhã xinh đẹp, ăn mặc sang trọng, cử chỉ thanh lịch, nụ cười ấm áp.

Chân Ái chưa kịp hỏi thăm, đối phương đã thản nhiên mỉm cười tự giới thiệu: “Haley Vanderbilt, mẹ của S.A.”

Chân Ái sửng sốt, họ của mẹ Ngôn Tố giống với Jasmine? Haley cởi áo khoác treo lên giá, đi vào phòng ăn với Chân Ái.

Owen chào trước: “Hi, Haley.”

Ngôn Tố không có phản ứng, cứ thế vùi đầu ăn. Haley nhìn đống thức ăn chẳng ra hình dáng gì trong đĩa Ngôn Tố, trợn to hai mắt. Bà rất kinh ngạc khi đứa con trai ngày thường hay soi mói của bà sao lại thản nhiên ăn thứ này cơ chứ. Bà lơ đãng liếc nhìn Chân Ái, cô đang ngoan ngoãn ăn cơm.

Haley liền bảo giới thiệu cho bà biết người bạn mới này đi.

“Đầu bếp của con.” Ngôn Tố không thèm ngẩng đầu lên, bổ sung: “Đầu bếp rởm.”

Chân Ái: “...”

Haley sửng sốt, Owen nhịn cười giải thích: “Cô ấy tên là Chân Ái, là bạn của cháu.”

https://thuviensach.vn

Haley không nói nhiều, anh mắt dịu dàng nhìn Ngôn Tố ăn cơm, đến lúc anh sắp ăn xong, bà nói: “Honey không nên kén ăn, ăn cà rốt đi.”

Lúc này Chân Ái mới phát hiện Ngôn Tố đã ăn sạch cả đĩa, ngay cả cơm cũng không chừa một hạt, nhưng còn dư lại rất nhiều cà rốt. Cô không để ý lắm, cô không biết anh không thích ăn cà rốt.

Ngôn Tố thong thả cầm khăn ăn lau miệng, nói: “Không.”

“Tại sao?”

“Con không phải là thỏ.”

Chân Ái cố nén cười.

Trái lại Haley rất tốt tính khuyên: “Cà rốt tốt cho mắt.”

“Mẹ cảm thấy mắt con không tốt à?” Ngôn Tố khẽ nhướng mày, nheo mắt nhìn mẹ mình một lượt, nói: “Sáng sớm mẹ tham gia cuộc họp thường kỳ của tố nữ chính trị gia, sau đó bà Hodgkin than thở với mẹ rằng chồng bà ấy ngoại tình, bà Charwell khuyên mẹ mua cổ phiếu thông tin AT. Sau cuộc họp thường kỳ mẹ đến nhà anh trai, ở đó bà ngoại nói với mẹ rằng con nhất định phải tham gia đám cưới của anh ấy, sau đó mẹ đến đây, mang theo thiệp mời.”

Chân Ái trợn to mắt, tuy suy luận thật thần kỳ nhưng đó là bề trên mà.

Haley chẳng hề kinh ngạc, nhiều năm như vậy bà đã sớm quen. Bà mở túi ra, đưa thiệp mời đến trước mặt Ngôn Tố.

Ngôn Tố không buồn nhìn đến: “Đông người rất vô vị, đám cưới rất nhàm chán. Cả nhà đều nói chuyện chính trị, vô cùng nhạt nhẽo.”

Haley đứng dậy vỗ vai anh, nói lý lẽ: “Honey, tin mẹ, lần này tuyệt đối mọi người không nói những chuyện con cho là nhàm chán đâu.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố mặt không đổi sắc: “Chính trị gia đều là kẻ bịp bợm.”

Haley lại cười, nói lời tình cảm: “Honey, tất cả mọi người đều muốn gặp con.”

Ngôn Tố: “Một khi đã như vậy, con càng không nên đoạt sự nổi trội của chú rể.”

“...”

Haley phát hiện, bà không bao giờ có thể biện luận thắng đứa con trai trong đầu đầy rẫy logic này, liền dứt khoát nói: “Honey, con không đi thì mẹ sẽ thu hồi toàn bộ số sách của nhà chúng ta trong phòng sách của con đấy.”

Ngôn Tố khẽ nhướng mày: “Xem đi, uy hiếp và bạo lực là thủ đoạn nhất quán của chính trị gia.”

Haley hài lòng rời đi, trước khi đi còn tao nhã tạm biệt Chân Ái và Owen.

Haley mới đi, Owen liền hỏi: “Những phân tích vừa rồi là sao?”

Ngôn Tố thản nhiên: “Ngực trái áo len của mẹ tôi có dấu vết cài kim, vừa ngắn vừa nhỏ, không phải là kim cài áo, là huy hiệu của tổ nữ chính trị gia. Trên tóc có sương và phấn hoa màu vàng, cái này tiết lộ nơi bà đến có thể là vườn hoa nhà kính của bà ngoại tôi. Còn về phần chuyện của bà Hodgkin và bà Charwell, trên mạng lan truyền vụ tai tiếng tình ái của ông Hodgkin, gần đây thông tin cổ phiếu AT của nhà Charwell thay đổi lãnh đạo, cổ phiếu dao động, dĩ nhiên hy vọng người ngoài mua nhiều cổ phiếu rồi.”

Nói xong, thấy hình như Chân Ái không nghe lời anh nói mà thường xuyên liếc nhìn thiệp mời, anh đưa tay đẩy thiệp mời đến trước mặt tôi,

https://thuviensach.vn

giọng nói quái quở: “Cô muốn đi à?”

“Không có, tôi thấy địa điểm ở Hampton, nghe nói nơi đó rất đẹp.” Nói xong liền đứng dậy: “Được rồi, tôi cũng sắp sửa phải đi rồi.”

Đồ đạc của Chân Ái không nhiều, thu dọn vào một balo nhỏ là xong.

Lúc Chân Ái rời đi, Ngôn Tố đứng thẳng ở cửa, không cúi đầu, chỉ kiêu căng rủ mi liếc cô một cái: “Tốt quá, đầu bếp rởm phát ra hooc-môn giống cái sắp đi rồi, tạm biệt.”

Owen đứng bên đấm anh một cú thật mạnh.

Ngôn Tố đứng vững trở lại, dừng một chút,mặt căng thẳng khẽ gật đầu, cử chỉ lịch sự tao nhã như một quý ông, nói với giọng điệu ổn định đều đều như một người máy: “Cô Chân Ái, mấy ngày sống chung với cô rất vu vẻ, tôi sẽ nhớ đến cô.”

Chân Ái vô cảm đi ngang qua mặt anh: “Nói dối.”

Ngôn Tố gật đầu: “Dĩ nhiên.”

Lúc cô thay giày, lại nghe anh nói một câu rất nhẹ, gần như là nói khẽ: “Nhớ phải thường xuyên luyện tập.”

Lòng Chân Ái bỗng nhiên ấm áp, nhớ đến sáng sớm mấy ngày qua lẳng lặng tản bộ với anh, khóe môi liền hiện lên nét cười, “Ừ.” một tiếng thật khẽ.

Vừa đẩy cửa ra, đúng lúc ngoài cửa có người, là Jasmine. Hai người bốn mắt nhìn nhau trong gió. Chân Ái bình tĩnh, Jasmine có vẻ kinh ngạc: “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi đang chuẩn bị đi.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nhìn cô ta, ra vẻ chẳng hứng thú gì: “Lại có người chết à?”

Mắt Jasmine đỏ lên: “Em sắp chết rồi.”

Ngôn Tố hờ hững: “Vậy cô còn không mau đến bệnh viện.”

Bốn người đứng ở lối vào nhỏ bé, bầu không khí rét lạnh, đàn quạ đen bay qua.

Chân Ái đứng ở cửa, gió rét thổi tung mái tóc của cô, theo bản năng cô kéo chặt cổ áo. Trước mặt bỗng có người đưa tay đến kéo cửa lại, cơn gió rét liền bị nhốt ở ngoài.

Cô nhìn theo bàn tay trắng xanh, xương xương ấy. Ngôn Tố đã sớm quay đầu nhìn Jasmine, “Có việc gì thì nói mau.”

Jasmine nhíu mày, rối rắm lại hoảng sợ, “Sau khi điều tra nghi phạm, trước khi anh gọi cho em, em đã nghĩ đến phần mực in lẫn giọt máu ở hiện trường có thể là ở trên thẻ bóng chày. Em đoán, có lẽ Triệu Hà là hung thủ, lúc đó bạn cùng phòng của anh tay đến Sở Cảnh sát lấy lời khai, em đã bảo một cảnh sát khác nói bóng gió với anh ta...” Cô ta ngước mắt thoảng nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Ngôn Tố, xấu hổ cúi đầu, “Để anh ta nói, xác định thẻ vàng bóng chày của anh ta ở trong tay Triệu Hà, thành vật chứng ở hiện trường vụ án. Còn bảo anh ta đến lúc đó ra tòa làm chứng.”

Owen sửng sốt, “Các cô nói những lời này với anh ta trước lúc đi lục soát tủ đồ của Triệu Hà, khi đó cảnh sát chưa tìm ra tang vật của Triệu Hà, đây là khai man, quấy rối trình tự tìm bằng chứng.”

Jasmine sốt ruột đến mức giọng cũng run lên: “Làm sao em biết sau đó có thể tìm ra vật chứng mấu chốt chứ. Sau khi mở tủ đồ của Triệu Hà, em đã không định làm như vậy. Nhưng gay go là nhân viên lấy lời khai đã ghi lại lời của cảnh sát kia nói với bạn cùng phòng của anh ta, đưa vào chứng cứ phía công tố, kết quả bị luật sư bào chữa phát hiện.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái và Owen đều giật mình.

Gương mặt Ngôn Tố vẫn chẳng có bất kỳ biểu cảm gì, nhìn Jasmine, thản nhiên nói: “Chúc mừng cô đã cứu vớt một tên tội phạm giết người vô cùng hung ác.”

Sau khi kết án, Chân Ái trở về ký túc xá, gửi di vật của Giang Tâm về Trung Quốc. Trước khi xuống xe, Owen nói: “Ái, đừng sợ, không có việc gì đâu.”

Chân Ái khó hiểu: “Vốn có thể có việc gì chứ?”

“Thật ra em từng lo lắng, cái chết của người cùng phòng có dính líu đến em đúng không?” Anh đưa tay, vỗ bả vai gầy yếu của cô an ủi, “Bây giờ sự thật đã phơi bày, không hề liên quan đến em.”

Chân Ái nhìn vào đôi mắt màu lam của anh, bỗng nhiên cảm động không nói nỗi một câu. Quả thật cô đã từng nghĩ, có phải người của tổ chức đuổi đến, vốn định giết cô lại giết nhầm Giang Tâm hay không? Cô rất rõ, nếu không phải Owen yêu cầu, Ngôn Tố sẽ chẳng tham gia vào kiểu vụ án nhỏ này.

Mà cô đi theo Ngôn Tố biết rõ từng tiến trình một, từ lúc bắt đầu đã từ bỏ ý nghĩ bản thân cô mang đến tai họa, không bị giày vò tinh thần. Tất cả đều dựa vào sự chu đáo và quan tâm của Owen.

Chân Ái cười rạng rỡ: “Cảm ơn anh, nhờ anh mà mấy ngày qua quả thật tôi rất thoải mái. Anh cũng biết đấy, từ trước tới nay từ thoải mái này đối với tôi đều rất xa xỉ.”

Owen bỗng nhiên đỏ mặt, đây là lần đầu tiên anh thấy Chân Ái thật sự nở nụ cười, từ khóe môi tràn đến đáy mắt, có phần thẹn thùng, có phần vụng về nhưng không giấu được vẻ trong trắng và thuần khiết.

https://thuviensach.vn

Anh biết lúc cô cười thật lòng rất đẹp mà. Lúc không cười, cô chỉ lẳng lặng đã đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở rồi. Cười như vậy, dù chỉ thoáng qua cũng gần như khiến trái tim người ta ngừng đập. Quả thật là người đẹp hiếm có, thảo nào có người vẫn truy đuổi dấu chân cô.

Owen quay đầu đi chỗ khác, lúng túng nhìn thẳng về phía trước: "Tôi bảo S.A. xem hết một lượt vật chứng của Giang Tâm và Triệu Hà, không phát hiện ra những mật mã khác, cũng không có bất cứ việc gì liên quan đến em, vì vậy em không phải lo lắng những việc này đâu."

"Ừ, tôi biết."

Owen vẫn đỏ mặt, Chân Ái đã xuống xe. Anh lập tức hạ cửa kính, nhiệt độ gần chạm ngưỡng 0°C nhưng chẳng thể thổi tan hơi nóng trên mặt anh.

Đi lên lầu, dây cách ly ở cửa phòng đã sớm được dỡ bỏ, cô đẩy cửa đi vào, mùi nước khử trùng ngập ngụa. Chân Ái đóng cửa lại, vừa mới bắt đầu thu dọn di vật của Giang Tâm thì điện thoại vang lên, dãy số xa lạ.

"Hello?"

Đối phương rõ ràng thoáng khựng lại, lát sau lại khá bất mãn: "Tại sao cô không lưu số điện thoại của tôi?"

Chân Ái trố mắt: "Anh là ai chứ?"

Anh hơi ngạc nhiên và buồn bực: "Vậy mà cô không nghe ra giọng của tôi à?"

Chân Ái: "…"

Anh là ai chứ? Ý là Anh cho rằng anh là ai? Chứ không phải hỏi Anh là ai? Người này sao lại không hiểu tiếng người vậy nhỉ?

https://thuviensach.vn

“Ý của tôi là, vừa rồi anh không có nói cho tôi biết số điện thoại của anh mà.”

Bên kia thôi cáu kỉnh, bình tĩnh “à” một tiếng, lúc này mới nói: “Tôi gọi điện thoại là muốn nói cho cô biết Triệu Hà vô tội được tha.”

Vài ngày không liên lạc, tiếng nói của anh vừa quen thuộc vừa xa lạ, xuyên qua đường dây điện thoại lại mang cảm giác trầm ấm êm tai.

Thật ra trưa nay Chân Ái đã biết được kết quả đó từ chỗ Owen. Tuy có đoạn phim quay lại Triệu Hà mặc quần áo của Taylor, đeo túi thể thao đựng quần áo dính máu vào sân vân động. Cũng tìm được túi thể thao trong tủ đựng đồ của gã, trong túi có quần áo dính máu, găng tay của nạn nhân, hộp trang sức bị mất và thẻ bóng chày còn dính máu (hoàn toàn phù hợp với máu tại hiện trường).

Nhưng bồi thẩm đoàn vẫn không bỏ phiếu nhất trí phán Triệu Hà phạm tội hình sự. Bởi vì bên Công-Kiếm (*) vi phạm nguyên tắc cơ bản nhất, bất khả xâm phạm nhất trong việc lấy lời khai là công chính và trung trực.

(*) Công-Kiểm là tên gọi tắt của Cục Công an và Viện Kiểm sát.

Jasmine và đồng nghiệp của cô ta đại diện cho phía quốc gia trong quá trình lấy lời khai đã hướng dẫn nghi phạm khai lời bất lợi đối với bị cáo. Vì sai lầm này, tất cả chứng cứ đều bị hoài nghi, hoài nghi không công bằng, không trung thực hãm hại bị cáo bị tình nghi.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Đàn Tỳ Bà Và Ốc Anh Vũ 2

Sáu giờ sáng, Chân Ái chậm rãi mở mắt ra, nhưng lại nhìn thấy Ngôn Tố để chân trần ngồi khoanh chân trên ghế, đôi mắt màu nâu nhạt nhìn cô chằm chằm chẳng hề chớp mắt. Tuy nhiên anh chàng này chẳng hiểu vì sao chạy đến phòng cô xem cô ngủ, nhưng cô không hề hoảng sợ, mà chỉ dụi mắt ngơ ngác.

Ánh mắt Ngôn Tố rất tế nhị, mang theo sự nóng nảy khó phát hiện, đột ngột nói: “Tướng ngủ của cô thật khó coi.”

“Tôi xem như ý của anh là một câu chào buổi sáng ấm áp.”

Chân Ái rộng lượng cười. Chẳng biết vì sao vừa tỉnh dậy đã thấy anh, cô đột nhiên không muốn rời giường nữa.

Nhìn qua cửa sổ kiểu Âu, sắc trời buổi sáng cuối đông vẫn xám xịt như thế. Mấy ngày qua tuyết lại rơi, cảm giác như hừng đông đến sớm hơn mọi ngày. Trên cửa kính đọng hơi nước mờ mờ, trong lò sưởi âm tường vẫn còn le lói ánh lửa. Nơi ấm áp như thế, mở mắt còn không phải một mình cô đơn, cảm giác ấm lòng này đúng là không đến nỗi nào.

Nhưng mà... Trong mắt Ngôn Tố ngập tràn vẻ nghiên cứu sắc bén: “Mùa đông không có việc gì làm còn dậy sớm như vậy, trong mơ cau mày, tỉnh ngủ rồi lại yên tĩnh như được giải thoát. Ngày nào cô cũng ngủ không ngon còn gặp ác mộng. Đề nghị cô đi gặp bác sĩ hoặc người tư vấn.”

https://thuviensach.vn

“Anh vô vị.”

Chân Ái lườm anh một cái, lập tức trở người, quay lưng về phía anh, nhắm mắt làm ngơ. Ngôn Tố sững sờ im lặng. Chân Ái ở trong chăn dẩu môi, hừ, xíu xiu cảm giác tốt đẹp của mình đã bị tên này phá hỏng toàn bộ mất rồi.

Vài giây sau, có người đẩy bả vai cô, giọng nói gượng gạo: “Này, trời đã sáng rồi, dậy đi đồ lười.”

Chân Ái á khẩu quay đầu.

“Ồ, hồi bé tôi có một cái đồng hồ Trư Bát Giới kêu như vậy đấy.” Ngôn Tố rất chân thành giải thích, nhưng vẻ mặt cứng đờ, “Quả nhiên chẳng hay ho gì, heo làm sao biết kêu “chíp chíp thức dậy đi đồ lười” như chim nhỏ chứ, hoàn toàn không phù hợp với logic và mỹ học.”

Chân Ái gãi tai: “Sáng sớm ngủ dậy đã nghe anh nói lời sâu sắc không hề trẻ con này, hôm nay đúng là một ngày đẹp trời.”

“...” Ngôn Tố lẳng lặng nhìn cô, “Mía à?”

“Thông minh”

“Mía lần hai...”

“Ừ...” Chân Ái quay đi, núp trong chăn khẽ mỉm cười, cảm thấy cực kì đắc ý.

Giữ nguyên vẻ mặt ấy, anh cụp mi, nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi vừa phân tích cô là tôi không đúng.”

Chân Ái níu chăn không nói lời nào, nhưng nét cười nơi khóe môi cực kỳ rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Người nào đó rất nhanh chóng lại tích cực nói: “Nhưng mà cô nói tôi vô vị.”

Hóa ra nói xin lỗi là có điều kiện.

Chân Ái dẩu môi: “Anh vốn vô vị. Ai mà sáng sớm lại ngồi bên giường nói chuyện với người ta như chú cuốn thế chứ.”

“Chú cún? Khả năng hình dung của cô đúng là vô cùng thảm hại.” Ngôn Tố ngập ngừng, “Tôi đến là nói cho cô biết tôi có thể giải đáp mật mã trên thẻ giúp cô , cho nên nhanh chóng nói cho tôi biết, mật mã kia dùng để làm gì?”

Chân Ái từ từ quay người lại, nghi ngờ nhìn anh chằm chằm, mãi sau mới hiểu. Mấy ngày sau khi vụ án giết người ở trường học kết thúc, đúng lúc những công việc khác của anh cũng hoàn tất. Hiện giờ, người ngay cả ngủ đầu óc cũng vận hành cực nhanh như anh có thể nói là, chán đến phát cuồng... Nhất định lúc anh chán đến chết liền nhớ đến mật mã trên thẻ của Chân Ái, trong lòng nỗi lên cơn nghiện. Nhưng nguyên tắc của anh là không giải mật mã không rõ lai lịch, cho nên sáng ra mới bất lịch sự ngồi trên giường cô.

Chân Ái đột nhiên muốn trêu anh, bèn cười thấu đáo: “Ngôn Tố anh thật tốt, nhưng đó là việc riêng của tôi. Không thể nói cho anh biết, anh muốn giúp tôi thì giải mã, không muốn thì thôi. Tôi không ép anh.”

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Ngôn Tố tối lại. Anh để chân xuống đứng dậy khỏi ghế, nhìn xuống cô. Tròng mắt tối tăm, môi mỏng nhẹ mím, chẳng hề có tư thái kỳ quặc mà dịu dàng vừa rồi.

Anh nhìn cô chằm chằm hồi lâu, thốt ra một từ: “Nham hiểm.”

Dứt lời, chân trần rời khỏi phòng mà không hề vang lên tiếng động. Chân Ái rụt cổ, cô biết ý tưởng của cô không hề qua được mắt anh. Hừm,

https://thuviensach.vn

thứ cô cần chính là hiệu quả này, cho anh khó chịu chết mới được.

Lúc Chân Ái rời giường đi đến phòng sách, nắp đàn piano tam giác bị đặt nằm ngang. Ngôn Tố áo trắng quần trắng ngồi khoanh chân trên nóc piano tam giác, mặt không biểu cảm ngẩng đầu nhìn trời, chính xác là nhìn hư không. Một cây đàn violon màu trắng cô đơn nằm bên cạnh.

Owen đứng bên cạnh đàn piano, không biết vì sao ngẩng đầu nhìn anh: "S.A., vào tháng ngắn nhất trong năm, cậu đã phá giải một trăm lẻ một mật mã khắp nơi trong cả nước, cộng thêm mười bảy vụ án đặc biệt, trong đó bao gồm ba vụ án giết người liên hoàn. Đã đủ..."

"Từ đủ rồi này là dành cho người năng lực có hạn." Anh nhìn trời, nhanh chóng ngắt lời Owen.

Owen nắm tay: "Nhưng cậu cần nghỉ ngơi..."

"Từ nghỉ ngơi này phát minh cho người ý chí yếu đuối, tôi không cần, cảm ơn." Ngắt lời lần nữa.

Anh ác liệt quay đầu, như một con sư tử cáu kỉnh, gần như hung tợn nghiến răng nghiến lợi với Owen: "Tôi cần vụ án, tôi cần mật mã. Tôi không biết đầu cậu làm bằng gì, nhưng đầu óc của tôi là bộ máy vi tính, nếu như không vận hành để nó dừng lại dù chỉ một giờ thôi nó cũng bị gỉ sét. Gỉ sét cậu có hiểu không? Owen, cho tôi vụ án, cho tôi mật mã. Tôi cần việc để làm!"

Owen bị dọa bởi khí thế như lửa đốt hiếm thấy của anh, đưa ra chủ ý: "Không phải giáo sư Hill mời cậu về trường MIT làm diễn giả sao?"

"Không đi." Ngôn Tố từ chối ngay.

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

“Tôi không có hứng thú lên lớp một hai buổi với một phòng toàn người có chỉ số thông minh thấp hơn tôi, họ sẽ không hiểu mà tôi thì khát nước.”

Owen: “...”

Chân Ái: “...”

Owen nói với bản thân “Đừng so đo với cậu ấy”, lại đề nghị: “Cậu không thích diễn thuyết công cộng, nhưng giáo sư Hill cũng đề nghị cho cậu dạy nghiên cứu sinh tiến sĩ logic học. Số lượng ít, chỉ số thông minh cao, thảo luận vấn đề logic với họ chẳng lẽ cậu không cảm thấy có tính khiêu chiến sao?”

Ngôn Tố nhìn trời gằn từng chữ: “Tôi ghét đám nghiên cứu sinh tiến sĩ kia.”

Chân Ái ngơ ngác nhìn Owen.

Owen đưa tay bóp trán: “S.A., có người nhìn nhầm cậu là học sinh cấp ba, đó không phải là lỗi của họ, mà chuyện này đã qua rất nhiều năm rồi.”

Chân Ái im lặng, rất nhiên tiến sĩ đều đi làm rồi mới ra sức học hành, tuổi tác khá lớn, người kiểu Ngôn Tố chưa đến hai mươi tuổi đã lấy mấy bằng tiến sĩ. Đáng đời bị khinh thường vì tuổi tác.

Owen vẫn siêng năng đề xuất giải pháp cho bạn thân giải sầu: “Du lịch?”

“Đông người.”

“Thể thao?”

“Tầm thường.”

“Tìm bạn?”

https://thuviensach.vn

“Không có.”

“Thăm người thân?”

“Nhàm chán.”

Owen bó tay nhìn trời thở dài: “Quá thông minh cũng là một cái tội! Sau khi cậu hành hạ người bên cạnh xong, rốt cuộc cũng bắt đầu hành hạ chính bản thân cậu rồi.”

Chân Ái khó hiểu: “Ngôn Tố, sao anh không đọc sách? Anh...”

“Đứng ở vị trí của cô, quay về hướng hai mươi ba giờ, khu G hàng hai mươi chín từ dưới đếm lên, quyển sách thứ ba mười lăm nhìn từ trái sang phải, đó là quyển sách cuối cùng trong phòng sách mà tôi chưa đọc. Hai mươi ba giờ bốn mươi lăm phút tối qua đã đọc xong rồi.” Tiếng nói anh trầm thấp nhưng không giấu được vẻ nóng nảy, cầm cây violon kéo dây đàn chẳng hề theo quy luật, tạo ra những âm thanh quấy nhiễu người khác như cưa gỗ.

Chân Ái kinh ngạc, anh vừa chỉ lướt qua một cái lại nhớ rõ vị trí cuốn sách kia như vậy. Kinh ngạc nhất không phải chuyện này, cô ngắm nhìn phòng sách hùng vĩ, không thể tin: “Anh đã đọc hết sách ở đây rồi ư? Làm sao có thể...”

Anh đột nhiên quay đầu nhìn cô, đưa lưng về phía những tia nắng buổi sáng chao nghiêng, đôi mắt sâu thẳm như hổ phách trong đêm., giọng nói rất khiêu khích: “Cô muốn xem quyển nào? Bây giờ tôi đọc cho cô nghe.”

Anh luôn tao nhã mà xa cách, lạnh nhạt lại phong độ, cực kỳ giống quý ông nước Anh lịch lãm, rất hiếm khi hung dữ như lúc này. Theo bản năng, Chân Ái lui lại một bước nhỏ.

Owen thở dài: “S.A., cậu đọc sách quá nhanh...”

https://thuviensach.vn

Không đợi Owen nói xong, Ngôn Tố liền trả lời một cách mỉa mai: “Đọc nhanh như gió, nhìn thấy là không quên được đâu phải lỗi của tôi.” Nói xong anh đột nhiên trợn to hai mắt, giác ngộ: “Cảnh sát Diaz nói đúng, tôi là một quái thai.”

Yên lặng hồi lâu, màu mắt anh tối lại, khẽ nói: “Quái thai không hạnh phúc.”

Anh cuối đầu buồn bã kéo đàn violon, trông đáng thương vô cùng. Owen lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Ngôn Tố kéo một đoạn nhạc ngắn, bỗng ngã ra nóc đàn piano, nổi giận lăn một vòng: “Chán quá, chán quá, chán chết đi được!”

Chân Ái chớp chớp mắt, anh đột nhiên nổi tính trẻ con như vậy thật là... rất đáng yêu.

Owen im lặng trong chốc lát, rồi cất lời khá thấm thía: “S.A., cậu nổi giận như vậy, Mozart sẽ thấy khó chịu lắm đấy.”

Chân Ái nghi ngờ, chuyện này liên quan gì đến Mozart, không phải là...

Lần này Ngôn Tố không lên tiếng, chẳng có chút động tĩnh nào, một lúc sau mới nhẹ nhàng vuốt ve đàn piano của anh, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Hóa ra cây đàn piano này tên là Mozart.

Chân Ái: “...”

Cô đi đến, dựa vào mép đàn piano, đưa ngón tay chọc chọc bờ vai anh. Anh không nhúc nhích, tiếng nói cứng nhắc: “Đừng chọc tôi, tôi rất khó chịu.”

Chân Ái khẽ mỉm cười: “Đàn violon nhà anh tên là gì?”

https://thuviensach.vn

Người trước mặt quay lưng về phía cô, vẫn bất động nhưng tiếng nói đã dịu đi: “Elvis.”

Chân Ái chống tay lên má, ngón tay gõ nhẹ lên cây đàn piano màu trắng, hỏi: “Ngôn Tố, nghe nói cái gì anh cũng biết, vậy anh biết soạn bản hòa tấu piano và violon không?”

Anh quay đầu lại, đúng lúc tia nắng màu xanh chiếu mắt đôi mắt màu nâu nhạt của anh. Mắt anh trong veo như bầu trời mùa thu, nhìn thẳng vào cô. Thấy vậy tâm trạng cô thoáng rung động, đầu óc trống rỗng.

Thế nhưng anh lại đột nhiên kề sát vào cô, ôm lấy cổ cô. Chân Ái chạm vào gương mặt ấm áp của anh bỗng nhiên cả người như phải bỏng, tiếng nói im dịu lại cuốn hút bên tai cô: “Cô đúng là thiên tài... dù chỉ là thỉnh thoảng lóe ra sáng kiến.”

Chân Ái hoàn toàn không nghe thấy lời anh nói, chỉ biết là trong nháy mắt mặt nóng bừng lên. Thế nhưng anh nhanh chóng buông cô ra, một giây sau nhảy xuống đàn piano, nhấc nắp đàn lên bắt đầu thử âm.

Cuối cùng Owen thở phảo nhẹ nhõm, giơ ngón tay cái lên với Chân Ái. Đứng dưới ánh nắng vụn vỡ hắt vào từ cửa kính hoa văn màu, khuôn mặt trắng ngần của Chân Ái được tia nắng nghiêng nghiêng sớm mai chiếu vào ửng lên sắc đỏ.

Ngôn Tố nhanh chóng đặt tờ giấy trắng lên kệ nhạc phổ, quay đầu nhìn Chân Ái, cắm hơi hất, vô cùng kiêu ngạo nói: “Chờ đến khi viết xong bản hòa tấu này, tôi sẽ đặt tên nó là: Gửi Chân Ái.”

Chân Ái ngạc nhiên nhìn anh, anh sớm đã quay đầu đi bắt đầu định âm điệu, chỉ nhìn thấy mái tóc ngắn gọn gàng của anh bao phủ trong vầng sáng vàng dưới ánh măt trời. Cô biết lúc anh nói câu này tâm tư đơn thuần biết bao, nhưng lòng cô vẫn rung động mãnh liệt không thể khống chế.

https://thuviensach.vn

Chân Ái ở nhà Ngôn Tố hơn một tuần mới tìm được nhà mới, chuẩn bị dọn đi. Trải qua khoảng thời gian không dài không ngắn này, hai người vẫn sống yên ổn với nhau. Phần lớn thời gian Chân Ái đều đeo găng tay đọc sách trong phòng sách. Về phần Ngôn Tố, anh nói muốn đọc lại sách anh thích lần nữa, cho nên...

Lúc Chân Ái hoặc nằm bò trên hành lang vòng cung cao cao, hoặc ngồi bên lan can đung đưa chân, thỉnh thoảng cuối đầu nhìn xuống sẽ thấy anh đang ngồi trên chiếc xe lăn bên cạnh cây đàn piano màu trắng giữa phòng, hai chân thẳng tắp thon dài vắt lên nhau gác lên ghế đàn. Mười ngón tay đan vào nhau đặt trước bụng, có vẻ như đang nhắm mắt dưỡng thần. Sách đều nằm trong đầu anh, nếu anh muốn đọc lại chỉ cần mở thư viện trong đầu ra, lật xem từng quyển. Vào lúc này con người anh yên tĩnh như một pho tượng, ngồi dưới của sổ kính hoa văn màu, vừa ngồi đã hết cả ngày.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ an tĩnh và yên lặng chạy một vòng trong lâu đài cổ xưa, nghiêng rồi lại thẳng, thẳng rồi lại nghiêng. Từ màu nắng sớm mong manh đến chạng vạng đậm nết, từ vẻ thanh tịnh thoát tục của tranh thủy mặc đến sắc màu rực rỡ của tranh sơn dầu phương Tây.

Có khi cô trèo quá cao, có khi bước chân cô lượn vòng trên thang gỗ vang lên tiếng kẽo kẹt. Tiếng vang rất nhỏ, làm gợn lên những hạt bụi li ti trong không khí, quấy nhiễu căn phòng tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Anh liền cau mày rất nhẹ, thỉnh thoảng mở mắt, yên lặng nhìn bóng dáng nhỏ như con sóc chạy qua chạy lại ở giá sách trên cao.

Anh thầm nghĩ: Phụ nữ có yên tĩnh thế nào cũng ồn ào. Rồi lại nhắm mắt.

Buổi trưa hôm Chân Ái đi, cô nấu cơm theo thường lệ. Lúc bưng thức ăn đến trước mặt Ngôn Tố, người nào đó vẫn soi mói liếc mắt một vòng nhìn

https://thuviensach.vn

chỗ cơm tán loạn chẳng ra hình dạng gì trong dĩa và đống thịt bò rau cải cà rốt dính thành một cục mà nhíu mày: “Thứ tôi cần là đồ ăn chứ không phải... thức ăn cho gia súc.”

“Anh còn khó hầu hạ hơn ngựa, bò, dê nhiều.” Chân Ái chống tay lên bàn, “Bữa cuối cùng, nhún nhường nhau một chút được không?”

Ngôn Tố cau mày, cảm thấy không công bằng: “Mỗi ngày tôi đều vô cùng nghiêm túc nấu buổi tối, tại sao một bữa cuối cùng cô cũng không làm tốt được.”

Chân Ái nghẹn lời: “Tôi đã cố gắng hết sức rồi anh Ngôn.”

Cách gọi “anh Ngôn” khiến anh ngước mắt: “Nhưng tôi không nhìn thấy.”

Chân Ái hơi giận, cầm dĩa chọc chọc vào đĩa của anh: “Trông chúng dính thành một cục nhưng trên thực tế chẳng qua là nước sốt hơi nhiều thôi, chúng là từng cá thể độc lập.”

Ngôn Tố mím môi im lặng, nhìn đám sền sệt trong đĩa mà mình cho rằng là cháo, hồi lâu mới nói: “Nói cô không cố gắng là lỗi của tôi, tôi xin lỗi cô.”

Chân Ái hơi hài lòng, rộng lượng nói: “Thôi, tôi cũng không chấp nhặt với anh...”

“Đây không phải là vấn đề nỗ lực, đây là vấn đề năng lực.”

“...”

Owen gần như vùi mặt vào dĩa.

Chân Ái nheo mắt lại, khẽ nghiến răng, hồi lâu sau mỉm cười nói: “Nếu tôi là cún thì tôi cũng là một chú cún bao dung. Tôi thích thức ăn cho chó,

https://thuviensach.vn

nhưng cũng không ghét tảng đá trong bể phốt như anh.”

Owen phì cười, Ngôn Tố im lặng nhìn cô. Chân Ái điềm nhiên nghiêng đầu, tỏ vẻ không thích ăn thì thôi.

Lúc này chuông cửa vang lên. Chân Ái đi ra mở cửa, người đến là một quý bà da trắng, trang điểm tao nhã xinh đẹp, ăn mặc sang trọng, cử chỉ thanh lịch, nụ cười ấm áp.

Chân Ái chưa kịp hỏi thăm, đối phương đã thản nhiên mỉm cười tự giới thiệu: “Haley Vanderbilt, mẹ của S.A.”

Chân Ái sửng sốt, họ của mẹ Ngôn Tố giống với Jasmine? Haley cởi áo khoác treo lên giá, đi vào phòng ăn với Chân Ái.

Owen chào trước: “Hi, Haley.”

Ngôn Tố không có phản ứng, cứ thế vùi đầu ăn. Haley nhìn đống thức ăn chẳng ra hình dáng gì trong đĩa Ngôn Tố, trợn to hai mắt. Bà rất kinh ngạc khi đứa con trai ngày thường hay soi mói của bà sao lại thản nhiên ăn thứ này cơ chứ. Bà lơ đãng liếc nhìn Chân Ái, cô đang ngoan ngoãn ăn cơm.

Haley liền bảo giới thiệu cho bà biết người bạn mới này đi.

“Đầu bếp của con.” Ngôn Tố không thèm ngẩng đầu lên, bổ sung: “Đầu bếp rởm.”

Chân Ái: “...”

Haley sửng sốt, Owen nhịn cười giải thích: “Cô ấy tên là Chân Ái, là bạn của cháu.”

Haley không nói nhiều, anh mắt dịu dàng nhìn Ngôn Tố ăn cơm, đến lúc anh sắp ăn xong, bà nói: “Honey không nên kén ăn, ăn cà rốt đi.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Chân Ái mới phát hiện Ngôn Tố đã ăn sạch cả đĩa, ngay cả cơm cũng không chừa một hạt, nhưng còn dư lại rất nhiều cà rốt. Cô không để ý lắm, cô không biết anh không thích ăn cà rốt.

Ngôn Tố thong thả cầm khăn ăn lau miệng, nói: “Không.”

“Tại sao?”

“Con không phải là thỏ.”

Chân Ái cố nén cười.

Trái lại Haley rất tốt tính khuyên: “Cà rốt tốt cho mắt.”

“Mẹ cảm thấy mắt con không tốt à?” Ngôn Tố khẽ nhướng mày, nheo mắt nhìn mẹ mình một lượt, nói: “Sáng sớm mẹ tham gia cuộc họp thường kỳ của tố nữ chính trị gia, sau đó bà Hodgkin than thở với mẹ rằng chồng bà ấy ngoại tình, bà Charwell khuyên mẹ mua cổ phiếu thông tin AT. Sau cuộc họp thường kỳ mẹ đến nhà anh trai, ở đó bà ngoại nói với mẹ rằng con nhất định phải tham gia đám cưới của anh ấy, sau đó mẹ đến đây, mang theo thiệp mời.”

Chân Ái trợn to mắt, tuy suy luận thật thần kỳ nhưng đó là bề trên mà.

Haley chẳng hề kinh ngạc, nhiều năm như vậy bà đã sớm quen. Bà mở túi ra, đưa thiệp mời đến trước mặt Ngôn Tố.

Ngôn Tố không buồn nhìn đến: “Đông người rất vô vị, đám cưới rất nhàm chán. Cả nhà đều nói chuyện chính trị, vô cùng nhạt nhẽo.”

Haley đứng dậy vỗ vai anh, nói lý lẽ: “Honey, tin mẹ, lần này tuyệt đối mọi người không nói những chuyện con cho là nhàm chán đâu.”

Ngôn Tố mặt không đổi sắc: “Chính trị gia đều là kẻ bịp bợm.”

https://thuviensach.vn

Haley lại cười, nói lời tình cảm: “Honey, tất cả mọi người đều muốn gặp con.”

Ngôn Tố: “Một khi đã như vậy, con càng không nên đoạt sự nổi trội của chú rể.”

“...”

Haley phát hiện, bà không bao giờ có thể biện luận thắng đứa con trai trong đầu đầy rẫy logic này, liền dứt khoát nói: “Honey, con không đi thì mẹ sẽ thu hồi toàn bộ số sách của nhà chúng ta trong phòng sách của con đấy.”

Ngôn Tố khẽ nhướng mày: “Xem đi, uy hiếp và bạo lực là thủ đoạn nhất quán của chính trị gia.”

Haley hài lòng rời đi, trước khi đi còn tao nhã tạm biệt Chân Ái và Owen.

Haley mới đi, Owen liền hỏi: “Những phân tích vừa rồi là sao?”

Ngôn Tố thản nhiên: “Ngực trái áo len của mẹ tôi có dấu vết cài kim, vừa ngắn vừa nhỏ, không phải là kim cài áo, là huy hiệu của tổ nữ chính trị gia. Trên tóc có sương và phấn hoa màu vàng, cái này tiết lộ nơi bà đến có thể là vườn hoa nhà kính của bà ngoại tôi. Còn về phần chuyện của bà Hodgkin và bà Charwell, trên mạng lan truyền vụ tai tiếng tình ái của ông Hodgkin, gần đây thông tin cổ phiếu AT của nhà Charwell thay đổi lãnh đạo, cổ phiếu dao động, dĩ nhiên hy vọng người ngoài mua nhiều cổ phiếu rồi.”

Nói xong, thấy hình như Chân Ái không nghe lời anh nói mà thường xuyên liếc nhìn thiệp mời, anh đưa tay đẩy thiệp mời đến trước mặt tôi, giọng nói quái quở: “Cô muốn đi à?”

https://thuviensach.vn

“Không có, tôi thấy địa điểm ở Hampton, nghe nói nơi đó rất đẹp.” Nói xong liền đứng dậy: “Được rồi, tôi cũng sắp sửa phải đi rồi.”

Đồ đạc của Chân Ái không nhiều, thu dọn vào một balo nhỏ là xong.

Lúc Chân Ái rời đi, Ngôn Tố đứng thẳng ở cửa, không cúi đầu, chỉ kiêu căng rủ mi liếc cô một cái: “Tốt quá, đầu bếp rởm phát ra hooc-môn giống cái sắp đi rồi, tạm biệt.”

Owen đứng bên đấm anh một cú thật mạnh.

Ngôn Tố đứng vững trở lại, dừng một chút,mặt căng thẳng khẽ gật đầu, cử chỉ lịch sự tao nhã như một quý ông, nói với giọng điệu ổn định đều đều như một người máy: “Cô Chân Ái, mấy ngày sống chung với cô rất vu vẻ, tôi sẽ nhớ đến cô.”

Chân Ái vô cảm đi ngang qua mặt anh: “Nói dối.”

Ngôn Tố gật đầu: “Dĩ nhiên.”

Lúc cô thay giày, lại nghe anh nói một câu rất nhẹ, gần như là nói khẽ: “Nhớ phải thường xuyên luyện tập.”

Lòng Chân Ái bỗng nhiên ấm áp, nhớ đến sáng sớm mấy ngày qua lẳng lặng tản bộ với anh, khóe môi liền hiện lên nét cười, “Ừ.” một tiếng thật khẽ.

Vừa đẩy cửa ra, đúng lúc ngoài cửa có người, là Jasmine. Hai người bốn mắt nhìn nhau trong gió. Chân Ái bình tĩnh, Jasmine có vẻ kinh ngạc: “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi đang chuẩn bị đi.”

Ngôn Tố nhìn cô ta, ra vẻ chẳng hứng thú gì: “Lại có người chết à?”

https://thuviensach.vn

Mắt Jasmine đỏ lên: “Em sắp chết rồi.”

Ngôn Tố hờ hững: “Vậy cô còn không mau đến bệnh viện.”

Bốn người đứng ở lối vào nhỏ bé, bầu không khí rét lạnh, đàn quạ đen bay qua.

Chân Ái đứng ở cửa, gió rét thổi tung mái tóc của cô, theo bản năng cô kéo chặt cổ áo. Trước mặt bỗng có người đưa tay đến kéo cửa lại, cơn gió rét liền bị nhốt ở ngoài.

Cô nhìn theo bàn tay trắng xanh, xương xương ấy. Ngôn Tố đã sớm quay đầu nhìn Jasmine, “Có việc gì thì nói mau.”

Jasmine nhíu mày, rối rắm lại hoảng sợ, “Sau khi điều tra nghi phạm, trước khi anh gọi cho em, em đã nghĩ đến phần mực in lẫn giọt máu ở hiện trường có thể là ở trên thẻ bóng chày. Em đoán, có lẽ Triệu Hà là hung thủ, lúc đó bạn cùng phòng của anh tay đến Sở Cảnh sát lấy lời khai, em đã bảo một cảnh sát khác nói bóng gió với anh ta...” Cô ta ngước mắt thoảng nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Ngôn Tố, xấu hổ cúi đầu, “Để anh ta nói, xác định thẻ vàng bóng chày của anh ta ở trong tay Triệu Hà, thành vật chứng ở hiện trường vụ án. Còn bảo anh ta đến lúc đó ra tòa làm chứng.”

Owen sửng sốt, “Các cô nói những lời này với anh ta trước lúc đi lục soát tủ đồ của Triệu Hà, khi đó cảnh sát chưa tìm ra tang vật của Triệu Hà, đây là khai man, quấy rối trình tự tìm bằng chứng.”

Jasmine sốt ruột đến mức giọng cũng run lên: “Làm sao em biết sau đó có thể tìm ra vật chứng mấu chốt chứ. Sau khi mở tủ đồ của Triệu Hà, em đã không định làm như vậy. Nhưng gay go là nhân viên lấy lời khai đã ghi lại lời của cảnh sát kia nói với bạn cùng phòng của anh ta, đưa vào chứng cứ phía công tố, kết quả bị luật sư bào chữa phát hiện.”

Chân Ái và Owen đều giật mình.

https://thuviensach.vn

Gương mặt Ngôn Tố vẫn chẳng có bất kỳ biểu cảm gì, nhìn Jasmine, thản nhiên nói: “Chúc mừng cô đã cứu vớt một tên tội phạm giết người vô cùng hung ác.”

Sau khi kết án, Chân Ái trở về ký túc xá, gửi di vật của Giang Tâm về Trung Quốc. Trước khi xuống xe, Owen nói: “Ái, đừng sợ, không có việc gì đâu.”

Chân Ái khó hiểu: “Vốn có thể có việc gì chứ?”

“Thật ra em từng lo lắng, cái chết của người cùng phòng có dính líu đến em đúng không?” Anh đưa tay, vỗ bả vai gầy yếu của cô an ủi, “Bây giờ sự thật đã phơi bày, không hề liên quan đến em.”

Chân Ái nhìn vào đôi mắt màu lam của anh, bỗng nhiên cảm động không nói nỗi một câu. Quả thật cô đã từng nghĩ, có phải người của tổ chức đuổi đến, vốn định giết cô lại giết nhầm Giang Tâm hay không? Cô rất rõ, nếu không phải Owen yêu cầu, Ngôn Tố sẽ chẳng tham gia vào kiểu vụ án nhỏ này.

Mà cô đi theo Ngôn Tố biết rõ từng tiến trình một, từ lúc bắt đầu đã từ bỏ ý nghĩ bản thân cô mang đến tai họa, không bị giày vò tinh thần. Tất cả đều dựa vào sự chu đáo và quan tâm của Owen.

Chân Ái cười rạng rỡ: “Cảm ơn anh, nhờ anh mà mấy ngày qua quả thật tôi rất thoải mái. Anh cũng biết đấy, từ trước tới nay từ thoải mái này đối với tôi đều rất xa xỉ.”

Owen bỗng nhiên đỏ mặt, đây là lần đầu tiên anh thấy Chân Ái thật sự nở nụ cười, từ khóe môi tràn đến đáy mắt, có phần thẹn thùng, có phần vụng về nhưng không giấu được vẻ trong trắng và thuần khiết.

Anh biết lúc cô cười thật lòng rất đẹp mà. Lúc không cười, cô chỉ lẳng lặng đã đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở rồi. Cười như vậy, dù chỉ

https://thuviensach.vn

thoáng qua cũng gần như khiến trái tim người ta ngừng đập. Quả thật là người đẹp hiếm có, thảo nào có người vẫn truy đuổi dấu chân cô.

Owen quay đầu đi chỗ khác, lúng túng nhìn thẳng về phía trước: “Tôi bảo S.A. xem hết một lượt vật chứng của Giang Tâm và Triệu Hà, không phát hiện ra những mật mã khác, cũng không có bất cứ việc gì liên quan đến em, vì vậy em không phải lo lắng những việc này đâu.”

“Ừ, tôi biết.”

Owen vẫn đỏ mặt, Chân Ái đã xuống xe. Anh lập tức hạ cửa kính, nhiệt độ gần chạm ngưỡng 0°C nhưng chẳng thể thổi tan hơi nóng trên mặt anh.

Đi lên lầu, dây cách ly ở cửa phòng đã sớm được dỡ bỏ, cô đẩy cửa đi vào, mùi nước khử trùng ngập ngụa. Chân Ái đóng cửa lại, vừa mới bắt đầu thu dọn di vật của Giang Tâm thì điện thoại vang lên, dãy số xa lạ.

“Hello?”

Đối phương rõ ràng thoáng khựng lại, lát sau lại khá bất mãn: “Tại sao cô không lưu số điện thoại của tôi?”

Chân Ái trố mắt: “Anh là ai chứ?”

Anh hơi ngạc nhiên và buồn bực: “Vậy mà cô không nghe ra giọng của tôi à?”

Chân Ái: “…”

Anh là ai chứ? Ý là Anh cho rằng anh là ai? Chứ không phải hỏi Anh là ai? Người này sao lại không hiểu tiếng người vậy nhỉ?

“Ý của tôi là, vừa rồi anh không có nói cho tôi biết số điện thoại của anh mà.”

https://thuviensach.vn

Bên kia thôi cáu kỉnh, bình tĩnh "à" một tiếng, lúc này mới nói: "Tôi gọi điện thoại là muốn nói cho cô biết Triệu Hà vô tội được tha."

Vài ngày không liên lạc, tiếng nói của anh vừa quen thuộc vừa xa lạ, xuyên qua đường dây điện thoại lại mang cảm giác trầm ấm êm tai.

Thật ra trưa nay Chân Ái đã biết được kết quả đó từ chỗ Owen. Tuy có đoạn phim quay lại Triệu Hà mặc quần áo của Taylor, đeo túi thể thao đựng quần áo dính máu vào sân vân động. Cũng tìm được túi thể thao trong tủ đựng đồ của gã, trong túi có quần áo dính máu, găng tay của nạn nhân, hộp trang sức bị mất và thẻ bóng chày còn dính máu (hoàn toàn phù hợp với máu tại hiện trường).

Nhưng bồi thẩm đoàn vẫn không bỏ phiếu nhất trí phán Triệu Hà phạm tội hình sự. Bởi vì bên Công-Kiếm (*) vi phạm nguyên tắc cơ bản nhất, bất khả xâm phạm nhất trong việc lấy lời khai là công chính và trung trực.

(*) Công-Kiểm là tên gọi tắt của Cục Công an và Viện Kiểm sát.

Jasmine và đồng nghiệp của cô ta đại diện cho phía quốc gia trong quá trình lấy lời khai đã hướng dẫn nghi phạm khai lời bất lợi đối với bị cáo. Vì sai lầm này, tất cả chứng cứ đều bị hoài nghi, hoài nghi không công bằng, không trung thực hãm hại bị cáo bị tình nghi.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Đàn Tỳ Bà Và Ốc Anh Vũ 3

Type-er: Tuyết Công Tử

Kể từ Twelve Angry Men (Mười hai người giận dữ) (*), mười hai thành viên bồi thẩm đoàn đa phần nghiêng về một định luật: Thà rằng bỏ qua khả năng người xấu 99,9% chứ không thể phán sai người tốt 0,1%.

(*) Twelve Angry Men là bộ phim Mỹ sản xuất năm 1957, được chuyển thể từ vở kịch truyền hình cùng tên của Regyneld Rose, bộ phim kể về một bồi thẩm đoàn có mười hai người đàn ông bàn thảo về tội trạng của một bị cáo.

Ngôn Tố nói ở đầu kia điện thoại: “Ai có thể xác định những chứng cứ kia thực sự không phải cảnh sát vu oan giá họa chứ?”

Chân Ái im lặng, cô biết thật ra Ngôn Tố rất chắc chắn, thế nhưng anh lại có thể bình thản chấp nhận kết quả này, tâm lí của anh thật sự khiến người ta khó hiểu... Hoặc là, là một kiểu bao dung mạnh mẽ ư?

“Anh đã sớm dự liệu được kết quả này rồi phải không?”

“Ừ, Triệu Hà tuyệt đối sẽ được thả vô tội, sau đó tiếp tục giết người.”

Chân Ái khó hiểu: “Tại sao anh ta sẽ tiếp tục giết người?”

https://thuviensach.vn

“Tại phiên tòa, Triệu Hà chẳng hề biện hộ cho mình lấy một câu. Người này không có quan niệm đúng sai, không có cảm thông, từ trước đến nay làm việc theo tâm tư của mình, còn vô cùng không hòa đồng. Loại người này thường sau khi bị kích thích lớn sẽ càng thêm cố chấp. Mà lần giết người này đã trở thành chiếc chìa khóa mở tội ác.

Chân Ái “à” một tiếng đầy thâm ý, thầm nghĩ: Từ trước đến nay làm việc theo tâm tư của mình, còn vô cùng không hòa đồng, đây không phải là nói chính anh sao?

Giọng Ngôn Tố trầm xuống: “Lập tức đóng lại ý nghĩ nhàm chán trong đầu cô đi.”

Chân Ái dẩu môi, cách đường dây điện thoại cũng có thể phát hiện ra,đúng là thần thánh. Chân Ái bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó cố ý trêu đùa anh: “Người bị bắt được thả tự do như vậy, anh có cảm thấy tiếc nuối và ấm ức không?”

Ngôn Tố bình tĩnh: “ Không có.”

“Tại sao?”

Bên kia, tiếng nói của anh vô cùng bình ổn và mạnh mẽ: “Đây chính là quy tắc trò chơi. Phe chính nghĩa không thể dùng thủ đoạn phi chính nghĩa chống lại phe tà ác trong mắt bọn họ. Đây là quy tắc, cũng là công bằng. Phải biết rằng, chính nghĩa đúng nhưng người đại diện cho chính nghĩa thì chưa chắc. Hoặc là nói, không ai có thể đại diện cho chính nghĩa.”

Chân Ái im lặng hồi lâu, khẽ mỉm cười. Đúng vậy, là người thì sẽ phạm sai lầm. Đây chính là sự khác biệt giữa nhân trị và pháp trị sao?

Cô kéo cửa sổ, nhìn bầu trời xanh nhạt nơi xa, mỉm cười hỏi: “Có phải anh cảm thấy nếu như lần này Triệu Hà bị định tội đó mới là thất bại của luật pháp không?”

https://thuviensach.vn

“Đúng.” Người kia nói rõ ràng từng chữ, “Gã có tội nhưng tư pháp cần công bằng.”

“Mà còn...”, kiên định bất khuất, “Lần sau, tôi vẫn sẽ bắt được gã.”

Chân Ái nhìn trời, thản nhiên hít sâu một hơi. Người đàn ông này giống như thứ cô có thể nhìn thấy vào giờ phút này, rộng lớn, tinh khôi, trong suốt như bầu trời, luôn luôn bất biến như thời không.

Có điều bầu trời còn có một thuộc tính khác là thất thường: “Này, bây giờ đến lượt cô nói rồi.”

Chân Ái sửng sốt: “Hử? Chuyện gì?”

Bên kia thoáng dừng lại, nín nhịn cảm xúc kháng nghị: “ Sau khi tôi nói xong một câu cô lai không lên tiếng. Hừ, cô phải học thêm ngôn ngữ học xã hội. Đặt hết trách nhiệm duy trì tán gẫu và đối thoại lên người tôi như vậy không thể tạo nên cuộc trao đổi hài hòa và thú vị.”

Cuối cùng kết luận: “Cô Chân Ái, cô không biết tán gẫu.”

Ồ hóa ra anh gọi điện thoại đến đây là để tìm cô tán gẫu. Có điều anh -Ngôn -Tố -biết -tán -gẫu, lựa chọn nội dung này tán gẫu có thực sự ổn không...

Chân Ái nói tiếp như một cách hoàn thành sứ mạng: “Ừ, anh đã đến phiên tòa à?”

“Dĩ nhiên.” Anh hơi cao giọng, kiêu căng lại đắc ý, “Có vụ án cảnh sát làm trái với đạo đức nghề nghiệp, thật là đặc sắc.”

Cô cũng biết anh thiên về kiểu kì quặc mà.

“Vậy Jasmine thì sao, cô ấy có bị xử phạt không?”

https://thuviensach.vn

“Đồng nghiệp của cô ấy vì mớm cung nên bị đuổi việc rồi cô ta không dính líu.”

Đây chính là “chính trị” Ngôn Tố nói ư? Chân Ái đắn đo nhiều lần, vẫn hỏi: “Cô ấy và anh có quan hệ thế nào vậy?”

“Không có quan hệ” giọng nói bình thản.

“Nhưng cô ấy và mẹ anh cùng họ...”

“Ồ, nhớ rồi, sau khi mẹ và ba tôi ly hôn, vì tôi ở Trung Quốc, mẹ tôi cảm thấy cô đơn nên nhận nuôi một cô bé Trung Quốc.”

Chân Ái sa sầm mặt, anh đối với thế giới vạn vật đừng vô cảm như thế có được hay không... Có điều trong lòng cô đột nhiên xuất hiện cảm giác vui vẻ là sao? Cô vẫn len lén cười nhẹ, quên mất nói chuyện.

Sau một hồi im lặng rất dài, Chân Ái mới phát giác không khí chuyển sang lạnh lẽo. Đến phiên mình nói rồi, cô vội vàng tìm lời: “Ba mẹ Giang Tâm thật đáng thương, chắc là đau lòng lắm.”

Nói xong, hình như càng lạnh hơn. Chân Ái vò nhẹ đầu mình, sao mày lại không biết không biết ăn nói như vậy chứ?

Nhưng Ngôn Tố lại chẳng mảy may khó chịu tiếp lời: “Tôi tìm luật sư liên hệ với ba mẹ cô ta rồi, mời họ đến Mỹ ra tòa án dân sự. Tuy tòa án hình sự phán vô tội nhưng tòa án dân sự sẽ phán cố ý giết người và bồi thường lớn. Nếu như Triệu Hà không có tiền thì còn bảo hiểm nhân thọ có hiệu lực.”

Chân Ái hơi giật mình, cô suýt nữa quên mất kết tội hình sự và bồi thường dân sự là độc lập. Điều khiến cô không là Ngôn Tố lại làm những việc này vì một người xa lạ.

https://thuviensach.vn

Người này tuy kiêu căng lại quái gở, nhưng cũng lương thiện chính trực. Cô cảm khái đến mức hồ đồ, cho nên quên tiếp lời.

Lại sau một khoảng im lặng quái dị, Ngôn Tố không vui: “Chân Ái.”

“Hử?”

“Cô là một đối tượng tán gẫu tệ hại, tôi không muốn nói chuyện với cô nữa.”

Chân Ái đảo mắt, cố ý chọc giận anh: “Ngôn Tố.”

“Hử?” Giọng nói kiêu căng.

“Anh cũng rất tệ hại. Những lời anh nói thật ra Owen đã cho tôi biết cả rồi, anh không cần thiết gọi điện thoại cho tôi. Hừ, tin tức anh cung cấp chẳng hề kịp thời, cũng không đáp ứng được nguyên tắc thông tin đối thoại trong ngành học giao tiếp xã hội và ngôn ngữ học.”

Kết quả, hình như đối phương nín thinh, thật im lặng.

Chân Ái nói xong, trong lòng giật thót. Ơ, không phải là làm tổn thương tính tích cực và lòng tự ái của trẻ con học tán gẫu với người khác chứ?

Sau sự im lặng khiến lòng người hoảng loạn, giọng điệu anh khôi phục lại vẻ kiêu căng và lạnh lùng nhất quán: “Tôi gọi điện thoại là vì nhắc nhở cô cách xa Triệu Hà một chút, cẩn thận gã đi giết cô.”

“Cái miệng quạ đen của anh!” Chân Ái nhỏ giọng mắng anh, sửa soạn lại đồ đã thu dọn phát ra tiếng động “ầm ầm”.

“Cô đang làm gì, phá nhà à?” Giọng nói không mang chút thiện cảm, vừa nghe đã biết anh đang cau mày.

“Tôi thu dọn đồ đạc cho Giang Tâm.”

https://thuviensach.vn

Giọng anh đột nhiên lạnh đi: “Cô đang ở hiện trường vụ án?”

“Nói nhảm, tôi...”

Thế nhưng anh lập tức cúp điện thoại. Chân Ái nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, cảm thấy anh thật lạ lùng.

Trong lúc nói chuyện điện thoại khi nãy, cô đã thu dọn xong mấy thùng giấy. Mấy ngày không ai ở, trong phòng đã đóng một lớp bụi, tay cô nhem nhuốc. Đẩy cửa phòng vệ sinh ra, bất chợt nhìn thấy gương. Chân Ái hoảng sợ vô cùng.

Mấy con chữ dữ tợn viết bằng son môi rực rỡ hiện lên trên chiếc gương bồn rửa tay, thoạt nhìn hệt như máu người: For you, a thousand miles! (Đuổi khắp vạn dặm thiên nhai vì em!)

Anh ta đã đến!

Bên tai bỗng vang lên giọng nói của người đàn ông kia : “C, em cho rằng em chạy thoát được sao?”

Cô vốn không phải là Chân Ái, mà là cô C trong tổ chức đen tối.

Cô rấy rõ ràng, kẻ lẫn trốn không bao giờ có kết cục tốt đẹp, như cái chết thảm khốc của ba mẹ và anh trai. Cô có thể lẫn trốn đến bây giờ, ngoại trừ được đặc vụ CIA bảo vệ và thay đổi thân phận trăm ngàn lần, quan trọng là ngài A và ngài B không muốn giết cô, muốn bắt sống cô. Nếu không, dù cô có trăm cái mạng cũng không đủ sống.

Nhưng cô không thể trở về, cô không muốn sống chung với hung thủ hại chết người thân của cô nữa, không muốn lại sống cuộc đời bị họ cầm tù, lại càng không muố trở về tổ chức đen tối điên đảo thị phi kia.

For you, a thousand miles!

https://thuviensach.vn

Chữ trên gương như ngọn lửa thiêu cháy mắt cô, đây là điều chianh miệng anh ta đã nói với cô. Đây là điềm báo nguy hiểm cô từng gặp trong vô số lần chạy trốn.

Anh ta đã đến!

Sắc mặt Chân Ái trắng bệnh, hai chân không khỏi mềm nhũn. Cô nắm chặt ray nắm cửa, giây lát mới lấy lại được sức lực. Cô sờ bên hông theo bản năng, súng vẫn còn đây.

Tĩng lặng trong khoảnh khắc, cô dựa vào cửa nhìn quanh, trong phòng không có ai, cũng không có tiếng động, nhưng đột nhiên xa lạ đến mức đáng sợ.

Đột nhiên cửa phòng bị người khác chậm rãi đẩy ra, vang tiếng kẽo kẹt trầm bổng.

Cả người Chân Ái cứng đờ, nắm thật chặt khẩu súng bên hông không cử động. Cô nhìn đăm đăm vào ngón tay màu đồng của người đó trên cửa phòng, tim thót đến cổ họng. Khoảnh khắc gã lộ diện, tim cô suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Là Triệu Hà.

Triệu Hà không ngờ ở đây có người, nhìn thấy Chân Ái cũng hơi sững sờ, hồi lâu lại đổi thành nụ cười mỉm, đóng cửa lại, trong lúc vô ý làm rơi chìa khóa.

Chân Ái lập tức bình ổn cảm xúc thấp thỏm vừa rồi, hờ hững nhìn gã. Vừa trông thấy đã hiểu ngay nguyên nhân gã trở lại hiện trường vụ án. Như lời Ngôn Tố nói, gã là tên biến thái, cái chết của Giang Tâm đã mở ra hộp đen trong lòng gã.

https://thuviensach.vn

Triệu Hà đứng ở cửa phòng, nhìn Chân Ái, hỏi: “Nơi này từng có người chết, cô không sợ à?”

Chân Ái phớt lờ.

Triệu Hà cười khẩy vài tiếng, lấy ra một thỏi son môi, viết lên tường: “Không ngờ lần này có thể gặp được của bạn cô ta, thật không cô đơn.”

Chân Ái nhận ra thỏi son môi trong tay gã là của Giang Tâm, chữ gã viết trên tường cũng chính là chữ viết trên gương trong nhà vệ sinh.

Chân Ái thử hỏi dò: “Anh rất thích câu nói này à?”

“Cô ta rất thích” Triệu Hà cười quái gở, “Lần đầu tiên tôi đua marathon vì cô ta, được tiền thưởng mua dây chuyền cho cô ta, cô ta có thể không thích sao?”

Chân Ái không nói, nhìn chữ viết trên tường, lại nhìn gương. Giống nhau như đúc, hóa ra câu nói ấy có thể hiểu thành vì em chạy mấy nghìn dặm. Nhưng son môi và gương là nhận dạng của người đó, thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Cô gái trong gương sắc mặt tái nhợt.

Triệu Hà viết xong, quay đầu lại nhìn cô: "Nơi này rất có ý nghĩa kỷ niệm với tôi, cô biết tại sao không?" Tiếng nói của gã vừa nhẹ vừa quái, mang theo cảm giác hồi hộp như kể chuyện ma, tựa như muốn hù dọa cô gái trước mặt.

Nhưng Chân Ái rất không phối hợp, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí mang theo ý cười mơ hồ: "Quả nhiên hung thủ đều có sở thích trở về hiện trường phạm tội. Nhàm chán."

Gã hơi sững sờ, nhưng rồi lại cười: "Cô chắc chắn tôi là hung thủ à?"

https://thuviensach.vn

Chân Ái lạnh nhạt lườm gã, lười giả thích: "Anh có khuôn mặt của hung thủ giết người."

Trong mắt Triệu Hà bỗng hiện vẻ hung tợn: "Mặt của hung thủ giết người gì chứ?"

"Khiến người ta vô cớ chán ghét." Chân Ái trả lời vô cùng ngắn gọn, dường như nói nhiều thêm một chữ với gã cũng vô cùng khó chịu.

Trong mắt Triệu Hà hiện lên nét thù hận sâu đậm, bản thân là một tên tội phạm giết người thế nhưng cô gái kia lại chẳng hề sợ hãi hay kinh hoàng. Đến mức độ này, gã vẫn không thể thu hút được chút chú ý của con gái, cho dù là sợ hãi đi chăng nữa.

Cô dám nói gương mặt gã vừa nhìn đã khiến người ta chán ghét. Hà, đây chính là lý do Giang Tâm đùa giỡn tình cảm của gã sao? Gã luôn cô độc lại hướng nội, cô gái tên Giang Tâm trong đội cổ động kia sáng sủa lại hoạt bát, như ánh nắng soi ấm lòng gã từng chút từng chút một. Lần đầu tiên gã mang cảm xúc thấp thỏm tặng cho cô ta một sợi trân châu nhỏ, cô ta vui vẻ hôn lên má gã.

Đây chính là tình yêu tuyệt vời sao? Đây chính là tình yêu mù quáng sao? Cho dù cô ta lần lượt cặp kè với những thằng khác, chỉ cần một cái ôm một nụ hôn của cô ta, sự phẫn nộ của gã liền tan biến. Gã biết đồ đắc tiền có thể khiến cô ta vui vẻ nên cố gắng mua cho cô ta. Dây chuyền lần đó khiến cô ta vui vẻ đến mức ở với gã cả đêm, còn chấp thuận nhanh chóng chia tay với bạn trai. Nhưng rốt cuộc thứ gã nhận được là cái trở mặt và lời tuyệt giao không hề báo trước.

Vô tình Giang Tâm biết được gia cảnh thật sự của Taylor, cô ta không thể chia tay với Taylor được. Không chỉ thế, cô ta kiên quyết không chịu tiếp tục lén lút với Triệu Hà nữa. Đối với Triệu Hà vẫn luôn mơ ước được

https://thuviensach.vn

quang minh chính đại ở bên Giang Tâm mà nói, chuyện này rõ ràng là sét đánh giữa trời quang.

Gã chưa từng giao thiệp với nữ sinh, tất cả chuyện nắm tay, vuốt ve, hôn môi, ân ái với Giang Tâm khiến gã vừa kích thích vừa điên cuồng, chỉ cần nghĩ cô gái lẽ ra nên thuộc về mình lại phải vĩnh viễn bị người đàn ông khác giam cầm dưới thân hưởng thụ thì gã đã hoàn toàn điên mất rồi.

Khoảnh khắc giết Giang Tâm, nhìn cô ta lịm đi trong ta gã, nhìn sinh mạng cô ta rời khỏi từng chút một, thân thể gã trở nên điên cuồng, như rơi vào đám mây, sự biến thái đạt đến cao trào.

Mà giờ phút này nhìn Chân Ái, khoái cảm nóng rực trong cơ thể gã lập tức tích tụ ở bụng dưới. Lúc trước gã hèn mọn quỳ xuống van xin tình yêu, từng ẩn nhẫn nhục nhã, chịu đựng nỗi uất hận khi bị phản bội vứt bỏ, trong nháy mắt này tất cả đều bốc cháy. Thân thể của gã, tình cảm của gã, toàn bộ cần phóng thích.

Cô gái trước mặt còn đẹp hơn Giang Tâm một nghìn lần, kiêu ngạo lạnh nhạt hơn một nghìn lần, điều này khiến lòng gã dâng lên cảm giác chinh phục trước nay chưa từng có. Phải biết rằng, cho dù Chân Ái cực ít xuất hiện ở trường, khiêm tốn và lạnh lùng, nhưng những suy đoán và tình cảm dành cho cô chưa bao giờ vơi bớt. Có người nói cô là công chúa Châu Âu, có người nói cô là con lai Á Âu thần bí.

Hiện giờ mĩ nhân như vậy ở trước mắt gã, gã muốn dùng thân thể và sức mạnh của đàn ông giày vò cô, khiến cô khóc lóc xin tha, đến lúc chơi đủ lại cắt đứt cổ họng cô.

Ảo tưởng đẹp như vậy khiến gã gần như không khống chế được cảm xúc trên mặt, cười vô cùng méo mó: "Nơi này rất có ý nghĩa kỷ niệm, nó cũng là nơi tôi giết người lần thứ hai."

https://thuviensach.vn

Chân Ái dựa vào cửa, mặt điềm tĩnh. Tâm lý biến thái tự tin đến tự ti mà Ngôn Tố đã nói quả nhiên sẽ phát triển trở thành giết người liên hoàn. Cô còn nhớ Ngôn Tố rất cương quyết nói: "Lần sau tôi vẫn bắt được gã."

Chân Ái nghiêng đầu, môi mỏng khẽ cong, cười nhạt: "Người đàn ông không có bản lĩnh lại không đáng nhắc đến như anh vẫn không nên lãng phí thời gian của anh ấy."

Tuy Triệu Hà không biết "anh ấy" trong miệng Chân Ái là ai, nhưng gã rất rõ "anh" trong miệng cô là ai. Cô dám nói gã không có bản lĩnh càng không đáng nhắc đến.

"Cô và Giang Tâm quả thật rất giống nhau, từ trước đến nay đều xem thường tôi. Tôi đã giết người vẫn có thể đứng đây, tôi không có bản lĩnh à?" Gã lộ vẻ hung ác, nhào về phía cô: "Hôm nay cô chết ở đây, tôi vẫn có thể an toàn..."

"Bụp" một tiếng vang nhỏ. Triệu Hà ngừng bước, kinh ngạc mở to hai mắt, gã không thể tin cúi đầu, chỉ thấy máu ào ạt tuôn ra từ ngực trái. Gã còn chưa kịp lên tiếng, còn chưa rõ mọi chuyện thì đã ngã thẳng ra sau.

"Ái, mở cửa."

Owen chạy tới gõ mạnh vào cửa phòng, một giây sau đã đá tung cánh cửa. Anh xông vào chỉ thấy mặt Chân Ái vô cảm cầm súng, họng súng vương khói, đứng đối diện với mình. Trên gương mặt trắng noãn của cô tung tóe máu tươi.

Owen lập tức đóng của phòng lại, không quan tâm đến tình trạng của Triệu Hà mà vội vàng cầm súng trong tay Chân Ái, thử rút ra nhưng không nhúch nhích. Mắt cô vô hồn, không biết đang nhìn gì, nhưng không buông tay.

Anh cầm tay cô: "Ái ổn cả rồi, đưa súng cho tôi."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Chân Ái trống rỗng, nhưng vô cùng bình tĩnh: "Anh ta muốn giết tôi, tôi chỉ phòng vệ chính đáng. Nhưng tôi cố ý kích thích anh ta. Xét từ góc độ này, là tôi dẫn dắt."

Vẻ mặt Owen khó, hiểu thở dài: "Em không dẫn dắt, anh ta cũng muốn giết em. Lúc nãy S.A gọi điện thoại nói Triệu Hà có thể trở lại hiện trường, bảo tôi chú ý, tôi lập tức chạy từ bãi đỗ xe đến."

Chân Ái chậm rãi thu hồi súng, ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ: "Khoảnh khắc anh ta bước vào tôi đã muốn giết anh ta rồi." Owen sửng sốt, bắt đầu khẩn trương, nhưng thấy cô nhìn chằm chằm vào bức tường sau lưng anh đờ đẫn, anh quay đầu lại nhìn chữ trên tường.

Cô không muốn anh lo lắng, bình tĩnh nói: "Là trùng hợp thôi." Nhưng lời nói ra ngay cả chính cô cũng không tin.

Owen không hỏi nhiều, qua bênh cạnh gọi điện thoại, lại lấy khăn giấy đến phòng tắm, vừa thấy từ đơn tiếng Anh màu đỏ trên gương liền cau mày.

Anh biết, tuy Chân Ái nói là trùng hợp nhưng chắc chắn những từ này đã kích thích cô.

Lúc Owen đi ra khỏi phòng tắm, Chân Ái đang thẫn thờ ngồi dưới sàn, trên người bắn đầy máu như những đóa mai đỏ. Anh ngồi xuống lau mặt cho cô bằng giấy ướt. Cô ngoan ngoãn không có động tĩnh, hệt như đứa trẻ không tìm được phương hướng, giật mình nhìn anh, tròng mắt đen nhánh như quả nho được rửa nước.

Anh bị ánh mắt an tĩnh của cô nhìn như vậy khiến trái tim đập loạn, vội vàng cuối xuống né tránh. Anh bỗng nghĩ đến câu hỏi của Ngôn Tố: "Owen nếu có một ngày cô ấy giết, người cậu sẽ thế nào?"

Anh lẳng lặng nhắm mắt lại. Ái, nếu em giết người phóng hỏa tôi sẽ phi tang chứng cứ giúp em.

https://thuviensach.vn

Lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, anh lại lau vết máu trên cổ cô. Làn da con cái mịn như gốm sứ, trắng nõn mượt mà. Sau đó anh chuyển dời ánh mắt, nhẹ nhàng lau máu trên quần áo cô.

Rất nhanh sau đó, có mấy người ăn mặc giống thợ điện nước, mặt vô cảm không nói tiếng nào, đeo găng tay dụng cụ đầy đủ, tìm ghế đặt ở giữa phòng, khiêng Triệu Hà nằm dưới sàn lên ghế, một cây súng lục giảm thanh được đặt vào tay gã, ngón trỏ đặt trên còn súng, mũi súng hướng về phía ngực.

Chân Ái ngồi dưới sàn lẳng lặng nhìn, bóng người dao động trong đôi mắt đen láy của cô, không gợn nổi một con sóng.

Sau khi xong xuôi, có một người chỉ vào Chân Ái, nói với Owen: "Tuy cô ấy có quyền miễn trách nhiệm, nhưng dựa theo quy tắc, chúng tôi phải dẫn cô ấy về thẩm vấn."

Chân Ái vô cảm đứng lên. Nhưng Owen ngăn cản, cứng rắn nói: "Anh ta muốn giết cô ấy, đây là phòng vệ chính đáng, không cần bất kì thẩm vấn nào."

Người đó vô cùng kiên trì: "Đây là trình tự nên có."

Owen dịch một bước, chắn trước mạt Chân Ái, nói rõ ràng: "Tôi nói, tôi sẽ không để bất cứ ai trong các người đưa cô ấy đi."

Đôi bên giằng co một hồi, sau đó đám người kia rời đi với tư thái của thợ địrn nước.

"Ái, ổn cả rồi." Owen thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn Chân Ái, nhưng lồng ngực chợt đau xót.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Ái trắng bệnh, cố chấp nhìn anh, trong đôi mắt như trăng non là cảm xúc mãnh liệt trước nay chưa từng có. Cô cắn

https://thuviensach.vn

răng rất lâu, cuối cùng vẫn cất giọng run rẩy: "Đặc vụ của tôi, các anh, sau khi hi sinh vì nhiệm vụ sẽ chết lần thứ hai như vậy sao?"

* * *

"Pằng, pằng, pằng..." Sáu tiếng súng vang liên tục, đầu của bia ngắm hình người xuất hiện sáu cái lỗ rõ ràng. Chân Ái vẫn chưa hài lòng, lại lắp băng đạn, chọn bia người di động.

Owen theo bên cạnh, im lặng nhìn. Chân Ái là đối tượng bảo vệ nhân chứng đầu tiên của anh, anh không biết có phải tất cả nhân chứng đều có nghị lực và kiên cường như cô hay không. Lúc mới biết Chân Ái, cô dùng súng lục không giỏi. Trong một năm ngắn ngủi, tài nghệ đột nhiên nhảy vọt.

Giờ phút này cô đeo kính bảo vệ màu vàng nhạt, hai tay giơ súng thẳng tắp, ánh mắt kiên định không hề dao động, bắn từng phát trúng mục tiêu.

Cô từng nói: Nếu như kỹ thuật bắn của cô khá hơn một chút, đặc vụ thứ ba bảo vệ cô sẽ không chết, đây là chuyện duy nhất có liên quan đến quá khứ cô từng nói với anh. Mà anh thì không thể hỏi.

Một giờ huấn luyện bắn súng kết thúc chóng vánh. Ra khỏi sân bắn, ánh nắng rất đẹp, mấy ngày qua nhiệt độ đã tăng trở lại. Owen lái xe đi đón Ngôn Tố. Thật ra mấy ngày trước Chân Ái do dự có nên đổi thân phận lần nữa hay không, nhưng khi đó Ngôn Tố gọi đến: "Muốn đi Hampton chơi không?"

"Vẫn còn một tuần nữa mới đến đám cưới mà!"

"Trước đó, Đại học Columbia tổ chức lễ hội văn hóa, có buổi tọa đàm công khai mời tôi đến diễn thuyết."

Anh muốn cô đi nghe anh diễn thuyết à? Chân Ái ngu ngơ không tiếp lời. Anh im lặng hồi lâu, tiếng nói lại càng gượng gạo: "Khụ, trước lễ cưới,

https://thuviensach.vn

New York có liên hoan âm nhạc mùa xuân, thuận tiện bồi đắp đôi chút tình cảm đáng thương của cô."

Khoảnh khắc này, tâm trạng lưỡng lự đã có quyết định. Chân Ái nhìn bầu trời xanh ngắt ngoài cửa sổ, hỏi Owen: "Không phải anh ấy không thích diễn thuyết sao?"

"Nhưng cậu ấy đồng thời cho rằng học giả có trách nhiệm gánh vác việc truyền bá kiến thức cho công chúng" Owen nghiêm túc lái xe, "Lần này cần diễn thuyết về ký hiệu học, nội dung khá dễ hiểu, chỉ là cấp bậc khoa học phổ thông, không phải học thuật."

Nhanh chóng đón được Ngôn Tố, nhưng lúc lên xe lại xảy ra vấn đề. Chân Ái cho rằng anh sẽ ngồi bên ghế lài phụ, nên cô ngồi phía sau Owen.

Ngôn Tố đi ra hàng ghế sau, kéo cửa thấy Chân Ái đã ngồi ổn thỏa, tỉnh bơ đóng cửa lại đi sang bên kia.

Owen chỉ cạnh mình: "Cậu không ngồi đây à?"

Ngôn Tố nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chỗ ngồi có tỷ lệ tai nạn cao nhất ư? Cảm ơn."

Owen nói: "Vị trí bây giờ của cậu thì an toàn rồi à?"

"Ghế lái phụ và ghế sau lái phụ đều không an toàn như nhau." Nói xong anh nghiên đầu nhìn Chân Ái đằng sau ghế lái một cách đầy thâm ý, "Ý thức an toàn không tệ."

Chân Ái bị ánh mắt ác liệt của anh nhìn đến mức râm ran: "Nếu anh không thích, chúng ta đổi lại vị..."

"Không cần." Ánh mắt anh nhìn phía trước, nhanh chóng ngắt lời.

Thật là khó chịu.

https://thuviensach.vn

Chân Ái cười khẽ: "Anh cũng sợ chết à?"

Anh tựa lưng vào ghế, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, uể oải nói: "Có chết hay không, không quan trọng, quan trọng là chết như thế nào. Nếu như tên tôi xuất hiện trên cáo phó của báo chí, nguyên nhân cái chết là tai nạn giao thông... Trong mắt tôi, cái đó và bị sét đánh chết đều không có ý nghĩa lại không có căn cứ như nhau."

Anh quay đầu nhìn cô, đôi mắt màu nâu nhạt bình tĩnh mà nghiêm túc: "Như vậy, tôi sẽ chết không nhắm mắt."

Chân Ái há hốc: "Nhưng hằng năm có mấy triệu người chết vì tai nạn giao thông."

Ngôn Tố nghiêm mặt, vô cùng trịnh trọng: "Mong thượng đế phù hộ cho họ."

Owen phía trước nghe thấy, nói thầm một câu: "Tên bịp bợm, cậu ấy hoàn toàn không tin Thượng đế."

Chân Ái khẽ phì cười. Cười xong lại nghĩ đến áp lực gần đây, cô nhìn ra phong cảnh ngoài của sổ, lẳng lặng thôi cười: "Vậy, thái độ của anh đối với cái chết là gì?"

Ngôn Tố từ từ mở mắt ra, nói từ từ, chậm rãi: "Nếu như hành trình cuộc đời tôi đến đây chấm dứt, tôi cũng có thể không thẹn với lòng thấy chết không sờn. Tôi tin tưởng, tôi chưa bao giờ dùng khả năng của tôi sai chỗ."

Chân Ái sửng sốt, ngạc nhiên quay đầu nhìn anh.

Khi đó, vùng quê ven đường cao tốc buổi đầu xuân mang màu xám xịt lại đan xen xanh vàng như con sông chảy ngoài cửa sổ, sắc xanh mơn mởn bắt đầu mạnh mẽ sinh sôi không ngừng.

https://thuviensach.vn

Sườn mặt trắng như ngọc của Ngôn Tố hững hờ lại yên tĩnh, như thời gian vĩnh hằng, mãi mãi góc cạnh, kiêu ngạo và bất khuất.

Trong chớp mắt này, cô như bị ai gõ chuông cảnh tỉnh vang dội. Đúng vậy, Chân Ái, nếu hành trình cuộc đời của mày đến đây chấm dứt, mày cũng có thể không thẹn với lòng thấy chết không sờn. Bởi vì mày chưa bao giờ sử dụng khả năng của mày sai chỗ. Vì thế, mày sợ điều gì? Cho dù toàn bộ kẻ địch, vận xui bám theo, mày cũng có thể sáng tỏ thông suốt, có thể thản nhiên đối mặt. Cuộc đời mày không thẹn với lòng, cho dù đột ngột đứng lại cũng chẳng có gì đáng sợ.

Nghĩ đến đây, khoé môi cô bất giác nở nụ cười đầy hạnh phúc. Dường như Ngôn Tố cảm nhận được ánh mắt không e dè của cô, nghiêng đầu nhìn sang, vừa lúc trông thấy đôi mắt mang hàng nghìn hàng vạn cảm xúc của cô.

Vẻ mặt anh hơi cứng lại: "Nhìn cái gì? Lời này không phải tôi nói."

"Tôi biết, Sherlock Holmes nói." Chân Ái cười rạng rỡ, quay đầu đi chỗ khác, cười ngắm vùng quê mênh mông ngoài cửa sổ.

Lời này không phải Ngôn Tố nói, nhưng cô biết, trong lòng anh nghĩ như vậy. Cho nên con người anh mãi thong dong như thế, vinh nhục không sợ, gặp biến không loạn, anh nguy không sờn.

Khoáng đạt rộng rãi như vậy cũng là thứ cô đã theo đuổi từ lúc sinh ra.

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn cô, cô gái đang nhoài người ra trước cửa sổ xe đón gió. Cơn gió mạnh gào thét thổi bay mái tóc đen của cô, càn quấy lại phấn chấn, thật sự không giống dáng vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt thường ngày của cô.

Thật ra thì như vậy không phải rất tốt sao?

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa xe là vùng quê mênh mông bát ngát, Chân Ái ló đầu đón gió nhìn quanh, đường cái dài vô biên ẩn vào chân trời xa xôi. Trời đất trống trải, họ như cơn gió phần phật lao vút đi.

Radio trên xe đang phát bản nhạc đồng quê du dương. Summer viber, làn điệu thong thả lại trong lành, trong hoài niệm mang theo ánh dương bãi biển ngày hè, thoáng chốc trong gió xuân có hương vị mùa hạ.

Cô nhắm mắt lại, hít thở không khí mát lạnh đầu xuân, ngâm nga theo khúc ca. Chưa được bao lâu lại nghe Ngôn Tố lơ đãng nhận xét: "Thật hiếm có."

Chân Ái đỏ mặt, cho rằng anh định khen cô, nhưng không ngờ câu tiếp theo lại là: "Vậy mà câu nào cũng có thể hát lạc điệu."

Owen không nhịn được bật cười. Chân Ái hơi giận, đạp một cú vào đùi Ngôn Tố. Anh bất ngờ trố mắt líu lưỡi nhìn cô. Anh không đến nỗi bị Chân Ái đạp đau, nhưng rõ ràng anh vô cùng kinh ngạc với hành động của Chân Ái.

Sau khi Chân Ái đá anh xong cũng cảm thấy không ổn, lập tức đỏ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nghĩ, cô thật sự bị ảnh hưởng bởi trời đất bao la và âm nhạc nhẹ nhàng rồi. Có điều, ảnh hưởng thì ảnh hưởng đi.

Chân Ái ngồi trong giảng đường bậc thang mờ tối, nhìn chăm chăm vào luồng sáng duy nhất - người đàn ông trên bục giảng, anh tuấn lạnh lùng, phong thái hiên ngang.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2.4

Ngôn Tố mặc bộ vest phẳng phiu đứng trước bục phát biểu, ánh sáng đèn chiếu lượn vòng, phía trên có hai ngôi sao năm cánh, một xuôi một ngược. Anh đang nói đến tục thờ Sinh thực khí(*) của phái nữ.

(*) bộ phận sinh dục

"Ngôi sao năm cánh xuôi tượng trưng cho khát vọng và tinh thần, ngôi sao năm cánh ngược tượng trưng cho ma quỷ. Sau khi Richard Ramirez - tội phạm giết người liên hoàn - giết chết đàn ông, cưỡng hiếp phụ nữ và chặt xác trẻ con sẽ để lại ngôi sao năm cánh ngược tại hiện trường. Nhưng từ góc độ tôn thờ tự nhiên, ban đầu ngôi sao năm cánh đại biểu cho phái nữ, dịu dàng thần bí, khởi đầu vạn vật.

Chân Ái trầm mê trong đó, chưa thoả mãn ước nguyện, nhưng nghe vậy hơi kinh ngạc. Không ngờ người được trời ưu ái, kiêu ngạo không ai bì nổi như anh lại đặt địa vị phái nữ cao như vậy. Không phải nói đàn ông hoặc ít hoặc nhiều đều có chủ nghĩa gia trưởng hay sao?

Nữ sinh và thành phần tri thức xung quanh thì thầm to nhỏ: "Nam tính quá!"

Chân Ái cảm thấy là lạ, thoáng ghen tị lại thoáng kiêu ngạo. Nhưng nghĩ lại, với vị trí hiện giờ của cô, hình như hai loại cảm giác này đều không nên xuất hiện.

https://thuviensach.vn

“Kí hiệu kế tiếp.”

Trên slide xuất hiện ngôi sao sáu cánh.

“ Tạo thành từ hai hình tam giác một xuôi một ngược, góc nhọn phái trên tam giác xuôi tượng trưng cho bộ phận sinh dục của phái nam; đáy hình chén tượng trưng cho bộ phận sinh dục của phái nữ. Biểu hiện nam nữ hợp nhất đồng thời cũng thể hiện khả năng thừa nhận và chịu đựng nhiều hơn thuộc về phái nam. Sao sáu cánh ban đầu là dấu hiệu tôn thờ phái nữ của Ấn Độ giáo, sau lại trở thành hình vẽ đặc trưng của người Do Thái, đại diện cho vua David trong đạo Do Thái, còn được gọi là ngôi sao David.”

Lúc nay, một nữ sinh bên cạnh Chân Ái cướp lời: “Giáo sư Ngôn có người nói ngôi sao sáu cánh có thể xem là nam nữ ôm chặt nhau, đạt đến sự hợp nhất tinh thần trong tình dục vô tận. Thầy có đồng ý với cách nói này không?”

Trong phòng học vang nên tiếng cười nói xôn xao. Tuy diễn thuyết rất dặc sắc, nhưng rõ ràng giáo sư Ngôn không thích trao đổi, nên bỗng nhiên có người ngắt lời, tất cả đều rất vui mừng. Chân Ái cũng là một người trong đó, cô rất tò mò với câu trả lời của Ngôn Tố, càng hiếu kì anh có bối rối khi đối mặt với kiểu câu hỏi này không.

Trên mặt Ngôn Tố không hề mang vẻ lúng túng, chỉ mím môi cực nhẹ, nói: “Tôi hoàn toàn không đồng ý.”

Nữ sinh kia vẫn không bỏ qua: “Tại sao ạ?”

Ánh mắt Ngôn Tố nhín sang, bỗng nhiên thân thể Chân Ái cứng đờ. Anh thản nhiên điềm tĩnh: “Khi nam nữ thu hút lẫn nhau, dục vọng của thân thể không có gì đáng trách, nhưng sự hợp nhất tinh thần lại là ở chỗ hai bên phải thừa nhận bản thân, thừa nhận đối phương, thừa nhận thế giới. Sự thừa nhận này thay vì nói thuyết phục lẫn nhau, không bằng nói phát hiện ra một

https://thuviensach.vn

cái tôi khác. Tinh thần con người là độc lập không cần nghênh hợp, Sự hợp nhất chân chính là sự tương đồng giữa hai linh hồn, thu hút tự nhiên."

Giảng đường bậc thang chứa mấy trăm người yên lặng như tờ. Chân Ái sửng sốt. Cô sớm nên nghĩ đến, linh hồn anh kiêu ngạo và cô đơn như vậy sao có thể nhượng bộ hoặc nghênh hợp người khác. Trong tình yêu của anh, anh sẽ không thay đổi bản thân, cũng sẽ không khiến đối phương thay đổi vì anh.

Cô gái không giữ được linh hồn mình, nhất định anh không thích. Người trong lòng anh, nhất định phải giống anh, nội tâm mạnh mẽ linh hồn độc lập. Cùng anh thu hút lẫn nhau, lại không nghênh hợp nhượng bộ đối phương. Tình yêu tự do độc lập như vậy sẽ rung động biết bao!

Giờ phút này anh đứng dưới ánh sáng, nhìn về phái cô. Cô không biết có phải anh đang nhìn cô không nhưng cô cảm thấy trong lòng có một sức nặng không tưởng ghim chặt lấy thân thể mình một cách khó hiểu, cuối cùng cô lặng lẽ cúi đầu.

Cô sớm nên nghĩ đến, cảnh ngộ của họ giống như giờ phút này, anh mãi mãi sáng chói, còn cô vĩnh viễn tối tăm. Lúc do dự có cần đổi lại thân phận không, trong lòng cô không hiểu vì sao có một chút khát khao luyến tiếc, thật sự không nên.

Ngôn Tố tiếp tục: "Có thể thấy biểu tượng cho bộ phận sinh dục nam ở khắp nơi. Sừng trâu nhỏ, nanh sói trên dây chuyền màu đen, trong thần trượng thần thoại Hy Lạp, hoả tiễn, súng lục, xe đua…"

…

Sau buổi diễn thuyết, toàn thể thính giả đứng dậy vỗ tay, hồi lâu vẫn không ngớt. Chân Ái đi đến phòng nghỉ thấy anh đã cất xong đồ đạc chờ xuất phát,

https://thuviensach.vn

Thấy Chân Ái, anh khẽ cau mày: “Sau lề mề thế, lên sao Hoả một chuyến à?”

“Giảng đường có mấy trăm người đấy, cửa chỉ bé tẹo như vậy, anh bảo tôi leo cửa sổ à.”

Ngôn Tố không nói lời nào, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Lóng Chân Ái run run: “Anh nhìn cái gì?” Cô sờ sờ mặt, “Trên mặt tôi có gì à?”

“Dĩ nhiên không phải tôi đang nhìn cô.” Giọng nói có chút bất mãn.

Chân Ái đưa tay quơ quơ trước mặt anh: “Không phải nhìn tôi, anh nhìn ma à?”

Ngôn Tố tái mặt ánh mắt gần như oán trách, không nói tiếng nào liền vòng qua cô đi ra cửa. Chân Ái chẳng hiểu ra sao.

Từ hành lang ra khỏi khu vực dạy học, anh đi rất nhanh, Chân Ái một mạch chạy theo: “Anh làm sao vậy?”

Ngôn Tố bước nhanh xuống thềm đá, chẳng buồn nhìn cô, nheo mắt nhìn lễ hội văn hoá náo nhiệt phức tạp trong trường đại học, thản nhiên hỏi: “Vừa rồi cô có vỗ tay không?”

Chân Ái sửng sốt đến tận ba giây mới kịp hiểu ra anh nói đến buổi diễn thuyết. Mà sự thật là, sự thật là cô không vỗ tay. Cách xa như vậy làm sao anh thấy được nhỉ?

Ngôn Tố bất mãn: “Trở về phòng nghỉ cô cũng không khen tôi.”

Chân Ái há miệng, thấy anh có vẻ tổn thương, vội vàng nhỏ giọng nói: “Tôi quá chấn động nên chưa hoàn toàn nghiện ra những nội dung anh nói.”

https://thuviensach.vn

Bấy giờ bước chân nhanh chóng của anh rõ ràng chậm lại, trong tiếng lầm bẩm mang theo một chút chán nản, dường như hối hận vì vừa rồi bản thân hẹp hòi: “Ờ, tôi quên không cân nhắc tới tốc độ phản ứng của cô.”

Chân Ái: “…”

Sao cô phải tốt bụng khen ngợi anh chứ? Để anh khó chịu chết đi! Có điều anh chưa giờ quan tâm đến cái nhìn của người khác, hôm nay sao…

Chân Ái đang thầm vui vẻ thì sinh viên và những người nghe lập tức vây lấy anh hỏi han, anh cũng rất phối hợp, tuyệt đối không trả lời lấy lệ. Có người đưa cho anh món quà nhỏ, anh cau mày nhưng cũng nhận lấy, lịch sự cám ơn.

Chân Ái không có gì làm, nên đưa mắt ngắm phong cảnh xung quanh. Hai bên đường trường là những đài trưng bày vô vàn các loại hình văn hoá, nếu lát nữa kéo Ngôn Tố cùng đi xem thì tốt, không biết anh có hứng thú không.

Có người rời khỏi đám đông, có người đi vào, hỗn loạn vô cùng. Chân Ái suýt bị đẩy ngã, bỗng nhiên cảm thấy có ai kéo mình lại.

Đúng lúc đó, Ngôn Tố quay sang nhìn Chân Ái ở phía sau: “Cô đợi một chút.”

Chân Ái quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông đội mũ vội vã rời đi, bóng dáng Ngôn Tố nhanh chóng đuổi theo. Chân Ái sờ gáy, loáng thoáng có dự cảm không lành, vừa rồi người đó nhổ vài cọng tóc của cô.

Khi nãy, giây đầu tiên Ngôn Tố nhận được món quà trong dấm người kia đã cảm thấy khác thường. Một đôi găng trắng đưa đến. Anh ngẩng đàu thấy một người đàn ông đứng sau Chân Ái, đầu cúi gằm, ngoài mũ lưỡi chai còn đội lên chiếc mũ thùng thình của áo, thoạt nhìn như áo choàng đen của tử thần.

https://thuviensach.vn

Người đó quay người bỏ đi, anh bị vây trong đám người, vất vả lắm mới chạy ra được. Trên đường trường học người đến người đi, thoáng chốc người đó đã lẫn vào đám đông, không nhìn thấy bóng dáng nữa.

Cuối cùng Ngôn Tố dừng bước, ánh mắt u ám cúi đầu, lỏng bàn tay nắm món đồ gỗ bỏ túi người đó đưa. Một cây đàn tỳ bà, rãnh dây, trục đàn… tạo nên bộ phận nhỏ bé tinh xảo, trông rất sống động. Trên thân gỗ khắc chữ thập tương tự dấu cộng.

Người thần bí kia muốn ám chỉ điều gì? Ngôn Tố chưa kịp nhìn nhiều, mặt đất dưới chân bỗng rung chuyển, mọi thứ xung quanh chấn động. Một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc vang dội cả sân trường.

Anh kinh ngạc quay đầu lại, bậc thang nơi anh vừa đứng đã chìm trong biển lửa cuồn cuộn khói đặc. Máu thịt văng tung toé khắp nơi.

Trái tim Ngôn Tố Cùng xuống mãnh liệt, anh bỏ lại Chân Ái ở đó rồi.

Mấy gian triển lãm gần thềm đá khu dạy học bị nổ tan tành, ngọn lửa bập bùng, khói đặc cuồn cuộn. Trên thềm đá máu chảy thành sông. Người bị thương và thân thể bị nổ bay rơi loạn xạ dưới đất, các nạn nhân đang giúp nhau cầm máu, giữ vết thương.

Sân trường vốn đẹp đẽ trong nháy mắt đã biến thành địa ngục nhân gian. Không khí nồng nặc mùi mắu tanh và khói thuốc nổ khiến người ta không mở mắt ra nổi.

Trong khoảnh khắc, đầu óc Ngôn Tố bị sóng xung kích của vụ nổ chấn động đến mức vang lên ầm ầm, mất hồn chạy lại, ánh mắt tìm kiếm xung quanh. Chân Ái, Chân Ái, tóc đuôi ngựa, áo trắng, quần jeans, Chân Ái.

Nhìn thấy rồi!

Anh lập tức chạy đến.

https://thuviensach.vn

Chân Ái quỳ trên người một nữ sinh bị thương, hai chân đè lên bắp đùi gãy lìa máu chảy ròng ròng của cô ấy. Đó chính là cô gái hoạt bát ngắt lời anh trong buổi diễn thuyết.

Dây buộc tóc của Chân Ái bị vật bén cắt đứt, mái tóc xoã tung, dính đầy cát bụi và vết máu. Hai tay cô ấn chặt phần bụng bị vỡ ra của nữ sinh, dòng máu đỏ sẫm tuôn ra như suối.

Chân Ái đang nói chuyện với cô ấy: “Này, nói cho tôi biết, cô tên là gì?”

Đầu cô nữ sinh đầy máu, ánh mắt hoảng sợ: “Angel.”

Ngôn Tố nhanh chóng nhìn lướt khắp người Chân Ái, Xem ra không bị thương. Anh lập tức đứng dậy lấy điện thoại di động ra, nhưng lúc nghe thấy lời Chân Ái nói, anh dừng lại.

Anh không ngờ một người luôn lạnh nhạt như cô lại có giọng nói dịu dàng mà tràn đầy sức mạnh như vậy: “Này, Angel, tin tôi, cô sẽ không sao đâu, được chứ?”

Angel nằm trên đất, dưới cơn đau dữ dội kia lại không hề cảm thấy đau đớn, đôi mắt to tròn trong suốt không hề có ánh sáng: “Được.” Nói xong định nhắm mắt.

Chân Ái vội kêu: “Angel, đừng ngủ, nói chuyện với tôi nào! Nói đi… cô có bạn trai không?”

Angel mở mắt, mỉm cười yếu ớt và khó khăn: “Không có nhưng có người trong lòng đấy!”

“Xe cứu thương sắp tới rồi, đến khi cô khỏe rồi thì tới tỏ tình với anh ấy được không?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái nói, nhưng tim lại đau thắt từng cơn. Cô dốc sức giữ chặt lỗ thủng trên bụng cô gái, nhưng dòng máu sền sệt vẫn tràn qua từ khe hở. Cô biết rất rõ, sinh mệnh cô gái này đang trôi qua từng chút trong tay cô.

Vẻ mặt Angel dại đi, trong nháy mắt bỗng cau chặt mày: “Tôi cảm thấy rồi.”

“Cảm thấy gì?”

“Đau, đau!” Cô ấy cắn chặt răng, nước mắt to như hạt đỗ liền vỡ ào từng giọt, đau thương và bất lực khóc thảm thiết, “Trời ạ, là ai? Tại sao phải làm như vậy?”

Chân Ái cũng muốn biết, tại sao con người luôn muốn làm hại đồng loại của mình? Nhưng bây giờ điều khẩn trương nhất chính là thương tích của Angel, tâm trạng khích động khiến máu chảy nhanh hơn. Chân Ái vừa định trấn an cô ấy, Angel đã trấn tĩnh lại, mắt ngân ngấn nước: “Làm ơn, giúp tôi với.”

“Angel, cô muốn cô giúp cái gì, tôi sẽ làm theo cô.”

Nước mắt cô gái như vỡ đe: “Làm ơn, làm ơn nói với mẹ tôi, tôi rất xin lỗi vì tôi đã quá không hiểu chuyện. Xin lỗi vì sáng nay tôi đã cãi nhau với mẹ, xin lỗi, tôi yêu mẹ, tôi rất yêu mẹ.”

Cô ấy đau khổ đến mức lắc đầu quầy quậy: “Chúa ơi, xin hãy phù hộ mẹ tôi.”

“Cô không sao đâu, xe cứu thương sắp đến rồi.” Chân Ái lòng đau như cắt, vội vàng nhìn về phía đèn xe nhấp nháy nơi xa xa: “ Cô nghe…”

Nhưng khi cúi đầu lần nữa thì Angel đã nhắm mắt, máu trong lòng bàn tay cô cũng dần dần ngừng chảy…

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đã chụp được mấy trăm bước ảnh, khi trở về bên cạnh Chân Ái, Angel đã chết từ lâu, nhưng Chân Ái vẫn duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ, hai tay đầy máu ấn chặt bụng Angel, cúi gầm mặt.

Anh vừa định kéo cô dậy, nhưng nhìn thấy mấy giọt nước mắt lóng lánh nhỏ xuống, bước chân anh khựng lại. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô rơi lệ. Anh vốn tưởng rằng cô gái bề ngoài xa cách lạnh nhạt như cô thì nội tâm sẽ cứng rắn thờ ơ, sẽ không rơi lệ và càng không làm vậy vì một người xa lạ.

Bóng dáng Chân Ái quỳ thẳng cúi đầu hệt như một pho tượng, không nhúc nhích, yên lặng. Ngôn Tố nhìn xuống cô, mấp máy môi, anh bỗng cảm thấy trên người cô ẩn chứa sự phẫn nộ và bi thương chưa từng có. Anh hơi ngơ ngác, không rõ trong lúc bất chợt thế này sao lại cảm nhận được tâm trạng của cô. Đây là mục anh kém nhất từ trước đến giờ.

Xe cứu thương và xe cảnh sát đồng thời chạy đến. Đến khi nhân viên y tế đến kiểm tra tình trạng của Angel, Chân Ái mới đứng phắt dậy, trong mắt chẳng hề có ánh nước như chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhưng Ngôn Tố rất chắc chắn, anh đã nhìn thấy nước mắt của cô, lẳng lặng mà nén nhịn, bi thương mà im ắng.

Cô đứng lên anh mới nhìn thấy to nơi bụng và ngực cô, anh hoảng hốt: “Cô…”

“Không phải máu của tôi.” Cô ngắt lời anh, tốc độ nhanh hiếm thấy.

Ngôn Tố không nói lời nào, lẳng lặng nhìn cô. Chân Ái cúi đầu, tóc đen buông xoã, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn càng trắng ngần hơn, tinh khiết đến mức không có lấy một chút cảm xúc. Ngay cả hàng mi buông rủ cũng yên tĩnh vô cùng.

Anh biết rõ cô không thể hiện niềm vui nỗi buồn, thật ra nội tâm lại rất khổ sở. Một lúc lâu, anh gơ tay lên, một cái hai cái, vỗ vỗ bả vai cô. Chân

https://thuviensach.vn

Ái chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đen trắng rõ ràng, bình tĩnh nhìn anh, mong manh biết mấy.

Giọng nói của anh hơi lạnh: “Tôi cam đoan với cô, nhất định sẽ lập tức bắt được tên khốn kia.”

Lòng Chân Ái ấm áp khó tả, lại nghe anh thản nhiên nói: “Tôi cam đoan với cô sẽ không để gã có cơ hội gây án lần thứ hai.”

Chân Ái chợt sửng sốt. Thông thường mà nói, vụ nổ như vậy có lần đầu tiên sẽ nhanh chóng có hàng loạt lần tiếp theo. Nhưng kiểu không có đầu mối này có thể bắt được hung thủ được sao?

Nhưng nghĩ lại, anh là Ngôn Tố mà. Cô kiên quyết gật đầu đầy tin tưởng: “Ừ, tôi tin anh.”

Người của Sở cảnh sát thành phố đã đến. Dẫn đầu là cảnh sát Blake, anh ta và Ngôn Tố từng hợp tác nên không cần giới thiệu và hỏi han. Blake bảo mấy chuyên gia chất nổ bên cạnh: “Nhanh lên chút.”

“Trước khi các anh đến tôi đã xem qua rồi.” Ngôn Tố nói: “Thuốc nổ vận chuyển bằng ống thép, thành phần chủ yếu là amoni sunfat, kali clorid và bột nhôm. Nhìn mức độ vừa nổ, tỉ lệ pha trộn hoá chất vô cùng chính xác. Kíp nổ nối liền với ống thuỷ ngân cong, chỉ cần thiết bị để nghiêng sẽ nổ ngay lập tức.”

Toàn bộ cảnh sát sững sờ, chuyên gia ngồi cách đó không xa ngẩng đầu, xen lời vào: “Cậu ấy nói đúng cả.”

“Về phần thiết bị được kích nổ như thế nào…” Ngôn Tố chỉ đèn đường đối diện, “Nơi đó có camera giám sát. Tuy tôi đoán có người đặt thiết bị trên thềm đá, chờ người không biết đi đến vô tình làm đổ, nhưng xem camera giám sát sẽ chính xác hơn.”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt đã có cảnh sát đến: “Bên phía phòng giám sát thấy quả thật có người đặt bom trên bậc thang, sau đó có người đi vô tình đá đổ. Nhưng gã đặt bom trùng hợp ở góc chết, chỉ thấy một cánh tay, không thấy người.”

Anh nói đúng hoàn toàn!

Cảnh sát Blake đảo mắt nói: “Có đầu mối khác không?”

Ngôn Tố: “Gọi người của anh đến đây, tôi không muốn lãng phí thởi gian lặp lại lần thứ hai.”

Blake nhanh chóng làm theo. Chân Ái thấy nhóm cảnh sát vây quanh Ngôn Tố, định rút lui khỏi vòng người. Ngôn Tố liếc thấy hành động của cô, lui về sau một bước dài, lập tức cản đường đi của Chân Ái. Không đợi cô phản ứng anh đã nắm lấy cổ tay cô, lạnh mặt ra lệnh: “Đừng nhúc nhích, không được đi đâu hết.”

Chân Ái sợ giật nảy mình, ánh mắt của cảnh sát xung quanh khiến cô đỏ mặt. Theo bản năng cô muốn tránh đi, nhưng hình như anh lại kiên quyết siết chặt. Cuối cùng cô không lay chuyển được, cúi đầu trốn phía sau anh, mặc cho anh nắm chặt cổ tay.

Thật ra Ngôn Tố lo lắng không coi chừng cô thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới giữ cô ở bên cạnh. Nhưng qua cái nắm tay này, anh cảm thấy rõ ràng cổ tay nhỏ nhắn của cô mềm mại dịu dàng đến mức kì lạ.

Anh không quen lắm, suy nghĩ lan man trong giây lát mới hoàn hồn, bình tĩnh cất lời: “Đối tượng tình nghi là nam, tuổi từ 23- 35, rất xa cách quần chúng, có tiền sử phạm tội hoặc bị quản chế thiếu nhiên, ví dụ như ẩu đả, đánh nhau, nhưng có khả năng nhất là phá hoại của công. Gã từng bị thương, không có tính đối kháng, rất thận trọng, cộng sự thường xuyên quên mất sự hiện hữu của gã, hoặc xem thường khả năng của gã. Từ kĩ thuật hàn bom và thiết kế công tắc có thể thấy, hành vi làm việc của gã vô

https://thuviensach.vn

cùng có trật tự, là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Gã thông minh, IQ trên 150.

Gã không có chức danh hoặc danh hiệu nổi bật, luôn cắm đầu vào sách vở, thăng chức hoặc đề tài nghiên cứu thất bại, rất có thể là nghiên cứu sinh hoặc trợ lí giáo sư hướng dẫn, bất mãn với chế độ đánh giá của trường học. Có lẽ ngành học liên quan đến cơ năng, thời gian tự do rất nhiều."

Ngôn Tố vừa nói thật nhanh vừa bấm điện thoại, điện thoại của cảnh sát Blke lập tức kêu tít tít, là Ngôn Tố gửi tập tin hình ảnh sang: "Trước khi các anh đến, tôi đã chụp lại hết người chứng kiến, người báo cảnh sát, người cứu trợ giúp đỡ ở các khu vực xung quanh. Kẻ đánh bom nằm trong số người này. Các anh có thể bắt đầu điều tra bắt người rồi. "

Blake nuốt một cái, anh ta chỉ hỏi có đầu mối gì không nhưng lại nhận được đáp án là… phá án rồi sao? Những cảnh sát còn lại cũng nhìn nhìn Ngôn Tố chằm chằm như bị mất hồn. yên lặng như tờ.

Ngôn Tố thấy tất cả mọi người không có động tĩnh, lông mày anh tuấn nhướm lên: "Ồ, hoá ra vụ nổ này chỉ là diễn tập."

Có cảnh sát không hiểu: "Có ý gì?"

Ngôn Tố lạnh mặt: "Ý là tốc độ hưởng ứng của các anh chậm đến mức khiến người ta nhìn mà thở dài, thật xứng với những người dân đóng thuế nuôi các anh."

Chân Ái cúi đầu, anh châm chọc tốc độ phản ứng từ một mình cô tăng lên đến toàn xã hội rồi.

Mọi người như vừa tỉnh mộng, hành động thì Ngôn Tố lại gọi họ: "Chờ một chút, những thứ tôi nói là suy đoán bước đầu, có những điều suy đoán từ hệ trường sẽ tối đa hoá khả năng. Vì vậy tôi giữ lại quyền hạn sai lầm một hai điều."

https://thuviensach.vn

Chân Ái đứng dưới bóng lưng cao lớn của anh, kinh ngạc ngẩng đầu. Chỉ thấy mái tóc ngắn gọn gàng của anh bay trong gió. Lời nói vừa rồi của anh thận trọng và bảo thủ không giống với kiểu tự phụ xưa nay của anh.

“Bình thường tôi sẽ không đưa ra kết luận nhanh như vậy, nhưng xét thấy tính thương tổn quá lớn của vụ nổ, chúng ta phải giành gật từng giây.”

Blake nghe ra ý khác, hốt hoảng: “Ý của anh là…”

“Nội trong một ngày hoặc vài giờ sẽ còn có một vụ nổ khác.” Ngôn Tố nhìn xung quanh, bỗng nhiên cười quá gở, khinh thường lại châm chọc, “Xe cảnh sát, xe cứu thương, tử vong, đau đớn, tất cả mọi người đều đau khổ. Cuối cùng gã được coi trọng, dĩ nhiên phỉa phát huy đến tận cùng rồi.”

Anh thoáng dừng, lại bình tĩnh nói: “Tôi đã phát hoạ một chân dung mơ hồ về gã, trách nhiệm nặng nề còn lại giao cho các anh.”Dứt lời, anh khẽ gật đầu.

Phạm vi không lớn nhưng thu hoạch được sự tin tưởng và phó thác lớn. Chân Ái lại sửng sốt. Cô chợt phát giác, chính cái gật đầu này khiến cô thấy được một sức hấp dẫn khác không liên quan đến trí tuệ, chỉ liên quan đến nhân cách.

Cảnh sát Blake hơi giật mình, trịnh trọng gật đầu: “Giao cho chúng tôi.”

Nhóm cảnh sát lập tức hành động.

Ngôn Tố quay người lại, thấy sắc mặt Chân Ái đã khá hơn nhiều, mặt còn hơi đỏ, vừa định hỏi gì đó thì cô lại lập tức rút ta về, khẽ nói: “Xin lỗi, làm bẩn tay anh rồi.”

Lúc này Ngôn Tố mới phát giác cả bàn tay cô nhơm nhớp máu, mà trên tay anh cũng dính vết máu. Anh nhín ra sân cỏ, dắt cô đi qua đó, kéo cô ngồi xuống rửa tay bên cạnh máy tưới nước. Máu trên tay cô đã khô, cô

https://thuviensach.vn

không khỏi nóng lòng, vừa kì cọ đôi bàn tay đỏ màu máu. Ngôn Tố cau mày, lấy khăn tay từ trong túi, lẳng lặng kéo tay cô qua lau giúp.

Chân Ái muốn tránh né, nhưng không lay chuyển được sức lực của anh.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng anh trầm thấp ra lệnh.

Lúc nói lời này, anh không ngẩng đầu lên, chỉ cẩn thận lau lòng bàn tay, mu bàn tay và kẽ móng tay cô. Chân Ái bất động, ngẩng ngơ nhìn gương mặt cúi của anh. Anh nghiêm túc như vậy, động tác nhẹ nhàng tỉ mỉ đến thế, như thể đối xử với bộ sách anh yêu quý nhất vậy.

Chất liệu khăn tay mềm mại, hoà lẫn với dòng nước mát lạnh, còn có nhiệt độ ôn hoà từ lòng bàn tay anh, toàn độ đều tụ vào lòng bàn tay Chân Ái, khiến nó ngứa ran. Cảm giác mát rượi dần dần lan đến đầu trái tim, càng thêm râm ran.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai rửa tay cho cô, bao gồm cả mẹ. Khi đó mẹ khoanh tay đứng bên bồn rửa, nhìn Chân Ái bé nhỏ kiễng chân đứng trên ghế đẩu, chà bàn tay nhỏ bé dưới vòi nước.

Cô hoảng hốt: “Trước kia lúc tôi rửa tay, mẹ tôi ở bên nói phải rửa hai mươi mốt giây.”

Ngôn Tố không ngẩng đầu lên: “Tay cô bẩn quá, phải rửa mấy chục lần hai mốt giây.”

Chân Ái im lặng, lại rơi vào trầm tư. Có lần cô nhìn thấy Taylor rửa tay cho Giang Tâm ở trường, anh ta đứng sau vòng tay qua người Giang Tâm, bàn tay màu nâu nhạt thân mật kì cọ bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Giang Tâm dưới dòng nước trong suốt. Hai người cười khanh khách. Giọt nước long lanh dưới ánh mặt trời xinh đẹp đến nhường nào.

https://thuviensach.vn

Khi đó không hiểu vì sao cô nghĩ Taylor thường xuyên chơi bóng rổ, bàn tay của anh nhất định chai sần, thô ráp lại rất có cảm giác, đó mới là nam sinh tràn trề sức sống.

Nhưng gây giờ, trên bãi cỏ xanh mướt, dưới dòng nước nhỏ bé, đôi tay đang chồng lên tay Chân Ái kia trắng muốt thon dài, xương xương lại mạnh mẽ. Chân Ái sững sờ nhìn anh nâng tay cô trong lòng bàn tay, tỉ mỉ lau đi vết máu trong kẽ ngón tay, mười ngón tay anh và cô đan vào nhau…

Mặt cô dần nóng lên. Như chính con người của anh, động tác của anh vẫn lưu loát như vậy, không có bất cứ ý cợt nhả nào, chỉ thuần tuý quan tâm và yêu mến. Trái tim cuồng loạn của cô dần dần bình tĩnh trở lại. Tựa như anh luôn có sức mạnh chấn an lòng người vậy.

Chân Ái yên lòng, hỏi: “Anh làm thế nào phác hoạ được kẻ đặt bom vậy?”

“Có một phần đứng trên cơ sở của người đi trước.” Anh chân thành lại khẩn thiết, không hề có vẻ độc chiếm công lao hoặc thành công. “Ví dụ như bệnh tâm thần, cuồng ngược đãi, rối loạn căng thẳng sau sang chấn (PTSD) (1). Luôn có các vị tiền bối căn cứ theo kinh nghiệm mà phát hoạ ra chân dung những tên tội phạm phóng hoả, ném bom liên hoàn.”

(1) Posttraumatic Stress Disorder – PDSD là một loại lo âu rối loạn có thể phát triển sau khi tiếp xúc với một sự kiện hay thử thách đáng sợ, trong đó có xảy ra thiệt hại vật chất nghiêm trọng hoặc bị đe doạ. Sự kiện chấn thương tâm lý có thể gây ra PTDS bao gồm các cuộc tấn công, bạo lực cá nhân, thiên tai, tai nạn hoặc chiến tranh…

“Vậy sao?” Chân Ái tò mò, “Nói như vậy, trong hệ thống của cảnh sát đã có chân dung đại khái về những sát thủ hàng loạt khác nhau rồi?”

“Ừ, thập niên tám mươi của thế kỷ trước FBI đã đưa ra một phương pháp phân loại, tội phạm giết người hàng loạt có năng lực tổ chức và tội

https://thuviensach.vn

phạm giết người không có năng lực tổ chức.”

Chân Ái đoán: “Bệnh nhân tâm thần thuộc kiểu không có năng lực tổ chức?”

Ngôn Tố đang tỉ mỉ dùng ngón tay lau đi một vệt máu đọng trên mu bàn tay cô: “Ngoại trừ bệnh nhân tâm thần, còn có tội phạm giết người bị rối loạn căng thẳng sau sanh chấn PTDS. Hai dạng người này đều thuộc kiểu không có năng lực tổ chức. Bởi vì lí trí và năng lực xã hội của họ khá trì trệ, hiện trường phạm tội khá dễ phán đoán… Nhất thời kích động, không cố ý lựa chọn người bị hại, không kèm theo dụng cụ gây án, sau khi gây án sẽ không dọn dẹp hiện trường.”

“Vậy có năng lực tổ chức thì sao? Ví dụ như phóng hoả, hoả hoạn không phải là khó thu thập chứng cứ nhất sao?”

Anh không hề thấy khó nhọc: “Ở Mỹ, 94% kẻ phóng hoả là nam, 75% là người da trắng, tuổi không lớn lắm, từ 15-27 tuổi. Thời thơ ấu đái dầm, khó giao du với người khác phái, lòng tự ái thấp. Mà thủ đoạn sẽ tăng cấp, kẻ phóng hoả cuối cùng cũng sẽ diễn biến thành tội phạm giết người hàng loạt.”

Chân Ái im lặng. Đúng như lời Ngôn Tố nói, sau từng số liệu là thành quả tích luỹ từng chút một của vô số cảnh sát và người phát hoạ, rồi mới xây dựng lên từng đường nét hình dáng của kẻ phạm tội theo năm dài tháng rộng.

Đây chính là những gì hội tụ và góp nhặt từ sức mạnh chính nghĩa qua từng thế hệ ư? Người giữ vững chính nghĩa, trước nay đều không hành động đơn độc.

Một sức mạnh ấm áp chảy qua đáy lòng Chân Ái, trở lại đề tài ban đầu: “Vậy, kẻ đặt bom thì sao?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đang cúi đầu, dùng nước lau nhè nhẹ kẽ móng tay tinh tế của Chân Ái. Đầu ngón tay cô ngứa ran, hơi rụt lại, lại bị anh nắm lấy lần nữa. Hồi lâu anh mới nói: “Kẻ đánh bom thông thường có ba nguyên nhân thôi thúc - tấn công khủng bố, mục đích chính trị và ân oán cá nhân.”

“Tấn công khủng bố sẽ chọn đường tàu điện ngầm hoặc nơi mọi người tập trung như quảng trường Thời Đại. Về phần mục đích chính trị thì chi bằng đến toà nhà cơ quan chính phủ hoặc quân sự.”

“Thông minh.” Ngôn Tố cong cong khoé môi, “Tôi thật thích những người tự chủ suy nghĩ, tuy chỉ thỉnh thoảng loé lên sáng ý.”

Chân Ái: “…”

“Về kẻ đánh bom cũng có số liệu à?”

“Ừ, miêu tả của FBI về kẻ đánh bom là… 98% là nam, không hoà đồng, có tiền sử cố ý phá hoại. 50% kẻ đánh bom sẽ làm mình bị thương qua vụ nổ, còn có một bộ phận lúc đặt bom sẽ khiến mình bị nổ chết.”

Chân Ái sa sầm mặt mày: “Đúng là ngu xuẩn, tốn công chả được ích gì.”

Ngôn Tố nghe được lời này lại khẽ cười, nói tiếp: “Ngược lại, thông thường kẻ chế tạo bom khá thông minh. Dĩ nhiên ngoại trừ những kẻ trộn bừa than chì, lưu huỳnh nổ chết mình.”

Nói đùa xong, anh lại tiếp tục: “Kẻ đánh bom bị sai khiến vì ân oán cá nhân, mục đích của gã là trút giận và mưu sát, bom là công cụ của gã. Vì vậy gã sẽ lựa chọn mục tiêu chính xác. Cho nên địa điểm và đám người bị nổ sẽ cho thấy ân oán và thân phận của gã.”

Ngôn Tố nhìn khoảng sân trường nhỏ hỗn loạn sau vụ nổ: “Gã sinh sống một thời gian dài trong môi trường này, nhưng luôn bị người nơi đây xem

https://thuviensach.vn

thường. Vụ nổ là tâm trạng bộc phát của gã, cũng là cách gã thu hút sự chú ý. Khoảnh khắc đó gã đang nói với người trong sân trường náy: Các người nhìn tôi đi, tôi ở đây gặt hái thanh thế lớn lao.”

Lòng Chân Ái khẽ chấn động, tâm lý người đó lệch lạc đến chừng nào mới phải dùng cách thức này để chứng minh sự hiện hữu của mình chứ?

“Cho nên anh mới cho rằng kẻ đánh bom là sinh viên hoặc giáo viên trường này. Vậy… bom này của gã chọn người ngẫu nhiên sao?”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2.5

“Không. Trong đám người coi thường gã luôn luôn có một hoặc vài người đặc biệt kích thích thần kinh gã.” Ngôn Tố nắm bàn tay nhỏ bé ướt đẫm của cô, camr thấy bàn tay ấy mềm như không xương, êm ái trơn nhẵn, sờ thích hơn cả con vẹt nhà anh, sờ cũng thích hơn Mozart và Elvis. Anh ổn định lại tâm trạng, nói ngắn gọn: “Đây là lần đầu tiên gã cài bom, gã cần thí nghiệm, cần đánh lạc hướng chú ý của cảnh sát.”

Chân Ái nhíu mày, nghĩ thông suốt: “Gã không chỉ có tâm trạng bộc phát, mà còn bố trí mưu sát tỉ mỉ. Giết thêm những kẻ khác dĩ nhiên an toàn và đảm bảo hơn so với tập trung giết kẻ thù, càng cách xa tầm mắt của cảnh sát. Hàng loạt vụ đánh bom tiếp theo, trong vô số người bị hại luôn có một nhóm người gã thật sự muốn giết. Nhưng đến lúc đó, cảnh sát làm soa biết được mục tiêu thật sự của gã rốt cuộc là ai? Tìm không được mục tiêu thật sự liền khó có thể tìm được hung thủ thật sự.”

Ngôn Tố cong cong khóe môi như có như không, cô đúng alf thông minh đến mức đáng yêu.

Cô nói xong bỗng cười một tiếng: “May là có anh, anh nhất định có thể ngăn cản gã, đúng không?”

Được cô tin tưởng và nịnh nọt như vậy, sắc mặt Ngôn Tố hơi ngượng ngùng. Chợt nhận ra, dường như anh đã nói rất nhiều với cô, cô không chỉ nghe đến say mê, còn hiểu rõ tất cả, thậm chí có thể đuôit theo tiết tấu của

https://thuviensach.vn

anh, trao đổi vơi anh, thật alf đặc biệt. Anh mơ hồ "ừ" một tiếng, lắng lặng quyết định rửa tay cho cô thêm lần nữa.

Chân Ái hoàn toàn rơi vào vòng suy luận đó, không nhận ra tay mình đã được rửa sạch từ lâu: "Vậy anh nhìn ra được gã làm việc có trật tự, là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ là từ cấu tạo bom à?"

"Đối với kẻ đánh bom bình thường mà nói, quả bom kia đã vô cùng tinh tế rồi. Gã còn sử dụng cân bằng thủy ngân, gã rất có trí tưởng tưởng và sức sáng tạo, làm tác phẩm của mình trở thành nghệ thuật."

Chân Ái đổ mồ hôi lạnh, người có thể nghiên cứu vũ khí giết người như nghệ thuật, quả nhiên biến thái khủng khiếp. Người như vậy thật không thể giữ lâu: "Vậy làm sao anh biết kẻ tình nghi ở trong hình của anh?"

"Bom là một loại vũ khí có lực sát thương và sức phá hoại rất mạnh, là sự kết hợp cảu trí tuệ và lực lượng siêu nhiên, quá trình chế tạo càng nguy hiểm, khoảnh khắc nổ tung lại càng mang đến sự đồng cảm và hưởng thụ không hề tầm thường cho người chế tạo. Khiêu vũ với nguy hiểm hơn mấy trăm nghìn giờ, gã đó sẽ bỏ qua khoảnh khắc phát huy công dụng sao?"

Chân Ái hiểu thông suốt gật đầu: "Cho nên gã sẽ ở hiện trương chờ xem vụ nổ."

Lời này khiến Ngôn Tố sửng sốt, anh quên mất một chi tiết! Anh lấy điện thoại di động ra, không quan tâm bàn tay còn ướt, gọi điện thoại cho Blake: "Phạm vi kẻ tình nghi thu nhỏ lại, hắn luôn ở trong gian triển lãm văn hóa nào đó. Như vậy mơi có thể thường xuyên quan sát bom trên bậc thang mà lại không bị bất cứ ai nghi ngờ."

Anh nhanh chóng nói xong rồi cúp điện thoại, sát đến ôm Chân Ái, khen ngợi: "Cô gái thông minh."

https://thuviensach.vn

Chân Ái đột nhiên bị anh ôm lấy, trong vòng ngực rộng lớn cường tráng của anh tràn ngập mùi hương nam tính khiến tim cô suýt nữa loạn nhịp, may mà chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi.

Cô cười ngài ngung, vui vì có thể giúp được anh.

“Thật ra thì còn một khả năng khác.” Ngôn Tố buông cô ra, “Có lẽ những bác sĩ hoặc cảnh sát muốn sắm vai nhân vật cứu vớt người khác để thảo mãn chủ nghĩa anh hùng, nhưng nghĩ đến, một là họ không đủ thời gian độc lập, hai là liều thuốc nổ quá lớn, cho nên bị loại bỏ.”

“Nếu như là cảnh sát không bằng trực tiếp nổ sung. Nếu như là bác sĩ không bằng trực tiếp tiêm virus…” Nói đến đây, lòng Chân Ái giật thót, vội vàng câm miệng.

Ngôn Tố không để ý, tắt vòi nước, vắt khăn tay, ra sức lau khô tay cô. Lúc này hai người mới đứng dậy đi xem đoạn phim giám sát. Đúng lúc chuyên gia bom mìn của Sở Cảnh sát mang theo mảnh bom chuẩn bị rời đi, Ngôn Tố nheo mắt nhìn, đột nhiên bảo dừng lại: “Chờ một chút.”

Anh cầm lấy một mảnh nhỏ trong tay chuyên gia: “Chính giữa mảnh này có vết khắc là sao?”

Chuyên gia: “Không phải vết nổ để lại, hẳn là người chế tạo để lại dấu ấn. Thông thường mà nói, người chế bom cho rằng nó là tác phẩm nghệ thuật, sẽ để lại ký hiệu riêng trong bom. Đều rất đơn giản, không nhìn ra bất kỳ thông tin gì.”

Ngôn Tố không tỏ ý kiến khẽ nhướng mày hỏi: “Mảnh vụn ghép lại ra ký hiệu gì?”

“Chắc là một hình tam giác, đỉnh có đường thẳng.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nghĩ ngợi, sải chân dài tiếp tục bước đi, vừa ra hiệu Chân Ái đi theo anh vừa lấy điện thoại di động ra goi: “Cảnh sát Blake, kẻ đánh bom hôm nay rất có thể mặc đồ trắng.”

Chờ anh cúp mày, Chân Ái truy vấn: “Tại sao hôm nay gã có thể mặc đồ trắng?”

“Đỉnh tam giác có đường thẳng, đảo ngược hình này lại nhìn xem.”

Chân Ái nhớ đến buổi diễn thuyết mấy giờ trước của Ngôn Tố, lập tức nói: “Đó là hình chiếc chén.”

“Thông minh.” Ngôn Tố cười khó phát hiện, rất hài lòng vì cô đã nghiêm túc nghe bài diễn thuyết của mình. “Đó là hình chén thánh.”

“Ý anh là gã sùng đạo?”

“Không chắc, nhưng ít nhất gã hiểu rõ cũng tán đồng với câu chuyện trong giáo lý. Nghĩ đến tính cách trầm lặng, khắc nghiệt lại quái gở của gã, người như vậy nhất định sextuaan thủ quy tắc bất thành văn kia.”

“Quy tắc kia…” Trong đầu Chân Ái lóe sáng, “Sau lễ Lao động tháng Chín* không mặc đồ trắng?”

Labor Day, ngày lễ lao động của Mỹ, được tổ chức vào ngày thứ Hai của tuần đầu tiên trong tháng 9.

Ngôn Tố nghiên người liếc nhìn cô, không cất lời nhưng có ý khen ngợi.

Mùa thu đến không mặc dồ trắng. Mà bây giờ Chân Ái nhìn sắc xanh mơn mởn ven đường: “Lập xuân rồi.”

Đến phòng giám sát trường học, Ngôn Tố ấn Chân Ái ngồi xuống ghế hành lang, khom người xuống, ánh mắt ngang bằng với cô: “Ngồi yên ở đây, tôi lập tức ra ngay, được không?”

https://thuviensach.vn

Mặt Chân Ái ửng đỏ,, không rõ anh bỗng nói bằng giọng điệu ngọt ngào như dụ dỗ trẻ con là sao? Cô không phản ứng anh liền hiểu lầm.

Anh khá nghiêm túc vỗ vai cô : “Đừng sợ, tôi sẽ bắt được gã nhanh thôi.”

Chân Ái mỉm cười: Thật ra thì tôi không sợ.

Ngôn Tố đi vào xem đoạn phim. Giống với cảnh sát nói, nơi đặt bom là góc chết. Phía dưới bên trái của đoạn phim giám sát, chỉ thấy một cánh tay dặt chiếc hộp nhỏ lên bậc thang. Thời gian là hơn sáu giờ sáng.

Góc chết... Càng xác định kẻ gây án chính là sinh viên, giáo viên trong trường.

Thứ Ngôn Tố muốn xem không phải là đoạn phim giám sát khoảng thời gian này, mà là lúc anh đi ra khỏi khu dạy học. Trong đoạn phim, Chân Ái đi theo sau anh, có người vây đến nói chuyện với anh. Một khắc nào đó, dưới góc phải đoạn phim xuất hiện một người đàn ông đội chiếc mũ đen rộng vành, đi nhanh về phía Ngôn Tố.

Gã đi lướt qua bả vai Chân Ái, nhét món quà vào tay Ngôn Tố, một tay khác của gã thả thứ gì đó vào mũ của Chân Ái. Gã quay người rời đi, Ngôn Tố đuổi theo, chạy ra khỏi phạm vi máy quay. nhưng Chân Ái có một hành động kỳ lạ, cô nhìn theo hướng của người kia, che gáy. Gã bứt tóc cô.

Ngôn Tố cau mày xem tiếp. Chân Ái nhanh chóng đuổi đến. Vài giây sau, một nữ sinh nhảy qua dưới góc trái đoạn phim, màn hình ầm ầm nổ tung. Đám người trên bậc thang nổ tung như pháo hoa.

Chân Ái dưới góc phải màn hình kinh ngạc quay người. Nữ sinh tên Angel kia cả người đẫm máu, trong khoảnh khắc dưới tác dụng của sóng xung kích vụ nổ, cô ấy nhào đến bên người Chân Ái. Có vẻ như cô ấy bảo vệ Chân Ái...

https://thuviensach.vn

Lúc Ngôn Tố ra ngoài, Chân Ái ngoan ngoãn ngồi ở vị trí ban đầu, có điều đang bướng bỉnh chà mạnh bàn tay. Anh ngồi bên cạnh cô, sắc mặt không sáng sủa lắm, nhưng tiếng nói rất khẽ: “Sao vậy?”

Cô giật mình, lại lúng túng ngồi yên, mãi sau mới nói: “Vẫn còn mùi.”

Ngôn Tố biết thứ cô nói đến là mùi máu tanh, nhưng không biết an ủi cô thế nào.

Chân Ái có vẻ cũng không cần, cô nhìn chằm chằm ngón tay mình như đang suy nghĩ chuyện khác, im lặng thật lâu mới nói: “Anh đã sớm nhận ra thân phận của tôi rồi đúng không?”

Ngôn Tố không nói dối, gật đầu: “Từ lần đầu tiên đã nhận ra.”

“Tôi sớm nên nghĩ đến.” Chân Ái cong cong khóe môi nhìn trời.

Ngôn Tố cũng nhìn lên trời.

Lại một lúc lâu sau, Chân Ái lẳng lặng nói: “Đặc vụ thứ tư của tôi tên là Harvey, bang Alabama. Anh ấy nói, tên Alabama bắt nguồn từ tiếng thổ dân da đỏ, ý là: Tôi vượt mọi chông gai vì em. Anh ấy nói linh hồn chiến sĩ cư ngụ trong máu đàn ông Alabama. Tên Harvey của anh ấy cũng có nghĩa là chiến sĩ. Anh ấy là chiến sĩ trong chiến sĩ.”

Tôi vượt mọi chông gai vì em,vì bảo vệ em mà tôi dũng cảm chiến đấu đến cùng.

“Mỗi lần về nhà, anh ấy đều kiểm tra trong nhà một lần trước. Hôm đó anh ấy dẫm lên bom hẹn giờ cảm ứng trọng lực, còn một phút nữa sẽ nổ tung. Tôi biết, bom trọng lực hẹn giờ một khi thu hồi áp lực thì thời gian sẽ tăng nhanh gấp mấy lần. Sau khi anh ấy nới lỏng chân, một phút có lẽ sẽ rút ngắn thành mười mấy giây. Anh ấy nói: Một, hai, ba, chúng ta không quay

https://thuviensach.vn

đầu lại, cùng chạy nhé...” Chân Ái cúi đầu, khẽ cười một tiếng, “Ôi... tôi thật ngốc.”

Ngôn tố im lặng không nói, tưởng tượng được tình huống lúc đó. Người đặc vụ kia nhất định là nhìn cô chạy đến khoảng cách an toàn mới thả chân ra. So với mười mấy giây hai người cùng chạy, anh ấy thà cho cô một phút đồng hồ mà chỉ cho bản thân vài giây.

“Sau khi chạy rất xa, tôi giẫm phải một đoạn tay... Anh ấy là anh chàng đẹp trai rất thích sạch sẽ... Tôi lao trở về, như hôm nay vậy, tôi ấn vết thương trên ngực anh ấy. Nhưng anh ấy lại nói: Chạy, Kim, làm ơn, chạy đi!”

Khi đó tên của cô là Kim.

Chân Ái nhìn đèn huỳnh quang trên trần hành lang, thở hắt ra một hơi. Đồng tử Ngôn Tố sâu thẳm không nhìn ra bất cứ tâm trạng nào, đường cong chiếc cằm căng chặt. Anh biết đây chỉ là một góc của tảng băng tối tăm cô dã trải qua.

Một lúc lâu, đột nhiên anh quay đầu lại nhìn cô, bình tĩnh nói: “Chân Ái, nhìn tôi.”

Chân Ái quay đầu lại, ngơ ngác nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt của anh. Anh trầm giọng nói: “Chắc chắn cô là cô gái kiên cường nhất, thiện lương nhất mà tôi từng gặp.”

Chân Ái ngỡ ngàng mở to hai mắt , bất kể là với cô hay với anh, chắc chắn câu nói ấy là một đánh giá khá cao. Cô nghi ngờ có phải Ngôn Tố muốn an ủi cô hay không? Nhưng Ngôn Tố lại vô cùng xác định. Trải qua nhiều bi kịch người thường không tài nào tưởng tượng nổi như vậy, cô vẫn có thể giữ vững đường ranh giới và chuyên môn của mình, cũng không vì cảnh ngộ của mình ma đa sầu đa cảm, lại có thể rơi nước mắt vì nỗi đau của người khác.

https://thuviensach.vn

“Tôi nghĩ, hôm nay tôi đã thấy được lòng cô.” Anh không hề keo kiệt khen ngợi: “Rất tinh khiết, rất xinh đẹp, tôi rất vui.”

Ngôn Tố khẽ mỉm cười: “Không, tôi phải nói là tôi tự hào vì cô.”

Lời ca ngợi không có căn cứ lại chẳng hề quy tắc như vậy khiến lòng Chân Ái dâng lên cảm giác ấm áp. Quả nhiên anh không biết an ủi người khác, ngưng lời khen ngợi và tán đồng của anh đã khiến tâm trạng cô sáng tỏ thông suốt, tràn trề ý chí chiến đấu trở lại.

Nếu anh đã thật lòng khen ngợi thì cô hoàn toàn xứng đáng nhận lấy. Cô chẳng mảy may đỏ mặt, đáp lại anh bằng một nụ cười tươi rói tỏ vẻ cảm ơn. Cô cười chân thành lại đơn thuần, mang theo một chút vụng về không quen. Anh thoáng ngơ ngẩn, chẳng hiểu tại sao trong lòng nghĩ: Ồ, đúng nhỉ, Owen nói không sai, cô ấy cười trông thật đẹp.

Anh hơi lúng túng dời mắt đi, lại hỏi: “Cô đã từng nói cho ai khác biết về những gì cô đã trải qua chưa?”

Chân Ái lắc đầu: “Tôi không được phép khám bác sĩ tâm lý. Vả lại, tôi cũng không cần. Chính tôi có thể xử lý tốt.”

“Tôi cũng tin tưởng cô có thể xử lý tốt.” Anh gật đầu tỏ vẻ ủng hộ, trong lòng có cảm giác kỳ lạ khó hiểu, một hồi lâu sau lại vì cảm giác này mà khinh thường chính mình.

“Xin lỗi.” Anh nắm chặt hai nắm đấm, ấn trên đùi, “Sau này tôi sẽ không nói lại những lời đó nữa.”

Chân Ái khó hiểu: “Anh nói gì?”

“Những lời bảo cô đi khám bác sĩ.” Nói xong, vẻ mặt anh chuyển sang u ám, nheo mắt, “Hóa ra cô chẳng nhớ gì đến lời tôi nói cả.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái cảm thấy mình vuốt ngược lông anh rồi, vội vàng vuốt lại: “Tôi cảm thấy những lời nói đó là anh quan tâm, có điều cách quan tâm khá kỳ lạ thôi.”

“Ai quan tâm cô? Tôi phân tích vấn đề, giải quyết vấn đề mà.” Nói như vậy nhưng trên mặt anh lại ửng lên màu đỏ lúng túng.

“Ồ, vậy à?” Chân Ái không khỏi thất vọng, hậm hực quay đầu nhìn tường.

Ngôn Tố thấy săc mặt cô như vậy bất giác cau mày, nhưng cuối cùng chẳng nói gì cả. Lại yên lặng rất lâu, thò tay lục lọi chiếc mũ sau lưng cô.

Chân Ái sửng sốt, vội vàng quay người lại, thấy anh lấy ra món đồ rực rỡ như ảo thuật: “Anh biết ảo thuật à? Đây là ốc biển ư?”

“Cái này gọi là ốc anh vũ.” Ngôn Tố đang định giải thích cặn kẽ quá trình biến đổi này kia, nhưng thính giả duy nhất lại không nghe mà mải nghịch con ốc nhỏ, tò mò lắc lư, “Đẹp quá!”

Ngôn Tố im lặng ngậm miệng.

“Thảo nào tên là ốc anh vũ, nó rực rỡ y như vẹt* vậy.”

*Vẹt còn được gọi là chim anh vũ

Ngôn Tố nhẫn nhịn, cuối cùng cũng quyết định sửa sai cho cô: “Trong 358 loài vẹt thiên nhiên, có rất nhiều loài không có màu sắc rực rỡ. Ví dụ như vẹt xám châu Phi, lông toàn thân xám xịt vô cùng xấu xí...”

“Vừa nãy sao anh biến ra được vậy?” Chân Ái cố ý không nghe.

Ngôn Tố sầm mặt: “Tôi nói rồi, tôi không biết ảo thuật.”

https://thuviensach.vn

“la, la, la, tôi không nghe.” Chân Ái nhìn trời, lắng nghe âm thanh trong ốc anh vũ, không để ý đến anh.

Ngôn Tố im lặng nhìn, bỗng nghĩ không nói cho cô biết ốc anh vũ này từ đâu đến cũng chẳng sao. Anh không biết người thần bí kia nhằm vào anh hay Chân Ái, nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng không muốn khiến cô bất an. Trước mắt điều có thể chắc chắn chính là bom trên bậc thang không phải gã đặt. Dù sao người đó không thể đảm bảo lúc mình lên bậc thang sẽ không ai đá phải quả bom. Nhưng, đàn tỳ bà và ốc anh vũ, gã muốn nhắn nhủ điều gì?

Điện thoại vang lên, là cảnh sát Blake gọi đến. Anh nghe điện thoại xong cùng Chân Ái đứng dậy rời khỏi.

Chân Ái nghe loáng thoáng được một chút nội dung, hỏi: “Có phải đã xác định được kẻ tình nghi rồi không?”

“Enrique Jason, ba mươi mốt tuổi, học gần mười năm ở Đại học Columbia, khoa Vật lý chính quy, nghiên cứu sinh Thiết bị tự động hóa, tiến sĩ nghiên cứu lĩnh vực Vật lý cơ khí. Gã là thành viên một nhóm nghiên cứu khoa học đang nghiên cứu điện tử, vật lý, công trình, kỹ thuật. Nhưng khoảng thời gian trước thành quả nghiên cứu nhiều năm của gã bị tuyên bố thất bại, luận văn bị nhóm thầy hướng dẫn cho rằng cấp tiến không thực tế. Còn hạng mục của đối thủ cạnh tranh của gã lại được Chính phủ chi năm mươi triệu đô la, chính thức rở thành trợ lý hường dẫn, lập tức bắt tay vào nghiên cứu giai đoạn hai. Gã bị loại ra ngoài.”

Ngôn Tố nói nhanh, bước chân càng nhanh hơn. Chân Ái phải chạy theo anh. Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thầm than trong lòng: Chưa đến năm mươi phút đã tìm ra tội phạm tình nghi. Nhưng ngẩng đầu lên lại thấy Ngôn Tố sa sầm mặt, bước chân nhanh như chớp. Cô không khỏi lấy làm lạ: “Anh không vui à?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố giọng lạnh tanh: “Gã bỏ trốn rồi.”

Chân Ái giật thót, cái tên Jason kia cảnh giác quá rồi. Cô thấy tâm trạng anh không tốt, không hỏi nhiều nữa.Ngôn Tố lạnh lung nói: “Cảnh sát đã tìm được chỗ ở của gã, nhưng đó chắc chắn không phải nơi gã chế tạo bom. Gã còn cẩn thận hơn cả tôi tưởng tượng, trước tiên đã phát hiện ra cảnh sát đang nghi ngờ gã. Như vậy, xem ra gã ắt sẽ tiến hành hành động tiếp theo trước thời hạn. Gã là người Texas, ở New York không có bất kỳ người thân và nơi nào có thể ở nhờ. Cho nên gã chế tạo bom ở đâu đây?”

Chân Ái đi theo anh nhanh chóng xuống bậc thang, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở cực lạnh trên người anh, cô biết anh đang tức giận. Bởi vì anh hứa với cô, nhất định bắt được kẻ tình nghi kia trước vụ nổ lần sau. Nhưng bây giờ, Jason thông minh, nhạy bén nhận thấy điều khác thường nên lập tức bỏ trốn. Chân Ái trở nên khẩn trương, rất hy vọng lời hưa kia đừng tạo áp lực quá lớn cho anh.

Vừa thất thần chân cô bỗng trượt. “A...” Tiếng thét kinh hãi còn chưa phát âm hoàn chỉnh cô đã ngã xuống bậc thang.

Ngôn Tố hoàn toàn không ngờ đến tình huống bất ngờ này, nghe thấy tiếng kêu của cô, anh lập tức quay người lại đỡ. Nhưng anh đi quá nhanh cách cô đến vài bậc thang nên không tới kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô nặng nề ngã xuống chân mình.

Lúc này anh mới nhận ra mình đã đi quá nhanh, lập tức đỡ cô dậy, anh lo lắng nhìn cô một lượt, cau mày trầm giọng nói: “Xin lỗi.”

Chân Ái sửng sốt, bị đau đến độ nói không ra lời, vội vang xua tay, thật sự không cảm thấy cần thiết nói xin lỗi.

Cô nhìn sắc mặt anh không tốt, không biết nên ứng đối thế nào. Anh hỏi thật khẽ: “Đau lắm à?” Giọng có chút dịu dàng mà chính anh cũng không phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

Chân Ái lắc đầu, cười thản nhiên: “Chỉ ngã một cú thôi, nào yếu ớt như vậy chứ.”

Thế nhưng anh lại sầm mặt, đang tức giận với bản thân. Anh lẳng lặng nổi giận, lại khom người, phủi nhẹ bụi bặm trên quần cô.

Chân Ái nhìn tấm lưng anh cúi xuống, liếc nhìn sinh viên qua lại xung quanh, hơi lúng túng. Cô vội vã cúi người: “Để tự tôi...”

Không ngờ đúng lúc anh đứng thẳng người dậy. Trong lúc chớp nhoáng, môi cô khẽ chạm vào trán anh, hôn lên trán anh một cái. Da thịt anh săn chắc tinh tế hơn cô tưởng tượng, mang theo vẻ cường tráng của đàn ông, trên tóc còn mùi hương thoang thoảng của rừng rậm. Chân Ái lúng túng đến cùng cực, dứt khoát không nói lời nào, ngơ ngác giả ngốc.

Ngôn Tố cũng hơi sững sờ, mất mấy giây sau màu mắt mới sáng trong trở lại. Anh đứng ở dưới hai bậc thang, ánh mắt vừa hay ngang tầm với cô, nói như cam đoan: “Lần sau lúc đi cùng cô, tôi sẽ không đi nhanh như vậy nữa.”

Chân Ái đỏ mặt không thể tiếp lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Ngôn Tố quay người đi tiếp, thầm cau mày. Vừa rồi môi cô chạm vào trán anh, mang đến cảm giác mềm mại ướt át, quấn quít lượn lờ, không xua đi dược. Nhưng bất ngờ là anh chẳng hề bài xích, lại có cảm giác vui thích thoáng qua.

Enrique Jason thuê phòng trọ ở khu phố gần trường đại học, đó là một căn nhà cũ kỹ chật hẹp rất bình thường. Không có gã, bà chủ nhà không chịu mở cửa. Lúc Ngôn Tố và Chân Ái theo cầu thang đi lên tầng ba, cảnh sát Blake đang trao đổi với bà chủ nhà trên hành lang, bảo bà mở phòng Jason ra.

https://thuviensach.vn

Bà chủ nhà bốn mươi lăm tuổi, tóc xoăn tít đang tranh cãi bằng thứ tiếng anh pha lẫn tiếng Tây Ban Nha: “Mi dios, u cannot break into mi casa. You bully.” (Trời ạ, anh không therer xông vào nhà của tôi, đồ ăn cướp.)

Blake giải thích rằng Jason bị tình nghi gây ra vụ án nghiên trọng. Bà chủ nhà kiên quyết không tin, khen Jason là “cậu bé tốt”, còn nói gã là khách thuê đàng hoàng “về nhà đúng giờ, ăn ở ngăn nắp”.

Ngôn Tố đi đến, ánh mắt lạnh lùng lướt về phía Blake: “Rất hiển nhiên, cảnh sát như anh còn không xin được lệnh lục soát.”

Blake lngs túng: “Bởi vì không có chứng cứ hữu hiệu, lệnh lục soát đặc cách phê chuẩn đang được xem xét. Nhưng đến lúc đó có lẽ vụ nổ thứ hai đã xảy ra rồi.”

Ngôn Tố: “Nhưng không có lệnh lục soát, bà chủ nhà không thể mở cửa cho anh. Bà là một quý ba chính trực, xin đừng dùng thân phận cảnh sát của anh áp bwacs bà.”

Mọi người: “...”

Anh tới quấy rối à...

Ngôn Tố khẽ gật đầu với bà chủ nhà, nói bằng tiếng Tây Ban Nha: “Lo siento.” (Xin lỗi)

BÀ chủ nhà rất vui vẻ.

Ngôn Tố hỏi: “Đâu là phòng của Jason?”

Bà chủ chỉ ra sau lưng Ngôn Tố.

“Cảm ơn.”

https://thuviensach.vn

Anh nói xong quay người lại đột ngột ra sức đá một cú thật mạnh làm văng cánh cửa. Pha hành động bất thình lình này khiến mắt mọi người ngớ ra, cằm bà chủ nhà như rơi xuống đất.

Trong lúc toàn thể mọi người chết lặng, Ngôn Tố thản nhiên nhún vai: "Tôi không phải cảnh sát."

Ý là anh không cần lo lắng chịu trách nhiệm hành chính. Dù sao công dân bình thường đạp cửa và cảnh sát đạp cửa là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cách biệt hoàn toàn một trời một vực.

Nhóm cảnh sát đều lắc đầu: Anh ta đúng là kẻ điên. Nhưng họ vừa lắc đầu vừa cười trộm. Bà chủ nhà nổi nóng bảo mấy viên cảnh sát mau bắt tên "sâu bọ" là anh đi.

Blake tỏ ra khó xử thở dài: "Tôi là cảnh sát chuyên xử lý vụ án hình sự thôi. Kiểu tranh cãi này không thuộc phạm vi quyền hạn của tôi. Hay là bà gọi 911 đi."

Chân Ái: "..."

BÀ chủ nhà rơi lệ: "Hóa ra các người cùng một giuộc với nhau."

"Các anh thấy đó." Ngôn Tố nhón mũi chân hoạt động một chút, cười vừa lạnh nhạt vừa gian xảo, "Tôi chỉ đá hỏng cửa nhà bà ấy, chẳng hề xâm nhập nhà dân phi pháp nhé."

Hai tay anh bỏ vào túi quần đứng ở ngưỡng cửa, đôi mắt sắc bén bắt đầu lướt nhìn vật dụng trong nhà Jason. Cảnh sát Blake từng chứng kiến năng lực quan sát và suy luận kinh người của Ngôn Tố nên rất yên tâm giao cho anh.

Bà chủ nhà vội nói phải gọi điện thoại cho Jason (dĩ nhiên gọi không được), cảnh sát khác thì thảo luận hướng đi có thể của Jason.

https://thuviensach.vn

Chân Ái dè dặt biến mình thành phông nền, cô cảm thấy xung quanh hơi ồn ào, còn người kia xem chừng sắp xù lông rồi. Quả nhiên một giây sau, Ngôn Tố cau chặt mày, lạnh lùng khẽ quát: “Tất cả các người câm miệng cho tôi.”

Trong lúc nhất thời, căn nhà huyên náo lặng phắc như tờ. Anh còn chưa hài lòng, hậm hực quay đầu về phía một cảnh sát mập mạp, ánh mắt cáu kỉnh: “Tiếng hít thở của anh quá nặng, chói tai và khó nghe, lập tức nín thở. Tôi cần yên tĩnh tuyệt đối,”

Viên cảnh sát mập mạp rất ấm ức, cầu cứu cảnh sát Blake. Blake lườm anh ta một cái, anh ta lập tức ai oán che lỗ mũi. Tất cả mọi người câm như hến, chẳng ai dám thở mạnh.

“yêu cầu của tôi đối với mọi người không cao, chỉ là không cho phép hít thở.” Anh lại cáu gắt nhìn vào trong nhà, hồi lâu sau lại quay đầu liếc nhìn Chân Ái, “Cô có thể.”

Chân Ái cứng đờ. Anh dời mắt đi, còn lẩm bẩm: “Tiếng hít thở của cô rất êm tai.”

Đứng trong snhs mắt sắc bén của nhóm cảnh sát đang che mũi dòm ngó, Chân Ái xấu hổ vô cùng: Đại thần thám Ngôn, anh bận vụ án trước đi, đừng quan tâm tôi, đừng động kinh được không?

Thân hình Ngôn Tố thẳng tắp đứng ở cửa, bộ vest đen tôn dáng người anh càng thêm cao lớn hơn. Căn phòng tranh sáng tranh tối soi vào mắt anh sâu thẳm.

Một giây lại một giây, im lặng như chết. Ba mươi gaiay sau anh cất tiếng: “Trong phòng có rất nhiều tượng gỗ và mô hình, có vẻ giống kẻ yêu thích thủ công. Nhưng màu sắc trên gỗ trên mô hình đã thay đổi, phía trên đóng bụi. Công cụ làm mô hình mô hình như là nhíp, mũi khoan, lưỡi dao lại vô cùng sạch sẽ, thậm chí bởi vì sự dụng thường xuyên mà đã tróc sơn.

https://thuviensach.vn

Từ đó cho thấy, xem ra mô hình đều là dùng để ngụy trang. Một điểm khác là mười mấy ống bút bằng thép lớn nhỏ trên bàn, gã có sở thích sưu tâm ống đựng bút sao? Hay là chúng trông giống ống thuốc nổ kích thước lớn nhỏ khác nhau? Đương nhiên là cái sau. Kết luận là: Công cụ không phải dùng để làm mô hình mà là làm bom. Nhưng trong phòng không có chất hóa học, cho nên gã mang theo công cụ luyện tập cảm giác bất cứ lúc nào. Như vậy, nơi nào có thể cho gã đeo chiếc túi to đựng công cụ ra ra vào vào mà không ai nghi ngờ đây?

Mấy đôi giày đặt ở c ửa, mũi giày có vẻ đã lâu chưa chà, nhưng đáy giày không bẩn. Cho thấy gã chưa từng đến chỗ bùn lầy, laoij bỏ công viên, bến tàu, vùng ngoại ô. Vấn đề xuất hiện là ở trung tâm thành phố, có nơi nào thuộc về gã mà không bị ai quấy rầy đây? thuê sân bãi à? Gã không có nhiều tiền như vậy.

Lại nhìn cửa sổ, đối diện là lối đi hẹp và vách tường, ánh sáng vốn không tốt, thế nhưng gã vẫn dùng rèm cửa sổ màu đen. Kết luân, một alf giấc ngủ của gã có vấn đề do làm việc nghỉ ngơi không có quy luật. Hai là gã không muốn cho người ta biết mấy gã giờ về nhà. Bà chủ nói gã về nhà đúng giờ, thật ra là vì mỗi sáng gã ra khỏi nhà đúng giờ, còn buổi tối trở về không làm phiền đến chủ nhà. Bởi vì gã không có xe cũng không thuê xe, mà đi bộ.”

Sau khi độc thoại một hồi, Ngôn Tố quay người, ánh mắt sắc bén: “Phòng làm việc chế tạo bom của gã có thể đi bộ đến, ở trung tâm thành phố, không phải là sân bãi cho thuê, bất cứ lúc nào gã đeo túi to đi vào cũng không khiến người khác nghi ngờ. Ngược lại gã về nhà muộn sẽ khiến cho những khách thuê khác trong tòa nhà này tò mò,” Ngôn Tố hờ hững cong cong khóe miệng: “Nói như vậy hình như chỉ có một nơi.”

Ngay lập tức, mọi người như tỉnh mộng: Trương học. Kẻ đánh bom Jason vẫn trốn trong trường học.

https://thuviensach.vn

Đến trường chỉ mất năm phút đi xe, từng phút từng phút vẫn trôi qua như mọi ngày. Chân Ái ngồi bên cạnh Ngôn Tố, không nói một lời, bởi vì giờ phút này người anh tỏa ra một vẻ thù địch xa lạ.

Cô biết những suy luận tài ba vừa rồi chẳng hề khiến anh kiêu ngạo hay tự đắc, ngược lại anh rất tức giận. Anh đang giận mình không sớm nghĩ đến phòng thí nghiệm chất nổ của Jason thật ra ở trong trường.

Nhưng Chân Ái cho rằng anh đã quá nghiêm khắc với bản thân. Dù sao, trong tình huống gặp phải một kẻ hòan toàn xa lạ, không ai có thể suy đoán được tất cả suy nghĩ trong lòng gã. Suy luận của anh cho đến bây giờ đã là rất cừ khôi rồi .

Không gian trong xe yên tĩnh, Ngôn Tố chợt cười khẩy: “Quả thật là phong cách của gã.”

Giọng nói như thể anh hiểu rõ tên đánh bom chưa bao giờ gặp mặt kia: “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, gã rất có lòng tin và can đảm, lại chơi chiêu này. Tuyệt!”

Lần đầu Chân Ái nghe thấy giọng nói anh u ám như vậy, bỗng nhiên sống lưng ớn lạnh.

Ngôn Tố lại nhìn Blake ở phía trước:”Lập tức liên lạc với chuyên gia gỡ bom. Rất có thể hiện tại Jason dã buộc bom lên người kẻ thù của gã rồi.”

Chân Ái vừa nge, nhất thời sắc mặt tái đi. Ngôn Tố nhìn cô qua gương chiếu hậu, trong nháy mắt vẻ mặt lạnh băng thả lỏng. Anh vỗ vai cô, khẽ nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây.” Anh nói lời này tự nhiên vô cùng, chẳng hề phát hiện ra có gì không ổn.

Thật ra Chân Ái không hề sợ hãi. Có điều vừa ngước lên thấy ánh mắt đầy thâm ý của cảnh sát Blake, gương mặt cô liền ửng đỏ.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh đã đến trường học, nhóm Ngôn Tố lập tức đi về phía phòng thí nghiệm Vật lý cảu Jason, nhưng chỉ có một người đang sửa sang lại dụng cụ thí nghiệm, chính là Sullivan – đối thủ cạnh tranh của Jason.

Blake thấy lạ, hỏi Ngôn Tố: “Lẽ nào gã không ở trường?”

Thần kinh Chân Ái căng thẳng, đồng chí cảnh sát, anh xác định muốn chất vấn Ngôn Tố sao?

Quả nhiên anh mắt Ngôn Tố như dao khoét vào người Blake: “Loài người ngu xuẩn, có ai nói gã muốn giết Sullivan à?”

Chân Ái bóp trán: Quỷ ấu trĩ, bây giờ không phải lúc khua môi múa mép, đúng không?

Không ngờ như thể Ngôn Tố cảm ứng được ý nghĩ trong lòng Chân Ái, quay đầu lại nhìn cô, hết sức hùng hồn nói nhanh: “Những lời này là học theo cô.”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2.6

Type: Minamishiro

Lúc này Chân Ái mới nhớ quả thật cô đã dùng từ "loài người ngu xuẩn" để hình dung Jason. Được rồi, cô đã sai, cô không nên dạy hư trẻ con.

Ngôn Tố tiếp tục cuộc đối thoại với Blake khi nãy: "Sao gã lại giết Sullivan? Xét trên thông tin chúng ta thu thập được ngay từ ban đầu, lĩnh vực và đề tài Sullivan đang nghiên cứu không hề có thành tựu hay điểm sáng, chỉ số thông minh, thành tích đều rất bình thường, Jason hoàn toàn khinh thường anh ta."

Sullivan sa sầm mặt, giơ giơ tay: "Này, tai tôi không bị điếc."

"Chúc mừng anh." Ngôn Tố không nhìn anh ta, nói với Blake: "Jason và giáo sư Lợi có quan hệ hợp tác và tình cảm thầy trò rất sâu sắc, hiện giờ gã cảm thấy bị phản bội."

Blake kiên trì đi đến trước mặt Sullivan nói rõ mục đích, hỏi thăm nơi Jason có thể ở. Nhưng Sullivan không phối hợp. Anh ta giống phần lớn học giả, bẩm sinh kiêu căng, bài xích người trong giới chính trị và cảnh sát.

Anh ta không có hứng thú ngước mắt: "Bí mật nghiên cứu khoa học, không thể trả lời."

https://thuviensach.vn

Blake bó tay hết cách, Ngôn Tố bất chợt cất lời: “Jason biết cảnh sát đã xác định mục tiêu là gã, cho nên thực hiện kế hoạc giết người trước thời hạn. Bây giờ giáo sư của các anh đang ở trong tay gã.”

“Nói vớ vẩn.” Sullivan bất mãn, “Jason đang nghiên cứu đề tài, giáo sư Lợi đã về nhà từ lâu rồi.”

Blake hốt hoảng: “Chúng ta quên mất nhà giáo sư Lợi rồi.” Hiện giờ chạy đến đã không còn kịp nữa.

Nhưng Ngôn Tố vô cùng kiên định: “Không, họ đang ở một góc nào đó trong trường. Xung quanh trường đều là cảnh sát, thuốc nổ của gã không mang ra ngoài được. Mà gã là người cầu toán, không thể tạo thêm nhiều vụ nổ đã chọc giận gã rồi. Bảo gã chuyển nơi phát nổ từ trường học gã yêu mến đến nhà của người gã căm giận, gã sẽ đồng ý sao?”

Chân Ái lập tức hiểu ra, bởi vì cảnh sát nhanh chóng xác định mục tiêu, Jáon buộc phải gây ra vụ nổ thứ hai nhằm vào người gã muốn giết. Đây rất có thể là lần biểu diễn cuối cùng của gã. Gã ngay cả bom còn tự tay thiết kế đầy sáng tạo và nghệ thuật đến vậy lẽ dĩ nhiên sẽ chọn nơi muôn người chú ý là sân trường chú không phải là khu biệt thự yên lặng vắng vẻ. Nổ chết giáo sư ở trường học châm chọc biết bao.

Hơn một giờ trước xảy ra một vụ nổ, dưới ánh mắt của nhiều cảnh sát như vậy lại xảy ra một vụ nổ lớn hơn, nghĩ thôi đã khiến người ta kích thích rồi.

Blake nghe vậy, lập tức nói: “Jason nhất định sẽ bảo giáo sư Lợi đi với gã, hiện giờ ông ấy đang trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm.”

Sullivan càng thêm tức giận: “Các anh đang nói gì? Jason là một người rất cố gắng, siêng năng nghên cứu, với tính cách của anh ta tuyệt đối không dám…”

https://thuviensach.vn

“Tính cách gì của gã?” Giọng Ngôn Tố bỗng trở nên dữ dội: “Tại sao nói gã cố gắng, siêng năng mà không nói gã thiên phú bẩm sinh? Tôi miêu tả cho anh nhé. Bởi vì gã rất khiêm tốn chịu đựng, không lộ vui giận. Trong các người gã giống như phông nền chẳng có tiếng tăm, chẳng có bất cứ sắc thái gì. Anh chưa từng thấy gã cười, cũng chưa từng thấy gã giận. Anh sẽ không cho rằng gã thành công, bởi vì gã chưa từng khoe thành tích, cũng không cạnh tranh rõ rệt. Nhưng anh cũng không cho rằng gã hèn yếu bởi vì gã chưa bao giờ nói xin lỗi, chưa bao giờ nói có thể. Giáo sư của các anh thường xuyên phê bình gã, gã im lặng thừa nhận chẳng mảy may phản bác, nhưng cũng tuyệt đối không nhượng bộ.”

Giọng điệu anh thay đổi, khôi phục vẻ lạnh nhạt bình tĩnh: “anh nghĩ cẩn thận xem, người mang tính cách như gã có chuyện gì không dám làm?”

Sullivan kinh ngạc đến mức cả người thoáng run lên. Con người Jason giống hệt như ngững gì người đàn ông xa lạ trước mặt này nói, nhưng trước giờ anh ta không hề cảm thấy Jason có chỗ nào đáng sợ. Song giờ qua phân tích của Ngôn Tố, anh ta sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, “Cậu biết anh ta à?”

Ngôn Tố nhanh chóng nói: “Không biết. Đây là chân dung tội phạm chúng tôi phân tích căn cứ theo hiện trường đánh bom.”

Sullivan vội vàng chạy ra ngoài: “Tôi đưa các anh đi.”

Mọi người lập tức đi theo.

Chân Ái đi cuối cùng, có phần lơ đãng. Đoạn miêu tả kia của Ngôn Tố khiến cô nhớ đến người khác, là anh trai. Anh trai cô chính là một người như vậy, đối với mọi người mà nói là một người rất đáng sợ.

Cô day day trán, hình như mỗi lần nghĩ tới anh trai đầu liền hơi đau. Hôm nay có vẻ đau dữ dội hơn. Bước chân cô càng lúc càng chậm.

https://thuviensach.vn

“Chân Ái.“

tiếng nói nơi xa khiến cô hoảng hốt. Cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, thấy Ngôn Tố đang đứng ở cửa phòng thí nghiệm. Tất cả mọi người đã đi, chỉ còn anh đang đợi cô.

Anh đứng ngược sáng, khuôn mặt đường nét rõ rằng tuấn tú đến mức không quá chân thật trong ánh sáng chói loà. Cô dần dần hồi tỉnh khỏi phút thất thần.

Ngôn Tố vốn chê cô phản ứng chậm, nhưng trong thoáng chốc trông thấy ánh mắt trống rỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi khiếp đảm của cô, anh lập tức cau mày, đi về phía cô: “Cô làm sao vậy, khó chịu ở đâu?”

Chân Ái đã tỉnh táo trở lại, lo lắng bản thân liên lụy đến tốc độ của Ngôn Tố, cười áy náy rồi lắc đầu: “Không sao.”

Dáng vẻ áy náy của cô lại khiến anh bực bội khó hiểu. Ngôn Tố nhìn vết máu đã khô trên quần áo cô, bứt rứt thu hồi ánh mắt: “Là tôi không tốt, tôi vốn nên đưa cô đến bệnh viện khám trước,”

Nhưng anh nhất định phải ngăn chặn vụ thứ hai, có điều đàn tỳ bà và ốc anh vũ kia khiến anh không yên lòng để Chân Ái đi một mình.

Chân Ái không ngờ anh sẽ nói vậy, trấn an anh: “Tôi biết tình trạng sức khoẻ của mình, không sao đâu. Trong trường đều là sinh viên, không thể khiến họ bị nguy hiểm nữa. Chúng ta lập tức đến đó đi.”

“Ừ, tôi nhất định giải quyết tên khốn kia bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó đưa cô đi bệnh viện.”

Phòng thí nghiệm Vật lí cá nhân số hai của Jason nằm dưới tầng hầm một khu thí nghiệm. Lúc Chân Ái và Ngôn Tố đến, cảnh sát đang sơ tán

https://thuviensach.vn

sinh viên trong toà nhà. Do mấy giờ trước từng xảy ra vụ nổ, nên các sinh viên đều trật tự ra ngoài, gương mặt mọi người đều lộ rõ vẻ hoang mang.

Ngôn Tố đi lên bậc thang, nhớ ra gì đó, bước chân khựng lại, quay người đặt tay lên vai Chân Ái, nhìn thẳng vào cô. Mắt anh trong veo như bầu trời, hứa hẹn: “Tôi sẽ trở lại ngay, cô ở đây trờ tôi.”

Lòng Chân Ái bỗng trĩu nặng, trong nháy mắt như rơi vào nỗi đau đớn tột cùng, hít thở không thông.

Ôi, sao giống thế! Anh trai cũng từng nói với cô như vậy, sau đó không còn trở lại nữa. Câu nói này lá câu nói cuối cùng mà anh nói với cô.

Cô phần nào lộ vẻ ủ rũ nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt của anh, thế giới tinh khiết đến thế chỉ có một mình cô. Bỗnh nhiên tâm trạng cô sa sút, không khỏi đau buồn nói: “Tôi nhất định phải đi.” Ngập ngừng rồi lại nói: “Người nói lời này đều là kẻ bịp bợm, bất kể tôi chờ bao lâu cũng không trở lại.”

Đáy lòng Ngôn Tố vụt qua cảm giác đau nhói khó hiểu. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Chân Ái hiện ra vẻ mặt xót xa và bất lực như vậy, không cần nghĩ cũng biết câu nói vừa nãy sai rôi, nhất định đã chạm vào vết thương trong quá khứ của cô.

Anh siết chặt lòng bàn tay, nắm thật chặt bả vai cô, cúi người xuống, nhìn đăm đăm vào cô, giọng nói gần như cầu xin niềm tin của cô: “Tôi cam đoan, tôi sẽ không sao.”

Nhưng cô bướng bỉnh đến mức gần như cố tình gây rối, hệt như đứa trẻ không hiểu lý lẽ, :Anh gạt người.”

Ngôn Tố sửng sốt, giờ phút này hành động của Chân Ái hoàn toàn vượt khỏi phạm vi của bất kì nghành học nào anh am hiểu, cũng hoàn toàn vượt khỏi phạm vi năng lực xử lí của anh.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên anh cảm thấy luống cuống tay chân, lần đầu tiên không biết ứng đối như thể nào. Anh hơi cau mày, vẻ mặt khó lường. Thế mà cô không hề sợ hãi, hiên nganh khiêu chiến ánh mắt nghiếm ngẫm của anh. Giằng co trong giây lát, nhìn đôi mắt đen trong và đôi môi hơi nhếch lên của cô, anh bất chợt mềm lòng.

Anh gần như khẽ thở dài không biết làm sao, giữ lấy bả vai gầy gò của cô, khẽ nói: “Đi thôi.”

Xuống tầng hầm, cảnh sát Blake xem chừng rất áp lực nói với Ngôn Tố: “Gã dùng tất cả thuốc nổ, chuyên gia gỡ bom ước lượng có thể nổ cả tòa nhà.”

Ngôn Tố không tiếp lời. Rẽ qua bảy, tám khúc ngoặt đi vào phòng thí nghiệm, thấy giáo sư Lợi ở trấn, trên người trói vài chục đến cả trăm ống thép thuốc nổ, trước ngực là một chiếc hộp lớn, mở ra một lỗ nhỏ, đồng hồ đếm ngược hiên 00: 14: 59

Mấy chuyên gia gỡ bom đang căng thẳng đối phó với quả bom trên ngực giáo sư, còn kẻ đầu sỏ Jason đang bị còng tay đứng một bên, trên mặt là nụ cười nhạt.

Nhóm cảnh sát phòng chống cháy nổ đang lắp đặt tường chống lửa, lỡ như xảy ra sự cố, bức tường có thể giảm bớt sức phá hoại của vụ nổ đối với tòa nhà và cảnh vật xung quanh. Một bộ phận cảnh sát đang dọn dẹp các chất hóa học, vật lý và các dụng cụ máy móc chế tạo thuốc nổ, còn một bộ phận khác thì lắp đặt màn hình theo dõi. Mười mấy người đang bận rộn trong không gian chất hẹp, không ai phát ra tiếng động dư thừa.

Chân Ái liếc nhìn Jason, không giống với tưởng tượng của cô, người đàn ông này rất thanh tú, thậm trí ôn hòa. Gã đang mỉm cười nhìn màm hình giám sát trong phòng thí nghiệm. Đó là đài thông tin đầu cuối có thể theo dõi khắp mọi nơi trong sân trường, vốn đưa hình sân trường nhưng

https://thuviensach.vn

trong nháy mắt chuyển thành đoạn phim tự quay. Trong đoạn phim, giáo sư Lợi run rẩy van xin: “Rất nhiều ý tưởng trên phương diện điện tử vật lý của Enrique Jason thực ra rất chính xác, khả thi. Không phải cấp tiến mà là vượt thời đại. Là tôi ganh tị cậu ta vượt qua tôi. Là tôi ăn cắp một phần nghiên cứu của cậu ta.” Trong đoạn phim giáo sư nhìn lên phía trên góc trái một cái, hơi run rẩy, lập tức đổi từ ngườiữ: “Không, rất nhiều, rất nhiều ý tưởng và luận văn. Còn, còn lấy một phát minh của cậu ta xin bản quyền sáng chế…”

Chân Ái kinh ngạc, đây chính là ân oán giữa giáo sư Lợi và Jason. Ân sư ngưỡng mộ nhiều năm lại lợi dụng cướp đi học thuật và bản quyền sáng chế của gã, cuối cùng còn vứt bỏ gã ư?

Đang suy nghĩ thì đoạn phim đột ngột dừng lại. Màn hình nhằng nhịt nhiễu loạn. Ngôn Tố mặt vô cảm buông đầu giắc cắm vừa rút xuống, nhưng không phải tivi mà là một thiết bị trong phòng thí nghiệm.

Anh sờ chiếc máy hình dáng không lớn kia lẩm bẩm: “Điều khiển từ xa? Thật là thấp kém. Đối thủ như vậy bao giờ cũng khiến tôi cảm thấy nhàm chán.”

Nụ cười trên mặt Jason hoàn toàn biến mất, dần dần lộ vẻ u ám.

Ngôn Tố không nhìn gã, nói với Blake: “Nói với người phát thanh trong trường, giáo sư Lợi bị người khác uy hiếp, độ tin cậy của thông tin sẽ giảm mạnh.”

Blake sửng sốt, hiểu ra ngay, lập tức gọi người đi báo. Chân Ái cũng nhìn ra, Ngôn Tố cố ý kích động Jason. Sắc mặt gã thay đổi phần nào, vô cùng tò mò nhìn chằm chằm Ngôn Tố. Nhưng Ngôn Tố vẫn không nhìn gã mà nghiêm túc lật xem sổ ghi chép và bản nháp của gã trong phòng thí nghiệm.

https://thuviensach.vn

Tường chống lửa đã dựng xong, chuyên gia gỡ bom vẫn đang chăm chú làm việc.

Lúc còn mười một phút là phát nổ, Blake tuyên bố để lại một chuyên gia gỡ bom, số cảnh sát còn lại rút lui khỏi tầng hầm, quan sát tình hình thông qua điện thoại ghi hình. Sau khi mọi người lên mặt đất, vô số ánh mắt nhìn vào màn hình. Hai đầu đều im lặng. Dù giáo sư Lợi thật sự có tội lỗi như Jason lên án hay không, người bình thường cũng không thể an ổn nhìn một người sống bị nổ thành bụi phấn.

Chân Ái nhìn chuyên gia gỡ bom bình tĩnh yên lặng và giáo sư Lợi mồ hôi chảy ròng ròng trong màn hình, cũng không khỏi dần thấp thỏm, nắm chặt bàn tay.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rốt cuộc chuyên gia gỡ bom đã tháo được hai phần ba miếng sắt tình giờ. Lúc mọi người vừa định thở phào nhẹ nhõm thì chuyên gia gỡ bom mặc bộ đồ phòng hộ dày cộm tránh ra, trên màn hình xuất hiện một bảng mật ma bàn phím số.

Anh ta bình tĩnh, ngắn gọn nói: “Mật mã. Sáu chữ số. Một lần cơ hội.”

Ngoài dự liệu của Chân Ái, đây là một tiếng nói vô cùng trẻ trung, nghe ra hắn xấp xỉ tuổi Ngôn Tố. Rất hiếm thấy trong số chuyên gia gỡ bom.

Blake lập tức nhìn về phía Jason: “Nói mật mã đi, chúng tôi hứa sẽ xin giảm hình phạt giúp anh.”

Jason điềm nhiên nhún vai, rõ ràng không quan tâm. Có mấy cảnh sát suýt chút nữa xông đến đánh gã nhưng bị người khác cản lại. Tất cả đều có phần nóng nảy. Con số đỏ chót trên đồng hồ trôi đi kích thích thần kinh mỗi người.

Jason cười điềm nhiên như không, vẻ mặt kiên định và điên cuồng chờ đợi sự huỷ diệt.

https://thuviensach.vn

Từ đầu đến cuối Ngôn Tố đều ẩn trong góc, lẳng lặng quan sát. Anh nhìn thấy lúc chuyên gia gỡ bom nói "sáu chư số" thì đáy mắt Jason loé lên vẻ cuồng vọng.

Hiện trường rối loạn vô cùng. Tiếng nói của Ngôn Tố vang lên làm an lòng mọi người: "Không phải chữ số, là chữ cái."

Lúc nói lời này, anh vẫn bình tĩnh nhìn Jason, bắt lấy từng biến chuyển cảm xúc trên mặt gã. Jason vô cùng sửng sốt, lúc này mới phát hiện chàng trai trẻ tuổi vừa nãy khinh thường tác phẩm của gã vẫn còn ở hiện trường. Vẻ hoảng loạn của gã không qua được mắt Ngôn Tố: "Có vẻ là bàn phím số, nhưng thế này hình như quá đơn giản. Với chỉ số thông minh và sự kiêu ngạo của anh, ắt hẳn chẳng cảm thấy bõ bèn gì. Cho nên là chữ cái."

Gã im lặng, nhưng điều thật sự không khiến anh xác định chính là cảm xúc của Jason. Phân tích góc độ tâm lý, như vậy thường có thể khiến người bị phân tích phản cảm cực kì. Quả nhiên Jason nheo mắt lại, im lặng và quái gở nhìn anh chằm chằm.

Ngôn Tố càng lạnh nhật bình tĩnh, như cư xử với đối thủ không đáng nhắc đến: "Là từ đơn gì nhỉ? Danh từ Vật lý, hoa cỏ cây cối, địa điểm con người, dụng cụ xe hơi,…"

Anh tỉ mỉ nhìn mỗi phản ứng rất nhỏ của Jason, khoanh vùng được phạm vi.

"Tên ngươi."

Cả khuôn mặt Jason bỗng trổ lên căng thẳng, Ngôn Tố khinh thường cười một tiếng, giọng diệu bình thản: "Anh cho rằng bản thân là một nhà khoa học vĩ đại, dĩ nhiên không dùng tên người bình thường. Anh và giáo sư Lợi không có xích mích cá nhân, đó cũng không phải người quen của các anh. Doanh nhân giới Vật lý ư? Có rất nhiều. Tìm được từ đâu? À, đúng rồi. Vừa rồi anhthu đoạn phim kia cho giáo sư Lợi, là anh bảo ông ta nói. Đây là

https://thuviensach.vn

động thái tâm lí của anh, ngẫm nghĩ cẩn thận, hình như tôi nghe được vài từ khoá rất thú vị… Phát minh, cấp tiến, vượt thời đại, ghen tị, ăn cắp, bản quyền. Nghĩ như vậy, chỉ có một người."

Mặt Jason trắng dần trắng dần.

"Trong mắt anh, cả đời người này có hơn hai nghìn phát minh, hơn một nghìn bản quyền sáng chế. Phát minh và sáng tạo của ông ấy đã làm thay đổi tiến trình của thời đại. Ông ấy nhỏ mọn, ghen tị, ông ấy nhận hết phát minh sáng tạo của nhân viên làm việc trong phòng thí nghiệm là của mình, mang tên mình." Ngôn Tố thản nhiên tuyên bố: "Ông ấy chình là nhà phát minh vĩ đại nhất thế kỉ trước, Edison, Edíon đúng sáu chữ."

Jason hơi trợn to mắt, lạnh mặt, không thể tin nhìn chằm chằm Ngôn Tố, hai tay cũng bất giác cử động.

Ngôn Tố nhìn gã hồi lâu, chợt nhếch khoé môi: "Rất đáng tiếc, vẫn không phải Edíon."

Thân thể Jason khẽ run, siết chặt nắm đấm.

"Edíon không thể mang đến sự đồng cảm trong anh. Người thật sự tạo cho anh cảm giác đồng cảm có thiên tư lỗi lạc, vượt xa thời đại, cấp tiến lại dũng cảm, có vô số phát minh được ghi lại nhưng chưa từng được đãi ngộ và đáh giá công chính trong lịch sử. Lúc câu nói Dòng điện một chiều là tương lai của khoa học của Edíon nổi tiêng thế giới, ông ấy đã phát minh ra dòng điện xoay chiều và vứt bỏ quyền sáng chế, hiến tặng miễn phí cho toàn bộ nhân loại. Trong mắt anh, ông ấy có vô số sáng tạo mà sau khi ông ấy chết thế tục mới kinh hãi. Ông ấy vất vả cả đời, thất bại sầu não, liên tiếp bị người cùng nghành, nhất là Edíon gạt bỏ và chèn ép. Anh cho rằng đây chính là hình ảnh của anh, cho nên anh nhất định sẽ đặt mật mã là mmột nhà phát minh Vật lý lhác cùng thời với Edíon, một thiên tài bị Edíon ghen tị và chèn ép không ai biết đến – Tesla."

https://thuviensach.vn

Anh dứt lời, xung quanh im ắng. Trong một phút ngắn ngủi anh đã dễ dàng vạch trần nỗi lòng của Jason, như thể rút tơ bóc vỏ. Đôi mắt Jason hoàn toàn u ám, trừng thẳng vào Ngôn Tố. Ngôn Tố không hề nao núng, trước sau vẫn lạnh nhạt.

Blake hoảng loan: “Nhưng Tesla, Tesla chỉ có năm chữ cái.”

Ngôn Tố cười nhạt: “Tesla là họ, anh Jason cho rằng Tesla là thần tượng của mình, đương nhiên anh ta sẽ tự phụ lại thân thiết gọi tên ông ấy – Nikola, Nikola Tesla. Nikola đổi trên bàn phím là 645652.”

Ngôn Tố nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Jason, bình tĩnh nói: “Anh Jason, Tesla là một thiên tài bị lãng quên. Còn anh, rất đáng tiếc anh chắc chắn là một tên tội phạm không đáng nhắc đến.”

Bên kia màn hình, nhân viên gỡ bom đồng bộ nhập mật mã, khoảnh khắc nhấn nút xác nhận, tim của nhóm cảnh sát đều ngừng đập. Kết quả không nổ, khoá mật mã an toàn mở ra.”

Chân Ái thở phào nhẹ nhõm, gió xuân thổi nhè nhẹ, lòng bàn tay thoáng lạnh. Úc này cô mới phát hiện trong lúc vô thức cơ thể đã đổ mồ hôi. Trong nháy mắt, đầu óc vì khẩn trương chợt được thả lỏng nên hơi choáng váng, nhưng có một ý nghĩ rõ ràng: Ngôn Tố, anh ấy thật sự là một thiên tài!

Cô nhìn về phía anh, chỉ thấy được gương mặt nghiêng anh tuấn, nghiêm túc và chú tâm nhìm chằm chằm màn hình.

Chuyên gia gỡ bom cắt luôn dây còn lại. Trải qua giờ phút căng thẳng vừa rồi, nhóm cảnh sát đều thả lỏng trong phút chốc. Nhưng Ngôn Tố không hề thư giãn, anh nhìn màn hình, dáng vẻ đăm chiêu. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cô, đôi mắt như xuất thần của anh bỗng sáng trong trở lại, từ từ quay đầu nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Trái tim Chân Ái giật thót, không biết nên nói gì. Khuôn mặt vốn vì vụ án mà trang nghiêm của anh dịu đi phần nào, nói: “Đợi chút nữa, xong ngay thôi.”

Lúc này Chân Ái mới nhớ đến vừa rồi anh nói muốn đưa cô đi bệnh viện, cô khẽ mỉm cười tỏ vẻ không vội.

Jason hoàn toàn sụp đổ, không còn dáng vẻ thờ ơ bình tĩnh như khi nãy, nhìn Ngôn Tố như nhìn khắc tinh trong số mệnh của gã, ngây người hồi lâu rồi mới nói: “Tôi nhận thua tôi sẽ phối hợp với cảnh sát, tôi yêu cầu giảm án.”

Cảnh sát Blake phẫn nộ trừng gã: “Muộn rồi.”

Jason tuyệt vọng nhìn về phía Ngôn Tố. Anh không nhanh chóng kết luận như Blake, lại nhìn chằm chằm về phía màn hình lần nữa, đồng hồ trên bom hiển thị là 00: 03: 43.

Bên kia chuyên gia gỡ bom dừng lại, điềm tĩnh nói; “Sợi cuối cùng, dây đen, hay dây trắng?”

Yên lặng như tờ. Nhóm cảnh sát từ hy vọng lại đột ngột rơi xuống đêm đen. Giờ cảnh sát Blake mới hiểu được hàm nghĩa câu nói vừa rồi của Jason, anh ta không vui lắm, âm u nhìn về phía gã, vô cùng miễn cưỡng nói: “Anh nói đi.”

Jason bắt được phao cứu sing, vội vàng nói: “Sợi trắng. Cắt soịư trắng sẽ không sao. Tôi thích màu trắng, màu trắng cũng có thể đại diện cho tôi.”

Chân Ái đứng bên, sắc mặt tái đi. Vấn đề giống nhau thế nhưng cô lại gặp lần nữa. Dây nổ từ trước đến nay đều là màu đỏ màu xanh, đâu có màu trắng màu đen chứ? Ngoai trừ lần đó, ngoại trừ lần coo gặp phải. Nhưng bây giờ lại xuất hiện cảnh tượng tương tự lần nữa, lẽ nào là trùng hợp sao?

https://thuviensach.vn

Chuyên gia gỡ bom bình tĩnh chờ đợi đáp án cuối cung: “Quyết định?”

Blake nhìn Jason: “Anh xác nhận là sợi ttrắng? Đừng có giả vờ với tôi.”

Sắc mặt Chân Ái không tốt lắm, nhìn về phía Ngôn Tố, cô bỗng nhiên có niềm tin trước đây chưa từng có, anh nhất định có thể nhìn ra Jason có nói dối hay không.

Hai tay Ngôn Tố cho vào túi, mím môi, điềm tĩnh nhìn Jason, đang suy đoán nỗi lòng.

Jason không nhìn màn hình mà nhìn Ngôn Tố đầy thâm ý, nhếch môi nở nụ cười khiêu khích lại hợm hĩnh.

Lúc này, bên kia màn hình giáo sư Lợi cất tiếng, nói ra câu khiến mọi người chấn động, bao gôm cả Jason,

“Cậu bế, đưa kéo cho tôi nào.”

Giáo sư Lợi nước mắt giàn giụa: “Quốc gia bồi dưỡng một chuyên gia gỡ bom phải mất mấy triệu đô, cha mẹ cậu nuôi dưỡng cậu phải dốc biết bao tình cảm và tâm huyết. Cậu bé, dùng kỹ thuật chuyên nghiệp của cậu vào nơi cậu cần dùng. Hôm nay, cậu đã làm rất tốt, đừng để sinh mệnh trẻ tuổi của cậu lãng phí ở chỗ tôi. Cậu bé, đưa kéo cho tôi.”

Gió xuân xào xạc thổi qua mặt đất, lạnh thấu xương. Trong màn hình, bóng dáng chuyên gia gỡ bom khựng lại một giây, nhưng không xoay người, tiếng nói của anh ngây ngô mà trầm khàn: “Người lính không thể lùi bước thưa ông.”

Một câu nói như vậy khiến Chân Ái bên này màn hình rưng rưng nước mắt.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát Blake cau mày, một lúc lâu khẽ nói một câu: “Nếu quả thật phát nổ, chúng ta không thể liên lụy một gia đình khác.”

Chân Ái nghe thấy anh ta không nói một người khác mà là một gia đình khác. Bởi vì bi lịch từ trước đến nay đều liên kết thành hàng, vỡ tan cả gia đình.

Anh ta cất cao giọng hạ lệnh: “Morgan, lập tức rút lui. Đây là mệnh lệnh của thượng cấp.”

Nguyên tắc cao nhất của người lính là tuân thủ mệnh lệnh, không được cãi lời. Cuối cùng chuyên gia gỡ bom đưa kéo cho giáo sư lợi, lui ra ngoài. Thời gian trôi qua từng chút, đồng hồ trên quả bom hiển thị con số 00: 03: 16.

Ngôn Tố thoáng nheo mắt, tốc độ nói đột nhiên nhanh gấp ba: “Tính cách của anh tự đại lại không cho phép bị chất vấn. Ngay từ lúc đầu tôi đã dùng đủ hành động kích thích anh. Trong tiềm thức, anh xem tôi là đối thủ, chủ động nói sợi trắng là nói cho tôi nghe. Đối với anh mà nói, vào ngục giam mấy chục năm không bằng tạo ra một vụ nổ long trời lở đất. Dù sao, đây có thể là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ cuối cùng trong cuộc đời anh. Lòng tự ái và niềm kiêu ngạo của anh không cho phép anh kết cục vào tù, mà cá tình cầu toàn và kích động của anh sai khiến anh gấp rút nhìn nó huỷ diệt tất cả. Cho nên anh nhất định sẽ gạt tôi.”

Jason không nhúc nhích, bất cứ bộ phận nào trên cơ thể bao gồm cả lông mi, tròng mắt, ngón tay đều không có động tĩnh. Gã đã sớm nhận ra người này không đơn giản, taqam tình của gã chắc chắn không thoát khỏi ánh mắt của anh. Cho nên giờ phút này, gã căng thẳng đến mức đầu óc đều ngưng chuyển động.

Chân Ái lo lắng chưa từng có, như thể đấu tranh nội tam. Cô nắm chặt quả đấm, môi mím lại đến mức trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Blake ra lệnh về phía ống kính: “Đó là màu đen…”

“Chờ một chút.” Chân Ái đột nhiên mất khống chế kêu lên một tiếng, nói xong lại ngây dại. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào cô, cô mới phát hiện mình đã luống cuống.

Cô luống cuống nhìn về phía Ngôn Tố, nhưng chạm phải đôi mắt thờ ơ lại loé lên một ý cười của anh. Cô không nhìn lầm, anh đang cười. Như thể nếu cô không kêu lên câu kia, anh sẽ ngăn cản vậy.

Ngôn Tố dời ánh mắt, nhìn về phía Jason. Khoảnh khắc Chân Ái kêu lên khi nãy, mi tâm của Jason thoáng động, rất nhỏ nhưng không thoát khỏi tầm mắt Ngôn Tố. Như thể lời nói của Blake khiến gã bước vào giây phút đếm ngược chào mừng, mà Chân Ái đã dập tắt pháo hoa ngày lễ.

Anh nói: “Xin lỗi, tôi vẫn chưa nói hết lời. Anh rất thông minh, đoán được tôi sẽ nghi ngờ anh gạt tôi, đoán được tôi sẽ lựa chọn kết quả ngược lại. Cho nên lời anh nói là đáp án chính xác. Dùng đáp án chính xác gạt tôi khởi động vụ nổ, đây mới là thứ hoàn mĩ nhất.” Nụ cười nơi khóe môi Ngôn Tố mang theo khí thế bừng bừng, “Màu trắng.”

Sợi dây màu trắng. Mặt Jason hoàn toàn trắng bệch. Trong màn hình, hai tay giáo sư Lợi run cầm cập, lặng lẽ cầu chúa phù hộ, cây kéo đặt lên sợi dây trắng, nhắm mắt lại, cắt bỏ.

Đống hồ tắt ngúm. Mọi người như trút được gánh nặng! Tất cả lau mồ hôi trên trán, thở phào, vui mừng chúc phúc lẫn nhau. Chuyên gia gỡ bom trở lại xử lí nốt số bom còn lại.

Nhóm cảnh sát định đi qua chúc mừng, bắt tay Ngôn Tố, thế nhưng anh lại lạnh mặt, lùi ra sau rất xa: “Môi trường nuôi cấy vi khuẩn đừng đến gần tôi.”

https://thuviensach.vn

Jason bị giải đi, lúc bước ngang qua Ngôn Tố, không thể tin được nhìn anh: “Làm sao anh… anh là ai?”

Ngôn Tố không trả lời trực tiếp: “Màu trắng là đáp án chính xác, vì sao anh cho rằng bản thân là ánh sáng soi đường sao?”

Jason vô cùng sửng sốt, gã đã bị anh phân tích đến mức tơi bời.

Ngôn Tố thở dài; “Nhưng mà nó đã bị cắt đứt rồi.”

Jason như bị sét đánh, tiếp theo cười khổ: “Trên đời này chưa từng có ai hiểu tôi như vậy, có lẽ vốn có thể làm bạn.”

“Tôi không làm bạn với kẻ giết người.” Ngôn Tố rất lạnh nhạt và xa cách. “Vả lại, tôi không hiểu anh, tôi chỉ đang suy luận thôi.”

Jason lạc hồn mất vía bị đưa đi.

Chân Ái cố định hỏi Jason nghĩ sao khi dùng dây trắng đen thay thế dây đỏ xanh nhưng không có cơ hội đến gần. Trên đường đến bãi đỗ xe, cô nghĩ đến cuộc đối thoại giữa Ngôn Tố và Jason, nổi máu muốn đùa nghịch, sán đến cố ý trêu trọc anh: “Jason nói anh hiểu gã đấy!”

Ngôn Tố tái mặt: “Hiểu là một từ chứa sắc thái tình cảm. Không được dùng bậy bạ.”

“Vậy người anh hiểu chắc hẳn rất ít.”

Ngôn Tố nghĩ ngợi: “Ừ, rất ít.”

Chân Ái nhìn hoa trên bãi cỏ, khẽ hỏi: “Vậy… anh có hiểu tôi không?”

Tim cô đập thình thịch, nói xong liền quay đầu đi không nhìn anh, giả vờ thưởng thức phong cảnh bên đường, giả vờ như chỉ thuận miệng hỏi thôi.

https://thuviensach.vn

Mắt Ngôn Tố chợt loé sáng, liếc nhìn cô.

Cô quay đầu nhìn bâng quơ, trên mái tóc dài buông xoã còn dính bụi bặm và vết máu. Anh không cảm thấy dơ bẩn, ngược lại có sự xúc động khó hiểu muốn phủi đi vết bẩn giúp cô.

Anh rời mắt, nhìn con đường phía trước, thản nhiên nói: “Không hiểu lắm… Nhưng rất muốn hiểu.”

Anh nói xong, nhưng cô không quay đầu lại, bước chân nhẹ nhangg đi về phía trước. Lúc đó cây hai bên đường đều đã nhú mầm non. Gió xuân thổi nhè nhẹ, dưới từng điểm màu xanh non tinh mịn, cô tóc đen áo trắng, bàn tay nhỏ bé chắp sau lưng, kiêu ngạo ngẩng đầu. Ngôn Tố nhìn từ phía sau, bỗng nhiên cuíi đầu cười một tiếng. Không biết tại sao, hôm nay tâm trạng rất tốt…

Trên đường lái xe đến bệnh viện, Ngôn Tố nhận được một cuộc điện thoại, vì quên mang tai nghe bluetooth, mà luật giao thông quy định lái xe không thể cầm điện thoại di động nói chuyện, người nào đó cố chấp tuân thủ luật lệ giao thông nên quyết định mở loa ngoài. Ngôn Tố còn chưa kịp lên tiếng thì đối phương đã nghiêm khắc và hơi khiển trách cất lời: “Hôm nay cậu làm gì?”

Giọng nói cáu kỉnh như vậy doạ Chân Ái giật thót, có người dám nói vậy với Ngôn Tố ư? Phản ứng đầu tiên cô cho rằng đó là ba của Ngôn Tố, nhưng người này nói tiếng Anh. Cô cẩn thận ló đầu nhìn, trên màn hình hiển thị “Giáo sư Hill”. Cô chưa từng nghe nhắc đến.

Nhưng phản ứng tiếp theo của Ngôn Tố càng doạ Chân Ái giật mình. Anh chú tâm lái xe, vẻ mặt bình rất tĩnh, nói: “Em sai rồi.”

Trong điện thoại, giọng giáo sư Hill dịu đi một chút, nhưng rõ ràng vẫn còn rất thịnh nộ: “Sai chỗ nào?”

https://thuviensach.vn

“Vụ nổ của Đại học Columbia em không nên tự tiện làm miêu tả tâm lí cho kẻ đánh bom.” Tiếng nói thong thả chẳng còn chút kiêu căng của thường ngày.

Chân Ái ngồi cứng đơ trên ghế lái phụ, suy đoán rằng giáo sư Hill là thầy của Ngôn Tố. Hic, xem chuyện giáo sư mắng học sinh khó xử quá đi mất. Nhưng khi cô len lén liếc nhìn Ngôn Tố qua kính chiếu hậu, trông anh chẳng hề bất mãn hay ngại ngùng, ngược lại vẻ mặt rất thành khẩn: “Em sai ở chỗ quá mức khoếch đại tác dụng tâm lý học trong điều tra tội phạm. Dưới tình huống chưa có bất cứ đầu mối dư thừa nào, em đã hoàn toàn dựa vào tâm lý học tội phạm. Mà còn, trước khi tổ phân tích hành động FBI đến thì em đã tự phác hoạ, không tham khảo hoặc trao đổi với bất kì ai. Việc này rất nguy hiểm lại không khoa học.”

Anh xin lỗi thành tâm thành ý như vậy, nhưng giáo sư Hill càng nổi cơn thịnh nộ, gần như hà khắc khiển trách: “Biết rõ còn cố phạm phải. Tôi thấy cậu hưởng thụ tiếng vỗ tay quá nhiều, kiêu căng tự mãn, càng học càng thụt lùi.”

Ngôn Tố đỏ mặt. Anh im lặng một lúc lâu mới nói: “Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối…”

Lời còn chưa dứt thì giáo sư Hill đã lập tức cúp máy. Ngôn Tố bình tĩnh lái xe, môi khẽ mím lại. Chân Ái chưa từng thấy anh đỏ mặt vì thẹn, thoáng chốc ngượng ngùng đến độn thổ, hận không thể nhảy xuống xe để lại không gian này cho một mình anh. Trời ạ, vừa rồi cô nên giả bộ ngủ. Sau lại đi nghe cuộc điện thoại khó xử chết người này chứ.

Mười mấy phút tiếp theo, trong xe yên lặng như tờ. Gương mặt anh vẫn căng thẳng như đang rất nghiêm túc lái xe, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng hơn bình thường. Anh lẳng lặng nổi giận, như là giận chình mình.

https://thuviensach.vn

Chân Ái vốn định không lên tiếng, nhưng đợi mười mấy phút, cảm thấy anh đã nguôi ngoai phần nào, lại cảm thấy vừa rồi giáo sư Hill trách mắng anh như vậy, anh ngoan ngoãn chấp nhận thì thật ấm ức thay anh. Cô muốn an ủi anh, liền nhỏ giọng nói: “Nhờ anh mới bắt được Jason, ngăn chặn được vụ nổ thứ hai mà.”

“Có 10% may mắn.” Ngôn Tố bình tĩnh tiếp lời.

“Hử?”

“Vụ án hôm nay thiên thời địa lợi nhân hoà, phá án vô cùng thuận lợi. Như vậy có lẽ tôi sẽ không nghĩ đến sai lầm phạm phải hôm nay . Điều này rất nguy hiểm.”

“Sai lầm? Ý của anh là…” Chân Ái nhớ đến cuộc nói chuyện vừa rồi của anh và giáo sư Hill, tự nhiên bật thốt lên: “Không chờ tổ phân tích hành động FBI đến, quá mức lệ thuộc vào tâm lý tội pham?”

Cô nói xong mới cảm thấy đường đột.

“Năng lực khái quát không tệ.” Anh không thèm để ý lại còn tâm tư nói đùa. “May mà giáo sư Hill mắng tôi một trận, nếu không tôi sẽ vô thức hình thành thói quen này, về sau sẽ hại chết tôi, hại chết người khác.”

Trái tm Chân Ái thoáng chấn động. Trải qua cuộc trách mắng không nể tình vừa rồi, cảm xúc của anh đối với giáo sư Hill là hoàn toàn cảm kích ư? Tấm lòng anh khoáng đạt biết chừng nào.

Cô rất muốn hoà mình vào, nhỏ giọng nói: “Có thể nói cho tôi nghe về hai sai lầm này không?”

Vẻ mặt Ngôn Tố hơi giãn ra nói: “Điều thứ nhất, khi miêu tả hiện trường, tôi đã nói giữ lại quyền lợi một hai điều sai lầm. Nếu như lúc đó có đội chuyên nghiệp hoàn chỉnh, các đội viên có thể bổ sung sửa chữa cho

https://thuviensach.vn

nhau. Thông tin không hoàn thiện rất có thể làm chậm trễ thời gian hoặc bắt nhầm người. Dù sau đó Jason hoàn toàn phù hợp với miêu tả cửa tôi, nhưng chúng ta không thể không thông qua tính chính xác của kết quả quá trình nghiệm chứng, hôm nay quả thật tôi đã kích động. Điều thứ hai, tôi quá lệ thuộc vào tâm lý tội phạm và miêu tả hành động."

Chân Ái khó hiểu: "Nhưng tôi cảm thấy rất thần kỳ, rất chính xác mà."

Anh nói ngắn gọn: "Ở xã hội hiện tại, rất nhiều người vô hại bình thường cũng sẽ xuất hiện tâm lý khác thươìng, hoặc hành động dị thường."

Chân Ái sửng sốt, lúc này mới phát hiện chỗ có vấn đề. Lúc đó nghe thấy miêu tả của Ngôn Tố, cô nghĩ đến anh trai mình. Thật ra nghĩ lại cẩn thận, bản thân cô cũng thế. Nhưng liệu cô có trả thù xã hội, nổ tung người vô tội không? Cô không biết.

"Mô tả tâm lý chỉ có thể thu nhỏ phạm vi, không thể xác định tôi phạm. Trong quá trình tổ phân tích tâm lý hành động phác hoạ thực tế cũng phải căn cứ vào pháp y, pháp chứng, các thông tin điều tra để sửa đổi miêu tả hết lần này đến lần khác. Chưa từng có vụ án một lần là xong. Tổ phân tích hành động FBI yêu cầu đối với tổ viên mới vào nghề là phải có kinh nghiệm công việc trên mười năm. Cô cũng biết FBI rất cẩn thận đối với chuyên ngành thần kì này." Ngôn Tố thẳng thắn nói, sắc dỏ trên mặt dịu đi phần nào, nhưng vẫn nhuộm một chút xấu hổ tự trách: "Giáo sư Hill thường nói với tôi, trong lĩnh vực bắt tội phạm chưa có một ngành thần kỳ đơn độc nào, cũng không có một khắc tinh, tội phạm nào giống như thần. Đa số là cố gắng chug của tất cả. Ông ấy nói đúng, nhưng hôm nay tôi đã quên mất."

Chân Ái nghe đến đây, hít vào một hơi thật sâu, nhớ đến lời mẹ nói: "Thời đại nhiều anh hùng thì nhiều rối loạn. May là luôn có những người không vụ lợi cho nên thế giới mới không có nhiều anh hùng như vậy, mà cũng không có nhiều oan ức đến thế."

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng không biết hôm nay tôi làm sao nữa.” Anh cười một tiếng tự giễu, không nói lời nào nữa.

Tim Chân Ái đập thình thịch loạn nhịp. Cô nghiêng đầu nhìn sang, ngắm phong cảnh lướt qua ngoài của sổ, mặt đỏ ửng. Là bởi vì, chính là lời hứa anh dành cho cô kia sao?

Bệnh viện kiểm tra cho thấy Chân Ái không có gì đáng ngại, chỉ là vành tai có vết thương ngoài da rất nhỏ, bôi thuốc một chút là được. Ngôn Tố cũng có căn hộ tại khu Manhattan, New York, Owen và Chân Ái không ở khách sạn mà ở nhà anh.

Sau khi Chân Ái về nhà sửa soạn lại một lượt đã hơn mười giờ tối, Owen vẫn chưa trở về, chỉ còn một mình Ngôn Tố ở đấy. Anh vừa tắm xong, tóc còn ấm, thay chiếc áo thun và quần vải dài màu trắng, đang ngồi đọc sách dưới đèn bàn.

Chân Ái rót hai cốc nước, để một cốc bên cạnh anh, còn mình cầm một cốc, ngồi lọt thỏm trong chiếc sòa đối diện anh, chậm chạp uống.

Ngôn Tố liếc nhìn cốc thuỷ tinh trên bàn, rồi cụp mắt tiếp tục đọc sách, thuận miệng hỏi: “Còn chưa ngủ à?”

“Quen ngủ muộn rồi, không ngủ được.”

Ngôn Tố không nói lời nào, tâm tư lại trở về trang sách.

Chân Ái hỏi: “Mấy ngày qua không thấy Owen đâu cả. Anh ta đang bận gì thế?”

Ngôn Tố không trả lời. Owen nói muốn điều tra quá khứ của Chân Ái. Hôm đó lúc anh ấy nói với Ngôn Tố chuyện này, đầu tiên Ngôn Tố khinh thường đạo đức nghề nghiệp của Owen, sau đó tỏ vẻ nghi ngờ sâu sắc tình thành công của chuyến đi này. Dù sao, mức độ bí mật của tài liệu nhân

https://thuviensach.vn

chứng rất cao. Nhưng thật ra anh cũng hơi tò mò. chẳng hạn như hôm nay đã xảy ra vài việc bất thường. Ốc anh vũ của người thần bí, dây trắng dây đen theo lời Chân Ái.

Chân Ái thấy Ngôn Tố vùi đầu không nói, cho rằng mình đã quấy rầy anh đọc sách, vừa định đứng dậy rời đi thì Ngôn Tố ngẩng đầu, "Có một việc tôi rất hiếu kỳ."

Nghe người luôn điềm tĩnh như anh nói ra từ "hiếu kỳ" này quả thật hiếm có.

"Chuyện gì thế?"

Dưới ánh đèn, màu mắt anh đen láy; "Hôm nay ở hiện trường, sao cô biết là sợi trắng?"

Chân Ái đoán được anh sẽ hỏi như thế, không hề kinh ngạc. Cô lại dựa vào ghế sofa, ôm lấy hai chân, thản nhiên nói: "Trước kia tôi từng gặp tình huống như thế."

Anh đóng sách lại, ánh mắt lẳng lặng tập trung vào người cô: "Cho nên?"

Chân Ái không quen cái nhìn thẳng của anh, cụp mi che đi tất cả cảm xúc trong mắt. Từ trước đến nay cô đều không thổ lộ, cũng không tán gẫu. Nhưng hôm nay trên con đường ngợp bóng cây ở Đại học Columbia, không phải anh nói rất muốn hiểu cô sao? Câu nói kia rất thần kỳ, đột nhiên cô cũng muốn anh hiểu. Muốn hiểu rõ thì trước tiên phải biết đúng không?

"Người đó cho tôi một chiếc điều khiển từ xa, nút trắng đen điều khiển dây trắng đen. Tôi xin anh ta đừng như vậy. Anh ta nói được thôi, ấn nút màu trắng đi, như vậy sẽ không nổ."

https://thuviensach.vn

Dưới ngọn đèn màu ngà, gương mặt cô trắng muốt đến mức gần như trong suốt, không hề dậy sóng, như thể đang kể câu chuyện chẳng hề liên quan đến cô.

“Tôi biết anh ta là ma quỷ, anh ta nhất định sẽ không nói cho tôi biết đáp án chính xác, nên tôi lựa chọn nút ngược lại. Nưng hiển nhiên anh ta đã sớm đoán được tôi sẽ nghi ngờ. Kết quả tôi ấn nút màu đen, nó nổ tung.”

Ngôn Tố nhìn xuống, vuốt ve quyển sách trên tay, điềm tĩnh nói: “Người chết là đặc vụ thứ mấy của cô?”

“Không phải.” Chân Ái nói nhẹ tênh: “Là mẹ tôi.”

Dáng vẻ tuấn tú của Ngôn Tố đột ngột khựng lại, anh ngước mắt nhìn cô, đôi mắt của cô đen trắng rõ ràng, chẳng hề có dù là một chút đau khổ, trông rất bình thản. Nhưng anh rất chắc chắn cô khong bình thản, mà khi tất cả từng trải nằm ngoài phạm vi thừa nhận của cô, theo bản năng cô sẽ chọn thu mình lại, cư xử với tư thái kẻ bàng quan, không buồn không vui. Nhìn gương mặt bình tĩnh và tái nhợt của cô, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện một cơn đau xa lạ.

“Tôi không hề đau khổ.” Cô lắng lặng, “Ba mẹ tôi được mệnh danh là nhà khoa học ác độc nhất cuối thế kỷ, rất nhiều người cho rằng họ đáng chết, cho rằng sự tồn tại của họ là mối uy hiếp đ ối với loài người. Có lẽ chính tôi cũng muốn giết chết mẹ. Sau vụ nổ, anh ta nói với tôi như vậy.”

Cô thất thần lặp lạo nội dung trong hồi ức: “Anh ta nói: Anh đã nói cho em biết đáp án chính xác rồi, tại sao lại chọn sai vậy? Em muốn giết bà ta có đúng không? Quả nhiên là con của quỷ dữ.”

“Con của quỷ dữ.” từng là danh hiệu người ngoài giới đặt cho cô. Cô thừa kế đầu óc thông minh tuyệt đỉnh và tất cả bí mật khoa học, nghiên cứu thần bí của ba mẹ. Từng có một lần, cô bị liệt vào mười người đứng đầu

https://thuviensach.vn

trong danh sách phần tử nguy hiểm nhất thế giới của CIA. Ai ngờ rằng hiện giờ cô lại dựa vào chương trình bảo vệ mạnh sống của CIA.

Từ nhỏ đến lớn cô sinh trưởng tại tổ chức khép kín đó, không có trái phải, không biết đúng sai. Từ nhỏ quan hệ giữa cô và ba mẹ không tốt, họ vi phạm lệnh cấm của tổ chức nên bị giết. Cái chết của họ chỉ khiến cô buồn bã nhưng không định bỏ trốn. Đến tận khi anh trai thân thiết của cô cũng chết, trong lòng cô lần đầu tiên sinh ra hận thù, hận thù nơi cô đã lớn lên kia.

Nhưng thật sự đến lúc rời khỏi tổ chức, đi ra ngoài, thế giớ quan của cô bắt đầu hoàn toàn bị phá vỡ. Hoá ra tổ chức và tất cả những người thân mà cô dựa dẫm để sinh tồn đều độc ác và đen tối, bao gồm cả chính cô. Cô hoang mang, sợ hãi, ở giữa ranh giới trắng và đen, nơm nớp lo sợ, không tìm được phương hướng.

Cô nghiêng đầu nhìn hư không, “Ba mẹ tôi quả thật là người xấu, không sai.”

Sắc mặt Ngôn Tố u ám, bất giác nắm chặt quả đấm. Tàn nhẫn xiết bao! Anh bình tĩnh nhìn cô: “Gã là ai?”

Chân Ái chuyển cốc nước, đăm chiêu: “Một người không có thân phận thật sự, không là ai cả.”

Ngôn Tố sửng sốt, thoáng chốc hiểu ra. Tổ chức tàn độc như vậy, tất nhiên sẽ chế ngự nghiêm khắc việc tiếp xúc giưa các thành viên, thân phận bình thường cũng chỉ là một biệt hiệu. Quả thật trong thời gian ngắn không thể nào tìm ra bất cứ đầu mối gì.

Anh cau mày, im lặng một lúc lâu, rất muốn hiểu thêm, nhưng nhìn gương mặt an tĩnh đến mức bất thường của Chân Ái, cuối cùng anh dừng lại. Tuy nhiên trong đầu nhớ lại vài lần ít ỏi Chân Ái nhắc đến mẹ cô.

https://thuviensach.vn

Không có bất cứ miêu tả về tính cách, hình dáng, không lộ ra bất cứ phương diện tình cảm nào. Có cũng chẳng qua là máy móc lặp lại lời mẹ cô đã nói, dù là lời nói từng nghe từ thuở ấu thơ cũng có thể lặp lại được. Cảnh hồi tưởng này rất quái gở, rất bất thường. Cô thật sự biết mẹ cô sao?

Ngôn Tố hơi nheo mắt, không biết tại sao lại mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, nhưng cuối cùng anh chỉ im lặng. Nếu như không thể giải quyết vấn đề, tất cả lời nói đều là sáo rỗng và phí công.

“Tôi đi ngủ đây.” Chân Ái uống nước xong. lẳng lặng đứng dậy.

Nhưng Ngôn Tố khẽ mỉm cười: “Uống nước xong đi ngủ không tốt cho thận, mà sáng mai thức dậy mắt sẽ bị sưng.”

Chân Ái cầm cốc nước trống không, đứng nghiêng người, tiến thoái lưỡng nan.

Ngôn Tố ngửa đầu nhìn cô: “Xem như trao đổi, tôi cũng có một câu chuyện liên quan đến bom muốn kể cho cô nghe.”

Chân Ái nghĩ ngợi, lui về sau một bước, chậm rãi ngồi xuống: “Ừ, như vậy mới công bằng.”

Ngôn Tố nhìn dáng vẻ bình tĩnh nghe kể chuyện của cô, lại bật cười. Nói thật, anh thật sự thích kiểu tính cách này của cô. Không vui vì cảnh, không bi vì mình*. Thỉnh thoảng nhớ lại những việc đã qua cũng không rơi vào đau lhổ. Không liên luỵ con đường của mình, không quấy rầy lòng người khác.

*Bất dĩ vật hí, bất dĩ kì bi: Một câu trong tác phẩm nổi tiếng Nhạc Dương Lâu ký đời Bắc Tống, nghĩa là: Không vì vật bên ngoài tốt xấu hay vì sự được mất của bản thân mà vui hay buồn.

https://thuviensach.vn

Có điều, dù anh thích kiểu tính cách này của cô, nhưng không ngăn trở việc anh hoàn toàn thương tiếc cho cô. Anh nhìn cô vài giây, im lặng cầm cốc thuỷ tinh trên bàn trà, uỗng vài hớp nước. Cất cốc và sách xong, lúc này anh mới dựa vào sofa, mười ngón tay đan xen dặt đó, ra vẻ chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc: "Tôi chuẩn bị xong rồi, bắt đầu tán gẫu."

Anh lẩm bẩm: "Thật ra trước kia tôi đã từng gặp chuyện như hôm nay. Năm năm trước có một người không thể tưởng tượng nổi."

Chân Ái nghiêm túc nhìn anh, hơi hào hứng. Từ trước đến nay cô chưa từng nghe thấy anh dùng từ "không thể tưởng tượng nổi" để hình dung một người.

Ngôn Tố gõ ngón tay, hỏi: "Cô từng xem Tom Cruise Nhiệm vụ bất khả thi chưa?"

Chân Ái gật đầu.

"Người đó gần như dùng kĩ thuật chỉ trong phim mới có, xâm nhập Ngân hàng Dự trữ Liên bang Hoa Kỳ mà chẳng au hay. Vân tay, võng mạc. cảm ứng nhiệt độ, cảm ứng trọng lực hoàn toàn vô dụng đối với cậu ta. Cậu ta còn tạo ra mười mấy vụ cháy giả, khiến cao ốc ngân hàng rối loạn. Cuối cùng cũng thành công trộm được số tiền một tỷ đô."

"Một tỷ đô?" Chân Ái ngạc nhiên, "Khủng vậy à?"

Ánh mắt Ngôn Tố u ám, lời nói mang giọng điệu kỳ quặc khoa có thể phát hiện: "Ồ, hoá ra cô thích loại đàn ông này?"

Chân Ái hơi sững sờ, tiếp theo vuốt lọn tóc xoã bên tai, tim đập rộn ràng, nhỏ giọng nói: "Tôi không có sức chống cự với đàn ông IQ cao."

Nhưng tên ngốc Ngôn Tố này không muốn hiểu, sa sầm mặt mày, tại sao Chân Ái thích cậu ta? Chỉ số thông minh của mình cao hơn cậu ta mà!

https://thuviensach.vn

Anh khôi phục lại vẻ mặt hoà nhã, như lơ đãng nói: “Khụ, cậu ta là bạn học của tôi, IQ 205.”

Ban đầu Chân Ái không hiểu ý của lời nói vô căn cứ này, sau khi đầu óc xoay chuyển vài vòng mới á khẩu. Một người IQ 207 quả thật lúc nào cũng kiêu ngạo tự phụ. Có điều tên gà trống choai hiếu chiến Ngôn Tố này, IQ của anh cao hơn người ta hai điểm, anh không biết thẹn mà còn nói sao?

Chân Ái khẽ lườm anh: “Nói điểm chính.”

“Chũng tôi đều là nghiên cứu sinh tiến sĩ Mật mã học của giáo sư Hill, bình thường cơ hội gặp mặt không nhiều lắm. Lúc đó, hệ thống Ngân hàng Trung ương bị xâm nhập nhiều lần. Cảnh sát từng mời chúng tôi đến sàng lọc mật mã. Cũng chính trong quá trình tiếp xúc này tôi đã nhận ra cậu ta khác thườnh, nghi ngờ mấy lần xâm nhập kia đều là thí nghiệm của cậu ta. Nhưng đến lúc tôi có kết luận cuối cùng, cậu ta đã mang theo một tỷ đô bỏ trốn rồi.”

Điều khiến Chân Ái bất ngờ là nói đến đây thế nhưng vẻ mặt Ngôn Tố chẳng có chút phẫn nộ hay không cam lòng, ngược lại có chút tiếc nuối.

“Cậu ta biến mất, nhưng tôi vẫn một mình tìm được mục đíc và nơi ẩn thân của cậu ta. Lúc nhìn thấy cậu ta, toàn thân cậu ta bộc đầy bom, nhưng một tỷ đô đã không cánh mà bay. Tôi từng học gỡ bom, đó là lần đầu tiên tôi áp dụng vào thực chiến.”

Chân Ái nghe thấy mà sợ, ôm hai chân, cơ thể căng thẳng cứng đờ: “Anh đúng là coi trời bằng vung, lỡ như có sơ suất, anh sẽ chết đấy.”

“Ở vùng ngoại ô, mà chỉ có mười mấy phút, gọi chuyên gia gỡ bom chắc chắn không kịp. Mà tôi rất muốn cứu cậu ta.” Giọng anh toát lên niềm thương cảm: “Cuối cùng là sợi dây đen trắng trong hộp thuỷ tinh. Cậu ta nói điều khiển từ xa ở trong xe, bảo tôi bấm nút màu đen.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố im lặng một lúc lâu.

“Tôi không phân tích trạng thái tâm lý lúc đó của cậu ta, nghe lời cậu ta, kết quả…” Ngôn Tố bình tĩnh nói kết cục: “Cậu ta đã chết.”

Chân Ái sửng sốt: “Tại sao anh ta làm vậy?”

Ngôn Tố không trả lời. Thật ra thì anh cũng rất muốn biết tại sao cậu ta làm vậy? Càng là người thông minh thường càng quý trọng tính mạng. Mà nếu người kia kiêu ngạo như Ngôn Tố thì tại sao lựa chọn cái chết cũng không chịu nói ra tung tích tỷ đô kia.

Chân Ái thấy anh không nói lời nào, cũng không hỏi. Hiện giờ Ngôn Tố bình tĩnh, gương mặt hờ hững thản nhiên trước sau như một. Nhưng cô cảm nhận được mối nghi ngờ và niềm thương cản của anh. Cô nghe ra anh và một người cũng thông minh tuyệt đỉnh, say mê mật mã có lẽ rất hiểu nhau. Đích thân chôn vùi một đối thủ giống như bạn bè, trong lòng anh nhất định không dễ chịu.

Trong đầu cô chợt nhớ đến Marie từng nói xương Ngôn Tố không tốt, còn nói anh là kỳ tích. Lòng cô run lên thử dò hỏi: “Anh… thật sự bị thương bởi vụ nổ lần đó phải không?”

Ngôn Tố ngước mắt nhìn cô, vẻ mặt rất bình thường: “Ừ, ngồi xe lăn một thời gian. Cũng dần hình thành thói quen trầm tư.”

Đau đớn của quá khứ có lẽ khắc cốt ghi tâm lại bị anh hờ hững bỏ qua như vậy. Chân Ái không biết tình huống cụ thể lúc đó, không tiện hỏi nhiều, liền rúc vào sofa, ngồi ngẩn ngơ.

Ngôn Tố bỗng nhìn cô, nhắc nhở; “Cô thoa thuốc chưa?”

”Thuốc gì?”

https://thuviensach.vn

“Vậy là chưa rồi.” Ngôn Tố quay đầu. Trên quầy bar còn đặt hộp thuốc mang về từ bệnh viên.

Anh cau mày, lườn cô một cái: “Thật không thể bớt lo.”

Chân Ái hơi lúng túng: “…”

Trong giây lát, anh ngồi đến bên cạnh cô, mở nắp tuýt thuốc nặn ra một chấm nhỏ lên ngón trỏ, lại nhìn cô cất giọng ra lệnh: “Quay đầu qua.”

Chân Ái ngại ngùng: “Tự tôi có thể…” Thấy sắc mặt anh sầm xuống, cô im lặng, ngoan ngoãn nghiêng đầu.

Ngôn Tố lại gần, cụp đôi mắt trong veo, đưa ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên tai Chân Ái. Sau khi chấm thuốc, anh chuyên tâm thoa đều nó. Thuốc mỡ hơi lạnh lan toả trên vành tai trắng đến mức gần như trong suốt của cô.

Dưới ánh đèn, cần cổ để lộ của cô láng mịn như đồ sứ, toả ra ánh sáng lấp lánh. Ngôn Tố lơ đãng cụp mắt, ánh mắt nhìn xuống xương quai xanh thanh tú của cô, bên dưới lớp áo ngủ rộng thùng thình lấp ló một đường cong duyên dáng. Trong lúc bất chợt, trái tim Ngôn Tố đập rộn rã, tức bật dậy khỏi sofa, đứng thẳng tắp.

Chân Ái ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh: “Thoa xong rồi à?”

Ngôn Tố nói từng câu từng chữ: “Ừ, xong rồi, đi ngử sớm một chút.” Nói xong anh vụt đi như tên bắn, lùi lên cầu thang biến mất tăm.

Chân Ái nhìn bóng dáng màu trắng nhanh chóng biến mất đi, chớp chớp mắt, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngôn Tố gần như chạy trốn vào phòng mình, lạch cạch khoá cửa, cơn nóng kì lạ trong cơ thể hình như đã lắng xuống phần nào. Hừ, hoóc-môn

https://thuviensach.vn

giống cái thật đáng ghét! Anh cau mày đi đến cửa sổ kéo rèm ra, gió lạnh đêm xuân ồ ạt thổi vào. Anh hít một hơi thật sâu, bình ổn lại cơn nóng hừng hực trong lòng. Lại đứng yên một lúc lâu, lấy điện thoại di động ra, ngón tay nhanh chóng chuyển động, tìm được dãy số. “CIA, Agent B (Đặc vụ B, Cơ quan Tình báo Trung ương.), gửiư tin nhắn: Tìm kiếm: Con của quỷ dữ.

Mười phút sau, điện thoại vang lên tiếng tít tít: Hồ sơ bị niêm phong.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Thuốc, Lời Nói Dối, Trò Đùa Tai Quái

Type : Mỹ Hoa

Hai năm trước, gần đường cái vùng ngoại ô thị trấn Newlington, New Jersey.

Rạng sáng, rừng cây nhỏ.

Giữa trận mưa như trút nước, màn đêm đen nuốt chửnt chiếc xa xanh đậm dưới gốc cây lớn. Bốn phía không có chút ánh sáng nào, chỉ có tiếng mưa gió rào rào. Dần dần, nơi sâu trong rừng lập lòe từng luồng sáng của ánh đèn pin, từ từ tụ lại cạnh chiếc xa như thể đom đóm.

Cửa xe liên tiếp vang lên tiếng chốt cửa hỗn độn và gấp rút, nhóm học sinh trung học mặc áo mưa lục tục lên xe. Cậu thiếu niên mắc áo mưa đỏ ngồi vị trí tài xế không kiên nhẫn vứt áo mưa. Đập thật mạnh tay lái một cái. Cậu ta có mái đầu đỏ hoe, nước mưa trên ngọc tóc nhỏ xuống tí tách. Nói khẩy: “Con gái của Nghị sĩ thì hay lắm à, ba tôi còn là Bộ trưởng Bộ tài chính đấy! Cái tính thối của cô ta ở đâu ra thế? Mưa lớn thế này nói chạy là chạy, tìm cả buổi cũng không thấy người đâu. Bảo cô ta chết trong rừng này luôn cho tôi đi.”

“Cậu nói gì?”

Cậu thiếu niên mặc áo mưa xanh ngồi giữa hàng sau nổi giận, bật dậy muốn gây sự với cậu ta lại bị mấy người bên cạnh ngăn cản. Cậu ta có đôi

https://thuviensach.vn

mắt màu xanh nhạt, tóc vàng da trắng, đẹp như hoàng tử trong truyện cổ tích.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa ở hàng sau trách nam sinh tóc đỏ: “Kelly, cậu im miệng đi.”

“Tôi im miệng?” Kelly nổ máy xe, thoáng rung lên liền dừng lại. Cậu ta tức tối cười khẩy: “Vừa rồi là ai khiến Lola giận dỗi bỏ đi? Tôi nhớ hình như là cô đấy, Daisy.”

Cô gái tên Daisay không nói lời nào.

“Đừng cãi nhau nữa! Chúng ta phải chung chiến tuyến, hoảng cái gì.” Cậu thiếu niên ngồi ở vị trí lái phụ tên Tomy, cậu ta có vẻ là người lớn nhẩ, tóc đen mắt đen, dường như rất có uy. Cậu ta vừa quát lớn, trong xe liền yêu tĩnh. Ngay sau đó Tony lại nói: “Bây giờ nên làm gì, tiếp tục đi tìm cô ta hay là rời khỏi nơi quái quỷ này trước?”

Cậu thiếu niên tóc vàng mắt xanh, áo mưa xanh lục nói chắc như đinh đóng cột: “Nhất định phải tìm Lola về trước ”

Kelly ngồi ở phía trước không phản đối, có điều cừoi gần như châm chọc: “Tôi thì không sao hết, dù sao muốn đi cũng không đi được.”

Mọi người hoảng sợ: “Có ý gì?”

Kelly rút điếu thuốc ra, bật lửa mãi mà không được phiền muộn vứt bật lửa đi, chỉ vào bảng đồng hồ xe hơi nói: “Vừa rồi con nhỏ điên Lola cướp tay lái, hại xe lao khỏi đường cái, đụng vào bình xăng, bị rò xăng rồi.”

“Thật là quái lạ.” Một thiếun iên khác vóc dáng nhỏ thỏ ngồi hàng sau cùng, gọng kính den làm khuôn mặt cậu ta thêm trắng bệch. Cậu ta ngập ngừng nói: “Có phải là người kia trả thù không? Bây giờ chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi, lỡ như người khi đuổi đến giết chúng ta thì sao?”

https://thuviensach.vn

Nháy mắt, trong xe yên lặng như tờ, chỉ còn tiếng mưa gió gào thét và bóng đem khôn cùng bên ngoài.

Một nữ sinh trang điểm đậm ngồi bên cạnh lập tức khinh bỉ nhìn cậu ta, nói: “Tề Mặc, cậu nhát gan quá rồi đấy. Chữ trên kính kia chỉ là viết nguệch ngoạc tai quái, chẳng hề liên quan gì đến chúng ta.”

Hình như để tăng thêm can đảm cho mình, cô ta cố ý thêm mấy chứ phía sau.

Thiếu niên đẹp trai tóc vàng áo mưa xanh ở giữa hừ lạnh: “Chẳng hề liên quan à? Anna, ngược lại cô là kẻ đầu tiên thu dọn đồ đạc chui lên xa, đòi đi suốt đêm trở về không cần nghỉ ngơi đấy.”

Sắc mặt Anna cứng đờ, cắn răng rất lâu, gằn từng tiếng cả tên lẫn họ cậu ta, thậm chí bao gồm tên đệm: “Harry Simon Parker. Nếu thật sự có ai đến trả thù, ngươi đáng chết đầu tiên chính là cậu.”

Vẻ mặt Parker trắng bệch, sa sầm nhìn cô ta.

Anna sửng sốt, tự biết mình đã nói nặng lời, lại quay đầu nhìn Tề Mặc: “Đều tại cậu đa nghi, hừ, sự việc khi là chuyện ngoài ý muốn, ngoại trừ mấy người chúng ta không ai biết gì cả. Ai tới báo thù chứ? Ai sẽ đến báo thù thay cô ta chứ.”

Tề Mặc nhìn cô ta, bất chợt sắc mặt trắng bệch như thấy mưa, mắt trợn to đến mức như muốn lọt khỏi chiếc kính gọng đen của cậu ta. Vẻ mặt xanh mét của cậu ta phản chiếu trận mưa rào gió giật bên ngoài cửa xe, trông vô cùng đáng sợ.

Anna: “ Cậu muốn gìchứ, nhìn tôi như thế làm gì? ”

Tề Mặc kinh ngạc trợn to mắt, lập cập nói: “Anna... phía sau... cô..”

https://thuviensach.vn

Anna lập tức sởn cả gai ốc, thấy sắc mặt mọi người đều thay đổi, cô ta sợ đến mức run lẩy bẩy, cứng đờ quay đầu lại xem. Ngoài cửa xe mưa gió mịt mùng tối tăm, lá cây lay động như bàn tay ma, trên cửa kính giăng đầy nước mưa rợi lại ánh lên hình vẽ và chữ viết rõ ràng. Một ngôi sao năm cánh nho nhỏ,m bên cạnh là một hàng chứ tiếng Anh: You are my medicine. (Mi là thuốc của ta.)

Đây chính là thứ họ đã thấy trên dao gọt trái cây trong resort ở bờ biển.

Cánh tay gầy nhom của Tề Mặc run rẩy: “Đấy, đấy không phải là câu nói sau cùng trong thư tình của Lâm Tinh sao?”

Chỉ là một câu nói bình thường lại khiến lòng dạ mọi người phủ lên nỗi sợ hãi sâu thẳm.

Tề Mặc vò đầu, nhìn chằm chằm vào tấm kính, lặp lại như phát điên: “Gã đã đuổi đến rồi, gã đến báo thù cho Lâm Tinh. Gã đã đuổi đến rồi.”

“Câm miệng!” Anna hét lên một tiếng, nhếch khóe môi, vẻ mặt nhăn nhó cố cười. “Không thể nào. Chúng ta đã lái xa đi hơn hai giừo rồi, gã không thể nào đuổi kịp. Dòng chữ này nhất định là ma quái...”

Nhưng cô ta lập tức câm miệng, kinh ngạc trợn to mắt. Tròng mắt màu đen như muốn văng ra khỏi hốc mắt. Những người khác bên cạnh của mang vẻ mặt giống vậy.

Cho dù trong xe có nhiều người, nhưng mọi ngừoi đều sợ hãi đến đờ đãn, từng gương mặt bị màn mưa đêm ánh lên trắng bệch, tất cả đều hoảng sợ và chấn động.

Chữ viết trên tấm kính có thứ màu trắng phất phơ bị cuồng phong thổi qua, không đến nửa giây sau lại phất phơ thổi trở về. Dao động lắc lư hệt như đồng hồ quả lắc. Bất chợt cơn gió dừng lại, vật đong đưa trong màn

https://thuviensach.vn

mưa cách cửa kính cuối cùng cũng trở tên rõ ràng. Lại là đôi chân của ai đó. Tia chớp lóea lên, trắng hếu, kinh khủng.

“Aaa!” Vài tiếng thét thảm thiết xuyên thủng màn đêm gió táp mưa sa, lại nhanh chóng bị rừng cây hút hết, yên lặng như tờ.

***

Đến hôm liên hoan âm nhạc ở nhà hát lớn, Ngôn Tố bỗng nhiên không muốn đi nữa. Bởi vì hôm đó đúng lúc học viện Âm nhạc Juilliard có buổi hòa nhạc lộ thiên tại công viên trung tâm.

Nhà Eva ở New York, ban đầu Owen gọi cho Eva. Kết quả bốn người chia ra, Owen và Eva đi xem liên hoan âm nhạc, Ngôn Tố Và Chân Ái đến buổi hòa nhạc lộ thiên.

Buổi giao hưởng mùa xuân diễn ra vào đúng tám giờ tối tại công viên trung tâm.

Nhà Ngôn Tố ở gần đó nên hai người cùng nhau đi bộ đến. Lúc đó trời đã tối, ánh đèn thành phố sáng ựuc, soi rọi từng luồng sáng trắng trong màn đêm xám vịt. Xung quanh công viên dòng xe chạy náo nhiệt, tiếng ngừoi rôm rả, nhưng hai người họ lại im lặng rảo bước.

Ngôn Tố thay chiếc áo khoác mỏng, vẫn là màu đen anh yêu thích, hai tay cho vào túi, mắt nhìn vào hư không như xuất thần, bước chân ngay từ đầu đã cực nhanh. Anh vẫn đi như vậy, tốc độ nhanh đến mức có thể tạo ra cả gió. Trong phút chốc như nhớ lại lời hứa với Chân Ái, anh liền đi chậm lại, bước từ tốn, tốc độ chậm như ốc sên.

Suốt cả quãng đường hai ngừoi không nói lời nào, cô không biết anh đang nghĩ gì, cũng không muốn hỏi anh. Bởi vì cô biết, phần lớn thời gian anh đều đang suy nghĩ, cô không nên quấy rầy. Nhưng bây giờ là đi nghe nhạc, đầu óc nghỉ ngơi chút không được sao...

https://thuviensach.vn

Chân Ái cúi đầu nghĩ, bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng phanh xe chói tai. Cô sửng sốt, quay đầu nhìn về phía âm thanh kia. Chỉ thấy chiếc xa chạy như bay về phía cô, lao thẳng đến trong nháy mắt.

Cô đứng một mình giữa đường từ khi nào thế? Chân Ái vô cùng hoảng hốt, theo bản năng muốn lùi về phía sau hoặc bỏ chạy, nhưng thời khắc này thân thể cô không nghe sai khiến, năng lực vận động hoàn toàn chậm hơn ý nghĩ trong đầu.

Trơ mắt nhìn chiếc xe kia đâm về phía mình, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc cánh tay bị ai đó tóm lấy, cả người bị kéo lại. Toàn bộ đèn xe, đèn đường xung quanh đều xoay tròn trước mặt cô. Trong hỗn loạn, cô nhìn thấy đôi mắt đầy sửng sốt của Ngôn Tố.

Một giây sau, tiếng xe trượt đi đầy hỗn loạn dừng lại đột ngột, cô đâm sầm vào lồng ngực ấm áp của anh. Lúc anh kéo cô dùng sức quá mạnh, kết cổ cô nhào đến khiến anh liên tiếp lùi về sau vài bước, va vào thân cây ngô đồng bên đường. Cú va chạm không nhẹ, anh bị đau đến mức khẽ cắn môi, thân cây chợt lay động, chiếc lá khô cuối đông và cả lá mới mùa xuân đều rơi xuống ào ạt, rắt đầy tóc và áo hai người.

Chân Ái ngạc nhiên nhìn anh, phút chốc sau mới đột ngột phát giác bản thân được anh ôm trong vòng tay, không biết từ lúc nào hai tay cũng vòng qua eo anh. Nhệịt độ nóng bỏng của người đàn ông này truyền khắp cơ thể trong phsut chốc, nhất thời gương mặt cô nóng lên, cuống quýt buông tay ra, lập tức kéo giãn khoảng cách với anh.

Chuyện này thật muốn giết người mà. Nhưng cô không biểu hiện quá mức lúng túng, phủi lá rụng trên người, làm bộ như lơ đãng nhìn anh vài lần, thấy anh không nhìn cô, mà thờ ơ phủi lá cây trên tóc, cô cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Đèn đường chiếu xuống từ ngọn cây, dưới ánh đèn mờ tối, không gian yêu tĩnh đến lạ.

https://thuviensach.vn

“Chiếc xe kia rất đẹp.” Ngôn Tố trông như lơ đãng cất lời.

Hử? Vậy ư?”

“Đã bị nó suýt tông phải mà còn nhìn chăm chú đến vậy.” Tiếng nói vẫn trầm thấp êm tai đến thế.

Chân Ái đỏ mặt, biết anh lại chế giễu cô phản ứng chậm. Quả nhiên...

“Tốc độ phản ứng của cô thật đúng là...” Anh nghiến răng không nói nên lời, vẻ mặt nhẫn nhịn hiếm thấy, một hồi lâu sau: “Cô là loài sinh vật đơn bào nào? Trùng đế giày? Tảo lam?”

“Hử?” Chân Ái ấp úng, lần đầu tiên cô nghe nói có người hình dung người khác bằng trùng đế giày và tảo lam.

“Không, trùng đế giày còn nhanh hơn cả cô.” Ánh đèn vàng soi thẳng xuống từ đỉnh đầu anh, ngũ quan anh được khắc sâu, vẫn lạnh nhạt và hờ hững. “Cung phản xạ thần kinh của cô dài quá đi mất, có thể vòng năm vòng trái đất rồi.”

Chân Ái: “...”

Cô yên lặng nhìn anh, không biết tại sao anh bỗng hoạnh họe. Cô cũng bất mãn, mím môi quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh. Anh không thoải mái cau mày. Rõ ràng là cô đi lung tung không đúng, còn không biết ngượng tức giận gì chứ?

Vài giây sau, anh đột nhiên bước lên một bước, sát lại nắm tay cô. Tay Chân Ái như phải bóng, trợn to hai mắt nhìn anh. Cô muốn giãy ra theo phản xạ, thế nhưng anh lại nắm càng chặt hơn, vô cảm ra lệnh, gần như khẽ quát lên: “ Không được nhúc nhích. ”

https://thuviensach.vn

Chân Ái bất động, đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn ngập vẻ cảnh giác. Cô rất ít khi thấy anh nổi giận như vậy, có chút sợ hãi khó hiểu.

“Ngoan ngoãn đi theo tôi, đừng có nhào vào xe của người ta, thuộc tính của cô là thiêu thân sao? ” Giọng anh lạnh nhạt, sải chân bước tiếp.

Tuy bị anh chế giễu là thiên thân, nhưng Chân Ái chẳng nói lấy một câu, chỉ cảm thấy nhiệt độ lòng bàn tay anh như thiêu đốt tim cô. Xa lạ mà kỳ quạc, nhưng cô không hề ghét, cũng không bài xích, ngược lại còn cảm thấy rất ấm áp. Rõ ràng trông anh lạnh nhạt như vậy. Con người lạnh nhạt như anh cho dù nắm tay cung là kiêu căng ép buộc, mang vẻ dịu dàng không cho phép chối từ. Đáy lòng cô như bị tấm vải ấm áp bao phủ, cảm giác vui mừng âm ỉ phóng đại vô hạn.

Cô định hơi dùng sức nắm tay anh, chần chừ rất lâu, bàn tay nhỏ bé của động nhưng rốt cuộc không sao nhúc nhích, sau cùng chỉ bị động để ,ăkc anh nắm, băng qua lòng đường người qua người lại như mắc cửi, đi qua ánh đèn rực rỡ.

Trong đầu Ngôn Tố đã sớm vứt bỏ vấn đề logic suy tư khi nãy. Vừa rồi lúc Chân Ái nhào vào ngực anh, anh rõ ràng cảm nhận được có thứ mềm mại chạm vào lồng ngực mình, xuyên thấu vào lòng anh qua lớp vải ấm áp. Cảm giác này cứ quấn quanh mãi, không xua đi được.

Anh không nghĩ đến phương diện khác, rất rõ ràng đây chỉ là phản ứng bignh thường của cơ thể đàn ông. Hoóc-môn giống cái mà cô phát ra đã khiến phân tử hoóc-môn giống đực trong cơ thể anh rối loạn và bất an, thật đáng ghét! Nhưng đồ ngốc này vậy mà không biết sang đường, bây giờ còn cần anh dắt tay cô, thật bực bội!

May mà Ngôn Tố anh là một người có khả năng thích ứng rất cao mới không ảnh hưởng đến tâm trạng. Có điều là, vốn chỉ định dắt Chân Ái qua đường, sau một hồi lại thuận tay nắm luôn.

https://thuviensach.vn

Trong đầu anh mãi nghĩ chuyện khác, quên mất hai người họ còn đang nắm tay nhau, lại theo thói quen nắm tay cô bỏ vào túi áo khoác. Chân Ái giật nảy mình, cho dù cô biết hành động này có phần không đúng, nhưng tên Ngôn Tố đầu đất này lại vô cùng bình tĩnh, tự nhiên.

Hai người mới đi đến cửa công viên trung tâm bỗng nghe thấy có người gọi Chân Ái: "Ái..."

Chân Ái lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn, chợt ý thức được anh vẫn còn nắm tay cô, cô lập tức giãy ra. Trong túi áo Ngôn Tố đột nhiên trống một khoảng. Tay anh đặt trong túi, thản nhiên nắm tay lại rồi cụp mắt hồi tưởng. Từ góc độ khách quan mà nói, vừa rồi bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt trong lòng bàn tay mình, hình như cảm giác không đến nỗi nào.

Chân Ái lúng túng rút tay về, nhìn người đến, là tợ lý Ryan làm cùng phòng thí nghiệm với cô và một người đàn ông da trắng khác. Ryan thân mật nắm tay người đàn ông kia bước tới.

Chân Ái đã sớm biết Ryan là người đồng tính, chuyện này không hiếm gặp ở xã hội Mỹ, nên cô không hề kinh ngjac, ngược lại để che đi vẻ lúng túng do vừa nắm tay Ngôn Tố, cô hỏi thăm trước: "Đây là..."

Ryan cười tít mắt: "Alen, bạn trai tôi."

Chân Ái đảm đương trọng trách tiếp lời và giới thiệu, cô – một người không giỏi giao tiếp chậm chạp gật đầu, vắt hết óc để không tẻ nhạt: " Ồ, đây chính là bạn trai mà anh thường xuyên nhắc đến à?"

Alen cao ráo điển trai cười: "Người cậu ấy thường nhắc với cô là bạn trai cũ."

Vẻ mặt Chân Ái hơi ngượng ngùng, thầm nghĩ vất vả lắm mới thử chủ động nói chuyện với người khác, kết quả là...lúng túng chết đi được.

https://thuviensach.vn

Nhưng không quá một giây, Alen lại cười vang: “ Tôi chính là bạn trai cũ của cậu ấy đấy, tan tan hợp hợp, quanh quanh quẩn quẩn lại làm hòa.”

Ryan nở nụ cười với bạn trai. Chân Ái cười khan một tiếng. Ngôn Tố cúi đầu lạnh nhạt nhìn cô: “Chẳng có gì đáng cười.”

“...”

Lúc Chân Ái cảm thấy lúng túng, Alen không hề để ý, trái lại nhìn chằm chằm vào Ngôn Tố. Trong chốc lát, bỗng nở nụ cười: “S.A.YAN?”

Ngôn Tố liếc nhìn anh ta, trên mặt không có bất cứ cảm xúc gì, thậm chí chẳng hề mang vẻ kinh ngạc khi được người ta nhận ra. Chân Ái suy đoán, có lẽ anh thường xuyên được người lạ nhận ra nên chẳng thấy lạ nữa.

Ryan rất kinh ngạc: “ Hai người biết nhau à?”

“Là anhbiết anh ấy. Học giả mật mã, nhà logic học, chuyên gia phân tích hành động hoàn mỹ nổi tiếng.” Alen liệt ra một dãy dài danh hiệu, sùng bái thêm một câu: “Anh Ngôn Tố từng phá giải rất nhiều mật mã kỳ lạ, trước đây có cả đống sự tích huy hoàng. Rất nhiều trường hợp quan trọng đều chờ anh ấy quyết định. Gần đây anh bắt đầu học mật mã, nhưng quá khó nên bỏ dở giữa chừng, nếu có thể học hỏi kinh nghiệm từ anh Ngôn đây thì tốt quá rồi.”

Chân Ái đảo mắt nghĩ, hóa ra anh ta là fan của Ngôn Tố. Cô ngước mắt nhìn Ngôn Tố, còn tưởng rằng người nào đó sẽ ngấm ngầm kiêu ngạo, không ngờ Ngôn Tố khẽ nheo mắt, ánh mắt lóe lên, lướt nhìn anh ta rồi hỏi ngắn gọn: “Nhà báo?”

Alen kinh ngạc: “Anh biết tôi?”

Ngôn Tố đờ mặt: “Không biết.”

https://thuviensach.vn

Một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu Chân Ái.

Alen sửng sốt nhưng không để tâm, hiền lành nói: “Anh Ngôn Tố vẫn giống trước kia, ánh mắt nhạy bén, vừa nhìn đã có thể thấy được rất nhiều thông tin.”

Đối với kiểu khen ngợi khách sáo lại lịch sự này, thái độ nhất quán của Ngôn Tố là...không phản ứng. Giờ Chân Ái mới hiểu rằng Ngôn Tố không biết anh ta, nhưng liếc mắt một cái đã nhìn ra nghề nghiệp của anh ta. Chân Ái không nhịn được quan sát bạn trai Ryan từ trên xuống dưới một lần, ngoại trừ cảm thấy anh ta ăn mặc đẹp đẽ, chắc là tầng lớp trung lưu,còn lại thật sự chẳng đào bới ra thêm thông tin gì nữa.

Ánh mắt Alen lấp lánh, hỏi: “Nếu hôm nay đã gặp, phải thỉnh giáo anh Ngôn một chút, bình thường ngôi sao năm cánh đại diện cho điều gì?”

Ngôn Tố hơi nheo mắt, như có điều cảnh giác: “Nhiều ý nghĩ lắm.”

“Anh phá giải quá nhiều ký hiệu và ý nghĩ, chắc hẳn không có ấn tượng gì rồi.” Alen hiểu ý cười cười, giọng nói lại thay đổi, vô tình hay cố ý kéo chậm tốc độ lại: “Harry Simon Parker, không biết anh Ngôn có ấn tượng gì với cái tên này không?”

Chân Ái và Ryan như lọt vào trong sương mù.

Vẻ mặt Ngôn Tố bình tĩnh: “Anh muốn nói gì?”

Alen mỉm cười: “Cha của cậu ta là Nghị sĩ Parker - ứng cử viên tranh cử Thống đốc bang New York nhiệm kỳ tới, ông ta đã nói đến vụ chết oan của con trai năm đó trước giới truyền thông. Khi đó anh tham gia điều tra vụ án, nhưng kết án qua loa. Mấy năm nay ông Parker tuy vẫn không chịu chấp nhận quyết định của anh, nhưng cũng chưa từng tạo áp lực cho anh. Ông ta thật khoan dung. Không biết anh có ý kiến gì với nỗi thương cảm của ông Parker không?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngơ ngác, anh ta đang nói gì vậy?

Nhưng trợ lý Ryan lại nhìn cô mỉm cười, chẳng hề ngại ngùng, ngược lại đang kiêu ngạo vì bạn trai của mình. Ở đất nước này, bất cứ ai theo đuổi sự thật, khiêu chiến trước hiện thực đều khiến người ta yêu thích.

Ngôn Tố điềm nhiên như không, không có hứng thú bình luận: "Ông Parker là một chính trị gia tài ba."

Trên mặt Alen lướt qua vẻ không thể tin, như thể chưa từng thấy con người cố chấp như Ngôn Tố. Anh đang chế giễu ông Parker mang vụ con trai bị giết làm bậc thang thăng tiến chính trị ư?

Cuối cùng Ryan vì không muốn quá khó xử đành giảng hòa, cười nói với Chân Ái: "Tôi không biết cô đang yêu đấy, nếu trùng hợp như vậy thì ngày nào đó bốn người chúng ta hẹn nhau nhé?"

Tuy nói vậy nhưng thật ra Ryan mang tâm tư muốn giúp bạn trai tìm tòi sự thật. Dù sao hai năm trước, cái chết ly kỳ của rất nhiều cậu ấm cô chiêu con các Thượng Nghị sĩ bang New York từng gây chấn động một thời.

Chân Ái biết Ryan hiểu lầm, vừa định giải thích nhưng Alen nhìn Ngôn Tố, vô cùng chân thành nói: "Double date*? Hay đấy, tôi đang muốn tìm một cơ hội trò chuyện với anh Ngôn Tố đây!" Dáng vẻ như học sinh khát khao học hỏi.

*Double date: Hẹn hò đôi hay còn hiểu là cuộc hẹn của hai cặp đôi.

"Thật ra thì tôi và anh ấy..."

Chân Ái còn chưa nói dứt lời đã bị Ngôn Tố ngắt nag: "Có thể."

Chân Ái sửng sốt: Tôi và anh đâu phải quan hệ tình nhân, tại sao phải hẹn bốn người? Nhưng Ngôn Tố vươn cánh tay giữ lấy bả vai Chân Ái, kéo

https://thuviensach.vn

cô đến bên cạnh, cố định vững vàng, rồi vỗ vỗ vai cô, vẫn là hai cái không nặng không nhẹ. Chân Ái biết anh sẽ không làm chuyện vô vị, nghĩ rằng có lẽ anh có mục đích gì khác không chừng, vì vật lúng ta lúng túng tỏ vẻ ngầm thừa nhận.

Ryan rất vui, nhiện tình hẹn thời gian và địa điểm với Chân Ái rồi mới nói lời tạm biệt. Chờ họ rời đi, Ngôn Tố mới buông bả vai Chân Ái ra, bình tĩnh, thản nhiên đi vào công viên.

Chân Ái đi theo: “Sao anh nhận ra nah ta là nhà báo?”

Ngôn Tố: “Tự nghĩ đi.” Vừa nói vừa gần như oán trách lườm cô một cái, “Lần nào cũng hỏi tôi.”

Chân Ái: “...”

Bước vài bước đã tới bãi cỏ có biểu diễn, trên sân khấu ánh đèn rực rỡ, đám người xung quanh hối hả. Nhưng tâm tư Chân Ái lại dồn hết vào Parker, suy nghĩ thật lâu, vẫn hỏi: “Harry Simon Parker, cậu ta đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Đã chết.” Ngôn Tố chú tâm nhìn sân khấu, thờ ơ đáp lời.

Đây không phải là nói thừa sao...

Chân Ái không có tâm tư nhìn sân khấu, một lát sau lại hỏi: “Chết thế nào vậy?”

“Treo cổ.”

“Hung thủ thì sao?”

“Toàn bộ những người liên quan đều là vị thành niên.”

Ý là không thể nói nữa.

https://thuviensach.vn

“Nhưng ông Parker vẫn nhắc đến vụ án kia, nói rõ gia đình nạn nhân không được an ủi...” Chân Ái hít sâu một hơi, khiêu chiến nói: “Chưa bắt được hung thủ sao?”

Gương mặt nghiêng của Ngôn Tố cứng lại nửa giây, dường như phút chốc phủ lên cơn giận nhàn nhạt. Chân Ái biết mình đã nói sai, cô im lặng không nói nữa. Mà Ngôn Tố đúng là đang giận cô.

Bao lời khiêu khích của Alen ngày hôm nay, trận bão táp hai năm trước, nghi ngờ của vô số người trong suốt hai năm cũng không khiến lòng anh mảy may phiền muộn hay bất bình.

Hai năm trước, từ lúc đưa ra kết luận kia, anh đã dự liệu được một loạt chuyện có thể gây tổn hai đến danh dự của mình, nhưng anh ngoảnh mặt làm ngơ, không hề quan tâm. Đến hôm nay anh vẫn không thay đổi suy nghĩ.

Song giờ phút này, Chân Ái chất vấn nah, đây là điều anh không nghĩ đến, càng không ngờ rằng một câu chất vấn của cô cũng khiến anh vô cùng khó chịu.

Vậy mà anh lại nhất thời mất kiềm chế, làm trái với quyết định ban đầu, giọng nói hậm hực: “Bởi vì ông Parker đã nói dối.”

“Nói dối? Tại sao?”

Nguyên ý cô hỏi ông Parker đã nói dối điều gì, nhưng theo thói quen Ngôn Tố lại hiểu là thành kiến, nhìn vào phương diện sâu xa hơn.

Anh quay đầu nhìn cô, đôi mắt trong thời khắc này đen nhánh, trong veo, tựa như đang chế giễu gì đó, lại không hề có ý cười: “Bởi vì có người cho rằng, nói dối nhiều lần sẽ biến thành lời nói thật.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, như bị mê hoặc, hoàn toàn quên mất câu hỏi vừa rồi, buột miệng hỏi: “Tại sao có người nghĩ như vậy?”

“Bởi vì càng nhiều người, nghe nhiều lời nói dối liền cho rằng đó là sự thật.” Anh chợt cười một tiếng, “Ví như cô, vừa rồi đang nghĩ liệu có khả năng tôi phạm phải sai lầm hại người khác không.”

Chân Ái bị anh nói trúng, giật nảy mình. Cô không biết ý nghĩ này có chọc giận anh hay không, vốn định chứng thực nhưng anh đã rời mắt đi, nhìn về phía sân khấu lần nữa. Ánh mắt anh an tĩnh mà trầm mặc, phản chiếu ánh đèn muôn màu trên sân khấu, nhưng lại không thấy rõ tâm trạng.

***

Hai năm trước, phòng thay đồ câu lạc bộ bóng quần*, trường trung học phổ thông Wharton, thành phố New York.

*Bóng quần là môn tennis trong nhà, nhưng vợt ngắn hơn, bóng cũng nhẹ hơn, chơi trong phòng, đánh vào vách tường có gạch mức để làm chuẩn tính điểm.

“Kelly, cậu có thể đừng hút thuốc lá nữa không? Ngạt chết người đấy!”

Anna cau mày, phiền não xua xua làn khói trước mũi, đôi mắt chải mascara dày cộm phẫn nộ lườm cậu ta. Kelly với mái tóc đỏ rực ngông nghênh cười cười, lại thổi khói thuốc đến trước mặt cô. Anna giận dữ, nhào đến muốn đánh thì bị Tề Mặc và Daisy ngăn cản. Tề Mặc nhỏ con, Daisy lại là con gái, hai người gần như không cản nổi sức lực của Anna.

Tony lớn tuổi nhất đứng bên, vẻ mặt vô cùng khó coi, khiển trách theo thói quen: “Tôi nói các cậu có thể đừng ồn ào được không? Hiện giờ cảnh sát đã điều tra đến nơi rồi, mọi người không thể hòa thuận, đoàn kết một chút sao?”

https://thuviensach.vn

Kelly rít một hơi thuốc thật dài, phì phèo: “Đoàn kết quái gì! Lúc phát hiện thi thể lola tôi bảo đào hố chôn cô ta đi, ai nghe lời tôi hả? Mọi người đòi báo cảnh sát, tốt rồi đấy? Cảnh sát tới, nói hung thủ ở trong số mấy người chúng ta. Cậu muốn chúng tôi đoàn kết, là đoàn kết với hung thủ à?”

“Cậu không nên nói vậy. Lúc Lola bị treo trên mui xe, tất cả chúng ta đều ở trong rừng tìm cô ta mà.” Tề Mặc mặt mũi trắng bệch, đẩy gọng kính đen trên mũi, nhỏ giọng nói: “Cảnh sát nghi ngờ chúngta bởi vì chúng ta không nói đến vụ Lâm Tinh năm đó. Cậu đừng tự loạn bước chân, mắc bẫy kẻ báo thù kia.”

“Người phiền nhất chính là cậu.” Kelly bực bội liếc nhìn Tề Mặc, Tề Mặc lập tức cúi đầu ngậm miệng. Kelly lại nhả một hơi thuốc, “Cái tên S.A. gì đó hình như hôm qua lấy danh sách câu lạc bộ bóng quần đi, trong đó cũng có tên Lâm Tinh. Tôi nói cho các cậu biết, các cậu nên carn thận một chút, nếu ai dám tiết lộ chút tin tức nào thì chờ đó cho tôi.”

“Nhưng mà...” Daisy – người luôn im lặng nay lại do dự, “Hình như anh ta đã tìm Harry (Parker) nói chuyện rồi, tô icòn nhìn thấy sắc mặt Harry tái nhợt xanh xao. E là cậu ta đã khai rồi.”

Kelly cười lạnh lùng: “Không thể nào!” Vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, lẩm bẩm: “Có điều, Parker đi đâu rồi nhỉ? Hẹn chúng ta ra đây nhưng bản thân lại chẳng thấy đâu cả. Điện thoại cũng không gọi được... Ơ, điện thoại mở rồi này.”

Cùng lúc đó, trong phòng thay đồ trống trải vang lên một tiếng chuông điện thoại lảnh lót. Tất cả mọi người đều giật mình, trân trối nhìn nhau, trong mắt ngập vẻ sợ hãi. Mãi lâu sau có người nhẹ nhàng gọi tên cậu ta: “Harry? Parker?”, nhưng không ai lên tiếng.

Tiếng chuông điện thoại vẫn còn vang. Ai nấy trong phòng đều dần dần sởn gai ốc, vừa rồi còn ồn ào, rối loạn giờ đã nắm chặt tay nhau, lấy can

https://thuviensach.vn

đảm đi về phía tiếng chuông. Cuối cùng toàn bộ ánh mắt đều nhìn về phía phòng tắm. Từng dãy cửa kính trong suốt chỉ có một nơi mù mịt hơi nước.

Anna cất giọng run run: “Có lẽ cậu ta đang tắm ở đây, để quên điện thoại di động thôi.” Ai lại mang theo điện thoại di động vào phòng tắm chứ?

Mọi người đứng sát vào nhau, run rẩy đi tới cánh cửa đóng đầy hơi nước kia.

Tề Mặc đeo kính mắt, kinh ngạc trợn to mắt: “Các cậu nhìn kính đi.”

Mọi người vừa nhìn, trên hơi nước lại xuất hiện một ngôi sao năm cánh và hàng chữ: Mi là thuốc của ta.

Anna và Daisy chân như nhũn ra, không dám đến gần, Tề mặc cũng sợ đến mức đứng sát lại gần hai cô nàng, dốc sức vẽ chữ thập trên ngực: “Gã đến rồi, kẻ báo thù đến giết chúng ta rồi.”

Kelly nghe đến mức bực dọc, mắng: “Một đám vô dụng.” Dứt lời liền gào vào phòng tắm: “Parker, cậu đang làm cái quái gì thế?” Cậu ta cáu kỉnh bước đến kéo phắt cửa phòng tắm ra.

Giống với cái chết trong đêm mưa của Lola, lần này Harry Simon Parker thân thể trần truồng, treo lên vòi hoa sen cao cao.

***

Hàng trăm hàng nghìn người tập hợp tại bãi cỏ công viên trung tâm, ánh mắt đồng loạt nhìn về sân khấu được dựng tạm thời. Trong khoảnh khắc nhạc trưởng vung ngón tay lên, mọi âm thanh đều im bặt.

Trên sân khấu, các học sinh như quên hết tất cả mọi thứ xung quanh, trình diễn nhạc cụ yêu thích của bản thân, đàn cello, đàn violon, kèn

https://thuviensach.vn

trombone, piano... Từng dòng nhạc như nước chảy, bay lượn trong không khí ban đêm theo gậy nhạc trưởng, chảy vào lòng thính giả.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3.2

Type: Tuyết Công Tử

Chân Ái đứng giữa đám người, lòng tràn ngập thành kính. Hòa mình trong giai điệu âm nhạc tinh khiết rung động cả chân trời nơi đây, tạp niệm trong đầu bị xua đuổi sạch bong, chỉ còn niềm say mê. Âm nhạc du dương khiến cô vui vẻ, quay đầu nhìn Ngôn Tố, anh vẫn cho hai tay vào túi, lạ là môi anh đang khẽ cười, có vẻ hài lòng. Vì vậy, Chân Ái thầm thở phào.

Nhạc hết người tan. Lúc này bước chân Ngôn Tố chậm hơn rất nhiều, vẻ mặt trầm tĩnh, im thin thít không nói lời nào. Chân Ái chậm chạp đi bên cạnh anh, do dự nhìn anh nhiều lần. Không khí đậm chất âm nhạc dần dần tiêu tan, sự nghi ngờ và tò mò với vụ án vị thành niên kia lại dấy lên trong đầu cô. Nhưng bây giờ không phải là thời khắc chín muồi để hỏi anh. Tuy anh luôn có vẻ lạnh nhạt, lịch sự, vô cùng galăng nhưng cô cũng biết rõ nếu thực sự chọc anh, không chừng anh sẽ xù lông đấy.

Nhớ đến mấy câu anh nói trước khi chương trình hòa nhạc mở màn, trông thế nào cũng giống đã xù lông. Chân Ái hoàn toàn hứng thú, cúi đầu, có chút phiền muộn vì lúc đó đã nhanh miệng.

Trong lòng Ngôn Tố quả thật cũng phiền muộn giống vậy, ngoài mặt hơi ủ rũ. Sau khi anh nói ra mấy câu u ám kia, hơn một giờ hòa nhạc hai người không nói gì nữa. Anh không khỏi có chút hoài nghi có phải mình đã nặng

https://thuviensach.vn

lời rồi không. Nếu như bình thường hai người ở bên nhau, bây giờ cô sớm đã phải lên tiếng rồi.

Lòng Ngôn Tố trĩu nặng, tại sao luôn phải đợi cô mở lời trước chứ? Liếc nhìn cô một cái, cô đang cúi đầu, mí mắt rũ xuống, không biết nghĩ gì, xem chừng rất hậm hực. Nhất định là khi nãy vẻ mặt anh nói chuyện không đúng, là cô khó xử rồi. Nên sau đó cô không hỏi, không nói gì với anh nữa đây mà.

Ngôn Tố cau mày trầm tư, bất chợt nói: "Nếu cô đã tò mò về vụ án hai năm trước như thế thì tôi đưa cô đi làm quen với các nhân chứng vậy."

"Hử?"

Chân Ái vốn tưởng rằng anh đang tức giận, suy nghĩ làm sao phá vỡ sự trầm mặc này, không ngờ anh đột nhiên nói như thế, đương nhiên là cô hưng phấn rồi. Trong lúc nhất thời, đôi mắt đen trắng rõ ràng sáng lấp lánh.

Tâm trạng thấp thỏm của Ngôn Tố bay biến, chỉ cảm thấy gió đêm thổi đến khiến toàn thân anh thoải mái vô cùng nhưng giọng nói vẫn giữ vẻ thờ ơ: "Ừ, hôm nay không phải ngày lễ của cô sao? Dù sao cũng nên tặng cô một món quà."

Khóe môi Chân Ái lập tức trễ xuống, hôm nay là ngày Cá tháng tư.

Anh vừa đi vừa nói thầm: "Kẻ ngốc thật hạnh phúc mà, toàn bộ thế giới đều mừng lễ với cô."

Chân Ái: "..."

Chân Ái chống cằm nhìn hai hộp giấy trước mặt, "Đây chính là nhân chứng anh nói đưa tôi đi làm quen à?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố cởi áo khoác, nhanh nhẹn xắn tay áo lên, lấy ra một cái hộp trước: "Lúc đầu tôi cũng hiểu rõ chúng bằng cách này."

Chân Ái động chân mày: "Anh chỉ xem bằng chứng, lời khai và đầu mối đã có thể phá án rồi sao?"

Ngôn Tố lườm cô, giọng nói pha chút kiêu căng tự phụ: "Không được sao?"

"Ý của tôi là trình tự hơi kì lạ." Chân Ái đổi lời nói.

Dù sao anh nhờ vào quan hệ cá nhân, nửa đêm đưa cô đến phòng hồ sơ đã rất hợp tâm ý cô rồi, cô vốn nên mang theo một chút cảm kích, có chừng có mực.

Người náo đó vẫn rất dễ bị lừa, thật thà giải thích: "Ồ, lúc đó tôi đang hỗ trợ cảnh sát bang Virginia phá vụ án giết người hàng loạt, cũng là để lại mật mã ngôi sao năm cánh. Bên New York này xem lời khai của mấy học sinh, cho rằng có liên quan nên gửi tài liệu cho tôi."

Chân Ái sớm đã không còn nghe thấy lời anh nói, bởi khi vô thức ngước mắt nhìn lên, ánh mắt vô tình nhìn vào ống tay áo đang xắn lên của anh, đường nét cánh tay rắn chắc, hệt như tác phẩm điêu khắc đá nghệ thuật. Tim cô đập thình thịch, ngước mắt nhìn lên trên. Chiếc đèn chụp màu trắng soi xuống đỉnh đầu anh, bị mái tóc chia cứng trên trán che khuất, chìm vào màu mắt tối như đêm đen, đẹp tựa nước hồ sâu thăm thẳm.

Cô vội vàng rời mắt, bình ổn tâm trạng, nói: "Vì là trẻ vị thành niên, cho nên lấy lời khai đều có luật sư ở đó phải không?"

"Ừ."

Ngôn Tố đã sửa sang lại lời khai và hình ảnh, chia thành vài chồng - Kelly, Tony, Tề Mặc, Anna, Daisy, Herry Parker.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Chân Ái lần lượt lướt qua: "Ơ, sao có lời khai của nạn nhân Parker?"

"Sau khi Lola chết ba ngày cậu ta mới chết." Ngôn Tố vỗ cái hộp trống không bên cạnh, ánh mắt thăm thẳm nhìn cô, có vẻ bất mãn: "Chú ý quan sát."

Vừa nhìn, trên chiếc hộp viết Lola Robert. Họ nghiên cứu nạn nhân Lola trước.

"Đều là con ông cháu cha cả." Chân Ái đọc tường thuật vụ án trước, chân lạnh cóng. "Sao cô ấy bị treo cổ trong rừng, còn bị cởi hết quần áo nữa. Lạ qua đi mất."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt đối diện lạnh đi, tiếng nói có vẻ dạy dỗ: "Tôi đưa cô đến không phải cho cô xem phim kinh dị."

Chân Ái nhún vai, vừa định xem hồ sơ Ngôn Tố đã không kịp chờ đợi mà cất lời: "Xét thấy, tôi không tin khả năng quy nạp nhanh chóng của cô, thôi để tôi giới thiệu cho cô trước."

"Đừng" Chân Ái bịt tai, "Tôi muốn tự xem"

Ngôn Tố sửng sốt không lên tiếng, Chân Ái tỉ mỉ lật xem trong chốc lát đại khái đã biết rõ sự thật. Bảy học sinh đi nghỉ ở bãi biển. Kết quả nhận được lời đe dọa cả, đêm lái xe trở về New York. Nạn nhân đầu tiên - Lola cãi nhau với bạn trai Parker, giận dỗi đòi xuống xe. Mọi người trên xe đều khuyên cô ta. Cô ta lại giành tay lái, xe trượt khỏi đường cái chạy vào rừng cây. Cô ta nhảy xuống xe cáu bẳn bỏ đi. Sáu người còn lại chia nhau đi tìm, hẹn mười lăm phút sau bất kể có tìm được hay không đều phải quay về nơi tập hợp.

Chẳng ai tìm được Lola. Sau khi ngồi vào xe thì nhìn thấy chân của cô ta... Cô ta bị cởi sạch quần áo, treo lên trên cây, mà một đầu dây khác buộc

https://thuviensach.vn

với trục bánh xe.

Chân Ái lặng lẽ sàng lọc. Trong căn phòng nhỏ tối đen chỉ có ánh đèn trên đỉnh đầu. Thật kỳ lạ, tuy cảnh sát rất thân với anh cũng không đến nỗi đưa vụ án điều tra trước kia cho anh xem chứ. Lẽ nào còn có nguyên nhân gì khác ư? Nhưng dù thế nào đi nữa, cô rất vui vẻ vì anh đã đưa cô đến đây, biết rõ vụ án anh đã điều tra. Ở đối diện, Ngôn Tố nhàn nhã dựa lưng vào ghế. Ánh đèn để lại bóng mờ, đôi mắt anh tối đen như mực, nhìn thẳng vào Chân Ái. Chân Ái vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đôi mắt như hố đen của anh, đáy lòng run lên, dường như bị anh hút vào, quên bẵng đi toàn bộ lời vốn định nói.

Ngôn Tố mím môi, giọng nói rõ ràng và ấm áp: "Có lời muốn nói à?"

Chân Ái: "... Hic..." Định nói gì nhỉ? Quên mất rồi!

Ngôn Tố gật đầu khen ngợi: "Nếu thế vận hội Olympic mùa hè có cuộc thi tốc độ phản ứng chậm nhất thì cô nhất định có thể giành huy chương vàng, mà còn mười lần là liên tiếp."

"..." Anh mới là mười lần liên tiếp, cả nhà anh mười lần liên tiếp!

Cô không thèm so đo, nhanh chóng sắp xếp logic: "Phải điều tra từ người gửi tin đe dọa họ đúng không. Tôi xem xem ..."

Cô lật đi lật lại hồ sơ, rút ra vài tờ giấy: "Trong lời khai, mấy học sinh nói có người sốt cà chua để lại lời đe dọa trên dao gọt trái cây tại resort. Gia đình họ đều thuộc giới chính trị, cho rằng đây là kẻ thù của cha mẹ, liền lập tức sợ hãi chạy xe về nhà."

Chân Ái lập tức phát giác chỗ không đúng. Nhưng chưa kịp lên tiếng thì người đối duện đã cười khẩy một tiếng: "Thật thông minh! Nếu kẻ đe dọa thần bí này có thể đi vào phòng khách sạn của chúng, thì gã đã trói người đâm chết quách cho rồi, vậy mà gã không làm thế ngược lại còn dùng sốt cà

https://thuviensach.vn

chua để lại tin nhắn. Đám con cái chính trị gia không biết báo cảnh sát, đêm hôm khuya khoắt lại lái xe bỏ trốn. Thế mà tên đe dọa kia còn thần kỳ dự liệu được chúng sẽ cải nhau, xe gặp trục trặc, mọi người sẽ chia nhau ra tìm, Lola sẽ lạc đàn." Lông mày anh tuấn của anh nhướng lên: "Hừmm, đúng là tội phạm hoàn mĩ nhất, thần kỳ nhất trong lịch sử."

Chân Ái nghiêng đầu, nhìn anh chẳng hề kiêng dè, còn bình tĩnh nhấn mạnh: "Anh Ngôn, anh xác định muốn nói chuyện với tôi bằng giọng điệu này cả tối à?"

Cách gọi "anh Ngôn" khiến sống lưng Ngôn Tố cứng đờ khó hiểu. Anh ngây người, vuốt mũi: "Ừm, không như vậy cũng được."

"Rất tốt. Trở lại vấn đề chính." Chân Ái hài lòng gật đầu, hất cằm, "Chỉ có thể là người trong số họ mới có thể điều khiển trình tự này. Cho nên hung thủ là một người trong đám học sinh này."

Ngôn Tố vừa mới định nói câu "thông minh" nhưng lời còn chưa cất lên lại nhẫn nhịn, nén lại. Vừa rồi vẻ mặt lạnh tanh của Chân Ái đã dọa anh, anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt ấy lần nữa. Ánh mắt anh nhìn xoáy vào người Chân Ái. Cô giống như con sóc lục lọi nơi này, nhìn ngó nơi kia, tạo ra những âm thanh sột soạt.

Ngón tay Ngôn Tố gõ gõ lên bàn rất nhanh, chắc hẳn anh không đợi được tố độ của cô. Hồi lâu sau, Chân Ái cuối đầu đọc tài liệu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào ngón tay anh đang gõ cực kỳ khẩn trương, ngón tay trắng thon dài kia lập tức ngừng lại.

Chân Ái hơi nheo mắt: "Anh có ý kiến gì à?"

Ngôn Tố ngoan ngõan lắc đầu, dối lòng: "Không có."

Chân Ái nói việc chính: "Căn cứ vào lời khai của họ, Lola là một nữ sinh được nuông chiều, tính tình không tốt, thích trêu chọc bạn học. Trong

https://thuviensach.vn

trường chỉ có vài người này chơi được với cô ta. Parker là bạn trai thế nên việc gì cũng chiều theo ý của cô nàng. Ừ, còn một điều nữa, ở trường ai ai cũng thích Parker, nên Lola bị rất nhiều nữ sinh cùng lứa ghen tị. Nhưng những điều này không đủ trở thành lý do giết người. Lại càng không đủ để khiến người ta cởi quần áo cô ta treo lên cây."

"Đây giống như một kiểu..." Chân Ái khẽ cắn môi dưới, tìm từ thích hợp trong đầu: "Trả thù, trút giận, lại giống như... nghi lễ."

Ngôn Tố bất ngờ thất thần, không nghe lọt dù chỉ một câu, chỉ ngẩn ngơ nhìn cô. Dưới ánh đèn sáng óng, màn đêm làm phông nền, mái tóc dài của cô rủ xuống bên tai, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nét dịu dàng, ánh mắt vù trầm tư mà hơi mông lung, xinh đẹp hiiếm có. Hàm răng khẽ cắn đôi môi đỏ thắm, mang theo một kiểu mê hoặc hồn nhiên khó tả.

Anh lập tức quay đi, hít vào một hơi thật sâu lại nhanh chóng thở ra. Hoóc-môn, hoóc -môn, hoóc -môn, khhong khí sặc sụa hoóc -môn. Anh không thể thở nữa rồi! Anh đúng là có bệnh nên mới nửa đêm nửa hôm đưa cô đến không gian u tối kín mít kiểu này.

Chân Ái thấy anh kì lạ: "Anh làm gì vậy?"

Ngôn Tố chuyển đề tài: "Từ lời khai có thể thấy được ai là hung thủ."

Chân Ái tiếp tục xem tài liệu. Lời khai của Kelly...

"Lola phát hiện dòng chữ đe dọa trong phòng mình, liền gọi chúng tôi đến xem. Cô ta không có chuyện gì quan trọng cũng làm ầm ĩ lên. Tên Tề Mặc nhát gan kia lập tức kêu gào phải rời khỏi đây, thật là vô dụng. Lola cứ nổi điên suốt, tôi thấy trên xe có thuốc, rượu và ma túy liền bảo mọi người dùng một chút. Không ngờ àng lúc càng hỗn loạn... Sau khi xe lao vào rừng cây, Lola nhảy xuống xe biến mất. Cô gái này mỗi lần uống rượu vào là lại nổi điên. Tôi không muốn đi tìm cô ta chút nào, nhưng Tony bảo nhất định phải đi. Tề Mặc sợ, nói nếu như tất cả đi lạc thì làm sao? Parker nói mười

https://thuviensach.vn

lăm phút sau quay lại tập hợp một lần. Sau khi trở lại tôi chẳng muốn đi tìm nữa, trở lại xe định rời đi, xe vừa mới chạy được vài mét liền phát hiện thùng xăng bị rò..."

Lời khai của Tony...

"Chúng tôi không định trở về ngay hôm đó, nhưng Lola đã cắn thuốc, rất kích động cứ ầm ĩ cả lên. Ở trên xe Anna nói Lola bốc đồng điêu ngoa, hai đứa lại bắt đầu tranh cãi. Dĩ nhiên bởi vì tôi uống rượu, nói chuyện hơi kích động, cũng chỉ trích Lola vài câu... Sau khi xe hơi lao tới dưới tàng cây, Lola biến mất, Anna còn giận dỗi không chịu đi tìm, Parker nóng đến mức mắng cô ta, nói đều do cô ta chọc giận Lola. Anna cũng uống rượu, trong cơn tức giận đã lao vào rừng cây trước tiên. Tề Mặc và Kelly không chịu đi tìm, bởi vì tôi lớn nhất, nói vài câu họ liền đi."

Lời khai của Tề Mặc...

"Không phải lúc nào cũng có vụ án con ông cháu cha bị trả thù sao? Tôi rất sợ, nên lúc Lola nói muốn trở về, tôi ủng hộ tuyệt đối. Xe là của Parker, đương nhiên là phải do cậu ta lái rồi. Nhưng Lola lại la lối om sòm, cậu ta phải trông nom Lola liền bảo Kelly lái xe. Tôi thật sự rất sợ Kelly lái xe, tính cách cậu ta nóng nảy, tốc độ cũng nhanh. Tôi đã sớm nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện, nhưng không ai thèm để ý đến tôi... Thật ra thì lúc chia nhau đi tìm Lola tôi không đi. Không phải tôi nhát gan mà bởi vì đầu tôi choáng váng nặng nề, đành phải lén đi theo sau Tony. Ở lại đây rất đáng sợ, một mình xông vào rừng cây cũng đáng sợ. Nhưng đi theo Tony trong chốc lát liền lạc mất. Làm tôi sợ chết khiếp."

Lời khai của Daisy...

"Có lẽ tất cả đều cảm thấy chuyện này do Lola tự làm tự chịu. Cậu ấy rất cố chấp, rất kiêu căng, trước kia đi chơi, cậu ấy không vui liền thích cướp tay lái, chúng tôi quen rồi. Nhưng thật ra chúng tôi cũng có trách nhiệm,

https://thuviensach.vn

trên đường trở về tâm trạng mọi người đều không tốt. Ngoại trừ Kelly lái xr ra, chúng tôi đều uống rượu và hút chút ma túy, tâm trạng đều khá động, cuối cùng mới tranh cãi đến mức đó... Vì áy náy, nên tôi cũng vào rừng tìm, nhưng tôi thật sự sợ hãi, với cả thần trí không tỉnh táo cho lắm, nửa đường đã chạy về, kết quả bắt gặp Kelly đang di chuyển xe. Tôi sợ cậu ta mắng tôi không đi tìm người nên lại chạy vào rừng cây..."

Lời khai của Anna...

"Con người Lola lyôn rất ngang ngạnh, cậu ta nói muốn trở về là tất cả đều phải đi theo về. Sợ đe dọa gì chứ, chính là vì thấy trên bờ biển có người đẹp nói chuyện với Parker. Lòng ghen tuông mạnh hơn cả ma túy, suốt quãng đường cậu ta cãi nhau với Parker, ở trong xe vừ cắn thuốc vừa hút thuốc lá. Parker cứ phải dỗ dành mãi đến tôi cũng phải ngứa mắt không nhìn nổi. Ừ, thật ra bởi vì tôi cũng chơi thuốc nên cáu gắt. Nhưng ngay cả Tony tính tình tốt nhất cũng đã nói cậu ta mấy câu.... Cứ ỷ mình có bạn trai Parker người người quý mến che chở, càng nói càng gắt gỏng. Còn muốn mở cửa xe nhảy xuống, may mà Parker ngăn lại. Cuối cùng cậu ta còn cướp tay lái, Parker cản lần nữa, nhưng Lola như nổi cơn điên, còn mở hết khóa bên trong cửa xe. Suýt nữa tôi đã lăn khỏi xe. Hừ, cứ thích diễn trò khóc lóc ôm tôi, hết lần này đến lần khác, cướp tay lái, nhảy xe... thoáng cái liền biến mất. Thích người khác phải nhọc công đi tìm mình, thật đáng ghét!"

Lời khai của Parker...

"Lola nói muốn trở về, làm bạn trai của côi ấy đương nhiên tôi ủng hộ. Tâm trạng mọi người không tốt nên đều có ý kiến, vì vậy suốt quãng đường tôi đều cố gắng làm cho không khí sôi nổi. Nhưng tâm trạng Lola càng lúc càng tệ, cuối cùng tôi cũng không khống chế được. Cô ấy suýt nữa đã nhảy ra khỏi xe, may mà tôi cản được... Sau đó lại xả ra chuyện, mọi người rất bực bội đều không muốn đi tìm cô ấy. Chỉ có Daisy và Tony đồng ý đi tìm. May mà cuối cùng Tony thuyết phục được những người khác. Tôi lo lắng mọi người phân tán sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền nói mười lăm phút

https://thuviensach.vn

sau tập hợp. Nhưng thật đáng tiếc, tôi không tìm được, người khác cũng không tìm được. Đến cùng cô ấy vẫn xả ra chuyện ngoài ý muốn..."

Chân Ái chống cằm, cau mày suy tư. Lúc mới xem qua, cô cảm thấy vụ án rất đơn giản, hung thủ là người kia. Nhưng nghĩ lại thì không thể nào, làm sao có thể như vậy được?

"Không thể nào đâu nhỉ?" Chân Ái nhỉ giọng nói thầm, nghiêng đầu, mím môi đắn đo suy nghĩ. Ngón tay trắng của cô gõ tới gõ lui, giống như học sinh tiểu học, lần lượt lướt qua những điểm mấu chốt trong lời khai. Đôi lông mày của cô khẽ cau lại. Ánh đèn màu ngà chiếu lên làn da cô trong suốt, thật... xinh đẹp. Ngôn Tố lặng lẽ đưa mắt nhìn chằm chằm ngón tay mình.

Chân Ái nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, sàng lọc kỹ lại thứ tự trước sau. Bình thường cô không nhanh nhạy với thứ không phải chuyên ngành của mình, rất chậm chạp, luôn bị anh giễu cợt. Bây giờ cô lại phát hiện bản thân mình vô cùng với hứng thú với suy luận. Ngôn Tố đã tốt bụng mang cô đến đây, đương nhiên cô hy vọng để anh thấy bản thân cô khá thông minh... Có mặt nào đó... không ngốc.

"Lời khai đều là của học sinh trung học phổ thông, tuổi tâm lý khá nhỏ, lấy lời khai độc lập, trong lời khai phần nào có sắc thái tình cảm. Nội dung lời khai của nhân chứng có nhiều chỗ trùng lặp, cho nên tôi cho rằng những lời khai này có độ tin cậy 90%." Vẻ mặt Chân Ái nghiêm túc, chân thành, vừa nói vừa lấy lời khai của riêng Parker ra, chỉ chỉ: "Nhưng lời khai của Parker rất kỳ lạ, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều thêm vào ý nghĩ và tình cảm chủ quan của mình. Lời khai của cậu ta cứ như hoàn thành nhiệm vụ, rất khách quan, có trật tự, không hề tiết lộ tình cảm với Lola."

Ngôn Tố gật đầu: "Tôi rất vui vì cô thấy được điểm này, đây cũng là cách phán đoán tính chính xác của lời khai thường gặp. Nhưng cũng không hoàn toàn chính xác. Người thường ngày khá lạnh nhạt hoặc trật tự đều có

https://thuviensach.vn

thể làm được. Lấy một ví dụ, nếu hôm nay cô chết, tôi làm nhân chứng cho lời khai, lời khai tôi đưa ra còn khách quan logic hơn cả Parker mà không hề sai lầm."

Chân Ái: "... Cảm ơn anh đã tích cực phối hợp và cống hiến cho vụ án sát hại của tôi."

Ngôn Tố gật đầu: "Nên mà."

Còn nên mà nữa! Chân Ái lườm anh: " anh là người lớn có lôgic rõ ràng. Tôi nói này, không phải họ là học sinh trung học sao?"

Ngôn Tố bắt đầu tích cực: "Lúc tôi học tiểu học đã có được thứ tự rõ ràng như vậy."

Chân Ái khó chịu nheo mắt: "Quý ngài quái thai theo lời cảnh sát Diaz đã nói, anh muốn khoe khoang sao?"

Lưng Ngôn Tố cứng đờ lần nữa, sững sờ nói: "... Tôi không nói nữa, cô tiếp tục đi."

" Xem cách thức giết người trước." Chân Ái ngước mắt, nói tiếp: "Tuy mưa lớn đã làm trôi đi rất nhiều chứng cứ, nhưng hai vấn đề cơ bản nhất không bị che dấu."

Ngôn Tố phối hợp gật đầu, ra vẻ xin lắng tai nghe.

Chân Ái: " Thứ nhất, trước khi tất cả lên xe đều không nhìn thấy thi thể, nhưng sau khi lên xe lại thấy. Thứ hai, cho dù là đàn ông cũng rất khó treo thi thể lên cành cây cao. Mà tay nhóm học sinh này cũng không có vết xước do nắm dây thừng gần đó cũng không có găng tay, trang bị bảo hộ hoặc dụng cụ nhấc thi thể nào khác. Giải thích duy nhân cũng chỉ có chiếc xe kia."

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đan tay trước ngực, im lặng lắng nghe, đôi mắt màu nâu thỉnh thoảng lóe lên vài tia khen ngợi. Chân Ái được khích lệ, mạnh dạn nói: "Trong khi lời khai của Daisy nhắc đến giữa chừng cô ta chạy về thấy Kelly đang điều khiển chiếc xe. Ở điểm này tôi cho rằng cô ta không nói dối. Có điều, tối mưa bão rất có thể cô ta không nhìn rõ người kia là ai. Chỉ bởi vì người lúc trước lái xe là Kelly nên cô ta cho rằng Kelly là người ở trong xe như một lẽ đương nhiên. Dĩ nhiên điều này cũng không thể loại bỏ khả năng tình nghi của Kelly. Tuy nhiên việc ai là người lái xe tạm thời không bàn đến, nhưng người trong xe lúc đó rất có thể là hung thủ. Trước tiên hung thủ dùng dây siết chết Lola, một đầu dây cột chặt cổ cô ta, đầu kia thì vòng qua cành cây, cột vào trục bánh xe. Lùi xe lại một quãng, mã lực bánh xe sẽ treo thi thể lên. Điều chỉnh độ cao một chút, giấu vào tán cây. Sau khi tất cả mọi người lên xe, Kelly lái xe di chuyển vài mét liền phát hiện đã hết xăng. Ngay lúc này xe lái lên trước một chút, cho nên thi thể trượt xuống một khoảng, dừng phía trên cửa xe. Nhìn theo góc độ này, bình xăng cũng có thể do hung thủ làm hỏng." Chân Ái tổng kết: "Cách Lola chết, việc thi thể di chuyển và xuất hiện chỉ có một cách giải thích. Nếu lúc Kelly xuống xe rút chìa khóa, hung thủ cũng chỉ có thể là người có chìa khóa xe. Kelly hoặc Parker. Nhưng nếu lúc Kelly xuống xe không rút chìa khóa, như vậy tất cả mọi người đều có thể là hung thủ, bao gồm cả con gái."

"Khá lắm." Ngôn Tố khen ngợi, sung chứng cứ: "Sự thật là Kelly để chìa khóa trên xe."

Chân Ái cau mày, chắc hẳn đây chính là nguyên nhân lúc đó cảnh sát không xác định được hung thủ, bởi vì ai cũng có khả năng cả.

Ngôn Tố thấy Chân Ái suy luận có trật tự như vậy, lại nói: "Vậy, tại sao trong thời gian ngắn hung thủ có thể tìm được Lola đã bỏ trốn và giết cô ta chứ?"

"Ban đầu tôi đã tò mò, khu rừng lớn như vậy làm sao hung thủ có thể nhanh chóng tìm được Lola." Chân Ái sắp xếp lời khai, chỉ vào vài chỗ trên

https://thuviensach.vn

đó: "Anna nói Lola giành tay lái, mở khóa cửa bên trong xe, làm hại cô ta suýt lăn xuống xe, còn nói Lola đã thoáng cái mất tăm hơi. Mà mấy nhân chứng khác đều nói giống vậy, đồng thời nhắc đến Lola đã uống rượu còn chơi thuốc. Tôi cả gan tưởng tượng thử, rất có khả năng là Lola ý thức mơ hồ đã chui vào bụi cây hoặc gầm xe. Trong nháy mắt khi xe đụng vào gốc cây, những người khác đều lo cho bản thân mình, rất có thể chính lúc này, hung thủ đã gào to tên Lola trong bóng tối. Cho nên sau khi những người trên xe bình tĩnh trở lại, theo ấn tượng cho rằng Lola chạy vào rừng cây. Nhưng thực ra cô ta đã hôn mê nằm dưới gầm xe." Chân Ái nói đến đây, nhún vai, "Cái này mang chút suy đoán. Tôi không biết hung thủ làm sao khống chế cô ta hôn mê được"

Ngôn Tố im lặng nhìn Chân Ái chằm chằm, lấy ra một trang giấy từ trong cặp tài liệu đưa đến trước mặt cô. Là báo cáo khám nghiệm tử thi. Trong dạ dày nạn nhân ngoài rượu, ma túy còn có thuốc ảo giác và thuốc an thần. Đơn giản đó là thuốc khiến người ta quá mức hưng phấn sau đó ngủ mê man.

Nửa khắc trước Chân Ái còn lè lưỡi không tự tin cho lắm, giờ đây lập tức đắc ý vênh mặt: "Tôi đúng là thiên tài."

Ngôn Tố khẽ hừ, lườm cô chê trách, nhưng nửa khắc sau lại cúi đầu cong môi cười phối hợp. Chân Ái trộm cười trong lòng. Rõ ràng chỉ là cảnh tượng đơn giản như vậy, không ấm áp cũng không lãng mạn, phòng thẩm vấn chật hẹp, một cái bàn hai cái ghế, một ngọn đèn và màn đêm vô tận lại khiến cô cảm thấy vui vẻ bất ngờ.

Thế giới thật yên lặng, chỉ có tiếng trang giấy sột soạt và cuộc đối thoại của họ, nhưng vì yên tĩnh nên mỗi một câu đều có thể tiến thẳng vào lòng người. Tuy đều nói về vụ án, không liên quan đến tình cảm, nhưng trao đổi trí tuệ như vậy cũng khiến cô rất vui mừng.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nghiêng người về phí trước một chút, giọng nói khe khẽ như gió đêm: "Nói tiếp đi, tôi rất mong đợi đấy."

Anh đang thách đố cô sao? Chân Adi vui vẻ chấp nhận, tiếp tục phân tích: "Theo lời khai, tôi thấy được vài điểm đáng nghi. Nhóm học sinh trung học này thường xuyên chơi high (*), uống rượu, hút thuốc, hút ma túy đều là chuyện thường xảy ra. Hôm xảy ra vụ án, ngoại trừ Kellyái xe, mấy người còn lại đều giống Lola, uống rượu, hút ma túy, đầu óc không tỉnh táo cho lắm. Điều này giải thích sau khi xe đụng phải cây, hồi lâu mọi người không biết Lola ở đâu, tưởng cô nàng chạy rồi. Nhưng có một người không như vậy. Lần đầu tiên Lola muốn nhảy xuống xe, cậu ta tóm lấy Lola rất nhanh, lúc Lola giành tay lái, cậu ta cũng ngăn cản. Bề ngoài là ngăn cản nhưng cũng rất có thể là ngấm ngầm làm chuyện xấu. Có lẽ cậu ta còn mở khóa trong xe, đẩy Lola xuống."

(*) Chơi high: chơi quá đà.

Ngôn Tố cong khóe môi: "Cô nghi ngờ Harry Parker?"

"Đúng vậy." Chân Ái rất kiên định, "Rõ ràng có thể đơn giản siết chết nạn nhân nhưng phải cởi hết quần áo treo lên cây. Đây nhất định là một kiểu trút giận, cáh hung thủ giết người không phải là ý tưởng đột phá mà sớm đã có chuẩn bị từ trước. Tất cả sự việc trông như ngoài ý muốn, chỉ có một mình Parker có liên quan. Ban đầu là đe dọa trên dao gọt trái cây trong khách sạn, doạ Tề Mặc nhất định phải rời khỏi. Cậu ta rất nhát gan, người đi chung đều biết. Lola quá ghen tuông, lại thấy người đẹp nào đó quyến rũ Parker. Hai cô gái Anna và Daisy đều đứng về phía Parker, cho rằng Lola hẹp hòi. Krlly và Tony là con trai cũng cho rằng Lola cố tình gây sự. Parker càng dỗ dành, Lola càng kiêu căng, những người khác lại càng ghét. Tính cách Kelly nóng nảy, thích dùng thủ đoạn đặc biệt giải quyết vấn đề. Parker bỏ ma túy bình thường họ thích nhất vào trong xe, Kelly nhìn thấy nhất định sẽ ném cho mọi người dùng, khiến họ thôi ồn ào."

https://thuviensach.vn

"Nhưng những thứ này vẫn không phải quan trọng nhất." Nói đến đây cô thoáng dừng lại, "Bởi vì hung thủ sớm đã có chuẩn bị, cho nên chi tiết chùa khóa xe này cậu ta không cho phép xảy ra bất cứ sơ suất nào. Ban đầu tôi phân tích khách quan liền cho rằng người có khả năng là hung thủ nhất chính là Kelly và Parker. Nhưng Kelly không chịu đi tìm Lola, theo lý thuyết hung thủ sẽ muốn để tất cả mọi người nhìn thấy mình rời khỏi xe. Xem xét lại Parker, cậu ta rất khôn khéo hẹn mười lăm phút, vừ kích thích Anna không muốn rời khỏi xe nhất chạy vào rừng. Mười lăm phút, không phải cậu ta lo lắng cho mọi người bị lạc mà là ám hiệu cho mọi người không tìm đủ mười lăm phút không được trở lại. Nghĩ như vậy, vụ án này thực sự rất đơn giản."

Chân Áu nói xong, nhìn về phía Ngôn Tố, tha thiết chờ đợi khen ngợi, lại giống như sợ suy luận sai lầm.

"Đôi khi vụ án không phức tạp như cô nghĩ đâu. Hơn nữa, vụ án do học sinh trung học gây ra bao giờ cũng rất đơn giản." Ngôn Tố cười nhạt, không buết đang suy nghĩ gì, mắt tối đi, sau vài giây mới ngước mắt hỏi tiếp: "So sánh với những thứ này, tôi khá muốn biết ban đầu cô do dự điều gì."

Chân Ái có chút ngại ngùng: "Bởi vì cậu ta đã chết."

Ngôn Tố dẩu môi: "Ồ, vậy à? Bởi vì cậu ta đã chết cho nên lúc cậu ta còn sống không thể nào giết người."

Chân Ái sửng sốt, được anh nhắc nhở như thế cô mới phát hiện ý nghĩ này không hề logic. Vậy tại sao ban đầu cô không hiểu được đạo lý đơn giản như vậy chứ? Sau đó Parker chết không thể chứng tỏ lúc trước cậu ta không giết người.

"Vậy sao Parker chết?"

Giọng Ngô Tố trở nên lạnh nhạt: "Vấn đề này tôi càng muốn biết."

https://thuviensach.vn

Chân Ái thấy sắc mặt anh không tốt, trong lòng nghi ngờ, lẽ nào còn chưa bắt được hung thủ? Nhưng cuối cùng cô không hỏi mà chỉ vào chiếc hộp dán tên Parker: "Có thể xem cái kia không?"

"Mời tự nhiên."

Chân Ái đầy hăng hái, nhanh chóng xem tài liệu vụ án của Parker một lượt, chuyện xảy ra vô cùng kỳ lạ. Tất cả mọi người nhận được tin nhắ Parker gửi, nói có chuyện quan trọng cần bàn bạc, bảo mọi người chín giờ tập hợp ở phòng thay đồ của câu lạc bộ bóng quần. Lúc đó có người gọi điện thoại cho Parker, nhưng điện thoại tắt máy.

Mọi người cùng đợi vài phút, Parker không đến. Kelly gọi điện thoại cho cậu ta. Điện thoại đã mở, mọi người lần theo tiếng chuông, chỉ thấy Parker trần truồng treo trên vòi sen. Cách chết giống hệt Lola. Mà trên cửa kính phòng tắm có ngôi sao năm cánh và dòng chữ giống với cửa kính xe hơi lúc Lola chết.

Mấy học sinh vào phòng thay đồ không nghe tiếng thấy nước chảy, nhưng khi họ theo tiếng chuông đi đến cửa phòng tắm lại thấy trên kính mù mịt hơi nước. Suy đoán theo việc này, khi mấy học sinh vào phòng thay đồ, vòi nước nóng mới tắt không đến mười phút. Hơn nữa theo suy đoán của bác sĩ pháp y, Parker cũng ngạt thở mà chết trong thời gian đó.

"Kỳ lạ quá đi mất." Chân Ái xoa xoa cánh tay, "Tại sao hung thủ phải sắp xếp thời gian gấp rút như vậy? Lẽ nào không sợ có người đến phòng thay đồ trước, bắt gặp hiện trường giết người sao?"

Quái lạ hơn là di thư tự sát Parker để lại. Di thư ngay ngắn, chữ viết chỉnh tề, không có bất cứ lỗi chính tả hay sai ngữ pháp nào. Câu cú ngắn dài đan xen, cứ như văn sáng tác, thậm chí mang chút xíu sắc thái văn học.

Xin lỗi ba, mẹ, anh trai, áy náy và tội ác đã đè ép con không thở nổi, con muốn rời xa. Vừa nghĩ đến mọi người con liền cảm thấy muôn vàn đày đọa

https://thuviensach.vn

đau khổ. Người phạm sai lầm đều đáng chết, con cũng đáng chết. Đúng vậy, là con giết Lola. Con không thể chịu đựng được vẻ mặt dối trá, sự cao quý đáng ghê tởm kia nữa. Ôi, con đã viết mình thành kẻ chính nghĩa rồi. Không, thực sự con sợ có người phát hiện ra tội ác của con, ấy vậy thay vì chờ họ đến trừng phạt con, không bằng để bản thân con chết có ý nghĩa. Hôm nay cin muốn kết thúc sinh mệnh của mình trước ma quỷ.

Trước tiên là cho ba mẹ Lola một câu trả lời đích đáng, dù sao ba mẹ đều phải biết sự thật về cái chết của con mình.

Là con để lại chữ viết trên gọt trái cây ở phòng Lola...

Nửa phần sau khai báo cặn kẽ quá trình giết Lola, giống như suy đoán của Chân Ái. Chân Ái nhìn bức di thư quái lạ, bắt đầu hoài nghi suy luận lúc trước của mình. Thật sự là như vậy sao?

Giống với lời khai của cậu ta, di thư không hề tiết lộ bất cứ tình cảm nào với Lola. Càng kì lạ hơn, chính là cuối cùng di thư nhắc đến Ngôn Tố: S.A, anh nhìn thấy mảng tối này không?

Không. Di thư này chính là một tờ mật mã.

Chân Ái lập tức nghi ngờ, Lola thật sự bị Parker giết sao? Mà Parker thật sự tự sát sao.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3.3

Type: Thảo Thảo

Chân Ái chỉ ra điểm đáng nghi: “Nói theo thường lệ, lúc người ta viết di thư tâm trạng không ổn định, dễ dàng xúc động, thứ biểu hiện trên chữ viết sẽ là: Sai lỗi, câu đơn nhiều, không có logic, dạt dào tình cảm. Nhưng di thư của Parker hoàn toàn ngược lại. Cậu ta hoàn toàn không tự sát, di thư này rất có khả năng là giả tạo.”

Ánh mắt Ngôn Tố chăm chú hồi lâu, hỏi: “Vậy cô nhìn ra hung thủ là ai không?”

Chân Ái khựng lại, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tôi xem lời khai mấy người còn lại, Anna và Daisy đi chung, hai cô nàng đi lượn siêu thị ở góc đường một lúc lâu mới vào phòng thay đồ, Kelly hút thuốc lá bên đường là vì phòng thay đồ cấm hút thuốc, máy quay cũng quay được cậu ta. Còn lại Tề Mặc và Tony đi chung từ ký túc xá đến. Mấy người họ hình như đều có chứng cứ ngoại phạm.”

“Sau đó?”

“Trong đây nhất định có chứng cứ ngoại phạm sai lầm, hoặc là cách giết người quái lạ nào đó. Nhưng chỉ có lời khai, có điều tra hiện trường, còn xảy ra cách đây nhiều năm, làm sao nhìn ra được?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố chợt cười một tiếng: “Thế cũng đúng.” Dứt lời anh đứng dậy bỏ đồ đạc vào thùng.

Chân Ái khó hiểu, cô vẫn chưa tìm ra nguyên nhân cái chết của Parker mà: “Làm gì vậy?”

“Thu dọn đồ đạc về nhà thôi!” Ngôn Tố nhìn đồng hồ đeo tay, lườm cô một cái: “Sao hả, chưa thỏa mãn lòng hiếu kỳ à?”

Chân Ái sửng sốt, lời này của anh có ý gì?

Ngôn Tố thấy cô ngơ ngác, trong lòng không biết nghĩ thế nào, hai tay chống lên chiếc bàn chật hẹp, nghiêng người về phía cô. Bóng dáng cao lớn của anh thoáng cái đã che kín ánh đèn trước mặt cô, cô hoàn toàn lọt thỏm trong chiếc bóng của anh. Chân Ái ngồi trên ghế, không thể lui về sau, mở to hai mắt, căng thẳng nhìn anh chằm chằm.

Anh lẳng lặng nhìn cô trong giây lát, cảm thấy dáng vẻ ngây dại lại có phần ngơ ngác của cô rất đáng yêu, liền trầm giọng nói: “Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, tôi đã dẫn cô đến đây rồi. Thế nào, vui chưa?”

Trong căn phòng nhỏ chật hẹp mờ tối, giọng nam trầm thấp rất mê hoặc lòng người. Anh đang làm cô vui sao? Chân Ái hoàn toàn không thể nào hiểu ý nghĩ của anh, tiếp tục ngu ngơ: “Tại sao?”

Ngôn Tố vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn cô ở cự ly gần, “Trước buổi hòa nhạc, cô hỏi tôi có phải chưa bắt được hung thủ hay không. Khi đó giọng tôi hình như hơi nặng, vẻ mặt cũng không đúng. Cho nên cô không vui, cũng không nói chuyện với tôi. Vì vậy tôi muốn làm cô vui, nên tôi đưa cô đến đây, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô.” Mày anh hơi chau lại, mang vẻ muốn được khen: “Tôi làm tốt chứ?”

Chân Ái há miệng, cô nào có không vui, không nói chuyện chứ? Hóa ra ảo tưởng và tình tiết nhảy vọt là ý này đây. Có điều, ngẫm lại một hồi, kiểu

https://thuviensach.vn

dỗ dành vì cô không vui mà nửa đêm dẫn cô đến phòng hồ sơ xem vụ án giết người này của anh thật đúng là... quá ngầu!

Lòng Chân Ái cũng mềm đi, cười cười: “Tôi rất vui.”

“Vậy thì đi thôi.” Anh đã thu dọn đồ xong.

Dù trong lòng Chân Ái vẫn còn nghi ngờ về cái chết của Parker, nhưng điều tạo hứng thú cho cô không phải là người này hay vụ án này mà là anh. Chẳng qua cô có hứng thú với vụ án có dính líu tới anh mà thôi.

Nhưng rõ ràng anh không có ý tự nguyện nói, cô cũng không cần truy hỏi. Chuyện hôm nay cô đã vui vẻ, thỏa mãn rồi.

Vừa về đến nhà, ra khỏi thang máy, Ngôn Tố đã lẩm bẩm: “Đói bụng rồi.”

Suốt quãng đường tâm trạng Chân Ái không tệ, xung phong: “Tôi làm bữa khuya cho anh nhé?”

Ngôn Tố im lặng, đang nén nhịn gì đó, anh không muốn phá vỡ quan hệ tốt đẹp vừa được cải thiện. Nhưng bất cứ lúc nào, chân lý vĩnh viễn là trên hết. Cho nên cuối cùng anh không nhịn được nói: “Tuy tôi không muốn đả kích cô, nhưng Chân Ái, thứ cô làm thực sự không thể gọi là thức ăn mà là thảm họa.”

Cô đã bày tỏ rồi, anh không thể đừng xấu miệng mà ngoan ngoãn đón nhận sao? Chân Ái khó chịu chau mày: “Đây không phải do anh định nghĩa.”

“OK.” Ngôn Tố nhún vai: “Chúng ta xem thử Từ điển Longman (*) định nghĩa về thức ăn nhé?”

https://thuviensach.vn

(*) Longman Dictionary of Contemporary English (LDOCE) lần đầu tiên được Longman xuất bản vào năm 1978, là một cuốn từ điển dành cho người học cao cấp, cung cấp các định nghĩa bằng một lượng từ vựng nhất định để giúp những người không phải bản ngữ có thể hiểu một cách dễ dàng.

Chân Ái dừng bước, cho rằng anh định đi tìm từ điển, không ngờ anh liền cất lời: “Thức ăn, thứ người ta có thể ăn, rất rõ ràng những thứ cô làm không thể thỏa mãn định nghĩa này. Trái lại xem từ thảm họa xem: Thảm họa, sự việc bất ngờ dẫn đến đau khổ và giày vò lớn lao. Từ này không phải để chỉ tài nấu nướng của cô sao?”

Lòng ngực Chân Ái nghẹn lại, để chế giễu cô, anh còn vận dụng phương pháp khoa học cao siêu như thế rồi đây! Nhưng sự chú ý của cô nhanh chóng thay đổi. So sánh với bị đả kích, một điểm khác còn khiến cô kinh ngạc hơn: “Anh thuộc lòng cả cuốn Từ điển Longman à?”

“Oxford, Collins, Webster, Longman, các loại... Có điều đây không phải trọng tâm vấn đề, cô đánh trống lảng.” Ngôn Tố cau mày, không hề hài lòng với thái độ không nghiên cứu khoa học của cô, càng nói giọng càng khinh thường: “Này, tôi nói này, cô nói chuyện không thể logic và trật tự chút sao?”

Chân Ái điềm nhiên như không: “Lời của tôi có trật tự hay không, không liên quan đến anh.”

Ngôn Tố tự tại hỏi ngược lại: “Không liên quan, vậy cô còn nói.”

“…” Chân Ái im lặng, không bao giờ muốn tranh cãi với anh nữa, chỉ tổ thua thôi.

Lúc làm bữa khuya, thậm chí Ngôn Tố không cho Chân Ái giúp đỡ. Thấy Chân Ái định nhúng tay vào, anh không hề nể tình chọc ngoáy: “Khả

https://thuviensach.vn

năng phá hoại thức ăn ngon bẩm sinh của cô sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng thực phẩm, từ đó ảnh hưởng đến hiệu quả làm ra món ngon.”

Chân Ái kháng nghị: “Lời này của anh không có căn cứ khoa học.”

Ngôn Tố bình tĩnh chỉ mình: “Lời nhà khoa học nói ra chính là căn cứ.”

Lần đầu tiên Chân Ái thấy anh chơi xấu như vậy, còn chưa kịp phản ứng lại thấy anh lẩm bẩm: “Quen dùng phương pháp khoa học, thỉnh thoảng cũng phải sự dụng phương pháp phi khoa học.”

Chân Ái: “…”

Tên khốn kiếp này!

Chân Ái liền ngồi bên cạnh tủ bát kiểu mở, cầm thìa gõ lên đĩa, nhìn Ngôn Tố mặc sơ mi thẳng thớm, thong dong làm bữa khuya. Dầu sôi “xèo xèo” trong chảo, miếng bánh mì trắng nõn được chiên vàng óng, thơm phức. Miếng bánh mì nướng, phô mai, lòng trắng trứng chiên, miếng thịt xông khói, xà lách dưa leo, từng lớp ngay ngắn gọn gàng đắp lên nhau. Vuông vắn chỉnh tề, miếng bánh vàng óng đặt trong đĩa, điểm xuyết miếng cà chua nhỏ và dưa leo, khiến người xem thèm nhỏ cả dãi.

Ngoài ra còn nước ép kiwi tươi.

Anh bưng đĩa thức ăn tinh xảo đến, thấy mắt cô sáng lên, há ta miệng, liền nói: “Không cần nói cảm ơn, cô không thể dùng ngôn từ bù đắp cho những thứ tôi làm đâu.”

Niềm cảm kích trong lòng Chân Ái lập tức tắt ngúm thành tro tàn, cô cầm sanwich lên mở miệng cắn: “Vừa hay, tôi vốn không định nói cảm ơn.”

Ngôn Tố tái mặt: “Mau ăn đi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái dẩu môi với anh, khóe môi còn dính một lớp dầu: “Anh quản tôi à?”

Ngôn Tố nhìn chằm chằm dầu nơi khóe môi cô, khẽ cau mày. Một lớp dầu vàng nhàn nhạt dính trên làn da mịn màng trắng trẻo của cô thật đúng là… khó coi chết đi được.

Anh kéo chiếc ghế cao, ngồi xuống đối diện cô. Chân Ái biết lúc ăn anh không thích nói chuyện, cũng không nói tiếp. Hai người liền ngồi dưới ngọn đèn chụp trang trí mờ ảo, yên lặng ăn khuya. Căn phòng chìm trong an tĩnh.

Thời khắc nào đó, thang máy ở đầu khác phòng khách vang lên một tiếng “ting”, người tới là Haley. Chân Ái lập tức đặt sanwich xuống, cầm khăn giấy lau miệng, dè dặt cười với Haley xem như chào hỏi. Cô vẫn ngại ngùng gọi thẳng tên bà như Owen.

Haley cười tao nhã với cô, trong mắt lóe lên vẻ tìm tòi. Theo bà thấy, phòng khách và phòng ăn u tối duy chỉ có một góc, hai người đối diện nhau ăn khuya, trông thế nào cũng thấp thoảng vẻ thân mật.

Ngôn Tố khó hiểu: “Sao mẹ đến đây?”

Haley tự cho là hiểu, không đến gần họ, lập tức vẫy tay đi lên tầng: “Mẹ lấy chút đồ.” Người nhanh chóng biến mất tăm.

Ngôn Tố xem như bà chưa từng đến. Nửa phút sau, Haley đi xuống tầng, cất tiếng chào liền rời đi. Lúc thang máy sắp lên, Ngôn Tố nhớ ra gì đó kêu lên: “Chờ một chút.”

Anh không nói thẳng mà đứng dậy cầm khăn giấy lau tay, sau đó đi đến chỗ mẹ mình.

https://thuviensach.vn

Chân Ái uống nước trái cây, tò mò quay đầu lại nhìn. Ngôn Tố đang nói gì đó với Haley, Haley lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng cười cười, sau đó lại nhìn phía về Chân Ái đầy thâm ý. Chân Ái vội vàng dời mắt, trong lòng vô cùng nghi ngờ.

Haley đi thang máy xuống, Ngôn Tố trở lại tiếp tục ăn, hoàn toàn không đề cập đến chuyện vừa rồi. Chân Ái cũng không hỏi nhiều.

Hai người mới ăn xong thì thang máy lại vang lên một tiếng "ting", lần này Owen trở về, Eva cũng đi theo

Owen mỉm cười đi đến bên Chân Ái, lấy ra một chiếc CD trong túi đưa cho cô. Chân Ái nhận lấy xem, lập tức vui mừng: "Bản soundtrack piano của Sanni, còn được anh ấy đích thân ký tên. Anh lấy ở đâu ra thế?"

Owen cười thản nhiên: "Quen một người bạn lên chương trình biểu diễn, chuyện nhỏ mà."

Ngôn Tố nhìn sang, vẻ mặt hờ hững. Owen vỗ vai Chân Ái theo thói quen, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Ngôn Tố: "Ông Parker đang tham gia hoạt động bỏ phiếu tranh cử Thống đốc bang, lại nhắc đến vụ Parker, cậu có xem tin tức không?"

Ngôn Tố trả lời ậm ờ: "Ừ."

Eva đi đến ngồi xuống đối diện Ngôn Tố, gõ mặt bàn đá cẩm thạch: "S.A., khi đó cậu làm thế nào, sao Thượng nghị sĩ Parker mỗi lần gặp giới truyền thông đều phải nhắc đến chuyện con ông ta thế?"

Cảnh sát Eva Diaz vẫn luôn bình tĩnh, nhưng bây giờ giọng nói cũng mang vẻ lo lắng hiếm có: "Vốn truyền thông vẫn hiểu lầm cái chết của con hai vị quan chức kia, để ông ta nói như vậy nữa thì mọi đầu giáo sẽ hướng về phía cậu đấy."

https://thuviensach.vn

“Vậy có liên quan gì?” Ngôn Tố chậm rãi xoay cốc nước, “Tôi không ngại.”

Eva ngẹn lời đưa tay day day trán: “Bình thường cậu không ngại gì cũng chẳng sao, nhưng lần này người ta nói cậu…” Câu sau đọng lại nơi đầu lưỡi, không nói ra miệng, nhưng Chân Ái nghe ra được, cô ấy muốn nói: “Mắc sai lầm.”

Không khí trong nhà thoáng chốc trở nên cực kỳ u ám.

Ngôn Tố chậm chạp uống nước, nói: “Tôi không gấp thì cô gấp cái gì?”

Eva nghẹn họng, lạnh lùng nói: “Bác sĩ pháp y trong vụ án vị thành niên kia là tôi, tôi không muốn bị cậu liên lụy phá hỏng danh tiếng.” Nhưng ai cũng nghe ra được lời này không phải thật.

Cô ấy nói xong liền đứng dậy rời đi, đi được vài bước lại khẽ thở dại: “S.A., tôi không hy vọng cậu giống J.L… Hai người có thiên phú dị bẩm, thực lực hơn người, dạng người như hai cậu là hy vọng của chính nghĩa. Tôi không mong, không, tôi sợ cậu giống cô ấy, bởi vì một lần sơ suất từ đó bị người đời ghét bỏ, huy hoàng lúc trước cũng bị chà đạp.”

Chân Ái nghe thấy từ “cô ấy” trong lời nói của Eva thì hơi sững sờ, thiên tài J.L là một cô gái ư?

Cốc thủy tinh trong tay Ngôn Tố vững vàng đặt trên bàn đá cẩm thạch, một tiếng giòn vang không nặng không nhẹ. Tròng mắt anh hơi co lại, ánh mắt sắc bén: “Eva, tôi có thể nói chắc chắn với cô rằng, trong vụ án đó, tôi không phạm sai lầm.”

Bóng lưng Eva khẽ rung động, giọng nói cứng nhắc nhưng lại cười: “Tôi tin tưởng cậu.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Chân Ái nãy sinh nghi ngờ, lên tầng trên thật sớm để lên mạng tìm tòi. Bất ngờ cô phát hiện ra bài bình luận của nhà báo Alen - bạn trai Ryan viết, công kích ân oán sai lầm giả dối, trong đó nhắc đến vụ án của Parker. Bài viết của Alen nói, tất cả dấu hiệu cho thấy vụ án học sinh trung học bị hại năm đó là giết người liên hoàn, nhất là vụ án của Parket, điểm đáng nghi chồng chất.

Cái chết quái dị, mật mã chưa rõ, di thư giả dối, tất cả đều là mưu kế thông minh của sát thủ. Thế mà chuyên gia phá án Ngôn Tố tiếng tăm lừng lẫy lại mở to mắt nói lời nhảm nhí, quả quyết Parker tự sát. Chuyện này chắc chắn liên quan đến âm mưu của giới chính trị.

Alen đả kích Ngôn Tố với đủ loại ngôn từ, khiến Chân Ái bất mãn trong lòng. Nhưng câu "Ngôn Tố nhận định Parker tự sát" kia khiến Chân Ái hoàn toàn kinh hãi. Tại sao? Bức di thư kia rõ ràng là giả, tại sao anh lại nhận định Parker tự sát?

Hôm sau là ngày hẹn hò bốn người của Chân Ái, Ngôn Tố, Ryan và Alen, địa điểm là nhà hàng Villa Pac, Ngôn Tố và Chân Ái đi ra khỏi phòng mình, liếc nhìn đối phương, đồng thời quái lạ cau mày, đồng thanh nói"

"Cô mặc như vậy à?"

"Anh mặc như vậy à?"

Ngôn Tố mặc bộ vest màu đen, khí khái lấn át, màu đen tĩnh lặng tôn lên phong thái lạnh lùng và kiêu ngạo, khuôn mặt cũng tuấn tú trắng ngần hơn. Anh giống như một hoàng tử trong lâu đài cổ xưa hiu quạnh. Chân Ái thất thần trong chốc lát, thản nhiên nhìn anh mấy lượt. Đôi mày rậm của anh khẽ chau lại, như đăm chiêu nhưng thật ra là rất không hài lòng nhìn Chân Ái. Chân Ái mặc quần jean, áo khoác màu trắng trông rất bình thường.

"Cô mặc như vậy đi xách ghế cho người ta sao?" Anh chẳng mảy may che giấu vẻ chê bai trong giọng nói: "À, nhân viên phục vụ còn ăn mặc đẹp

https://thuviensach.vn

hơn cô nữa kìa.”

Chân Ái xoa tay: “Vậy anh đi một mình là được, dù sao chúng ta cũng không phải là người yêu thật.”

“Hừ.” Anh khẽ cau mày, “Còn cứng đầu à?” Điệu bộ cười nhạt kia giống như đang trêu một đứa bé tức giận.

“Anh mới cứng đầu đấy.” Chân Ái nhỏ giọng nổi giận.

Thế nhưng Ngôn Tố lại bật cười, đi đến sau lưng cô vỗ vỗ, ý bảo cô ra cửa.

Lúc vào thang máy, Chân Ái nhìn bóng hai người trong gương, anh tự phụ và tao nhã, tinh khôi cổ điển như quý tộc hoàng thất thời Trung cổ, lại giống cái cây thẳng tắp cao ngất trên vùng quê. Còn cô ăn mặc thật sự quá bình dân như người đi đường, đứng bên cạnh anh quả thật rất không phù hợp.

Chân Ái nhìn tự thấy xấu hổ, quay đầu đi chỗ khác. Ánh mắt Ngôn Tố trước sau vẫn nhìn thẳng, thấy cô lập tức tái mặt quay đầu đi, ánh mắt anh lóe lên, khóe môi khẽ cong như có như không.

Sau khi ra cửa, nơi dừng đầu tiên lại là cửa hàng Valentino, Chân Ái sớm đoán được nơi cô đến có yêu cầu về trang phục, thật sự không ngạc nhiên nhiều. Cô không hay mua quần áo, nhìn thế giới lễ phục lộng lẫy thì có chút ngỡ ngàng, không biết bắt đầu chọn từ đâu.

Ngôn Tố nhìn lướt qua, chọn chiếc váy chéo vai dài chấm gối màu xanh nhạt, áo khoác màu trắng, tất và giày đưa cho cô, nói: “Tổng hợp lại đồ phù hợp màu sắc trang phục này với màu da cô, mức độ giữ ấm, độ cân xứng ba vòng và độ mỹ quan trang phục, cái này là tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

Nhân viên bán hàng bên cạnh vẻ mặt bối rối, khó khăn lắm mới hiểu mấy câu thoại này.

Chân Ái cầm lấy trang phục mềm mại, nhìn quanh quất: “Màu đỏ kia…”

“Quá lẳng lơ, giống Diva Von Teese.”

“Vàng…”

“Quá hở hang, giống Britney Spears.”

Nhân viên bán hàng cũng sầm mặt.

“Cái chữ V kia…”

“Cô định mặc cho ai xem?” Ngôn Tố nheo mắt, lẳng lặng: “Vả lại, ngực cô không đủ.”

Nhân viên phục vụ nén nhịn, khẽ cười. Mặt Chân Ái ửng đỏ, thân thể nhỏ nhắn đứng thẳng, còn giả bộ hơi ưỡn ngực, bất mãn nhìn Ngôn Tố.

Nhưng Ngôn Tố không hiểu ý đồ của cô, lại rất hài lòng gật đầu: “Quả nhiên tôi chọn là tốt nhất mà.”

Chân Ái dứt khoát không ý kiến nữa, đi vào thay đồ. Lúc đi ra, người đã rực rỡ hẳn lên. Ngôn Tố quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt điềm tĩnh khẽ khựng lại nửa giây. Giống như lúc nãy anh đã ước lượng, bộ trang phục này rất vừa người, rất hợp với nước da trắng nõn nà của cô, đơn giản trang nhã lại không mất vẻ xinh đẹp thời thượng, màu sắc thanh tao, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, trong tiết trời đầu xuân nhìn rất vui vẻ, thoải mái.

Chân Ái cũng rất hài lòng với trang phục này, cứ thế mặc đi dự tiệc. Có điều cuộc hẹn lần này cô không khỏi nghĩ đến Alen - bạn trai của Ryan. Nội dung tìm được trên mạng tối qua khiến lòng cô mãi lo lắng. Cô hơi bận tâm về cuộc hẹn hôm nay.

https://thuviensach.vn

Nghĩ thế cô lại bất giác chau mày liếc nhìn anh. Mắt anh nhìn về phía trước rất chú tâm, không biết đang nói với ai, tiếng nói bình thản lại bảo thủ: “Lần thứ chín.”

Chân Ái nhìn quanh: “Gì cơ?”

“Cô nhìn tôi lần thứ chín rồi, lần này lại đang nhìn cái gì, rốt cuộc phát hiện ra tôi là người ngoài hành tinh à?”

Mắt anh mọc ở đâu vậy? Anh vẫn nhìn phía trước, cô còn tưởng anh không chú ý đến nữa chứ.

Chân Ái hơi ngại ngùng, ấp úng: “Ừm…”

Ngôn Tố liếc nhìn cô, đã quen với phản ứng chậm nửa nhịp, lười phải đợi, dứt khoát lập tức cất lời: “Cô có gì muốn hỏi tôi à?”

“Ừ, tôi…”

“Muốn hỏi về Parker?”

“Ừ…”

“Là muốn hỏi chuyện của cậu ta, hay là muốn hỏi chuyện của tôi?”

Chân Ái: “…”

Anh cũng muốn cho tôi cơ hội mở miệng à?

“Đều muốn biết.”

Ngôn Tố gật đầu: “Ồ, hóa ra cô thích nghe kể chuyện.” Anh yên lặng một lát rồi nói: “Thật đáng tiếc, tôi không phải là kẻ thích kể chuyện.”

Đỉnh đầu Chân Ái treo ba vạch đen: “Vậy anh còn hỏi tôi nhiều điều dư thừa vậy làm gì?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố băng đi trong màn đêm, khóe môi lơ đãng nhoẻn lên: “Tôi chỉ không ngờ cô lại tò mò đến vậy. Chuyện hôm qua vẫn nhớ mãi không quên.”

Chân Ái sửng sốt, chợt cúi đầu, khẽ cười trong lòng. Cô không phải tò mò vụ án mà là tò mò về anh. Muốn biết quá khứ của anh như thế nào, cho dù đó là thứ tí tẹo bé nhỏ không đáng kể. Cứ như là nếu biết quá khứ của anh đồng nghĩa với việc cô đã biết anh từ rất lâu rồi vậy.

Đúng là tâm lý kỳ lạ. Có điều anh không nói cũng đành thôi vậy. Cô không cần biết, chỉ cần tin tưởng. Anh nói Parker tự sát, vậy thì cô liền cho rằng nhận định của anh đúng là được.

Đến điểm hẹn, Ryan thấy Chân Ái, hai mắt tỏa sáng khen Chân Ái xinh đẹp, lại kéo tay cô áp mặt chào xã giao: “Ái, chào buổi tối.”

Ngôn Tố đứng bên cạnh cau mày. Đi đến chỗ ngồi, Ryan và Alen đi phía trước, Ngôn Tố và Chân Ái đi phía sau. Không biết Ngôn Tố đang nghĩ gì, bỗng nhiên ôm eo Chân Ái, kéo cô đến bên cạnh.

Chân Ái bất ngờ lao đến lồng ngực anh, anh đã cuối đầu ghé vào tai cô, hơi nghiêng người, kề sát vào mặt cô khẽ nói: “Ái, chào buổi tối.”

Chân Ái kề vào gương mặt ấm áp của anh, sững sờ. Anh đang học theo Ryan áp vào mặt cô chào hỏi, lại không gọi cô là “Chân Ái” lạnh nhạt như bình thường mà phát âm chữ “Ái” thanh bằng giống người nước ngoài, âm cuối còn kéo hơi dài. Giống như một tiếng thì thầm. Giọng nói trầm thấp của anh cất lên khiến nội tâm cô có chút quẩn quanh, dịu dàng khôn tả.

Anh làm động tác chào hỏi xong liền thẳng người lên, thả lỏng cánh tay đang khóa trên eo cô, mặt vẫn bình tĩnh tự tin như thường. Đối với hành động học hỏi này của anh, Chân Ái đã quen đến nỗi không thể quen hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Đi đến trước bàn ăn, anh lại kiêu căng kéo ghế cho cô thay nhân viên phục vụ, vô cùng ga-lăng phong độ, điều này khiến Chân Ái khá hoảng hốt. Cô vốn tưởng rằng anh ngu ngơ chậm hiểu với những chuyện kiểu này, lại không ngờ nếu anh đã bắt đầu để ý làm chuyện gì thì sẽ vô cùng hoàn mỹ.

Ryan nhìn thấy, tự cho là hiểu nháy mắt với Chân Ái, cười với cô như vui mừng thay bạn thân. Chân Ái nhấp cốc nước, tim hơi loạn nhịp dời ánh mắt. Tính cách Ryan hoạt bát cởi mở, cũng coi như là bạn bè thân thiết với Chân Ái. Tuy hai người thường xuyên gặp nhau trong phòng thí nghiệm, nhưng phần lớn là tĩnh tâm nghiên cứu, không nói với nhau lời nào. Lần này gặp mặt, anh ta khó tránh khỏi giống như gặp mặt bạn thân nhiều năm không thấy, tận tình tán gẫu.

Alen thì lịch sự thận trọng, thỉnh thoảng cười chen vào nói vài câu nhưng không nhiều. Ngược lại Ngôn Tố từ đầu đến cuối không nói lời nào, yên lặng lắng nghe… có thể là không nghe.

Mãi đến sau, Ryan hỏi đến cuộc gặp mặt lần trước, nói hiệu quả buổi hòa nhạc như thế nào, Alen ngược lại hỏi Ngôn Tố: “Hôm đó sao anh nhìn ra tôi là nhà báo?”

Điều này cũng khơi lên lòng hiếu kỳ của Chân Ái và Ryan, đều đồng loạt nhìn Ngôn Tố. Ngôn Tố đặt cốc nước xuống, giọng điệu đều đều: “Trong túi áo của anh có hai chiếc bút, một chiếc là máy ghi âm, trên nắp một chiếc bút gắn camera lỗ kim. Điện thoại di động cầm trong tay, hai ứng dụng shortcut đầu tiên trên màn hình là ghi âm và máy chụp ảnh. Và cả đồng hồ của anh cũng có thể quay phim.”

Kết luận là…

“Hoặc anh là một kẻ cuồng quay trộm biến thái, hoặc đây chính là nghề nghiệp của anh.”

https://thuviensach.vn

Vừa nghe thoảng qua lại giống như là: Quay trộm biến thái chính là nghề nghiệp của anh.

Chân Ái cười ngại ngùng: “Đây là bình luận ôn hòa nhất của anh ấy.”

Ngôn Tố đảo mắt, hơi kháng nghị liếc nhìn Chân Ái. Alen cũng không để ý, ngược lại nói giỡn: “Thật vinh hạnh vì anh Ngôn Tố không liệt tôi vào thành phần biến thái ngay từ cái nhìn đầu tiên, xem ra dáng vẻ tôi không giống rồi.”

Ngôn Tố im lặng nửa giây, nói: “Không phải, đó là vì còn có điểm đặc trưng khác khiến tôi loại bỏ anh ra khỏi đội ngũ biến thái, thuộc về hàng ngũ nhà báo kia.”

“..”

Chân Ái không kiềm chế được, im lặng nhìn trời.

Alen ngẩn người, vẫn hỏi: “Tôi lộ rõ tôi làm nhà báo ở chỗ nào?”

Ngôn Tố trả lời gọn gàng lưu loát: “Ngữ vực.” (*)

(*) Theo cách hiểu chung nhất, ngữ vực là một kiểu biến thể ngôn ngữ trong sử dụng, gắn liền với tình huống giao tiếp hay lĩnh vực nhất định như ngữ vực tôn giáo, ngữ vực quảng cáo…

Alen sửng sốt, thoáng chốc bừng tỉnh. Chân Ái và Ryan không hiểu lắm, đồng loạt nhìn Ngôn Tố. Anh giải thích vô cùng nhanh chóng: “Anh nói chuyện lượt bỏ rất nhiều hệ động từ, đây là cách viết tiêu đề tin tức thường gặp. Với lại từ ngữ của anh - bắt đầu không dùng begin, start mà là dùng embark; trước đây không dùng previous; tin tức thu được dùng dig; quan trọng dùng landmark; làm hòa dùng ferce-mending; quyết định dùng call the turn. Trong bảy câu sáu mươi từ đơn anh nói, có mười lăm từ viết văn,

https://thuviensach.vn

chín từ chuyên ngành, mười sáu từ ngữ thuộc trình độ đọc cấp ba trở lên. Hoặc là anh thích nhai từ, hoặc là anh làm công việc liên quan đến con chữ.

Alen và Ryan cứng họng líu lưỡi. Ngay cả Chân Ái cũng trố mắt, đầu anh vận hành thế nào vậy, vài câu nói của người xã giao anh cũng có thể phân tích trên góc độ ngữ pháp, ngữ nghĩa, ngôn ngữ học rõ ràng như thế. Đây…

Alen gật đầu lia lịa, tâm phục khẩu phục. Trong mắt Ryan hiện lên tia sáng ngưỡng mộ, hưng phấn và tò mò hỏi: "Vậy anh biết tôi làm nghề gì không?"

Ngôn Tố bình thản nhìn anh ta: "Anh đang làm FDA (Cục Quản lý Thực phẩm và Độc dược Hoa Kỳ) tại Trung tâm Nghiên cứu Độc chất học Quốc gia."

Ryan kinh ngạc: "Làm sao anh thấy được?"

Ngôn Tố thờ ơ: "Không phải tôi thấy, Chân Ái nói cho tôi biết."

"…"

Alen uống một ngụm vang đỏ, lơ đãng hỏi: "S.A. rất tài ba, nhưng nhận định của anh có từng sai lầm không?"

Trong lòng Chân Ái hơi thấp thỏm, biết tính nghề nghiệp và tính điều tra của Alen đã thể hiện, cô hơi lo lắng liếc nhìn Ngôn Tố. Nhưng anh trả lời rất đơn giản: "Không hề."

Nói xong, lại hờ hững tự nhiên lấy đĩa của Chân Ái đến trước mặt mình, cầm dao dĩa cắt thịt bò giúp cô. Chân Ái hơi giật mình. Tay phải cô không đủ lực độ, không khống chế được dao dĩa, vốn còn hơi ưu sầu không biết làm thế nào nhưng anh lại thấy được, chủ động cắt thịt bò giúp cô. Lòng ngực cô đột nhiên tuôn trào hơi ấm, nhưng vừa ngước mắt nhìn thấy vẻ mặt

https://thuviensach.vn

vui mừng mờ ám của Ryan, người vẫn luôn lạnh nhạt như cô lại hơi thẹn thùng.

Quay đầu lại nhìn Ngôn Tố, anh rũ mắt, an tĩnh và nghiêm túc, thành thạo dùng dao dĩa cắt miếng thịt bò trong đĩa thành rất nhiều miếng nhỏ, động tác gọn gàng tao nhã, như thể một nghệ thuật gia.

Tim Chân Ái đập như nổi trống đầy khó hiểu, mặt cũng nóng lên, lúc tâm tư hỗn loạn đành nâng ly vang đỏ uống một ngụm lớn.

Ngôn Tố đưa miếng thịt bò đã cắt xong cho cô, trông thấy gương mặt cô đỏ bừng như trái cà chua thì lấy làm lạ nhìn trong chốc lát, hỏi: “Cô sốt à?”

Chân Ái: “Uống vang đỏ.”

“Chưa ăn mà cô uống nhiều rượu như vậy làm gì? Thói quen sinh hoạt của cô thật đúng là…” Ngôn Tố cau mày: “Cô không phải là tác giả quyển sách kia chứ?”

“Quyển sách nào?”

“Bí quyết chết sớm.”

“…”

Ryan và Alen đối diện đều khẽ cười. Nhưng Chân Ái chẳng để ý, cuối đầu dùng dĩa xiên một miếng thịt bò bỏ vào miệng, mùi vị rất ngon, cô vô thức cong cong khóe môi.

Hồi lâu sau, Alen quay lại đề tài: “Con người đều sẽ phạm sai lầm. S.A., từ đâu anh có thể tự tin đến vậy?”

Ngôn Tố trả lời như thuộc lòng sách giáo khoa: “Tự tin khởi nguồn từ tinh thần can đảm theo đuổi cái đúng và không sợ phạm sai lầm.”

https://thuviensach.vn

“Vậy tinh thần cam đảm không sợ phạm sai lầm của anh từ đâu mà đến?”

“Bởi vì tôi vốn sẽ không để bản thân phạm sai lầm.”

Được, lại vòng trở lại.

Alen nhún vai, bật cười một tiếng, mang ngạn ngữ ra dọa anh: “Chúng ta chỉ là người phàm, người phàm đều sẽ phạm sai lầm.”

Ngôn Tố cong cong khóe môi: “Anh không hiểu lời tôi nói.”

Alen khó hiểu: “Gì cơ?”

“Đúng vậy đấy, chúng ta chỉ là người phàm. Đây là một cái cớ rất tốt, không phải sao?” Ngôn Tố buông dao dĩa trong tay xuống, mười ngón tay đan vào nhau theo thói quen, đôi mắt sâu thẳm, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi là tài xế xe tải, thỉnh thoảng tôi có thể say mèm ngủ dậy muộn. Tôi là người lính, thỉnh thoảng tôi có thể lười biếng canh gác. Tôi là cảnh sát, thỉnh thoảng tôi có thể bỏ sót chứng cứ và chi tiết. Tôi là bác sĩ, thỉnh thoảng tôi có thể lơ là một chấm đen trên phim X-Quang… Những thứ này đều rất bình thường, bởi vì tôi chỉ là một người phàm, tôi sẽ phạm sai lầm, nên nhiều khi tôi không cần ý chí kiên định, tôi không cần gánh chịu trách nhiệm, tôi không cần nghiêm khắc với bản thân.”

Anh thản nhiên nhìn Alen: “Chúng ta chỉ là người phàm, người phàm đều sẽ phạm sai lầm. Câu nói này nghe cứ như thuộc tính của người phàm là viện cớ cho lỗi lầm. Nhưng tôi cho rằng, thuộc tính tạo nên con người là những dấu hiệu cho thấy sự khác biệt với động vật bậc cao khác trong thiên nhiên. Nếu không thật là lãng phí quá trình tiến hóa kéo dài hàng trăm triệu năm của tổ tiên loài người.”

“Cho nên anh hiểu lời của tôi không?” Ngôn Tố nói năng hùng hồn: “Tôi nói tôi sẽ không phạm sai lầm, đây không phải là tự phụ mà là thái

https://thuviensach.vn

độ.”

Chân Ái nhìn chằm chằm vẻ mặt kiên nghị của anh, một thoáng như bị chấn động, đáy lòng lặng thinh. Đúng vậy, từ trước đến nay anh không phải tự phụ ngông cuồng, chẳng qua anh chỉ nghiêm khắc với bản thân, đến mức độ như một kiểu cấm đoán. Với anh mà nói, không phạm sai lầm không phải là kiêu ngạo mà là một kiểu khổ hạnh ý chí bền bỉ tôi luyện tâm trí.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3.4

Type: Mạc Vân

Alen khâm phục gật đầu: “Tôi rất kinh ngạc, cũng cảm thấy bị chấn động trước thái độ của anh. Nhưng tôi cho rằng vẫn tồn tại khả năng anh làm kỹ lưỡng nhưng vẫn xảy ra sai lầm hoặc phán đoán chủ quan. Ví dụ như vụ án của Parker, cách chết quá giống vụ án của Lola, ngôi sao năm cánh và lời nhắn giống nhau, mấu chốt còn có một lá di thư rõ ràng làm giả. Xin hỏi, sao anh Ngôn Tố lại phán định cậu ta tự sát?”

Tay Chân Ái hơi khựng lại, cô bỗng nhớ đến một vài lời công kích gay gắt trong bài báo kia. Cô không khỏi lo lắng thay Ngôn Tố, nhưng anh vẫn điềm tĩnh, thán nhiên nói: “Tôi sẽ không tiết lộ nội dung vụ án cho nah.”

Alen nhún vai: “Dĩ nhiên, đây là nguyên tắc nghề nghiệp của anh. Còn tôi, đứng trên phương diện là một nhà báo, tôi phải phản ánh công bằng và chính nghĩa cho toàn xã hội, vạch trần tất cả bóng đen. Cho nên, tôi sẽ tiếp tục truy tìm âm mưu có thể tồn tại sau màn.”

Chân Ái cảm thấy có lẽ uống vang đỏ quá nhiều nên đầu óc bốc cơn phẫn nộ.

Nhưng đương sự Ngôn Tố lại lịch sự gật gật đầu: “Tôi tôn trọng cái nhìn của anh.”

https://thuviensach.vn

Đầu Chân Ái như bị gõ một cú thật mạnh, rồi sững sờ. Cô thật sự nghe được sự tôn trọng trong giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của Ngôn Tố. Nhưng rất kỳ lạ, trong nháy mắt, lòng cô liền chua sót một cách khó hiểu. Vừa đau vừa sót! Với thói quen mỗi ngày tìm tòi đủ loại thông tin của anh, anh nhất định sẽ thấy bài báo Alen viết kia, lời lẽ sắc bén, hùng hổ dọa dẫm. Nhưng mà con người anh quá chính trực, quá thuần khiết, anh tôn trọng tiếng nói bất đồng, cho nên dù bị Alen phản bác và chất vấn như vậy, anh vẫn bình tĩnh mà công chính chấp nhận.

Nhưng mà…

Chân Ái cảm thấy đầu hơi nặng, dao dĩa trong tay rơi xuống đĩa không nặng không nhẹ, vang lên một tiếng keng. Alen và Ryan đều ngẩng đầu lên. Ngôn Tố cũng quay đầu nhìn cô, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng dàn xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Chân Ái không để ý, chỉ là ánh mắt rất lạnh, gần như mang theo vẻ dữ tợn nhìn chằm chằm Alen: “Anh nói công việc của anh phải phản ánh công bằng và chính nghĩa cho toàn xã hội?”

Cô luôn hờ hững thế nhưng cười khẩy một tiếng, bản thân vẫn chưa phát giác ba người đàn ông xung quanh đều im bặt.

“Xin hỏi khi toàn bộ thế giới đều cho rằng Paker bị sát hại, Ngôn Tố cho rằng cậu ta tự sát. Anh ấy là đại diện cho thiểu số, không, là đại diện cho một người, nó không nằm trong cái toàn xã hội mà anh nói đúng không? Trong giáo trình nghề báo chí từng nói, không thể làm ngơ tiếng nói của thiểu số. Anh Alen, công bằng chính nghĩa của anh ở đâu vậy?”

“Trong mắt tôi, tất cả đều là tự mâu thuẫn.”

“Không…”

https://thuviensach.vn

Alen còn định giải thích, nhưng Chân Ái hoàn toàn không cho anh ta cơ hội. Khuôn mặt cô đỏ bừng, thật sự đã uống rượu quá nhiều, cơn giận trong lòng một khi mở lời liền tuôn ào ạt như nước lũ: “Rất khôn khéo, tôi từng xem qua bài báo của anh. Trong đó tất cả chất vấn và suy luận đối với vụ án đều là ngôn từ chủ quan của anh, không có bất cứ chứng cứ nào của cảnh sát để làm luận điểm. Là một người không có chuyên ngành điều tra vụ án, lấy góc độ lòng căm phẫn của nhà báo đưa tin suy đoán, đây là anh dốt nát vô tri. Là một người dẫn dắt dư luận chuyên nghiệp, anh chỉ lo thể hiện đặc điểm khó khăn không lùi, phá cách của bản thân, không hề để ý đến bài viết của anh ảnh hưởng và gây hiểu lầm cho quần chúng. Tư tưởng của anh tràn ngập chủ nghĩa anh hùng, cố chấp đến mức đáng sợ.”

Mặt Alen đỏ như gan heo, đặt mạnh dao dĩa xuống: “Cô Chân Ái, cô đang đả kích cá nhân, không hề có căn cứ.”

Nhưng Chân Ái cau mày, cười không hề sợ hãi: “Ồ, dao đâm vào người mình anh mới biết đau à? Tron bài viết không phải anh cũng đả kích Ngôn Tố như vậy hay sao? Vậy anh ấy…”

Cổ họng Chân Ái đột nhiên nghẹn ngào, lúc Ngôn Tố thấy bài báo chỉ thờ ơ cười một tiếng cho qua thôi sao? Hay là bình tĩnh lạnh nhạt nhưng trong lòng đau nhói? Cô không biết, bởi vì tính cách anh như thế, không bao giờ tranh luận, không bao giờ giải thích.

Anh ấy không giải thích nên các người liền cho rằng anh ấy không có cảm giác, không ai thương sót cho anh ấy ư?

Sau phút kiềm chế ngắn ngủi, cơn phẫn nộ lại ùa đến như dời núi lấp biển: “Trung Quốc có câu ngạn ngữ, bản thân không muốn đừng đẩy cho người khác. Anh Alen, công bằng và chính nghĩa không phải là rêu rao trên đầu lưỡi mà là hành động thực tiễn. Làm nhà báo, thì càng phải như thế.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Alen vô cùng khó coi, như thể hình tượng kẻ chính nghĩa cao quý bản thân cấp thiết tạo dựng trong giây lát vừa rồi đã bị Chân Ái phá hủy sạch sẽ.

Sắc mặt Ryan cũng không hề tốt, có chút bất mãn liếc nhìn Alen.

Alen căng đầu, cứng nhắc phản bác: “Cô Chân Ái, những lời cô nói quá đậm sắc thái chủ quan rồi.”

Chân Ái thành công cười một tiếng, dường như vẫn đang chờ câu nói này của anh ta, cô gật gù: “Lời phê phán mang đậm sắc thái chủ quan vừa rồi là tôi không đúng. Alen, tôi nhận lỗi với anh.”

Vẻ bĩnh tĩnh đúng mực đột ngột này ngược lại khiến Alen thầm cảm thấy bất an, giây tiếp theo, Chân Ái lập tức thay đổi đề tài: “Cho nên, cũng mời anh, vì vài lần công kích chủ quan của anh đối với Ngôn Tố mà xin lỗi anh ấy.”

Bốn chữ sau cùng cô nói rất lớn, toàn bộ bàn ăn xung quanh đều kinh ngạc nhìn sang. Alen nhất thời cười hổ khó xuống, đỏ mặt tía tai, nhưng chẳng nói một câu.

Mắt Chân Ái đỏ bừng, gườm gườm trừng anh ta, gằn từng chữ, mỗi chữ đều như rít qua kẽ răng: “Alen! Tôi muốn anh nói xin lỗi. Đừng ép…”

Ngôn Tố thản nhiên nắm chặt tay cô. Bàn tay nhỏ bé vốn vì tức giận nắm thành đấm của cô ấn chặt trên bàn. Lòng bàn tay anh rộng lớn đặt lên trên, hoàn toàn phủ kín bàn tay cô.

Giây lát trước Chân Ái còn mất kiềm chế, giờ đây bỗng an tĩnh lại. Hệt như sư tử con nóng nảy bị tiêm thuốc an thần, lập tức dịu hiền ngoan ngoãn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn đỏ bừng, khoảnh khắc ánh mắt bất chấp mọi thứ phải dọa dẫm Alen nghiêng sang nhìn về phía Ngôn Tố, phút chốc

https://thuviensach.vn

bỗng trong suốt trở lại.

Cô sững sờ nhìn anh, lại ngây dại cúi đầu, nhìn chằm chằm bàn tay mang cảm giác ấm áp vô cùng. Nơi đó chỉ thấy được mu bàn tay trắng trẻo của anh, anh kiên định lại dịu dàng nắm chặt tay cô trong lòn bàn tay mình.

Cô ấp úng ngẩng đầu nhìn anh lần nữa, không chịu nổi men rượu nên nói không rõ tiếng: “Sao vậy?

Anh nhìn vào đôi mắt sáng ngời trong veo của cô, vốn định khẽ lắc đầu nhưng cuối cùng chỉ yên lặng, khẽ mỉm cười: “Không sao.”

Phút gián đoạn này khiến Chân Ái quên bẵng tất cả. Cảm xúc mãnh liệt khi nãy đã nguôi ngoai hết thảy như thủy triều rút xuống, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể nóng hổi, nơi nóng nhất chính là bàn tay bị anh phủ lên.

Alen đối diện như trút được gánh nặng. Nhưng Ryan buông dao dĩa xuống, yên lặng nhìn về phía Alen. Alen hoảng hốt, vừa định nói gì đó, Ryan bình tĩnh cất lời trước: “Alen, em cảm thấy Chân Ái nói rất đúng. Anh nên xin lỗi Ngôn Tố.”

Alen không thể tin: “Em nói gì?”

“Lúc trước em cho rằng anh rất dũng cảm, có can đảm công kích những điều đen tối. Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, rất nhiều thứ đều do ý kiến chủ quan của anh quấy phá, kích động cảm xúc quần chúng. So sánh với nhà báo, anh là một nhà diễn thuyết rất giỏi. Người như vậy thật sự rất đáng sợ.”

Alen không ngờ Ryan sẽ trở giáo, tức giận nói: “Em thế này là ngốc…”

Lời còn chưa dứt, Ryan đã tạt một ly vang đỏ đến. Giọt rượu tí tách chảy xuống từ người Alen, trong ánh mắt bàng hoàng của những người xung

https://thuviensach.vn

quanh, Ryan tỉnh bơ đứng dậy, không hề áy náy nói: “Đồ điên.”

Dứt lời, lại nhìn về phía Ngôn Tố: “Anh không tức giận với một kẻ điên, sự rộng lượng và bao dung như vậy khiên tôi khâm phục.”

Ryan quay người định bỏ đi, lại lui về, đỏ ửng mặt ho khan: “Tôi và Alen đã chính thức chia tay. Nếu như anh…”

Ánh mắt Ngôn Tố tối đi, mang theo chút ý buồn bực.

“Đùa thôi.” Ryan nhún vai, đi về phía Chân Ái còn đang ngơ ngác: “Tôi chỉ muốn tạm biệt Chân Ái thôi.”

Anh ta vừa định ghé đến chạm mặt xã giao với Chân Ái, bỗng phát giác khí lạnh trên người Ngôn Tố ùa hết vào người mình. Thân thể đang khom xuống của anh ta cứng lại, giơ hai tay đứng thẳng, lui về sau vài bước, cười lịch sự xua tay: “Vậy thì nói tạm biệt bằng miệng thôi.”

Lúc ra cửa, Ngôn Tố nhận lấy áo khoác của Chân Ái từ tay nhân viên phục vụ, đích thân mặc vào cho cô. Cuối cùng, giúp cô cài từng chiếc nút trên áo khoác, lại dựng thẳng cổ áo cô. Trong lúc lơ đãng ngón cái hơi lạnh chạm vào gương mặt nóng hổi đỏ bừng vì uống rượu của cô. Chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhưng cảm giác nhẹ nhàng lại quanh quẩn đầu ngón tay, anh vẫn bình tĩnh cụp mắt nhìn cô, nói khe khẽ: “Bên ngoài lạnh rồi.”

Giọng anh khẽ khàng như tiếng đàn, Chân Ái ngẩng đầu nhìn anh, hai gò má ửng hồng, mắt trong veo. Chân Ái chưa bao giờ uống rượu, hôm nay là lần đầu tiên, cảm thấy mùi vị không tệ liền không cẩn thận uống nhiều một chút. Toàn thân ấm áp, cô mỉm cười: “Tôi không thấy lạnh đâu.”

Anh nhìn khuôn mặt tươi cười ấm áp vì men rượu của cô, vẻ mặt đờ đẫn trong phút chốc, thoáng qua rồi biến mất.

https://thuviensach.vn

Lúc đi theo anh ra ngoài, Chân Ái nhớ đến biểu hiện đêm nay của anh không xa cách như mọi ngày, cô liền đuổi theo, ngẩng đầu lên hỏi: “Anh có thiên phú đóng vai tình nhân nhỉ?”

Ngôn Tố thuận miệng đáp: “Bởi vì tôi đã từng yêu đương rất nhiều.”

Bước chân Chân Ái khựng lại, rồi lại đi về phía trước, giọng nói rõ ràng yếu đi một chút: “Vậy sao?”

“Dĩ nhiên không rồi.” Ngôn Tố nói hơi kiêu ngạo: “Bởi vì tôi biết hết tất cả, tôi là thiên tài mà.”

Chân Ái không nhịn được khẽ cười, phút chốc sau nụ cười lại vụt tắt trong cô đơn. Có lẽ đối xử tốt với cô chỉ là một kiểu kỹ năng đơn giản, không liên quan đến tình cảm, chỉ liên quan đến khả năng. Giống như đàn piano, giống như đi dạo sáng sớm, giống như uống nước, giống như nấu cơm. NHưng cho dù như vậy, được anh chân thành lại chuyên tâm đối đãi như thế cô vẫn rất vui vẻ.

Chân Ái hít một hơi thật sâu để không khí lành lạnh tràn vào khí quản, cô nghĩ thầm, nếu rất nhiều năm sau, anh vẫn sẽ thỉnh thoảng nhớ lại từng có kỹ năng này thì tốt rồi. Cô đi một hồi, bước chân hơi trôi nổi, đầu óc cũng hơi mụ mị, nhưng vẫn còn biết hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Hình như anh không có ác ý với Alen?”

Ngôn Tố bước vững vàng: “Tại sao phải cso ác ý với anh ta?”

“Anh ta chất vấn anh…” Cô đi hơi lảo đảo, “Ba lần bốn lượt.”

“Anh ta duy trì chính nghĩa trong lòng anh ta.” Giọng điệu của anh rất bình ổn, nhưng lộ ra một sức ép, “Với lại, bất cứ lúc nào, tiếng nói phản đối đều rất quan trọng.”

https://thuviensach.vn

“Tôi không tốt, đã khiến anh khó xử rồi.” Chân Ái choáng váng, nói không rõ ràng.

Nhưng Ngôn Tố lại cười rất khẽ: “Không có, cô như vậy thật ra tôi rất vui.”

Thấy cô nóng nảy tranh cãi vì anh, thế mà anh lại vui vẻ lạ kỳ, đó là một niềm vui anh chưa bao giờ thể nghiệm qua. Có điều, anh không biết rõ tại sao. Điều này không hợp với lẽ thường.

“Có điều…” Anh đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Cô làm sao vậy?”

Lời còn chưa dứt, Chân Ái phía sau đâm sầm vào lồng ngực anh. Ngôn Tố đưa tay đỡ cô, nhìn đôi mắt trong veo như quả nho trong đêm tối và khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, không cần nghĩ cũng biết: “Tửu lượng cô không cao.”

Cô ngờ nghệch, đưa ngón trỏ lên ra dấu: “Tôi chỉ uống… một ly.”

Ngôn Tố xị mặt, sửa sai cho cô: “Tửu lượng không cao không liên quan đến việc cô uống mấy ly.”

Phản ứng của cô càng chậm hơn, lung lay rất lâu: “Bây giờ anh muốn nói logic với tôi à?”

“Tối khuya tôi sẽ không đứng ven đường nói về chuyên ngành tôi yêu thích nhất với một cô gái mơ mơ màng màng đâu.” Ngôn Tố xị mặt nói: “Như vậy rất ngốc.”

“Ừ, rất ngốc.” Chân Ái gật gù, vừa định đi về phía trước thì hai chân bủn rủn, suýt nữa ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố vội vàng ôm eo cô, kết quả cô liền bám vào người anh. Lúc này anh đành vừa ôm vừa rìu cô tiếp tục bước đi. Thân thể con gái mềm như nước, quấn quanh trước ngực anh, khiến anh không kịp thích ứng. Cô yếu ớt quàng tay lên cổ anh, đầu lắc qua lắc lại, hơi thở nóng bỏng phả hết lên cổ áo sơ mi của anh, nhẹ nhàng lại mượt mà, quấy nhiễu lòng anh nảy sinh cơn nóng và rối loạn kỳ lạ trước nay chưa từng có.

Chân Ái được anh ôm, ngoan ngoãn đi theo bước chân anh, còn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh: “Ngôn Tố, có phải anh bị đồng tính không?”

Ngôn Tố bị câu hỏi ngu ngốc này của cô chọc giận đến mức cười lớn: “Cô lại đang nghĩ gì thế?”

Chân Ái cười hì hì, nói không rõ: “Nghe nói, đàn ông vô cùng ưu tú đều bị đồng tính.”

Ngôn Tố cau mày: “Tuy tôi rất tán thưởng ánh mắt của cô, nhìn ra được tôi vô cùng ưu tú, nhưng tư duy logic của cô thật sự vô cùng thảm hại. Có một bộ phận đàn ông ưu tú bị đồng tính, cô lại lénđổi khái niệm, khuếch trương phạm vi định nghĩa, phát triển thành tất cả đàn ông ưu tú đều như vậy…”

Mắt Chân Ái mơ màng, rất rõ ràng khả năng thừa nhận của đầu óc cô lúc này bị men rượu cản trở, cô cười yếu ớt: “Thật ra thì tôi cảm thấy, kiểu người như anh lúc tích cực rất đáng yêu.”

Ngôn Tố im lặng: “…”

Chân Ái nói xong lắc lư đầu: “Nhưng mà hiện giờ tôi thật sự không biết anh đang nói gì.”

Ngôn Tố: “…”

https://thuviensach.vn

Chân Ái nghiêng đầu tựa vào ngực anh: “Anh không bị đồng tính, vậy anh thích phụ nữ à?”

Ngôn Tố không trả lời. Cô liêu xiêu, gần như khiến anh chân tay lúng túng đã không nói rồi, còn luôn vô thức cọ cọ lên người anh. Dù sao anh cũng là đàn ông với mọi giác quan cơ thể hết sức nhạy cảm. Cứ cọ cọ trước ngực anh như vậy, anh thật sự phải có phản ứng, đúng không?...

Cô đột nhiên lại nghiêng đầu, khuôn mặt như lò lửa liền vùi vào cổ anh, mũi và đôi môi nóng hầm hập dán vào xương quai xanh của anh, hơi thở phả thẳng vào ngực anh. Anh giật mình một cái như bị điện giật, lập tức bối rối kéo giãn khoảng cách với cô.

Vừa đẩy Chân Ái liền đứng không vững, ngã thẳng ra phía sau. Ngôn Tố hơi giật mình, vội vàng cúi người ôm cô lần nữa, nắm eo cô kéo cô lại. Cô nhẹ nhàng ngã vào ngực anh.

Anh cúi đầu, đụng phải người trong ngực, lúc này cô lại ngẩng đầu lên, đôi môi hồng bất cẩn sượt qua khóe môi anh. Gần như sau một phần nghìn giây môi chạm môi ngắn ngủi, gương mặt hai người ma sát, tạo ra nhiệt độ sôi trào, kề sát vào nhau.

Ngôn Tố luống cuống tay chân, khẩn cấp nhấc cô ra khỏi người anh, mà dường như tác dụng của rượu đã hoàn toàn bốc lên, cô chẳng hề biết vừa mới xảy ra chuyện gì. Đôi mắt đen láy nhìn anh, nghiêng đầu mụ mị hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Ngôn Tố mím môi giọng nói có chút hổn hển hiếm có: “Không muốn nói.”

“Nói đi.”

“Tôi muốn quăng cô đi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái dè dặt che miệng, đôi mắt đen ngoan ngoãn nhìn anh: “Tôi không nói nữa đâu.”

Ngôn Tố: “…”

Ngôn Tố phân tích khách quan từ góc độ sinh lí, tuy nhà không xa, nhưng nửa ôm nửa kéo cô về nhà như vậy, bị thân thể mềm rũ đầy hoóc-môn giống cái của cô cọ qua cọ lại, nhất định sẽ xảy ra một chút phản ứng dây chuyền bất lương trên người anh.

Chỉ trong chốc lát vừa rồi, lồng ngực anh đã tràn đầy cảm giác về thân thể mềm mại nhẹ nhàng của cô. Đúng là làm bằng nước mà, mềm mại lại êm ái. Mà sau phút sượt môi ngắn ngủi, đôi môi và gương mặt anh ngập hương thơm của cô, và cả cảm giác mịn màng trơn trượt trên da thịt cô.

Tuy anh biết rõ đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường, nhưng anh có khả năng đặc biệt chỉ cần tiếp xúc với bất kỳ cảm giác nào đều không quên. Không phải anh không thừa nhận thân thể cô gái này xa lạ mà kích thích nhiều lần xẹt điện ở đáy lòng anh. Nhưng cảm giác này đừng nói là quanh quẩn trong lòng không xua đi được, chưa biết chừng cầm đá mài cũng không xong.

Anh nghĩ ngợi, quyết định cõng cô về nhà. Chân Ái không kháng cự mặc cho anh cõng, mơ mơ màng màng, như ngủ như không. Ngôn Tố không biết cô còn mấy phần ý thức nữa. Đi nửa chừng lại quay đầu nhìn cô một cái, cái đầu nhỏ của cô nghiêng trên bả vai anh, yên lặng nhắm mắt.

Ánh đèn đường xuyên qua bóng cây chiếu vào gương mặt trắng trẻo ửng hồng của cô. Một vệt bóng dâm mờ nhạt dưới hàng mi dài, nhưng da mặt lại bị soi vào gần như trong suốt, hệt như thủy tinh vừa chạm vào sẽ vỡ nát.

Anh điềm tĩnh rời mắt đi, nhìn thẳng phái trước, nhưng theo bản năng hơi nâng bả vai bên này lên, sợ cô vừa ngiêng đầu sẽ ngã xuống. Không ngờ khống chế lực độ không tốt, bả vai vừa nâng lên đầu cô đã nghiêng hẳn

https://thuviensach.vn

vào trong, dính sát vào gương mặt anh. Miệng vùi vào cổ anh, hơi thở phì phò phả vào trong áo sơ mi anh.

Đúng là tự làm tự chịu…

Nhột quá…

Ngôn Tố bất đắc dĩ. Có thể dùng bao bố trùm cô vào, kéo về giống ông già Noel không?

Không khí đầu xuân ngát mùi hương lành lạnh lại trong lành, cảnh đêm hơi đặc, ánh đèn trắng ngà soi bóng loang lổ dưới tán cây, soi chiếu đường nét mầm non trên ngọn cây xuống vỉa hè lót đá. Tòa nhà kiểu tây hai bên thỉnh thoảng le lói ánh sáng ấm áp, giữa đường thỉnh thoảng có xe cộ chạy qua.

Anh an tĩnh lại trầm mặc cõng cô như thế, đi qua ánh sáng muôn màu rực rỡ. Cô nhẹ hơn anh tưởng tượng rất nhiều, chiều cao 1m68, cân nặng ước lượng chỉ khoảng 42kg. Đôi mắt anh lia xuống liền thấy tay cô. Bởi vì ôm cổ anh, ống tay áo của cô bị kéo lên một chút, lộ ra cổ tay mảnh mai, phía trên có rất nhiều vết thương nhạt.

Ánh mắt anh tối đi, tròng mắt hơi co lại, mắt lại nhìn thẳng về phía trước, trầm ổn bước đi. Môi cô kề sát cổ anh lại khẽ nhúc nhích, phát ra một âm thanh mơ hồ không rõ: “Anh trai…”

Anh nhìn phía trước, vẻ mặt hờ hững: “Ai là anh trai của cô?... Gọi bậy…”

Cô lẩm bẩm: “Em ngốc quá.”

Anh lẳng lặng mỉm cười: “Vậy thì đúng.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, bản thân anh cũng cảm thấy buồn cười, vậy mà anh lại nói chuyện với cô gái say rượu mơ mơ màng màng. Đúng là không có logic!

Cô buồn bã thì thầm: “Em xem không hiểu mật mã anh để lại.”

Khóe môi Ngôn Tố dần dần an tĩnh. Anh hơi nghiêng đầu, liếc nhìn cô. Cô khẽ cau mày, lông mi run nhẹ: “Anh muốn nói gì với em? Em ngốc quá xem không hiểu.”

Ngôn Tố rời mắt đi, nhìn thẳng phía trước: “Không chỉ ngốc, còn cố chấp.”

“4407 lần, vẫn thất bại… Xin lỗi anh.”

Giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi vo ve, vừa thốt ra đã bị gió thổi bay mất. Nhưng lời thì thầm gần bên tai, Ngôn Tố vẫn nghe ra được sâu hơn nỗi áy náy và đau khổ trong lời nói của cô chính là bất lực.

Bước chân của anh bỗng dừng lại, bởi vì có nước mắt trượt vào cổ anh, lành lạnh man mát. Gió mát đêm xuân thổi thấu tâm.

Chân Ái ngủ một giấc bình yên hiếm hoi, một đêm không mộng mị. Tác dụng của rượu vang đỏ qua đi, cô vẫn tỉnh vào đúng sau giờ sáng. Sau khi tỉnh giấc, không muốn rời giường mà lăn qua lộn laijcoj cọ trên chiếc giường êm ái, rộng rãi.

Đệm nhung và chăn bông bềnh dễ chịu, êm ái như kẹo bông. Trước giờ cô không ngủ giường mềm, thỉnh thoảng thể nghiệm cảm giác thân thiết như vậy cô vẫn rất thích.

Rèm cửa sổ dày kín che lấp ánh sáng bên ngoài. Bật đèn bàn lên, ánh sáng lờ mờ mang đến hơi ấm cho căn phòng thanh tịnh, trang trí hòa nhã.

https://thuviensach.vn

Cô nhắm mắt lại, rúc mình trong chăn hồi tưởng thật lâu. Nhưng chuyện tối qua như tơ liễu trong gió, không bắt được một dấu vết. Sau phút nằm nướng trên giường hiếm có, Chân Ái rửa mặt đi xuống tầng.

Vừa đi xuống, thang máy vang lên một tiếng "ting", Ngôn Tố đi ra, xem chừng vừa tản bộ trở về. Anh liếc nhìn Chân Ái, vẻ mặt hờ hững, không có bất kỳ khác biệt nào so với ngày thường.

Chân Ái hỏi: "Hôm qua anh đưa tôi về à?"

Hỏi xong mới phát hiện không ổn, đối với anh, câu hỏi này rõ ràng là nhảm nhí. Với tính cách của anh, tuyệt đối sẽ chẳng vui vẻ trả lời.

Quả nhiên đôi mắt trong suốt của anh lặng lẽ lóe lên, nói: "Tối qua có một thiên thần bay qua, cho cô cánh của anh ta, cô tự bay phành phạch trở về."

Chân Ái đi theo sau bóng lưng cao lớn của anh, bất mãn thầm thì: "Anh nói thẳng đơn giản hơn mà."

Ngôn Tố thính tai, đi phía trước không thèm quay đầu lại: "Cô động não suy nghĩ là đơn giản nhất."

Hôm nay Owen nấu bữa sáng. Ngôn Tố kéo ghế ra ngồi xuống, điện thoại di động đổ chuông. Anh liếc nhìn hiển thị cuộc gọi đến, bắt máy lên câu đầu tiên là: "Giục gì mà giục, đám cưới biết chạy à?"

Chân Ái đã quen từ lâu, bình tĩnh ngồi xuống.

Giọng Ngôn Tố cáu kỉnh: "Lúc đói bụng hay khát nước em sẽ trở nên rất khó hòa nhã."

Lời nói này cứ như lúc khác anh dễ hòa nhã lắm vậy.

https://thuviensach.vn

“Anh hi vọng lúc em đến hiện trường, trước tiên sẽ phân tích bạn bè của anh từng đi đến đâu, ai mập mờ với ai, ai léng phéng với ai một lần hay sao?”

“Rất tốt. Em tán thưởng thái độ cụ thể của anh.” Anh cúp điện thoại, hài lòng chuẩn bị ăn sáng, cầm lấy dao dĩa, không thèm nhìn người bên cạnh mà nói: “Lát nữa đi Hampton.”

“Đám cưới à?”

Ngôn Tố sa sầm liếc nhìn cô, không vui cho lắm: “Chuyện nhà tôi chẳng có cảm giác tồn tại gì với cô như vậy sao?”

Vừa rồi ai đã nói đám cưới không biết chạy chứ? Chân Ái khẽ mắng anh: “Cái tên chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn.”

Ngôn Tố nghĩ một hồi, lườm cô: “Tôi không hiểu thành ngữ.”

Lúc rời đi, Owen lại nói có việc bận, không đi nữa. Chân Ái không hiểu ra sao, quả thật không biết khoảng thời gian này anh đang bận việc gì. Cô rất khó hiểu: “Nhưng mà Owen, công việc của anh không phải là tôi sao?”

Owen nghe thấy lời này, mặt lập tức biến thành một quả cà chua, hổn hển chạy đi. Chân Ái càng thêm khó hiểu.

Đây là lần đầu tiên Chân Ái tham dự đám cưới, trong lòng có chút mong đợi. Vốn định hỏi Ngôn Tố thông tin liên quan đến đám cưới, nhưng lúc lại xe, Ngôn Tố vô cùng nghiêm túc, trên khuôn mặt tuấn tú chỉ mang vẻ chú tâm, như thể viết câu: “Vì sự an toàn của cô, xin chớ nói chuyện với tài xế.”

Chân Ái suy nghĩ thật lâu mới nói: “Ngôn Tố, anh thật sự có thể đồng thời làm được nhiều việc phải không?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố cau mày: “Cô biết tôi lâu như vậy vẫn không nhìn ra à? Năng lực lĩnh hội thật kém.”

Chân Ái chấn nản, anh cứ nói thẳng không phải là được rồi sao.

“Nếu đã vậy thì chúng ta trò chuyện đi.”

“Trò chuyện gì?” Lời nói có chút cảnh giác.

Chân Ái làm ra vẻ như rất lơ đãng, soi gương vuốt tóc: “Trò chuyện về ý nghĩ của anh đấy, ví như… tại sao Parker lại tự sát?”

Ngôn Tố nhanh chóng liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. Cô trông có vẻ như thờ ơ, hừ, thật ra trong lòng rất nghiêm túc. Giả bộ chẳng giống gì cả. Anh dời mắt đi, bất ngờ phối hợp: “Được.”

Ngược lại Chân Ái trở tay không kịp. Ngôn Tố thản nhiên chăm chú nhìn phía trước, thật sự anh không muốn nói chuyện quá khứ lắm, nhưng nhớ đến tối qua Chân Ái bảo vệ anh ở bàn ăn, lúc đó tâm trạng anh vui vẻ vì cô…

Nếu như cô tò mò với chuyện này, anh sẵn lòng chiều ý cô. Anh nói: “Ban đầu có giải thích hợp lý rằng Parker giết Lola, trong đám học sinh có người biết cậu ta là hung thủ, xuất phát từ trả thù hay nguyên nhân khác, giết cậu ta với cách giống vậy. Tên hung thủ này rất thông minh, lừa gạt cảnh sát theo hướng giết người hàng loạt, sẽ rất khó tra ra gã là ai.”

Chân Ái đồng ý: “Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Trong khoảnh khắc xem miêu tả hiện trường tử vong của Parker, phản ứng đầu tiên của tôi là giết người hàng loạt, suýt nữa đã phủ định suy luận trước đó.”

“Người ngoài không biết Parker là kẻ tình nghi quan trọng trong vụ án tử vong của Lola, nên lúc thấy cách chết của Parker và Lola giống nhau, ai cũng cho là giết người hàng loạt.” Ngôn Tố cong cong khóe môi, nhưng

https://thuviensach.vn

không có ý cười: “Lúc tôi nói Parker tự sát, có lẽ toàn bộ thế giới cho rằng tôi là kẻ điên, hoặc bị cuốn vào âm mưu của các gia tộc.”

Chân Ái ấm ức thay anh: “Tại sao không công bố phân tích vụ án của Lola, để mọi người thấy được Parker là hung thủ giết Lola. Bất kể Parker có tự sát hay không, ít nhất trước tiên vụ án này không phải là hàng loạt.”

Ngôn Tố quay đầu nhìn cô, đôi mắt màu nâu nhạt trong suốt thuần khiết, thoáng qua vẻ khó hiểu: “Không phải Parker là trẻ vị thành niên sao? Trên xe còn có học sinh khác. Lẽ nào để truyền thông biết họ tụ tập cắn thuốc hút ma túy. Tin tôi đi, chắc chắn truyền thông sẽ chuyển dời mục tiêu, lấy họ làm điển hình để công kích giáo dục thanh thiếu niên.”

Chân Ái nghẹn lời, giờ phút này mà anh còn nghĩ đến việc bảo vệ quyền lợi và đời tư của người vị thành niên. Cô bỗng hơi đau lòng, quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lúc lâu cô mới ổn định được cảm xúc chua sót trong lồng ngực, quay lại đề tài: “Tại sao Parker lại tự sát?”

“Ban đầu tôi không loại bỏ khả năng tự sát.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, chỉ là thói quen,”

Chân Ái từng nghe Owen kể, để bảo đảm tính chính xác của kết quả suy luận, Ngôn Tố sẽ đưa ra đủ mọi khả năng (bao gồm khả năng không thể nhất), cùng mọi người nghiệm chứng. Điều này có lẽ chính là nguyên nhân anh nói sẽ không phạm sai lầm. Anh qua nghiêm ngặt.

“Tôi đã suy xét tới bằng chứng ngoại phạm sai chỗ, cách giết người quái lạ, thậm chí hai người gây án, tập thể gậy án mà cô nói. Nhưng điều nào cũng có chỗ không hoàn chỉnh.” Ngôn Tố nhìn thẳng con đường phía trước, “Cuối cùng chỉ còn một khả năng.”

https://thuviensach.vn

“Bức di thư kia thì sao?” Chân Ái hỏi: “Đây không phải là một lá di thư bình thường, vừa nhìn đã biết là ngụy tạo.”

Ngôn Tố cười nhạt: “Nếu như hiệu quả Parker muốn là khiến người ta cho rằng cậu ta bị giết chết thì sao?”

Chân Ái hơi sửng sốt, cô không hề nghĩ đến động cơ này. Hiện giờ nghĩ đến, ngược lại vụ án này trở nên đơn giản hợp lý: “Anh cho rằng di thư do chính Parker viết ư?”

“Đúng.” Ngôn Tố trả lời. “Tôi từng xem phòng ngủ của Parker. Nam sinh trung học mười bảy, mười tám tuổi thu dọn ngăn nắp cực kỳ sạch sẽ, trên giá sách có rất nhiều tiểu thuyết trinh thám, nhất là phòng kín và tội ác bất khả thi. Đổi lại cách nói, bình thường cậu ta rất có trật tự, có kế hoạch, cậu ta có kiến thức và năng lực trinh thám cơ bản. Biết di thư có nhiều cách sáng tác, biết làm sao để nói dối cảnh sát hiệu quả.”

Chân Ái bừng tỉnh ngộ: “Trong vụ án của Parker, tôi vẫn nghi ngờ làm sao hung thủ to gan tự tin như vậy. Biết rõ Parker hẹn rất nhiều bạn bè đến, mà vẫn dám giết người, lại còn chỉ trước thời gian hẹn mười phút. Nếu có ai đó đến sớm một chút, có thể gặp phải hung thủ.”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3.5

Type: yocohamamisari

“Trước đó tôi suy nghĩ có phải hung thủ dùng cách gì khống chế thời gian mọi người tới hay không, nhưng không có kiểu dấu hiệu này.” Ngôn Tố cười cực nhạt, “Parker tự sát. Chính cậu ta là hung thủ, không cần rời khỏi phòng tắm, không gặp phải ai. Trong khoảnh khắc treo cổ thì mở điện thoại di động, đợi mọi người chờ sốt ruột đến phải gọi điện thoại. Cho dù có người đến sớm, đợi vài phút cũng đủ để cậu ta ngạt thở mà chết rồi.”

Tại sao Parker phải tự sát? Chân Ái vừa định hỏi, ngẫm nghĩ lại quyết định tự phân tích trước: “Cậu ta tự sát nhưng ngụy tạo thành bị giết. Nhất định muốn nhắn nhủ điều gì đó. Một khi đã vậy, điều cậu ta nhắn nhủ chắc chắn là chỗ không hợp với lẽ thường tại hiện trường vụ án, khiến người phát hiện thi thể liếc mắt đã nhìn thấy, cũng bị chấn động.”

Tiếng cô rất nhỏ, nhưng Ngôn Tố thính tai nghe thấy rõ ràng. Anh không nhịn được lại cong khóe môi, liếc nhìn cô một cái qua gương chiếu hậu. Cô đang chống má cau mày, suy nghĩ tỉ mỉ. Dáng vẻ nghiêm túc của cô thật đáng yêu. Nhưng ánh mắt vừa rời đi, Ngôn Tố nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt mình, bản thân cũng cảm thấy rất xa lạ. Anh ngẩn người, như thể bị bản thân hù dọa. Đât là một vẻ mặt khó hiểu lại khó nói nên lời. Anh có phần kinh ngạc, có phần mất tự nhiên, lại có phần quẫn bách, cuối cùng mắt nhìn phía trước với vẻ mặt cực kì khó chịu.

https://thuviensach.vn

Chân Ái không phát hiện ra, cứ thế sắp xếp manh mối, thảo luận với anh: “Có hai điểm khả nghi... Một là hơi nước và dấu vết trên kính, Parker cố ý hẹn mọi người đến đúng giờ là vì kiểm soát hơi nước nóng, sợ chết quá sớm, sau khi hơi nước tan đi mọi người không thấy dòng chữ.”

Ngôn Tố cố ý hỏi: “Mọi người không thấy thì nhân viên pháp chứng cũng sẽ phát hiện ra.”

“Những chữ viết kia là cho người phát hiện hiện trường xem, vừa nhìn đã chấn động. Giống như điểm thứ hai, di thư của cậu ta được viết bằng bút không thấm nước. Mục tiêu của cậu ta là những học sinh kia!” Đầu Chân Ái chợt lóe sáng, “Treo cổ, cởi hết quần áo, viết lên kính, tất cả đều là kiệt tác của cậu ta. Sau khi thí nghiệm trên người Lola, rồi làm lại nguyên vẹn trên chính bản thân mình. Tất cả những gì cậu ta làm là để đe dọa những người còn lại.”

Vẻ mặt Ngôn Tố mơ hồ: “Đúng. Chi tiết vụ án vị thành niên sẽ không được công bố, người khác không biết cậu ta giết Lola. Mà hiện trường tự sát của cậu ta quá gây sốc khiến người khác kiên định cho là bị giết. Những người còn lại cả đời đều nơm nớp lo sợ, luôn luôn hoảng hốt: Hung thủ giết Lola và Parker còn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, kẻ tiếp theo bị giết có phải mình hay không?

Chân Ái thấy lạnh sống lưng một cách khó hiểu, thứ Parker muốn chính là giày vò về tinh thần thế này ư?

“Tại sao cậu ta làm như vậy, rốt cuộc nhóm học sinh này đang sợ cái gì?”

Ngôn Tố hỏi: “Cô nhớ lời khai của họ sau khi Lola chết không? Chính là đoạn họ không tìm được Lola đấy.”

Chân Ái: “...”

https://thuviensach.vn

Làm sao cô có thể nhớ được chứ?

Ngôn Tố đợi vài giây, thấy mặt cô ủ rũ không có phản ứng, lúc này mới hiểu ra, nói chậm rãi: “Ồ, suýt nữa quên mất dung lượng não của cô.”

Chân Ái kháng nghị: “Không phải ai cũng là thiên tài giống anh. Vả lại, anh nhớ nhiều thứ như vậy, đầu không mệt sao?”

Ngôn Tố: “Máy vi tính cần nghỉ ngơi à?”

Chân Ái: “Nhưng máy vi tính cũng có lúc chết máy và hư hỏng.”

Ngôn Tố quay đầu thản nhiên nhìn cô: “Đừng so sánh đầu óc của tôi với Window 98 bộ nhớ nhỏ như cô.”

Chân Ái: “...”

Ngôn Tố thuật lại: “Lời khai của Kelly: Sau khi lên xe, Tony hỏi mọi người có tìm tiếp hay không; tôi lái xe phát hiện bình xăng đã hỏng. Anna oán trách nói Lola không hiểu chuyện. Parker tranh chấp với cậu ta. Lúc này Tề Mặc phát hiện đe dọa trên cửa sổ xe, ngôi sao năm cánh và một câu nói tiền hay mạng...

Lời khai của Tony: Sau khi lên xe tôi hỏi mọi người có tìm tiếp hay không; Kelly lái xe phát hiện bình xăng đã hỏng. Anna oán trách nói Lola không hiểu chuyện. Parker tranh chấp với cô ta. Lúc này Tề Mặc phát hiện đe dọa trên cửa sổ xe, ngôi sao năm cánh và một câu nói tiền hay mạng...

...”

Sau khi nghe anh thuật lại lời khai của tất cả mọi người, Chân Ái cau mày: “Đều giống nhau, họ không nói dối.”

“Giống nhau chỗ nào?”

https://thuviensach.vn

“Đại khái chuyện trải qua, lời nói mỗi người, thứ tự lên tiếng...” Chân Ái chợt dừng lại, “Giống nhau toàn bộ. Tony hỏi, Kelly nói xe hơi, Anna oán trách, Parker tranh chấp, Tề Mặc phát hiện. Lúc trước lời khai đều có trọng điểm của mình, đến đó lại giống nhau kinh người, họ đã bàn bạc với nhau. Nhưng mà tại sao?”

Ngôn Tố rất điềm tĩnh: “Giải thích duy nhất là chữ trên kính, họ không hẹn mà cùng định che giấu. Chữ viết trên kính không phải là tiền hay mạng, mà là một sự việc khiến họ đều sợ hãi không dám công khai.”

Chân Ái nhớ lại bức di thư của Parker, hiện giờ qua những phân tích gạt đi mây mù của Ngôn Tố, nội dung di thư thực ra rất rõ ràng hợp lý.

“Đúng vậy, là con giết Lola. Con không thể chịu đựng được vẻ mặt dối trá, sự cao quý đáng ghê tởm kia nữa.” Đây là nguyên nhân cậu ta sát hại Lola.

“Áy náy và tội ác đã đè ép con không thở nổi. Người phạm sai lầm đều đáng chết, con cũng đáng chết.” Thật ra Parker muốn giết hết mọi người, sau đó tự sát.

“Không, thực ra con sợ có người phát hiện ra tội ác của con.” Trước khi chết Parker và Ngôn Tố từng nói chuyện với nhau. CÓ lẽ cậu ta hoài nghi Ngôn Tố đã nhìn ra.

“Ấy vậy thay vì chờ họ đến trừng phạt con, không bằng để bản thân con chết có ý nghĩa.” So với bị phát hiện, bị bắt giữ, cậu ta thà giết chết một kẻ nữa (chính mình) và để lại nỗi sợ hãi cho những người còn lại.

“Hôm nay con muốn kết thúc sinh mệnh mình trước ma quỷ.” Cậu ta gọi điện thoại cho đồng bọn, chết trước mặt họ.

Bởi vì họ là ma quỷ. Bức di thư này hóa ra lại được viết tỉ mỉ đến thế.

https://thuviensach.vn

Sắp đến bờ biển, gió biển thổi vào cửa sổ xe, mang theo cơn lạnh thân thiết của mùa xuân. Lòng Chân Ái nặng trĩu. Cô từng nhìn thấy hình của Parker trong hộp vật chứng, thiếu niên da trắng chưa đến mười tám tuổi, tóc vàng mắt xanh, đẹp trai tỏa nắng hệt như hoàng tử trong truyện cổ tích. Thiếu niên rạng ngời như vậy sao lại trăm phương nghìn kết âm mưu tạo ra một tuồng kịch như thế chứ? Thậm chí không tiếc góp tính mạng của mình vào. Phía sau câu chuyện này rút cuộc ẩn giấu điều gì?

Chân Ái dựa vào cửa xe hóng gió, ngắm cảnh. Hampton ở bờ biển Đông, mùa xuân đến sớm. Hàng cây to hai bên đường đã sớm đâm chồi, màu xanh nhạt phủ trên chạc cây nâu, bầu trời trong thấu sắc xanh lam, lan khắp quãng đường, hệt như một bức tranh màu nước khiến lòng người thư thái.

Xe chạy trên con đường ven biển, xuyên qua ngọn cây là biển rộng, dưới ánh mặt trời đẹp tựa ngọc bích lấp lánh rực rỡ.

Tâm trạng Chân Ái cũng theo đó mà nhẹ nhàng hơn, khúc cua cuối đường là con đường trồng hàng cọ xanh, gió xuân thổi qua tán lá xào xạc, ven đường đỗ đầy xe hơi nổi tiếng và đắt đỏ, cách đó không xa là một trang viên khổng lồ. Chân Ái biết đây chính là đích đến.

Ngôn Tố đỗ xe ở ven đường, đi bộ qua Chân Ái. Sắp đến cửa lại thấy phía trước có rất nhiều nhà báo vây quanh.

Chân Ái thấy lạ: “Họ đến làm gì vậy?”

Ngôn Tố nói với vẻ hoàn toàn không đáng nhắc đến: “Ồ, quên nói cho cô biết, Spencer sắp tranh cử chức Thượng nghị sĩ bang New York.” Vài giây sau: “Cô dâu Annie thuộc gia tộc Adams.”

Chân Ái vốn tưởng rằng đây là đám cưới nho nhỏ ấm áp, thế này xem ra quy mô không nhỏ đây. Cô bắt đầu thận trọng, nhỏ giọng oán giận: “Tôi đã nói phải mặc váy đến, anh lại không chịu.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố liếc nhìn cô: “Hôm nay nhiệt độ hạ, cô muốn chết cóng à?”

Chân Ái mạnh miệng: “Nhưng bản thân anh lại mặc đồ vest chỉnh tề kìa.”

Ngôn Tố: “Nếu cô mặc vest thì tôi không để ý.”

Chân Ái: “...”

Hức, đoạn đối thoại ngắn ngủi vừa rồi sao lại mang giọng điệu giận yêu nhỉ? Chân Ái đỏ mặt, lập tức chuyển đề tài.

“Thật ra chí ít anh nên tham gia diễn tập dạ tiệc hôn lễ, chỉ có người nhà với nhau thôi.”

Anh lườm cô, giọng điệu kiêu căng: “Cô Chân Ái, cô đang chỉ dẫn tôi giao tiếp với người khác sao?”

Chỉ dẫn? Chân Ái luôn cảm thấy lời này của anh như có ý ám chỉ, nhìn ánh mắt anh cũng giàu hàm ý, tim cô rối loạn khó hiểu, rời mắt không trả lời.

Lại đợi vài giây không có phản ứng, Ngôn Tố ghét bỏ: “Nói cô phản ứng chậm mấy lần thì cô dứt khoát cam chịu không phản ứng luôn rồi à?”

Anh dùng từ thật là...

Chân Ái nhất thời không kìm nổi, ngước mắt lườm anh. Đây là lần đầu tiên cô lườm anh, vừa bất mãn vừa quở trách, nhưng thế nào vẫn mang chút nũng nịu ấm áp. Anh hơi sững sờ, lát sau lại hơi cong khóe môi không nói lời nào.

Anh đi một chốc lại nói: “Diễn tập là mỗi người thân quen đọc bài phát biểu mùi mẫn và cảm tính, vô cùng không phù hợp với phong cách của tôi. Nếu như tôi lên tiếng nhất định sẽ phá hỏng bầu không khí ấm áp.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái nhướng mày: “Anh thật sự rất tự biết mình.” Cô nhanh chóng nói xong, cảm thấy đã xả được cơn khó chịu, cứ thế hài lòng mỉm cười. Anh vốn định phản bác gì đó, nhưng vừa cúi đầu thoáng nhìn nụ cười đắc ý tự tại trên môi cô, lời định nói liền đọng lại ở đầu lưỡi, tự động bay mất.

Đến gần cửa, cánh nhà báo thấy Ngôn Tố thì vô cùng bất ngờ, ào đến phỏng vấn như ong vỡ tổ: “Ông Parker lại nhắc đến vụ án cậu Parker bị giết năm đó, anh vẫn kiên định cho rằng cậu ấy tự sát sao?”

“Anh không cảm thấy chứng cứ Parker tự sát rất khiên cưỡng ư?”

Ngôn Tố thấy nhà báo ùa đến liền dựng thẳng cổ áo, kéo mũ áo khoác Chân Ái phủ lên đầu cô, kéo cô vào ngực mình. Một tay anh ôm eo cô, một tay giữ đầu cô, bao chặt cô với lực độ gần như bá đạo mà cưỡng chế, cúi đầu lạnh mặt đi qua ánh đèn flash chớp nháy và những câu hỏi sắc bén.

Chân Ái còn chưa kịp phản ứng đã bị anh che kín mít, trong lúc đầu bị ấn lên cổ anh, khóe mắt chỉ có thể nhìn thấy chiếc mũ nhung trắng của cô và cổ áo dựng cao của anh. Mặt cô kề lên cổ anh, trong không gian chật hẹp kín bưng toàn bộ đều là hơi thở đàn ông lành lạnh mà dễ chịu, xa lạ mà quen thuộc của anh. Cô hít thở khó khăn, gương mặt nóng ran. Nhưng cô không muốn giãy giụa mà mặc cho anh giữ chặt. Cô không hề nghe thấy âm thanh xung quanh, bên tai chỉ có tiếng tim đập của anh, xuyên thấu qua động mạch cổ của anh mạnh mẽ truyền đến.

Sau vài giây vừa ngắn ngủi vừa dài dặc, anh đưa cô vào trang viên, lúc này mới buông cô ra. Vẻ mặt Ngôn Tố không tốt lắm, có phần âm u, không biết là đang tức giận ai đây.

Khuôn mặt cô ửng đỏ, sững sờ đứng ngây tại chỗ, chiếc mũ nhung to đùng còn đội trên đầu, tôn lên khuôn mặt bé nhỏ cỡ bàn tay càng trắng mịn nõn nà, đáng yêu như búp bê tuyết ngốc nghếch.

https://thuviensach.vn

Anh bỗng nguôi giận, ngược lại có chút buồn cười, nhưng trên mặt không chút biểu hiện, vẫn lạnh lùng hờ hững hỏi: “Nóng à?”

Lông mi Chân Ái chớp chớp hai cái, chậm chạp cởi mũ xuống: “Không có.”

Trên bãi cỏ lễ cưới có rất nhiều khách khứa đang trò chuyện, trong đó có ông Parker. Thấy Ngôn Tố, hai người nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu rồi không nói gì thêm.

Chân Ái cảm thấy hơi quái lạ, bởi vì ông Parker chẳng hề biểu hiện chút oán hận. Theo lý thuyết, ông ta hẳn phải oán hận Ngôn Tố mới đúng. CÓ lẽ người của giới chính trị đều giỏi ngụy trang.

Một vài người biết Ngôn Tối chào hỏi anh, nhưng không bắt tay hay áp má anh. Chỉ có lúc anh gặp bà ngoại mới khom người áp má với bà.

Haley không được hưởng thụ loại đãi ngộ này cũng không để ý, mà đầy thâm ý nhìn Chân Ái trong chốc lát. Dù sao đến tận bây giờ đây là lần duy nhất bà thấy một cô gái ở bên con trai mình.

Chân Ái quẫn bách, ánh mắt không biết nhìn vào đâu. Vừa chuyển mắt liền bắt gặp Spencer – anh trai của Ngôn Tố, anh khẽ mỉm cười với cô, kín đáo và lịch sự. Spencer là con ngoài giá thú lúc Haley học đại học, tính tình rất tốt, không quái gở như Ngôn Tố. Dáng vẻ cũng anh tuấn sáng láng, khuôn mặt giống Ngôn Tố bốn năm phần.

Sau khi Haley tốt nghiệp đại học kết hôn với ba của Ngôn Tố, nhưng cuộc hôn nhân xuyên quốc gia chỉ kéo dài nửa năm. Quyền nuôi dưỡng Ngôn Tố thuộc về ba, Haley nhớ con trai nên nhận nuôi một cô bé người Trung Quốc, chính là Jasmine.

Jasmine là một trong những phù dâu, lúc trước đi theo cô dâu, sau đó phát hiện hàng rào bên cạnh bục tuyên thệ là màu gỗ thô liền vội vàng đến

https://thuviensach.vn

tìm mẹ. Từ rất xa cô đã thấy Ngôn Tố, vừa mới vui mừng lại nhìn thấy Chân Ái bên cạnh anh. Cô rất thân mật chào hỏi Ngôn Tố, tươi cười giả dối liếc nhìn Chân Ái từ trên xuống dưới một lần. Chân Ái im lặng không phản ứng. Trước tiên Jasmine gạt bỏ cảm giác không vui, nói với Spencer và Haley rằng cô dâu yêu cầu hàng rào màu trắng, không phải màu gỗ thô. Mà chỉ còn nửa giờ nữa đám cưới sẽ bắt đầu. Spencer hy vọng cho Annie một đám cưới hoàn mỹ trong mơ, quyết định hoãn lại trước, gọi người đến đổi lại. Nhưng Haley không đồng ý.

Lúc này bà ngoại nói chậm rãi: “Không sao cả, trong nhà có sơn trắng, để S.A. sơn đi.”

Chân Ái lấy làm lạ. Không ngờ Ngôn Tố không nhiều lời mà cởi áo khoác, xắn tay áo đi sơn. Chân Ái đi theo, nhìn anh khom người ngồi bên cạnh hàng rào, cái chổi trong tay chấm nước sơn vừa lưu loát vừa thành thạo quét lên gỗ thô, nơi quét qua là một màu trắng nhẵn nhụi trơn láng. Nước sơn trắng đều, bóng loáng phẳng phiu, như thợ sơn chuyên nghiệp vậy.

Chân Ái kinh ngạc: “Anh học ở đâu thế?”

Ngôn Tố chú tâm nhìn chằm chằm cái chổi trong tay, đôi mắt màu nâu nhạt ánh lên tia sáng màu tuyết trắng: “Mùa hè khi còn bé, hàng rào nhà bà ngoại đều do tôi sơn.”

Trong đầu Chân Ái liền hiện lên bức tranh vùng ngoại ô tĩnh lặng. Trăng viên cổ xưa kiểu Âu, bóng cây um tùm, trăm hoa khắp tường, xinh đẹp dưới trời xanh. Cậu bé xách thùng sơn nhón chân sơn hàng rào. Toàn thân thợ sơn bé nhỏ lấm lem sơn trắng, hệt như búp bê tuyết.

Ngôn Tố quét sơn, tiếng nói trầm bổng: “Kể từ sau khi xem Tom Sawyer thì không còn sơn hàng rào cho bà ngoại nữa.”

https://thuviensach.vn

“Khi đó bà nói nào là sơn hàng rào không phải ai cũng làm được, chỉ có thiên tài mới làm được thôi. Đồ lừa gạt.” Ánh sáng trắng in trên mặt anh, trắng ngần tuấn tú, “Bà lão nham hiểm kia thật biết lừa trẻ con.”

Chân Ái không nhịn được khẽ cười, chống cằm ngồi bên cạnh anh. Gió xuân thổi đến từ biển hơi lạnh nhưng rất tuyệt.

Jasmine đứng trong phòng nghỉ, vén rèm cửa sổ sát đất nhìn ra. Hai đứa trẻ to xác ngồi bên hàng rào màu trắng tán gẫu câu được câu chăng, trên mặt ánh lên nước sơn trắng, mỉm cười không ngớt.

Cô dâu Annie trông thấy Ngôn Tố và Chân Ái bên cạnh hàng rào, cười: “Không ngờ S.A. lại đưa bạn gái đến đây, cô gái lai thật xinh đẹp.

Jasmine chẳng nói chẳng rằng, kéo cửa sổ sát đất ra như giận dỗi, đi lên bãi cỏ gọi: “Chân Ái, lại đây.”

Chân Ái quay đầu nhìn Jasmine, không trả lời ngay. Jasmine vô cớ bực bội. Cô gái đáng ghét kia phản ứng chậm như vậy, là sợ bị cô bắt nạt sao?

Nhìn đôi mắt điềm tĩnh lại long lanh của Chân Ái, nụ cười của Jasmine giảm đi vài phần. Cho dù trong lòng ghen tị nhưng cô vẫn phải thừa nhận Chân Ái xinh đẹp.

Chân Ái vừa định trả lời thì khuỷu tay Ngôn Tố khẽ huých cô một cái: “Không muốn đi thì đừng đi. Ở đó cô chẳng quen biết ai cả.”

Chân Ái nói: “Ở đây vốn chẳng có ai tôi quen cả.”

Ngôn Tố nghiêng đầu lại, ánh mắt khó chịu: “Tôi không phải người à?”

“Ý của tôi không phải vậy.” Chân Ái dẩu môi, “Lẽ nào cả đám cưới ngày hôm nay tôi cứ dính sát lấy anh sao?”

https://thuviensach.vn

“Tại sao không được?” Ngôn Tố cảm thấy đó như là lẽ đương nhiên. “Cô không thích người lạ thì cứ đi theo tôi là được.”

Chân Ái cúi đầu, tim đập thình thịch. Cô xoắn xoắn ngón tay, suy nghĩ không biết có nên nói “được thôi” hay không. Nhưng Jasmine lại gọi cô: “Chân Ái, sang đây gặp cô dâu đi!”

Vừa gọi như vậy Haley và bà ngoại đều nhìn sang. Chân Ái không tiện từ chối, lên tiếng đáp ứng. Lúc đứng dậy còn ra vẻ đắc ý vỗ vỗ cánh tay Ngôn Tố: “Hừ, tôi có bạn rồi, chẳng thèm chơi với anh đâu.”

Nói xong lời cuối bản thân cũng không nhịn được phì cười. Cô không biết vì sao giờ phút này tâm trạng lại tốt đến thế, tốt như ánh nắng rực rỡ trên bãi cỏ.

Ngôn Tố không để ý đến cô nữa, khóe môi cong lên, tiếp tục sơn hàng rào.

Chân Ái chạy đến xem, Annie đang mặc váy cưới màu trắng kiểu mùa xuân. Bảy phù dâu mặc áo vest ngắn bảy màu phối với váy dài như những cây kẹo sống động.

Cô thận trọng và chân thành chúc mừng Annie, Annie và Spencer rất giống nhau, rất biết săn sóc người khác, ôm Chân Ái tỏ vẻ cảm ơn.

Jasmine đứng bên cạnh, không mấy thân thiện nhìn chằm chằm Chân Ái. Hôm nay không khí lạnh lại ùa về, tuy có mặt trời nhưng nhiệt độ vẫn hơi thấp. Chân Ái mặc áo khoác trắng, chiếc mũ rộng phủ lên bả vai, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng thanh tú.

Jasmine nhớ đến Ngôn Tố đã nói: “Giá rét sẽ làm suy yếu phòng tuyến tâm lý của con người”, môi cô ta khẽ nhếch lên: “Chân Ái, khách nữ đều mặc váy, tôi tìm cho cô một chiếc váy dự tiệc nhé?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái cảm thấy lời Jasmine rất hợp lý, liền cảm ơn cô ta. Đi vào phòng thử đồ mở túi ra mới phát hiện không phải là kiểu mùa xuân mà là kiểu mùa hè, chất liệu sợi tơ rất mỏng. Chân Ái thoáng do dự, nhưng dù sao cũng là đám cưới của người lạ, cô chỉ quen Ngôn Tố nên không tiện kén cá chọn canh. Với lại áo khoác của cô có thể bỏ mũ ra, trông giống áo vest ngắn, mặc vào cũng ấm áp.

Mới ra khỏi phòng thử đồ, Jasmine không cẩn thận va phải cô, rượu vang đỏ trong ly cô ta hắt lên áo khoác của Chân Ái. Jasmine vội nói xin lỗi, gọi người đến cầm áo khoác của Chân Ái đi giặt, lại căn dặn cầm một áo vest ngắn giống kiểu của phù dâu đến.

Chân Ái cũng không để ý, chẳng qua cảm thấy trước ngực váy trống trơn, vô cùng lúng túng.

Jasmine cười: “Chân Ái, vừa rồi chúng tôi bàn tán về nhóm phù rể, khi nãy cô ở bên ngoài có thấy không?”

Chân Ái gật đầu.

“Chúng tôi đều cảm thấy anh chàng tóc vàng mắt xanh kia là đẹp trai nhất, cô nói sao?”

Chân Ái nhìn một cái rồi gật gật đầu.

“Anh ấy tên William, là bạn học cùng ở Đại học Cambridge của Spencer. Đến từ Anh, giống với tên hoàng tử.”

Có một phù dâu cười: “Jasmine, cô lại muốn ghép đôi à? Nhưng cô Chân Ái là bạn gái S.A. đưa đến, không cần cô giới thiệu đâu.”

Jasmine giấu vẻ không vui trong mắt, đáp: “S.A. nhân tiện đưa Chân Ái đến thôi. Các cô không biết S.A. à? Anh ấy không thích dạng con gái giống Chân Ái đâu.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Chân Ái lóe lên, sắc mặt tái nhợt.

“Anh ấy khác người như vậy, Chân Ái cũng sẽ không thích anh ấy, đúng không?” Jasmine nhìn Chân Ái chằm chằm, lời nói dịu dàng, ánh mắt dọa dẫm.

Tim Chân Ái giật thót. Câu hỏi này bất ngờ đẩy cô vào một góc độ khó xử lại lạ lùng, cô phải xem kỹ nội tâm của mình. Thật ra thì từ trước đến nay cô không hề cảm thấy anh khác người. Một ngày lại một ngày, cô cảm thấy anh chính trực ngay thẳng, chân thật đáng tin, có nguyên tắc lại kiên định, tràn ngập chủ nghĩa nhân văn, rất ấm áp, rất gần gũi.

Người như vậy làm sao cô không thể thích chứ? Người vậy thật ra cô đã thích. Tim Chân Ái đập kịch liệt, cô không lảng tránh, thẳng thắn đón nhận ánh mắt của Jasmine.

Jasmine thấy cô lại thản nhiên nhìn thẳng, trong lòng cảm thấy gay rồi, thấy Chân Ái sắp sửa trả lời lập tức đảo mắt giành cất lời trước: “Xin lỗi, tôi suýt quên mất. William thuộc gia tộc tước sĩ Cavendish của nước Anh, những gia tộc cổ điển quý tộc này rất chú trọng xuất thân và giáo dưỡng. Khẳng định không có kết quả với cô. Dù sao không phải ai ai cũng giống như Annie. Người có xuất thân như Annie mới có thể thật sự giúp đỡ cho Spencer trong cuộc sống và sự nghiệp.”

Giọng cô ta rất thấp, chỉ đủ cho một mình Chân Ái nghe thấy. Dù Chân Ái thiếu lanh lợi thế nào cũng nghe ra ý của cô ta. Nhà Ngôn Tố bất kể từ góc độ của ba hay mẹ đều có xuất thân cao quý. Giống như Spencer anh trai anh, chỉ có Annie của gia tộc Adams mới có thể xứng đôi.

Jasmine tốt bụng an ủi Chân Ái: “Có điều không sao đâu, William đẹp trai hấp dẫn như vậy có thể vui đùa một chút với anh ta cũng rất tốt. Chân Ái, cô sẽ không thiệt đâu.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái mặt trắng bệch, không nói một câu. Đời này cô quá ít giao tiếp với người bình thường, cũng không hiểu làm sao giao thiệp với họ. Cho dù cô từng gặp sóng to gió lớn hơn nữa, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trong đời cô gặp quỷ kế nham hiểm giấu kim trong bông như của Jasmine. Ngoại trừ nhất quán lạnh lùng, cô không biết nên ứng đối thế nào.

Trong lòng cô quả thật chột dạ, một kẻ ngay cả thân phận đều là giả dối, cô nên nói lời thích thế nào đây? Trong khoảnh khắc này, cô thật sự muốn chạy trốn khỏi đám cưới, từ đây biến mất, trốn vào phòng thí nghiệm của cô chẳng gặp ai hết, không đi ra ngoài nữa. Nhưng cuối cùng cô không phải người bốc đồng như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, cô không phải là người làm theo ý muốn của bản thân. Cô bình tĩnh từ từ bình ổn lại tâm trạng khó chịu, buồn bã trong lồng ngực, cười nhạt với Jasmine: “Tôi biết, không cần cô quan tâm.”

Jasmine cười tinh nghịch, cùng mấy phù dâu khác vây quanh cô dâu đi ra ngoài.

Đám cưới sắp bắt đầu, trong phòng nghỉ chỉ còn một mình Chân Ái lẻ loi. Người tìm áo khoác cho cô cũng mãi không đến.

Chân Ái đứng tại chỗ, dần dần cơn lạnh ập tới. Váy lụa quá mỏng còn là kiểu quây ngực, mới đi đến cửa sổ sát đất đã run bần bật. Cô nhìn khách khứa bên ngoài đã lần lượt an vị, không dám đi ra. Chỉ có mình cô mặc trạng phục mùa hè, đi ra ngoài thế này chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Cô không quan tâm ý nghĩ của họ, nhưng cô vẫn buồn bã, chắc chắn cô sẽ làm Ngôn Tố mất mặt. Sớm biết như vậy đã không tham dự đám cưới này với anh rồi. Phồn hoa vốn không thuộc về mày còn hứng thú đến hóng hớt làm gì? Đang mải nghĩ, bên cạnh xuất hiện một người, khuôn mặt như vẽ, ánh mắt sáng quắc, chính là Ngôn Tố.

https://thuviensach.vn

“Sao cô lại ngây ra vậy?” Ngôn Tố vén rèm lụa trắng đi đến, cau mày, có vẻ rất bất mãn. Nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt trống rỗng của Chân Ái, anh liền sững sờ, vẻ ghét bỏ biến mất hoàn toàn, trong mắt hiện lên một tia lo lắng. “Sao vậy?”

Chân Ái ngơ ngác nhìn anh, không đáp lời.

Ngôn Tố liếc nhìn một lượt, mày cau chặt: “Ai bảo cô thay bộ váy vớ vẩn này? Không lạnh...”

Anh đưa tay lên chạm vào bả vai cô theo thói quen, nhưng lần này bản tay vừa đưa đến giữa chừng liền dừng lại. Bả vai Chân Ái trắng trẻo mảnh khảnh, rất xinh đẹp. Để trần như vậy anh chạm vào không ổn.

Anh ngẩn người, gương mặt ửng hồng, lúng túng rụt tay lại. Chân Ái không rõ ý của anh, trái tim theo đó rơi xuống. Không ngờ một giây sau, anh liền cởi áo vest, Chân Ái bừng tỉnh, vừa định lùi lại thì anh đã không phân trần khoác áo vest lên người cô.

Như vậy càng làm người khác chú ý hơn, Chân Ái muốn giãy ra nhưng Ngôn Tố đã giữ chặt cổ áo vest. Cô mảnh mai trong chiếc áo, giãy thế nào cũng giống cá sa vào lưới, bị đôi tay của anh dễ dàng khống chế.

Ngôn Tố không biết vì sao cô giận dỗi, vốn còn chưa hiểu, nhưng thấy cô gấp rút hoang mang loay hoay trong chiếc áo vest của anh như con sâu róm bọc trong kén bò ra được thì nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười. Đoán là cô xấu hổ, anh càng nắm chặt tay hơn, dọa cô: “Hiện giờ mau chóng ngồi vào hàng sau, nếu không lát nữa mọi người đã ngồi đâu ra đó, tôi đưa cô đi ra như thế sẽ khiến mọi người không nhìn cô dâu mà đều nhìn cô đấy.”

Quả thật Chân Ái bất động, đôi mắt khó tin nhìn anh chăm chú, không nghĩ ra sao anh khác thường như thế. Cô chỉ dành bất chấp đi theo sau lưng Ngôn Tố ra ngoài, đến hàng cuối cùng ngồi xuống, không ai chú ý đến cô.

https://thuviensach.vn

Tim Chân Ái dần dần thả lỏng, bắp chân hơi lạnh nhưng lồng ngực lại ấm áp. Áo vest của Ngôn Tố quá lớn với cô, mặc trên người rộng thùng thình, lại có cảm giác trẻ con mặc trộm quần áo của người lớn, vừa mới lạ vừa thích thú.

Gió từ biển thổi đến làm bóng bay và hoa hồng trên hàng rào trắng đong đưa rì rào. Chân Ái nhìn về phía Ngôn Tố. Cởi áo vest ra anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi, gió thổi tới thổi lui như quét bay sảnh đường, chốc chốc luồn vào quần áo anh, chốc chốc lại dán chặt lấy thân thể anh.

Mái tóc ngắn của anh bay tán loạn, sắc mặt tái nhợt, Chân Ái đoán có lẽ là anh lạnh. Nhưng cô không trả áo khoác lại cho anh, vì cô biết từ trước đến nay anh không cho phép ai được quyền chối từ. Trái tim cô trở nên ấm áp, bình an khó hiểu. Nhưng lúc này đây lại mang theo chút đau xót.

Cô nhìn đám người xa lạ, tinh thần tỉnh táo. Những ngày qua cô hoàn toàn quên mất tình cảnh của mình, không còn trốn chui trốn lủi, nơm nớp lo sợ như trước; mà bình tĩnh lại mong đợi đi theo anh, đi về một thế giới vốn không thuộc về cô.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào?

Chỉ vì anh nói “lần sau lúc đi cùng cô tôi sẽ không đi nhanh như vậy nữa”, cho nên cô càng muốn đi theo bước chân anh, dù anh chìm đắm vào thế giới của chính mình, chỉ cho cô một nửa bên mặt an nhàn yên tĩnh.

Chỉ vì anh nắm tay cô một lần, áp má với cô một cái, tặng cô một cái ôm, khoác thêm áo cho cô, bất tri bất giác cô đã quên mất bản thân mình.

Giờ phút này bỗng nhiên nhớ lại, tâm trạng sầu bi man mác của thiếu nữ như vậy thật sự không thích hợp với cô.

Chân Ái hít sâu một hơi, không khí lạnh lẽo tràn vào phổi, lý trí nói với bản thân, chỉ vì chưa có một ai đối xử tốt với mày như vậy, cho nên mày

https://thuviensach.vn

mới không biết phải làm sao.

Dường như nói vậy thì ảo tưởng không thực tế trong lòng liền bị lý trí chê cười vứt bỏ. Cô ổn định tâm trạng, nhìn cô dâu và chú rể đang cầm Kinh thánh cất lời thề trên đài tuyên thệ. Yên lặng nhìn chốc lát, rốt cuộc không dằn nổi vấn đề trong lòng, cô nhỏ giọng hỏi Ngôn Tố: "Liệu sau này anh có kết hôn giống anh ấy không?"

"Không đâu."

Ánh mắt trong vắt của anh nhìn cô dâu chú rể trên đài, tiếng nói rất thấp, không chút do dự. Chân Ái không nói lời nào. Cô im lặng nhếch môi. Đúng là cô rất khó tưởng tượng dáng vẻ anh yêu thương và kết hôn với ai. Con người anh hoàn mỹ như vậy, bóng dáng trong lòng kia cũng nên hoàn mỹ. Khó tìm biết bao!

Chắc hẳn anh sẽ không động lòng với ai, chứ đừng nói là làm bạn cả đời. Cho dù động lòng cũng sẽ không phải là cô. Chân Ái bình thản kéo kín áo vest, nhẹ nhàng nghiêng đầu, cọ cọ cổ áo cứng cáp, có mùi hương đàn ông thoang thoảng quanh quẩn trên mặt cô. Cô luyến tiếc biết bao, quyến luyến biết nhường nào. Nhưng cô nghĩ, đã đến lúc trở về với trước kia, đã đến lúc rời khỏi hành trình khó quên này rồi.

Cô là con của quỷ dữ, anh là ánh sáng của hy vọng. Cuối cùng không phải là người chung đường. Nhưng cô quên mất từ trước đến nay cách hiểu của Ngôn tố không giống người bình thường, trọng điểm trong câu hỏi của cô là có KẾT HÔN giống Spencer không. Mà không phải là có kết hôn GIỐNG Spencer không.

Vì vậy Ngôn Tố thấy lạ mà nghĩ: Tôi không theo đạo Thiên Chúa, dĩ nhiên không thể cầm Kinh thánh kết hôn giống tín đồ như vậy rồi.

Sau khi nghỉ lễ kết thúc là dạ tiệc hôn lễ. Chân Ái thay đồ cầm lấy thẻ chỗ ngồi đi đến trước bàn, lại nhìn thấy bảng tên AI ZHEN của mình trên

https://thuviensach.vn

bàn tròn đặt bên cạnh S.A.YAN.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3.6

Type: Windy0503

Cô sửng sốt, lúc này mới nhớ đên trong căn nhà ở Manhattan, cô ngồi trong bếp bên này ăn sandwich, Ngôn Tố và Haley đứng bên kia thang máy nói chuyện. Nhất định khi đó anh đã bảo Haley thêm tên cô vào bàn tiệc.

Chân Ái cảm thấy ấm lòng, tìm kiếm bóng dáng Ngôn Tố khắp nơi. Anh đứng cạnh giàn hoa cách đó không xa, cùng với người nhà của anh. Haley và một người đàn ông nói chuyện với nhau, Jasmine đang cười vui vẻ, chỉ có Ngôn Tố đứng thừ mặt, xem chừng không tập trung.

Chân Ái không chờ anh, cầm đĩa tự chọn thức ăn. Mỗi một món ăn trong đám cưới đều được làm vô cùng khéo léo, Chân Ái nhìn quanh, ánh mắt dừng lại chỗ bánh phô mai màu sắc rực rỡ, vừa định đi gắp thì âm thanh ngăn cản quen thuộc vang lên bên tai “Hàm lượng chất béo quá cao, không tốt cho tim mạch.”

Chân Ái tự nhiên cắn môi, ngoại trừ tên Ngôn Tố cau có kia còn ai vào đây nữa?

Anh tỉnh bơ nói xong, thấy vẻ mặt hơi thất vọng lại luyến tiếc của cô khi nhìn chằm chằm bánh vào bánh ngọt, cảm thấy buồn cười. rõ ràng là người lớn nhưng đôi khi trong lúc lơ đãng lại biểu lộ vẫn là cô bé tâm tư ngây thơ đơn thuần.

https://thuviensach.vn

Trong lòng muốn cười nhưng ngoài mặt lại khiển trách “Vậy mà không đợi tôi.”

“Không phải anh đang bận sao?” Chân Ái thản nhiên, lời nói ra bản thân cũng cảm thấy chua chát đến mức quái lạ, vội vàng quay đầu đi chỗ khác gắp bánh ngọt.

Ngôn Tố cũng sững sờ, nhận thấy biểu hiện khác lạ của cô, không biết anh nghĩ như thế nào mà lại bất chợt bắt lấy tay cô, ra lệnh “Cái này ăn nhiều không tốt cho sức khỏe.”

Chân Ái nhẹ nhàng giãy khỏi tay anh, không muốn biểu hiện ngang ngạch hoặc bất lịch sự, lẳng lặng bỏ cái gắp xuống, đi về phía trước. Ngôn Tố đi theo cô như bám đuôi, còn dặn dò: “Chọn cho tốt, ăn nhiều một chút.”

Chân Ái phới lờ, đi vài bước nhìn thấy xâu thịt nướng xiên rau quả đủ mọi màu sắc, vừa định nói với đầu bếp muốn hai xâu thì Ngôn Tố khẽ ho một tiếng: “Ừ, tốt lắm. Thịt và rau quả nướng chứa đầy chất gây ung thư.”

Lời Chân Ái muốn nói liền đọng lại nới đầu lưỡi, tiếc nuối hít hà mùi thịt xiên rau quả nướng thơm ngát, ủ rũ quay đầu bước đi.

Lại thấy cua rang muối tươi, vừa định lấy Ngôn Tố lại ngăn chặn nữa: “Cua quá hàn, cô muốn chết cóng sau mùa đông à?”

Chân Ái rụt tay về, căm phẫn: “Còn nói muốn tôi ăn nhiều đấy, đồ lừa gạt.”

“Tôi biết cô chẳng hề có trình độ lựa chọn thức ăn mà.” Ngôn Tố đổi đĩa mình với cô, “Ăn cái này đi.”

Chân Ái sửng sốt, không biết anh đã gắp đầy đĩa từ lúc nào. Thịt bò, sườn dê, rau cải, salad trái cây, cá sống, đủ cá loại còn sắp đặt chỉnh tề rất có phong cách.

https://thuviensach.vn

Chân Ái cầm đĩa thức ăn, ủ rũ trở về chỗ ngồi. Ngồi xuống mới ý thức được những món Ngôn Tố chọn cho cô đều bổ sung dương khí, nghĩ như vậy lòng Chân Ái ấm áp vô cùng.

Trước mặt đột nhiên lại thêm một cốc sữa tươi, cộng thêm một cái đĩa nhỏ, bên trong có hai miếng bánh brownie phô mai việt quất: "Tráng miệng sau khi ăn."

Anh cố ý nhấn mạnh "sau khi ăn", ý là không ăn hết thì không cho ăn bánh ngọt, giống như dỗ trẻ con vậy. Chân Ái ngoan ngoãn nhận lấy, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên nét mừng vui. Ngôn Tố nhìn thấy, bỗng nhiên nhớ đến chừng một tháng trước ở cửa hàng sách của Văn Ba, cô thản nhiên mà tiếc nuối kể câu chuyện về mơ ước làm chủ cửa hàng kẹo que của mình.

À, đồ lừa gạt. Anh khẽ cười vu vơ, không nói thêm gì nữa.

Jasmine ngồi đối diện nhìn thấy Ngôn Tố cười, trong trí nhớ anh luôn lạnh nhạt, cảm xúc khác cũng ít đến mức đáng thương. Vậy mà hôm nay trước mặt Chân Ái, Ngôn Tố lại thể hiện đủ loại vẻ mặt, quá mức phong phú. Ra vẻ không thèm, khinh thường, bất mãn, thầm nhẹ nhõm, ý cười lén lút… Không cái nào là không khiêu chiến sức nhẫn nại của cô.

Anh còn đưa áo cho Chân Ái mặc. Người mà không cho ai khác chạm vào bất cứ vật gì, cứ như chạm vào một chút thì anh sẽ chết, ấy vậy mà lại đưa áo cho Chân Ái mặc.

Jasmine cắn môi cười, đột nhiên nói với Chân Ái: "Chân Ái, vừa rồi ở phòng nghỉ không phải cô nói…" Cô ta ra vẻ hiểu ý bỏ bớt câu sau khiến cho vô số người suy đoán. "Tôi giới thiệu Willam cho cô biết nhé." Nói xong, cô ta huých quý ngài nước Anh tóc vàng mắt xanh bên cạnh.

Chân Ái nghi ngờ: "Tôi nói với cô cái…"

Jasmine ngắt lời: "Chân Ái, Willam."

https://thuviensach.vn

Willam tế nhị lịch sự mỉm cười gật đầu với Chân Ái, quả thật là người đàn ông hòa nhã. Một cái gật đầu, một cái mỉm cười đều mang dáng điệu cổ điển.

Chân Ái không muốn thất lễ, gật đầu với Willam.

Jasmine vốn đang mong đợi hai người này được giới thiệu có thể nói vài lời. Nhưng cử chỉ của Willam chỉ giới hạn ở phạm vi lịch lãm, không hề chủ động, Chân Ái lại càng không trả lời. Không khí thoáng lạnh nhạt.

Jasmine ra vẻ thân thiết: “Chân Ái, cô học Báo chí và Truyền thông đại chúng thì phải. Willam biết rất nhiều người trong tòa soạn báo, nếu cô muốn thực tập có thể tìm anh ấy giúp đỡ đấy.”

Hàn huyên như vậy vượt qua phạm vi xã giao thông thường, nụ cười lịch sự của Willam vụt tắt, lấy làm lạ nhìn Chân Ái. Trong mắt tất cả, Jasmine là một cô gái cư xử tao nhã. Hành động hôm nay của cô ta khác hẳn bình thường. Rõ ràng vô cùng, Chân Ái muốn thông qua Jasmine làm quen với Willam, cho nên Jasmine thất lễ hợp tác hai người họ.

Ngay cả Ngôn Tố rất ngốc nghếch trong phương diện vòng vòng vèo vèo này cũng phát hiện có điều bất thường.

Chân Ái không phái hiện ra vấn đề gì, nói: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu.”

“Nhưng tôi đã nói phải giúp cô mà.” Jasmine nhỏ giọng nói thầm.

Chân Ái không hiểu, lại nghe Ngôn Tố lạnh nhạt nói: “Cô ấy nói không cần.”

Mặt Jasmine nóng lên, lúng túng nói vòng: “Nhưng lúc trước cô ấy nói…”

https://thuviensach.vn

“Cô ấy không thân với cô như vậy, chuyện của cô ấy chẳng hề có liên quan gì đến cô.”

Ngay cả Chân Ái cũng giật mình chứ đừng nói là nhưng người ngồi cùng bàn khác.

Haley lần đầu tiên gặt phải tình huống như vậy, nhanh chóng che giấu nỗi kinh ngạc trong mắt, ho nhẹ, gần như ra lệnh: “S.A, chú ý thái độ của con.”

Chân Ái cúi đầu, đỏ mặt tía tai. Jasmine xấu hổ đến mức đỏ cả mắt. Cô biết Ngôn Tố đã nhìn ra cô cố ý gây khó dễ cho Chân Ái. Người có tính cách thờ ơ với người xung quanh như anh lại phát giác ra. Bỗng chốc tất cả nỗi ấm ức, ghen ghét, nhục nhã đều xông lên đầu: “Em chỉ muốn làm bạn với cô ấy…”

“Nói dối.” Ngôn Tố vạch trần ngắn gọn.

Chân Ái chợt nắm lấy tay anh dưới bàn, ý bảo đừng nói nữa. Cô rất cảm ơn Ngôn Tố vì đã bảo vệ tâm tình của cô, nhưng cô càng thêm khó xử nhiều hơn. Từ trước đến nay những thứ cô tiếp xúc đều đơn giản: thí nghiệm, số liệu, tỷ lệ. Lần đầu tiên tiếp xúc với người bên ngoài thế giới khép kín là Ngôn Tố. Anh cũng đơn giản như vậy. Nhưng đám cưới hôm nay đã nằm ngoài tất cả kiến thức giao tiếp của cô. Cô bị Jasmine ghét, ấn tượng của người nhà Ngôn Tố đối với cô cũng suy giảm. Cô không biết tại sao, cũng không biết giải quyết như thế nào. Chuyện này không giống thí nghiệm, sai lầm thì chỉnh sửa tham số rồi làm lai lần nữa. Cô cảm thấy xa lạ và hỗn loạn.

Ngôn Tố thấy cô cúi đầu, mặt đỏ như muốn rỉ máu, nhất thời sững sờ, mơ hồ phát giác mình đã sai rồi. Anh nên dùng một cách vừa hài hước vừa không khéo chuyển hướng đề tài, nhưng anh khôn giỏi. Anh chỉ biết thẳng

https://thuviensach.vn

thắn. Thấy cô bị bắt nạt thì giúp cô trút giận. Về phần tại sao chính anh cũng không biết.

Anh mím môi, tận đáy lòng mắng mình một câu: Ngu ngốc!

Ngôn Tố uống chút vang đỏ nên đường về Chân Ái lái xe. Suốt quãng đường hai người không nói tiếng nào. Không khí ngượng nghịu và lúng túng trong buổi dạ tiệc không xua đi được. Chân Ái có chút phiền muộn, niềm an ủi duy nhất là sự che chở của Ngôn Tố. Nhớ đến những ngày ở New York vừa qua, Ngôn Tố luôn đối xử ấm áp với cô dù là trong những chuyện nhỏ nhặt nhất. Nhưng suy nghĩ theo tính cách của anh, cô không đoán ra được anh đang nghĩ gì.

Xe chạy băng băng trên đường trong bóng đem đặc quánh, Chân Ái nhớ đến vấn đề đã hỏi anh trong đám cưới, mở miệng: “Người có tính cách như anh chắc sẽ không yêu đương đâu nhỉ?”

Ngôn Tố đang nhắm mắt ghỉ ngơi, nghe thấy lời cô thì chậm rãi mở mắt, nhìn mặt cô qua chiếc gương trong xe, chẳng hề chớt mắt lấy một cái, hỏi ngược lại: “Tôi thuộc kiểu tính cách nào?”

Trong gương, vẻ mặt cô không thay đổi, chú tâm nhìn thẳng phía trước, nhưng tiếng nói lại yếu xìu: “Tôi không biết.”

Anh rời mắt đi: “Cho nên bản thân câu hỏi này không đúng. Không biết tính cách của tôi thuộc kiểu nào còn hỏi người có tính cách như tôi chắc sẽ không yêu đương.”

Chân Ái bị vẻ nghiêm túc nơi gương mặt anh khiến tim hơi loạn nhịp, bất mãn ngắt lời: “Mọi người đều phải phân tích từ góc độ lý tính, bài xích bất cứ nhân tố cảm tính nào. Không thể hiện hoặc vốn không có tình cảm. IQ rất cao, EQ bằng không, trong đầu chưa bao giờ nghĩ đến nhân tình thế thái. Tính cách kiêu căng lại lý trí rõ ràng.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố chậm rãi nói: “Ngoại trừ câu cuối cùng, tất cả những gì cô nói phía trước đều không thuộc về phạm vi tính cách.”

“…”

“Cho nên bây giờ anh muốn thảo luận vấn đề logic và định nghĩa với tôi à?”

Ngôn Tố sững sờ, khuôn phép trả lời: “Bây giờ không nói cũng được.”

Anh dừng lại một chút rồi cất lời: “Tôi không biết cô suy đoán người có tính cách như tôi sẽ không có tình cảm từ đâu. Bởi vì trong công việc tôi không xen lẫn yếu tố tình cảm, khá lạnh lùng sao? Trong công việc cô muốn lúc nào cũng nhớ đến chuyên tình cảm à? Bởi vì tôi không thích xử trí theo cảm tính thì tôi không có tình cảm sao? Điều này hoàn toàn không hợp lý…”

“Anh nói tràng giang đại hải tôi chẳng nghe lọt câu nào.” Chân Ái càn quấy ngắt lời. “Anh đang nói chuyện à, sao bên tai tôi có tiếng côn trùng vo ve vậy?”

Ngôn Tố im lặng và u tịch nhìn cô, ánh đèn loang lỗ ngoài xe lướt qua gương mặt tuấn tú của anh, không thể nào thấy rõ tâm trạng. Trong xe chìm vào một mảng yên tĩnh mờ tối, tim Chân Ái ngừng đập trong chốc lát.

Anh đột nhiên cởi dây an toàn kề người đến, Chân Ái nhác thấy anh đến gần, giật mình kêu to một tiếng, muốn tránh lại không được. Một giây sau, hơi thở nóng hổi của anh liền phả lên mặt cô, nóng đến mức bóng người, còn mang theo hương thơm thoang thoảng và tinh khiết của rượu vang đỏ, cám dỗ hiếm thấy.

Bờ môi anh gần như dán vào vành tai mịn màng của cô, tiếng nói trầm thấp: “Như vậy đã nghe rõ chưa? Ai nói cô biết là tôi không có tình cảm?”

https://thuviensach.vn

Đầu óc Chân Ái lập tức ù đặc, nhiệt độ trên mặt đột nhiên tăng cao, đầu óc trống rỗng. Xe nhanh chóng rẽ vào khúc cua, phía trước là trạm tuần tra dựng tạm của cảnh sát giao thông. Tim cô đập như trống giục, hoàn hồn vội vàng phanh xe, kết quả đạp nhầm chân ga…

Chiếc xe "ầm" một tiếng đụng vào xe cảnh sát, trong lúc nhất thời còi hụ xe cảnh sát vang lên bí bo. Ngôn Tố ngồi đàng hoàng với vẻ mặt tự nhiên. Chân Ái lúng túng lại ngột ngạt, gục trên tay lái không ngẩng đầu lên. Đến tận khi cảnh sát đến gõ kính, cô mới xuống xe.

Kết quả xử phạt cuối cùng là ngoài vé phạt cô còn phải bồi thường phí sửa xe cảnh sát. Chân Ái im lặng, không lên tiếng, liếc nhìn Ngôn Tố. Anh thẳng người đứng bên cạnh xe trong màn đêm, bình tĩnh quan sát. Nụ cười nhạt treo trên khóe môi rất mỏng, trong rất hả hê. Chân Ái giận đến mức nghiến răng, bị cơn giận làm váng vất đầu óc, quay người nói một câu với cảnh sát đang ghi giấy phạt, đại ý là tôi có ô dù.

Cảnh sát yên lặng nhìn cô hồi lâu, thu hồi giấy phạt, lấy còng tay ra. Đây là khinh thường làm nhục cảnh sát, anh ta nghiêm khắc ra lệnh: "Quay người lại."

Chân Ái ngẩng đầu, hiên ngang lẫm liệt kiên quyết không quay người. Sự việc đột nhiên chuyển biến xấu, Ngôn Tố cũng bất ngờ, vừa định đi đến không ngờ cảnh sát đã vặn vai Chân Ái, đẩy một cái quay lại, ghì cô trên xe cảnh sát, kéo tay cô khóa ra sau lưng.

Ngôn Tố dừng bước, lẳng lặng nhìn Chân Ái. Đèn báo hiệu màu đỏ phát sáng nhấp nháy trên gương mặt trắng nõn của cô. Cô hơi hất cằm, lạnh lùng lại không sợ hãi. Đôi mắt đen như nhung nhìn thẳng vào anh, mang theo vẻ khinh thường và khiêu khích rõ ràng.

Dường như biết cô lâu như vậy, giờ khắc này mới là bộ dạng chân thật nhất của cô. Không ẫn nhẫn, không khắc kỳ, không ngụy trang, không đờ

https://thuviensach.vn

đẫn.

Ngôn Tố im lặng rất lâu, lui về sau một bước, bày tỏ phân rõ giới hạn. Anh tỉnh bơ nói: “Không có chuyện của tôi, đi trước đây.”

Chân Ái: “…”

Sóng mắt cô hơi gợn, thấy anh thực sự bình tĩnh tự nhiên, thoải mái lên xe như người không có việc gì. Trong nháy mắt,Chân Ái chỉ cảm thấy hai mươi mấy năm lạnh nhạt đều bị phá vỡ, thật sự hận không thể nhào đến cắn anh.

Bánh xe ô tô nghiến trên mặt đất vang tiếng rào rạo, nhanh chóng rời khỏi khu vực chiếc xe cảnh sát bị đụng khi nãy. Chân Ái tức đỏ mắt, mấy ngày qua đối xử tốt với cô như vậy đều do anh bỗng dưng nổi hứng. Hiện giờ hết hứng rồi anh không thèm để ý đến cô. Nhưng lòng cô đã sớm bị dìm chết. Khốn kiếp!

Song, xe lại không quẹo. Chân Ái mở to hai mắt, trơ mắt nhìn chiếc xe đang chạy như tên rời khỏi dây cung, chính xác là đụng vào một chiếc xe cảnh sát hoàn hảo không hư hại gì ở phía sau.

Tuy xe phanh lại trong nháy mắt, nhưng cũng không ngăn được tiếng còi hụ xe cảnh sát kia réo inh ỏi. Cảnh sát và các đồng nghiệp của anh ta đều sửng sốt.

Ngôn Tố bình thản ra khỏi xe, băng qua bóng đêm mênh mông và đèn đỏ nhấp nháy, đi đến bên cạnh Chân Ái đang ngạc nhiên. Bất ngờ anh mím môi cười, hệt như đứa trẻ tinh nghịch. Cười xong anh chậm chạp mà không mất đi vẻ tao nhã quay người lại đối mặt với cảnh sát, vẫn không quên ngoan ngoãn bắt tay ra sau lưng, quay đầu liếc nhìn mấy viên cảnh sát đang ngây người, ánh mắt rất phức tạp tựa như muốn nói: Là thế này phải không?

Nửa giờ sau…

https://thuviensach.vn

Sau song sắt phòng tạm giam của Sở cảnh sát. Ngôn Tố đứng thẳng, hai tay bỏ vào túi áo khoác, dựa vào vách tường in lặng không nói lời nào. Vẻ mặt anh điềm tĩnh, thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn Chân Ái.

Chân Ái đang ngồi xổm dưới đất vẽ vòng tròn. Cùng phòng giam còn có mấy thanh niên vui vẻ ngồi dưới đất Chân Ái hát, không biết là uống nhiều rượu hay là hút ma túy nữa. Âm thanh quá ồn ào, nhưng Chân Ái lại nghe vui vẻ, cô biết đó giờ Ngôn Tố không có sức nhẫn nại với tạp âm. Cô có chút hả hê ngẩng đầu lên liếc nhìn anh, thế nhưng anh lại bình tĩnh lạnh nhạt, đôi mắt nhạt màu đang cúi nhìn cô, êm dịu vô cùng.

Không được như ý, Chân Ái lạnh nhạt quay đầu đi. Cảnh sát đến, cầm gật gõ vào song sắt, mất kiên nhẫn gào lên: “Mấy người yên tĩnh chút cho tôi.”

Đám thanh niên vội vàng im miệng, chờ cảnh sát đi lại bắt đầu thì thầm to nhỏ. Một người quay đầu thấy Ngôn Tố, ngọng líu ngọng lô hỏi: “Này, người anh em, anh cũng vén váy sờ đùi người đẹp bị bắt vào đây phải không?”

Chân Ái không nhịn được cười khì khì. Gương mặt tuấn tú của Ngôn Tố trắng bệch, anh đột nhiên vô cùng hối hận với hành động đụng vào xe cảnh sát chẳng hiểu ra sao cũng không hề logic ấy.

Cậu thiếu niên kia thấy anh lạnh mặt làm lơ, cũng thấy không có gì vui, ánh mắt lại chuyển về phía Chân Ái, tự cho là giác ngộ gật gật đầu: “Hóa ra là chơi gái bị bắt.”

Lần này đến phiên Ngôn Tố khẽ nhếch môi cười.

Chân Ái: “…” Cô đứng đắn như vậy giống gái đứng đường chỗ nào chứ?

https://thuviensach.vn

Mấy thanh niên lại vui vẻ Chân Ái hát. Chân Ái ngồi xổm dưới nền đất, cúi đầu lấy tay chọc đất. Ngôn Tố nhìn thấy cô có vẻ không vui lắm, nghĩ ngợi, tìm chuyện để nói: “Phòng tạm gian này mỗi ngày có ít nhất mấy chục người ra vào. Bình thường người bị tạm giam là trẻ vị thành niên hoặc tầng đáy xã hội. Giày của họ trước mỗi lần giặt sạch đều đi qua quãng đường năm sáu mươi nghìn mét. Các loại bùn đất, rác rưởi và vi trùng viruts trên đường đều dính vào đế giày. Vì vậy bây giờ cô chọc sàn đất chẳng khác nào sờ qua quãng đường họ đã đi.”

Nhóm thanh niên bên cạnh lắng tai nghe, vẻ mặt kinh hãi. Người anh em, bắt chuyện như vậy không vấn đề gì thật chứ?

Tay Chân Ái chọc mạnh hơn, quả thật giống như chọc vào đầu anh vậy. Không cần người khác nhắc nhở, Ngôn Tố cũng chậm rãi giác ngộ. Anh phát hiện hình như không khí lại càng không ổn rồi.

Ngôn Tố sờ đầu, thầm nói: “Ý của tôi là, đừng chọc, lỡ như tay bị thương…”

Nói xong bản thân cũng cảm thấy vừa không có logic vừa quái đản, anh lúng túng vuốt mũi, tiếp tục. “Tay không dễ dàng bị thương như vậy, nhưng có thể chọc gãy móng tay. Ừ, móng tay…”

Ló đầu nhìn ngón tay mảnh khảnh của cô: “Ồ, cô chưa từng để móng tay…”

“Phi!” Chân Ái cúi đầu nhịn thật lâu vẫn cười ra tiếng cười xong lại hắng giọng: “Thôi đi! Đừng tốn công tìm chuyện để nói, anh thật sự không giỏi.”

Ngôn Tố hơi sửng sốt, lại khẽ mỉm cười, không nói nửa. Một lúc lâu, anh nhìn ánh đèn trắng sáng đối diện song sắt, nói chậm rãi: “Lát nưa đi xem phim đi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái quay đầu nhìn ánh, có chút kinh ngạc.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay: “Sau mười giờ tối ngày cuối tuần, rạp chiếu phim Imin sẽ chiếu phim kinh điển, hôm nay…” Anh thoáng dừng lại, Chân Ái biết nhất định là anh từng xem tờ quảng cáo phim, hiện tại đnag nhớ lại: “Là phim hài Chaplin.”

Chân Ái gật đầu. Không lâu sau, Eva đến nộp tiền bảo lãnh cho bọn họ. Cảnh sát gửi giấy gọi, tuần sau đến tòa án để xét xử.

Nửa giờ sau, Chân Ái ngồi trong rạp chiếu phim không người buổi đêm, nhìn nghệ sĩ nhỏ thó trên màn hình im lặng trình diễn một loạt động tác khiến người ta ôm bụng cười.

Trong rạp chiếu phim yên lạng như tờ, cô an tĩnh mỉm cười. Thời khắc đó cô vô tình ngẩng đầu nhìn Ngôn Tố ngồi bên cạnh. Anh chú tâm nhìn màn hình, đôi mắt trong veo tựa như chứa đựng ánh sao lấp lánh, gương mặt tuấn tú vui vẻ. Khóe miệng anh mang theo nụ cười nhẹ, ánh đèn chiếc phim đen trắng chợt sáng chợt tối chiếu lên mặt anh.

Tiếng lòng Chân Ái khẽ rung động, dời mắt đi, nhìn màn hình khiến người ta vui vẻ kia, dần dần đáy lòng lặng phắc. Ngôn Tố bỗng nhìn qua, ánh mắt chậm rãi nhìn vào khuôn mặt trắng ngần, nhã nhặn trầm tĩnh của cô, sâu thẳm trong mắt hiện lên một ý cười rất nhạt, lại nhìn về phía màn hình.

Yên lặng như tờ.

Xem đến giữa chừng, điện toại di động trong túi áo Ngôn Tố bắt đầu rung lên, lấy ra xem, là Jasmine. Ngôn Tố không hề do dự ngắt máy. Sau vài giây lại rung lên một cái. Lần này là tin nhắn.

Án mạng, con của Cảnh Cục trưởng.

https://thuviensach.vn

***

Mười giờ tối hai ngày trước, sân điền kinh đại học vô cùng trống trải, học sinh luyện tập buổi chiều đã sớm giải tán.

“Khốn kiếp!” Kelly vò lá thư trong tay thành một cục ném xuống đất, lại đá mạnh vào thảm cỏ, “Hai năm rồi, sao tên đó vẫn bám dính không tha vậy chứ.”

Mấy người còn lại đều tái mặt.

Tony nắm chặt lá thư, trên giấy vẽ ngôi sao năm cánh, dòng chữ vẫn là: Mi là thuốc của ta. Cậu ta hơi sợ hãi: “Im hơi lặng tiếng hai năm lại xuất hiện, gã muốn làm gì?”

“Gã muốn giết chúng ta!” Anna thét lên, trong ta nắm lá thư giống vậy, bưng mặt gần như muốn khóc: “Hai năm trước xuất hiện hai lần ám hiệu, kết quả Lola và Parker đã bị giết. Còn chưa đủ, trời ạ, con quỷ kia cảm thấy còn chưa đủ.”

Sắc mặt Tề Mặc là đáng sợ nhất, tái mét như ma, tiếng nói run run như bay đến từ địa ngục: “Tôi đã nói người báo thù cho Lâm Tinh nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta. Cả đời cũng không thể…”

Lời nói còn chưa dứt, Kelly đã đá cậu ta một cú: “Cậu là thằng khốn khiếp nhát gan, im mồm cho tôi.” Dứt lời, liền ném đầu thuốc lá xuống đất nghiền nát, “ Chúng ta còn năm người, gã muốn giết hết toàn bộ chúng ta sao? Tới đi!”

Kelly đột nhiên hét lên với góc tối sân thể dục như kẻ điên: “Mày đang xem bọn tao hoảng loạn sợ hãi phải không? Tên biến thái mày hài lòng chưa? Mày tới đi! Tới giết…”

https://thuviensach.vn

“Im mồm.” Anna sợ đến mức toàn thân co rúm lại, lớn tiếng nhào đến bịt miệng Kelly.

Tề Mặc ngây ra như phỗng, mờ mịt hỏi: “Cậu nói tôi là thằng nhát gan, vậy cậu đoán xem người chết tiếp theo trong chúng ta sẽ là ai? Các cậu không sợ chết à? Vậy các cậu nói xem người bị cởi hết quần áo treo cổ lên cao sẽ là ai trong chúng ta?”

Câu hỏi này khiến mọi người sợ hãi đến mức ngừng thở. Gió gào thét vút qua khoảng sân trống trải bao phủ trong bóng tối, thổi vào tim mỗi người như rớt vào hầm băng. Nỗi sợ như sương mù ban đêm, xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của họ từng chút một.

Daisy ôm mặt, nước mắt giàn giụa: “Chúng ta báo cảnh sát đi, nói chuyện năm đó ra! Tôi không chịu được nữa, tôi thật sự không chịu được nữa. Còn tiếp tục như vậy tôi sẽ sụp đổ mất. Báo cảnh sát…”

Mấy người còn lại đồng thời gào lên: “Cậu dám!”

Kelly đỏ mắt: “Daisy, chúng ta giao hẹn rồi. Nếu ai nói ra, những người còn lái sẽ hủy hoại kẻ đó! Tôi vừa thành lập công ty của mình, nếu cậu dám làm loạn, tôi sẽ giết cậu.”

Tony cũng trầm mặt: “Daisy cậu nghĩ kỹ xem, cậu không cần tiền đồ sao?”

Anna khóc: “Daisy, cậu không thể như vậy. Tôi vất vả lắm mới vào được Học viện Wharton, mùa hè còn phải tham gia trại hè người lãnh đạo trẻ thế giới. Cậu không thể hủy hoại cuộc đời tôi như vậy được.”

Đã qua hai năm, mọi người không còn là học sinh trung học thuở nào nữa, mỗi người đều có tương lai rực rỡ của mình. Daisy nhìn bạn bè ngày xưa, nước mắt rơi như mưa. Nỗi bi ai, khủng hoảng xen lẫn với tự trách và áy náy nới đáy lòng bị phóng đại vô hạn.

https://thuviensach.vn

Chỉ là một trò đùa tai quái thôi, tại sao lại tới mức không thể vãn hồi? Họ vốn đều là những đứa trẻ ngoan, tại sao cả đám đều biến thành quỷ dữ? Ai có thể đến cứu vớt họ đây?

Kelly lấy bật lửa ra, nhặt cục giấy dưới đất lên đốt. Ánh lửa nhanh chóng bùng cháy, cậu ta liếc nhìn người xung quanh, những người còn lại đều tự giác đưa lá thư của mình đến ngọn lửa trước mặt.

Ngọn lửa kiêu căng nuốt dần nuốt mòn tất cả số thư. Ánh lửa hun gương mặt mấy thanh niên đỏ bừng như máu. Bỗng nhiên vụt lóe, ánh sáng chợt tắt, tất cả mọi người bị nhấn chìm trong bóng đêm.

Đầu óc Tề Mặc choáng váng, trong mông lung cậu nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cậu lần mò nghe điện thoại theo tiếng chuông.

Đầu bên Daisy hơi ồn ào, hình như đang tụ họp: “Tề Mặc, vừa rồi mình không nghe thấy điện thoại của cậu, tìm mình có chuyện gì không?”

Đầu Tề Mặc nặng như đổ chì, tay chân đều như không phải của mình: “Mình đâu có gọi điện cho cậu. Vả lại, sao cậu không tới?”

Daisy nghi ngờ: “Bây giờ cậu đang ở đâu?... Giọng cậu sao lạ thế?”

Tề Mặc xoa trán, chống tay đứng dậy khỏi bàn: “Ở đâu? Không phải tất cả chúng ta hẹn…” Lời nói cậu ta dừng lại đột ngột.

Ánh mắt đã rõ ràng hơn, cậu đang ở phòng học cũ không một bóng người. Ánh đèn rất sáng, từng dãy quạt trần quay chậm rãi, đêm mùa xuân, sống lưng lạnh toát. Trước mặt có một bóng mờ quái lạ, giống như hồn ma lắc lư bay tới bay lui.

Thứ gì đang lắc lư trên đầu cậu vậy?

https://thuviensach.vn

“Tề Mặc, cậu làm sao thế?” Đầu bên kia, Daisy đợi vài giâu đã lo lắng, tiếng nói dần dần nghẹn ngào, vội vã gọi cậu ta: “Tề Mặc, mình đang nói với cậu đấy, cậu làm sao vậy? Trời ạ, mình xin cậu, cậu nói đi.”

Cậu ta vẫn im lặng, cứng ngắc ngẩng đầu lên, một đôi chân trắng muốt. Nhìn lên nữa, một thân thể trắng treo trên quạt trần ở đỉnh đầu, lắt lư hết vòng này đến vòng khác…

Lúc Ngôn Tố đến hiện trường vừa đúng mười một giờ. Đó là một toàn nhà dạy học cũ sắp sửa dỡ bỏ của trường trung học phổ thông Wharton. Dưới lầu đỗ mấy chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn đỏ, sáng ngời. Trong tòa nhà tối đen như mực, chỉ có hai phòng học tầng ba sáng đèn. Thoạt nhìn, hệt như đôi mắt của bóng tối.

Ngôn Tố cầm đèn pin từ tay cảnh sát ở dưới tầng, đi lên cầu thang tối đen, Chân Ái đi theo anh không nói một lời. Từ lúc Ngôn Tố nhận được tin nhắc kia, phong thái của anh liền thay đổi. Lúc xem phim anh an nhàn tự tại, nhận được tin nhắn và cuộc gọi thì trầm tĩnh hẳn. Suốt quãng đường đi nghiêm mặt không nói lời nào, lạnh lùng và an tĩnh. Chân Ái có cảm giác anh đang nén cơn giận. Từ trước đến nay anh đều như vậy, ngay cả tức giận cũng lạnh nhạt và kiềm chế.

Chân Ái nghe loáng thoáng được chút nội dung trong điện thoại, nạn nhân là Anna Hopper, 21 tuổi, sinh viên Học viện Thương mại Wharton, con gái riêng của Cảnh Cục trưởng Bộ Tu pháp. Chị gái cùng cha khác mẹ là cô dâu vừa kết hôn hôm nay, Annie Adams.

Ngôn Tố bước đi rất nhanh, nhưng lúc lên cầu thang lại thoáng dựng lại, đột ngột bước chậm lại. Chân Ái biết anh đang đợi cô, vốn định nói “Tôi không sao”. Nhưng lời nói đến bờ môi lại không thốt ra khỏi miệng, chỉ âm thầm tăng nhanh bước chân.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng hình trụ của đèn pin càng tăng thêm vẻ tối tăm trong cầu thang, tòa nhà đợi phá dỡ ngập mùi bụi bặm đổ nát cũ kỹ. Đúng là nơi giết người tuyệt hảo.

Ngôn Tố bất tri bất giác đi đến gần Chân Ái hơn một chút, khẽ nói: “Sợ à?”

Chân Ái lắc đầu, cuối cùng nhận ra anh không nhìn, cô nói: “Trước kia tôi thường xuyên bị giam trong phòng tối.”

Ngọn đèn pin của Ngôn Tố nhấp nháy, vừa định nói gì đó thì nhân viên quản lý trường đi từ trên tầng xuống, vừa mới hỗ trợ điều tra xong, vừa xuống tầng vừa châm thuốc, giọng nói không còn kiên nhẫn: “Gần phá dỡ rồi còn chết người, tòa nhà này quả thật chẳng lành. Quái quỷ, cái bật lửa đang yên lành sao đột nhiên không bật được.”

Đi lên khúc cua tầng ba, không biết là không yên lòng hay làm sao mà Chân Ái bị trượt chân, suýt chút nữa ngã xuống. Ngôn Tố phản ứng cực nhanh, đưa tay đỡ lấy cô. Chân Ái va vào lồng ngực anh, ngước mắt chỉ thấy đôi mắt u tịch cùng vẻ lo lắng của anh trong bóng tối, tim cô đập thình thịch, ngại ngùng vội vàng đứng vững.

Ngôn Tố buông cánh tay cô ra, nhìn cô không chớp mắt: “Mệt à?” Giọng điệu không lên xuống, mang chút nghiêm nghị.

Chân Ái cho rằng anh trách cô thất thần, giải thích “Không trách tôi được, cầu thang trơn quá.”

“Tôi trách gì cô chứ?” Lần này anh đổi giọng, vô cùng ôn hòa.

Tim Chân Ái thoáng chốc đập liên hồi, không biết nói tiếp thế nào. Chạm mặt nhân viên pháp chứng đi đến, anh ta mang hai hộp đồ nghề ra khỏi phòng học thứ hai, vừa đi vừa nói: “Chẳng có gì cả. Không có dấu

https://thuviensach.vn

chân, không có vân tay, thậm chí không có mảnh da và sợi vải quần áo. Ngoại trừ nam sinh phát hiện thi thể kia."

"Nhưng cũng không có dấu vết gây án của nam sinh kia…Cứ như nạn nhân tự chạy đến đây treo cổ vậy."

"Đúng là quá kỳ lạ, giống hệt vụ án hai năm trước.

"Nam sinh phát hiện hiện trường kia nói đầu óc cậu ta choáng váng như đang nằm mơ, chẳng biết gì hết."

Không biết Ngôn Tố có nghe hay không, đi lướt qua nhân viên pháp chứng. Căn phòng để sáng đèn chính là phòng học thứ hai và thứ ba. Phòng thứ hai là hiện trường vụ án, nhiều cảnh sát ở bên trong, Eva và Jasmine cũng ở đó. Vụ án năm đó Eva chịu trách nhiệm khám nghiệm thi thể, nên lần này cô cũng đến. Nạn nhân đã được gỡ xuống đạt dưới đất, Eva đang kiểm tra. Về phần Jasmine, trước đó không lâu cô được điều từ N.Y.T đến New York, vụ án này vừa hay thuộc khu quản hạt của cô.

Trong nháy mắt Jasmine thấy Chân Ái, vẻ mặt rất kỳ quặc, rất muốn chất vất họ sao muộn thế này rồi còn đi chung với nhau. Nhưng vẻ mặt Chân Ái lạnh nhạt, trường hợp hiện tại cũng không thích hợp, cô ta không nói gì cả, chỉ hất cằm, quay đầu nhìn về phía Ngôn Tố: "Mấy sinh viên liên quan đến vụ án đều đã đến, tạm thời chưa có ai báo cho người nhà, cũng chưa có ai tìm luật sư. Chúng ta cũng không báo cho truyền thông. Nhưng bảo mật chỉ có thể duy trì đến sáng mai. Sau đó…"

Người ở đây đều hiểu. Sau đó tin tức sẽ không giấu giếm được. Truyền thông sẽ càng chắc chắn phỏng đoán giết người hàng loạt, Ngôn Tố nhất định sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Ngôn Tố không tỏ vẻ gì đặc biệt, Jasmine gọi phía bên cạnh: "Cảnh sát Jones."

https://thuviensach.vn

Một anh cảnh sát trẻ tuổi đang nói chuyện với Eva quay người đi đến, thấy Ngôn Tố còn rất hớn hở: “Hi, S.A., vụ án này giống hệt vụ án chưa giải quyết hai năm trước, nạn nhân đều chết do ngạt thở, còn bị cởi hết quần áo treo lên.”

Vụ án hai năm trước tuy Ngôn Tố nhận định đã kết thúc, nhưng cảnh sát cho là giết người hàng loạt, mà mãi vẫn chữa tìm ra hung thủ nên biến thành án chưa giải quyết.

Jones chỉ cái thang giữa phòng học, đôi mắt lóe lên tia sáng tìm tòi: “Lần này mượn lực cơ khí treo lên giống vụ xe hơi đầu tiên.”

Theo hướng tay anh ta chỉ, giữa trần treo sợi dây thừng vừa đứt, bên cạnh có một cái thang xếp cao bằng quạt trần, bàn xếp ngổn ngang xung quanh.

Jones nói không ngớt: “Hung thủ thắt cổ nạn nhân rồi vòng dây thừng qua thang xếp, cố định trên cánh quạt trần. Cánh quạt chuyển động kéo sợi dây thừng thắt chặt từng vòng. Hung thủ mượn lực sợi dây, men theo thang xếp nâng nạn nhân lên. Đến lúc phần còn dư của sợi dây đủ ngắn thì lại thả ra. Như vậy nạn nhân sẽ bị treo trên quạt trần.”

“Là suy luận của tôi thôi.” Jones nhìn Ngôn Tố với ánh mắt khát khao : “ Ngoại trừ điều đó ra không có đầu mối khác, mơ hồ khó hiểu giống hai năm trước.”

Chân Ái nhìn ánh mắt mong đợi được khen ngợi của Jones, lắng lặng nhớ những đêm cùng suy luận với Ngôn Tố trước kia, nét mặt cô chắc không ngốc vậy chứ?

Ngôn Tố hững hờ nhìn Jones: “Sau hai năm, khả năng quan sát của cảnh sát Jones đã tiến bộ rõ ràng. Chúc mừng anh đã phát hiện ra vấn đề dễ thấy nhất.”

https://thuviensach.vn

Cảnh sát Jones xấu hổ, lúng túng gãi đầu, càng cố gắn biểu hiện hơn: “Nhất định là hung thủ hai năm trước lại gây án rồi.”

Ngôn Tố không trả lời thẳng, hỏi: “Xe cảnh sát ở dưới tầng do các anh lái à?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

Ngôn Tố liếc nhìn anh ta: “Không có vấn đề gì lớn, bánh xe nghiền mất dấu giày ra vào tòa nhà, trong đó rất có thể bao gồm cả hung thủ.”

Cảnh sát Jones cúi gằm mặt, sắp khóc.

Ngôn Tố cau mày: “Thật ra tôi rất tò mò cấu tạo của đầu anh…”

Chân Ái không nhịn được, nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay Ngôn Tố. Ngôn Tố quay đầu lại, vẻ mặt nghi ngờ: “Cô chọc tôi làm gì?”

Chân Ái bất mãn lườm anh. Ngôn Tố chớp chớp mắt, hồi lâu hiểu ra nói: “Cô lại không thích tôi nói thật, lẽ nào muốn tôi khen ngợi anh ta?”

Chân Ái: “…”

“S.A.” Eva ngoắc tay với Ngôn Tố, hơi nghiêng người nạn nhân. Ngôn Tố hiểu ý, đi đến ló người nhìn. Chân Ái đứng bên này không nhì thấy, nhưng cũng ý thức được sau lưng nạn nhân viết cái gì đó.

Ngôi sao năm cánh và dòng chữ: Mi là thuốc của ta.

Ngôn Tố co tròng mắt lại, hình như đang cười, lại rất kỳ quặc: “Chứ khắc trên người không sửa được cũng không lau đi được. Thảo nào mấy học sinh kia không nói với phụ huynh, cũng không tìm luật sư. Sợ bí mật sẽ bại lộ.”

Lời này ngoại trừ Chân Ái, không ai có mặt ở đây hiểu được.

https://thuviensach.vn

Eva không quan tâm đến chuyện gì khác ngoài trừ thi thể, Jasmine thì không muốn lộ ra rằng mình không theo kịp tiết tấu của Ngôn Tố, cho nên chỉ có Jones đặt câu hỏi: “Có ý gì, lời nhắn trước kia không phải câu này mà! Đây cũng là chỗ khác biệt duy nhất với vụ lúc trước. Tôi đang đoán có phải hai năm qua hung thủ đã bị bệnh không?”

Ánh mắt Ngôn Tố lướt qua: “Trí tưởng tượng của cảnh sát Jones thật thần kỳ.” Cảnh sát Jones còn chưa kịp vui mừng, “Luôn dùng sai chỗ.”

Cảnh sát Jones một lần nữa xấu hổ.

Ngôn Tố cầm điện thoại chụp lại chữ trên lưng nạn nhân, lẩm bẩm: “Vết cắt rất sâu, nhưng máu chảy không nhiều.”

Nói xong nhìn về phía Jasmine: “Đang lấy lời khai mấy sinh viên à?”

“Đều ở phòng kế bên. Eva căn cứ vào mức độ cứng của thi thể suy đoán thời gian tử vong vào khoảng hai giờ trước khi phát hiện vụ án. Nhận được báo án là 10 giờ 30 phút, thời gian tử vong của Anna là khoảng 7-8 giờ. Kỳ lạ chính là…” Cô cảm thấy nan giải: “Tất cả mọi người đều có chứng cứ ngoại phạm, ngoại trừ Tề Mặc.”

Ngôn Tố đăm chiêu: “Cậu ta nói cậu ta ngủ ở đây suốt à?”

“Ừ. Tề Mặc nói gần đây cậu ta đang khám bác sĩ tâm lý, hôm nay cậu ta uống thuốc liền váng vất đầu óc nằm mơ, vừa rồi nhân viên pháp chứng đã mang thuốc của cậu ta đi xét nghiệm. Tuy cậu ta đang cho lời khai, nhưng có vẻ kinh hãi cực độ, mức độ tin cậy không cao, câu trước không khớp câu sau.”

“Những người khác thì sao?”

Jasmine thoáng do dự: “Những người khác đều rất kỳ lạ. Hôm qua Anna gửi tin nhắn cho mọi người, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp mặt nói.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô ta hẹn thời gian không giống nhau. Hẹn Daisy vào 5 giờ chiều, Kelly vào 6 giờ. Tề Mặc vào 7 giờ tối, Tony vào 8 giờ tối. Trong nhật ký gửi tin nhắn của điện thoại di động, hôm nay lúc 5 giờ 17 phút chiều Daisy gửi tin nhắn nói cô ta có hẹn, không đến. Chừng 5 giờ 30 phút Tony gửi hai tin nhắn cho Anna nói không đến. Không lâu sau Kelly cũng gửi tin nhắn cho Anna nói không đến. Mà 6 giờ 57 phút Tề Mặc gọi một cuộc điện thoại cho Anna, không nối máy được. 7 giờ 9 phút gọi cho Daisy, cũng không nói máy được.

Nói đến đây, Jasmine ôm trán: "Quá hỗn loạn, tôi thật sự không biết đám sinh viên này đang làm gì nữa? Bây giờ anh có muốn đi hỏi cậu ta không?"

Ngôn Tố mím môi nói: "Đợi thêm một lát nữa."

Nói xong anh sải bước từ từ đi lại trong phòng học. Khuôn mặt tuấn tú của anh trở nên nghiêm túc, ánh mắt sắc bén lướt qua mỗi góc phòng. Jones tò mò ngó nhìn, anh nghe nói Ngôn Tố có đôi mắt sáng suốt kinh người, anh ta nhìn mà nóng lòng muốn thử, đi đến gần hỏi: "Có gì cần tôi giúp không?"

"Có." Ngôn Tố. "Im mồm."

Jones ủ rũ lui về. Dây quạt trần trên đỉnh đầu chạy vù cù, rèm cửa sổ xanh kéo kín, nhưng cửa sổ hư hỏng, gió đêm thổi vào bay ào ạt. Dưới đất đầy kính vỡ. Nạn nhân nằm cạnh bục giảng, vải trắng che hờ, trên cổ tay có hai vết dây thừng. Toàn thân có vẻ gọn gàng sạch sẽ. Quần áo nạn nân được được trên bục giảng, nói chính xác hơn là xếp lên nhau. Ngoài cùng là chiếc áo khoác thể thao màu trắng của nạn nhân, dính rất nhiều bùn đất. Mũ áo màu đen có một chỗ màu sắc khá sẫm.

Chân Ái không nhìn ra nguyên do vì sao, chờ Ngôn Tố suy đoán rồi đưa ra một loạt phân tích như thường lệ. Thế nhưng anh bỗng nhiên quay đầy, nhìn thẳng về phía Chân Ái, chẳng chớp mắt lấy một cái.

https://thuviensach.vn

Vốn ánh mắt mọi người đều tập trung trên người anh, lần này mọi người đều nhìn vào Chân Ái.

Lưng Chân Ái cứng đơ : “Sao vậy ?”

Ngôn Tố Chân Áiu mày, giọng nói chắc chắn: “Cô không thoải mái à?”

… Có cần chuyển đề tài nhanh như vậy hay không?...

Lúc đó Chân Ái đang khoanh tay, nghe lời này thì sững sốt, bỗng nhiên nhớ đến hôm Giang Tâm chết, cô cũng khoanh tay đứng một bên như vậy. Lúc đó Ngôn Tố cũng cảm thấy cô khác thường. Khác biệt chính là lần này trong lời nói của anh mang theo chút ân cần, không lạnh lùng như ban đầu nữa.

Jasmine hơi chau mày, nhưng giọng nói lại quan tâm: “Chân Ái, nếu cô nhát gan sợ hãi thì đi ra đi.”

Chân Ái do dự trong phút chốc, đưa tay sờ cổ nhiều lần, nhìn tấm vải trắng kia lắc đầu: “Không, không phải vì cô ấy.”

Vụ án kia cô và Giang Tâm quen biết, nhìn thấy máu tanh đầy sàn sẽ có đôi chút khó chịu nhưng đối với cô mà nói, Anna giống như bất cứ thi thể thí nghiệm xa lạ nào cô nhìn thấy trước kia.

Ngôn Tố nghiêm túc: “Vì sao?”

Chân Ái nhớ đến cảnh tượng kể chuyện cổ tích với Ngôn Tố hôm trước, chần chừ cúi đầu: “Cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.”

Hiển nhiên Ngôn Tố không hài lòng với kết quả này, sải bước đi đến, lập tức nắm cánh tay Chân Ái kéo cô ra ngoài. Anh kéo cô vào bóng tối, trầm giọng ra lệnh: “Bất cứ khác thường nào của hiện trường đều cực kì quan trọng.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái khó xử hơn, càng nói tiếng càng nhỏ: “Thật ra thì cũng không có gì, tôi nhớ đến lời mẹ tôi đã nói hồi trước thôi.”

Nhưng anh lại không cảm thấy có gì đáng để khó nói nên lời, ngược lại rất chân thành: “Nói cái gì?”

“Mẹ tôi nói, đừng chạm vào mèo đen, đừng đu dưới cầu thang, đừng… làm vỡ gương.” Chân Ái vuốt tóc: “Bởi vì như thế…”

“Bởi vì như thế là không may, sẽ dẫn đến tai họa.” Ngôn Tố bình tĩnh tiếp lời cô.

Đây là ba điều mê tín quái gỡ nhất ở phương Tây, đương nhiên anh biết. Đến khi Chân Ái nói ra anh mới phát hiện hiện trường vụ án cũng có ba thứ đồ này. Mũ áo đen của Anna trên bục giảng, người chết ở giữa thang xếp và kính vỡ bên cửa sổ.

Kính? Không, anh nhớ còn có mảnh gương nhỏ. Gương soi trong phòng học biến mất, rơi vỡ dưới sàn xen lẫn với tấm kính. Cảm giác mâu thuẫn kì lạ này là sao?

Ngôn Tố đeo găng tay, đi đến trước bục giảng, kiểm tra quần áo và ví cầm tay của Anna. Cảnh sát xung quanh có lẽ cũng hiểu tính nết của Ngôn Tố nên điều không nói lời nào. Ngay cả gió đêm cũng hiểu tính người mà ngừng thổi, rèm cửa sổ lặng im trong phút chốc. Tiếng thở của Chân Ái cũng chậm dần, cô biết lúc anh quan sát vô cùng không thích bị quấy rầy.

Trong phòng học rộng lớn, dường như chỉ có một mình Ngôn Tố hoạt động. Dưới ánh đèn trắng mơ hồ, anh hơi cúi đầu, khuôn mặt góc cạnh mang vẻ gọi cảm của sự chăm chú. Anh hoàn toàn chìm vào thế giới của mình. Toàn bộ hoàn cảnh xung quanh đều hư ảo, chỉ có tiêu điểm trong mắt anh mới là chân thật. Anh lật xem đống quần áo trê bục đâu ra đấy, ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng nhìn vào Anna ở chân bàn.

https://thuviensach.vn

Đồ thể thao kiểu học sinh trung học, nạn nhân không trang điểm – rất khiêm tốn không muốn để người khác chú ý, không phải phong cách thường ngày của cô ta.

Sau lưng áo thể thao có mũ, cộng thêm mũ áo khoác – hai chiếc mũ.

Cô ta muốn giảm sự chú ý ư?

Trên quần áo dính rất nhiều bụi bặm – từng lăn lộn vùng vẫy dưới đất.

Vết dây trên cổ nạn nhân không ngay ngắn, bên rìa có vết xước to – nạn nhân và hung thủ có đọ sức giằng co kịch liệt.

Mặt sàn phòng học – không có dấu vết.

Mũ trên áo rất khô, chỉ riêng chỗ đỉnh là có một mảng ẩm ướt hình tròn, sợ vào lành lạnh, rất rõ hình dáng – giống như bỏ một viên nước vào đáy mũ. Một viên ư?

Một chiếc áo nịt ôm ngực màu đen gợi cảm, quần chữ T, áo lót là dạng nâng ngực – cô ta chuẩn bị đi hẹn hò. Hẹn hò lãng mạn? Người yêu? Mong đợi làm tình?

Nhưng dựa theo giờ hẹn của cô ta và bốn người còn lại, làm sao buổi tối có thời gian chứ?

Mở ví cầm tay ra, điện thoại sáng long lanh, trên vỏ điện thoại có khe nứt, nhưng đã được dán lại. Cô ta sẽ không dùng điện thoại đã hỏng vỏ, trừ phi ngoài không tìm được chỗ thay – lần cuối cùng ra cửa bị rơi vỡ.

Trng túi có rất nhiều mỹ phẩm, kem nền BB, mascara, phấn má, son, bút kẻ lông mày – thiếu một món.

Trong chiếc túi thể thao có hai ống thuốc nhỏ, an thần và gây ảo giác. Của ai đây?

https://thuviensach.vn

Anna ư? Cô ta mang theo thuốc làm gì?

Hay là của hung thủ? Tại sao không cho Anna dùng, ngược lại phí công giết người như vậy?

Ngôn Tố cau chặt mày, lấy điện thoại Anna xem. Nhật ký cuộc gọi lần cuối vào lúc 4 giờ 26 phút chiều, điện thoại đặt vé NBA. 4 giờ 30 nhận được một tin nhắn xác nhận, nội dung là năm vé vào xem trận bóng rổi mà Anna đã đặt thành công, hủy bỏ ba vé.

Tin nhắn sau, đã đọc tin nhắn của Daisy và Tonny nhưng không trả lời, chưa đọc của Kelly.

Ngôn Tố xem điện thoại di động vừa phân tâm nói chuyện với cảnh sát: "Thứ nhất, đây không phải hiện trường xảy ra vụ án. Thứ hai, thời gian tử vong không đúng. Thứ ba, ít nhất hai người trong đám sinh viên kia biết Anna đã chết trước khi có người báo cảnh sát."

Anh nhìn điện thoại di động, giọng nói quá mức lạnh lùng, rõ ràng chưa hồi phục tinh thần từ trạng thái trầm tư. Thế nên nói xong lời nói này, không ai dám hỏi tại sao.

Chỉ có Chân Ái nghe đến mê mẩn, không nhịn được lên tiếng: "Tại sao?"

Nói xong thấy tất cả mọi người đều cảnh giác nhìn mình, Chân Ái chẳng hiểu ra sao, Ngôn Tố đáng sợ như thế cơ à? Anh ấy rất vô hại đấy chứ.

Tròng mắt sáng màu của Ngôn Tố phản chiếu ánh sáng màn hình điện thoại, im lặng một giây rồi liếc mắt nhìn cô.

Nhìn đôi mắt trong suốt tĩnh lặng như nước mùa thu của anh, đầu Chân Ái chợt trống rỗng. Cô còn hơi ngẩn ngơ, thế nhưng trong chốc lát anh đã

https://thuviensach.vn

khôi phục, đôi mắt thoáng vẻ dịu dàng, cong cong khóe môi: “Cô nói thử xem.”

Thế này cô mới ý thức được cô đã quáy rầy anh yên tĩnh suy tư, cho nên mới xuất hiện vẻ xa lạ trong chốc lát ban nãy. Nhưng anh vừa khôi phục tinh thần sẽ bất giác lọc đi vẻ lạnh nhạt và cứng nhắc, chỉ đối với cô mới khác.

Chân Ái còn chưa cảm thấy, nhóm cảnh sát bên cạnh đã đưa mắt nhìn nhau, một câu “Cô nói thử xem?” dịu dàng như thể là đang tán tỉnh à? Lẽ nào quái thai muốn yêu rồi?

Sắc mặt Jasmine không tốt, nói với Chân Ái “Cô Chân Ái cô còn không biết sao? Lúc S.A. suy tư không thích bị người khác quấy rầy.”

Chân Ái chậm chạp “à” một tiếng, nhìn lại Ngôn Tố “Tôi quấy rầy anh rồi à?”

“Không có.” Anh trả lời nhanh chóng, chẳng mảy may quan tâm đến người khác, chỉ nhìn Chân Ái: “Đừng để ý tới bọn họ, trả lời câu hỏi của tôi đi. Cô cảm thấy thế nào? Tôi muốn nghe thử ý nghĩ của cô.”

Eva ngồi bên cạnh á khẩu. Nếu không phải đang đeo găng tay đã chạm vào thi thể cô thật sự muốn chống tay lên trán. Hai người này công khai “chim chuột” ở hiện trường vụ án thế này có thật sự thích hợp không?

Nếu anh đã thành tâm mời thì cô nhất định vui vẻ đến hẹn.

Cô nói: “Điểm đầu tiên dễ dàng nhìn ra. Trên quần áo nạn nhân có rất nhiều nếp nhăn và bụi bẩn, tuy bàn ghế trong phòng học lộn xộn nhưng do cố ý sắp đặt, không giống dấu vết vật lộn.”

Jasmine khẽ “hừ” một tiếng, điểm này tất cả đều nhìn ra được.

https://thuviensach.vn

“Điều thứ hai tôi không chú ý, nhưng sau khi anh nói tôi mới ngộ ra.”Chân Ái không giành công, rất thành thật nói: “Vừa rồi nhìn hiện trường đã cảm thấy không ổn. Rõ ràng đã giằng co kịch liệt nhưng tóc nạn nhân rất chỉnh tề.”

Lời còn chưa dứt, tất cả đều sửng xốt, đồng loạt nhìn về phía tóc nạn nhân. Tóc cột đuôi ngựa, chẳng hề rối loạn. Điều nàu quá quái lạ. Ngôn Tố yên lặng nhìn Chân Ái. Hôm nay cô cũng cột tóc đuôi ngựa, nhưng hôm nay là một ngày bận rộn, đám cưới, phòng tạm giam, rạp chiếu phim… Tóc của cô đã hơi lỏng, bên mai dựng lên một lớp tóc con…

Ngôn Tố thờ ơ dời mắt, không hiểu sao lại bị dời lực chú ý, điều này không khoa học!

Chân Ái bổ sung: “Cô ấy bị cởi sạch quần áo, thi thể bị treo lên, sau lưng còn khắc chữ bằng dao, nhận thấy hung thủ coi khinh cô ấy. Gã cởi cởi quần áo cô ấy đáng nhẽ nên vứt xuống sàn như rác, nhưng gã không những xếp quần áo chỉnh tề. Mà còn…”

Ánh mắt mọi người lại quay về đống quần áo kia, Ngôn Tố: “Mà còn cái gì?”

Chân Ái cắn môi, hơi lúng túng, nhưng câu hỏi của Ngôn Tố đã khích lệ cô: “Thứ cuối cùng cởi ra là áo lót, nhưng ngược lại áo lót lại bị nhét tận cuối cùng bên trong đống quần áo. Giống như… trong tiềm thức gã muốn che giấu cho Anna vậy.”

Chân Ái vướt mái tóc theo thói quen: “Một mặt coi khinh, một mặt lại vỗ về. Đây chính là chỗ tôi cảm thấy không ổn. Tôi không nghĩ ra nguyên do, anh vừa nói tôi liền hiểu ra, nhất định đã có vài người khác đến đây.”

Tất cả yên lặng như tờ, chỉ có tiếng quạt trần chuyển động vù vù. Tất cả đều bừng tỉnh, nói như thể cũng rất rõ ràng rồi. Khóe môi Ngôn Tố nhúc

https://thuviensach.vn

nhích, đôi mắt hiện lên ý cười: “Biểu hiện không tệ.” Anh vừa nói vừa kéo găng tay trái ra, bước đến một bước vỗ vai Chân Ái.

Hành động khích lệ vô cùng bình thường, Chân Ái đã quen. Nhưng đám Jones suýt rơi cả tròng mắt, tên người ngoài hành tinh đụng chạm thân thể sẽ chết mà lại chủ động chạm vào người khác ư?

Eva thấy vậy thì cười lên, Jasmine khẽ hừ: “Bát nháo gì thế? Nói không chừng chỉ là thứ tự vứt cái áo lót đó bất thường mà thôi, cô ta căn cứ vào đó mà nhìn ra tâm lý hung thủ à? Đúng là đoán bừa!”

Eva quay đầu, vẻ mặt bình tĩnh: “Cô không biết S.A. sao? Cho dù là một hiện trường cậu ấy cũng sẽ nghĩ ra nhiều khả năng, sau đó loại bỏ. Cô tức giận lại buồn rầu không liên quan đến hiện tường và khả năng này, mà do lúc đầu cô không nhìn ra hiện tượng ấy. Nhưng Chân Ái làm được.”

Cô ấy quay đầu nhìn về phía Chân Ái, lại cười lên: “Hai người họ có thể hiểu nhau.”

Jasmine nghẹn ứ, muốn phản bác gì đó. Ngôn Tố lại cất lời, nhưng nói với Chân Ái: “Còn gì nữa không?”

“Về thời gian tử vong…”

Chân Ái có trực giác, hình như thi thể Anna đã được làn lạnh, nhưng cô không thể nói trước mặt những người ở đây, vừa định nói “không biết” thì Ngôn Tố đã nói thay cô “Tôi biết rồi, cái này cho qua.”

Này, diễn trò tâm đầy ý hợp như vậy thật sự thích hợp sao?

Chân Ái thở phào: “Có hai chỗ kỳ lạ. Vừa rồi ở bên dưới không chú ý đến, chỉ có phòng học này có rèm cửa sổ, mà toàn bộ được kéo…”

https://thuviensach.vn

Jasmine lập tức nói: “Dĩ nhiên, hung thủ cũng đâu phải kẻ ngu. Trong quá trình giết người bị trông thấy thì sao?”

Chân Ái không trả lời thẳng, tiếp tục lời nói của mình “Còn nữa, đèn bật khi nào?”

Jasmine nghẹn cứng, vấn đề này cô ta không trả lời được.

Anna bị treo khoảng một, hai giờ. Trời thì tối, nếu như đèn sáng, nhân viên quản lý trường học đã sớm nhìn thấy thi thể trong ánh sáng. Vậy ai bật đèn đây? Gió đêm thổi vào cửa sổ vén rèm che lên, Jasmine cảm thấy âm u, sởn gai ốc.

Ngôn Tố cất điện thoại di động, tháo găng tay, nói: “Đi đến căn phòng thứ nhất xem thử.”

Chân Ái sửng sốt: “Anh cho rằng nơi đó là hiện trường xảy ra vụ án à?”

“Nếu không cô cho rằng thi thể có thể đeo đi chạy khắp nơi như cặp sách à?” Ngôn Tố liếc cô một cái. “Họ đổi chỗ có lẽ không phải vì muốn di dời sự chú ý của cảnh sát. Mà là…”

Anh còn chưa nói vế sau nhưng Chân Ái đã hiểu: Chỉ có phòng học thứ hai có rèm cửa sổ. Nói thế, thi thể treo Chân Áio như vậy sẽ không bị người ta phát hiện trước, thứ mà người dời thi thể cần chính là chênh lệch thời gian.

Mọi người đi đên phòng học thứ nhất, nhanh chóng nghi ngờ nơi đó rất có thể là hiện trường xảy ra vụ án. Tuy bàn săp xếp rất chỉnh tề, nhưng dưới sàn rõ ràng từng được quét dọn. Jones dùng bộ đàm gọi nhân viên pháp chứng dưới tầng lên.

Ngôn Tố xem xét xung quanh, không có gì khác thường, gương soi hòa hảo không sứt mẻ, có điều chỗ bụi ở góc phòng sau cánh cửa từng bị người

https://thuviensach.vn

ta giẫm lên, trên tường còn có dấu vết thứ gì đó bị nện. Anh nói rõ hai vị trí đó cho Jones rồi đi đến phòng học thứ ba.

Bây giờ đến lúc gặp đám quỷ kia rồi. Trong phòng học có mấy cảnh sát trông giữ, bốn sinh viên ngồi theo hàng, có vẻ vô cùng lo lắng, nhưng cũng xem như bình tĩnh. Ngược lại lúc thấy Ngôn Tố rõ ràng bắt đầu căng thẳng. Chân Ái đã nhận ra sự khác thường nhưng cô không hiểu.

Ngôn Tố không chào hỏi gì, nói thẳng vào vấn đề: “Có món đồ cho các cô cậu xem.”

Anh lấy tấm ảnh chụp lưng Anna giơ lên trước mắt họ. Đám sinh viên đồng thời kinh ngạc trợn to mắt, khuôn mặt sợ hãi như thấy ma.

Ngôn Tố lấy điện thoại lại: “Đây chính là lời nhắn của hung thủ mà năm đó các cô cậu che giấu?”

Đám thanh niên kia nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cúi đầu trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng không một ai mở miệng.

Eva: “Che giấu? Có ý gì?”

Ngôn Tố trả lời cô, ánh mắt sắc bén lại nhìn thẳng tắp vào đám sinh viên: “Tôi vẫn nghi ngờ đám này chẳng hề sợ cái gọi là bị đòi nợ hay kẻ thù chính trị của ba mẹ hãm hại. Các cô cậu đã nói dối về lời nhắn này.”

Cảm đám người đều cúi mặt nhìn xuống đất, không dám nhìn Ngôn Tố.

Nói dối ư? Đối mặt với lời chất vấn, Kelly lên tiếng trước tiên, giọng điệu mỉa mai: “Thưa anh, hai năm trước anh chính là nhân viên pháp chứng.”

Ai cũng hiểu hàm ý, năm đó nhân viên pháp chứng quả thật đã chụp dòng chữ trên kính.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố: “Tôi từng thấy, lấy tay viết lên kính đọng hơi nước đúng không?”

Daisy ngẩng đầu lên, lại cúi xuống: “Là hung thủ viết.”

“Lúc Parker chết trong phòng tắm. Hơi nước rất dày đặc, theo lý thuyết giọt nước sẽ chậm rãi ngưng tụ chảy xuống, khiến chữ viết mờ đi. Nhưng tôi nhớ trong tấm ảnh năm đó không có.”

Ngôn Tố dứt lời, những cảnh sát có mặt đều sửng sốt, đám sinh viên trông như bình thản nhưng bất giác sống lưng cũng cứng đờ.

“Hôm Lola chết, các cô cậu tìm bên ngoài mười lăm phút mới về xe. Khi đó khí ấm trong xe đã tan rồi. Thời gian trở lại xe một lần nữa rất ngắn, tại sao trên kính lại có sương mù? Lấy tay viết lên bên ngoài cửa kính xe à? Ngày đó mưa mãi không ngừng, chữ viết sẽ trôi ngay.”

Mười mấy người trong phòng học yên lặng đến mức chẳng có một chút âm thanh.

“Chữ trên cửa kính được viết bằng một thứ chắc chắn hơn. Ví dụ như sáp mỏng trong suốt.”

Chân Ái sửng sốt. Quả thật sáp có thể khiến nước tự động gạt ra, cũng không bị rửa trôi. Ngoài mặt đám sinh viên vẫn trấn tĩnh không nói tiếng nào.

Jones chợt vỗ đầu: “Năm đó có một cậu nhóc làm pháp chứng nói, trong vụ án có điều quái lạ, nói trên kính có dấu vết sáp không có hình dáng gì cả. Tôi cho rằng trên kính vốn có, hóa ra là các cô cậu chà lên, sửa lại lời nhắn.”

Chân Ái không nói lời nào. Thông thường chi tiết vụ án là mấu chốt nhất. Nếu như năm đó Ngôn Tố không phải thông qua lời khai để suy luận

https://thuviensach.vn

mà tiếp xúc nhiều hơn, bí mật đám sinh viên che giấu đã bị đào ra từ lâu rồi, cũng không đến ngày hôm nay lại chết thêm một người nữa.

Ngôn Tố phân tích đến đây, sắc mặt đám học sinh thay đổi, nhưng vẫn còn cứng miệng không nói lấy một câu.

Không biết qua bao lâu, Tony nghiến răng nói: “Không. Chúng tôi không làm vậy, có lẽ là do hung thủ đổi lại lời nhắn. Vả lại, anh không có chứng cứ.”

Câu nói này đã nói đến mấu chốt, mấy người khác rối rít phụ họa: “Chúng tôi không làm thế.”

“Tố chất tâm lý không tệ, tôi đánh giá cao.” Ngôn Tố gật đầu, tìm chếc ghế ngồi đối diện họ, chân dài gác lên nhau, giọng điệu thảnh thơi: “Trước khi chính thức bắt đầu, nói cho các cô cậu biết hai sự thật. Thứ nhất, tôi là chuyên gia phân tích hành động, tôi có thể nhìn ra các cô cậu nói thật hay nói dối từ giọng nói, ngữ điệu, cách ngắt nghỉ, cử động của lông mày, ánh mắt, khóe môi, gương mặt, cách di chuyển của ngón tay, bả vai, thân thể, lòng bàn chân của các cô cậu. Thứ hai, tôi là chuyên gia phân tích mật mã, cho đến bây giờ chưa từng gặp phải chữ viết hay hình vẽ nào mà tôi xem không hiểu. Vì vậy…”

Anh lắc lư điện thoại cầm tay: “Các cô cậu cho rằng tôi cần bao nhiêu thời gian để xem hiểu câu nói này?”

Toàn bộ đám sinh viên dè dặt, nghi ngờ nhìn Ngôn Tố, sau khi anh nói câu này, tất cả đều đã yên lặng. Mắt không chuyển, tay không run, ngay cả sợi tóc cũng không lay động.

Daisy dấy lên can đảm, la lên: “Thay vì ở đây quan sát chúng tôi, không bằng anh đi tìm hung thủ thật sự đi.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố thản nhiên nói: “Đã lớn hơn hai tuổi mà chỉ số thông minh vẫn đình trệ không tiến. Hung thủ à? Không phải trong đám các cô cậu sao?”

Nói xong anh đưa tay trái về phía cảnh sát lấy lời khai. Anh cảnh sát lập tức đưa quyển lời khai đến.

Tề Mặc cất giọng run rẩy: “Anh… anh muốn làm gì?”

“Muốn đóng với các cô cậu một bộ phim, tên là Không chốn dung thân.” Ngôn Tố mở quyển ghi lời khai ra, bổ sung một câu: “Thời gian bộ phim không dài hơn nửa tiếng.”

Đám sinh viên vô thức ngồi thẳng người, cảnh sát xung quanh đều nín thở. Chân Ái biết, Ngôn Tố đang bình thản đánh tan ý chí của họ từng bước một.

Ngôn Tố ung dung nhìn. Đêm yên tĩnh, căn phòng duy nhất còn sáng đèn, thời gian kéo dài đến mức dằng dặc. Có một loại áp lực vô hình bắt đầu đè nặng trên người đám sinh viên.

“Trước tiên… Kelly.” Ngôn Tố ngước mắt, Kelly nghe vậy nghiến răng theo bản năng, đương nhiên không qua được ánh mắt Ngôn Tố: “Căn cứ theo lời khai, từ một giờ đến năm giờ rưỡi chiều cậu làm việc ở công ty mới của cậu, có nhân viên làm chứng.”

Kelly đáp: “Đúng vậy.”

“Nói dối.” Ngôn Tố không để ý ánh mắt thoáng vẻ kinh hoàng của Kelly, hỏi tiếp: “Bảy giờ rưỡi đến lúc xảy ra vụ án, cậu đang ở rạp chiếu phim?”

“Đúng vậy.”

“Không nói dối.”

https://thuviensach.vn

Câu nói này của Ngôn Tố khiến Kelly sững sờ lần nữa. Làm sao anh ta biết hết cả vậy? Kelly còn đang ngơ ngác, Ngôn Tố ung dung nói: “Có điều tôi dám cá rằng cậu mang theo vé xem phim nhưng cậu không nhớ rõ nội dung bộ phim.”

Mặt Kelly trắng bệch, chẳng nói nổi một câu. Bên cạnh có cảnh sát đưa đến một tấm vé xem phim, chính là chứng cứ ngoại phạm Kelly chủ động đưa ra. Lúc nãy mấy sinh viên kia thấy Kelly đưa vé xem phim ra, bây giờ nhìn sắc mặt Kelly liền biết quả thật cậu ta không nhớ rõ nội dung, thoáng chốc tất cả đều cảnh giác và hoang mang.

“Không nhớ rõ nội dung cũng không sao cả.” Ngôn Tố thờ ơ: “Vậy cậu hẳn nhớ được hôm nay có ai làm cậu bị thương chứ?”

“Không có, không có đâu.”

Ngôn Tố gật đầu: “Xin giải thích thử xem vết thương màu đỏ xám ở gan bàn tay phải của cậu là sao?”

Kelly giật bắn người, lập tức che kín tay, ngập ngừng nói: “Bỏng, bị bỏng.”

Mà Chân Ái và Eva đã sớm nhìn ra, vết thương hơi đỏ và sâu, chính là có màu xám trắng. Không phải bị bỏng mà là bỏng lạnh. Đang là mùa xuân, sao có thể bỏng lạnh cục bộ chứ?

Qua lượt này, cả đám sinh viên đều tái mặt. Ngôn Tố xa xăm nhìn Kelly hồi lâu, nhưng lại không hỏi tới mà nhích ghế đến gần, thản nhiên nói: “Tiếp theo, ai trước?”

Chân Ái nghe ra vẻ kiêu căng trong lời nói của anh, không nhịn được cười thầm. Hừ, chơi với Ngôn Tố, các cô cậu quá non rồi.

https://thuviensach.vn

Không ai trả lời. Sau màn tra hỏi ngắn gọn lại sắc bén với Kelly vừa rồi, tất cả đều căng thẳng, không ai muốn càng chẳng dám ai trả lời.

Ánh mắt Ngôn Tố chậm rãi lướt qua từng khuôn mặt của đám sinh viên, ngón tay anh chậm rãi gõ lên quyển sổ, vang từng tiếng khẽ khàng. Chân Ái biết rõ trước giờ lúc anh suy nghĩ đều an tĩnh, không có thói quen gõ ngón tay. Tiếng gõ là cho đám sinh vên đối diện này nghe.

Chân Ái thật muốn biết anh còn bao nhiêu cách thản nhiên tạo áp lực, hoặc tiền ẩn, hoặc ác liệt.

Ánh mắt Ngôn Tố nhìn vào Daisy trước. Anh nhìn cô một lượt, gần như ra lệnh: “Lặp lại nội dung lời khai của cô lần nữa.”

Daisy ngồi thẳng người: “Cả buổi chiều tôi ở nhà viết báo cáo thực tập, hơn năm giờ tôi rửa mặt trang điểm, bảy giờ ra ngoài tham gia bữa tiệc của bạn, mãi cho đên khi nãy gọi điện thoại cho Tề Mặc mới phát hiện xảy ra chuyện.”

“Chứng cứ ngoại phạm rất hoàn mỹ.”

Ngón trỏ Ngôn Tố gõ nghẹ lên bìa cứng của quyển sổ, tròng mắt màu nâu nhạt chứa vẻ thông thấu và cương quyết. Rõ ràng Daisy không chịu nổi cái nhìn chăm chứ của anh, nhìn không đến một giây đã vội vàng cúi đầu.

“Điều duy nhất tôi muốn hỏi cô là…” Anh dừng lại một lát, giọng nói lạnh lùng: “Cô nói giống hệt với lời khai, câu cú ngữ pháp, từ đơn. Daisy, cô đang học thuộc lòng sao?”

Từ trước đên nay anh đều như vậy. Ngoại mặt trông nhẹ nhàng vô hại, thực ra ngang ngược lớn lối. Một câu nói, một ánh mắt đã có thể áp bức tân lý người khác thành tro bụi.

https://thuviensach.vn

Cả người Daisy run lên, nhếch khóe môi: “Bởi vì chuyện khá đơn giản, không xảy ra điều gì đặc biệt cả, vì thế rất dễ nhớ.”

Ngôn Tố không đào sâu: “Giải thích xem tại sao cô lại đeo khăn lụa và găng tay ren.”

Daisy vội vàng cởi ra, để lộ vào vết xước ở cổ và bàn tay: “Mượn bạn. Tôi bị người ta đẩy ngã ở giữa bữa liệc, có thể tìm người làm chứng.”

Ngôn Tố gật đầu, lại nói: “Bộ quần áo này của cô rất mới.”

Daisy điều chỉnh lại tư thế ngồi, cười cười: “Bởi vì dự tiệc nên mua bộ mới.”

Ngôn Tố không nhìn Daisy nữa, ngược lại liếc về phía Tony: “Trong lời khai nói cậu sắp thi tâm lý học, cho nên luôn ôn tập ở thư viện cộng đồng.”

Tony thản nhiên gật đầu: “Thư viện hẳn là có người thấy tôi.”

“Trí nhớ của con người về người xa lạ thường nhầm lẫn, nhìn thấy cậu không có nghĩa là lúc nào cậu cũng ở đó.”

Điều này chẳng có hiệu quả với Ngôn Tố, anh nói lời sắc bén: “Theo tôi được biết, thư viện kia chỉ cách đây quãng đường năm phút.”

Tony sửng sốt, giọng nói không còn bình thản như khi nẫy: “Đúng là rất gần, nhưng tôi nước đến chân mới nhảy, mỗi phút đều rất quý giá, không thể để trôi qua vô ích.”

Ngôn Tố im lặn trong chốc lát, ánh mắt nhìn đến tay Tony chợt lóe lên: “Cậu bị đứt tay rồi.”

Chân Ái nhìn sang, trên đầu nhón trỏ của Tony quả thật có một vết thương, không nhìn kỹ không phát hiện được. Tony cúi đầu nhìn, bừng tĩnh: “Ồ, bị dao rọc giấy cứa phải, không hề gì, không cần băng keo cá nhân.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không hỏi nữa, ánh mắt lại chuyển về phía khác: “Tề Mặc, đến lượt cậu.”

Tề Mặc bị điểm danh sững sờ ngẩng đầu. Chân Ái nhìn sang, lúc này mới phát hiện trong đám sinh viên, vẻ mặt kỳ lạ nhất thuộc về Tề Mặc. Cậu ta không được xem là rất bình tĩnh, cũng không được xem là rất khẩn trương, vẻ mặt cứng đờ không chịu sự khống chế của bản thân. Chân Ái suy tư trong chốc lát mới hiểu được; hoặc là cậu ta thực sự uống thuốc bây giờ thuốc vẫn còn tác dụng; hoặc là cậu ta vô cùng giỏi ngụy trang. Nhưng cô tin tưởng, Ngôn Tố nhất định phân biệt được.

Ngôn Tố hỏi: “Lời khai đã nói, cả chiều nay cậu gặp bác sĩ tâm lý, sau đó về nhà ăn cơm tối?”

“Phải.”

“Sau đó thì sao?”

Tề Mặc né tránh ánh mắt của anh, ngơ ngác nhìn chằm chằm mặt sàn: “Tôi uống thuốc xong mới đi ra ngoài, trên đường gặp Tony. Cậu ấy đang uống cà phê ở Starbucks, rồi nói buổi tối sẽ không đi gặp Anna. Tôi cũng không muốn đi liền trở về nhà ngủ. Nhưng không biết tại sao tỉnh lại đã ở chỗ này.”

Nhìn đăm đăm vào cậu ta, ánh mắt sâu thẳm: “Nhưng lời khai đã nói, sau bữa tối lúc ra ngoài cậu mới uống thuốc, trên đường cảm thấy không thoải mái lắm, sau khi đến trường trung học bắt đầu choáng đầu hoa mắt.”

Mắt Tề Mặc vừa thẳng tắp vừa trống rỗng, nhìn chằm chằm Ngôn Tố, giọng nói yếu ớt mà chuyên chú: “À, là tôi nhớ nhầm.”

Ánh mắt vừa âm u vừa sợ sệt như bệnh nhân tâm thần này khiến người ta sợ hãi. Nhưng vẻ mặt Ngôn Tố lạnh nhạt như nước, bình lặng nhìn thẳng

https://thuviensach.vn

vào mắt Tề Mặc. Hai người nhìn nhau trọn vẹn mười giây, anh mới lạnh nhạt chuyển ánh mắt nhìn về phía Tony.

Tony hiểu ý Ngôn Tố, nhìn Tề Mặc, chần chừ một lúc lâu mới nói: "Tề Mặc và tôi gặp… gặp nhau vào tối qua. Hôm nay không hề gặp mặt."

Ý của cậu ta là… tinh thần Tề Mặc có vấn đề nghiêm trọng ư?

Ánh mắt trống rỗng của Tề Mặc chuyển về phía Tony, bị Tony phủ định lời khai, cậu ta chẳng hề sợ hãi, ngược lại rất chân thành nói: "Ồ, tôi lại nhớ nhầm rồi."

Sau khi cậu ta vừa chuyên tâm vừa cố chấp nói trong căn phòng lặng phắc như tờ. Cửa sổ không mở cũng không có gió nhưng lại âm u. Gần như trong đầu mọi người đều nghĩ: Tề Mặc thế này đã không phải là rối loạn tâm thần bình thường nữa rồi. Cậu ta điên rồi ư?

Chân Ái cau mày khó hiểu. Làm sao có thể chứ? Trước ngày hôm nay có lẽ cậu ta bị bệnh tâm lý, nhưng chắc chắn không nghiêm trọng đến nông nỗi này. Nếu như bệnh cậu ta thật sự nặng đến thế, đương nhiên bác sĩ tâm lý của cậu ta sẽ không cho qua.

Chân Ái nhìn Tề Mặc chằm chằm, hy vọng đoán được cậy ta bệnh thật hay bệnh giả từ chi tiết cào đó. Nhưng cô không có đôi mắt như Ngôn Tố, nhìn mãi cũng chỉ cảm thấy từng hành dộng cử chỉ của cậu ta đều lộ vẻ quái dị và không bình thường. Rất có thể lúc cậu ta một mình ra ngoài còn tốt, rốt cuộc chuyện gì xảy ra khiến cậu ta thoáng cái đã biến thành dáng vẻ đáng sợ thế này?

Thẩm vấn đến cậu ta liền trở nên khó khăn và nan giải. Nhưng Ngôn Tố vẫn điềm tĩnh, bất ngờ nói: "Chúng ta căn cứ theo lời khai. Tề Mặc, cậu thả lỏng một chút, nhìn tôi nói chuyện này."

https://thuviensach.vn

Anh đang tác động tâm lý với cậu ta: “Trên đường cầu đến nới hẹn, cảm thấy không thoải mái, tại sao không tìm bác sĩ?”

Câu này quả nhiên hữu hiệu, Tề Mặc rủ mắt nói: “Tôi gọi điện cho Anna, nhưng cô ấy không nghe. Khi đó tôi đã sắp đến trường, tôi sợ tôi không tìm được đường về, muốn nhờ cô ấy đưa tôi đi.”

“Sau đó cậu có gặp Anna không?”

“Tôi đi lạc đường, không gặp cô ấy. Hình như tôi về nhà, chăn và giường trắng, tôi cứ thế đi ngủ.”

Cậu ta nói xong câu này đầu càng cúi thấp hơn. Người xung quanh đã hoàn toàn chẳng hiểu cậu ta đang nói gì.

“Tại sao cậu gọi điện cho Daisy?”

“Tôi gặp ác mộng, muốn tìm Daisy nói chuyện.”

Tề Mặc che mắt, tiếng nói nghẹn ngào: “Chỉ có Daisy bằng lòng nói chuyện với tôi, không giống người khác chỉ mắng tôi nhát gan.”

Daisy bên cạnh lo lắng nhìn Tề Mặc, vành mắt ươn ướt gần như cầu xin nhìn Ngôn Tố: “Đừng hỏi nữa, tinh thần cậu ấy không tốt. Bình thường cậu ấy không phải như thế, không biết tại sao cậu ấy đột nhiên chuyển biến xấu nữa.”

“Anh đang nghi ngờ cậu ấy sao?” Daisy rất đau khổ: “Không hải cậu ấy, chắc chắn không phải cậu ấy. Cậu ấy rất nhát gan, sẽ không giết người đâu.”

Ngôn Tố hờ hứng, chẳng hề có chút tình cảm, hơi chế giễu: “Ồ, người nhát gan tuyệt đối không phải tội phạm giết người?”

https://thuviensach.vn

Ngay cả Chân Ái cũng sợ hãi bởi vẻ lạnh lùng và sắt đá đột nhiên xuất hiện của anh, huống chi là Daisy. Sắc mặt Daisy tái nhợt, ngơ ngác nhìn Ngôn Tố nói: “Tôi gọi lại cho cậu ấy. Tôi khẳng định không phải cậu ấy. Lúc cậy ấy nói chuyện với tôi rất không tỉnh táo, người vậy có lẽ sẽ lỡ tay giết người, nhưng sẽ không mưu tính sâu xa treo người ta lên. Cậu ấy thực sự rất rối loạn, không có khả năng giết người. Cậu ấy kêu thảm thiết trong điện thoại, cậu ấy thật sự sợ hãi.” Cô nói xong gần như sắp khóc: “Không phải cậu ấy, thực sự không phải cậu ấy.”

Đôi mắt Ngôn Tố đen như đầm nước, nhìn chằm chằm Daisy: “Từ đầu đên cuối tôi không hề kết luận cậu ta là hung thủ.”

Daisy lại ngơ ngác. Nhưng Ngôn Tố nhìn Tề Mặc, thình lình nói: “Cậu gặp ác mộng gì, thấy hung thủ giết chết Anna ư?”

Mọi người sững sờ, Chân Ái cũng sững sờ.

Tề Mặc ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt hiện lên vẻ sáng tỏ trong thoáng chốc rồi lập tức mờ mịt. Dường như cậu ta đang nhớ lại điều gì đó, biểu cảm trên mặt thay đổi dữ dội, đột nhiên đau khỏ vùi đầu: “Không có, không phải tôi, không phải tôi.”

Cậu ta vò đầu mình, vỗ thật mạnh, lại gào thét bi thương, tình cảnh lại mất kiểm soát. Mấy cảnh sát lập tức đi đến chế ngự Tề Mặc.

Lúc này ngoài cửa vang lên một tiếng gõ thịnh nộ: “Các người làm gì?”

Chân Ái và mọi người đồng loạt quay đầu lại, lập tức sửng sốt. Gặp ma sao? Hary Parker?

Gió đêm ùa vào từ cánh cửa, mái tóc vàng của anh ta bay tán loạn, đôi mắt xanh biếc như hồ nước sẫm màu, gương mặt trắng nõn, đôi môi đỏ tươi như ma cà rồng tuyệt đẹp chạy đến từ bóng đêm.

https://thuviensach.vn

Chân Ái kinh ngạc trong chốc lát rồi khôi phục tinh thần. Quả thật anh ta rất giống Parker, nhưng số tuổi rõ ràng lớn hơn một chút, thậm chí còn chín chắn hơn Tề Mặc và Kelly của hiện tại.

Không cần nghĩ cũng iết đây là…

“Một đứa con trai khác của nhà Parker, Harvey.”

Không biết Ngôn Tố đã đến đứng bên cạnh Chân Ái từ lúc nào, thân mật khẽ giọng nói với cô.

“Anh không nói tôi cũng đoán được.”

“Nét mặt của cô vừa nhìn cứ như thấy ma vậy, tôi lo cô hoảng sợ.”

Chân Ái phỏng đoán trong chốc lát, lẽ nào hàm ý của anh là: Hừ tôi quan tâm cô vậy mà cô lại không cảm kích.

Chân Ái thoải mái xua tay: “Sao tôi lại sợ chứ? Tôi là người theo chủ nghĩa duy vật trung thành. Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Lại còn nói anh nghĩ nhiều… Ngôn Tố mất hứng nhìn cô, hồi lâu sau lại nhìn về phía Harvey Parker. Harvey Parker là bác sĩ tâm lý của Tề Mặc. Anh ta còn chưa đến gần, ánh mắt không mấy thiện cảm đã lướt nhìn Ngôn Tố. Trong lòng Harvey, Ngôn Tố là kẻ khốn kiếp không tìm ra hung thủ giết chết em trai anh ta, cong nói em trai anh ta tự sát. Anh ta nhanh chóng trấn an Tề Mặc, nói với cảnh sát muốn đưa cậu ta đi. Cảnh sát Jones đồng ý, với điều kiện là phải báo cho ba mẹ Tề Mặc.

Nghĩ đến Harvey có thể căm phẫn với Ngôn Tố, Chân Ái không nhịn được nhìn anh ta thêm một lượt. anh ta có gương mặt điển trai giống Hary Parker – học sinh trung học năm đó. Có điều tấm ảnh của Hary trong hồ sơ là một cậu bé tỏa nắng rạng rỡ, mà bây giờ người này chín chắn thận trọng, lạnh lùng tự cốt cách.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ sinh viên còn lại đầu nói phải về nhà. Cảnh sát Jones đưa mắt hỏi ý kiến Ngôn Tố, Ngôn Tố gật đầu.

Ngôn Tố nhìn đồng hồ đeo tay, sắp sáng rồi, trong đầu vụt qua một ý nghĩ đầy khó hiểu, Chân Ái có mệt không? Vừa định gọi cô về nhà thì phát hiện cô nhóc này đang nhìn Harvey say sưa.

Ngôn Tố lại mất hứng, lần này là thật. Đầu anh nhanh chóng bắt đầu khởi động vận hành chương trình, thậm chí còn nhanh hơn màn suy luận vừa nãy. Tại sao cô muốn nhìn Harvey? Quen anh ta, cảm thấy anh ta ưa nhìn, giọng nói anh ta dễ nghe, thích nghề nghiệp của anh ta?

Tại sao cô không nhìn anh? Không cảm thấy anh ưa nhìn, không cho rằng giọng nói anh dễ nghe, không thích nghề nghiệp của anh?

Đợi đã, điểm xuất phát vấn đề không đúng… Tại sao anh hy vọng cô nhìn anh, tại sao muốn chứng minh mình là tốt nhất? Tựa như con công đực xòe đuôi, tựa như con vẹt trống khoác lên mình bộ lông rựa rỡ, tựa như… Chuyện này không khoa học!

Chân Ái đẩy đẩy anh: “Này!”

Ngôn Tố hoàn hồn: “Sao thế?”

“Để họ đi như vậy à?”

“Không thì sao?” Ngôn Tố đi ra ngoài vài bước nhưng dừng lại, quay đầu: “Quên nói cho cô cậu biết. Hung thủ dùng nước đá khô giữ lạnh thi thể, chứng cứ ngoại phạm của các cô cậu vô hiệu.”

Mấy sinh viên chuẩn bị rời khỏi phòng đều sững sờ.

Ngôn Tố đi thẳng ra hành lang mới tiếp tục nói với Chân Ái: “Chỉ có thể thả họ đi trước. Hung khí gây án đều ở hiện trường, đồ đạc chưa bị tiêu hủy.

https://thuviensach.vn

Nạn nhân và hung thủ có thể đều không chảy máu, thêm phần hiện trường từng bị dọn dẹp, rất khó tìm được chứng cứ mang tính quyết định. Chỉ định kẻ tình nghi quá sớm chỉ khiến vụ án đi vào ngõ cụt.”

Chân Ái cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng có thể hiểu được. Trên thi thể Anna không để lại bất cứ dâu vết nào của người khác, cho dù là nhân viên pháp chứng tìm được mảnh da, dấu giày, vân tay ở phòng học thứ nhất cũng không thể làm chứng có định tội mấu chốt. Bắt được kẻ tình nghi, nếu gã khăng khăng không thừa nhận, cảnh sát cũng đành bó tay.

Lúc đi qua phòng học thứu nhát, Ngôn Tố thoáng dừng bước, trong phòng tối đen, nhân viên pháp chứng đang cầm đủ loại dụng cụ huỳnh quanh phát sát thăm dò chứng cứ.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3.7

Type: Mạc Vân

Ngôn Tố gõ cửa một cái, hỏi một cảnh sát gần đó: “Quấy rầy một chút, xin hỏi trong phòng này có dấu vết loại thức uống nào bị vấy ra không?”

Cảnh sát chưa kịp trả lời, bên trong có một người lên tiếng: “Dưới sàn có đồ uống axit cacbonic, nhưng không thể xác định chủng loại cụ thể.”

Ngôn Tố lui ra ngoài, ngoặt xuống cầu thang. Chân Ái theo sau: “Tại sao hỏi thế? Lẽ nào có liên quan đến thuốc ngủ trong túi áo của Anna.”

Ngôn Tố “ừ” một tiếng: “Chỉ là giả thiết. Căn cứ tình hình hiện giờ có rất nhiều khả năng, vẫn chưa thể kết luận. Điều duy nhất có thể xác định chính là người đàn ông Anna hẹn hò ở đây. Nhưng gã có liên quan đến vụ án hay không thì còn chưa xác định.”

Chân Ái cau mày suy nghĩ một giây, lập tức hiểu ra: “Đúng vậy, nếu như người khác và Anna hẹn hò, hiện giờ Anna còn chưa xuất hiện, hắn đã sớm nhận được điện thoại rồi.”

Cô thầm khen tâm tư anh tỉ mỉ, lại hỏi: “Trong đầu anh đã bắt đầu hình dung xong chi tiết vụ án này chưa?”

Ngô Tố cười nhạt trong bóng tối: “Dĩ nhiên rồi.”

https://thuviensach.vn

“Là ai vậy?” Chân Ái nhỏ giọng tò mò.

Ngôn Tố cười một tiếng rất khẽ: “Tôi có mười mấy phương án hình dung ra vụ này, cô muốn nghe hết à?”

Chân Ái bước cao bước thấp xuống cầu thang, kinh ngạc: “Nhiều vậy à?”

“Chưa đến phút cuối cùng, tất cả khả năng nhỏ nhất đều có cơ hội lật lại.”

Cầu thang tối tăm chỉ có một tia sáng. Chân Ái nghe thấy sự cương quyết và nghiêm cẩn trong lời anh nói. Cô cười vô tư lự, nhưng vẫn “nhảy” qua truy vấn: “Vậy trước tiên nói khả năng lớn nhất cho tôi nghe… A…”

Chân bước hụt, cô trượt vèo xuống bậc cầu thang, lúc sắp sửa mất trọng lượng lại chợt rơi vào vòng ôm vững chắc. Tim Chân Ái sợ hãi đập thình thịch, hoàn toàn rối loạn.

Ánh đèn pin bay lượn hỗn loạn trong cầu thang, anh bắt được cô, hơi thở mang hương rượu phả vào mặt, rất an toàn, nhưng đôi bàn tay to lớn ấm áp lại nắm chặt vào… ngực cô…

Chân Ái chớp chớp mắt, trong bóng tối yên tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn lẳng lặng nóng lên, vụt biến thành quả cà chua.

Sau khi Ngôn Tố nắm vững lấy cô cũng nghi ngờ. Tại sao lòng bàn tay lại mềm mại thế này? Dựa vào tính hiếu kỳ và tìm tòi trời sinh của anh đối với vật thể không rõ, anh vô thức nắm chặt bàn tay, nắm nắm, mềm mềm êm êm.

Đây là… cái… gì… đây…

https://thuviensach.vn

Anh lập tức sững người. Trong bóng tối, anh trấn tĩnh lại im lặng nuốt một cái, bàn tay hoàn toàn cứng đờ. Một giây sau, gần như một ngón tay lại một ngón tay rời khỏi, rụt lại từng chút từng chút một, biết điều bỏ vào túi áo khoác. Dường như đang chứng tỏ, khụ, tôi chẳng làm gì cả nhé.

Trong cầu thang tối tăm, trọn vẹn năm giây, hai người tự mình đứng vững, không nhúc nhích.

Chân Ái phản ứng lại trước, cẩn thận tiếp tục đi xuống, ra vẻ vô ý nói: "Ừ, khả năng lớn nhất chính là…"

"Ồ, cô muốn nghe sao? Tôi nói cho cô vậy." Anh lập tức vô cùng phối hợp: "Thuốc trong túi áo Anna không có khả năng là hung thủ để lại lắm, ngược lại có thể là cô ta chuẩn bị cho người khác dùng. Năm vé bóng rổ hủy ba vé, không phải người khác không đi mà cô ta dự liệu được sẽ xảy ra chuyện gì khiến người khác không đi được. Mặt khác, trong năm người này chỉ có nhà Anna có công xưởng khai hóa, cô ta có thể làm băng khô dễ dàng nhất."

"Ý của anh là Anna vốn chuẩn bị giết người?"

"Ừ. Ban đầu nghe thấy thời gian cô ta hẹn người đã cảm thấy kỳ lạ, có chuyện gì không thể cùng nhau nói mà phải một tiếng gặp một người?"

Chân Ái hỏi tới: "Vậy cô ta muốn giết ai?"

Ngôn Tố cong cong khóe môi: "Với sức lực của cô ta, trong mấy người này cô ta có thể giết được ai?"

Chân ái hơi giật mình, ngẫm lại thứ tự người Anna hẹn. Lẽ nào lần này giết người là tự vệ chính đáng?

Chân Ái ngồi vào xe hỏi: "Anh nghi ngờ Daisy à?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố "ừ" một tiếng, nổ máy xe: "Chồng quần áo lên nhau, áo lót giấu tận trong cùng, đây là hành động nữ tính hóa vô cùng. Tin tôi đi, đàn ông không cảm thấy áo lót của phụ nữ lộ ra ngoài là việc không tốt đẹp đâu. Chỉ có phụ nữ mới cảm thấy xấu hổ vì lộ áo lót."

Chân Ái giật mình, bừng tỉnh ngộ. Cô nhìn từ góc độ phụ nữ thì không vấn đề gì, nhưng từ góc độ đàn ông, giấu áo lót tận trong cùng là việc thừa thãi. Có điều câu "tin tôi đi" trong lời nói của anh là có ý gì. Khụ khụ, với thể loại EQ thấp tịt như anh sao.

Chân Ái không nhịn được khẽ bật cười một tiếng. Ngôn Tố liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, khó hiểu: "Cười cái gì?"

Chân Ái không che giấu, trả lời thẳng thắn: "Cười anh đấy, không biết xấu hổ phân tích vấn đề từ góc độ phái nam, cái tên EQ thấp tịt như anh."

Trong mắt Ngôn Tố vụt lên một tia kinh ngạc: "Cô còn không có logic hơn tôi tưởng. Tôi lạnh nhạt với người khác (bao gồm phụ nữ) là một kiểu hành động và thái độ. Điều này không đại biểu trong đầu tôi không có thường thức về phương diện sinh lý và tâm lý của đàn ông."

Chân Ái bịt tai, lắc đầu quầy quậy: "logic, logic, anh chỉ biết nói cái này. Anh là nhà logic học dài dòng, không nghe, không nghe."

Ngôn Tố đang lái xe, đương nhiên không thể kề đến bên tai cô như lần trước. Anh hết cách với cô, trong lòng lại bất mãn, "hừ" một tiếng: "Phụ nữ đúng là sinh vật không có logic, nhà logic học vô cùng bài xích phụ nữ."

Chân Ái cười thầm tính tình trẻ con của anh, nhưng cũng ổn định lại, tiếp tục phân tích vụ án: "Tôi còn chú ý thấy vết thương trên cổ Anna rất lởm chởm. Nếu là đàn ông, sức lực rất lớn, không đến nỗi Anna phản kháng để lại nhiều vết thương như vậy. Nhưng tay Kelly lại bị băng lạnh, bây giờ ngẫm nghĩ chỉ có nước đá khô mới có thể làm cóng tạo nên vết thương như thế. Đây cũng là lý do nhân viên quản lý kia đi cầu thang không bật lửa

https://thuviensach.vn

được. Kelly chắc chắn tham gia xử lý thi thể, nhưng cậu ta có phải tội phạm giết người hay không? Khả năng không cao, nếu như cậu ta và Daisy cùng giết người, như vậy hai người họ có thể dễ dàng chế ngự Anna, sẽ không có nhiều dấu vết giằng co như vậy."

Ngôn Tố vốn định bổ sung thêm gì đó, nhưng thoáng nhìn qua gương, thấy cô nói đang hứng khởi, cảnh đêm mênh mông ngoài cửa sô xen lẫn đèn đường lướt qua khuôn mặt trắng mịn của cô, đôi mắt đen nhánh của cô như chứa đựng ánh sao. Lời anh định nói liền đọng lại nơi bờ môi.

Chân Ái hào hứng nói đến mức say mê, giữa chừng tiếng nói rất cao: "Nhưng dù là như vậy, cũng không thể xác định được có mấy người có mặt trong quá trình giết người. Mà có mặt ở đó cũng không có nghĩa là tham gia. Lỡ như Kelly đứng một bên nhìn thì sao? Hoặc là Tony và Tề Mặc đều ở bên nhìn, không nhúng tay vào thì sao? Giống như quan sát một bữa tiệc giết người vậy."

Cách tưởng tượng này khiến da đầu Chân Ái ngứa ra, cô chống má, giọng nói thấp xuống một chút: "Dĩ nhiên đây chỉ la phỏng đoán, không có chứng cứ. Cho nên vụ án này rất phức tạp, có quá nhiều khả năng." Nói xong, cô cúi đầu, tiiengs nhỏ lại, "Có điều, tôi hi vọng không phải vậy."

Mọi người vây lại với nhau xem người khác giết người ư? Một câu nói rất đơn giản nhưng rất ung dung khiêu chiến điểm mấu chốt trong đạo đức và lương tri loài người.

Không biết Ngôn Tố có nghe được câu nói cô đơn mà khẽ khàng cuối cùng của Chân Ái hay không, anh vẫn nghiêm túc nhìn chăm chú con đường tối đen phía trước. Yên lạnh trong giây lát,anh chỉ nói ngắn gọn: "Tôi đánh giá cao suy nghĩ chặt chẽ cẩn thận… Tuy chỉ là thỉnh thoảng thông minh đột xuất."

https://thuviensach.vn

Kiểu nói chuyện vẫn đáng đánh như vậy, nhưng không ngăn trở Chân Ái cảm nhận được sự khẳng định và khích lệ của anh, chút cảm xúc chán nản vừa rồi lập tức bay biến, cô lại nhìn anh: “Anh định xử lí vụ án kia như thế nào?”

Ngôn Tố nói: “Khiến cô ta tự nói.”

Chân Ái khó hiểu, người ta đâu phải kẻ ngốc.

Ngôn Tố nhìn sang điện thoại di động, lại nhìn về phía trước: “Chờ chuyện tôi nhờ nhân viên pháp chứng có kết quả, chắc chắn sẽ có cách khiến cô ta mở miệng.”

Chân Ái còn định hỏi gì nữa nhưng thoáng cái không nhịn được, nhẹ nhàng ngáp một cái. Nhìn đồng hồ đeo tay, đã sang ngày mới rồi.

Ngôn Tố liếc nhìn cô: “Buồn ngủ à?”

Chân Ái lắc đầu, đôi mắt mỉm cười đầy mơ màng: “Không có, tinh thần tôi rất tốt đấy. Đúng rồi, tối nay anh sẽ thức đêm nghiên cứu lời nhắn sau lưng Anna sao? Dù sao tôi cũng không muốn ngủ, thức cùng anh nhé!”

Cô vừa ngáp vừa nói chuyện nên không rõ ràng, lẩm bẩm lầm bầm. Nguyên Tố cười thầm, cong cong môi, lấy điện thoại di động trong túi áo ra đưa cho cô: “Mời cô giải mã, thám tử nhỏ.”

Trong chiếc xe chật hẹp, từ “thám tử nhỏ” anh nhẹ giọng nói ra này toát lên vẻ thân mật và mờ ám khó hiểu. Tim Chân Ái thoáng lỗi nhịp, ra vẻ ngoan ngoãn nhận lấy điện thoại di động từ tay anh.

Điện thoại đen như mực còn mang theo nhiệt độ của anh, rất ấm áp, ấm áp đến tận đáy lòng. Mở màn hình ra, hình nền cũng đen tuyền, đen đến mức sạch sẽ không có một chút tạp chất. Thuần túy lại xa cách, thần bí lại cao quý giống như anh.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng Chân Ái bất giác tốt lên, nhoẻn môi cười, tìm thư mục hình ảnh mở ra, chỉ có một tấm hình, chính là lời nhắn sau lưng Anna. Nhưng trong nháy mắt phóng to hình ảnh, cô bất chợt trợn to hai mắt, nụ cười mỉm chưa hoàn toàn nhoẻn lên biến mất trong phút chốc.

Sao lại là câu này? Cô cúi gằm, bất động nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động. Đến tận khi ánh sáng màn hình dần dần tối xuống cô mới khôi phục tinh thần, cảm xúc trong lòng đã sớm bình ổn, dần dần lạnh toát.

“Sao vậy, thám tử nhỏ?” Ngôn Tố hỏi cô.

Chân Ái không hứng thú dẩu môi: “Câu này có thể nhìn ra gì đâu chứ? Mi là thuốc của ta.”

Cô vô cùng quen thuộc với câu nói này, đồng dạng, đây là câu người kia từng nói với cô. Ánh mắt cô tối đi, nhưng giọng nói lại giả bộ nhẹ nhõm: “Hừ, chắc hẳn sự thật là thư tình thấp kém mà điên cuồng.”

Ngôn Tố sửng sốt, thư tình? Thấp kém mà điên cuồng?

Anh chuyển mắt nhìn cô, nhưng Chân Ái đã cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt. Cô vươn người sang bỏ điện thoại vào túi áo anh. Miệng túi áo khoác nam rất sâu, cổ tay mảnh khảnh của cô lần vào che mất nửa cánh tay nhỏ bé mới chạm đến đáy.

Trong túi áo có cảm giác rất an toàn, nhiệt đô ấm nóng, cô hơi lưu luyến nhưng cuối cùng vẫn biết điều cất điện thoại di động, lưu luyến rút tay về.

“Ôi, buồn ngủ quá.” Cô lầu bầu, dựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhắm hai mắt lại: “Tôi đi ngủ trước, về đến nhà gọi tôi.”

Ngôn Tố: “…”

https://thuviensach.vn

Vừa rồi là ai hồ hởi nói muốn giải mã với anh, còn khoác lác bảo thức đêm? Chưa đến nửa phút đã muốn ngủ rồi. Côn gái đúng là động vật hay thay đổi lại không lý tính.

Đồ bịp bợm!

Ngôn Tố căm giận liếc cô một cái, đáy lòng lại yên tĩnh. Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài, từ góc độ của anh không nhìn thấy mặt cô, nhưng có thể thấy được vành tai nhỏ bé trắng ngần và chiếc cổ mịn màng như ngọc của cô. Xương quai xanh mảnh khảnh bởi vì nghiêng đầu mà càng lộ rõ ràng và thanh tú hơn.

Tim Ngôn Tố lỡ nhịp khó hiểu, chậm rãi hồi phục tinh thần, nghĩ thầm, ngủ thì ngủ đi, đến nơi rồi gọi cô dậy. Ban đêm không người yên tĩnh như vậy, anh chú tâm im lặng lại xe, cô im hơi lặng tiếng yên giấc, thật ra cũng không tồi.

Một hồi lâu, Chân Ái chậm rãi mở mắt, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn ra cảnh đêm vô biên ngoài cửa sổ, giọng nói lười nhác chẳng hề phù hợp với vẻ lạnh lùng của cô: “Vốn có kế hoạch ra ngoài chơi, chờ đám cưới kết thúc thì quay về. Ôi, còn có rất nhiều việc, ngày mai tôi về trước đấy.”

Ngôn Tố hơi không trở tay kịp, nhưng cũng có thể hiểu được. Cô không phải là sinh viên bình thường, cô còn có rất nhiều việc của mình, nên anh không giữ lại: “Ừ, được. Đến khi tôi giải quyết xong vụ án này, trở về N.Y.T. rồi liên lạc với cô.”

Chân Ái lẳng lặng nhìn chằm chằm vào đêm đen, lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Về đến nhà phát hiện Owen cũng có mặt, vẫn chưa ngủ. Chân Ái ra vẻ buồn ngủ rũ rượi, bảo ngày mai phải dậy sớm rời khỏi New York rồi vội vã lên tầng. Owen nhìn Chân Ái lên tầng mới hơi mệt mỏi ngồi lên chiếc ghế cao: “Chạy một vòng lớn nhưng chẳng phát hiện được tin tức hữu dụng gì.

https://thuviensach.vn

Tôi thật sự không ngờ cấp độ bí mật của hồ sơ Chân Ái cao như vậy. Mất rất nhiều công sức nhưng chẳng tra được gì.”

Ngôn Tố đứng cạnh tủ pha cafe, nghe Owen nói, anh hơi ngước mắt, nhớ đến chuyện lần trước nên gọi cho người bạn CIA điều tra “con của quỷ dữ”. Sau giây lát, anh lại rũ mắt, tiếp tục dốc lòng điều phối tỷ lệ nước và cafe, giọng nói nhạt nhẽo: “Owen, nếu cấp trên điều tra ngược lại hành động của cậu. Cậu có nghĩ đến hậu quả không?”

Owen im lặng, đương nhiên anh đã nghĩ đến hậu quả.

Nhưng hàng chữ màu đỏ trên tấm gương phòng ký túc xá của Giang Tâm luôn quấy rầy lòng anh. Anh vốn lo lắng phải chăng có người đã tìm ra hành tung của Chân Ái rồi. Mấy năm ngắn ngủi đổi nhiều đặc vụ như vậy, cho dù đối phương thần thông quảng đại thế nào thì tốc độ tìm người cũng quá nhanh rồi, giống như cài máy theo dõi trên người Chân Ái vậy.

Nhưng đây chỉ là lo lắng của Owen, anh không muốn nói ra khiến Ngôn Tố hay Chân Ái lo lắng. Vì vậy chuyển hướng đề tài: “Hồ sơ Chân Ái để trống. Nhưng tôi vẫn thông qua thông tin mấy đặc vụ trước, tìm được một chút chuyện về cô ấy.”

Tay Ngôn Tố khựng lại, nín thở lắng nghe.

Owen nâng trán: “Vậy mà tôi không biết cô ấy có một người anh.”

Ngôn Tố hờ hững bắt đầu pha cafe. Tôi biết thừa rồi, này, bình thường hai người không trò chuyện sao. Ngôn Tố thờ ơ hỏi: “Anh trai của cô ấy đang ở đâu?”

Anh nhớ đến mật mã và căn nhà kẹo cô nói: “Để tôi đoán xem, anh trai cô ấy bị giam ở nơi thần bí nào đó, chịu ngược đãi à?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không dám chắc.” Owen dụi mắt. “Chỉ biết chuyện của anh trai cô ấy khiến cô ấy bị đả kích dữ dội, cô ấy mới trốn khỏi tổ chức ban đầu.”

Ngôn Tố tựa vào bên cạnh bàn đá cẩm thạch, nâng cốc nước, từ từ uống. Trong bình cafe vang lên tiếng ù ù rất nhỏ.

Owen phiền muộn vò đầu: “Tôi điều tra được tổ chức từng liên quan đến Chân Ái tên là S.P.A. (Socialpath Association – Tổ chức phản xã hội). Nhưng tôi tìm khắp trên mạng và tài liệu văn bản hoàn toàn chẳng có một tổ chức khổng lồ như vậy, trái lại có mấy liên minh nhỏ chẳng có thành tựu.”

Tay Ngôn Tố cầm cốc thủy tinh khựng lại. S.P.A.? Anh từng cho rằng đó là một tổ chức không tồn tại. Cafe đã sôi, lan tỏa hương thơm thoang thoảng.

“Đi ngủ đi, ngày mai cậu còn phải đưa Chân Ái về nữa.” Ngôn Tố quay người rót cafe.

Owen xoay xoay bả vai đứng dậy, đi vài bước lại quay đầu: “Cậu phải làm thêm giờ à?”

“Ừ.” Khói cafe lượn lờ che đi khuôn măt khó đoán của anh.

Chân Ái mặc bộ đồ trắng ngồi trong phòng thí nghiệm quan sát kính hiển vi. Tối hôm qua cô ngủ không ngon, ban ngày thức dậy quá sớm nhưng cô đã sớm quen, không đến nỗi tinh thần không tốt. Trên đường trở về, cô còn nhận được tin nhắn của Ngôn Tố, nói nhờ có cô nhắc nhở, anh phát hiện còn có người chết đầu tiên là Sindy Lin - Lâm Tinh. Lúc đó cầm điện thoại xem tin nhắn, cô hơi hoảng hốt. Nhắc nhở ư? Câu nói kia thật sự là thư tình sao?

Nghiên cứu huyết thanh phòng độc Anti – HNT- DL đã có tiến triển, nhóm chuột bạch trước sống qua hai mươi tư giờ, có điều trạng thái lúc chết vẫn rất thảm thiết.

https://thuviensach.vn

Chân Ái loáng thoáng cảm thấy nghiên cứu về nhóm virut này sẽ được thấy ánh ban mai sớm thôi . Cô vừa phấn khởi vừa mất mát, sau phút kích động là nỗi hoang mang không xua đi được.

Hình như cuộc đời cô vẫn luôn như thế, từng loại virut, từng đoạn nghiên cứu, không có điểm cuối, đến tận khi cô chết. Cô chẳng biết gì cả, chỉ biết làm nghiên cứu, đây cũng là giá trị tồn tại duy nhất của cô.

Ôi, vừa nghĩ như vậy, thật ra cơ quan đang bảo vệ cô hiện giờ giống hệt tổ chức trước kia nơi cô lớn lên, đều lợi dụng cô mà thôi.

Tay Chân Ái run lên, thế mà cô lại thất thần trong lúc làm việc. Cô ngơ ngác từ từ đứng dậy đi ra ngoài uống nước.

Ryan cũng mặc áo blouse bận bịu, thấy Chân Ái liền nhoẻn cười: “Ái, tôi cảm thấy thí nghiệm của cô sắp thành công rồi. Chờ nghiên cứu này hoàn thành, cô có thể xin nghỉ phép đi chơi với người thân, bạn bè một chuyến.”

Chân Ái vẫn còn ngơ ngác, nghỉ phép ư? Cô nhớ mẹ từng nói, nghỉ ngơi sẽ khiến người ta lười biếng, khiến ý chí người ta không kiên định, chỉ có kẻ yếu mới cần nghỉ ngơi.

Nhiều năm như vậy, kỳ nghỉ thật sự hình như chỉ có mấy ngày gần đây, đi New York với Ngôn Tố nghe nhạc hội, tham dự đám cưới. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi này, trong đầu cô mới không tràn ngập số liệu các loại virut, huyết thanh kháng thể.

Kết quả, sau khi trở về ngày đầu tiên làm việc đã thất thần, không yên lòng. Xem ra mẹ nói đúng, nghỉ ngơi sẽ khiến ý chí cô không kiên định. Vả lại, cô cũng không có người thân bạn bè chơi với cô.

“Tôi chẳng có chỗ nào đặc biệt muốn đi cả.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái mỉm cười quay người rời đi, ánh mắt lướt qua cốc nước của Ryan, nhìn thấy phía trên có khắc chữ cái RA – tên viết tắt của Ryan. Ban đầu Chân Ái không để ý, đi được vài bước trong đầu lại bỗng lóe lên một tia sáng, cô bất chợt giật mình. Người chết trong vụ án này là Sindy Lin (Lâm Tinh), Lola Roberts (Lola), Harry Parker (Parker), Anna Hope (Anna).

Viết tắt chữ đầu tiên của họ sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Cô phải lập tức trở lại New York…

Buổi sáng lúc Ngôn Tố chiên trứng gà suýt đập vỡ hai quả mới phát giác hôm nay Chân Ái không ở bên. Lúc anh yên lặng suy nghĩ phải nhanh chóng kết thúc vụ án quay về tìm cô thì điện thoại di động vang lên.

Tâm ý tương thông vậy à?

Anh sửng sốt, nhưng người gọi đến lại là cảnh sát Jones, nói: “Tề Mặc tự thú rồi.”

Ngôn Tố lập tức chạy đến Sở Cảnh sát. Tề Mặc và luật sư cùng ngồi trong phòng thẩm vấn cho lời khai. Ba mẹ cậu ta thì đứng ngoài hành lang khóc thút thít, có thể thấy là họ đưa con trai đến tự thú.

Bên kia cửa kính, ánh đèn âm u, sắc mặt Tề Mặc xám ngoét, rất điềm tĩnh cũng rất sa sút, nhưng thần trí tỉnh táo, chắc hẳn tác dụng thuốc đã hết rồi.

Cảnh sát hỏi theo trình tự: “Tề Mặc, bây giờ ý thức cậu rõ ràng chứ?”

Cậu ta gật đầu: “Rất rõ ràng.”

Chỉ có điều cậu ta có vẻ vô cùng tuyệt vọng, cứ như có thứ gì sụp đổ. Người thanh niên mới hai mươi tuổi nhưng đáy mắt lại tang thương như người già.

https://thuviensach.vn

“Cậu muốn đến tự thú chuyện gì?”

Cậu ta trầm tư nhìn xuống bàn, rồi lại ngước lên, hết sức xấu hổ và đau khổ: “Xin lỗi, là tôi giết Anna.”

Ngoài cửa sổ, Ngôn Tố bình tĩnh quan sát vẻ mặt của Tề Mặc, cho ra kết luận: Cậu ta không nói dối.

“Tại sao cậu phải giết cô ấy?”

“Tôi…” Câu hỏi khó trả lời nhất, ngược lại câu này cậu ta nói không rõ: “Tôi không nhớ rõ, có thể là, là cãi nhau, nhất thời kích động lỡ tay giết người.”

Cậu ta vò đầu, muốn cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ ra được. Hành động này trong mắt Ngôn Tố: Vẫn không nói dối.

Cảnh sát thẩm vấn suy nghĩ gì đó, hỏi: “Tề Mặc, giờ phút này cậu tỉnh táo nhưng theo chúng tôi được biết, khoảng thời gian xảy ra vụ án tinh thần cậu không ổn định, cho nên trí nhớ của cậu không hề chính xác.” Cảnh sát im lặng một hồi rồi nói: “Từ phía bảo vệ cậu, chúng tôi đề nghị cậu đừng áp đặt tội danh cho mình, đừng nên hồi tưởng lại vài thứ khiến cậu có thể nhớ lầm. Cậu có thật là hung thủ hay không, đây là chức trách điều tra của cảnh sát.”

Ngôn Tố rất hài lòng với biểu hiện của viên cảnh sát này. Nhưng Tề Mặc không đồng ý, cậu ta nhào lên bàn, hai tay nắm chặt mặt bàn, mặt đầy vẻ hoảng sợ: “Tôi không nhớ rõ tại sao giết cô ấy, cũng không nhớ giết thế nào, nhưng tôi nhớ tôi khắc chữ lên người cô ấy. Tôi rất chắc chắn tôi đã nhìn thấy. Tôi dùng dao rạch lên lưng cô ấy.”

Nhìn cảnh này, trong và ngoài phòng thẩm vấn đều tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

“Các người bắt tôi đi.” Tề Mặc khóc nức nở. “Tôi sợ tôi đã thành kẻ điên, tôi sợ tôi sẽ tiếp tục giết người!”

Bên ngoài, cảnh sát Jones hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra: “Nếu như cậu ta không nhớ rõ quá trình, vậy đâu thể kết thúc vụ án được.”

Ngôn Tố không để ý đến anh ta, cẩn thận nghĩ đến câu nói kia của Tề Mặc. Mỗi câu cậu ta nói đề chân thành, nhưng câu cuối cùng nghe rất kỳ lạ. Nhìn thấy? Tại sao lại nói nhìn thấy?

Nhân viên pháp chứng lấy ra một tấm hình, chính là cánh quạt treo cổ Anna. Trên cánh quạt bám đầy bụi, rõ ràng có dấu vết bàn tay trái thật to của đàn ông. Nhân viên liên lạc nói, bởi vì trong mấy sinh viên này chỉ có Kelly thuận tay trái, cho nên định gọi cho cậu ta đến đối chiếu trước.

Ngôn Tố nhìn thoáng qua, rời mắt đi hỏi: “Hỏi thử Tề Mặc xem Lâm Tinh là ai, hôm qua tôi tra tài liệu phát hiện bốn năm trước hồi học cấp ba đám sinh viên này thuộc cùng một đội bóng quần. Khi đó trong đội có một cô gái tên Lâm Tinh, chết do lên cơn hen suyễn. Tôi nghi ngờ ngôi sao năm cánh và thuốc trong lời nhắn đều liên quan đến cô ấy.”

Jones định khen Ngôn Tố nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh nhạt của anh đã vội vàng im miệng, gọi người đi hỏi. Nhưng lúc này Tề Mặc khóc nức nở, một lần nữa suy sụp tinh thần, đã không thể trả lời bình thường được nữa. Ngôn Tố nhìn xe cứu thương chở Tề Mặc đi xa, trầm ngâm chốc lát cũng lập tức lên xe rời đi.

Daisy cả đêm ngủ không ngon, đến tận hừng sáng mới hơi buồn ngủ, sau khi mơ thấy một cơn ác mộng tỉnh lại đã là buổi chiều. Cô nhìn ánh mặt trời buông khắp phòng, nhớ đến vốn là năm người hẹn nhau cùng đi xem bóng rổ. Trong một đêm tất cả đã thay đổi. Có lẽ đã thay đổi từ nhiều năm trước mới đúng.

https://thuviensach.vn

Cô đờ đẫn nhìn gương, bỗng nhiên chuông cửa vang lên. Cô giật mình kinh ngạc hồi lâu mới đi đến bên cạnh cửa kính nhìn ra ngoài. Là người quen.

Cô sửa sang đầu tóc, kéo cửa ra, ngẩng đầu nhìn bóng người cao cao đối diện: “Sao… anh… anh đến làm gì?”

Ngôn Tố vẫn mặc chiếc áo khoác lúc trước, cổ áo màu đen dựng cao, tôn gương mặt trắng trẻo thêm tĩnh mịch lại lạnh nhạt. Anh đưa mắt nhìn Daisy, chẳng hề khách sáo: “Biết rõ còn cố hỏi, cô Daisy. Tôi nói rồi, bất kể cô giả vờ tốt cỡ nào tôi cũng nhìn ra cô có nói dối hay không.”

Sắc mặt Daisy tái nhợt, nhưng ngược lại bình tĩnh: “Tôi thật sự không biết anh đến đây làm gì. Anh đến xét hỏi à? Anh có thẩm quyền này sao? Tôi muốn tìm luật…”

“Tôi không phải cảnh sát.” Ngôn Tố ngang ngược ngắt lời cô: “Với lại cô biết rất rõ tôi đến tìm cô bởi vì cô là… kẻ tình nghi đầu tiên trong vụ sát hại Anna.”

Daisy giật thót, kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngôn Tố, tay cô nắm lấy khung cửa, siết đến trắng bệch, nội tâm đấu tranh rất lâu, nhưng lời nói ra lại là: “Anh Ngôn Tố, anh không biết anh nói chuyện rất tổn thương người khác, rất quá đáng sao?”

Ngôn Tố sửng sốt, khuôn mặt thanh tú dần yên lặng, nghĩ thầm nếu như Chân Ái ở đây, hiện tại nhất định sẽ lườm anh. Anh châm chước hồi lâu, cảm thấy nên tỏ vẻ thân thiện.

Vì thế anh khẽ ho một tiếng, ung dung nói: “Cô Daisy, tôi tới tìm cô là vì căn cứ theo phán đoán trên các phương diện, suy luận lý trí của tôi nhận định rằng cô có khả năng rất lớn là nguyên nhân thúc đẩy không khí không cách nào đến phổi Anna, gây tắc nghẽn đường thở, làm khí cacbonic đọng

https://thuviensach.vn

lại trong cơ thể. Mỗi bộ phận trong cơ thể đều thiếu dưỡng khí, gây trở ngại chuyển hóa tế bào, cuối cùng tim ngừng đập."

Anh thở ra một hơi: "Để không làm người khác tổn thương, tôi đã dùng một cách khá uyển chuyển."

Giọng điệu này còn có vẻ tự đắc, giống như lời anh nói thật sự uyển chuyển và có tác dụng trấn an lòng người vậy. Daisy ngớ người, không thể tin được nhìn Ngôn Tố như người ngoài hành tinh. Ngôn Tố khẽ nhíu mày, nét mặt cô ta rõ ràng không có dấu hiệu thư thái, lẽ nào thử nghiệm thiện ý vừa rồi của anh đã thất bại?

Trong lòng anh thoáng qua cảm giác thất bại, tiếp theo là bất mãn. Phụ nữ thật khó mà tưởng tượng, vẫn là Chân Ái tôt nhất, chỉ có đầu óc thông minh của cô mới có thể hiểu anh.

Ơ, cô ấy rất thông minh, tại sao anh mãi không phát hiện nhỉ? Nhưng hiện giờ đây không phải điển mấu chốt.

Anh thu hồi ý nghĩ, hờ hững nhìn Daisy, giải thích: "Ồ, mọi người đều biết tôi không giỏi giao tiếp."

Cuối cùng còn bổ sung: "Dù như vậy, tôi đến khuyên cô đi tự thú, dùng ngôn ngữ đấy."

Đầu Daisy xoay chuyển nhiều vòng mới hiểu thấu đáo lời nói của anh. Cô rất phẫn nộ, thêm kinh hoàng, đập mạnh cánh cửa theo phản xạ có điều kiện.

Nhưng Ngôn Tố phản ứng rất nhanh, thân hình vừa lách đã vào trong nhà.

Daisy giận đến run người, cầm lấy điện thoại: "Tôi sẽ báo cảnh sát."

https://thuviensach.vn

“Tề Mặc tự thú rồi.” Ngôn Tố cho hai tay vào túi. “Ngoài ra, Kelly cũng phải ngồi tù cùng cậu ta.”

Daisy lập tức cứng đờ.

“Tinh thần Tề Mặc rối loạn, cho rằng cậu ta đã giết người.” Ngôn Tố nói: “Cô không muốn liên lụy Tề Mặc, không muốn cậu ta bị oan, cho nên đêm đó sau khi giết người cô gọi điện thoại cho cậu ta, đưa thi thể ra ngoài ánh sáng. Sau đó lúc thẩm vấn cũng cố gắng đứng về phía cậu ta. Thậm chí cô còn không muốn làm hại cậu ta, huống chi Kelly giúp cô xử lý thi thể?”

Daisy giật nảy người, hoảng sợ mở to hai mắt, nhưng nhất quyết không chịu quay đầu lại. Tại sao anh ta biết hết cả, cứ như anh ta đứng ngoài xem cả quá trình vậy? Daisy vẫn không lên tiếng, gồng cứng người.

Ngôn Tố đi đến trước mặt cô, đưa điện thoại của mình cho cô xem: “Đây là phát hiện của nhân viên pháp chứng trên cánh quạt trần.”

Trên lớp bụi dày cộm có một dấu bàn tay rõ ràng.

“Quần áo và sợi dậy không dễ dàng để lại dấu vân tay, lúc cô cậu dọn dẹp những nơi khác cũng sẽ chú ý. Duy chỉ có lúc cột sợi dây vào cánh quạt trần, mặt trên của cánh quạt không nhìn thấy được, dễ dàng bỏ qua. Mà đây là một dấu tay đàn ông, cậu ta là đàn ông đương nhiên sẽ không để cho cô trèo cao như vậy để cột sợi dây. Đúng không Daisy, cậu ta rất quan tâm cô.”

Daisy nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, cắn răng, nước ngân ngấn trong hốc mắt.

“Hiện giờ Kelly đã bị mời đến Sở Cảnh sát rồi. Có chứng cứ này cho dù không phải tử hình cậu ta cũng phải ngồi tù mười mấy năm.” Ngôn Tố lấy điện thoại lại. “Còn nữa Tề Mặc, tinh thần cậu ta bất ổn, luôn cho rằng mình giết Anna.”

https://thuviensach.vn

Nghe câu nói này, cuối cùng Daisy không chịu nổi nữa, đau khổ nhắm mắt lại. Nước mắt cô tuôn rơi như chuỗi ngọc đứt dây: “Anna là tôi giết, không liên quan đến Tề Mặc, lại càng không liên quan đến Kelly. Cậu ấy không phải tòng phạm, thậm chí cậu ấy không có ở hiện trường. Cậu ấy chỉ xem tôi là bạn, cậu ấy rất có nghĩa khí. Là tôi hại cậu ấy, là tôi không tốt.”

Ngôn Tố đứng bên không nói lời nào. Anh đến chuyến này bởi vì anh hiểu rất rõ, với bản tính lương thiện của mình, Daisy sẽ không để Kelly chịu tội thay cô.

Daisy bất lực ngồi trên sofa, nghẹn ngào không ngớt:

“Anna hẹn tôi năm giờ có mặt, đúng lúc tôi ở quảng trường gần đó nên đến sớm. Kết quả bất ngờ bắt gặp Anna bỏ thuốc vào chai Coca trong vườn trường. Tôi không ngờ chai Coca kia là dành cho tôi. Sau khi gặp mặt, chúng tôi nói đến Lola đã chết, nói về bạn bè trước kia, có lẽ là áp lực quá lớn, tôi và cô ấy tranh cãi ầm ĩ. Không biết cô ấy lấy sợi dây từ đâu, chúng tôi đánh nhau. Cuối cùng cũng không biết chuyện gì xảy ra. Lúc tôi tỉnh lại cô ấy đã nằm dưới sàn tắt thở. Tôi rất sợ hãi vội vàng chạy trốn. Nhưng nhất định cảnh sát sẽ bắt được tôi, tôi sợ đến mức không biết nên làm thế nào nên gọi cho Kelly. Kelly nói cho dù tự thú cũng nhất định phải ngồi tù. Cậu ấy nói tính cách tôi quá yếu đuối, vào tù nhất định sẽ bị người ta bắt nạt. Dù ngày thường chúng tôi tranh chấp, cậu ấy cũng hay mắng tôi, nhưng trước sau cậu ấy vẫn xem tôi là bạn thân. Cậu ấy giúp tôi dọn dẹp hiện trường, ngụy tạo thành treo cổ. Cậu ấy nói tôi không có động cơ giết người, cảnh sát sẽ không nghi ngờ tôi. Như vậy sẽ giống hai năm trước, trở thành vụ án chưa giải quyết được.”

Ngôn Tố lắng lặng nghe xong, điềm nhiên nói tiếp: “Tiếp theo cô cậu trở lại hiện trường, dời cô ta đến phòng học thứ hai.”

“Vâng. Phòng thứ nhất không có dèm cửa sổ, Kelly sợ bị người ta nhìn thấy. Đến phòng học thứ hai lại phát hiện có rất nhiều nước đá khô, còn có

https://thuviensach.vn

nước. Kelly nói tốt quá rồi, có thể làm lạnh thi thể, xáo trộn thời gian tử vong. Cậu ấy còn nói…" Daisy day day trán, đôi môi run run không ngừng: "Nói Anna chuẩn bị giết tôi… Tôi thật sự không biết tại sao. Tôi chỉ nói với cô ấy, có thể tôi sẽ tự thú…"

Cô bụm miệng khóc. Ngôn Tố im lặng nhìn cô, không truy hỏi.

Daisy tự biết lỡ lời, vội vàng chuyển đề tài: "Sao anh lại nhìn ra được? Sao lại nhìn ra tôi giết cô ấy?"

"Cô Daisy." Giọng điệu Ngôn Tố bình tĩnh, nhưng thấp thoáng vẻ tiếc nuối: "Tuy tôi không muốn nói câu này. Nhưng mà tính lương thiện của cô đã phản bội cô."

Daisy ngơ ngác khó hiểu. Ánh mặt trời ban trưa soi vào từ cửa sổ, phủ một lớp ánh sáng màu vàng nhạt lên chiếc áo khoác màu đen của Ngôn Tố: "Sau khi Anna chết, cô chải tóc, gấp quần áo cho cô ta. Lúc tôi chất vấn Tề Mặc, cô giải thích cho cậu ta, trong tình thế cấp bách cô đã nói câu mà bản thân cũng không ngờ tới: Không phải Tề Mặc, tôi khẳng định không phải cậu ấy, nhất định không phải. Lúc đó ánh mắt cô vô cùng quả quyết. Nhưng tinh thần cậu ta có vấn đề, cô dám chắc như vậy từ đâ chứ?"

Daisy thoáng ngỡ ngàng, cúi đầu cười nhạt: "Ann thích đẹp, tôi không muốn để cô ấy lôi thôi. Tề Mặc nhát gan, tôi sợ anh dọa cậu ấy."

Ngôn Tố lẳng lặng nói: "Vì vậy, cô Daisy, cô là một hung thủ tệ hại. Trong tình huống cô không để lại chứng cứ vẫn để tôi bắt được cô."

"Đúng vậy đấy." Cô cười khổ lắc đầu. "Tôi không thích hợp làm tôi phạm giết người, không thích hợp."

"Chính vì thế tôi mới một mình đến đây khuyên cô tự thú. Vả lại tôi đặc biệt vui lòng giúp cô chứng minh với cảnh sát Anna có ý đồ sát hại cô, dây thừng và nước đá khô là do cô ta chuẩn bị."

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn.” Daisy cực kỳ xấu hổ, che mặt: “Đừng nói tôi lương thiện, tôi đã không phải nữa rồi. Tôi đã biến thành ma quỷ. Trời ạ, lúc rời đi tôi đã nhìn thấy mặt tôi ở trong gương, thật xa lạ, thật đáng sợ. Tôi thấy mình đáng sợ như ma quỷ vậy.”

Ngôn Tố cau mày: “Cô nói gương ở phòng học thứ mấy?”

“Thứ hai.”

Ngôn Tố không nói gương ở phòng học thứ hai đã bị vỡ vụn. Lúc Daisy chạy đến hiện trường, cảnh sát đã phong tỏa, cho nên cô không biết. Giờ phút này anh không muốn giải thích, hỏi: “Trong túi Anna thiếu một lọ sơn móng tay, có phải cô và Kelly đã lấy không?”

Daisy hoang mang: “Sơn móng tay gì? Có lẽ cô ấy không mang theo đâu, sao anh biết cô ấy mang theo người chứ?”

Ngôn Tố vẫn không giải thích, hỏi tiếp: “Sau khi bỏ chạy, cô trở lại cùng Kelly vào lúc nào?”

Daisy cố gắng nhớ lại: “Tâm trạng tôi rất rối loạn, mãi cho đến gần sáu giờ. Nhớ đến Kelly sắp đi gặp Anna, nhất định sẽ phát hiện ra, cho nên sau đó mới nói cho cậu ấy biết sự thật. Chắc là khoảng một giờ sau khi xảy ra chuyện. Chúng tôi mất một khoảng thời gian dọn dẹp hiện trường, kế tiếp trời đã sắp tối. Tôi sợ Anna lạnh liền tắt quạt trần, rồi bỏ trốn.”

Vậy quạt trần và đèn là ai mở? Tinh thần Tề Mặc xảy ra vấn đề là ở khoảng thời gian nào?

Ngôn Tố nheo mắt suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Tôi vẫn còn một việc muốn biết. Sindy – Lin – Lâm Tinh.”

Daisy ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt cảnh giác: “Anh hiểu lời nhắn kia sao?”

https://thuviensach.vn

“Cô sợ tôi nói suông à?” Ngôn Tố cười cười, giọng điệu pha lẫn chút khinh thường: “Đó là phần ký tên của một lá thư tình, Lâm Tinh đã viết cho Parker lúc trung học, sau đó đến tay Lola. Lá thư tình kia chỉ có mấy cô cậu biết. Sau khi cô ấy mất, các cô cậu thấy câu nói kia đều sợ hãi. Tại sao vậy?”

Daisy cúi đầu, nắm chặt ngón tay không lên tiếng.

Ngôn Tố tiếp tục: “Ba năm trước, Lâm Tinh chết do lên cơn hen suyễn, nơi chết chính là phòng học Anna treo cổ kia. Ồ không, chính là phòng học Anna chuẩn bị giết chết cô rồi treo cổ lên. Điều này lại là sao đây?”

Nghe thấy vậy, Daisy bỗng dưng trấn tĩnh kỳ lạ, bật lên tiếng cười lạnh: “À, cô ấy còn không biết xấu hổ giết tôi ở đó à? Cô ấy có tư cách gì?”

“Tại sao không có tư cách?” Ngôn Tố nhanh chóng bắt được vẻ lạnh lùng trong lời nói của cô: “Bởi vì cái chết của Lâm Tinh không phải ngoài ý muốn mà do các cô cậu gây ra?”

Daisy há miệng, vừa định nói gì đó nhưng dằn lại. Cô thật sự rất muốn thổ lộ tội ác và bí mật đã chôn vùi nhiều năm trong đáy lòng. Nhưng cô không thể, như mọi người nói, cô không thể phá hủy tương lai của tất cả.

Cô trầm giọng từng câu từng chữ như đang thuyết phục bản thân mình: “Đó là chuyện ngoài ý muốn, không hề liên quan đến vụ án hiện tại.”

Ngôn Tố yên lặng nhìn cô hồi lâu, giọng điệu hờ hững: “Đúng là ngu xuẩn.”

Daisy sửng sốt, ngạc nhiên nhìn anh. Thế mà anh lại mắng cô, chẳng ga lăng gì cả.

Ngôn Tố nào quan tâm đến những việc này, anh lạnh mặt, mở màn hình lần nữa, chọn hình chụp dòng chữ máu sau lưng Anna: “Cô và Kelly đã

https://thuviensach.vn

khắc lên người cô ta câu nói này à?”

“Dĩ nhiên không phải.” Daisy suýt giậm chân.

“Vậy cô nghĩ là ai khắc? Cô còn xác định vụ án này không liên quan đến cái chết của Lâm Tinh không?” Ngôn Tố không để ý đến vẻ mặt dần dần trắng bệch của Daisy, tốc độ nói càng lúc càng nhanh: “Bật đèn, để quạt quay, khắc chữ sau lưng nạn nhân, gã vô cùng khinh bỉ và ghét bỏ sinh mạng của Anna. Gã đang đe dọa các cô cậu, gã muốn báo thù cho Lâm Tinh. Daisy Avril, cô động não cho tôi, suy nghĩ cho thật kỹ. Không nói ra chuyện này, trong các cô cậu sẽ còn có người chết.”

Cuối cùng, anh nóng nảy bổ sung một câu: “Đừng trách tôi không giỏi giao tiếp, loài người quá ngu xuẩn, trao đổi với các người quả thật lãng phí thời gian.”

Daisy kinh ngạc rất lâu, còn bị câu nói sau cùng của anh đả kích. Cô chán nản sụp bả vai, ủ rũ cúi gằm đầu: “Lâm Tinh là cô gái Châu Á điển hình, học giỏi, chịu khó, truyền thống lại dịu dàng. Khi đó, cậu ấy được rất nhiều bạn nam thích nhưng lại bị rất nhiều bạn nữ ghét. Ban đầu hai người chúng tôi rất thân với nhau, nhưng bạn bè của Lola và Anna đều cô lập cô ấy. Nếu tôi tiếp tục làm bạn với cô ấy thì lẽ dĩ nhiên cũng sẽ bị cô lập.”

Ngôn Tố khẽ nhướng mày: “Ha ha, đúng là thân thiết.”

Nói xong, sống lưng anh cứng đờ khó hiểu, chột dạ nhìn ra sau. Dĩ nhiên Chân Ái không có ở đây, đương nhiên sẽ không có ai chọc anh vì lời mỉa mai của anh.

Daisy đỏ mặt tía tai bởi câu nói của anh, áy náy cúi đầu.

“Anh không biết, hồi trung học bị bạn bè cô lập gạt ra ngoài là chuyện vừa đáng sợ vừa cô độc thế nào đâu. Tôi… Tóm lại, lúc hội Lola trêu đùa

https://thuviensach.vn

bắt nạt cô ấy tôi cũng không nói gì. Túi đó còn bịa đặt chuyện nói cô ấy ngủ lang phá thai. Sau này mọi người đều không thích cô ấy."

Ngôn Tố lạnh nhạt: "Học sinh cấp ba đúng là sinh vật nhàm chán."

Lời này nói ra cứ như anh chưa hề trải qua thời gian học cấp ba vậy.

Daisy hít sâu một hơi, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn trần nhà: "Rất kỳ lạ, Parker không ghét Lâm Tinh, lúc mấy cô nàng Lola bắt nạt Lâm Tinh, Parker còn cứu Lâm Tinh một lần. Có ngày Lola nói với chúng tôi, cô ấy phát hiện Lâm Tinh thích Parker. Tất cả đều cảm thấy buồn cười. Kelly nói Lâm Tinh chắc chắn cho rằng mình là cô bé lọ lem. Mọi người định trêu đùa Lâm Tinh, liền phạt Parker lấy danh nghĩa của cậu ấy hẹn Lâm Tinh đến khu vui chơi, còn lừa cô ấy hít ma túy. Chúng tôi chỉ định bêu xấu Lâm Tinh, hại cô ấy ngủ cả đêm ở khu vui chơi sau đó cười nhạo cô ấy, cho cô ấy xem thử bản thân mình mơ mộng hão huyền cỡ nào. Không ngờ hôm đó cô ấy bị người đàn ông nào đó…" Daisy chống tay lên trán, "Còn chưa kết thúc. Có lẽ mọi người không muốn thừa nhận trò đùa tai quái kia đã biến thành tội ác. Cho nên chúng tôi đều nói Lâm Tinh lừa gạt, nói đêm đó chẳng có gì xảy ra, là cô ấy giả bộ làm người bị hại. Sau đó có một ngày Lâm Tinh tỏ tình với Parker, còn viết thư tình cho cậu ấy. Trong thư tình nói cô ấy rất nhớ đêm đầu tiên với Parker. Lá thư này bị Lola đọc lên trong câu lạc bộ bóng quần. Parker rất tức giận, nói cậu ấy hoàn toàn không chạm đến Lâm Tinh. Nhưng Lâm Tinh khăng khăng nói rằng đếm đó Parker đã đánh thuốc mê cưỡng hiếp mình. Nhóm Kelly thấy Lâm Tinh nói xấu Parker đều rất căm tức, nói cô ấy mơ làm công chúa. Lola và Anna nói năng chua ngoa, mắng Lâm Tinh không biết xấu hổ. Tất cả đều chỉ trích cô ấy, nhưng cô ấy đột nhiên tái mặt ngã xuống sàn, ôm ngực trông rất đáng sợ. Cô ấy nói khò khè thuốc ở trong túi cô ấy. Nhưng… không biết mọi người thế nào, Lola nói cô ấy giả bộ."

"Chúng tôi thật sự điên rồi, cô ấy đưa tay lần mò trên sàn, nhưng chúng tôi cười nhạo cô ấy diễn trò, đá tới đá lui lọ thuốc kia như quả bóng." Daisy

https://thuviensach.vn

nghẹn ngào che mặt, khóc nức nở, “Về sau, bỗng dưng cô ấy không còn thở nữa…”

“Trời ạ, đến tận bây giờ tôi cũng không dám tin. Chúng tôi không phải người ác độc nhẫn tâm, nhưng trong nháy mắt đó chúng tôi đều biến thành ma quỷ.”

Ngôn Tố im lặng không nói gì, nguyên lý tâm lý xã hội học rất đơn giản, nhưng giờ phút này anh chẳng muốn nói gì cả. Anh chợt nhớ đến câu nói: “Cô ấy giết người, mọi người vây xem, tôi không hi vọng như vậy.” kia của Chân Ái.

Chân Ái không hi vọng như vậy, nhưng chuyện này thật sự đã xảy ra trong đám học sinh trung học này từ rất nhiều năm trước rồi. Ngôn Tố bỗng nhiên thấy rất may mắn, may là Chân Ái không có ở đây, may là cô ấy không cần nghe những lời Daisy sám hối.

Daisy nhớ lại chuyện cũ, khóc nức nở hồi lâu. Vất vả lắm mới bình tĩnh trở lại, nhớ đến vết khắc sau thi thể Anna hiện tại, cô nhức đầu không ngớt.

“Tôi thật sự không nghĩ ra ai sẽ khắc chữ sau lưng Anna. Tề Mặc sẽ không, Tony cũng sẽ không. Harvey? Anh ấy chắc chắn biết được gì đó từ chỗ Tề Mặc, nhưng anh ấy và Harry đều là người tốt, anh ấy cũng sẽ không. Trời ạ, rốt cuộc là ai đây?”

Ngôn Tố thờ ơ nhìn cô: “Tôi đã hỏi xong những gì cần hỏi.”

Nói xong hai tay chậm rãi bỏ vào túi, ra vẻ tạm biệt.

Gương mặt Daisy còn nhòe nước mắt, vội càng đứng dậy khỏi ghế, nghiêm túc cúi mình chào: “Cảm ơn anh, đợi tôi sửa soạn xong sẽ đi tự thú.”

Ngôn Tố khẽ gật đầu: “Ừ.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời anh liển thẳng lưng đi ra khỏi cửa. Sau khi ngồi lên xe, Ngôn Tố rất hài lòng với biểu hiện của mình. Daisy có thể đi tự thú là kết quả tốt nhất cho cô ấy. Người lương thiện phạm phải sai lầm chỉ có thể cởi bỏ gánh nặng sau khi thẳng thắn đối mặt, để rồi tiếp tục lương thiện.

Nếu cứu vãn được một phần trái tim sa ngã, vậy anh đi chuyến này coi như không phí công vô ích. Việc tiếp theo còn phải tiếp tục. Lọ sơn móng tay biến mất, gương vỡ nát, Tề Mặc, Harvey hay là Tony? Tất cả phải đợi nhân viên pháp chứng ghép tấm gương đó lại. Có lẽ đến một khắc cuối cùng, chuyện sẽ có chuyển biến.

Gặp đèn đỏ, Ngôn Tố lại xe chậm lại, vô thức tìm kiếm điện thoại. Trước giờ anh không lệ thuộc vào thiết bị điện tử. Nhưng giờ khắc này anh bỗng rất muốn gọi điện cho Chân Ái. Anh rất tò mò cô đang làm gì. Nhưng lại thay đổi suy nghĩ, nếu quả thật cô đang làm việc, chắc là không mang điện thoại di động đâu.

Anh hít một hơi thật sâu, nhìn ra bầu trời xanh thẳm ngoài cửa xe, kiểu trời xanh lam này hệt như cảm xúc hiu quạnh, thật đúng là… xa lạ lại vô lý.

Còn đang nghĩ thì điện thoại thoáng rung lên, lấy ra xem, là tin nhắn của cảnh sát Jones gửi đến, gương đã ghép xong rồi. Giống như dự đoán của anh, trên gương có dấu sơn móng tay. Dưới hình ảnh, Jones còn kèm theo một hàng chữ: “Mất mục tiêu.”

Ngôn Tố nắm điện thoại di động, cau mày suy tư trong chốc lát, trong đầu đột nhiên lướt qua một ý nghĩ. Đèn xanh sáng lên, anh nhanh chóng xoay tay lái, xe rẽ vút qua một đoạn, lập tức chạy về phía ngược lại.

Một tay Ngôn Tố nắm tay lái, một tay gọi điện thoại cho Jones: “Lập tức cho cảnh sát đến tìm Daisy, có người muốn giết cô ấy.”

Daisy chìm vào nước, bong bóng không khí tuôn ra từ miệng từ mũi cô, nước trong bồn rửa mặt cuộn trào. Cô cần không khí, phổi như muốn nổ

https://thuviensach.vn

tung, ngay cả đầu óc cũng mơ hồ.

Không khí!

Cô chợt ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt ướt đẫm và đỏ bừng của mình trong gương. Đây chính là cảm giác ngạt thở ư, nỗi lo lắng cùng cực khiến người ta nổi điên muốn chết đi ư?

Cô hít vài hơi thật sâu, cầm khăn lau khô mặt. Vừa sửa soạn xong thì ngoài cửa lại vang tiếng chuông. Ngôn Tố quay lại ư?

Daisy không nhìn cửa kính mà mở cửa ra luôn, thấy một khuôn mặt xinh đẹp. Cô lập tức sửng sốt, đây là…

Mắt cô gái trước mặt đen như mực, hệt như đầm nước. Cô ấy nhìn Daisy, khóe môi đỏ thắm khẽ nhoẻn lên, nụ cười an tĩnh: “Tôi đưa cô đến một nơi.”

Daisy cảnh giác, không để cho cô tiến vào: “Ngôn Tố đã đi rồi.”

Đối phương hơi ngỡ ngàng, chợt khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt: “Tôi đến tìm cô. Nhưng trước đó, tôi cần cô giải thích cho tôi một chút, câu nói sau cùng trong lá thư tình của Lâm Tinh có ý gì.”

Daisy cau mày, cô gái này thật bất lịch sự, còn bất lịch sự hơn cả Ngôn Tố không biết giao tiếp kia: “Tại sao?”

Tiếng kim loại va chạm lanh lảnh, Daisy cúi đầu, trong nháy mắt cảm giác lạnh buốt trào lên từ lòng bàn chân, thoáng cái cô cứng đờ người.

Ngón tay Chân Ái vừa cử động, băng đạn liền đẩy vào nòng súng, họng súng nhắm ngay trán Daisy.

Daisy cứng đờ ngồi trên vị trí ghế lái phụ, cảnh giác nhìn chằm chằm gương chiếu hậu trong xe. Ánh nắng soi lên phía trên sáng lóng lánh. Trong

https://thuviensach.vn

chiếc gương mỏng hẹp, khuôn mặt Chân Ái trắng hồng thanh tú có vẻ không chân thật lắm, như muốn hòa vào ánh sáng lung linh ấy.

Daisy không thể nào liên hệ người đẹp an tĩnh này với cô gái vừa cầm súng gí vào cổ cô ép cô nói chuyện. Sau khi cô nói ra tất cả, Chân Ái đẩy cô lên xe, còn cảnh cáo dám chạy lung tung, kêu lộn xộn thì Chân Ái sẽ cho một phát vào đầu cô.

Cuối cùng xe dừng lại ở khu vui chơi, khu vui chơi mà Lâm Tĩnh từng xảy ra chuyện. Lòng Daisy đầy nghi ngờ, cô nhớ Chân Ái nói có người muốn giết cô. Nhưng vì sao lại đến khu vui chơi? Cô hỏi Chân Ái nhưng Chân Ái lại lạnh lùng không để ý đến cô.

Hôm nay là lễ hội, diễn viên mặc trang phục rực rỡ hoặc diễn ảo thuật hoặc diễu hành, đâu đâu cũng là người.Trong khu vui chơi muôn màu muôn vẻ, Daisy cũng không nhịn được nhìn ngó xung quanh. Chân Ái đi bên cạnh cô, thỉnh thoảng phân tâm xem vài lần nhưng không lưu luyến.

Người xung quanh tưng bừng sôi nổi, duy chỉ có hai cô gái là im lặng không nói lời nào với nhau, bước đi không có mục đích, không có phương hướng.

Daisy đi được một lát tâm trạng hơi thả lỏng, nhìn thấy phía trước bán nước có ga sủi bọt liền hỏi Chân Ái: “Khát nước không? Tôi mời cô uống nước ngọt nhé.”

Khuôn mặt vô cảm của Chân Ái thoáng qua cảm xúc sửng sốt, nhìn sang theo ánh mắt Daisy. Chỉ thấy nước ngọt mát lạnh muôn màu trong máy bán nước đang nổi bong bóng phập phùng. Màu sắc tươi đẹp, như kẹo trong suốt. Cô lẳng lặng rời mắt đi, lắc đầu.

Daisy dẩu môi: “Vậy tôi đi mua đây.”

https://thuviensach.vn

Cô vừa đi chừng hai mét thì đột nhiên có một tên hề xấu xí nhào về phía cô.

“Cẩn thận!”

Chân Ái sửng sốt, kêu lên một tiếng, lập tức đẩy Daisy đụng vào máy bán nước, bong bóng rực rỡ trong nước văng lên tung tóe. Daisy trở tay không kịp, thoáng cái ngã xuống đất.

Chân Ái đã sớm quay người đá tên hề kia, nhưng lại kịp thời rút chân lại. Tên hề ngã dưới đất bị trầy không nhẹ, mãi sau vẫn không bò dậy được, còn căm hận càu nhàu suốt: “Ai đẩy tôi vậy?”

Không phải gã! Chân Ái quay đầu lại nhìn về phía đám người, diễn viên trang phục kỳ dị, du khách mang mặt nạ, cô nhanh chóng nhìn lướt một vòng, nhưng không nhìn ra ai có vấn đề.

Nhanh chóng có người đỡ tên hề dậy: “Xin lỗi, là tôi đụng.”

Chân Ái cau mày, là ngoài ý muốn sao? Daisy ngồi dưới đất ngỡ ngàng. Hành động vừa rồi của Chân Ái là bảo vệ cô sao? Chân Ái cho rằng cô gặp nguy hiểm, mà hai người họ vốn không quen biết, nhưng khoảnh khắc vừa rồi Chân Ái lại lao đến bảo vệ cô?

Daisy từ từ đứng lên, cảm xúc tiêu cực với Chân Ái thoáng chốc thay đổi toàn bộ. Cô đi đến, khẽ nói: “Vừa rồi cảm ơn cô nhé.”

Chân Ái liếc nhìn cô, hờ hững chẳng trả lời.

Daisy không muốn uống nước ngọt nữa, tiếp tục lững thững đi dạo cùng Chân Ái. Lúc đi đến quầy hàng mặt nạ, Chân Ái dừng bước, lẳng lặng nhìn. Daisy đến gần hỏi: “Cô thích mặt nạ gì?”

Một bức tường treo đầy mặt nạ, chế tác tinh xảo, màu sắc rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngẩng đầu nhìn, lại cúi xuống: “Tôi muốn mua cho cô một cái.”

Daisy sửng sốt, Chân Ái đã chọn chiếc mặt nạ lông vũ màu xanh sáng đưa cho cô, thản nhiên nói: “Đeo vào đi.”

Daisy rất thích, liền làm theo. Lúc đeo vào, trong đầu bỗng hiện lên một tia sáng. Khu vui chơi, mặt nạ, đây không phải là ngụy trang tốt nhất sao? Chân Ái nói muốn giấu cô, kết quả đến nơi này. Lẽ nào Chân Ái đang nghi ngờ ở nhà có người theo dõi cô ư? Trong lòng Daisy lạnh lẽo, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy an tâm.

Chỗ tốt nhất để giấu lá cây là rừng cây, chỗ giấu người tốt nhất… Cô nhìn đám người rộn rã, xe hoa diễu hành xung quanh: “Chân Ái, cô thật thông minh.”

Chân Ái không để ý. Daisy cảm thấy hai người coi như quen biết, hỏi: “Chân Ái, cô không thích nói chuyện à?”

Vẫn không trả lời. Daisy nhún vai, có phần tiếc nuối: “Xem ra, cô chỉ trò chuyện với bạn của cô thôi.”

Chân Ái vẫn im lặng, hồi lâu sau, đến lúc Daisy đã quên mất vấn đề này cô mới chậm rãi nói: “Tôi không có bạn.”

Daisy: “Anh Ngôn Tố kia không phải bạn của cô sao?”

Chân Ái hơi sửng sốt, lòng bỗng mềm đi. Cô ngẩn ngơ, không rõ cảm giác tín nhiệm và lệ thuốc kỳ lạ này là sao. Một hồi lâu, cô cúi đầu, thản nhiên: “Ừ, anh ấy là bạn.”

“Kẻ lập dị làm bạn với nhau đây mà.”

Daisy nhanh miệng, nói xong cảm thấy hình như đã nói sai rồi. Nhưng Chân Ái như không nghe thấy, tiếp tục lững thững dạo chơi trong biển

https://thuviensach.vn

người. Không biết đi bao lâu, Daisy cảm thấy vầng sáng màu đỏ nào đó thoáng lay động ngay trước mắt cô, cô vừa định đưa tay gạt ra thì Chân Ái đột nhiên nắm lấy cánh tay cô chạy vào lâu đài.

Daisy chẳng hiểu ra sao bị cô kéo đi, chạy đến mức thở không ra hơi, cuối hành lang xuất hiện bảng chỉ dẫn mê cung và vượt thác. Chân Ái nhìn tấm bảng mê cung đang tu sửa, không hề do dự kéo tay Daisy vào.

Trong mê cung không có du khách, cũng không bật đèn, chỉ có chút ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ trên cao. Một phần nằm trong ánh sáng màu đỏ, một phần ẩn sau lớp lớp vách tường, tối đen như mực.

Đây là mê cung lớn nhất, phức tạp nhất trong thành phố, chiếm hơn một nghìn mét vuông. Đoạn đường ngắn, nhiều ngã rẽ, không gian hẹp, vòng vèo. Thường cách một khoảng sẽ có đài xin thông tin giúp đỡ, nhưng hiện giờ không bật. Ngược lại mỗi đoạn đều có thể nhìn thấy các loại dụng cụ sửa chữa.

Không gian mờ tối, yên lặng như tờ. Đi trong một nơi chật hẹp, trước sau trái phải đều có chỗ rẽ, Daisy hoảng sợ khó hiểu. Khắp tường đầy hình graffiti, thỉnh thoảng có hình về đầu lâu, hồn ma và tử thần. Daisy đi không bao lâu lại bị dọa sợ chết khiếp, nhẹ nhàng kéo tay áo Chân Ái: “Chân Ái, chúng ta đi ra ngoài đi. Nơi này chẳng thú vị gì cả.”

Chân Ái bình tĩnh: “Tôi không giỏi nhận biết phương hướng.”

Ý là không ra được rồi. Daisy rơi lệ.

Nhìn vẻ mặt Daisy, Chân Ái vừa thất bại vừa thê thảm nói: “Trong bóng tối, thị lực và thính lực của tôi rất tốt.”

Daisy lại tiếp tục rơi lệ. Cái đó có liên quan gì đến việc ra khỏi mê cung chứ?

https://thuviensach.vn

“Cô…” Daisy chưa dứt lời thì Chân Ái bỗng dưng che miệng cô lại, trong thoáng chốc ánh mắt trở nên lạnh lẽo, ngăn cô tiếp tục lên tiếng. Daisy như lọt vào sương mù, bị Chân Ái làm cho vô cùng căng thẳng. Cô dỏng tai lên, nín thở lắng nghe, nhưng mê cung tĩnh lặng như cái chết, không có bất cứ âm thanh nào.

Thế nhưng Chân Ái dần dần cau mày, dường như nghe thấy thứ gì đó đang đến gần. Cô nhanh chóng đưa ra phán đoán, ra hiệu di chuyển yên lặng và từ từ với Daisy. Daisy không rõ, trong mê cung chỉ có hai người họ thôi mà. Nhưng cô vẫn phối hợp theo sát Chân Ái, bước đi cực chậm cực khẽ.

Chuyển qua một ngã rẽ, bên kia tường vọng đến tiếng bước chân rõ ràng. Daisy giật thót, có người đi theo vào ư? Vừa rồi điểm sáng ngời trước mặt cô không phải súng bắn tỉa trong phim đấy chứ?

Cô kề sát vào tường, tiếng bước chân xa lạ gần trong gang tấc. Cô sợ đến mức mặt không còn chút máu, bất lực nhìn về phía Chân Ái. Dường như Chân Ái trấn tĩnh hơn, đôi mắt tối đen như mực lại lóe lên vẻ hưng phấn.

Tiếng bước chân xa dần, mắt Chân Ái và Daisy đều nhìn chằm chằm vào chỗ rẽ phía trước. Người xa lạ sẽ xuất hiện ở nơi đó sao? Daisy cứng đờ núp sau Chân Ái, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Tim Chân Ái ngừng lại, nắm chặt súng trong tay theo bản năng.

Em là thuốc của tôi, lời yêu thương kẻ điên kia nói với cô, chữ cái đầu của tên mấy người đó vừa hay là tên viết tắt của mấy đặc vụ lúc trước của cô. Trùng hợp ư? Cô thật khó thuyết phục bản thân.

Tiếng bước chân dần dần đến gần khúc quanh phía trước, Chân Ái nghiến chặt răng, cầu nguyện trong lòng. Ra đây, bất kể mày là thành viên cấp nào trong tổ chức, để tao một phát bắn chết mày.

https://thuviensach.vn

Samual Leigh, Luis Right, Harvey Porter, Araon Hill, Derek Applegate…

Cô muốn giết người. Cô muốn báo thù cho họ! Vừa mới giữ chặt cò súng, tiếng bước chân người nọ càng lúc càng xa. Đây chính là chỗ kỳ diệu của mê cung, cách nhau gang tấc, nhưng quay người lại xa nghìn dặm. Tìm không đúng đường, cách gần đi nữa cũng không đến cạnh nhau được.

Chân Ái cầm súng, căm phẫn không nói nên lời. Daisy lại như được đại xá, túm chặt tay Chân Ái, cả người gần như áp vào người cô. Chân Ái quay lại thấy đầu Daisy đặt trên vai mình thì sửng sốt. Cô không thích ứng với hành động thân mật này lắm, lặng lặng rút cánh tay ra, im hơi lặng tiếng đi về phía trước.

Daisy vội vàng rón rén đi theo, khoa tay múa chân ra dấu với cô: “Xin lỗi.”

Chân Ái không trả lời, nhưng trong lòng bình tĩnh hơn, có chút áy náy. Vừa rồi cô đã kích động. Daisy vẫn còn ở đây, cô rất có thể sẽ liên lụy đến cô ấy. Nếu có thể đưa Daisy đến nơi an toàn, tự mình nghênh chiến thì tốt. Hiển nhiên ở trong mê cung là không thể nào. Để Daisy lại, một mình đi tìm người nọ thì lại lo lắng gã quay lại tìm được Daisy trước.

Chân Ái im lặng tiếp tục đi về phía trước. Mặt trời nhanh chóng lặn xuống đằng Tây, ánh sáng trong mê cung càng nhạt nhòa hơn. Hai người lần vách tường, gặp ngã ba chọn rẽ ngẫu nhiên. Thỉnh thoảng gặp phải ngõ cụt, Daisy sợ đến mức tim sắp nhảy ra ngoài, nhưng Chân Ái trấn tĩnh tiếp tục quẹo trở lại.

Không biết đi bao lâu, Chân Ái bỗng dừng lại. Daisy nín thở lắng nghe, vẫn không nghe thấy gì. Vừa nghiêng đầu lại phát hiện Chân Ái hơi chìm vào bóng tối, khóe môi nở nụ cười tất thắng.

https://thuviensach.vn

Daisy nhìn Chân Ái lẳng lặng kéo chốt súng, bước lên che chắn trước người mình, cánh tay giơ lên, nhằm vào khúc quanh chưa đến một mét ở phía trước.

Daisy hiểu người nọ đã thông minh bước đi không phát ra tiếng. Nhưng Chân Ái thính tai nghe thấy. Gã sẽ lập tức xuất hiện sao?

Daisy sợ đến mức chân như nhũn ra, đầu óc trông rỗng. Cô nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Chân Ái che trước người mình, không biết nghĩ gì, cô nhìn về khúc quanh gần nhất cách không đến nửa mét.

Cô cắn răng, không thèm đếm xỉa nữa. Cô bỗng kéo tay phải của Chân Ái, ra sức lôi cô ấy chạy về phía sau. Chân Ái bất ngờ không kịp phòng bị, lúc phản ứng lại đã bị kéo đến góc ngoặt. “Đoàng” một tiếng, vách tường bên cạnh bị viên đạn bắn nở hoa.

Quả nhiên gã ở phía sau. Chân Ái định hất tay Daisy ra, tiếc rằng tay phải không dùng sức được. Daisy cũng không biết ;ấy sức mạnh từ đâu, kéo Chân Ái vượt qua nhiều ngã rẽ trong nháy mắt.

Hai cô gái chạy trốn trong mê cung mà không hề có manh mối, trên đường chạy đá phải thùng sơn dậy tiếng ầm ầm. Người phía sau cũng mặc kệ, dứt khoát đuổi theo.

Mê cung rộng lớn thoáng chốc đâu đâu cũng vang tiếng rầm rào pha lẫn tiếng đạn đùng đoàng.

Chân Ái nổi giận: “Cô buông tôi ra.”

Daisy không buông, thở hổn hển: “Tôi đã nhìn ra, cô và người kia có liên quan, muốn lợi dụng tôi dụ người đó ra đúng không?”

“Cô biết còn không buông ra, coi chừng tôi giết cô.”

https://thuviensach.vn

Daisy cười khẩy khinh thường: “Cô nói đi, muốn lợi dụng tôi dụ người ra, lại muốn trông nom đến an toàn của tôi, chân tay lóng ngóng. Thật đúng là mâu thuẫn.”

Chân Ái muốn hất tay cô nàng ra, ngược lại Daisy càng nắm chặt hơn, mạnh mẽ chạy về phía trước: “Chân Ái, nếu cô dám nghênh chiến với người nọ thì tôi sẽ nhào đến bảo vệ cô, trả lại tình cảm vừa rồi cho cô. Cô tự suy nghĩ đi.”

Vậy mà Daisy lại uy hiếp cô. Chân Ái giận đến mức bật cười: “Muốn đỡ đạn giúp tôi càng tốt. Cô cho rằng tôi quan tâm sống chết của cô sao?”

Daisy nhún vai, tiếp tục chạy, còn khuyên: “Chân Ái, cô thật khờ, cảnh sát nhất định sẽ đến bắt gã. Cần gì cuốn bản thân mình vào?”

Chân Ái không giải thích. Thứ cô cần không phải xử phạt mà là sự thật. Nhưng cô không hất Daisy nữa, cô gái vừa nhát gan vừa lương thiện này, dẫn cô ấy đi thật sự là đầu óc cô ngu muội.

Hai người chạy rẽ lung tung một hồi, nhanh chóng cắt đuôi người nọ. Cho dù tiếng bước chân đối phương vẫn vang lên bên cạnh, cấu tạo đặc thù của mê cung vẫn che chắn, ngăn cách họ. Khung cảnh yên tĩnh trở lại, hai người dựa vào tường, lặng lẽ hít thở sâu. Daisy nói bằng khẩu hình: “Gã đang ở gần à?”

Chân Ái nghiêm túc nghe, lắc đầu, trả lời bằng khẩu hình: “Bên kia.”

Daisy ra hiệu: “Chúng ta đi ra đi.”

Chân Ái: “Đường ở đâu?” daisy: “…”

Vì thế hai người nhìn trời. Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, ánh hoàng hôn trong cửa sổ biến thành đỏ sẫm, càng lúc càng sậm. Vách tường màu trắng phủ lên một màu đen hư ảo, nhìn rất âm u.

https://thuviensach.vn

Không mang điện thoại di động, không thể nhắn tin. Trong mê cung đâu đâu cũng có ngã rẽ và cửa ra vào này, đấu trí đấu dũng với kẻ cầm súng bắn tỉa, vượt qua bóng tối dai dẳng. Daisy cảm thấy vừa sợ hãi vừa suy sụp, còn không bằng chết nhanh cho rồi.

Daisy khổ sở nhìn về phía Chân Ái biểu đạt nỗi hoảng sợ của mình: Mê cung tối om còn có một người đang tìm chúng ta, quả thật đáng sợ.

Không ngờ Chân Ái cười nhạt: Tin tưởng mắt tôi, tôi sẽ tìm được và nhắm trúng gã trước.

Daisy sửng sốt nhìn Chân Ái.

Tại hiện trường án mạng của Anna, lần đầu tiên cô thấy Chân Ái đã vô thức nhìn thêm vài lần. Lúc đó ai ai cũng hỗn loạn, nhưng khuôn mặt Chân Ái vô cùng nổi bật. Có lẽ không nên dùng từ "nổi bật", bởi vẻ đẹp của cô ấy thật ra rất an tĩnh, không chói lòa, đẹp đến mức khiến ngay lúc đó tim Daisy ngừng lại một giây. Cô cho rằng Chân Ái là bình hoa tĩnh vật đặt cạnh Ngôn Tố.

Đến tận hôm nay, Chân Ái đột nhiên giơ súng nhắm vào đầu cô. Cho dù tức giận, Chân Ái vẫn xinh đẹp hơn nữ chính trong phim bom tấn rất nhiều.

Giờ phút này Chân Ái không ăn vận cầu kỳ, không trang điểm: Cột tóc lên, đội mũ lưỡi trai màu đen, thoạt nhìn giống một cô nàng tomboy anh tuấn. Chiếc cổ lộ ra như đồ sứ tinh xảo, tựa như thên gna trắng. Không, cô gái như Chân Ái phải là thiên nga đen, kiêu ngạo, kiên trì, tỏa ra phong thái không sao tả xiết.

Cô ấy đang nhìn lên đỉnh đầu, ánh mắt trong suốt lại tĩnh lặng như thời gian, điềm tĩnh không gợn sóng, không nhiễm bụi trần này trông có vẻ nhu nhược nhưng vô cùng bền bỉ.

Sự dũng cảm và không sợ đen tối của cô ấy đến từ đâu?

https://thuviensach.vn

Chân Ái không để ý đến cái nhìn chăm chú của Daisy, ngẩng đầu nhìn cửa sổ. Bên ngoài là hoàng hôn mờ tối. Tối hôm nay có trăng nhưng mây quá dày, mê cung sẽ vô cùng tăm tối, chỉ còn ánh sáng rất nhạt. Đối phương khó nhìn thấy cô nhưng cô thì có thể. Đến lúc đêm khuya người nọ nghỉ ngơi thì cô sẽ một mình tới tìm gã. Bóng tối sắp biến nơi này thành phòng tối nơi cô thường xuyên bị giam giữ trước đây!

Đang suy nghĩ, bên kia mê cung bỗng vang lên ba tiếng súng liên tục. Chân Ái và Daisy liếc nhìn nhau, đồng thời sửng sốt. Ngay sau đó vang lên tiếng chạy bộ, nhưng chỉ có một người, tiếp theo là tiếng nổ súng dày đặc.

Chân Ái cau mày, đứng thẳng người, phán đoán kỹ lưỡng các dòng âm thanh. Có người xông vào, không mang súng, tay súng bắn tỉa đang bị truy kích, bước chân người mới tới nhẹ vô cùng, thật ra rất ổn định. Sẽ không phải là…

Quả nhiên một giây sau, nơi xa có ai đó gõ gõ vách mê cung, vang tiếng cộc cộc. Ngay sau đó, giọng nói vừa kiêu căng vừa đáng đánh đòn của người nào đó vang lên: “Ồ, ngại quá, tôi bước đi luôn không phát ra tiếng.”

Dĩ nhiên người cầm súng bị chọc giận, lại mấy tiếng “Đoàng đoàng” vang lên.

Tim Chân Ái giật thót, sao Ngôn Tố lại chạy đến đây? Anh có bị thương không?

Trái tim vừa thấp thỏm lại sa sầm mặt. Người nào đó chạy khắp nơi trong mê cung, không biết trời sinh thích khoe mẽ hay là cố ý chọc giận người khác, thế mà lại bắt đầu giải thích. Tiếng nói tùy ý mà tản mạn, quanh quẩn khắp ngõ ngách mê cung: “Lúc đi vào, tôi nhìn bản đồ mê cung rồi ghi nhớ. Tôi có thể đi đến bất cứ nơi nào trong mê cung mà tôi muốn. Anh nổ súng chỉ bại lộ vị trí của anh, để tôi tìm được anh thôi.”

Chân Ái cảm thán trong lòng: Tên ngốc này thật lợi hại.

https://thuviensach.vn

Tiếng Ngôn Tố vừa thốt ra, người nọ đã im phăng phắc.

Daisy rất vui vẻ kêu lên: “Này, anh thật sự nhớ được bản đồ à?”

Ngôn Tố: “Đừng đánh đồng đầu óc của tôi với hệ thống DOS của cô.”

Chân Ái nhớ đến mình bị anh gọi là Window 98, miễn cưỡng hơn một cấp so với Daisy.

Daisy không để ý, vội nói: “Vậy anh mau bắt gã đi!”

Lần này Ngôn Tố im lặng, một hồi lâu rất thành khẩn nói: “Tôi nhớ bản đồ, nhưng sẽ không đi tìm gã… Bởi vì tôi không mang súng.”

Chân Ái: “…”

Anh đến để chơi à? Không mang súng cũng đừng nên nói thật chứ!

Daisy ôm trán: “Vậy anh đến làm gì?”

Ngôn Tố nói lời chính nghĩa: “Đến vạch trần bộ mặt thật của gã.”

…

Câu nói này có tác dụng xoa dịu gì với cục diện nguy hiểm hiện tại chứ? Daisy còn định nói gì nữa, Chân Ái đã ngăn lại bằng ánh mắt, ngay sau đó kéo cô ấy tiếp tục đi về phía trước, lần này căn cứ vào vị trí của Ngôn Tố mà rời ra xa.

Phía sau lại vang lên mấy tiếng súng, Daisy nghe mà kinh hồn bạt vía, lại càng khó hiểu. Tại sao Chân Ái không đến bên cạnh Ngôn Tố? Anh không mang súng, nếu đụng phải người nọ trong mê cung thì sao?

Nhưng Chân Ái hiểu rõ Ngôn Tố hơn Daisy, anh nhớ được đường đi của mê cung, đi đến hay chạy trốn đều là khinh bỉ và chọc giận đối phương.

https://thuviensach.vn

Nếu quả thật cần lo lắng, không bằng lo lắng người nọ tức giận còn hơn.

Ánh nắng chiều nhàn nhạt trên mái nhà dần dần rút đi, trong mê cung rộng lớn như vậy chỉ còn tiếng nói khinh khỉnh của Ngôn Tố: “Dùng súng thành thạo như vậy không sợ bại lộ thân phận à?”

Lời còn chưa dứt, trên vách tường lại vang lên một loạt tiếng súng thật nhỏ.

Chân Ái đi một mạch ra ngoài, không phải trong lòng không lo lắng. Nhưng một giây sau, tiếng nói khiến cô an lòng lại vang lên: “Tại sao muốn giết Daisy diệt khẩu? Lo cô ấy nhớ ra chuyện tấm gương , để cảnh sát biết được trước khi cô ấy đi gương không vỡ à? Đáng tiếc, tôi bảo người ghép lại rồi. Kết quả phát hiện Anna viết một từ đơn trên đó.”

Bên này mê cung, Chân Ái và Daisy đều nghi ngờ.

Dường như đối phương bị chọc giận, trong mê cung vang lên từng đợt tiếng vỏ đạn rơi xuống đất lanh lảnh. Nhưng giọng Ngôn Tố vẫn điềm tĩnh nhẹ nhàng: “Anh cho rằng lấy đi lọ sơn móng tay trong suốt của cô ta thì tôi sẽ không chú ý ư? Rất không may là sau khi điện thoại Anna rơi hỏng đã sử dụng sơn móng tay dính lại.”

Chân Ái ngạc nhiên, cho nên Ngôn Tố nói món mỹ phẩm bị thiếu là lọ sơn móng tay. Khả năng quan sát của anh thật sự khiến người ta thán phục.

Giờ phút này vị trí Ngôn Tố cách nhóm Chân Ái xa hơn, tiếng nói nhỏ đi một chút, nhưng rõ ràng vẫn lộ vẻ cười nhạo lạnh nhạt: “Phân tích đơn giản, Anna viết tên của anh lên gương thật ra có rất nhiều động cơ, có lẽ là viết tên hung thủ, có lẽ chỉ là nổi lòng chơi đùa cầm sơn móng tay viết chữ. Nếu anh không di chuyển tấm gương này, bằng một từ đơn trên tấm gương thì tôi chẳng thể nào phán đoán là anh. Nhưng hung thủ luôn có tâm lý hoảng hốt, muốn che giấu tất cả, muốn che giấu tấm gương này, cho nên anh đổi tấm gương ở phòng học thứ nhất và thứ hai. Chính bởi vì thế, tôi

https://thuviensach.vn

mới có thể phán đoán, sau khi Daisy cuống quýt chạy trốn, Anna còn sống, thậm chí cô ta còn tỉnh lại sau phút hôn mê ngắn ngủi."

Trong ánh mặt trời mờ tối, Daisy giật mình ngơ ngác, anh đang nói gì?

Giọng Ngôn Tố hờ hững, mang theo vẻ cương quyết nhất quán, quanh quẩn trong không gian mê cung trống trải mịt mờ, từng câu từng chữ truyền vào lòng ba người đang im lặng: "Sau khi Daisy và Anna đánh nhau trong phòng học thứ nhất rồi bỏ chạy, anh phát hiện Anna chưa chết liền bóp chết cô ta. Trong lúc giằng co cô ta lén dùng sơn móng tay viết tên anh lên gương. Sau đó lúc anh bất ngờ phát hiện đã không lau nữa, phải đổi gương ở hai phòng học. Anh vừa mang gương đến phòng học thứ hai thì Daisy và Kelly trở lại xử lý, dời thi thể đến phòng học thứ hai. Khi đó anh núp sau cửa sổ, chờ họ rời đi rồi khắc chữ lên người Anna. Anh chuẩn bị đổi gương lại thì giữa chừng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, không cẩn thân làm vỡ. Mảnh gương vỡ có dính sơn móng tay qua khó tìm, anh tìm không ra, liền đập vỡ cửa sổ, để lẫn vào nhau giống như học sinh ném đá làm vỡ kính. Sẽ không khiến cảnh sát chú ý."

Bên này mê cung, Chân Ái lạnh lùng cong cong khóe môi, giấu mảnh gương trong mảnh thủy tinh, người này quả nhiên thông minh, cộng thêm gã sử dụng súng thành thạo, nhất định không phải mấy học sinh này rồi, có khả năng lớn là người trong tổ chức.

Đang suy nghĩ phía trước đột nhiên xuất hiện một cửa ra. Daisy ngơ ngẩn, trong nháy mắt vừa mừng vừa sợ, may mắn quá rồi. Phải lập tức báo cho Ngôn Tố trong mê cung để anh cũng nhanh chóng đi ra, để lại người nọ lần mò lòng vòng trong mê cung đi! Cô chưa kịp lên tiếng thì Chân Ái bỗng tiến lên che miệng cô lại, nói bằng khẩu hình: "Đừng nói cho Ngôn Tố biết tôi từng đến đây."

Dứt lời, trong ánh mắt kinh ngạc của Daisy, Chân Ái đẩy mạnh cô ra khỏi mê cung, bản thân thì nhanh chóng quay người biến mất sau ngã rẽ.

https://thuviensach.vn

Daisy há miệng, không dám đuổi theo cũng không dám kêu lên. Điều này có thể khiến kẻ thần bí kia tìm được cô trước. Hiện giờ chỉ có bên ngoài là an toàn nhất. Nhưng cô ngẩng đầu nhìn trời, tia sáng đỏ ửng cuối cùng nơi cửa sổ đã biến mất, màn đêm đã phủ xuống. Cô nhìn bức tường trắng trong tấm màn đen xung quanh, đoạn hành lang ngắn ngủi và ngã rẽ im ắng trước mặt, bàn chân lạnh buốt từng cơn.

Chân Ái nhanh chóng mà im ắng đi trong mê cung, cô có thể đoán được chính xác vị trí của Ngôn Tố và một người khác. Ngôn Tố không có súng, anh sẽ lẩn trốn người kia. Điều cô muốn chính là không đụng phải Ngôn Tố, trước khi anh tìm được người kia, cô nhất định phải hỏi cho ra chuyện lá thư.

Cô mang theo ống tiêm, một giây thôi, chỉ cần một giây thôi là có thể khiến gã sống không bằng chết. Đến lúc đó cô dùng súng giả làm người kia dọa Ngôn Tố lui bước, hỏi ra kết quả rồi lập tức rời đi. Ngôn Tố sẽ không biết.

Tính toán xong lại nghe giọng Ngôn Tố cách vài bức tường: “Parker. Chữ Anna viết trên gương là Parker! Thật ra thì cho dù cảnh sát nhìn thấy cũng sẽ liên tưởng đến Harry Parker chết hai năm trước, cho là vụ án lại phát sinh sắc thái ly kỳ và quái lạ. Nhưng mọi chuyện anh làm đúng là giấu đầu hở đuôi. Nhà Parker còn một người con trai, chính là anh, Harvey Parker.”

Lần này tiếng súng một mạch đuổi theo Ngôn Tố đã dừng lại. Mê cung chìm trong màn đêm tĩnh lặng như cái chết.

“Nghĩ mãi không thông, người hấp tấp kích động như Anna sao nghĩ ra được cách giết người kín đáo như vậy. Cô ta không có động cơ giết người mãnh liệt, là anh dạy cô ta. Anh tốn rất nhiều tâm tư khiến cô ta yêu anh, tốn nhiều tâm tư hơn nữa khiến tinh thần Tề Mặc xảy ra vấn đề càng lúc càng nghiêm trọng. Ngày đó tôi hỏi Tề Mặc, có phải nhìn thấy hung thủ giết

https://thuviensach.vn

người hay không. Cậu ta hoảng sợ nói không phải tôi. Câu nói này rất kỳ lạ, sau đó cậu ta lại đi tự thú, lại không nói giết người thế nào. Ngược lại nói càng kỳ lạ hơn tôi nhìn thấy, tôi đã giết người. Tôi nghĩ lúc anh khắc chữ lên người Anna, bị chiếc gương che phía sau. Lúc đó Tề Mặc đứng ở cửa, thấy tay anh cầm dao và gương mặt vặn vẹo của chính cậu ta trong gương. Cậu ta cho rằng mình đã giết người, sợ đến mức lên tiếng. Ngay vào lúc anh đuổi theo cậu ta thì làm vỡ gương. Cậu ta chạy vào phòng học đầu tiên, trốn trong góc run rẩy tuyệt vọng tìm Daisy. Tại sao cậu ta không gọi điện thoại cho anh? Bởi vì Tề Mặc nhận ra tay anh, trong tiềm thức bài xích anh. Sau đó anh thôi miên Tề Mặc, nói cho cậu ta biết đây chỉ là mơ, lại cho cậu ta uống thuốc ảo giác. Chờ đến khi thần trí cậu ta không rõ và sương mù đá khô sắp tản đi, anh đưa cậu ta đến phòng học thứ hai, bật quạt và đèn lên, chờ nhân viên quản lý trường học phát hiện ra sự khác thường.”

Dường như Harvey ở nơi nào đó trong mê cung cuối cùng bị những lời này làm cho tỉnh táo, trong bóng tối vọng đến một tiếng cười lạnh. Một giây sau, ba vỏ đạn rơi xuống đất. Mê cung im bặt.

Tim Chân Ái đập thình thịch, Ngôn Tố trúng đạn rồi sao? Trong lòng cô căng thẳng, chạy về phía anh, trong lúc bối rối đá phải thùng sơn, tiếng vỏ sắt lăn đùng đùng dưới đất.

Tim Chân Ái trầm xuống, nghe thấy tiếng bước chân của Harvey đi đến phía bên này, cách ba bức tường.

Cô mới kéo chốt xong, cách hai bức tường bên cạnh vang lên tiếng nói của Ngôn Tố, vừa châm chọc vừa khinh thường: “Harvey, năm đó trong khu vui chơi, người đánh thuốc mê cưỡng hiếp Lâm Tinh thật ra là anh.”

Chân Ái sửng sốt, anh cố ý dời sự chú ý của Harvey sao? Tim cô bỗng hơi đau nhói, anh cho rằng người đá phải thùng chính là Daisy, cho nên dấn thân vào nguy hiểm cứu cô ấy sao? Tên ngốc nghếch này, bình thường ra vẻ

https://thuviensach.vn

cao ngạo chẳng quan tâm gì hết, thời khắc mấu chốt lại muốn cứu vớt người khác theo bản năng.

Câu kết luận của Ngôn Tố đã khiến sự căm phẫn của Harvey lên đến cực điểm. Sau khoảnh khắc tĩnh lặng lại là tiếng súng bắn tỉa và tiếng thay đạn. Trong bóng tối, tiếng máy móc va chạm lạnh lẽo cứng nhắc trở nên kinh khủng vô cùng.

Harvey hoàn toàn chẳng che gấu nữa, vừa đi vừa cười u ám và càn rỡ: "Lâm Tinh chết có gì đáng tiếc. Có điều thật bất ngờ là cuộc mưu sát không chê vào đâu được lại bị anh khám phá toàn bộ. Hôm nay các người đừng ai hòng sống sót đi ra ngoài."

Lời còn chưa dứt, gã bỗng chạy cực nhanh về phía Ngôn Tố, nổ súng liên tiếp. Thoáng chốc trong mê cung vang lên hai tiếng bước chân rõ ràng, anh truy tôi đuổi. Thoáng xa thoáng gần.

Chân Ái cũng nhanh chóng tìm được góc chết ở ngã ba, nắm chặt súng, dù Harvey xuất hiện từ góc nào, cô đều có thể bắn chính xác. Nhưng đột nhiên vách tường sau lưng truyền đến một âm thanh.

Cách một vách tường, trầm thấp gần trong gang tấc lạ mơn man vẻ dịu dàng nghiêm nghị, anh nói: "Tôi lập tức đến tìm cô, đừng chạy loạn, đừng nổ súng."

Trong bóng tối, Chân Ái dựa lưng vào âm thanh của anh, cả người chấn động. Không thể nào. Làm sao anh biết cô ở đây? Mà cô, sẽ không nghe lời anh.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ nơi mái nhà đã biến thành màu xanh mực, sắc trời mờ tối, cả mê cung cũng bị bao phủ trong màn đêm như sa mỏng. Vách tường màu trắng tỏa ra ánh sáng kỳ dị trong đêm đen, trông hoa cả mắt.

https://thuviensach.vn

Chân Ái đứng ở khúc cua, lưng cứng đờ. Giọng nói trầm thấp của Ngôn Tố như vẫn đang ở phía sau.

“Đừng chạy lung tung, đừng giết gã.”

Anh biết cô muốn giết người sao? Anh biết thực ra cô là quỷ dữ sao? Chân Ái cố chấp mở to mắt, nhìn chằm chằm từng vách tường trắng chẳng hề có quy luật, mắt bị ánh sáng trắng trong đêm tối kích thích hơi đau. Thân ở mê cung nhưng cô lại rõ ràng phương hướng của mình hơn bất cứ lúc nào.

Từ trước đến này cô đều không muốn trốn. Nếu không phải nghiên cứu chết tiệt kia ràng buộc cô, cô đã sớm dũng cảm quên mình rồi. Mãi luôn là chúng truy đuổi cô, từ trước đến nay cô không tìm ra dấu chân của chúng. Lần nào cũng thụ động chịu đòn, nhìn từng người ở bên lần lượt chết. Cô chịu đủ rồi. Cô muốn giết chúng, cô muốn giết chúng! Cho dù góp cả mạng của cô cũng không sao. Chết thì chết, có gì ghê ghớm đâu! Dù sao cõi đời này cô là một người lẽ loi hiu quạnh, không có gì lưu luyến. Cho dù chết cũng phải kéo mấy người của tổ chức chết chung. Cô muốn cho gã biết, cho dù phải chết cô cũng tuyệt đối không trở về làm con rối cho chúng nữa.

Lúc cô kiên quyết như thế thì Ngôn Tố lại xuất hiện. Trái tim kiên cường trở nên nhu nhược khó hiểu. Cô không rõ vì sao anh biết cô ở đây, nhưng cô biết rất rõ anh nhớ bản đồ, sẽ tìm đến đây nhanh thôi. Mà cô lại không muốn để anh tìm được.

Chân Ái tiếp tục trầm mặc, im hơi lặng tiếng rời khỏi góc kia, mượn sắc trời yếu ớt, tiến gần đến Harvey từng chút một. Mấy lần cô nghe thấy Harvey đang ở đầu kia vách tường, nhưng đi đến lại là ngõ cụt, không quay qua mặt khác được. Mà Harvey lại liều lĩnh, tự đắc qua lại như thoi đưa trong mê cung, bắn bất cứ vật nào ánh mắt gã cho là ảo ảnh. Nhịp bước của Ngôn Tố cũng nặng nề, mang theo tiếng bước chân. Chân Ái biết anh đã đến chỗ cô vừa mới đứng, không tìm được cô. Cho nên cố ý phát ra tiếng, thu hút Harvey đi qua. Anh không muốn Harvey đụng phải Chân Ái.

https://thuviensach.vn

Ba người anh tìm tôi, tôi tìm anh, quay từng vòng một trong mê cung.

Harvey ghìm súng, cười vô cùng u ám trong bóng tối: “Con gái đọc nhiều truyện cổ tích liền cho rằng mình có thể từ cô bé lọ lem biến thành công chúa. Dạng con gái như Lâm Tinh chỉ xứng đùa chơi thôi, ả mà cũng muốn quen với em trai tao à? Tao chỉ dựng lên một trò tai quái, bày một trò đùa, hủy diệt giấc mộng công chúa của ả liền dễ dàng tạo nên hiểu lầm giữa chúng nó.”

Harvey vừa nói vừa đi theo tiếng bước chân của Ngôn Tố, đi đến khúc cua, nhanh chóng rẽ ngoặt nhắm bắn, trên đoạn đường vừa hẹp vừa ngắn không có một bóng người. Gã tiếp tục đi về phía trước, lời nói dần dần mang theo nỗi hận: “Nhưng con ả ti tiện này chẳng hiểu vì sao lại chết, dùng cách thức kịch liệt như vậy để lại bóng ma tâm lý cho Harry. Tao chẳng thèm quan tâm đến cái chết của ả. Nhưng mấy năm sau khi ả chết, Harry em trai tao lại bị người ta giết chết bằng một cách nhục nhã và thảm thiết như vậy! Mà tên khốn kiếp như mày lại mở to mắt nói dối, nói rằng nó tự sát!”

Harvey nhắc đến chuyện xưa, phẫn nộ đến cực điểm, chạy cực nhanh đuổi theo bóng dáng Ngôn Tố, vách tường màu trắng bị bắn tạo ra những đóa đạn hoa.

Ngôn Tố cau mày chạy về phía trước, hiện tại tất cả sự chú ý của Harvey đều tập trung vào anh. Chân Ái tạm thời hẳn không có nguy hiểm nhưng mê cung rộng lớn như vậy rốt cuộc cô đang ở đâu? Trời cũng càng lúc càng tối, tiếp theo…

Đang suy nghĩ, vừa rẽ ngoặt phía trước lại gặp phải Harvey vừa mới đuổi lầm đường. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Harvey lóe lên vẻ sững sờ, tiếp theo biến thành điên cuồng, giơ súng lên bắt đầu bắn càn quét. Nhưng trong nửa giây gã sững sờ đó, Ngôn Tố phản ứng nhanh hơn gã rất nhiều đã quay người lui lại.

https://thuviensach.vn

Harvey thầm oán hận nguyền rủa đuổi theo, chỉ nhìn thấy góc áo khoác màu đen của Ngôn Tố vừa vút qua màn đêm, chợt rẽ vào khúc cua phía trước đã không thấy đâu nữa, tâm trạng gã chán nản và bi phẫn đến cùng cực, vừa nhanh chóng chạy đuổi theo Ngôn Tố, vừa gầm thét trong mê cung tối tăm: “Mày là tên khốn kiếp! Em trai tao không tự sát!”

Tiếng đàn ông gào thét vang vọng trong không gian mê cung, nghe sởn cả tóc gáy. Nhưng Ngôn Tố phía trước im lặng hồi lâu rồi hờ hững trả lời: “Cậu ta không chỉ tự sát, còn giết Lola trước khi chết nữa.”

Trong nháy mắt, mê cung lặng phắc.

“Harvey là đứa trẻ tốt nhất tao từng gặp! Nó là đứa em trai tốt nhất trên thế giới.”

Giọng Harvey lạnh lẽo, đứng tại chỗ. Mái tóc vàng của gã bị bóng đêm nuốt chửng, đôi mắt xanh biếc như mắt sói, tỏa ra tia khát máu thăm thẳm. Gã cứng ngắc kéo băng đạn ra đổi lại đạn, tiếng vỏ đạn rơi xuống đất lanh lảnh, phát ra tiếng rít tương tự như dã thú.

“Nó không tự sát, nó không giết người! Mày là tên khốn, đồ khốn kiếp!” Gã bước nhanh trong mê cung, tiếng nói cũng run rẩy: “Mày đổi trắng thay đen, nhưng tự tao đã tìm được. Từ Tề Mặc tao biết được nguyên nhân cái chết của Lâm Tinh. Hóa ra là bị bọn chúng đá lọ thuốc hen mà chết. Lola nham hiểm giảo hoạt, nhất định nó dùng chuyện này uy hiếp tất cả, cho nên bọn chúng kết bè giết nó. Nhưng Harry em trai tao, nó lương thiện chính trực, chắc chắn không chịu được lương tâm hành hạ, muốn nói ra sự thật. Kết quả bị những đứa còn lại giết chết. Tao vốn định mượn tay Anna giết hết toàn bộ chúng nó, nhưng con nhóc đo ngu xuẩn.

Daisy ngoài mê cung nghe thấy cả người run rẩy. Tiếng nói điên cuồng của Harvey vẫn vang vọng trong không gian kín mít tối tăm, giống như bất chấp tất cả: “Tao muốn giết toàn bộ chúng nó. Anna, Daisy, Kelly, Tề Mặc,

https://thuviensach.vn

Tony, tất cả đều đáng chết. Tất cả đều phải chết. Toàn bộ chúng nó phải trả giá đắt cho cái chết của em trai tao! Còn mày nữa Ngôn Tố, mày cũng đáng chết!”

Harvey gằn từng câu từng chữ nói ra lời này, bỗng rẽ ngoặt đuổi theo bóng dáng Ngôn Tố, người đối diện…

Gã nổ súng liên tiếp theo phản xạ có điều kiện, vách tường đối diện nở hoa, nhưng người nọ không ngã xuống.

Mê cung đã rất tối. Gã tập trung nhìn kỹ, lại là bức hình graffiti, đầu lâu tử thần ẩn trong chiếc mũ rộng lớn, mặc áo choàng màu đen, tay phải giơ lên cao, nâng lưỡi hái màu bạc.

Có lẽ do trời đã tối, đôi mắt đen của đầu lâu đặc biệt sâu thẳm, hệt như hố đen vậy. Cho dù là Harvey, bất chợt trông thấy bức hình graffiti đáng sợ như vậy cũng hoảng hốt thót tim. Gã ổn định tâm trạng, nhìn lại bỗng nhiên hơi giật mình.

Tử thần đã đổi mặt. Mũ lưỡi trai màu đen, đôi mắt đen láy như động sâu, gương mặt trắng nõn lạnh lùng, cần cổ thon dài tinh tế, tay trái cô nâng khẩu súng gắn ống giảm thanh, lạnh lùng đang nhắm ngay đầu gã. Tiếng nói cô rất thấp, giống như ma quỷ đến từ địa ngục: “Có phải anh dạy Lâm Tinh viết thư tình không?”

Harvey lập tức di chuyển súng bắn tỉa, nhưng Chân Ái nhanh hơn gã, ngón tay đã cử động. Nhưng vào lúc này ở ngã ba giữa hai người bỗng có người lao ra đẩy ngã Harvey.

Viên đạn của Chân Ái bay sượt qua cổ Ngôn Tố, trong nháy mắt tim cô giật thót, sau đó sợ hãi tột đỉnh. Hai người đàn ông quần nhau trong bóng tối. Cô xông qua muốn xem Ngôn Tố có bị thương không thì lại nghe thấy anh hô một tiếng: “Ngồi xuống.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái lập tức trượt chân, viên đạn bay vút qua đỉnh đầu cô đầy nguy hiểm, ghim vào bức tường phía sau. Chân Ái ngẩng đầu lên, Ngôn Tố nắm vững cò súng bắn tỉa, Harvey thì đang cướp lại. Hai người đàn ông chống vào tường, lẳng lặng giằng co. Ngôn Tố cố gắng giật cả khẩu súng, nhưng hiển nhiên khả năng đánh đấm của Harvey mạnh hơn, đá một cú vào đùi Ngôn Tố, liền ghìm anh vào tường. Nhưng Ngôn Tố vẫn giữ chặt có súng không buông tay.

Trong ánh sáng mơ hồ, Chân Ái nhìn thấy gương mặt Ngôn Tố thoáng qua vẻ đau đớn. Cô bỗng nhớ đến câu nói của Marie, xương Ngôn Tố không tốt. Anh từng bị thương bởi vụ nổ. Chân Ái bật dậy, còn chưa phán đoán lại nghe Ngôn Tố ẩn nhẫn ra lệnh cho cô: “Đừng nổ súng.”

Đến lúc này rồi anh còn lo cô sẽ giết Harvey. Harvey nghe thấy, vừa định quay đầu thì báng súng trong tay Chân Ái đã nện mạnh vào xương lông mày của gã. Harvey đau đến mức rụt tay lại, bị Ngôn Tố giật lấy khẩu súng. Chân Ái phản ứng cực nhanh, giành lấy khẩu súng bắn tỉa trong tay Ngôn Tố, ôm báng súng dày cộm đập mạnh vào ngực Harvey.

Harvey bị đánh ngã xuống đất, còn chưa kịp phản kháng thì Chân Ái lại đập mạnh thêm một cú, đánh vào lồng ngực khiến gã kêu kên chói tai: “Nói đi!”

Ngôn Tố sửng sốt, anh chưa bao giờ thấy mặt cứng cỏi như thế của Chân Ái, cũng không biết cô và Harvey có ân oán gì. Bất kể nhìn từ phương diện nào, thật ra anh và Chân Ái không quen thuộc đến vậy. Ý nghĩ này khiến lòng anh loáng thoáng khó chịu.

Harvey bị một người phụ nữ đánh tới tấp giận đến gầm lên: “Mày lại là ai của Lâm Tinh, mày cũng muốn báo thù sao? Thư tình gì chứ? Bản mẫu đầy rẫy trên BBS, mày muốn giết thì nổ súng đi.”

Chân Ái sửng sốt, BBS?

https://thuviensach.vn

Nhóm cảnh sát Jones nhanh chóng chạy đến. Lúc gần bị giải đi, Harvey vẫn nhìn chằm chằm Ngôn Tố với vẻ mặt oán độc, giống như nhìn kẻ thù không đội trời chung: “Mày là tên không kiếp đổi trắng thay đen, mày lấy của người ta bao nhiêu tiền mới nói dối với toàn thế giới? Tao xin thề, chờ ngày nào đó tao ra tù sẽ giết hết tất cả những kẻ đã từng làm hại em trai tao, bao gồm cả mày, Ngôn Tố.”

Ngôn Tố thản nhiên tựa như không nghe thấy. Trên mặt Harvey bất chợt hiện lên vẻ hưng phấn kỳ lạ, lại cười lớn lên: “Bao gồm cả người mày quan tâm.”

Gã bỗng liếc nhìn Chân Ái: “Ngôn Tố, tao sẽ khiến mày cũng phải thể nghiệm cảm thụ của tao.”

Ánh mắt Ngôn Tố lóe lên, thâm sâu nhìn Harvey, lẳng lặng trả lời: “Harry Parker tự sát.”

“Em trai tao không có.” Harvey gầm lên với anh.

Ngôn Tố thản nhiên nói: “Ba anh biết sự thật.”

Toàn thân Harvey run lên, sửng sốt.

“Tôi đoán, năm đó người cài bẫy khiến Lâm Tinh bị đánh thuốc mê cưỡng hiếp hẳn là anh, còn có Lola. Parker bất ngờ biết được sự thật từ lời nói của Lola, cho nên giết cô ta. Nhưng anh là người anh trai cậu ta kính yêu nhất, đương nhiên cậu ta sẽ không giết anh.” Ngôn Tố nhìn Harvey ngây ra như phỗng, giọng điệu bình thản: “Cậu ta hết sức thất vọng về anh, cậu ta căm hận tất cả những người đã giở trò tai quái lừa Lâm Tinh đến khu vui chơi, cậu ta muốn dùng cái chết của mình và Lola khiến những người còn lại mãi mãi sống trong sợ hãi.”

Harvey lắc đầu như bị điên, không thể nào chấp nhận: “Không thể nào, không thể nào!” Đây chắc chắn là đả kích mang tính hủy diệt đối với gã.

https://thuviensach.vn

“Sáng hôm Parker chết đã gọi điện thoại cho ba anh, dài đến hai mươi phút. Cậu ta nói hết tất cả. Đến khi Parker chết được sáu tháng, bởi vì truyền thông vẫn công kích tôi, mà tôi trước sau vẫn không trả lời, ba anh từng đến nhà gặp mặt, nói cho tôi biết suy luận của tôi là chính xác. Ông ta không thể công khai, cho nên đã xin lỗi và… cảm ơn tôi.”

Câu nói ít ỏi cuối cùng chắc hẳn chính là ông Parker cảm ơn Ngôn Tố chưa từng công bố hành vi tội ác của Parker. Daisy bên cạnh nghe mà rơi lệ, Harvey cũng hoàn toàn đờ đẫn, Ngôn Tố vẫn thản nhiên: “Ba anh chưa từng nói cho anh biết là vì lo lắng anh sẽ áy náy. Ông ta nói ông đã mất một đứa con trai rồi, không cần thiết để một đứa khác sống trong hổ thẹn, rồi lại ra đi. Nhưng sau đó, điều này cũng trở thành lực đẩy giúp ông ta tranh phiếu bầu.”

“Không thể nào, không thể nào…” Ánh mắt Harvey dại ra, không ngừng lẩm bẩm, hoàn toàn sụp đổ, lại nhanh chóng bị cảnh sát giải đi.

Chân Ái nhìn đèn xe cảnh sát nhấp nháy và đèn đuốc sáng trưng trong khu vui chơi ban đêm, trong lòng trống rỗng không có bất cứ ý nghĩ nào.

Daisy sớm lau nước mắt, đi đến trước mặt Chân Ái, cố gắng cười: “Chân Ái, tôi phải đến Sở Cảnh sát hỗ trợ điều tra ngay rồi, để lại cách liên lạc được không?”

Chân Ái ấp úng, không có phản ứng.

Nhưng Ngôn Tố lại sải bước đến, kéo Chân Ái qua một bên, không thân thiện nói với Daisy: “Không được.”

Daisy: “Tại sao?”

“Không tại sao cả, cô ấy không phải bạn của cô.” Ngôn Tố lạnh lùng, bổ sung một câu: “Cô ấy là bạn của tôi… bạn của mình tôi thôi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy cổ áo màu đen và mái tóc lạnh cứng của anh.

Daisy tức giận: “Con người anh sao bá đạo như vậy?”

Nói xong vòng qua sau anh, kéo tay Chân Ái đến, lấy một chiếc bút từ tay Jones, viết số điện thoại lên lòng bàn tay Chân Ái. Lòng bàn tay Chân Ái ngứa ran, muốn rút về lại bị Daisy nắm chặt lại. Chân Ái sững sờ nhìn cô ấy, cảm giác râm ran truyền thẳng vào lòng.

Daisy viết xong, Ngôn Tố mất kiên nhẫn, trừng mắt với Jones: “Còn không mau bắt cô ta đến Sở Cảnh sát.”

Daisy còn chưa đủ, sợ Chân Ái không gọi điện cho mình, bất chợt nói: “Lần sau trả cho cô.” Vừa nói vừa giật phắt chiếc mũ lưỡi trai của Chân Ái, bỏ chạy.”

Trong nháy mắt, mái tóc dài của Chân ái xõa xuống như thác nước, mềm mại tung bay trong gió đêm. Ánh mắt yên lặng hờ hững của cô mang theo vẻ kiều diễm và quyến rũ khôn tả.

Jones nhìn sững sờ. Ngôn Tố cũng ngẩn ngơ, một lúc lâu sau mới chậm rãi rời mắt đi. Từ trước đến giờ anh không chú ý đến vẻ bề ngoài của người khác, giờ phút này anh mới bỗng phát giác, cô gái bên cạnh là người đẹp vô cùng hiếm thấy.

Chân Ái vẫn chưa biết, trông theo bóng dáng Daisy đã đi xa, lại cúi đầu nhìn dãy số và hàng chữ màu đen sẫm trong lòng bàn tay, im lặng không nói lời nào.

Cô chậm chạp thu tay lại, phát hiện chỉ còn cô và Ngôn Tố. Hai người đều không nói lời nào. Mười mấy giờ xa cách, nhưng lúc gặp lại lại dùng cách thức như thế… Dường như trong lòng có khoảng cách, trở nên hơi xa

https://thuviensach.vn

lạ. Ánh đèn rực rỡ trong khu vui chơi ban đêm, tiếng vui cười của đám đông, chỉ còn hai người họ trầm mặc đi trong dòng người.

Chân Ái nhớ đến câu nói anh vừa thốt ra với Daisy, trong lòng ấm áp. Cô nghĩ ngợi, bản thân quyết định phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Sao anh biết tôi ở trong mê cung?”

Anh trả lời thản nhiên như không: “Tôi nhận ra dấu chân của cô.”

Lòng Chân Ái khẽ run. Cô thay giày nhưng anh vẫn nhận ra sao? Không phải là dấu giày, mà là trong ngành pháp chứng, dấu chân có thể phán đoán được chiều cao, cân nặng, giới tính, số tuổi, thói quen đi lại. Anh từng im lặng quan sát cô sao? Hay là, đây chỉ là thói quen quan sát anh thích?

Chân Ái không biết, nhưng không ngăn được cảm giác ấm áp trong lòng. Ngôn Tố hạ mắt nhìn cô, cô cúi đầu, dáng vẻ bình yên trầm tĩnh khác hẳn cô gái vừa mới đánh nhau với Harvey trong mê cung. Với trí thông minh của an, anh có thể nghĩ đến mối liên hệ của Chân Ái với lá thư này. Thật ra anh rất muốn hỏi cô, rất muốn nghe cô nói. Giống như lần trước sau vụ nổ , cô đã kể cái chết của mẹ cô cho anh nghe vậy.

Nhưng cơ hội như thế dường như chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Mà anh không muốn tạo áp lực cho cô. Anh thật sự không rõ, bản thân cảm xúc hóa thế này rốt cuộc là sao? Hoàn toàn không thể giải thích bằng khoa học.

Anh vẫn nhìn cô, nhìn mái tóc đen buông xõa của cô, gió đêm thổi sợi tóc mảnh mai bay lượn, anh bỗng có nỗi kích động muốn vén tóc giúp cô. Nhưng anh chỉ kiềm chế dời mắt đi, nhìn về phía trước, ôn hòa nói: “Nếu đã ở khu vui chơi rồi, có muốn chơi không?”

Chân Ái ngơ ngác: “Hử?”

Ngôn Tố vừa thấy cô phản ứng chậm chạp đã lập tức khinh thường: “Chờ cô nghĩ xong, sáng mai tôi lại đến tìm cô!”

https://thuviensach.vn

Chân Ái lập tức nhìn xung quanh, đầu tiên nhìn thấy vòng đu quay lớn nhất sân chơi, đèn màu lấp lánh như pháo hoa hình tròn khổng lồ trong màn đêm mịt mùng.

Ngôn Tố nhìn theo ánh mắt cô: "Muốn chơi vòng đu quay à?"

Chân Ái lắc đầu: "Hoa văn của nó trông giống như đang nổ tung."

Ngôn Tố cười: "Ừ, tôi cũng cho là như thế. Thứ chẳng hề có cảm giác đẹp đẽ, người thiết kế ra nó là kẻ ngốc."

Ánh mắt xoay chuyển.

Ngôn Tố: "Tàu lượn siêu tốc?"

Chân Ái lắc đầu: "Nếu bị cúp điện ở chỗ cao nhất thì sao?

Ngôn Tố gật đầu: "Ừ, hàng năm khắp nơi trên thế giới có hàng trăm hàng nghìn vụ tai nạn tàu lượn siê tốc."

Hai người vừa đi vừa xem, giống như tìm được tri âm, vô cùng vui vẻ "dìm hàng" tất cả các trò trong khu vui chơi. Đi đến cuối cùng, Chân Ái nhìn thấy vòng quay ngựa gỗ rất lớn, muôn màu muôn vẻ, xinh đẹp vô cùng. Ngựa gỗ lên xuống, đèn màu lấp lánh, vừa xoay tròn vừa hát ca.

Đó là một bản nhạc rất cũ, giọng cô bé hát nhẹ như sợi bông, như mang nỗi u sầu không bắt được.

"Do you remember the things we used to say, I feel so nervours when…" (*)

(*) Bài hát Dying In The Sun của nhóm The Cranberries.

Ngôn Tố đi đến trước mặt cô, "Muốn chơi vòng xoay ngựa gỗ à?"

https://thuviensach.vn

Chân Ái nhìn ánh đèn rực rỡ khắp mọi nơi, trí nhớ mờ nhạt, trong lúc mơ hồ nhớ đến cảnh tượng hồi còn bé…

Cô nhìn nhóm người xếp hàng, nhỏ giọng hỏi Ngôn Tố: “Anh chơi chung với tôi không?”

Ngôn Tố hơi sững sờ, nhìn ngựa gỗ rực rỡ, vẻ mặt rất quẫn bách. Theo anh thấy, tất cả mọi thứ trong khu vui chơi đều vô vị trẻ con, mà vòng xoay ngựa gỗ là đỉnh cao của vô vị trẻ con. Anh vuốt mũi, lúc đang nghĩ xem phải trả lời thế nào, nhưng chạm phải ánh mắt trong veo đen láy của Chân Ái…

Anh bỏ tay vào túi áo khoác, gật đầu: “Ừ, chơi với cô.”

Quá nhiều người chơi, Chân Ái và Ngôn Tố mua vé, đợi nhóm sau. Cô nhoài người trên lan can, lẳng lặng nhìn những người đang xoay tròn rượt đuổi trên ngựa gỗ, có tình nhân đưa tay đuổi theo đối phương, cười nói vui vẻ.

Cô yên lặng, bỗng nhớ lại lời mẹ nói, vòng xoay ngựa gỗ là đau buồn nhất, nó không bao giờ đuổi kịp bước chân của bạn, cuối cùng nó vẫn một mình cô đơn.

Đám người vui mừng xuống ngựa gỗ, từng con ngựa gỗ yên tĩnh dừng lại. Nhân viên làm việc bắt đầu kiểm vé, Chân Ái bỗng nói với Ngôn Tố: “Tôi không muốn chơi nữa.”

Ngôn Tố nhìn tấm vé trong tay, khó hiểu: “Tại sao?”

Chân Ái ra vẻ lơ đãng nhún vai: “Không tại sao cả, cảm thấy rất ấu trĩ thôi.”

Ngôn Tố cũng không truy hỏi, đặt vé lên lan can, cười: “Tư tưởng lớn gặp nhau.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái hít sâu một hơi, đi chẳng quay đầu lại. Hai người nhất trí cho rằng khu vui chơi là một nơi vô vị. Lúc sắp rời khỏi khu vui chơi, lần nữa nhìn thấy bình nước có ga sủi bọt rực rỡ. Ánh mắt Chân Ái lưu luyến hơn một chút, bị Ngôn Tố phát hiện, anh hỏi: “Muốn uống nước có ga sủi bọt?”

“Có ngọt không?” Chân Ái hỏi.

“Không biết. Chưa từng uống.”

Hai người ngầm hiểu nhau đến gần máy bán nước, Chân Ái nhìn nước ngọt đầy màu sắc và bọt khí sùng sục, không nhịn được nhẹ nhàng cong cong khó môi, giống như đứa trẻ chờ mong kẹo.

Ngôn Tố nhìn thấy, có chút buồn cười hỏi: “Cô thích màu nào?”

“Màu xanh.”

Ngôn Tố rất hài lòng: “Tôi cũng thích màu xanh.” Anh liền nói với người bán hàng rong muốn hai cốc màu xanh.

Người bán hàng rong rất lương thiện đề nghị: “Hay là mỗi người mua một màu đi, mùi vị khác nhau có thể đổi cho nhau uống.”

Ngôn Tố lạnh nhạt: “Chúng tôi thích màu xanh tại sao phải thể nghiệm màu sắc không thích?”

Chân Ái cũng cảm thấy Ngôn Tố nói rất đúng, lấy làm lạ nhìn người bán hàng rong.

Người bán hàng rong nói: “Có thể đổi cho nhau uống thì uống được hai loại mà?”

“Nhưng tôi chỉ thích một loại, tại sao phải uống hai loại?” Ngôn Tố không hiểu, cho rằng người bán hàng đang chất vấn màu sắc mình thích, lập tức lạnh mặt nói: “Tại sao phải đổi cho nhau uống? Trong mắt tôi, màu đỏ

https://thuviensach.vn

giống máu người, màu vàng giống chất thải bài tiết, màu trắng giống như nước, màu đen thì giống bùn.”

Người bán hàng kinh ngạc, ngoan ngoãn rót hai cốc nước có ga màu xanh cho họ. Chân Ái cầm một cốc, nếm thử một ngụm, chua chua ngọt ngọt, còn sủi bọt.

Ngôn Tố hỏi: “Ngon không?”

Chân Ái vui vẻ gật đầu. Ngôn Tố cũng nếm thử một ngụm, ừ, quả thật không tệ.

Hai người bưng cốc nước có ga của riêng mình, chẳng nói lời nào với nhau, chậm chạp vừa đi vừa uống. Bỗng nhìn thấy một đôi tình nhân đứng bên đường đối diện, dùng hai ống hút uống chung một cốc. Chân Ái dừng bước, tò mò nhìn: “Vì sao hai người họ uống chung một cốc?”

Ngôn Tố trả lời một cách tự nhiên: “Bởi vì không có tiền đấy mà.”

Chân Ái cho rằng cách giải thích này rất hợp lý, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Lại nhìn bản thân và Ngôn Tố mỗi người một cốc nước có ga, nói: “Ừ, bọn họ thật đáng thương.”

Người bán hàng rong cách đó không xa nghe thấy… Hai tên ngốc này.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Quỷ Dữ Đến Đường Mapple

Type: Zii

Bảy giờ rưỡi tối, Ngôn Tố và Chân Ái đứng ven đường chờ Eva. Họ vốn dự định về nhà nấu cơ, nhưng Eva gọi điện cho Chân Ái rủ đi ăn. Cho nên hai người quay lưng về phía khu vui chơi đèn đuốc phồn hoa, nhìn con đường rợp bóng cây xanh tĩnh lặng dưới đêm xuân, đứng yên bình lại im lặng, giống như hai cái thân cây làm bạn với nhau.

Một khắc nào đó, cái cây cao cao quay đầu nhìn cây khác bên cạnh, chỉ thấy cô lại thẫn thờ theo thói quen. Gương mặt vẫn trắng mịn và điềm tĩnh, không, hình như càng lúc càng tĩnh lặng hơn.

Anh bỗng có ảo giác cô ở bên cạnh nhưng đã chìm vào thế giới riêng của mình. Không biết nghĩ thế nào, giống như không nhịn được muốn đánh thức cô: “Chân Ái!.”

Cô yên lặng vài giây mới “hử” một tiếng, dần dần hoàn hồn. Lần này anh không giễu cợt cô phản ứng chậm chạp, mà vô thức hạ thấp tiếng nói, nhu hoà tựa như gió đêm xuân: “Đang nghĩ gì thế?”

Chân Ái vuốt mái tóc dài bị gió thổi tán loạn, trả lời: “Nhớ Daisy nói, mấy đứa đá chai thuốc của Lâm Tinh đến tận khi Lâm Tinh tắt thở.”

Daisy đã nói cho cô biết sao? Ngôn Tố nhìn cô hồi lâu, lại nhìn về phía đèn đường khắc hoa thủ công mỹ nghệ đối diện, vẻ mặt hờ hững: “Có gì

https://thuviensach.vn

hay để nghĩ?”

“Tôi cảm thấy Daisy không phải người như vậy.” Cô nắm chặt bàn tay có số điện thoại theo bản năng, cười cười.

Cô cũng không phải người như vậy! Ngôn Tố yên lặng nhìn Chân Ái, ngoại trừ vẻ bề ngoài cứng rắn lại lạnh lùng của cô, lòng cô thật ra rất yếu đuối mà thuần khiết, không phải sao?

Đèn đường soi vào mắt anh toả sáng lấp lánh, giống như chứa đầy ánh sao. Anh nói: “Thực ra mấy đứa đó là học sinh ngoan, cũng không vô cảm. Có điều con người đều có hiệu ứng bầy đàn, thân ở trong đó mà không tự biết thì sẽ thay đổi đáng sợ. Một mình bảo vệ cho tâm hồn bản thân thì dễ, nhưng chơi chung thì rất khó.”

“Giáo sư Hill từng kể cho tôi nghe hai vụ án. Có người nhảy lầu, bên dưới có rất nhiều người vây xem. Trong đó một người kêu lên anh nhảy đi, người khác cũng hùa theo kêu nhảy đi. Nhưng họ đều là người xấu sao? Không. Ngày thường họ an phận thủ thường, sẵn sàng giúp người. Sau đó nhớ lại cũng không hiểu lúc đó tại sao bản thân lại ác độc như quỷ dữ.”

Trong đầu Chân Ái hiện ra cảnh tượng kia, không kiềm được cảm giác sợ hãi, rụt cổ lại.

“Một người khác, bốn triệu tiền mặt rơi xuống đất bị gió thổi bay tán loạn, có một người đi đường kêu: Chúng ta cũng nhau nhặt lại tiền giúp cô ấy đi. Cuối cùng tất cả tiền mặt về nguyên chủ không thiếu một tờ.”

Chân Ái thổn thức không thôi: “Ngày đó có ai đá lọ thuốc nên những người còn lại liền như bị bỏ bùa.”

Vẻ mặt Ngôn Tố khó đoán: “Nhưng tôi vẫn cho rằng nếu ngày đó có ai dẫn đầu nói câu: Mau đưa Lâm Tinh đi bệnh viện thì những người khác nhất định sẽ giúp đỡ.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái sửng sốt, tận đáy lòng anh, anh trước sau vẫn cho rằng bản tính con người vốn lương thiện. Cô cúi đầu, nhìn chiếc bóng dưới đất. Đèn đường sau lưng kéo dài chúng ra, "anh" và "cô" gối lên nhau, nương tựa lẫn nhau. Cô khẽ nhúc nhích tay, "cô" trên mặt đất ôm lấy "anh", cô lặng lẽ vui sướng trong lòng, nhưng không dám cũng không nỡ nói với bất cứ ai.

"Ngôn Tố."

"Hử?"

Cô không nhìn anh, cố chấp nhìn chằm chằm vào hai chiếc bóng tựa sát trên mặt đất: "Nếu tôi giết người phóng hoả, anh còn cho rằng tôi là người tốt không?"

"Tôi sẽ không để cô giết người phóng hoả." Ngôn Tố không chút nghĩ ngợi, trả lời chắc như đinh đóng cột. "Tôi sẽ ngăn cản cô ngay từ đầu."

Chân Ái không ngờ nhận được đáp án này, cô ngớ ngẩn.

"Giết quá nhiều người sẽ quên mất mình. Tôi cảm thấy bây giờ cô rất tốt."

Ngôn Tố nghiên đầu sang, hàng mi dài in bóng râm thăm thẳm trong mắt. Anh nhìn cô, không ghét bỏ, không chỉ trích, chỉ có quan tâm sâu sắc.

"Chân Ái, nếu như cô cảm thấy hoang mang cứ nói với tôi." Anh hứa hẹn: "Tôi sẽ giúp cô, bất cứ lúc nào."

Trái tim Chân Ái rung động mãnh liệt, như thể bị vật gì đó ấm áp chạm mạnh vào, vừa ấm vừa đau. Từ nhỏ cô chỉ biết lấy bạo chế bạo, đến mãi mấy năm nay mới phác giác ý thức lệch lạc. Nhưng cho dù như vậy, lúc cô bị kích thích vẫn không biết xử lý thế nào, chỉ có thể lựa chọn cách cô quen thuộc nhất mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lần trước giết chết Triệu Hà, cô đã ghê tởm bản thân mình đến một tuần, lần này vậy mà cô lại dễ dàng rút súng chĩa vào Harvey. Ngôn Tố nói rất đúng, giết người sẽ hình thành thói quen khát máu, khiến cô quên mất bản tính. Đây vốn là thứ cô căm hận, cô không nên trở thành như vậy.

Cô nhìn lại gương mặt an tĩnh của Ngôn Tố, đáy lòng bỗng vô cùng cảm kích: "Ừ, cảm ơn anh."

Ngôn Tố chỉ nhìn cô một cái liền biết cô đã hiểu, có nỗi đau xa lạ dấy lên trong lòng. Anh rất muốn biết rốt cuộc quad khứ thế nào mới khiến cô biến thành như bây giờ, một nửa thiên thần một nửa ác quỷ. Và rốt cuộc điều gì có thể gây ra nỗi sợ hãi khiếp đảm nhất tận đáy lòng cô cho đến tận bây giờ. Không phải đến mức cùng cực thì cô tuyệt đối không cầm súng chĩa vào người khác. Nhưng cho dù là sợ cô vẫn bảo vệ Daisy theo bản năng.

Nhớ đếnmee cung cách đó không lâu, cô trốn tránh anh, một mình cô độc di chuyển trong đêm tối và nguy hiểm, từng bước từng bước, quật cường và cố chấp, tim anh như bị chìm vào nước, bị đè ép gần như đến mức ngạt thở.

Anh không biết cảm giác trước nay chưa từng có này tên là gì. Muôn vàn câu chữ cuối cùng hội tụ trong lòng bàn tay, anh giơ tay vỗ vỗ bả vai cô.

Hai người đắm chìm trong tâm tư riêng của mình, không nói nữa. Đợi một hồi, Chân Ái nhớ ra gì đó, đột nhiên mềm lòng, sờ mặt nghiêng đầu nhìn anh: "Ngôn Tố."

"Hử?" Anh chậm chạp trả lời.

"Lúc anh còn đi học, có phải thường xuyên bị cô lập, bị bắt nạt không?" Tiếng nói cô dịu dàng, rõ ràng là nói bâng quơ nhưng nói ra ngược lại thấy nhói đau.

https://thuviensach.vn

Anh rủ mi, gương mặt anh tuấn đờ đẫn trong chốc lát, thờ ơ trả lời: “Trong đầu cô không thể chứa chút tư tưởng mang tính xây dựng sao? Câu hỏi này thật vô vị.”

Chân Ái khẽ cười, không hỏi nữa. Không hỏi cũng biết, trong quá trình trưởng thành, anh vốn thông minh hơn bạn học thuở bé, bị cô lập và bắt nạt là lẽ tất nhiên. Với anh, chưa từng có bạn bè cùng lứa nào nói chuyện. Nỗi khổ và niềm cô độc trong đó chỉ có bản thân anh biết. Nhưng rất may mắn, anh vẫn trưởng thành như vậy, không sợ phúc hoạ, xem nhẹ tất cả, vẫn có một trái tim thuần khiết trong suốt. Thật tốt biết bao!

Còn đang nghĩ ngợi, xe Eva đã đến. Eva ló đầu nhìn thấy Ngôn Tố, cau mày: “Sao cậu cũng ở đây?”

Ngôn Tố không thèm đếm xỉa, tự ý kéo cửa cùng vào xe với Chân Ái: “Ừ, đói rồi.”

Eva nhìn Ngôn Tố qua kính chiếu hậu, chân mày cau chặt vào nhau, ho khan: “Tôi phải đi ăn với bạn, muốn đưa Chân Ái đi cùng.”

Chân Ái đảo mắt, ý của Eva là chỉ đưa một mình cô đi à?

Ngôn Tố ngước mắt, hờ hững nhìn Eva: “Cô không đưa tôi đi thì tôi không cho phép Chân Ái đi với cô.” Giọng điệu nhẹ nhàng như trẻ con chơi xấu.

“Chân Ái không thuộc cậu quản lý.”

Chân Ái hơi đau đầu, thương lượng với Eva: “Cho Ngôn Tố đi cùng được không?”

“Trừ phi cậu ta cam đoan không nói lung tung.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái vừa định nói “được” thì Ngôn Tố cau mày, không hài lòng cất lời: “Tôi chưa từng nói lung tung. Mỗi một câu tôi nói đều có ý nghĩa.”

Eva lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Ừ, nói nhảm thôi.”

Ngôn Tố mím môi, hiển nhiên không vui, im lặng hồi lâu rồi nói: “Không phải cô đi ăn cơm với bạn sao, là hẹn hò, còn muốn hỏi ý kiến của Chân Ái về người kia. Hừ!”

Chân Ái yên lặng ngồi thẳng, hức, đây chính là nói lung tung đấy...

Eva lạnh lùng phủ nhận: “Bậy bạ!”

“Mỗi lần bị tôi nói trúng cô đều nói câu này, chẳng có chút sáng tạo.” Ngôn Tố kinh thường xong thì nghiêm túc chứng minh bản thân chính xác: “Từ nãy đến giờ, cô nhìn đồng hồ không dưới bốn lần, cô rất chú trọng. Cô cầm điện thoại gửi tin nhắn chứ không gọi điện bởi vì tin nhắn gián tiếp sẽ đỡ lúng túng hơn. Có vẻ như cô rất hài lòng với anh ta đấy... Cảnh sát Diaz à.”

Ngôn Tố lạnh lùng liếc nhìn chiếc váy ngắn chữ V lấp lánh của Eva, bảo thủ cau mày: “Có phải cô ăn mặc quá hở hang rồi không? Với ánh mắt một người đàn ông, tôi không thích.”

Eva sầm mặt, đột nhiên mở máy xe phóng vút đi. Chân Ái vội vàng nắm chặt tay vịn, lặng lẽ nhắm mắt, lại là suy luận không phải nói lung tung, nhưng anh không thể đợi xuống xe rồi nói hay sao?

Đối tượng hẹn hò của Eva là bác sĩ ngoại khoa người Hoa – Lâm Danny, là anh ta chủ động theo đuổi. Cách quen biết rất kì lạ, vừa thấy đã yêu. Hôm đó Eva và đám trợ lý khiêng thi thể đến bệnh viện, vừa mới lên thang máy, đám trợ lý liền muốn đi vệ sinh, Eva đứng trong thang máy với đám thi thể. Một mình cô ôm không nổi, dứt khoát dang tay dang chân tạo thành hình

https://thuviensach.vn

chữ thập xiêu vẹo, để đám xác chết dựa nghiêng vào người cô. Cô đưa lưng về phía thang máy, nghiêng đầu cứ thế hát rap.

Lâm Danny đi ngang qua cửa thang máy, nghe thấy có người hát, vừa nghiêng đầu đã suýt bị một dãy người chết hù mất hồn vía. Dù sao anh ta cũng là bác sĩ tài năng nên cũng không sợ lắm.

Trong mắt Eva, chuyện tiếp theo anh ta làm không biết nên nhận xét là gì nhưng Chân Ái lại thấy rất đáng yêu.

Anh ta đi đến, nói với dãy người kia: “Hức, ai đưa các người ra đây?”

Hỏi xong mới phát hiện đương nhiên họ không trả lời. Tiếng ca ngưng lại, Eva đứng kiểu chữ thập sau dãy thi thể câm nín ngẩng đầu lên, khinh thường trừng mắt nhìn anh ta: “Tại sao anh không đi khám bệnh đi?”

Cái trừng mắt này đã khiến Lâm Danny đắm chìm, vui mừng giúp đỡ Eva và các phụ tá mang xác chết đi.

Trong lúc mấy người trò chuyện, nhân viên phục vụ một mực mang thức ăn lên và rót rượu, nghe thấy cuộc trò chuyện của họ thì vẻ mặt xám ngoét, nghĩ thầm người này thật không biết nói chuyện, bữa ăn tối ngon lành như vậy nhưng bị lãng phí rồi. Kết quả món ăn bưng lên, bốn người nam nam nữ nữ này không hề lộ vẻ khó chịu, tất cả đều bình tĩnh tự nhiên tiếp tục vừa thảo luận về xác chết và tình yêu, vừa uống rượu vang đỏ ăn thịt. Nhân viên phục vụ hoảng loạn, thế giới này không bình thường rồi.

Chân Ái nghe Lâm Danny nói, khen câu nói kia của anh ta thật đáng yêu, sao lại nghĩ đến hỏi người chết “Ai đưa các người ra đây?” chứ.

Ngôn Tố yên lặng không nói lời nào. Ngôn Tố và Lâm Danny ngồi bên này bàn, Chân Ái và Eva ngồi đối diện. Ngôn Tố hơi ngước mắt, chỉ thấy mí mắt Chân Ái cong cong, đang nhìn Lâm Danny bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Chân Ái rất ít cười. Giống như lời Owen nói, cô cười rất xinh đẹp... Nhưng người ta đâu phải cho anh ngắm. Anh nheo mắt cau mày, thật là kỳ lạ, hành động ngu xuẩn như thế sao cô lại cảm thấy đáng yêu chứ?

Anh im ắng di chuyển dao nĩa trong tay, một khắc nào đó đặt dao xuống, cầm ly rượu lên uống gần nửa. Cũng chính trong vài giây này, một tay khác thản nhiên đưa vào trong túi áo, mở điện thoại di động, ngón cái chuyển động nhanh chóng. Vừa viết chữ vừa ung dung uống rượu vang đỏ, ngoài ra ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Chân Ái cảm nhận được ánh mắt của anh, ngước nhìn lại, chỉ cảm thấy ánh mắt anh sau ly thuỷ tinh đậm vẻ khác thường, dường như mang theo một chút không hài lòng. Cô nghĩ ngợi, cho rằng anh vẫn đang giận dỗi với Eva, lúc này điện thoại trong túi áo rung lên.

Lấy ra xem, là Ngôn Tố gửi đến. Cảm giác đầu tiên là quái lạ, vừa rồi họ đang nhìn nhau mà, anh gửi tin nhắn lúc nào thế? Lẽ nào nhầm số? Nhưng mở ra xem...

Lời nói đần độn lại không thích hợp với lẽ thường như vậy có cái gì buồn cười cơ chứ? のののの

... Giọng điệu này ngoại trừ anh ta ra thì còn ai nữa chứ?

Chân Ái ngước mắt, á khẩu nhìn anh. Anh lại hơi hơi đắc ý, vẻ khó chịu trên mặt đã dịu đi đôi chút. Chân Ái khó hiểu, một giây sau, điện thoại lại hiện lên một tin nhắn: Ồ, giải thích một chút cho sọ não ngốc nghếch của cô, ký hiệu の phía sau là “shit” của Issac. Cho nên dãy ký hiệu trong tin nhắn trước là mấy cục phân của con vẹt kia...

Chân Ái trả lời lại bằng một từ đơn, cất điện thoại di động tiếp tục trò chuyện với Eva. Điện thoại di động của Ngôn Tố rung lên, cúi đầu xem: Trẻ con :P

https://thuviensach.vn

Cô nói anh trẻ con? Còn lè lưỡi cười nhạo anh? Ngôn Tố xị mặt không vui. Sao cô lại ngốc như vậy? Không phân biệt được kẻ có tính trẻ con Lâm Danny. Lâm Danny còn ngốc nghếch nói chuyện với thi thể, trẻ con hơn mà.

Thời gian tiếp theo, Ngôn Tố không nói một lời. Chân Ái không hiểu anh, anh rất mất hứng, thật đấy!

Giữa chừng Eva muốn đi vệ sinh, cô khẽ đá Chân Ái một cú dưới gầm bàn, Chân Ái ngơ ngác đứng dậy đi theo. Ngôn Tố cau mày rất khẽ, có nghiên cứu cho thấy ngáp sẽ lây nhiễm, nhưng đâu có nói là đi vệ sinh cũng lây nhiễm. Tại sao phụ nữ đi vệ sinh thích kéo bè kéo lũ, thật kỳ lạ. Ôi, thảo nào nhà vệ sinh nữ luôn tắc nghẽn.

Lúc Chân Ái đi, thuận miệng nói với Ngôn Tố: “Trông túi giúp tôi nhé.”

Ngôn Tố ngây ngốc gật đầu: “Ừ.”

Hai người vừa đi, Lâm Danny liền thở dài một hơi, vội vàng cầm khăn giấy lau mồ hôi trên cổ.

Ngôn Tố nhanh chóng lấy làm lạ liếc nhìn anh ta, sau đó nhìn túi Chân Ái nói: “Nơi này không nóng.” Im lặng hồi lâu mới nghiêm túc hỏi: “Anh bị cao huyết áp à?”

Lâm Danny: “... Không có.”

Ngôn Tố: “Ồ, tăng đường huyết?”

Lâm Danny: “... Tôi mới hai mươi chín tuổi thôi.”

Ngôn Tố vẫn ngây ngô nhìn chằm chằm cái ghế trống không của Chân Ái chẳng chớp mắt lấy một cái: “Số tuổi lớn nhỏ chỉ là vấn đề tỷ lệ, cũng

https://thuviensach.vn

không phải điều kiện tất yếu của bệnh tăng đường huyết và cao huyết áp. Vả lại, một số do bẩm sinh. Ồ đúng rồi, anh là bác sĩ, hẳn biết rõ hơn tôi."

Lâm Danny: ... Thật ra thì mình vốn định nói gì nhỉ?

Lâm Danny vắt óc hồi lâu, vừa rồi vốn căng thẳng, hiện giờ bị Ngôn Tố nói khiến đầu óc lẩn quẩn, hoàn toàn ngây dại, vất vả lắm mới nói: "Ặc, tôi đổ mồ hôi thật ra là vì căng thẳng."

Ngôn Tố sửng sốt, cắn môi mang theo chút chán nản: "Lại quên mất phân tích theo góc độ quan hệ và xã giao giữa người với người."

Lâm Danny: "..."

"Có điều..." Anh như có điều khó hiểu: "Tại sao anh phải căng thẳng chứ? Điều này không hợp với lẽ thường."

Lâm Danny không thoải mái lắm với chuyện này, vội vàng nuốt một ngụm rượu to, nghiêm chỉnh ngồi thẳng: "Tôi rất thích Eva, tôi...sợ cô ấy không thích tôi."

Ngôn Tố vẫn bất động, trả lời ngắn gọn: "Cô ấy thích anh."

Lâm Danny sửng sốt, mắt loé sáng: "Cô ấy nói với anh à?"

"Không phải."

Ánh sáng trong mắt Lâm Danny tắt ngúm.

Ngôn Tố không nhìn anh ta, vẫn cố chấp ngoan ngoãn nhìn chằm chằm túi của Chân Ái, giống như chú chó con trung thành: "Hôm nay cô ấy mặc màu tím nhạt, màu sắc may mắn của cô ấy, còn đeo vòng tay may mắn của cô ấy, đủ để nói rõ sự chú trọng với cuộc hẹn này. Trở về chuyện chính, nói đến vừa nãy thôi, lúc cô ấy nói chuyện với anh, khuỷu tay khép lại chống lên mặt bàn, đầu nghiêng góc ba mươi độ tựa vào mu bàn tay, góc độ này

https://thuviensach.vn

trông đẹp nhất, cô ấy muốn thu hút anh. Sau đó cô ấy buộc tóc lên, là bởi vì cô ấy cảm thấy cổ cô ấy rất đẹp, cũng là mục đích hấp dẫn. Vả lại trong tâm lý học, cằm, cổ và ngực đều có tác dụng ám hiệu tình dục.” Yên lặng hồi lâu, “Ặc, xem như câu sau cùng tôi chưa nói.”

Lâm Danny trố mắt líu lưỡi, nỗi căng thẳng trong lòng biến mất hoàn toàn. Nhân viên phục vụ xung quanh dỏng tai lên nghe, nhìn Ngôn Tố, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái, đây quả thật là thần khí tán gái sống mà!

Đôi mắt Ngôn Tố xoay chuyển, châm chước hồi lâu rồi hỏi: “Anh, làm sao anh biết anh thích cô ấy?”

Câu hỏi này khiến Lâm Danny lại căng thẳng, lẽ nào Ngôn Tố đang chất vấn anh ta với thân phận bạn thân của Eva, anh ta run giọng hỏi: “Có ý gì?”

Ngôn Tố khó hiểu: “Anh gặp trở ngại trong lý giải câu nói này à? Hay là trong những từ này có từ hiếm gặp?”

Anh chỉ mới mở miệng ba phút ngắn ngủi, Lâm Danny cũng biết anh không phải người bình thường, cho nên thở dài:

“Dĩ nhiên tôi biết tôi thích cô ấy. Tôi muốn mỗi ngày nhìn thấy cô ấy, muốn nắm tay cô ấy, muốn ôm hôn cô ấy, muốn ngủ chung với cô ấy. Làm rất nhiều việc cùng cô ấy, ví dụ như xem phim, cùng ăn cơm, cùng thảo luận công việc và sở thích...”

Ngôn Tố cau mày, ngẫm nghĩ kỹ, gần đây ngày ngày anh nhìn thấy Chân Ái, hôm qua chia xa mười giờ, anh từng nhớ đến cô, từng nắm tay cô, từng ôm cô, từng ngủ chung với cô (Người ta nói ngủ không phải là ý này đâu), họ cùng đi chơi công viên (Chơi à?), họ từng cùng xem phim, ăn cơm, thảo luận rất nhiều việc, cổ tích, kẹo, công việc và tội phạm giết người.

Ừ, anh còn từng cõng cô, nhiều hơn Lâm Danny nói. Ngôn Tố rất hài lòng, không nói lời nào, ngoan ngoãn nhìn túi của Chân Ái.

https://thuviensach.vn

Lâm Danny thao thao bất tuyệt nói xong, phát hiện không biết từ lúc nào Ngôn Tố đã bắt đầu không nghe nữa mà nhìn chằm chằm vào hư không, liền tò mò hỏi: “Ừ, từ lúc tôi nói đến giờ, anh vẫn đang nhìn gì vậy?”

“Tôi đang trông túi giúp Ái.” Anh nghiêm túc nhìn, như muốn nhìn chiếc túi màu vàng nhạt nở hoa vậy. Hồi lâu sau, không tán thành lắm nói: “Vừa rồi cô ấy nói anh không thấy sao? Mức độ nhận biết cảnh vật xung quanh của anh không nhạy bén chút nào.”

Rốt cuộc là ai không nhạy bén? Lâm Danny rơi lệ: Eva, các cô mau trở lại đi.

Eva soi gương trong phòng vệ sinh, trang điểm lại, Chân Ái đứng bên nhìn, vẻ mặt tỉ mỉ. Đối với cô mà nói, đồ trang điểm của Eva như hộp bảo bối vậy, từng món từng món màu sắc sặc sỡ xuất hiện.

Eva liếc nhìn cô qua gương, cười: “Ái, gặp cô nhiều lần như vậy, trước nay cô đều không trang điểm à?”

Chân Ái lắc đầu: “Ừ.”

Eva tiếp tục cười: “Ái còn trẻ, không cần trang điểm đâu.”

Eva là bạn đại học của Ngôn Tố, cô ấy đã đủ thiên tài rồi nhưng vẫn lớn hơn Ngôn Tố năm tuổi, đương nhiên cũng lớn hơn Chân Ái.

Chân Ái nhìn khoé mắt đôi mày của Eva đều dào dạt ý cười, tò mò lại nghiêm túc hỏi: “Eva, cô rất vui sao?”

Eva đang tô son, nghe thấy lời này nụ cười càng lớn hơn: “Đương nhiên rồi.”

Nói đến đây cô ấy đột nhiên đảo mắt: “Hừ, tên quái thai S.A kia xem như nói đúng một câu, tôi dẫn cô đến vì muốn hỏi thử cái nhìn của cô.”

https://thuviensach.vn

Giọng nói phấn khởi, “Cô cảm thấy Danny thế nào?”

“Tôi cảm thấy rất tốt.” Chân Ái gật gật đầu, lại ngại ngùng nói: “Tôi cũng không biết cụ thể thế nào nữa, chỉ là cảm giác thôi.”

“Vậy là đủ rồi.” Eva cười ngọt ngào, bỗng nhiên kề đến ôm Chân Ái: “Ái, cảm ơn cô!”

Chân Ái sửng sốt, đột nhiên cảm thấy ấm áp. Thật ra phải là cô nói cảm ơn mới đúng, cô chưa từng có kinh nghiệm giúp bạn xem xét đàn ông như vậy. Nhưng Eva tin tưởng cô, cho cô cơ hội này. Cô mới chính là người cảm thấy vui vẻ nhất.

Nếu là bạn bè, Chân Ái quyết định nhiều chuyện: “Mà tôi thấy hình như cô rất cẩn trọng với Danny, hai người định...”

“Tôi định quen với anh ấy, làm bạn trai bạn gái.” Eva rất vui vẻ, lơ đãng ngắt lời Chân Ái.

Chân Ái im lặng ngậm miệng, nghi ngờ, cô còn tưởng rằng họ định kết hôn nữa chứ.

Eva soi gương: “Lần này tôi định giữ quan hệ ổn định với Danny, những lần trước đều chỉ là sinh lý và thể xác, là bạn tình, không phải bạn trai.” Tư tưởng rất điển hình của người Mỹ.

Chân Ái hoang mang, bạn tình – bạn trai – vị hôn phu – chồng, nhiều trình tự như vậy ư, đi một đường với một người không phải dễ dàng hơn sao. Nhưng cô chỉ nghĩ thôi, không nói gì cả. Cô biết rõ mỗi người đều có cách sống và yêu của riêng mình, không có ưu khuyết điểm, cũng không có ai cao cấp hơn ai.

Sự chú ý của cô nhanh chóng bị màu son lấp lánh trong tay Eva thu hút. Bởi vì tuổi thơ thiếu hụt nên trước nay cô không có sức chống cự với đồ

https://thuviensach.vn

màu sắc và đồ của trẻ con.

Lúc Eva thu dọn đồ trang điểm thoáng nhìn qua ánh mắt đăm đăm của Chân Ái, cười đưa son cho cô: “Cô cũng tô một chút đi.”

Chân Ái lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Tôi sợ sẽ không nhịn được liếm môi, ăn nó vào bụng.”

Eva phì cười, nhét thỏi son vào tay cô: “Thử chút đi, nhất định xinh đẹp.”

Chân Ái trông màu sắc như thạch hoa quả, trong lòng định thử xem. Do dự phút chốc, cầm gương tô tô vẽ vẽ lên môi.

Eva đứng bên bồn rửa tay nhìn, đột nhiên hỏi: “Ái, cô và S.A thế nào rồi?”

Tay Chân Ái run lên, trong nháy mắt son màu hồng vẽ lem một đường trên gương mặt trắng nõn nà của cô, cứ như nụ cười toét miệng thật to, trông thật buồn cười.

“Gì cơ?” Cô kinh ngạc trợn mắt nhìn Eva.

Eva nhìn điệu bộ kinh hoàng của cô, cười thoải mái hơn, rút khăn giấy đưa cho cô: “Hai người rất thân thiết đấy, giả vờ không biết à?”

Chân Ái vừa trố mắt, gương mặt vừa cấp tốc nóng lên.

Eva cũng rút cho mình chiếc khăn lau tay: “Lúc chúng tôi vào đại học, tôi mười sáu cậu ấy mười hai, đến bây giờ đã tròn mười một năm.” Eva khẽ nheo mắt, có chút cảm khái.

“Tôi cũng không nhận ra chúng tôi quen biết nhau đã nhiều năm như vậy. Đã qua một Bush con, một Obama... lại một Obama. Thế giới đều thay đổi, cậu ấy cũng từ tiểu quái thai năm đó lớn lên thành... đại quái thai.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái bị câu nói này của Eva chọc cười, Eva biểu cảm phong phú nhướng mày đầy khoa trương: “Thật đấy. Tôi và cậu ta là bạn học cũ nhiều năm như vậy cũng chưa từng đụng chạm thân thế lần nào...”

Chân Ái đang lau mặt, nghe thấy lời này mắt suýt nữa rớt ra ngoài.

“Bao gồm cả bạn học nam. Cậu ấy không đụng cham thân thể với bất cứ ai. Ngoại trừ Owen, bạn cậu ấy cũng rất ít...” Eva bỗng dừng lại, dường như nhớ ra gì đó, nụ cười trên mặt bớt đi: “Suýt nữa quên mất Alex, đó cũng là một thiên tài đấy.”

Alex? Chân Ái chưa bao giờ nghe Ngôn Tố nhắc đến.

Eva: “Hình như là bạn học lúc cậu ấy học tiến sĩ.”

Chân Ái khôi phục lại tinh thần, Ngôn Tố từng nhắc đến, là người dùng sợi dây trắng gắn trên quả bom lừa anh.

“Cậu ấy chẳng hề nói lấy một câu với rất nhiều bạn học. Tôi được xem như là khá may mắn.” Eva liếc mắt: “Lời này là tên tự kỷ kia nói, nguyên văn câu cậu ấy nói là: Diaz, dù IQ của cô chỉ có 143, nhưng tôi không ghét bỏ cô, cô không cảm thấy vinh hạnh sao...”

Chân Ái nghe vậy khẽ cười một tiếng, quả nhiên là phong cách của anh mà. Cô bỗng rất vui, nếu có thời gian cả ngày, có thể dành riêng để nghe Eva kể chuyện trước kia của Ngôn Tố thì thật tốt. Cô rất muốn biết dáng vẻ lúc anh còn đi học.

Nhưng lời nói Eva xoay chuyển: “Ái, cô nghĩ kỹ xem, cậu ấy dẫn cô chạy khắp nơi, liệu có bình thường không?” Cô ấy cười tít mắt: “Tuy S.A đối xử với cô giống cách người bình thường chúng ta đối xử với nhau, nhưng suy nghĩ của cậu ấy chưa bao giờ bình thường, cho nên cô biết đối với cậu ấy mà nói cô đặc biệt đến cỡ nào không?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái bị lời nói này của Eva khiến tai nóng tim đập rộn, vội vàng lấy cớ rửa son, xả nước rửa mặt.

Eva truy vấn không bỏ qua: “Với lại, hôm ở trường trung học Wharton, tôi thấy cậu ấy nắm tay cô.”

Chân Ái hoảng hốt, đêm đó anh nắm tay cô khi nào, anh nắm ngực cô thì có? Chân Ái quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Là vì tôi suýt bị ngã.”

Eva nghe giải thích của cô, lại nhớ đến chuyện cũ, mặt lập tức sa sầm: “Năm ngoái tôi cũng bị trượt chân, cậu ta đứng trên cầu thang, nhưng kết quả là gì chứ, phản ứng đầu tiên của cậu ta không phải kéo tôi lại mà là lấy điện thoại di động ra bấm 911 gọi xe cứu thương.”

Chân Ái phì cười, vội vàng kìm lại.

Trái lại Eva điềm nhiên: “Bậc thang chỉ có mười bậc, chẳng hề bị thương. Nhưng cậu ta là tên quái thai, tôi hận cậu ta cả đời.”

Chân Ái không nhịn cười được lần nữa. Lúc định ra ngoài, Chân Ái chợt nhớ đến điều gì đó, vội nói: “Đúng rồi Eva, có thể cho tôi mượn điện thoại của cô lên mạng không? Tôi quên mang của tôi rồi.”

Eva đưa di động cho cô. Trong lòng Chân Ái vẫn nghĩ đến lời nói của Harvey, nhưng cô mang điện thoại khẩn cấp không thể lên mạng, lại không tiện mượn của Ngôn Tô sợ anh nghi ngờ. Cầm điện thoại của Eva, cô lập tức lên BBS của các trường nổi tiếng tìm từ khoá: Thousand miles, my medicine. (Vạn dặm, thuốc của tôi.)

Nhanh chóng tìm được rất nhiều diễn đàn đều đăng, tiêu đề là Làm sao giành được trái tim con gái, trong đó liệt kê rất nhiều lời yêu thương. Đó phần lớn là những lời Chân Ái quen thuộc, trong mắt cô, tất cả đều là uy hiếp.

https://thuviensach.vn

Bài đăng sớm nhất là năm năm trước, xuất hiện lúc Chân Ái từng che giấu thân phận đi học trung học, sau đó lan truyền khắp mọi nơi. Chân Ái nhìn những thứ nội dung được hơn ngàn người đăng lại. Không biết cảm xúc lúc này của bản thân là gì. Trước đây anh ta đã nói với cô những lời như thế, vậy mà anh ta lại đưa lên mạng, khiến các bạn học bên cạnh cô đều học theo. Hằng ngày đều có người nói đến, nhắc cô thường xuyên nhớ đến truyện cũ.

Ôi, dùng cách này hù doạ cô, nhắc nhở cô, thật là hao tốn tâm huyết. Có điều nghĩ lại, mấy chuyện này có thể là trùng hợp hay không? Nhưng dây trắng đen của Jason vẫn không thể nào giải thích được.

Giờ phút này tuy Chân Ái không rõ lắm, nếu không phải trùng hợp, nếu anh ta đã tìm được cô, vậy tại sao không lập tức đến bắt cô như trước đây?

Cô nghĩ không ra, lẳng lặng trả điện thoại cho Eva, đi cùng cô ấy ra ngoài.

Trong phòng vệ sinh yên lặng, chốc lát sau, bỗng vang lên tiếng bước chân. Có người đi đến đứng lại trước gương, tròng mắt đen tối tăm. Bàn tay thon dài nhặt lên một tấm khăn giấy trong sọt rác bên cạnh bồn rửa tay, phía trên còn dính lớp son màu hồng nhàn nhạt. Anh ta đưa lên trước miệng, hít một hơi thật sâu, khoé môi như thưởng thức không khí ngọt ngào nhất, lơ đãng say mê nhoẻn miệng cười. Lát sau anh ta đưa tay kia lấy một thỏi son môi từ trong áo, chậm rãi viết một hàng chữ lên tấm gương trong phòng vệ sinh: For you, a thousand miles! (Đuổi khắp vạn dặm thiên nhai vì em!”)

Đến khi Chân Ái trở về chỗ ngồi, Ngôn Tố rất hài lòng vì bản thân đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc. Anh dời mắt đi, chớp chớp mắt, cảm thấy nhìn chằm chằm trong thời gian lâu hơi mỏi, lại đưa tay lên xoa bóp.

Chân Ái kinh ngạc: “Mắt anh đau à?”

https://thuviensach.vn

“Không có.” Ngôn Tố ngước mắt, vừa hay bắt gặp gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của Chân Ái, anh lấy làm lạ trong chốc lát, hỏi: “Tại sao mặt cô trông giống sốt cà chua vậy?”

Chân Ái: “...”

Không thêm chữ “sốt” có được không...

Chân Ái không trả lời, vẻ mặt lúng túng, nhưng Eva khá đắc ý, khoé môi cong cong.

Ngôn Tố cau mày suy tư trong chốc lát, trầm giọng hỏi: “Có phải Diaz đánh cô không?”

Chân Ái: “…”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4.2

Type: Minamishiro

Sau khi tạm biệt Eva và Lâm Danny, Chân Ái đột nhiên nhớ đến cô đã nói với Owen mười giờ tối rời khỏi phòng thí nghiệm. Hiện tại đã chín giờ rưỡi. Điện thoại di động của Chân Ái hết bin, vẫn kiên quyết không mượn điện thoại của Ngôn Tố mà đi nhanh đến buồng điện thoại ven đường gọi cho Owen. Đến lúc điện thoại bắt máy, cô nhỏ giọng nói: “Owen, không cần đi đón tôi đâu.”

“Em đang ở New York à?” Owen nhìn hiển thị trên điện thoại.

“Ừ, tôi đang giao trình tự nghiên cứu còn lại cho Ryan rồi.” Giọng Chân Ái uể oải, cô chưa từng vứt bỏ công việc chạy lung tung như hôm nay, cảm thấy không làm tròn trách nhiệm, thẹn với lòng.

Owen nghe được dáng vẻ áy náy của cô, dịu dàng an ủi: “Không sao đâu, Ái, em muốn làm gì cũng được cả.”

Chân Ái đỏ mặt, nhỏ giọng hơn giải thích: “Tôi không chạy lung tung, tôi chỉ…” Lúc nói dối đầu óc người ta luôn xoay chuyển cực nhanh, “Tôi tới đây là vì, ngày mai phải ra toà, là chuyện lần trước đụng xe cảnh sát.”

Owen cười: “Nếu em không muốn ra toà, tôi có thể giúp em giải…”

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu.” Cô nhìn bòng dáng cao gầy màu đen đợi cô bên ngoài buồng điện thoại, nắm điện thoại quay người sang, vừa cúi đầu đã thấy đèn đường kéo chiếc bóng của Ngôn Tố thật dài, bờ vai anh dựa vào bên chân cô. Cảm xúc trong lòng cô rộn ràng khó hiểu: “Không cần đâu, tôi không muốn trở thành người đặc biệt quá, cứ như người bình thường thôi. Với lại… Ngôn Tố, anh ấy ở chung với tôi mà.”

Nói ra câu cuối cùng tai cô lại nóng lên. Nhưng sự chú ý của Owen lại ở chữ “người bình thường” này, nỗi lòng như bị kích thích. Đúng vậy, nếu Chân Ái trở thành một cô gái bình thường, không buồn không lo đi học, đi làm, cười khanh khách không hề kiêng kỵ, thật tốt biết bao!

Có lẽ cô cũng mong đợi diều đó.

Owen không ngăn cản nữa, định khích lệ cô nhưng không biết nói gì, đành ngốc nghếch lặp lại: “Ừ, em muốn làm gì cũng được.”

Ngày hôm sau là ngày Ngôn Tố và Chân Ái phải ra hầu toà vì vụ đụng xe cảnh sát. Sau đó Chân Ái mới phát hiện cùng hầu toà với Ngôn Tố chẳng phải kí ức tốt đẹp gì. Thật ra Chân Ái khá hời hợt, ngồi vào ghế chờ trong phòng xử án nhỏ cũng không thấy mất thể diện.

Trong phòng có rất nhiều người, đều là say rượu đánh cảnh sát, hút ma tuý gây rối, phá hoại của công,… Từng người đều trật tự đưa ra xét xử.

Lúc ngồi xuống, Chân Ái nhìn thấy mấy thanh niên ban đầu bị nhốt chung phòng tạm giam với họ. Họ cũng nhận ra Chân Ái và Ngôn Tố, trong nháy mắt cậu nhóc ngốc nghếch kích động như tha hương gặp cố nhân, chạy đến chào hỏi Chân Ái: “Hì, có duyên ghê.”

Chân Ái cảm thấy vui vẻ, đáp lại một tiếng. Ngược lại Ngôn Tố vô cùng bình tĩnh, giống như người không có việc gì, ngồi thẩn thơ tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Đám thanh niên tò mò liếc nhìn, bây giờ họ tỉnh táo, nhìn Ngôn Tố thế này không giống kẻ vén váy người khác, nhỏ giọng hỏi Chân Ái: “Rốt cuộc tại sao anh chị bị giam thế.”

“Ồ, chúng tôi đụng hỏng xe cảnh sát.” Chân Ái rất thành thật.

Đảm nhóc con đều trợn tròn mắt, hồi lâu sau giơ ngòn tay cái lên khen: “Ngầu.”

Chân Ái cảm thấy họ quá buồn cười, cô cười lên vừa định nói gì thì giọng nói lạnh lẽo của Ngôn Tố truyền đến, ra lệnh cho Chân Ái: “Không được nói chuyện với chúng.”

Hừ, họ nói có gì buồn cười đâu. Nhìn bộ dạng ngốc nghếch hớn hở của cô kìa.

Chân Ái ngơ ngác: “Tại sao?”

Ngôn Tố mím môi thật chặn, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cũng có thể nhìn ra vài phần khó chịu từ chân mày khẽ cau lại. Chân Ái khổngõ tại sao đang yên lành anh lại đột nhiên cáu kỉnh, ngẫm ngợi hồi lâu. Ồ, không phải do lần trước bị nhốt trong phòng mấy thanh niên này nói anh vén váy người ta chứ?

Chân Ái nhất thời vui mừng định giễu cợt Ngôn Tố, nhưng không ngờ anh mở miệng trước cô, quả quyết khinh thường: “Hừ, bởi vì chúng ngốc.”

Mấy thanh niên kia câm lặng tái mặt, vẫy tay chứng tỏ sự tồn tại của họ: “Ế, chúng tôi nghe thấy nhé.”

Ngôn Tố không để ý đến họ, chỉ nhìn Chân Ái, ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Còn cô nữa, cô đã ngốc nghếch rồi còn nói chuyện với người IQ thấp hơn cô, cô sẽ càng ngốc hơn đấy.”

https://thuviensach.vn

Hàm ý này là: Nhìn tôi, nhìn tôi, mau nhìn tôi, tôi IQ cao nè, cô nên nói chuyện nhiều với tôi. Nhưng Chân Ái nghe không thủng…

Cô nguýt anh: “Anh, anh chỉ biết mang IQ ra nói thôi. Có bản lĩnh thì anh nói cái khác đi!”

Ngôn Tố rất chân thành thảo luận với cô: “Cô Chân Ái, thật ra lời nói của tôi rất dễ dàng phản bác. Cô chỉ cần nói: Hừ, IQ của tôi thấp hơn anh, anh nói chuyện với tôi nhiều ngày như vậy anh có trở nên ngốc hay không?... Như vậy thì tôi sẽ câm nín không trả lời được rồi. Mà cô, bởi vì khiến tôi không thể nói được lời nào mà đạt được cảm giác thành tựu trên phương diện logic và ngôn ngữ. Như vậy…” Anh ngại ngùng vuốt mũi: “Cô sẽ rất vui vẻ, sau đó cô có thể cười với tôi. Khụ, cười như thế mới có ý nghĩa.”

Dứt lời, anh lạnh lùng trừng mắt nhìn mấy cậu nhóc kia, ý là, cười với họ không có ý nghĩa, nên ngăn cản.

Ngôn Tố nói đến đây, cảm thán mình chu đáo. Song, tuy anh đã xây dựng điều kiện tuyệt hảo này, nhưng Chân Ái không hề cảm kích, mà anh cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của chính mình

Anh không khỏi thương tiếc lắc đầu, giọng nói đầy thương cảm: “Hiếm hoi lắm tôi mới nói một câu không có logic lại không hợp tình lý, cơ hội nghìn năm một thuở nhưng cô không bắt được. Cô Chân Ái, tôi thương tiếc sâu sắc.”

Mấy cậu nhóc ngồi trước mặt họ lông tơ dựng đứng: Đầu óc người này tuyệt đối không bình thường.

Chân Ái: “…”

Anh cố ý chọc giận cô sao, không, anh không nhàm chán như vậy. Chân Ái có thể đoán đươc anh thật lòng mong được va chạm trong ngôn ngữ với

https://thuviensach.vn

cô. Chẳng qua cách suy nghĩ và bày tỏ của anh thật… chọc giận người ta. Chân Ái thừ mặt, không nói lời nào.

Ngôn Tố thấy cô không trả lời, cau mày thật chặt. Cô sao vậy? Anh ngồi thẳng người, vắt hết óc suy nghĩ thật lâu, thu thập hết các nghành tâm lý học, logic, mật mã, sinh vật, hoá học một lượt vẫn không phân tích ra.

Anh cau mày, khẽ huých vào cánh tay cô: "Chân Ái."

Chân Ái vẫn nhìn thẳng, không thèm quan tâm.

Một giây sau, anh đẩy đẩy cô: "Chân Ái."

Một giây sau lại huých huých: "Chân Ái."

Chân Ái quay đầu lại, hơi bực mình: "Làm gì."

Ngôn Tố sửng sốt, chớp chớp mắt, nói: "Vừa nãy ý của tôi không phải khinh thường IQ của cô."

Chân Ái tiếp tục không tỏ cảm xúc: "… Câu nói này thật an ủi người khác."

Ngôn Tố suy tư trong chốc lát, chậm rãi nói: "Ừ, tôi nghe ra câu này là nói mỉa."

Chân Ái lập tức nổi giận lườm anh. Anh lại sửng sốt, vẻ mặt hơi lùng túng, ho khan, tiếp tục giải thích: "Cô xem, trong ngành tôi yêu thích nhất, tôi để lại cho cô sai lầm logic không thể phạm phải nhất, để cô phản bác tôi. Ặc, cô là bạn của tôi, thật ra tôi, ừ, đang tỏ vẻ… thân mật với cô đấy."

Mấy cậu nhóc phía trước hoảng sợ nhìn nhau: Lật khắp thế giới, có ai tỏ vẻ thân mật như vậy không!!!

https://thuviensach.vn

Thật ra Chân Ái đã sớm hiểu tâm lý của anh, có điều giả vờ tức giận. Hiện giờ anh thì thầm dỗ dành cô, còn giải thích rõ ràng như vậy, trong lòng cô hơi vui mừng,trên mặt ửng lên màu đỏ rất nhạt, dẩu môi, mắt nhìn sang chỗ khác lẩm bẩm: “Anh là tên quái thai.”

Nhưng lời nói này nghe thế nào cũng có một chút ý quở trách lại làm nũng, vừa nghe đã cũng biết đã làm hoà rồi.

Mấy cậu nhóc rơi lệ: Thế này không khoa học mà!

Ngôn Tố thấy cô đã vui vẻ, nhẹ ngàng mỉm cười, tiếp tục suy nghĩ chuyện của mình. Chân Ái ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ xét xử.

Ngồi một hồi, tâm trạng nhẹ nhõm ban đầu dần dần biến mất. Thẩm phán sẽ tuyên đọc sai phạm của bị cáo và lấy kết quả xử phạt trước mặt nhiều người như vậy. Chuyện này cũng quá… xấu hổ rồi.

Tuy mọi người đều phạm nỗi nhỏ, nhưng nhìn cả toà xử án, hôm nay những người chờ xét xử chỉ có cô là nữ. Cho dù cô chậm hiểu như thế nào, theo thời gian trôi qua từng chút một, cô chỉ cảm thấy đỏ mặt tía tai.

Thẩm phán tuyên đọc “tội trạng” trừng mắt lên, nhìn vào Chân Ái một cách rất phê bình, thản nhiên tuyên cáo: “Vào ngày mừng 3 tháng 4 năm 20XX ở bang New York, Ngôn Tố và Chân Ái…”

Hai người bị toà phán quyết lao động cộng đồng hai mươi ba giờ. Ch ủ rũ đi ra khỏi toà án, suốt quãng đường mặt đều cúi gằm. Ngôn Tố thấy mà khó hiểu: “Chân Ái, tại sao cô trông giống quả cà bị người ta đánh bẹp vậy?”

Chân Ái căm giận ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi bị anh đánh thành như vậy đấy.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố càng khó hiểu cau mày; “Đánh cô? Nhưng hôm nay tôi đâu có chạm vào cô.”

Nói đến đây, giống như nhắc nhở bản thân nhiệm vụ hôm nay chưa hoàn thành, anh vội vàng giơ tay lên, vẫn ngốc nghiếch vỗ vỗ vai cô hai cái, bày tỏ an ủi: “Chân Ái, đừng buồn.” Một hồi lâu sau lại thêm một câu: “Tôi sẽ theo cô.”

Chân Ái bị mấy tiếng nói không mang theo tình cảm giống như người máy của anh làm cho dở khóc dở cười, dẩu môi: “Theo tôi cái gì? Nói dễ nghe quá nhỉ! Tự bản thân anh cũng bị xử phạt, vốn phải đi phục vụ cộng đồng.”

Thốt lời này ra khỏi miệng, tâm trạng cô bỗng tốt lên. Ồ, giống như Ngôn Tố nói, mỗi lần có thể phản bác anh tâm trạng cô đều tốt lên khó hiểu. Điều này quả thật là cách tốt để gia tăng cảm giác thân mật mà!

Ngôn Tố kì lạ co đôi đồng tử lại, giọng nói tìm tòi: “Ơ, Chân Ái? Tại sao lần này cô phản ứng nhanh thế? Vậy mà lại bị cô nhìn ra.”

Chân Ái: “…”

Cô thật muốn đá anh một cú bay khỏi bậc thang đá cẩm thạch.

Ngôn Tố thấy mặt cô đổi sắc, vội vàng đưa tay vỗ vỗ bả vai cô hai cái, khẽ giọng dỗ dành: “Chân Ái ngoan, đừng tức giận.”

Thoáng chốc Chân Ái nói không ra lời, sững sờ nhìn anh. Không biết tại sao trái tim như được một đôi tay ấm áp nâng niu, trong nháy mắt bình tĩnh lại an bình, còn có chút cảm giác an nhàn.

Vừa nhớ lại, từ lúc anh học được cách vỗ bả vai từ chỗ Owen đến nay, anh vẫn không thành thạo. Học tập thực tiễn lâu như thế vẫn ngốc nghếch và vụng về, lần nào cũng như vỗ lên vật thể tập hợp các loại vi khuẩn vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng cho dù là thế, mỗi lần anh khích lệ và an ủi, Chân Ái đều có thể cảm nhận rõ ràng và sâu sắc.

Cô từ từ đi xuống cầu thang, nhìn bầu trời mùa xuân xanh thẳm, hít một hơi thật sâu, yên lặng thầm nói với mình: Chân Ái, đừng buồn; Chân Ái ngoan, đừng đau khổ; Chân Ái ngoan… Tìm ra nguyên nhân cái chết của anh trai, báo thù cho anh ấy!

Ngôn Tố đứng trên bậc thang, thấy cô lại bất giác đi đến trước mặt anh, vẫn là hình ảnh chắp tay sau lưng, ngẩng đầu, tóc dài phấp phới khoác lên mũ áo.

Ánh nắng lấp lánh, tiếng nói cô rất dịu dàng: “Ngôn Tố, giải mật mã giúp tôi đi.” Dứt lời cô quay đầu lại, ánh nắng chìm vào đôi mắt đen nhánh của cô, trông thâm trầm xa lạ : “Tôi không làm khó anh, tôi cho anh biết lai lịch của mật mã kia.”

Chân Ái bước lên bậc thang từng bước, đi về phía anh, đến bậc thang thứ hai bên dưới anh thì đứng lại. Cô nẩng lên nhìn anh, cười lần nữa: “Mật mã mà hơn một trăm chuyên gia giỏi nhất của CIA, S.P.A đều bó tay hết cách. Anh Ngôn Tố, anh muốn khiêu chiến không?”

Gần hai tháng sau, lần nữa vào núi đã là giữa mùa xuân ấm áp. Tất cả cây cối trắng xoá ban đầu đã thay lá màu xanh biếc, rậm rạp, um tùm tươi tốt đến độ gần như che lấp cả bầu trời xanh. Chân Ái ngó đầu ra ngoài cửa xe, nhìn lên màu xanh non và xanh thẳm trên bầu trời, tâm trạng thư thái biết bao.

Cô nhỏ giọng kêu: “Thật đẹp quá!”

Owen đang lái xe, nghe thấy liền quay đầu nhìn cô. Đầu cô hoàn toàn ló ra ngoài của sổ, trong sắc trời quang đãng, vẻ mặt tươi tắn của cô gần như hư ảo, như muốn tan vào màu xanh biếc chảy ngoài của sổ.

https://thuviensach.vn

Owen rời mắt đi, nhìn về phía trước, cười ôn hoà: “Đúng vậy đấy, thật đẹp.”

Rừng cây phía trước và bầu trời trôi qua như nước, hành trình xinh đẹp này nếu dài hơn một lát thì tốt biết bao.

Xe đến trước lâu đài, Chân Ái lập tức nhảy xuống xe. Không giống với mùa đông, hiện giờ trên bãi đất trống trước lâu đài đều là cỏ non xanh mơn mởn, hoa dại vô danh đều điểm tô cho nó.

Chân Ái chạy vài bước lên trước của, nhấn chuông, thoánh thấythứ gì đó đặt ở chân của. Vừa cúi đầu đã thấy một chú cá bé nhỏ cô đơn bơi lội trong chậu thuỷ tinh, một con vẹt đứng trên kệ màu xanh biếc, vô cùng kiêu ngạo hất đầu, thốt ra một chữ: “Đồ ngốc.”

Chân Ái sửng sốt, ơ, con vẹt cũng biết mắng người à. Giọng điệu bình thản và đáng đành đòn này giống như khuôn đúc từ chủ nhân nó. Cô vừa định cãi lại mày mới là đồ ngốc, không ngờ con vẹt còn chưa nói hết câu, chiếc đầu nhỏ chuyển hướng, nhỏ tiếng thì thầm về phía cửa: “Đồ ngốc! S.A. là đồ ngốc!”

Chân Ái: “…”

Thảo nào bị vất ở cửa… Chắc hẳn cãi nhau với Ngôn Tố rồi. Có điều chú cá vô tội, người ta chắc chắn không nói gì cả đâu! Đang suy nghĩ lại thấy chú cá vẫy vẫy đuôi, trồi lên mặt nước, phun ra mấy bong bóng ủng hộ con vẹt.

… Đáng đời bị đuổi ra khỏi nhà.

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng bước chân, Chân Ái nghĩ nếu như Ngôn Tố ra mở cửa thì cô có nên nói giúp cho hai đứa nhóc này. Không ngờ con vẹt vỗ cánh phành phạch, tiếng nói to rõ cao vút: “Thiên tài! S.A. là thiên tài!”

https://thuviensach.vn

Chân Ái: “…” EQ của mày còn cao hơn chủ nhân mày nhà mày nhiều…

Nhưng người mở cửa không phải Ngôn Tố mà là nữ giúp việc. Con vẹt ngẩng đầu, đôi mắt như hạt đỗ xoay chuyển vòng vòng, phát hiện người đến không phải chủ nhân nhà mình, cụp đôi cành trắng đứng trên giá không nói lời nào.

Chân Ái buồn cười, cúi người nhấc chiếc giá và bể cá lên, Marie vội nói: “Cậu chủ không thích người khác chạm vào đồ đạc của cậu ấy. Cậu ấy sẽ tức giận.”

Chân Ái nhìn một con chim một con cá trong tay, nhũn vai: “Nhưng đã chạm vào rồi thì chạm thêm chốc lát đã sao.” Nói xong đưa bể cá cho Owen, hai người cùng nhau đi vào.

Lúc thay giày, con vẹt cố xoay cổ, vô cùng bình tĩnh nói với Chân Ái: “Cảm ơn, loài người.”

Chân Ái: “…” Giọng điệu này quả nhiên là con vẹt của Ngôn Tố.

Đi qua hành lang rộng thênh thang, phía trước truyền đến một tiếng nhạc du dương mà mênh mông khiến cả người Chân Ái bỗng run lên. Cô ngẩng đầu nhìn lên, thế này mới ý thức được mái vòm phòng sách có thể đã được thiết kế âm học chuyên nghiệp, hiệu quả cách âm tự nhiên, hay như nhà hát vậy.

Trong phòng sách cổ điển vang vọng tiếng piano rung động và kì ảo. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng vàng óng hoặc trắng tinh khiết chiếu xuóng từ của sổ kính màu, tím, xanh lam nhạt, xanh lá nhạt, hồng phấn, vàng nhạt, trắng trong,… Ánh sáng bao phủ người thanh niên ngồi trước đàn piano. Dáng người cao ráo gầy gò của anh lọt thỏm trong vầng sáng nhạt nhoà, hư ảo đến mức không thật. Anh rủ mi mắt, sườn mặt thanh tú vô cùng. Ngón tay thon dài trắng nõn chở ánh sáng rực rỡ nhảy múa trên phím đàn trắng đen.

https://thuviensach.vn

Chân Ái và Owen ở bên cạnh lắng nghe, ngay cả con vẹt vũng ngoan ngoãn nghiêng đầu bất động. Chân Á nhìn bóng dáng dong dỏng cao bên cạnh đàn piano màu trắng, trong lòng bỗng nhiên tràn ngập cảm xúc mong đợi thấp thỏm như thuỷ triều, rất xa lạ. Kể từ sau khi gặp Ngôn Tố, tình cảm này từng ngày tập kích, từng ngày rõ ràng. Khiến cô cũng không thể chỉ lén lút ngắm nhìn phía sau như trước, lần náy, cô mong đợi nhận được ánh mắt và chút hồi đáp.

Tình cảm này khiến tâm trạng cô thất thường hệt như mùa hè, thỉnh thoảng kích động hưng phấn, thỉnh thoảng đau thương vô vọng. Cô không biết, có một từ chuẩn xác hơn goi là ái mộ.

Khúc nhạc kết thúc, Chân Ái chìm đắm trong âm nhạc vĩnh hằng như thời gian, không thể tự thoát khỏi. Người có phản ứng đầu tiên chính là con vẹt, nó vỗ cánh, sung sướng nói: “Hoan hô!”

Ngôn Tố lạnh nhạt đậy nắp piano, không buồn quay đầu lại: “Ai cho mày vào?”

Con vẹt thoáng cái nhảy lên giá treo, nhìn xung quanh, ngại ngùng cất tiếng kêu: “S.A., xin lỗi.”

Tiếng nói của nó giống như người máy trẻ con, Chân Ái nghe thấy cũng mềm lòng, không nhịn được xoa đầu của nó. Tên nhóc này không quen thân lắm với cô, rụt sang một bên, bộ lông rất trơn mượt.

Chân Ái không hỏi một người một vẹt này vì sao cãi nhau, cô đặt Isaac qua một bên, đi đến trước mặt Ngôn Tố, lấy ra một tờ giấy chi chít số và chữ cái, đưa cho anh: “Mật mã của anh trai tôi, thứ anh ấy muốn nói đến là một địa điểm, nơi đó đặt đồ anh ấy để lại cho tôi. Tôi đoán anh ấy muốn tiết lộ bí mất gì đấy.”

Ngôn Tố liếc nhìn giấy mật mã, chỉ ra điều bất thường:”Cái này không giống với cái lần trước cô đưa cho tôi.”

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên gặp mặt, Chân Ái đã cho anh mật mã, anh nhìn một lần rồi vứt sang một bên, sau đó vì tính bảo mật mà cố ý thiêu huỷ. Khi ấy anh chỉ xem sơ qua nhưng anh nhớ rất rõ, nó không giống cái lần này Chân Ái đưa đến.

Chân Ái cười thản nhiên: “Ban đầu tôi không chắc chắn anh có thể giải mật mã giúp tôi hay không, dĩ nhiên phải đề phòng rồi.”

Owen sửng sốt, lo lắng Ngôn Tố sẽ tức giận, nhưng anh chỉ khẽ nhướng mày, giọng nói dường như có vẻ tán thành: “Khá lắm.”

Anh nói xong đặt tờ giấy lên đàn piano, bản thân lui về phía sau một bước, ngồi vào xe lăn, nhường ghế đàn piano lại cho Chân Ái.

Owen thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn. Anh rất vui vì cuối cùng Chân Ái đã chịu nó ra, để Ngôn Tố giúp cô. Dù rất muốn nghe, nhưng anh tôn trọng đời tư của Chân Ái hơn ai hết. Cho nên Owen không hề lưu luyến, quay người rời khỏi.

Chân Ái thoáng nhìn bóng dáng Owen, gọi: “Owen, anh đi đâu vậy?”

Owen dừng lại, đi đến vỗ vai Chân Ái, tiếng nói bình thản: “Ái, cố gắng lên.”

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn, cũng kề đến vỗ vai Chân Ái: “Ái, tôi rất mong đợi.”

Tim Chân Ái lỡ nhịp khó hiểu. Anh đang mong đợi cái gì?

Phòng sách yên tĩnh trở lại, Chân Ái ngồi trước mặt Ngôn Tố, nghe tiếng tim đập thình thịch loạn nhịp trong lồng ngự mình. Cô không có bạnm cũng không có thói quen tâm sự, đối với cô mà nói đây là chuyện hỗn loạn và khó khăn hơn cả nghiên cứu khoa học. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện chôn giấu trong lòng bấy lâu nay cuối cùng hôm nay có thể nói ra hết, cô lại đặc

https://thuviensach.vn

biệt mong dợi, nhanh chóng sử sang lại tâm trạng: “Tổ chức S.P.A. là nơi tôi đã sinh sống từ nhỏ, bên ngoài trụ sở khoa học nơi tôi sống là núi non trùng điệp bao la. Trước năm mười bảy tuổi tôi luôn sống trong không gian khép kín ấy. Đó là cả thế giới trong cuộc đời tôi, không quốc gia, không thành phố, không có rạp chiếu phim, không có khu vui chơi... Tất cả những thứ có liên quan đến xã hội đều không có,

Nơi đó kiểm soát rất nghiêm khắc. Mỗi người ra ngoài, đi đâu, đi bao lâu đều bị giám sát. Bình thướng hiếm khi có người ra ngoài, bởi vì trụ sở có rất nhiều cặp vợ chồng đều là nhà khoa học, còn có rất nhiều đứa trẻ giống như tôi, chúng tôi có thày cô, dạy chúng tôi học ngôn ngữ, làm nghiên cứu. Súng đạn, hoá chất, sinh học, có tất cả mọi ngành.

Nơi đó có một thư viện vô cùng lớn, bên trong có đủ sách kinh điển từ trước đến nay, còn có tập san nghiên cứu khoa học, còn có tập san quan trọng đưa đến mối tháng. Và cả…” Chân Ái ngại ngùng hất tóc: “Tài liệu cơ mật lấy trộm từ chính phủ các nước.”

Owen mới đi ra khỏi phòng đọc sách, bước chân khựng lại, mặt dần trắng bệch.Anh không thể hiểu, thế giới hiện nay làm sao còn tồn tại nơi như ngục giam này. Mà Chân Ái từ nhỏ đã bị nhốt tại đó, không có tự do, Owen chỉ nghĩ thôi đã thấy đau lòng.

Vẻ mặt Ngôn Tố điềm tĩnh, hơi tán tụng, tổ chức kia quả nhiên hiệu suất cao.

Thiên tài trong xã hội ngày càng ít, bởi vì những thứ khiến người ta phân tâm ngày càng nhiều, không đủ chuyên tâm, quá khó để có nghị lực và kiên trì. Mà ở thế giới của Chân Ái, họ rời xa thế giới bùng nổ thông tin, cả đời chỉ tiếp xúc với vài thứ ấy, đi sâu nghiên cứu, học tập kĩ lưỡng như thế. Thảo nào lúc Chân Ái mười bảy tuổi đã có tư cách đặt điều kiện với chính phủ.

https://thuviensach.vn

Nhưng con người đều có lựa chọn của mình. Có thể cô say mê khoa học, cam nguyện cô đơn cả đời đèn sách vất vả như thế, có thể cô tha thiết phồm hoa, tự do sống cuộc đời thoải mái phóng khoáng. Bất kể lựa chọn nào đều phải trả giá. Đây mới là sự đa dạng và muôn màu xã hội nên có.

Nhưng Chân Ái không có lựa chọn, cuộc đời của cô vừa bắt đầu đã bị cho vào khuôn đúc, bị động gánh vác sứ mạng cô đơn nhất. Xem người ta là công cụ để sử dụng, tàn nhẫn xiết bao.

Ngôn Tố nhìn Chân Ái, cô rủ mày, gương mặt trắng nõn trước su vẫn bình tĩnh, như đã sớm thành thói quen. Từ "thói quen" này khiến tim anh se thắt khó chịu, mang theo sự ấm ức xa lạ không chỗ giải toả. Mà giờ đây điều duy nhất anh có thể làm có lẽ chỉ là giải mật mã kia giúp cô mà thôi.

Anh dằn lại cảm xúc xôi trào trong lồng ngực, không khỏi cười khổ cơn tức giận không yên và sự kì lạ của mình, anh hỏi: "Tổ chức không phải chỉ có nhà khoa học và trụ xở kia đúng không?"

"Ừ." Chân Ái gật đầu. "Giống như một xí nghiệp lớn, chỉ có vài người làm nghiên cứu phát triển; thứ thật sự to lớn chình là thị trường, phân phối, marketing, chăm sóc khách hàng… Chúng tôi chỉ là một phần nhỏ nhất của tổ chức, tổ chức thật sự chắc hẳn trải rộng trên thế giới đấy."

Chân Ái vốn định giải thích ý nghĩa của câu nói sau cùng, nhưng Ngôn Tố nghe một lần đã hiểu, nói: "Tôi đoán, chình phủ các nơi, đơn vị tư nhân, đại học nghiên cứu khoa học, lũng đoạn xí nghiệp, công ty chủ chốt đều có người bị tổ chức kiểm soát, thu mua hoặc nằm vùng."

Chân Ái sửng sốt, ngơ ngác gật đầu không rõ sao Ngôn Tố lại biết, lại càng không hiểu ánh sáng chợt loé trong mắt anh giờ phút này là gì.

Ngôn Tố nói xong, nhưng trong lòng chợt lướt qua chút ý nghĩ kì lạ. Có thể vì vậy mà Chân Ái luôn nhanh chóng bị người của tổ chức tìm

https://thuviensach.vn

đượcchăng? Đâu đâu cũng có thành viên ngầm của họ. Có lẽ là y tá, giảng viên đại học, cảnh sát, thẩm phán, tài xế taxi nào đó…

Nhưng đây chỉ là suy đoán, không có chứng cứ.

Chân Ái nhẹ giọng nói: “Tổ chức bàn súng đạn, vũ khí hoá học và vũ khí sinh học nghiên cứu ra được tổ chức khủng bố hoặc đơn vị tư nhân, chính phủ của thế giới thứ ba*, kiếm được một khoản tiền lớn để mua chuộc thành viên. Những thành viên này lấy trộm thông tin, tinh hoa trong lĩnh vực công việc của mình đưa cho tổ chức. Tổ chức sẽ đưa những thông tin này cho trụ sở nghiên cứu khoa học hoặc bán qua tay với giá cao hơn. Tóm lại, tổ chức luôn luôn là phía hưởng lợi nhiều nhất.”

* Từ “Thế giới thứ ba” đã được nhà nhân khẩu học Pháp Alfred Sauvy đặt ra và sử dụng lần đầu tiên năm 1952 để gọi nhóm quốc gia không thuộc phe tư bản phương Tây, cũng không thuộc hệ thông xã hội chủ nghĩa trong Chiến tranh Lạnh. Ngày nay, từ ngữ này để chỉ các nước đang phát triển, không có chính phủ ổn định và bị phụ thuộc vào các nước phát triển.

Ngôn Tố im lặng không nói, cơ cấu càng cơ mật càng đồ sộ thì quản lí càng nghiên ngặt. Hình phạt dàng cho kẻ phản bộ và kẻ tiết lộ bí mật càng…

Anh dừng lại, không muốn suy nghĩ sâu hơn. Trong nháy mắt, bỗng nảy sinh một ý nghĩ, nếu sau này luôn luôn có thể trông chừng cô thì tốt. Nhưng anh và cô chưa có bất kì hứa hẹn và giao ước nào, cũng không có quan hệ thoả thuận bảo vệ giống Owen. Ngôn Tố cau mày, nhất định phải nghĩ cách cột anh và Chân Ái vào chung với nhau mới được.

“Anh trai tôi không có ở trong trụ sở này, tôi hỏi thăm được anh ấy đang làm việc trong cơ quan nghiên cứu khoa học khác, là hoá học. Nhưng cụ thể làm gì ,sông ở thành phố nào, tôi đều không biết. Cho dù là người thân, giữa các thành với thành viên cũng không được tiết lộ thân phận và nhiệm

https://thuviensach.vn

vụ.” Nói đến đây, Chân Ái khẽ mỉm cười, trên mặt htấp thoáng niềm hạnh phúc.” Anh trai tôi tốt lắm, anh ấy còn gửi cho tôi rất nhiều đồ chơi, với lại ngày nào cũng gọi điện thoại cho tôi, kể chuyện vui vẻ anh ấy trải qua. Suốt năm năm, từ ngày anh ấy rời khỏi nhà đến về sau anh ấy biến mất.”

Nụ cười của Chân Ái nhạt đi đôi chút. Ngôn Tố không đành lòng: “Anh ta chỉ biến mất, không có nghĩa là anh ta đã chết.”

Sắc mặt Chân Ái trở lên mờ mịt: “Nếu anh ấy biết tôi đã bỏ trốn, một mình cô đơn như vây, anh ấy nhất định sẽ lo lắng. Nếu anh ấy còn sống, anh ấy không thể nào không liên lạc với tôi suốt năm năm. Đúng, tôi thay đổi thân phận, nhưng anh ấy rất thông minh, rất lợi hại, chắc chắn sẽ tìm được tôi. Với lại tôi còn thấy được ngón tay bi chặt đứt của anh ấy, trên đó xăm tên của tôi. Có lẽ anh ấy chỉ bị thương nặng, nhưng mà…”

Vẻ mặt Chân Ái cô đơn, cúi đầu: “Tôi cảm nhận được, anh trai tôi đã sớm không còn trên thể giới này nữa rồi.”

Ngôn Tố vốn định nói anh trai cô bị nhốt, viết mật mã cho cô đi cứu anh ấy, nhưng lại cảm thấy không đúng. Một người anh trai thương em gái như vậy chắc chắn sẽ không để cô ấy dính vào nguy hiểm.

“Tôi nghi ngờ anh trai cô đã xảy ra chuyện trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ nào đó, có lẽ mật mã này có liên qua đến cái chết của anh ta.” Trong lòng Ngôn Tố xuất hiện cảm giác quái lạ: “Mật mã này làm sao đến được tay cô?”

Chân Ái kinh ngạc, khép hờ mắt: “Một ngày trước khi biến mất, anh ấy gọi điện nói cho tôi biết. Anh ấy biết có người nghe lén điện thoại, nhưng anh ấy nói người của tổ chức nhất định không giải được. Anh ấy còn bảo tôi nghĩ lại lời nói của anh ấy khi còn bé. Nhưng tôi chẳng nghĩ ra đầu mối nào cả.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố lơ đãng gật đầu. Trước đây anh chưa từng nghiêm túc nghe chuyện của người khác, từng câu từng chữ đều ghi tạc trong lòng, còn muốn hiểu rõ hơn, còn muốn hỏi cô về chuyện ba mẹ cô. Nhưng lời đến bờ môi lại xoay chuyển rất nhiều vòng, cuối cùng không hỏi ra khỏi miệng. Hôm nay cô đã nói nhiều rồi.

Anh không hỏi, nhưng Chân Ái lại nói mà chẳng có lấy một tia đau buồn: “Còn có ba mẹ tôi, họ là nhà khoa học nghiên cứu vũ khí sinh học, bởi vì vi phạm nội quy của tổ chức nên bị giết.”

Ngôn Tố hơi giật mình, nhìn chằm chằm Chân Ái, nhưng cô chỉ hơi cúi đầu, trên mặt chẳng hề có cảm xúc, trông càng an tĩnh hơn trước, an tĩnh như trái tim đã chết lặng.

Cô như đang trần thuật lại sự thật khách quan, không hề mang theo tình cảm: “Tôi biết như vậy là trừng phạt đúng tội. Thứ họ nghiên cứu đã giết rất nhiều, rất nhiều người. Giống như bom nhuyên tử. là xấu xa và tanh máu.”

Ngôn Tố nghiền ngấm, nghe ra điều khác thường: “Ai dạy cô những lời này?”

“Không ai dạy tôi cả. Họ vốn chính là như vậy!”

Hai tay cô siết thành nắm đấm, giữ chặt trên đầu gối, cả người khẽ run rẩy. Dường như đang tức giận, nhưng so với phẫn nộ thì thật ra cô bi thương và đau khổ hơn.

Ngôn Tố im lặng một lúc lâu, đối mặt với mọi chuyện của cô, anh đã không có bất kì lời nói gì có thể an ủi. Anh chậm rãi nghiêng người, đưa tay qua, thận trong phủ lên bàn tay bé nhỏ đang cuộn thành nắm đấm của cô, nắm chặt lại. Cô đột nhiên không run nữa, ngơ ngác nhìn chằm chằm tay anh, cả người cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Anh mặc kệ, tiếp tục đến gần cô, cúi đầu kề trán vào trán cô, thì thầm khe khẽ: “Ái, có nhớ lời tôi đã từng nói với cô không. Cô là cô gái lương thiện dũng cảm nhất tôi từng gặp.”

Chân Ái ngoan cố trợn tròn mắt bất động. Trán cô bị trán anh chạm vào, truyền đến sức mạnh khó hiểu. Cô chỉ nhìn thấy ngón tay thon dài dung để đánh đàn piano của anh, trắng nõn đẹp mắt đến thế, cứ như vậy nắm lấy tay cô, giống như nắm lấy tim cô. Trái tim yên lặng đau đớn run rẩy của cô lập tức có được chút an ủi và yên bình.

Tiếng nói điềm tĩnh lại làm yên lòng của anh quanh quẩn bên tai, nghe hay đến mức cô muốn rơi lệ. Cô chỉ có một bí mật như vậy, nặng nề lại đen tối. Nhưng trời ạ, cô tin tưởng anh như thế, muốn nói cho anh nghe, cô hi vong anh hiểu, hi vọng anh lắng nghe. Nhưng cô lại thấp thỏm như vậy, hi vọng anh đừng ghét bỏ, sợ anh thương hại hoặc đồng cảm. Nhưng anh không có, anh chỉ cho cô đãi ngộ công chính và cao thượng nhất, đó chính là tôn trọng.

Thấy cô hồi lâu không trả lời, anh gần như khổ sở thở dài: “Ôi, hoá ra cô quên rồi.”

Chân Ái hoàn hồn, vội vàng nhỏ giọng: “Không có, tôi nhớ mà.” Đang nói nhất thời nóng lòng, lắc đầu quầy quậy, cọ vào mái tóc rơi trên trán anh, vuốt nhẹ giữa da thịt, râm ran thẳng đến tận đáy lòng.

Anh dịu dàng nói: “Cô trốn ra được và đấu tranh với nơi đã sống lâu như vậy, điều này cần bao nhiêu can đảm. Nhìn cô bé nhỏ gầy gò thế này, từ đâu có nghị lực lớn như vậy?”

Khuôn mặt Chân Ái dần ửng đỏ, nhưng Ngôn Tố càng nắm chặn tay cô: “Từng ngày lại từng ngày, tôi phát hiện cô càng lúc càng kiên cường, càng lúc càng khiền tôi khâm phục và yêu thích.”

https://thuviensach.vn

Mặt Chân Ái hoàn toàn đỏ ửng, dè dặt ngước mắt lên, nhìn vào mắt anh. Đôi mắt màu nâu nhạt của anh lấp lánh như hồ nước mùa hè, trong veo lóng lánh, nơi đó có thể nhìn thấy được chiếc bóng nho nhỏ của mình.

Tiếng long cô khẽ run, anh thật tốt.

Thật ra thì Chân Ái còn có nỗi niềm riêng. Nếu như một ngày không lâu sau đó, mật mã giải được, cô cũng biến mất khỏi thế giới này, cô hi vọng có người nhớ được cô, nhớ được tất cả về cô. Cô hi vọng người đó là anh.

Cô cười: “Cảm ơn anh, Ngôn Tố.”

Lúc này Ngôn Tố mới chậm rãi buông cô ra, nhưng đáy lòng thoáng qua cảm giác luyến tiếc không thôi, luyến tiếc sự thân thiết kề trán nhìn vào nội tâm lẫn nhau. Nhưng cuối cùng anh vẫn ngồi thẳng người, ánh mắt chuyển sang tờ mật mã.

98. 23. 15. 85. 85. 74. 66. 93. 78. 96. 87. 65. 86.

C. E. G. P. D. O. R. X. A.U.Q. L. I.

GV. DJK. KWX.QM. RB. BC. HV. NE. UG. LT. AY. PZ. SF

943. 734. 151. 215. 186. 194. 237. 278. 117. 121. 141. 245.

49. 01. 13. 01. 71. 67. 61. 35. 45. 27. 03. 31. 35

Anh khẽ cau mày: “Tôi cần thời gian ba ngày.”

Chân Ái gật đầu, không cảm thấy bất cứ điều gì khác thường. Con vẹt trong góc vỗ cách, cất giọng oanh vàng: “Đồ ngốc, S.A. là đồ ngốc.”

Chân Ái không nhịn cười được. Ngôn Tố lạnh lùng liếc nó một cái: “Isaac, mày muốn tao nhổ sạch lông của mày à?”

https://thuviensach.vn

“Không! Không!” Con vẹt kêu to hai tiếng rồi lập tức im miệng.

Ngôn Tố không hù doạ con chim nữa, trong lòng dâng lên một tia lo lắng, anh chưa bao giờ cần giải mã lâu như vậy. Ba ngày đối với anh mà nói là quá dài rồi.

Khoảng thời gian nghe Chân Ái nói lúc nãy, một nửa não của anh đã bắt đầu vận chuyển, mật mã thêm biến thế Holmes, Virginia, Caesar, nhị phân ECC, tứ phương, Playfair, ADFGVX, Hill, Rail-fence, đổi chỗ từ đơn, thay đổi chữ số, phân tích tần số… Không đúng.

Anh ta là nhà hoá học. Danh từ riêng, năm đặc biệt có liên quan đến hoá học, chất đồng vị, bảng tuần hoàn nguyên tố hoá học, chữ cái đại diện cho nguyên tố, khối lượng phân tử điện tử… cũng không đúng.

Thậm chí trong vài phút anh đã giải ra rất nhiều câu có ý nghĩa. Nhưng chẳng có câu nào liên quan đến địa điểm, cũng không có một câu nào có thể tiến thêm một bước trong phân tích giải mã.

Ngày đó Chân Ái nói với anh: “Mật mã mà hơn một trăm chuyên gia giải mật mã giỏi nhất của CIA, tổ chức S.P.A. đều bó tay hết cách. Anh Ngôn Tố, anh muốn khiêu chiến không?”

Câu nói kia không khoa trương. Hiện giờ anh chẳng có chút đầu mối nào. Kì lạ hơn là anh mơ hồ cảm thấy hình như có chỗ không đúng.

Chân Ái ngồi bên cửa sổ xe, ngón tay trăng trắng chọc lên cửa kính, đùa nghịch vẽ từng vòng một. Kính màu tối, bóng dáng Ngôn Tố phản chiếu trên một lớp kính thật mỏng. Chân Ái dè dặt chọc mặt “anh”, đầu ngón tay có cảm giác vừa lạnh vừa trơn, cô không khỏi cười lén, cứ như chạm vào người thật vậy.

“Anh” bất động, chú tâm lái xe, vẻ mặt nghiêm túc không nói một lời. Chân Ái tự tiêu khiển trong chốc lát bỗng phát giác mình thật vô vị. Cô

https://thuviensach.vn

chậm chạp ngồi thẳng người, nghiên đầu nhìn anh. Anh và chiếc bóng trên cửa kính giống hệt nhau, lạnh nhạt không lên tiếng, không quan tâm, không ngắm nhìn, chỉ nhìn con đường phía trước. Rõ ràng đang ngiêm túc lái xe nhưng lại giống như đang suy tư gì đó.

Hôm nay là ngày đăng kí phục vụ cộng đồng, Chân Ái đến gọi anh từ sớm, nhưng trước sau anh vẫn suy tư, suốt quãng đường cũng chẳng nói năng gì cả, có vẻ tâm trạng không tốt lắm. Vẻ mặt bình lặng nhưng lại loáng thoáng hiện cảm giác âm u. Cô đoán có lẽ bởi vì anh vẫn chưa giải được mật mã kia, cho nên người kiêu ngạo lại tự phụ như anh đã tức giận.

Đang suy tư, lông mi đen nhánh của anh chợt chớp chớp lên. Chân Ái hoảng hốt, vội vàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không ngờ không ước tính cự li chuẩn, "cốp" một tiếng, gương mặt đâm sầm vào cửa kính.

Chân Ái đau đến mức cắn răng, che mũi, nước rơm rớm.

Ngôn Tố ra vẻ như nhìn thấy người ngoài hành tinh, lấy làm lạ với chuỗi hành động khó hiểu của cô, từ từ há miệng, không thể tưởng tượng hỏi: "Cô là diễn viên hài à? Hay là cô đang học tập hành động của loài chim?"

Sống mũi Chân Ái cao, cú va chạm vừa rồi không nhẹ, nghe thấy lời này của của Ngôn Tố gần như là tức chết, cô che mũi trầm giọng kêu đau: "Vào lúc này anh không cười trên nỗi đau của người khác thì sẽ chết à?"

"Khả năng quan sát và tổng kết của cô đúng là vô cùng thảm thương. Tôi cười trên nỗi đau của người khác chỗ nào chứ? Kẻ ngốc cũng nhìn ra tôi đang so sánh tập tính chung giữa cô và Isaac (vẹt)." Ngôn Tố vô cùng nghiêm túc, "Isaac cũng giống cô, rõ ràng cửa sổ sát đất mở ra một nửa, nó vẫn bay phành phạch vào cửa kính. Ngốc chết đi được. Thật không hiểu tại sao cô lại muốn học tập nó?"

Người này thật đúng là…

https://thuviensach.vn

Chân Ái che mũi lườm anh, hận khônh thể cắn anh một cái.

Ngôn Tố vẫn không tự hiểu, cau mày nghiêm túc suy nghĩ, nghĩ một lát lại gật đầu: “Tôi biết tại sao rồi. Tên của cô là Ái, tên mã của nó là I, phát âm giống nhau*. Hai người hẳn là đồng loại…”

* Trong tiếng Anh tên của Chân Ái có phát âm giống với chữ “I”.

Trong chớp nhoáng, Ngôn Tố bỗng im bặt. Tên mã? Đoạn mật mã kia… Không thể nào đơn giản như vậy. Không cần bất kì cách giải mã chuyên nghiệp nào, cũng không cần bất kì kiến thức dự trữ nào, học sinh trung học cơ sở cũng có thể giải. Không thể nào đâu.

Chân Ái không biết ý nghĩ của anh, căm giận phản bác: “Hai người mới là đông loại. Tôi không có học theo nó, vừa rồi va vào cửa kính là hành động tự phát của tôi…”

Lời giải thích này càng quái lạ hơn.

Ngôn Tố thôi nghĩ, cười: “Hành động tự phát à? Cô là tảo lam đơn bào bị nhiễm dịch kích thích trong phòng thí nghiệm tính kích ứng, hay chim nhạn mùa đông bay về phương Nam?”

Chân Ái mặt mày xám tro, quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, tức giận nói: “Hứ, từ trước đến nay tôi chẳng bao giờ ngốc nghếch suy nghĩ vấn đề từ góc độ tâm lí xã hội và quan hệ xã giao.”

Ngôn Tố sững sờ, chần chừ hồi lâu rồi mới cất lời: “Ồ, hiểu rồi. Cảm ơn nhắc nhở.” Anh lại nói: “Trở về chuyện chính, cô thấy tôi nhìn cô, cô khẩn trương như thế làm gí? Quay đầu liền đâm sầm vào cửa kính?” Cuối cùng tròng mắt xoay chuyển: “Hàng động này của cô giống hệt loài chim.”

Chân Ái hung tợn trừng mắt nhìn anh, cũng không quan tâm đến tâm trạng của anh, hầm hè một tiếng: “Không phải tôi đang lo lắng anh không

https://thuviensach.vn

giải được mật mã, lòng tự tôn bị tổn thương, nổi cáu với tôi sao? Thôi đi, một ngày đã qua mà vẫn chưa giải được mật mã, trách sao ngay cả vẹt cũng khinh thương anh."

Ngôn Tố kinh ngạc nhướng mày, có vẻ vất vả lắm mới hiểu: "Tại sao không giải được mật mã thì tôi phải nổi cáu với cô? Sự học là vô hạn mà. Tuy trước mắt tôi chưa gặp phải mật mã nào làm khó tôi, nhưng tương lai rồi cũng sẽ gặp phải thôi."

Lúc anh nói câu này, đôi mắt ngập tràn sự mong đợi với thách thức chưa biết, tựa như trẻ con khát khao học hỏi.

"Nếu như tôi kiêu ngạo đến mức đó thì thật sự vô trí rồi."

Chân Ái che cái mũi đau nhức, vô thức sững sờ. Vốn lo lắng anh khó chịu vì mật mã, hiện giờ cảm xúc thấp thỏm này đã tan thành mây khói. Ngược lại tâm tư của anh thuần khiết và bao la đến thế, khiến cô vô cùng xấu hổ. Nghĩ đến bản thân gặp phải công tác khó khăn trong nghiên cứu liền dần dần nản chí, không nên đâu Chân Ái!

Cô nhìn đường nét gương mặt tuấn tú của anh, cảm thấy tràn ngập lòng tin và sức mạnh, lại có phần xấu hổ, vừa rồi nhất thời cãi nhau đã nói quá đáng rồi. Lúc cô nghĩ phải cứu vãn thế nào, Ngôn Tố lại cho thấy thuộc tính đáng đánh đòn của anh.

Anh thay đổi giọng nói đạm bạc vừa rồi, thản nhiên nói một câu: "Vả lại, không pahỉ còn có người nào đó tốn năm năm dưới sự hỗ trợ lớn lao của hơn một trăm chuyên gia giải mã giỏi nhất, trải qua trăm nghìn cay đắng… cuối cùng đưa mật mã đến tay tôi sao?"

Chân Ái: "…"

Cô oán hậ ngồi dựa vào ghế, có thể phát huy nghệ thuật châm biếm đến mức này, cô quả thật phục anh.

https://thuviensach.vn

Hai mươi ba giờ phục vụ cộng đồng bang New York mà toà tuyên được chia ra làm bảy lần, có đủ nội dung để chọn. Địa điểm phục vụ bao gồm công viên cộng đồng, trại trẻ mồ côi, viện phúc lợi, viện điều dưỡng, trại cai nghiện, thư viên, viện bảo tàng, nhà tù,…

Lúc đăng kí, Chân Ái nhìn nội dung và nơi phục vụ đến hoa cả mắt, giống như đứa trẻ bước vào cửa hành đồ chơi, chọn trái chọn phải, cảm thấy cái nào cũng tốt, cái nào cũng muốn thử.

Ngôn Tố lạnh nhạt ngồi bên cạnh, khinh thương cô: "Từ ý nghĩ nghiêm khắc của phục vụ cộng đồng mà nói, nó là một loại hình phạt. Vẻ mặt của cô có thể nào hợp với tình cảnh một chút hay không? Đừng biểu hiện hồ hởi như ăn kẹo như vậy."

Người đẹp da đen chịu trách nhiệm đăng kí nhướng mắt, liếc nhìn cô qua mắt kính, vô cảm nhìn xuống.

Chân Ái thu lại vẻ hưng phấn trên mặt, chậm rãi ngồi thẳng người, ngón tay dài chọc chọc tờ giấy, vô cùng mong đợi vầ thành kính nói: "Cái này, cái này, cái này, … Tôi chọn bảy loại."

Ngôn Tố: "…"

Này này, cô có nghe lời anh vừa nói không đấy?

Trong khoảng thời gian hai người đăng kí, đầu Ngôn Tố vẫn xoay quanh mật kia, vận chuyển cực nhanh.

Trong hai mươi bảy giờ sau khi anh nhận mật mã, anh đã thử vô số cách giải. Thậm trí anh còn phân tích ra vài địa chỉ chình xác và tồn tại trong thực tế. Nhưng theo lời Chân Ái, anh của cô rất chắc chắn ngoại trừ Chân Ái ra không ai có thể giải được.

Tại sao anh ta chắc chắn như vậy?

https://thuviensach.vn

Một đống địa chỉ Ngôn Tố phân tích ra đó hoàn toàn có thể phân tích bằng não người và tần suất trên máy vi tính. Anh không cho rằng hơn trăm chuyên gia mật mã đều ăn không ngồi rồi. Anh có thể giải được thì chắc chắn họ có thể làm được, chẳng qua là vấn đề thời gian thôi. Có lẽ trong năm năm này, những địa điểm, công trình và người hiển thị trong mật mã đều đã bị điều tra vô số lần.

Mãi đến vừa rồi Ngôn Tố mới đột nhiên phát giác đây không phải là mật mã. Thứ đơn giản nhất, thường thấy nhất bị khoác lên cái nhãn mật mã, mổ xẻ máy móc dĩ nhiên không tìm được đáp án chính xác. Nhưng nếu sự thật là cái anh đoán kia, như vậy… Anh chuyển mắt lẳng lặng nhìn Chân Ái, cô đang hồ hởi điền vào bảng đăng kí… Như vậy cô đã lừa anh.

Anh yên lặng rời mắt đi. Người đẹp da đen cầm lấy sột soạt điền xong, nhướng mắt hỏi Ngôn Tố: “Anh thì sao?”

“Giống như cô ấy”

Ngôn Tố trả lời không chút do dự, nói xong mới phát giác không khí như vậy rất vi diệu, cô hớn hở chịu trách nhiệm lựa chon, anh không tỏ bất kỳ vẻ gì, cứ như người chồng vâng lời và phục tùng vợ.

Hà, anh khẽ cười.

Trên đường trở về, tâm trạng Chân Ái vẫn rất tốt, tựa vào cửa sổ vẽ vòng vòng. Mà vẻ mặt Ngôn Tố bình tĩnh đến hết hoàn mĩ, chẳng hề nhìn ra điểm khác thường.

Chân Ái vẫn không phát hiện, nhẹ nhõm và vui vẻ nói muốn đi đây đi kia phục vụ. Ngôn Tố im lìm lắng nghe, đến lúc cô dừng lại thì thình lình nói: “Tôi đã nghĩ ra mật mã rồi.”’

Chân Ái khẽ trầm trồ: “Nhanh vậy à?”

https://thuviensach.vn

Lòng cô đột nhiên phấn khởi. Đợi lâu như vậy cuối cùng cũng đã xuất hiện ánh sáng ban mai, cuối cùng có thể đi xuôi theo tin tức anh trai để lại. Dường như cho đến giờ phút này, cuộc đời của cô ngoại trừ nghiên cứu ra đã bắt đầu có mục đích khác vậy.

Rất nhiều lời đến bờ môi, nhưng cô chỉ nói: “Cảm ơn anh nhé, Ngôn Tố.”

Ngôn Tố không trả lời. Lúc đầu anh từng nghĩ, khoảnh khắc giải được mật mã, anh muốn nghiêm túc quan sát biểu cảm của Chân Ái, vui sướng, kích động, sùng bái… Nhưng thật sự đến giờ phút này anh lại khăng khăng nhìn về phía trước, cong cong khoé môi: “Tôi không ngờ mật mã này lại đơn giản như vậy. Hoặc không thể là mật mã.”

Anh hơi cong tròng mắt, liếc nhìn Chân Ái qua gương chiếu hậu.

Chân Ái cười ngại ngùng: “Anh tôi nói, chỉ cần đọc nhiều sách thì tôi nhất định có thể giải được. Nhưng tôi đã đọc rất nhiều sách mà vẫn không hiểu.”

Ngôn Tố nghe xong cành chắc chắn đáp án của anh là đúng. Anh cũng cười cười: “Anh trai cô còn nói với cô chuyện khác đúng không?” Dứt lời, anh lại liếc nhìn cô lần nữa.

Chân Ái phát hiện có điều không đúng. Từ lúc bắt đầu, lời nói của anh đều có ý ngập ngừng. Mà cô biết Ngôn Tố không phải như vậy.

Ngôn Tố thấy cô cứng đờ người, trong lòng đau nhói, thôi cười: “Thứ cô đưa tôi không phải là toàn bộ đúng không?”

Chân Ái run lên, sớm nên nghĩ đến anh sẽ nhìn ra. Cô bỗng nhiên nhớ lại lời anh trai nói: Chỉ cần đọc nhiều sách tự em nhất định có thể giải đáp. Nhưng nếu em không giải được mà tìm người giúp đỡ, người giải mã giúp em nói nó rất đơn giản, nghi ngờ đây không phải là toàn bộ, vậy rất có thể

https://thuviensach.vn

anh ta đã thành công giải được bước đầu tiên. Sau đó em hãy dùng cách anh dạy tiếp tục giải bước sau. Nếu em tin tưởng anh ta thì cùng anh ta giải, nếu em không tin, anh vẫn tin rằng em có thể giải được mật mã còn lại.

Lòng Chân Ái dậy tiếng thình thịch. Với trí thông minh của Ngôn Tố, nếu anh có thể nhìn ra mật mã thì làm sao không nhìn ra ý đồ của cô chứ?

“Anh trai cô rất thông minh. Anh ta nói đây là một mật mã, đáp án là địa điểm. Anh ta đã lừa tất cả chuyêngia dùng cách giải mã chuyên nghiệp đi phân tích, càng chạy càng xa. Đồng thời, anh ta cũng che giấu một sự thật, giải mật mã này không chỉ dừng ở một bước.”

Chân Ái nghe thấy lời của anh, sắc mặt trắng bệch. Ngôn Tố nói đúng, đây là mặc định ngầm giữa cô và anh trai cô.

“Căn cứ vào mật mac này, toàn bộ mười mấy địa chỉ trực tiếp phân tích được đều là giả. Đáp án chính xác của bước đầu tiên không phải là địa điểm. Nhưng chỉ cần có kết quả bước đầu tiên thì sẽ có cách giải.” Cảnh sắc ngoài cửa sổ lưu chuyển trong mắt anh, không nhìn ra cảm xúc. “Tôi muốn biết, nếu như tôi cho cô biết kết quả bước đầu tiên, tiếp theo cô sẽ làm thế nào? Dựa theo kế hoạch ban đầu của cô, nói với tôi mật mã không giải được, sau đó lén lút đi xử lý à?”

Chân Ái không ngờ anh đã nhìn thấu tất cả, cô lúng túng xấu hổ không dám nhìn anh, nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi đã giấu anh.”

Ngôn Tố khẽ nói: “Không sao cả, đó là bí mật quan trọng với cô. Cô rất cẩn thận, vì có điều giữ lại và che giấu, nên mà.”

Lần đầu tiên anh hiểu lòng người như vậy. Đáy lòng Chân Ái lạnh lẽo, hoảng sợ nhìn anh. Anh trông như rất rộng lượng, đáy mắt chẳng hề ấm áp. Chân Ái biếtú nói thật từ đầu, chắc chắn Ngôn Tố sẽ giúp cô. Nhưng cô vẫn cứ nói rằng cô đã nói tất cả cho anh biết, sau đó len lén giấu đi một phần.

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu: “Anh muốn trách tôi thì nói đi.”

Ngôn Tố rất bình tĩnh: “Không muốn nói.”

“Tại sao?”

“Thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Trong nháy mắt, Chân Ái nhue thể đi chân trần đứng trong trời đông tuyết phủ rét mướt, cô nhìn màu xanh biếc sum suê ven đường mà đáy lòng vắng lặng. Cô không ngồi yên nữa, trông thấy phía trước sắp tới khúc cua thì vội nói: “Dừng ở ngân hàng phía trước đi, tôi muốn làm vài việc.”

Ngôn Tố đỗ xe ở ven đường, Chân Ái vừa cởi dây an toàn vừa khẽ nói: “Anh đi trước đi, lát nữa tôi gọi taxi.”

Ngôn Tố quay đầu nhìn cô: “Tôi chờ cô.”

“Không cần.” Chân Ái cố gắng nở nụ cười, một lòng muốn xuống xe nhưng dây an toàn cứ như đối nghịch với cô vậy, làm thế nào cũng không cởi được. Cô vừa vội vừa xấu hổ, mặt đỏ bừng, nắm tay như nổi cáu đập thật mạnh vào chốt dây cài.

Bàn tay trắng trẻo rất quen thuộc đưa đến, sượt qua mu bàn tay cô, hơi lạnh. Anh kề người đến, ngón tay vừa nhúc nhích, dây an toàn liền bung ra. Cô nhìn nửa bên mặt của anh gần ngay trước mắt, tuấn tú, lạnh nhạt, chẳng tỏ vẻ gì, Chân Ái càng không có mặt mũi nào. Không đợi anh ngồi lại, cô đã đẩy cửa xe tháo chạy như bay.

Ngôn Tố ngước mắt, nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô lao đi trên con phố rợp bóng cây phong, cau mày. Trong anh ngập nỗi chán nản và thất bại khôn tả. Rõ ràng là một chuyện nhỏ nhặt đến mức không thể nhỏ hơn, không biết tại sao anh lại để ý đến vậy?

https://thuviensach.vn

Trên lý trí, anh biết rõ tính tình cẩn thận cảnh giác của Chân Ái và cả thiên tính bất an đa nghi của cô. Nhưng trên tình cảm, anh lại vẫn tức giận khó hiểu, giận bản thân mình sao không chiếm được lòng tin của cô, lòng tin tuyệt đối.

Anh không rõ, cũng không biết nên biểu đạt thế nào. Tình cảm, hà, buồn cười. Từ lúc nào anh lại suy nghĩ đến vấn đề tình cảm nhỉ? Nhưng bây giờ cô cũng nhạy cảm, áy náy lại xấu hổ bỏ chạy. Đây không phải là kết quả anh muốn.

Anh phiền não và bất an một cách khó hiểu, lồng ngực đẩy lên nỗi ngột ngạt không sao tả nổi, anh giơ tay lên nện một đấm thật mạnh trên tay lái. Nện xong anh lại ngạc nhiên, tại sao anh phải tức giận? Cú đấm đó đụng phải công tắc trên xe. Anh nhìn theo ánh sáng nhạt màu, trên cột mốc chỉ đường viết rõ hữ Maple Street - đường Cây Phong. Nơi Chân Ái biến mất là ngân hàng số 10 đường Maple. Địa chỉ này rất quen thuộc, chính là một trong mười ấy địa chỉ sai giải ra từ mật mã của anh Chân Ái.

Trong lòng nt dâng lên cảm giác chẳng lành khó hiểu, lập tức đẩy cửa xuống xe. Sáu tiếng súng liên tiếp xuyên qua tán cây phong um tùm trên con phố, từng bầy chi, vươn lên trời xanh.

Một giây sau, chuông báo động kêu to, ngay sau đó lại một tiếng súng nổ, tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự tĩnh lặng của khu phố. Người ở cửa ngân hàng cạy tứ tán khắp nơi như điên.

Lòng Ngôn Tố chìm sâu xuống. Lá phong rơi xào xạc, đàn chim bay cuồng loạn, anh chạy về phía ngân hàng như một cơn gió, kéo theo một đoá hoa màu đen giữa màn chim bay lá rụng.

Chân Ái thất hồn lạc vía cahạy vào ngân hàng, tâm trạng xuống đến mức thấp nhất. Ban đầu cô dự định như vậy, chờ Ngôn Tố giải được bước đầu tiên, cô sẽ dùng chìa khoá mật mã anh trai cho cô hoàn thành bước còn lại.

https://thuviensach.vn

Mới đầu cô thật sự không tin tưởng bất kỳ ai, chỉ có thể dựa vào mình. Hiện tại cô đã tin tưởng anh nhưng lại không nỡ để anh bị liên luỵ. Anh thông minh như vậy, nhìn rõ mồn một ý đồ và tâm tư của cô. Anh chắc chắn đã giận rồi.

Cô có thể nghĩ đến, nếu như không ohải tuân theo giới luật "thận trọng từ lời nói đến việc làm", nhất định anh sẽ sầm mặt, kiêu ngạo và nghiêm túc tuyên bố: "Cô Chân Ái, từ nay cô đã mất đi tình hữu nghị của tôi."

Cô dừng bước, trong đầu tưởng tượng vẻ mặt và giọng nói của anh, tâm trạng rõ ràng ủ rũ như rất buồn cười. Anh nhất định ở bên ngoài đợi cô, vẫn nên nhanh nhanh chút làm việc trở về làm hoà thôi.

Mười một giừo sáng, trong ngân hàng có rất nhiều người. Chân Ái ghi tên trên quầy đăng ký, liếc nhìn số đăng ký của nhân viên phục vụ, phân ra nhiều loại khác nhau. Trước Chân Ái còn mười mấy người đến sử dụng dịch vụ két sắt mật mã cá nhân. Quy trình mở két mật mã cá nhân phức tạp, bình quân một người phải tốn mười mấy phút, xem ra cô phải chờ đến chiều rồi.

Ồ, hay là bây giờ mời Ngôn Tố đi ăn đi. Mời anh ăn ngon anh sẽ không giận nữa đâu nhỉ! Nhưng cô còn chưa kịp quay người đã phát hiện không khí xung quanh xảy ra biến hoá.

Nổi gió rồi.

Có tiếng vèo vèo bay qua tai cô còn nhanh hơn cả tốc độ âm thanh, gần như lúc này, tiếng súng điếc tai nổ vang bên màng nhĩ. Tất cả dường chỉ như xảy ra trong phần nghìn giây, mọi người gào thét, bên kia quầy tiền bay phấp phới.

Tiếng ra lệnh lớn lối và tuỳ tiện của một người đàn ông vang vọng cả ngân hàng: 'Tất cả quỳ xuống!" Toàn bộ khách trong đại sảnh lập tức quỳ rạp xuống đất, ôm đầu run rẩy theo phản ứng bản năng.

https://thuviensach.vn

Nhưng phản ứng đầu tiên của Chân Ái là quay đầu lại. Đứng ngược sáng, người đó mặc chiếc áo thun màu xám và quần rộng, tay trái tuỳ ý bỏ vào túi quần, tay phải cầm một khẩu súng tự động, nhìn thẳng về phía Chân Ái như đã nhứm trúng cô.

Hai người chỉ cách nhau hai, ba mét, Chân Ái nhìn họng súng đen ngòm, toàn thân cứng đờ. Gương mựt người đàn ông tuấn tú và thanh thoát, giơ súng đứng hiên ngang như một pho tượng điêu khắ. Chiếu áo rất mỏng bao lấy thân thể cơ bắp cuồn cuộn, mang theo vẻ đẹp thể thao rắn rỏi, thậm chí có thể hình dung bằng từ gợi cảm.

Chân Ái bất động, hiện tại quỳ xuống không còn kịp nữa, ngược lại sẽ vì thế mà gây ra phản ứng cho kể cầm súng. Nhưng lạ thường thay cô không hề sợ hãi. Trong đầu chợt loé lên một ý niệm: Bởi vì đi cùng Ngôn Tố, cô không mang theo súng. Nhưng bởi vì tính cảnh giác nên cô mang theo kim tiêm ống nghiệm chưa độc tố thần kinh, chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với ngườì trước mặt này, cô có thể lấy mạng gã trong một phát.

Nếu như gã chỉ cướp ngân hàng, cô sẽ khoanh tay đứng nhìn. Dù sao dùng độc giết người dễ dàng nhưng sau đó là một đống phiền phức. Nhưng nếu gã muốn giết người thì cô không thể ngoảnh mặt làm ngơ được.

Còn đang nghĩ, ánh nắng sau thân người kia chợt loé lên. Bảo vệ ngân hàng đứng ở đại sảnh đã rút khẩu súng ngắn trong túi, vừa ngắm vào sau lưng kẻ cướp, vừa ra hiệu cho Chân Ái quỳ xuống tránh ra.

Tim Chân Ái thoáng thót đến tận cổ họng, chuẩn bị nằm sấp xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng một tiếng súng vang lên, người ngã xuống lại là bảo vệ. Kẻ nổ súng chính là một bảo vệ khác. Trong hai bảo vệ có một tê là đồng phạm của lũ cướp. Xuất hiện hai phạm nhân, kế hoạch của Chân Ái lập tức bị nhỡ.

https://thuviensach.vn

Ngực phải người bảo vệ trúng đạn, trong nháy mắt máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, anh ta đau đớn đến mức cắn chặt răng, nằm dưới đất co gật từng cơn. Mọi người ôm đầu quỳ dưới đất thấy thế sợ đến mức càng không dám lộn xộn, có cô gái trẻ nghẹn ngào khóc nức nở.

Giữa đại sảnh, người đàn ông sừng sững bất động, vẻ mặt lạnh léo cùng cực, liếc nhìn Chân Ái rồi đột nhiên giơ súng lên trời bắn một phát. Chiếc đèn chùm to lớn gần cửa bị bắn đứt, rơi thẳng xuống. Hàng vạn mảnh thuỷ tinh trút xuống mặt đất, trong tiếng ầm vang đinh tai nhức óc, đèn chùm rơi vỡ chỉ còn bộ khung và bụi phấn, bừa bãi hỗn loạn chắn trước cửa kính.

Chân Ái lùi về phía sau theo phản xạm nhưng rõ ràng mảnh thuỷ tinh vỡ bay đến nhanh hơn cô. Vài miếng thuỷ tinh bay sượt qua khắp thân thể cô, có một miếng thậm chí sượt qua gò má cô, đau như bị dao khắc lên mặt. Cô giẫm lên mảnh thuỷ tinh ngã xuống đất, lại bị vài miếng thuỷ tinh đâm vào cánh tay và lòng bàn tay.

Cô đau đến mức lòng phát run, nhưng cắn răng không thốt ra một tiếng. Trong khoảnh khắc tiếng súng vừa dứt, đại sảnh trống trải đột nhiên vang lên tiếng chuông báo động, đèn đỏ loé lên – có nhân viên ngân hàng ấn chuông báo động.

“Khốn khiếp!”

Chân Ái nghe thấy người khách bên cạnh mắng. Cô vô cùng hoảng hốt, vừa định bò dậy kéo anh ta lại, nhưng không ngờ chàng trai hơn hai mươi kia quay người về phía bảo vệ và tên côn đồ kêu: “Arch!”

Tên bảo vệ giả tên Arch “ầm” một tiếng kéo ngăn bàn ra, quát “Jack” rồi ném hai khẩu súng đến. Giọng nói kia ngông cuồng và táo bạo như thể cướp ngân hàng là trò đùa.

Trong số khách hàng còn một tên đồng bọn! Chân Ái ngẩng đầu lên trơ mắt nhìn hai khẩu súng bay qua đầu mình, rơi vào tay tên thanh niên tên

https://thuviensach.vn

Jack kia.

Jack rất thành thạo một tay giắt khẩu súng ngắn vào co, một tay nắm khẩu súng bắn tỉa nhằm vào chuông báo động màu đỏ trên bức tường đối diện, đạn bay ra ngoài "đoàng" một tiếng, chuông báo động vỡ tan tành.

Chân Ái kinh ngạc nhìn, lòng chùng xuống. Khoảng cách chừng ba mươi mét, bán kính chuông báo động không đến bốn mươi centimét, người này bắn súng rất chuẩn. Không đúng, có chỗ nào không đúng.

Chuông báo động vỡ nát, thế giới đã yên tĩnh. Jack sải bước chạy nhanh đến nhảy lên quầy, hai chân dang rộng bằng vai, đứng vững trước cửa sổ vỡ tan tành, ôm súng bắn tỉa lướt qua nhìn hai nhân viên thủ quỹ núp ở bên góc bên trong, gằn từng chữ: "Mẹ kiếp ai nhấn chuông báo động?"

Câu nói kia khiến ngân hàng yên lặng như tờ, mấy vị khách nữ lúc nãy nức nở đều tái mặt, kinh hãi nhìn Tu La địa ngục đứng cao cao trên quầy kia. Lời nói bình thường không lạ lẫm, nhưng lại đang nhắc nhở mọi người gã sắp giết người.

Nhân viên bên kia quầy sợ đến mức hồn bay phách tán, không ai dám thừa nhận.

Jack cười: "Không thừa nhận thì tao sẽ giết hết chúng mày."

Nói rồi giơ súng lên. Bên kia quầy vang lên một loạt tiếng sợ hãi và tiếng sột soạt né tránh,mà cùng lúc đó, toàn bộ người bên này đau khổ bịt tai lại. Tim Chân Ái đột nhiên thắt từng cơn, vì người xa lạ kế tiếp có thể chết trước mặt cô.

Nhưng trong khoảnh khắc gã giơ súng lên, đột nhiên một giọng nữ run rẩy và cứng cỏi truyền đến: "Là tôi nhấn…" Lời còn chưa dứt đã vang lên ba phát súng lên tiếp.

https://thuviensach.vn

Máu tươi trên quầy thuỷ tinh như đoá hoa mai đỏ nở rộ.

“Rachel! Trời ạ! Không!” Đồng nghiệp của nạn nhân buồn bã khẽ khóc nức nở, lại không dám lên tiếng, tiếng khóc đè nén, tức tưởi.

Con tin bên ngoài yên lặng như tờ, rối rít nhắm chặt mắt, mặc cho từng dòng nước mắt long lanh chảy xuống. Đó là giọt nước mắt của con người có lòng thương hại, có lương tri, chảy xuôi vì cái thiện và cái ác của đồng loại.

Chân Ái nhìn chằm chằm giọt máu trên thuỷ tinh, đôi mắt bỗng chốc hoen đỏ. Tại sao sinh mệnh con người yếu ớt như vậy? Tại sao con người phải tàn sát đồng loại của mình chứ? Bi phẫn và nỗi đau trong lồng ngực bắt đầu trào dâng như núi lửa trước phun trào chực chờ nhấn chìm cô. Hai tay cô xiết chặt thành nắm đấm, ngón tay như muốn găm vào da thịt, nhưng không hề cảm thấy đau đớn.

Cô hận không thể giết chúng, giết chúng. Cô chỉ hiểu lấy bạo chế bạo như thế nào. Mở quạt thông gió trong ngân hàng, đập kim ống nghiệm xuống đất để cho chúng chết hết! Chết hết!

Nhưng lại đáng chết là nơi này còn có nhiều người vô tội như vậy.

Jack không hề nao núng, nhận lấy chiếc túi to từ tay Arch vứt vào bên kia quầy, khẩu súng trong tay quơ quơ với người ở bên trong: “Chúng mày mau chóng bỏ tiền vào!”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4.3

Type: Zii

Lúc này, tiếng chuông báo động lại vang dội ở chân trời, dậy đến từ bên ngoài ngân hàng. Chân Ái lập tức quay đầu, trong nháy mắt cửa ngân hàng được cảnh sát bạo động bao vây, mọi người cầm súng, toàn bộ họng súng nhắm vào ngân hàng, chờ cấp trên ra lệnh.

Chân Ái sửng sốt, không thể nào! Hàng loạt những chuyện vừa xảy ra trong ngân hàng không thể nhiều hơn năm mươi giây. Trong thời gian ngắn như vậy, nhiều cảnh sát chống bạo động nhue thế ở đâu ra?

Cửa kính của ngân hàng trống trơn, bị chiếc đèn chùm khổng lồ vỡ tan tành chắn lại. Tên vừa rồi cầm súng tự động đã không thấy bóng dáng. Chân Ái nhìn quanh, phát hiện gã đã sớm thản nhiên sai khiến con tin trói lẫn nhau, ngồi thành một vòng lớn dọc theo đại sảnh.

Gã đang dùng con tin làm lá chắn, để tránh cảnh sát bên ngoài nổ súng bắn. So sánh với vẻ bình tĩnh của gã, hai tên còn lại hơi luống cuống.

Anh vừa đi theo gã xua con tin vừa hỏi: “King, sao cảnh sát đến sớm vậy chứ?”

Tên cầm đầu được gọi là King hoàn toàn chẳng phản ứng. Jack là tên nhỏ tuổi nhất trong số chúng, trẻ tuổi hăng máu mắng: “Đúng là lần sau khó giải quyết hơn lần trước, gần đây đám chó này đến càng lúc càng nhanh.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái lần nữa phát giác có điều bất thường, vụ cướp này rất bất thường. Đang suy nghĩ thì King đột nhiên chĩa súng vào cô, cặp mắt kia vô cùng trống rỗng, không chứa đựng bất cứ cảm xúc gì. Chân Ái cảm thấy người này rất quái lạ, mà bên cạnh lập tức có một cô gái đi đến, cầm sợi dây trói tay Chân Ái lại. Chân Ái không phản kháng, nhưng cảm thấy lúc cô gái kia trói cô đã nhét đoạn dây kéo nút buộc vào tay cô. Chân Ái hơi giật mình quay đầu nhìn cô ấy. Nhưng vẻ mặt cô ấy bình tĩnh, chẳng mảy may nhìn Chân Ái, đưa bàn tay cho người tiếp theo trói lại. Trong lúc lơ đãng người tiếp theo trói cô ấy cũng lén lút sử dụng cách giống vậy. Trong lòng Chân Ái ấm áp khó hiểu, mắt cay cay, không phải vì mình mà vì niềm tin đã mất nhưng tìm lại được.

Ngân hàng ở ngã tư đường, cách đoạn đỗ xe vài trăm mét. Lúc Ngôn Tố chạy đến, đám người trước mặt tản ra khắp nơi và xe hơi tự động nhường đường.

Vừa chạy đến đã thấy xe cảnh sát. Anh bất chấp hết, chạy như bay thẳng đến ngân hàng, nhưng lúc sắp đến cửa đột nhiên lại dừng bước. Anh muốn cứu cô, anh không thể đi vào.

Cách tấm cửa kính, Ngôn Tố nhìn Chân Ái từ đằng xa. Tất cả đều gục xuống đất, chỉ có cô đứng nghiêm, nhìn súng tự động trên tay côn đồ chẳng hề chớp mắt, không sợ hãi, không vui buồn. Hệt như lúc cô đứng trước mặt bất cứ người nào, lẳng lặng ngẩn đầu theo thói quen. Không biết tại sao anh bỗng nhiên đau lòng.

Anh sớm nên phát hiện, chỉ khi ở bên anh cô mới ngốc nghếch, mới chậm chạp, mới dẩu môi, mới cười gằn, mới đỏ mặt, mới chứa đủ loại cảm xúc hoặc vui sướng, hoặc buồn bã, hoặc ngượng ngùng, hoặc áy náy... và mới cuối đầu.

Anh luôn giễu cợt cô chậm chạp, tại sao đến giờ phút này anh mới phát hiện kẻ thật sự chậm chạp chính là anh? Tại sao cho đến giừo phút này anh

https://thuviensach.vn

mới hiểu những điều ấy đã là niềm tin tột bậc của cô.

Đèn chùm thuỷ tinh khổng lồ rơi xuống đất, mảnh vỡ bắn tung toé như bọt nước, cũng trong khoảnh khắc đó, cô hoàn toàn bị che lấp khỏi tầm nhìn. Nhưng anh biết rõ, cách chiếc đèn chùm gần như vậy, cô chắc chắn bị thương.

Anh an toàn đứng bên ngoài, chiếc đèn chùm to lớn kia như nện vào lòng anh. Trong mười mấy giây dài đằng đẵng, anh không thể suy nghĩ bình thường, đầu óc trống rỗng. Nhưng cuối cùng anh là Ngôn Tố, đứng chưa đến nửa lhuts liền khôi phục tỉnh táo, xoay người đi mà không quay đầu lại.

Từ lúc tiếng súng vang lên đến bây giờ là bốn mươi bảy giây, cảnh sát đã đến. Vậy, ai đã báo cảnh sát?

Bên ngoài ngân hàng nhanh chóng tập trung vô số xe cảnh sát và cảnh sát, nháo nhác cả lên. Không khí trong ngân hàng lại vô cùng thoải mái. Dĩ nhiên thoải mái chỉ có mấy tên cướp, nhất là King. Mấy mươi con tin ngồi vây quanh đại sảnh, xây nên pháo đài chống đạn tuyệt hảo cho ba bọn họ. Chẳng được bao lâu, bên ngoài bắt đầu có cảnh sát kêu bỏ vũ khí đầu hàng sẽ khoan hồng. Rõ ràng toàn là lời nói nhảm. Jack cười thấy khinh thường.

Trong lúc chờ lấy tiền, King bỗng đề nghị: “Chúng ta chơi một trò chơi đi, ai chơi với bọn tao thì ưu tiên quyền được đưa ra ngoài nhé!”

Đám con tin ngơ ngác nhìn nhau, cẩn thận và cảnh giác. Có một người đàn ông trung niên da đen nói: “Đưa phụ nữ và trẻ con ra ngoài trước đi.”

“Mày chắc chứ?” King cười, giọng nói âm trầm: “Tên trò chơi của bọn tao là trò chơi giết người.”

Người vốn còn tưởng rằng đã thấy ánh sáng hy vọng ánh mắt bỗng trở nên hoảng sợ. Gã nói “đưa” ra ngoài, là theo tư cách thi thể hay sao? Người vốn kỳ vọng được điểm danh toàn bộ đều cúi đầu.

https://thuviensach.vn

King lắc lư khẩu súng trong tay: “Chúng mày đã không muốn thì tao chọn người nhé. Tao thích số mười ba xui xẻo này. Bọn tao có ba người, chọn thêm mười người trong số con tin.”

Gã chậm chạp nói, thốt từng câu từng chữ rõ ràng, từng câu từng chữ đều như đến từ địa ngục. Đến khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cố hết sức cúi đầu, sợ gã chọn mình. Tất cả đều biến thành đà điểu, vùi đầu vào bóng tối run rẩy, cứ như không ngẩn đầu lên thì đám xấu xa này sẽ không nhìn thấy bạn vậy.

Nhưng tốc độ King rất nhanh, đầu tiên liền chỉ về phía một nữ sinh viên. Nữ sinh viên kia đi cùng với bạn trai, thấy Jack và Arch đến kéo mình, cô ấy hoảng sợ rúc vào bạn trai bên cạnh, vừa tránh né vừa khóc thét: “Đừng! Đừng! Cứu em, Hanry cứu em!”

Bạn trai cô ấy cũng luống cuống, tay bị trói ra phía sau, nhưng dùng cằm kẹp chặt lấy bả vai bạn gái, khóc lóc cầu khẩn: “Xin các người, đừng, đừng làm hại cô ấy!”

Chân Ái thấy vậy mà hãi hùng khiếp vía, sợ chúng không kiên nhẫn sẽ nổ súng bắn chết chàng trai này. Nhưng chúng không làm vậy, chỉ đá cậu ta một cú thật mạnh. Cô nữ sinh gào thét đấm đá loạn xạ, nhưng cuối cùng cũng không lay chuyển được, bị chúng kéo vào vòng tròn, ném xuống đất.

Khuôn mặt những người xung quanh đều đau khổ và sợ hãi. Chân Ái nghe thấy tiếng khóc cực khẽ của người phụ nữ bên cạnh: “Trời ơi hãy cứu chúng con. Thượng đế, xin hãy cứu chúng con.” Trong ngực người phụ nữ kia ôm đứa bé hai tuổi, đứa bé không hiểu chuyện gì xảy ra, lại rất ngoan ngoãn, không khóc cũng không nói, chỉ có đôi mắt đen láy tò mò nhìn xung quanh.

Trong tiếng khóc thút thít từng hồi, King nhanh chóng chọn ra chín người, vẫn còn một người cuối cùng. Giờ khắc này tim mọi người đều thót

https://thuviensach.vn

lên, cầu nguyện thần linh khắp nơi, cứ như đây là đường sống cuối cùng của họ. Vận rủi đừng giáng xuống, đừng giáng xuống, ai cũng thành kính cầu khẩn, không hề ý thức được họ khẩn cầu bản thân may mắn là đang khẩn cầu một người vô tội khác đi chết.

King nhìn một vòng, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Chân Ái, khoé môi bình tĩnh dần dần hiện lên một nụ cười quái gở. Tim Chân Ái hơi trĩu nặng, chỉ thấy gã chậm rãi giơ súng lên, chỉ về phía đứa bé của người phụ nữ bên cạnh: “Mày là đứa thứ mười.”

Jack và Arch liền đi lên kéo đứa bé trong ngực người phụ nữ, người phụ nữ thoáng cái như thế giới hoàn toàn sụp đổ, vô cùng đau thương cầu khẩn: “Đừng, xin các người đừng làm hại nó. Nó chỉ là một đứa bé, nó là con của tôi.”

Jack chẳng hề lưu tình, tát bốp vào mặt cô ấy, khoé môi người phụ nữ chảy máu ngay tức thì, nhưng lúc ngã xuống đất vẫn cắn chặt lấy áo con mình không nhả ra.

Đứa bé cũng cảm thấy không ổn, khóc oà ầm ĩ. Người xung quanh đều đỏ mắt nhưng bất lực, mọi người hối hận khi nãy cầu nguyện không nhân tiện cầu luôn cho đứa bé này, bây giờ thắng lợi sinh mệnh của họ đã mất đi hào quang, không còn cảm giác may mắn nữa.

Jack kéo mạnh đứa bé khóc lớn ra, nhưng người mẹ này như lên cơn điên, hàm răng cắn đến chảy máu, nhìn như đã gãy, mắt cũng hằn lên tia máu đỏ bừng, như dù thế nào cũng không chịu nhả ra.

Chân Ái lẳng lặng nhìn, không biết tại sao cô bỗng rất muốn biến thành đứa bé được người mẹ cắn không nhả kia.

“Khoan đã.” Cô lạnh nhạt ngẩn đầu, nhìn King trong vòng tròn, bình tĩnh nói: “Tôi đổi cho cô bé.”

https://thuviensach.vn

Hôm này là ngày cuối cùng trong chuỗi ngày hành nghề của ba Eva Diaz, ông Diaz – cảnh sát địa phương N.Y.T. Là người sinh ra và lớn lên tại N.Y.T., ông yêu tha thiết thành phố nhỏ tiếp giáp New York, tuy không phồn hoa nào nhiệt nhưng ấm áp hữu tình hơn xa nơi này. Dân số không nhiều, khung cảnh tuyệt mỹ, trên đường phố luôn mang cảnh tượng an bình vui thích. Gần đến buổi trưa, còn vài giờ trước lúc nghỉ hưu, chuông báo động vang lên. Ngân hàng ở đường Maple xảy ra vụ cướp có súng, hai người chết, ba mươi mấy người bị uy hiếp.

Đây là vụ án ác liệt chưa từng có trong lịch sử N.Y.T.. Ông Diaz theo đội rời khỏi sở, thi hành nhiệm vụ lần cuối cùng. Ông đã sớm mất nhiệt huyết và sự xông xáo thời trẻ, chỉ còn trách nhiệm và sự kiên gan lẳng đọng theo năm dài tháng rộng. Và cho đến lần cuối cùng, ông khát vọng và chờ đợi trở về an toàn.

Sau khi đến hiện trường, cảnh sát Wilker ngày đầu tiên nhận ca lập tức hành động, chỉ huy phân công, phong toả đường, xin điều động S.W.A.T. (*), mọi việc trật tự đâu ra đấy.

(*) S.W.A.T. là viết tắt của cụm từ Special Weapons And Tactics – Đội Chiến thuật và Vũ khí đặc biệt, là một thuật ngữ dùng để chỉ một đơn vị chiến thuật ưu tú trong các cơ quan thi hành pháp luật. Họ được đào tạo để thực hiện các hoạt động có nguy cơ cao nằm ngoài khả năng của lực lượng cảnh sát thông thường như: Thực hiện giải cứu con tin và các hoạt động chống khủng bố, phục vụ bắt giữ tội phạm có độ nguy hiểm cao và tội phạm có vũ trang hạng nặng.

Ông Diaz trông thấy bóng dáng Ngôn Tố trong lớp lớp cảnh sát. Anh đang cầm điện thoại di động, lại đứng tren xe cảnh sát khiến chuông báo động xe kêu inh ỏi. Anh vẫn không tự biết, vô cùng nghiêm túc chụp hình.

“S.A.!” Ông Diaz lớn tiếng gọi anh.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nghe tiếng quay đầu lại, nhảy xuống xe đi về phía ông, còn chưa đến gần đã ra lệnh: “Lập tức xin trợ giúp từ tổ phân tích hành động của FBI.”

Ông Diaz nói: “Chúng tôi đã gửi xin phép rồi. Đúng lúc mấy thám tử của FBI đang nghỉ phép tại đây, có thể đến ngay lập tức. Nhưng những người khác đi máy bay phải mất một giờ.”

Wilker ở bên cạnh nhìn, không rõ thái độ cung kính của ông Diaz với người thanh niên này, khẽ ho một tiếng: “Ông Diaz, làm sao anh ta biết nội bộ cảnh sát chúng ta phải mời tổ phân tích hành động FBI?”

Ông Diaz còn chưa kịp nói, Ngôn Tố đã lạnh lùng quay đầu nhìn Wilker: “Giả dạng làm bảo vệ và khách, mang theo ít nhất ba loại súng, gọi điện thoại cho cảnh sát từ trước... Tất cả dấu hiệu đều cho thấy đây không phải lần đầu chúng gây án. Mà tôi xem tin tức, biết mấy tháng trước FBI đã từng truy bắt nhiều vụ cướp ngân hàng có thủ đoạn tương tự ở nhiều bang tại vùng Trung Đông. Vì vậy anh hiểu chưa?”

Wilker hơi giật mình, hỏi lại: “Nhưng rốt cuộc anh là ai?”

Ông Diaz vội vàng giới thiệu: “S.A.YAN, cố vấn phân tích hành động, phân tích mật mã của CIA và FBI, đã từng giúp chúng ta phá rất nhiều vụ án ở N.Y.T..”

Wilker sửng sốt, đương nhiên anh từng nghe tiếng tăm của Ngôn Tố, nhưng dù thế nào cũng không ngờ rằng người này trẻ như vậy. Trước khi anh đến nhậm chức cũng biết N.Y.T. có nhiều nhân tài, thậm chí từng nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải đến thăm hỏi Ngôn Tố. Nhưng người trẻ tuổi như vậy đứng trước mặt mình, trong lòng cảnh sát trị an Wilker ba mươi tám tuổi này sinh chút cảm giác không thoải mái.

Anh đang do dự lần đầu gặp mặt có nên bắt tay hay không, nhưng người trước mặt chẳng hề chủ động chút nào.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này, “S.A., ngưỡng mộ đã lâu!”

Một người đẹp tóc vàng mặc thường phục không biết xuất hiện từ đâu, chìa tay về phía Ngôn Tố.

Ngôn Tố khó chịu cau mày, hôm nay sao lại có nhiều người không liên quan mà anh không biết thế này? Đều là đi ngang qua hay sao? Hai tay anh vẫn bất đônhj bỏ trong túi áo khoác, vẻ mặt lạnh lùng.

Người đẹp ngẩn người, đưa tay có chút lúng túng.

Ngôn Tố hờ hừng liếc nhìn cô: “Chuyên gia đàm phán à?”

“Tôi tên Lily.” Người đẹp kinh ngạc mở to hai mắt: “Sao anh thấy được?”

“Phiền cô giữ chút đạo đức nghề nghiệp.” Ngôn Tố không đếm xỉa đến câu hỏi của cô ấy, lấy điện thoại ra cúi đầu xem xét, chuyển mang hình sang phía cô: “Đây là điện thoại quầy ngân hàng, gọi vào, bảo bọn cướp thả bảo vệ bị thương trước. Nếu như có thể, để nhân viên y tế của chúng ta vào khiêng ra.”

Wilker cau mày, bất mãn với thái dộ tự chủ trương của Ngôn Tố, nhưng phải thừa nhận phuonge pháp và tốc độ phản ứng của Ngôn Tố đúng là đáng kinh ngạc. Lily nén lại thái độ quẫn bách, vội vàng cầm lấy điện thoại trên bàn điều khiển.

“Chờ một chút.”

Ngôn Tố đột nhiên nhìn thẳng vào màn hình trên bàn điều khiển. Nơi đó nối liền hình ảnh với một camera giám sát còn lại trong ngân hàng, những cái khác đều bị bọn cướp làm hỏng rồi, chỉ còn cái này bên trong quầy, khá bí mật, nhưng vừa hay có thể từ phía sau nhìn thấy toàn cảnh đại sảnh ngân hàng.

https://thuviensach.vn

Trong đoạn phim trắng đen, ba người cầm súng kéo người từ nhóm con tin vây thành một vòng lớn, ai ai cũng ra sức giãy giụa. Lily nhìn chằm chằm màn hình giám sát, lại nhìn về phía toà nhà ngân hàng đối diện, che miệng lại: “Trời ạ, bọn chúng muốn làm gì?”

Ngôn Tố không nói một câu, ánh mắt nghiêm túc tìm kiếm. Chân Ái ngồi bên dưới góc phải màn hình, tay bị trói, không nhúc nhích. Anh khắc chế liếc nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô, lòng dạ đau đớn như bị dao cùn cứa phải.

Hung phạm bắt đầu cướp lấy đứa trẻ trong ngực người phụ nữ, Chân Ái đột nhiên cử động, chắc nói gì đó, bởi vì ánh mắt mọi người trên màn hình đều tập trung vào cô. Tên trẻ tuổi nhất chĩa súng về phía Chân Ái.

Toàn thân Ngôn Tố bỗng lạnh buốt. Nhưng người kia chỉ cầm nòng súng vỗ vào mặt Chân Ái, quay đầu nói gì đó với người đàn ông chính giữa. Gã nhanh chóng kéo Chân Ái đến, cởi sợi dây phía sau cô, đẩy cô đến giữa đại sảnh. Rồi ra lệnh cho tất cả những người còn lại ở vòng ngoài quay lưng đi, không cho nhìn vào giữa.

Như thể...kế tiếp là cuộc tàn sát long trọng.

Ngôn Tố đứng trong cơn gió phất phơ, lúc này mới phát giác một giây đó anh đã đổ mồ hôi lạnh cả người, lạnh thấm vào lòng.

Mười người đã ngồi hết giữa sảnh, tạo thành một vòng tròn nhỏ. Jack và Arch lục soát bằng lái xe của mọi người đặt trước mặt King, sau đó đứng sau gã như hai pho tượng hành quyết.

King không nói nhiều, ngoại trừ đôi mắt thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng ma quỷ, còn lại gã trông như một người đàn ông dịu dàng, tướng mạo xuất chúng. Chỉ tiếc nụ cười của gã không thể khiến cho bất cứ ai cảm thấy an ủi. Gã ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngón tay gõ từng cái một qua mười cái bằng lái xe dưới đất, mỗi một cái gõ, gã nhướng mắt nhìn vào chủ nhân của

https://thuviensach.vn

nó. Ánh mắt âm trầm mà tràn đầy ý cười, mỗi người trông thấy ngực đều lạnh buốt.

Sau khi gã nhìn xong, khẽ cười: “Trò chơi giết người bắt đầu!”

Mười người ngơ ngác nhìn nhau, đang lúc kinh hoàng lại bất an, “Chờ một chút.” Một người đàn ông tóc xù kêu lên: “Đưa anh ta ra ngoài. Anh ta ở cửa, cảnh sát không cần đến đây.”

Người đàn ông chỉ vào bảo vệ nằm ở cửa chảy máu không ngừng.

King rủ mắt, nhìn bằng lái xe dưới đất: “Asa Excalib.”

Người đàn ông tên Asa nhỏ giọng trả lời.

King cúi đầu đăm chiêu. Toàn thân Chân Ái bắt đầu căng thẳng, lo có thể nào gã đột nhiên bộc phát, giết người thanh niên “nói nhiều” này. Nhưng ngay khi đó, điện thoại ở quầy vang lên.

Ngôn Tố nhìn màn hình giám sát chăm chú. Trong khoảnh khắc điện thoại vang lên, King ngẩn đầu, ra hiệu với Jack, Jack lập tức đi đến nghe điện thoại. Vị trí của gã cách camera giám sát rất gần, gương mặt trẻ tuổi hiện rõ lên rõ nét, tầm hơn hai mươi. Trong ba người này, gã nằm vào vị trí bị sắp xếp yếu thế nhất.

“Tôi là Lily Dert – chuyên gia đàm phán Sở Cảnh sát thành phố N.Y.T., có thể nói cho tôi biết các anh cần gì không?”

Jack bực bội nói vào điện thoại: “Bảo người của cô rút lui cả đi.” Nói xong gã quay đầu lại nhìn King, tiếng nói không còn luống cuống như lúc vừa rồi: “Chúng tôi không cần gì cả.”

Lily không hề tức giận, ôn hoà và trôi chảy nói: “Nhưng chúng tôi cần anh giúp đỡ.”

https://thuviensach.vn

Dù sao Jack cũng trẻ tuổi, mang chủ nghĩa anh hùng, thốt lên: “Làm gì?”

Giọng nói của Lily hết sức êm dịu: “Chúng tôi có thể mang người bị thương ở cửa ra không? Anh ta sắp chết, chúng tôi sẽ không vào đại sảnh, chỉ bảo nhân viên y tế khiêng anh ta ra ngoài cứu chữa thôi.”

Jack chẳng hề quan tâm đến chuyện kiểu này, nhưng vẫn nói: “Cô chờ một chút.” Đặt điện thoại xuống đi xin ý khiến King.

Lúc này Chân Ái đưa lưng về phía camera giám sát bỗng quay đầu lại, nhìn về phía này một cái. Ngôn Tố sửng sốt, màn hình quá nhỏ, anh không thấy rõ nhưng anh vẫn có cảm giác đôi mắt đen láy của cô đang nhìn anh. Nhưng một giây sau, cô lại lạnh nhạt quay đầu đi.

Sau vài giây, Jack trở lại, cầm lấy điện thoại cất giọng vô cùng lạnh lùng: “Bảo bác sĩ chờ thêm một chút đi, lát nữa còn có vài người, cho các người mang đi hết.”

Dứt lời lập tức cúp điện thoại.

Lời này khiến tinh thần mười người chính giữa lại càng căng thẳng. King cười điềm nhiên: “Đừng lo, trò chơi kết thúc nhanh thôi, chỉ cần chúng mày đủ thông minh, vòng đầu tiên đã tìm ra hung thủ rồi.”

Người xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, thấy được nỗi hoảng sợ trong mắt đối phương, càng thêm bối rối.

“Trò chơi này có tên: Ai Là Hung Thủ. Mà tao là thẩm phán.” King nghiêm mặt, “Trò chơi bắt đầu. Trời tối, xin nhắm mắt!”

Mười người đều hoá đá. Thế này là gã muốn chọn một “hung thủ” trong nhóm họ, sau đó giết người!

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi sẽ không tự giết lẫn nhau, anh đừng hòng được như ý.” Cô gái ngồi đối diện Chân Ái lạnh lùng mắng.

King rủ mắt lại nhìn cô ta: “Amber Smith.”

Cô gái tên Amber cắn môi, lặp lại: “Chúng tôi sẽ không làm sát thủ của anh!”

Sắc mặt King tối đi, “Ồ, người không tuân thủ quy tắc trò chơi đều phải chết.” Jack đứng phía sau gã vô cảm giơ súng lên.

Chân Ái vừa định ngăn cản thì cô gái bên cạnh Amber vội vàng can, gắng sức nói: “Chúng tôi sẽ tuân thủ quy tắc.” Đây chính là cô gái vừa rồi trói tay Chân Ái nhưng đưa dây rút.

“Susie, tôi rất thích tính thức thời của cô.” King lẳng lặng dời mắt, Jack cũng dời nòng súng: “Đừng để tao lặp lại. Trời tối, xin nhắm mắt.”

Trải qua một lần phong ba, phòng tuyến trong lòng mọi người đã căng thẳng đến cực hạn, chuyện này nối tiếp chuyện kia, tuyệt vong và bất lực nhắm mắt lại. Chân Ái liếc nhìn nữ sinh viên rời khỏi bạn trai kia, cô ấy nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt đẫm lệ, đôi môi tái nhợt vì sợ hãi, run rẩy như sắp gục ngã.

Chân Ái lẳng lặng nhắm mắt, một màu tối đen. Cô nghe thấy King đứng lên, chậm rãi đi quanh vòng tròn nhỏ, bước chân đều đặn và vững vàng, vòng qua phía sau cô, không nặng không nhẹ vỗ một cái lên bả vai cô.

Chân Ái giật nảy mình. Vài giây dài dằng dặc sau đó, cuối cùng King cũng quay lại ngồi xuống, nói chậm rãi: “Mời sát thủ hành động.”

Chân Ái ngồi trong bóng tối thuộc về riêng mình, tiếng tim đập bên tai, vang dội toàn bộ thế giới. Một giây sau, cô mở mắt ra bình tĩnh nhìn King. Giờ phút này trong đại sảnh chỉ có cô và những con quỷ này mở mắt.

https://thuviensach.vn

Mắt King hiện lên những tia sáng vui vẻ, tiếp tục ra lệnh: “Mời sát thủ giết người.”

Chân Ái lẳng lặng nhìn thẳng vào gã, vẫn không cử động. Một giây sau lại một giây, im lìm như cái chết.

King thoáng cười khẩy, ra lệnh lần nữa: “Mời sát thủ giết người.”

Khoé mắt Chân Ái thấy họng súng đen ngòm chuyển về phía mình, cả người cô căng thành dây cung, đầu óc trống rỗng, nhưng bản năng vẫn không thể chọn người khác đi chết. Cô cắn chặt hàm răng, chậm rãi và cứng ngắc giơ cánh tay phải lên, chỉ thẳng vào mắt King.

Ý cười trong đôi mắt người đàn ông có biệt hiệu King trong thoáng chốc biến mất gần hết, trống rỗng đến mức chẳng còn một tia cảm xúc. Jack nhìn sang, đôi mắt hiện lên một vẻ tán tụng dành cho vẻ đẹp của cô, vài giây sau, cuối cùng cũng nghiêng đầu, nheo mắt lại nhắm bắn.

Máu cả người Chân Ái đều đông lại, vẫn bất động chỉ vào King. Không phải chỉ ai giết ai sao? Mày không tuân theo quy tắc trò chơi đấy. Đồ chết nhát!

Cô chỉ vào gã, đột nhiên cảm thấy buồn cười, cũng không nghĩ nhiều, khoé môi lền hiện lên ý cười giễu cợt. Ngạo nghễ lại mỉa mai, giống như muốn dìm ba người đàn ông bọn chúng vào đống bùn.

Xem ra King hiểu nụ cười của cô, gương mặt thoáng hiện vẻ quái dị, nhưng ổn định lại nói: “Tạm thời thêm một quy tắc, sát thủ không được chọn thẩm phán, cũng chính là tao. Ván này huỷ bỏ, mời sát thủ nhắm mắt.”

Chân Ái sừng sốt, hoàn toàn không ngờ còn có một chút khí phách. Cô cảnh giác nhìn gã, lại nhìn khẩu súng trong tay Jack. Jack tuân theo ý của King, lạnh lùng thu hồi súng.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ Chân Ái mới nhắm mắt lại. Sau khi rơi vào bóng tối lần nữa, tim cô lập tức đập điên cuồng, cảm xúc sợ hãi như thuỷ triều cuốn sạch toàn thân, xương cũng nhũn ra như ngâm vào axit.

King đã chọn sát thủ lần nữa, lần này không phải Chân Ái.

“Mời sát thủ hành động.”

...

“Mời sát thủ hành động.”

...

Trái tim vừa mới ổn định của Chân Ái lại chìm vào căng thẳng. Sát thủ mới sẽ làm gì? Cô có thể không giết người, nhưng người khác liệu có lựa chọn giết cô hay không? Nghĩ như vậy, cô lại hoảng hốt lần nữa.

Trong bóng tối trầm lắng truyền đến tiếng nói ác nghiệt đến mức chẳng có chút nhiệt độ của King: “Sát thủ đã giết người, xin nhắm mắt.”

Tim Chân Ái đập thình thịch.

“Trời sáng, xin mở mắt.”

Mọi người kinh hoàng mở hết mắt ra, cảnh giác và sợ hãi nhìn người bên cạnh.

“Người bị giết là...” Tiếng nói của King mang theo sự phán quyết, thu hút ánh mắt cầu sinh của mọi người, gã rút ra một tấm thẻ trong đống bằng lái xe giơ lên.

Chân Ái ở gần, thấy đó là một chàng trai châu Á rất trẻ tuổi, chàng trai trên tấm thẻ cười rất rạng rỡ. Tay phải King vừa bóp, tấm thẻ gãy làm đôi rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Gã tuyên bố: “Ko Nakamura.”

Chàng trai gốc Nhật bị điểm tên ngạc nhiên, ánh mắt hoặc vui mừng hoặc thương xót của mọi người chuyển đến gương mặt cậu ta, chỉ nghe “đoàng” một tiếng súng nổ, tức thời trán cậu ta xuất hiện một chấm đỏ, dòng máu như yêu ma che đi nửa gương mặt dữ tợn của cậu ta. Cậu ta vẫn kinh ngạc mở to mắt, há hốc miệng, nhưng đã không còn kịp tranh cãi hay xin tha, ngã thẳng xuống trong ánh mắt không thể tin của mọi người.

Đại sảnh yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều không thể tin sự thật mình vừa chứng kiến. Họ cứ trơ mắt, nghẹn họng nhìn một người bị giết như thế.

Sau vài giây yên tĩnh.

“Cậu ấy là bạn của tôi.” Một cô gái Nhật Bản khóc lớn, đau xé tim gan gào thét: “Là ai? Trong các người là ai chọn giết chết cậu ấy. Đứng ra, đứng ra đi.”

Câu nói này đã làm những người còn lại tỉnh ngộ. Đúng vậy, ngay trong chúng ta có một hung thủ ẩn hình, hắn lựa chọn thiếu niên Nhật Bản này làm vật hi sinh. Người kế tiếp cũng sẽ lựa chọn đến mình thôi! Những người còn lại kinh hoàng, run rẩy, nhưng lại im lìm bắt đầu quan sát người khả nghi xung quanh.

Chân Ái thấy tiếp tục như vậy tâm lý mọi người sẽ bị nỗi nghi ngờ nuốt chửng, cô nghĩ ngợi, quyết định dời mục tiêu, rất tài tình nói với cô gái kia: “Cô tỉnh táo một chút, cẩn thận tên Jack kia nổ súng bắn cô đấy.”

Lời này rất hữu hiệu, cô gái lập tức im miệng. Lúc này nữ sinh viên cũng khóc: “Đúng, kẻ giết người là Jack, không phải bất cứ ai trong chúng ta. Bọn chúng mới thực sự là hung thủ, là ác quỷ chân chính.”

https://thuviensach.vn

King đã nhận ra ý đồ của Chân Ái, khẽ cười khẩy, không hề nao núng ra lệnh: “Bây giờ chúng mày có thể xác nhận ai là hung thủ rồi.”

Không có ai lên tiếng, nhưng trong lòng mỗi người đều cân nhắc, những người từng gặp mặt một lần hoặc chưa từng gặp mặt ở ngân hàng, đến cùng ai là hung thủ.

King không thấy ai trả lời, rất thoải mái nhún vai: “Một khi đã vậy, chúng ta bắt đầu vòng hai. Trời tối, xin nhắm mắt. Mời hung thủ tiếp tục giết người.”

Cuối cùng gã cười nhạt: “Người kế tiếp bị giết là ai? Chúng mày không muốn tranh thủ cho mạng sống của mình sao?”

Lời nói của ác quỷ như virus sinh sôi trong lòng người, vì một chút hy sinh vong tồn, ranh giới của thiện và ác trong con người ta bắt đầu tan rã.

Nữ sinh viên không kiềm được nữa, đột nhiên trợn trưng mắt như lên cơn điên, chỉ vào người da đen khi nãy đã nói thả phụ nữ và trẻ con ra ngoài trước: “Hung thủ chính là hắn! Lúc vào ngân hàng hai người Nhật xì xào bàn tán nói hắn da đen. Chỉ có hắn mới có thù oán với người Nhật, nhất định là hắn giết. Hắn là hung thủ!”

Người da đen khiếp sợ nhìn cô gái chằm chằm, lên án kịch liệt: “Tôi không có.” Vừa nói vừa bối rối nhìn khẩu súng trong tay Jack, vội vàng giải thích, “Tôi hoàn toàn không nghe thấy họ nói gì, là cô ta bịa đặt. Cô ta đang vu khống.”

Susie thấy tất cả đều rối loạn, vội vàng hỏi cô gái Nhật Bản: “Rốt cuộc là sao?”

Cô gái kia cúi đầu: “Chúng tôi nói hắn, hắn còn trợn mắt nhìn chúng tôi.” Cô đột nhiên ngẩn đầu, chỉ vào người da đen, “Nhất định hắn nghe thấy. Hắn đang nói dối.”

https://thuviensach.vn

Vào giờ khắc này, bất kỳ lý do bé nhỏ không đáng kể nào cũng trở thành nguyên nhân giết người.

King cười hài lòng: “Chúng mày xác định là hắn?”

Nữ sinh viên nghiến răng: “Xác định!”

Người da đen tuyệt vọng gào thét: “Tại sao cô muốn hại tôi? Cô mới là hung thủ. Mọi người, cô ta mới là hung thủ đấy! Cô ta là người đầu tiên xác nhận người khác. Cô ta là hung thủ!”

Đại sảnh hỗn loạn cả lên, ánh mắt mọi người đều dao động giữa hai người này, trong tiềm thức xác định mục tiêu là hai người này, không quan tâm canh bạc này không phải trò chơi, mà là nhân mạng.

“Đúng!” Người đàn ông tóc xù tên Asa quay đầu nhìn về phía nữ sinh viên, cười khẩy: “Nếu như nói có thù oán với cậu người Nhật đã chết, tôi nhớ lúc hai người lấy sổ có xảy ra tranh chấp, cậu ta còn mắng cô “đần độn”.”

Lời này vừa thốt ra, mặt nữ sinh viên trắng bệch, mà cô gái tóc vàng cũng phụ hoạ: “Vâng, tôi đã thấy. Cậu ta suýt nữa đánh nhau với bạn trai cô ta.”

Hiển nhiên trận phong ba này càng hấp dẫn sự chú ý, càng nhiều người phụ hoạ: “Tôi cũng nhìn thấy.” Ngay lập tức người người đều nổi điên, đều góp thêm một viên gạch phán quyết cái chết cho nữ sinh viên.

Sắc mặt cô gái trắng bệch, chỉ vào người da đen gào khóc: “Không phải tôi, hung thủ là hắn, chính là hắn!”

Chân Ái sững sờ nhìn đám người chỉ chỉ trỏ trỏ căm phẫn sục sôi trước mắt, bỗng cảm thấy mọi người đều biến thành ác quỷ mặt mũi méo mó, dữ

https://thuviensach.vn

tợn và kinh khủng. Amber đối diện hô hào mọi người bình tĩnh, nhưng tiếng nói đã sớm bị nhấn chìm.

Trong đám người không biết có ai kêu lên: “Vừa rồi cô còn nói hung thủ không phải trong chúng ta mà là Jack nổ súng. Câu nói này chính là minh chứng cô thẹn với lòng.”

Đầu Chân Ái như bị ai gõ một gậy thật mạnh. Một câu nói thật vì sao lại thành chứng cứ phạm tội chứ? Nhưng tất cả đều điên rồi, càng nhận định nữ sinh viên là hung thủ.

King cười nhạt: “Ai cho rằng cô ta là hung thủ thì giơ tay.”

Một cánh tay, hai cánh tay... chậm rãi giơ lên. Chân Ái rất muốn giải thích thay cô ấy, nhưng đám người trước mặt đều là ác quỷ, chỉ cần Chân Ái nói một lời bảo vệ cho cô ấy cũng sẽ bị phán là hung thủ. Làm thế nào mới có thể khiến mọi người thanh tỉnh đây? Suy cho cùng cô nên làm thế nào?

Nhìn những cánh tay biểu quyết, nữ sinh viên sợ hãi đến mức rơi lệ, cô vừa lăn vừa bò lết tới giữa vòng tròn, thê lương kêu gào: “Không phải tôi, thật sự không phải tôi. Mọi người đừng giơ tay, đừng biểu quyết nữa! Van xin mọi người, đừng biểu quyết! Không phải tôi, tôi không phải hung thủ!”

Đã có bốn người giơ tay. Chân Ái, Amber, Susie và Asa đều không có ý giơ tay, ánh mắt tuyệt vọng của nữ sinh viên ngay tức thì rơi vào người da đen còn đang suy nghĩ, cô lập tức quỳ gối bò qua, bắt lấy tay của anh ta: “Xin lỗi, xin lỗi. Tôi tin anh, đừng giơ tay, đừng giơ tay. Tôi không phải hung thủ, không phải!”

Trên mặt người da đen thoáng qua nét đau khổ, đôi mắt đen sẫm loé lên ánh lệ: “Tôi thật sự không phải hung thủ.”

https://thuviensach.vn

Nữ sinh viên gật đầu lia lịa, nhìn chằm chằm anh ta: “Anh không phải, anh không phải.”

Người da đen lắc đầu, nước mắt càng long lanh: “Nhưng cô, vừa bắt đầu đã xác nhận tôi. Chỉ có hung thủ thật sự mới nghĩ hết cách lừa gạt mọi người giết chết người thường. Cho nên chính là cô.”

Nữ sinh viên run lên, hả miệng nhưng chẳng nói được gì cả, liền trơ mắt nhìn người da đen rơi nước mắt, giơ bàn tay lên.

Anh ta nói: “Xin lỗi, tôi phải cứu mình.”

King khẽ nhướng mày, cầm lấy một tấm bằng lái xe, hình ảnh cô gái má lúm như hoa trên đó lập tức bị bẻ gãy: “Diana Martin, năm phiếu hành quyết.”

Diana thét lên xông ra ngoài, nhưng một tiếng súng vang lên, cô mềm oặt ngã xuống vũng máu, chẳng còn động tĩnh nữa. Người may mắn còn sống sót ánh mắt dại ra, vừa rồi họ bởi vì sợ hãi mà nổi điên, nguyền rủa hung thủ chết đi. Nhưng tiếng súng vang lên lần này lại cảnh tỉnh mọi người, sinh mệnh còn trẻ như thế đã bị huỷ trong tay bọn họ. Là họ đích thân đưa cô gái này lên bục hành quyết. Không ai cảm thấy may mắn hoặc được cứu vớt, nhưng đồng thời trái tim đã vô cảm đến mức không còn áy náy và thương hại.

Mà tin tức huỷ diệt hơn còn đang ở phía sau. King khẽ cười: “Giết nhầm người thường, trò chơi tiếp tục.”

Lily đặt điện thoại xuống, trầm ngâm: “Không cần điều kiện, cự tuyệt đàm phán, còn nói sẽ tiếp tục giết người.”

Wilker sửng sốt: “Không suy xét rút lui? Vì sao chúng phải làm vậy?”

https://thuviensach.vn

Ông Diaz thở dài: “Tuy tôi rất hiếm gặp nhưng phải thừa nhận, trên đời có một bộ phận người lấy giết người và ngược đãi làm thú vui.” Nói xong nhìn về phía Ngôn Tố, hy vọng anh có thể đưa ra bình luận.

Nhưng Ngôn Tố không nghe thấy, đang tỉ mỉ nhìn chằm chằm màn hình. Đây không chỉ là ngược đãi bình thường, mà còn là vấn đề tâm lý. Thủ đoạn tạo áp lực của tên cầm đầu này khá đặc biệt.

Trên màn hình đem trắng không thấy rõ vẻ mặt của người khác, cũng không nhìn thấy mọi người đang nhắm hai mắt. Vì vậy lúc King đứng dậy đi một vòng quanh mười người, Lily lòng đầy nghi ngờ: “Gã đang làm gì thế?”

King thoáng vỗ vai Chân Ái, trở về chỗ cũ.

Ngôn Tố cau mày cực khẽ. Anh nhìn thấy Chân Ái giơ tay lên, chỉ về phía King, mà súng của Jack chuyển đến trước mặt Chân Ái. Nhưng người xung quanh chẳng hề có phản ứng.

Đây là trò choie giết người ư? Ngôn Tố không hề nghĩ ngợi cầm lấy điện thoại, nhưng Jack thu hồi súng. Chân Ái tạm thời không gặp nguy hiểm.

Đợi không kịp rồi!

Ngôn Tố nhìn camera giám sát, nói thật nhanh: “Chuyên gia đàm phán, cô hãy nghe cho kỹ! Tên cầm đầu tầm 31-33 tuổi, áo thun ngắn quần rộng, ống quần cho vào ủng, thói quen ăn mặc điển hình của bộ binh. Vũ khí là súng tự động M10 đã cải tiến, súng chuyên dụng của bộ đội đặc chủng. Quân nhân sẽ không giết hại người dân, gã bị khai trừ khỏi quân đội. Gã thù hận xã hội và quốc gia, cảm thấy bị lợi dụng, bị phản bội, nội tâm vô cảm, lực khống chế mạnh, rất thông minh, khinh thường kiểu ngược đãi thuần tuý, thích tàn phá về mặt tinh thần. Gã đang chơi trò chơi giết người. Cô không cần đàm phán với người này, bởi vì gã tuyệt đối không tiếp nhận.”

https://thuviensach.vn

Lily nhìn anh, khâm phục lại kinh ngạc.

“Nhưng cô có thể bắt tay từ hai người còn lại. Tên nguỵ trang làm bảo vệ kia chỉ bắn một phát súng, bắn vào vị trí không hiểm, gã không muốn giết người, cũng không chủ động giơ súng. Vừa bắt đầu gã đã bắt con tin làm bức tường người, gã chú trọng an toàn. Mục tiêu của gã là cướp, sau đó rời khỏi. Tên trẻ tuổi kia nông nổi bộp chộp, xem cướp bóc là trò vui, một khi gã ý thức được nguy hiểm thật sự gã cũng sẽ trở thành kẻ bùng nổ đầu tiên. Cho nên nhiệm vụ của cô là khiến gã ý thức được việc hiện tại gã làm khác với tưởng tượng của gã.”

Nói xong, Wilker bên cạnh bất mãn: “S.A., anh không phải cảnh sát và đặc vụ, anh không phải chịu trách nhiệm nào về lời nói vừa rồi. Nếu như chọc giận...”

“Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể chịu trách nhiệm với mọi câu nói của tôi.” Ngôn Tố lạnh lùng ngắt lời anh ta, nhìn anh ta bằng ánh mắt u ám. Giờ khắc này dường như anh đã mất đi phong độ trước giờ.

Wilker giận đến run người: “Anh...”

“Cậu ấy nói đúng cả.” Tiếng nói xa lạ từ phía sau truyền đến, người chạy đến là đặc vụ FBI – Nell. Cô ta và Ngôn Tố từng hợp tác nhiều lần, gặp mặt không cần giới thiệu nữa.

Cảnh sát trị an Wilker định giới thiệu bản thân, nhưng Nell nhanh chóng vào cuộcc, lập tức nhìn về phía Ngôn Tố: “Chúng tôi truy bắt tên cướp giết người này gần một năm rồi. Phác hoạ về gã là quân nhân giải ngũ, kỹ thuật trôm cắp rất cao, đánh thuê cho người khác, xem cướp bóc là trò vui và thử thách, không có lòng trắc ẩn, xem sinh mệnh như trò đùa. Ngoài ra tài nguyên phong phú.”

Ngôn Tố bắt được điểm mấu chốt, lập tức hỏi ngay: “Cô nói là gã, một người.”

https://thuviensach.vn

“Vâng. Biệt hiệu của gã là King, hai người đi theo gã thường xuyên thay đổi, bởi vì sau khi tạo băng nhóm cướp hơn mười ngân hàng, người biệt hiệu A và J có người bị bắn chết, có người bị bắt. Chỉ có mình gã vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Tuy đoán ra gã là quân nhân, cũng thu hoạch được bức phác hoạ mơ hồ về gã, nhưng không thể tìm được người phù hợp trong cơ sở dữ liệu.”

Ngôn Tố điềm tĩnh lắng nghe, nói ra vấn đề thứ hai: “Tại sao lại hình dung băn từ tài nguyên phong phú?”

“Rất có thể gã là lính đánh thuê cho người khác, mỗi lần cướp ngoại trừ lấy tiền còn hoàn thành một số nhiệm vụ riêng. Mỗi lần gã đều chuẩn bị đầy đủ, để đồng bọn giả trang thành bảo vệ và khách, bắt số lượng lớn con tin, bảo đảm bản thân an toàn. Nhưng sau tháng Mười hai năm ngoái gã không xuất hiện trở lại nữa, cho đến tận hôm nay.”

“Lần cướp cuối cùng vào tháng Mười hai đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn à?”

“Trong mắt chúng tôi, không hề có bất kỳ vấn đề bất thường nào, có con tin thương vong giống như ngày thường. Hai đồng bọn của gã bị cảnh sát đả thương, sau đó chết, bị gã vứt lại ven đường.”

Ngôn Tố không nói lời nào, nhìn về phía màn hình giám sát.

Nell cũng nhìn sang: “Lần nào gã cũng tổ chức trò chơi với con tin, cách thức không giống nhau. Lần trước gã mang con tin chơi trò vứt khăn tay, người chạy thua bị bắt sẽ bị bắn chết.”

“Quá tàn nhẫn.” Bình thương Lily đều ở N.Y.T. rất hiếm khi thấy loại tội phạm này, nghe thấy liền tức giận: “S.A. nói bọn chúng đang chơi trò giết người, vừa rồi King lựa chọn một cô gái, là người này.”

https://thuviensach.vn

Cô chỉ vào bóng dáng Chân Ái dưới góc màn hình, khâm phục nói: “Lúc giết người cô ấy chỉ vào King, thật dũng cảm.”

Trái tim cứng rắn của Ngôn Tố bỗng rung lên. Đúng, cô gái ấy luôn rất dũng cảm. Anh thích cô gái dũng cảm như cô, rất thích, thích nhất. Đợi cô ra ngoài anh nhất định phải chính miệng nói cho cô biết.

Nell nhìn, nhưng cau mày lại: “Quái lạ!”

Câu nói này khiến Ngôn Tố lấy lại tinh thần, đúng là rất quái lạ, tại sao King không giết Chân Ái?

Trong đoạn phim, King đứng dậy lần nữa, đi quanh mọi người một vòng. Lần này gã không chọn sát thủ. Có lẽ gã thích nhìn mọi người vì ngờ vực và nghi kỵ trong lòng, tự giết lẫn nhau. Ngôn Tố yên lặng nhìn, mối nghi ngờ trong lòng lại tăng thêm một tầng. Một khi đã vậy, tại sao lần đầu tiên gã phải chọn Chân Ái? Người thuê gã sẽ là...

Vài giây sau, King cầm lấy một tấm thẻ, cùng lúc đó, trong ngân hàng vang lên một tiếng súng. Trong đoạn phim, chàng trai người Nhật ngã xuống vũng máu. Chuyện tiếp theo khiến người ta trố mắt líu lưỡi, con tin trong vòng tròn cãi vã kịch liệt.

Lily kinh ngạc che miệng: “Họ đang làm gì?”

Ngôn Tố u ám nhìn chằm chằm màn hình, gọi Lily: “Lập tức gọi điện thoại.”

Lily run rẩy bắt điện thoại, nhưng không còn kịp nữa. Năm bàn tay giơ lên rất nhanh, lại là một tiếng súng nổ! Một nữ sinh viên ngã xuống vũng máu.

Tay Lily dừng lại, nước mắt rơi xuống từng giọt.

https://thuviensach.vn

Ông Diaz cũng run giọng: “Không, người bên cạnh chúng ta không phải như thế.” Là sếp một đội cảnh sát trị an, ông từng chạy đến từng góc thành phố, cũng quen thuộc vô số người nơi này. Bây giờ nhìn thấy mọi người trở mặt thành thù, dù thế nào ông cũng không thể tin.

Ngôn Tố im lặng khẽ cau mày, nhìn chằm chằm bóng lưng Chân Ái trên màn hình. Tay trái của cô vẫn đặt bên tai, giống như vuốt tóc nhích qua nhích lại. Không phải, càng giống như đang gõ cái gì đó. Dừng lại, một cái, hai cái, dừng lại...

Ý của cô là... mã số nhị phân! Cô đang trao đổi với anh! Cô nói đang nói: Tiếng Nhật của King rất chuẩn.

Ngôn Tố dằn lại nỗi xúc động đột ngột tuôn trào, trầm giọng nói với Nell: “Lúc các người phác hoạ chân dung King để đối chiếu có bao gồm đóng quân ở nước ngoài, ví dụ như Nhật Bản hay không?”

Nell hơi giật mình: “Tôi lập tức gọi cho Palin.” Palin là thiên tài máy tính trong tổ họ, giỏi nhất là tìm kiếm thông tin.

Trong đoạn ohim, kíp nổ khiến nhóm người nội chiến là cái chết của thiếu niên Nhật Bản, mà cái chết của cậu ta là do King chọn. Ngôn Tố nghĩ đến điểm này, vừa định cất lời thì Nell nói trước: “Lúc gã lựa chọn người bị hại, trong tiềm thức thêm vào lựa chọn cá nhân. Cho dù làm quân nhân, có năng lực phản trinh sát căn bản, nhưng trong lúc lơ đãng gã vẫn thông qua một số hành vi và động tác thể hiện tâm trạng của gã...”

Nói như vậy, trong đoạn phim, hành động của gã vô cùng kỳ lạ.

Hai người đồng thanh: “Trong số con tin có một người là...”

“Điện thoại đến.” Wilker ngắt lời họ: “King tên thật là Jo Rains-Loo. Họ vô cùng kỳ lạ.”

https://thuviensach.vn

Nell không thể tin há mồm: “Trời ạ! Trong vụ cướp ngân hàng tháng Mười hai có một nữ con tin bị thương, cô ta chơi vứt khăn tay không cẩn thận trượt chân bị bắt, bị biệt hiệu J bắn, tên cô ta là Jo Rains-Loo.”

Cái tên Jo này dùng cho cả nam và nữ. Nhưng Nell đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, vô cùng hối hận ngẩng đầu lên: “Lúc đó cô ta bị gãy xương sườn, bị thương nặng hôn mê, bác sĩ hỏi tên của cô ta, cô ta không phải trả lời mà là đang gọi người. Trời ạ, thảo nào hai tên đồng bọn chết, là bị King giết chết. Bởi vì chúng đã bắn nhầm cô ta. King biến mất hơn nửa năm là vì đồng bọn thật sự suy nhất của gã bị thương.”

Ngôn Tố: “Cô nhớ được dáng vẻ cô ta không?”

Nell lắc đầu: “Camera giám sát ngân hàng bị bắn vỡ hết, lúc cứu cô ta ra trên mặt toàn là máu. Nhưng cảm giác cô ta cho tôi rất rõ ràng, nếu như gặp lại một lần, tôi nhất định có thể nhận ra...”

Ánh mắt của Nell nhìn vào màn hình giám sát, ngón tay gần như chọc vào: “Là cô ta.”

Ngôn Tố nhìn sang, thoáng cái sửng sốt. Nell chỉ vào Chân Ái: “Chính là cảm giác này! Giống như hiện tại...” Nell nhìn vào Chân Ái – người duy nhất bình tĩnh trong một đám hỗn loạn, “Cô ta quá trấn tĩnh. Lúc cậu người Nhật chết, lúc nữ sinh viên chết, mọi người không thấy cô ta rất hờ hững, rất máu lạnh, rất vô tình, rất...”

“Không phải cô ấy!”

Ngôn Tố lạnh lùng ngắt lời Nell, trong giọng nói là nỗi tức giận không thể che giấu, cứng rắn như gạch.

Nell ngỡ ngàng. Nói thật, từng hợp tác với Ngôn Tố nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy dáng vẻ giận dữ trên mặt Ngôn Tố. Trong ấn

https://thuviensach.vn

tượng của cô, bất kể gặp phải tội phạm hung ác tàn bạo cỡ nào, tình cảnh khó khăn cực khổ ra sao, anh trước sau vẫn bình tĩnh ung dung.

Ngôn Tố nhìn cô nửa giây, lạnh lùng dời mắt: “Đặc vụ Nell, cô không thấy sao? Trong quá trình chơi, nhân vật King này rất hạn chế. Gã chỉ duy trì trật tự, khắc chế mà lạnh nhạt. Cô thử nghĩ đi, trong cục diện hoàn toàn nắm trong tay gã, tại sao gã không công khai thêm một chút?”

Nell bình tĩnh suy nghĩ chốc lát: “Thay vì nói chơi trò chơi, không bằng nói là gã đang chơi chung với người khác. Gã làm thẩm phán, nhìn hung thủ giết người của gã, mà gã coi khinh quy tắc thẩm phán, không để ý đến thế tục đạo nghĩa bảo vệ cho cô ta. Giống như cưng chiều điên cuồng và lệch lạc.”

Lời này có ý là, hung thủ King lựa chọn đầu tiên là Chân Ái.

Ngôn Tố lần nữa cau mày không vui: “Nhưng tôi cho rằng, kể từ lượt chơi trước xảy ra chuyện bất ngờ, lần này chúng đã chọn cách cẩn thận hơn. Nếu không lỡ như người khác đoán ra hung thủ thật, biệt hiệu A và J không cẩn thận nhanh tay giết cô ấy thì sao? Cho nên lần này không có hung thủ, chỉ có giết người. Nhìn người xung quanh kinh hoàng sợ hãi nghi kỵ lẫn nhau, thấy nhân tính lệch lạc, chúng cảm thấy đây mới chính là trò chơi tốt nhất.” Ngôn Tố chỉ một cái về phía Chân Ái, nơi đó còn có thêm hai cô gái: “Trong trò chơi, gã chỉ nhìn về phía này. Người gã muốn lấy lòng ở đây.”

Nhưng lần đầu tiên tại sao King muốn chọn Chân Ái, vấn đề này trĩu nặng trong lòng. Lời còn chưa dứt, trong màn hình lại xuất hiện biến đổi.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4.4

Type: Trần Thúy Quỳnh

Trong vòng con tin bên ngoài, nam sinh viên xông đến, cậu ta quỳ xuống trước mặt nữ sinh bị bắn chết gào khóc, tâm trạng vô cùng kích động, gầm lên với kẻ cầm súng. Đổi lấy lại là một tiếng súng nổ. Phát này bắn vào vai phải của cậu ta, không dẫn đến cái chết ngay tức thì.

Tất cả quá trình xảy ra quá nhanh, Lily và Wilker đều trở tay không kịp. Nhưng Ngôn Tố và Nell chăm chú nhìn phản ứng của người khác, con tim đều ôm đầu khóc nức nở. Chân Ái xông qua đầu tiên, cởi day trói cho nam sinh, hai tay ấn chặt bờ vai cậu ta, còn gọi hai cô gái sang đây ấn giúp.

Chân Ái giao nhiệm vụ ấn chặt vết thương cho Amber và Susie, đứng lên nói với King: “Để bác sĩ vào đi!”

Người xung quanh đều kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô.

King nhún vai, ra vẻ điềm nhiên như không: “Tại sao?”

“Anh đã nói chỉ có mười người chúng tôi chơi. Sống chết đều trong mười người này. Nếu như anh ta chết thì anh đã vi phạm quy tắc.”

King bị cô kích động không thể nói lời nào, gật đầu: “Được. Cô nói trước xem ai là hung thủ, bất kể đúng sai, cô nói thì tôi sẽ cho bác sĩ vào.”

https://thuviensach.vn

Những người còn lại lập tức cầu xin: “Đừng bảo là tôi, không phải tôi, thật sự không phải tôi.”

Chân Ái quan sát tường tận phản ứng của mọi người, ánh mắt lắng lặng nhìn vào King: “Là …”

“Không bao gồm ba người chúng tôi.” King nhìn ra mục đích của cô, ngắt lời.

Chân Ái im lặng. Cô đang nghi ngờ, ngoại trừ ba người A, K, J ra, trong mười người chơi này còn có một đồng bọn của họ. Dường như cô nhìn ra đầu mối, nhưng không dám xác định. Có nên đánh cuộc một lần hay không? Nếu như cô chỉ đúng, chúng thật sự sẽ nổ súng sao? Nhưng nếu cô chỉ sai lẽ nào là giết người?

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Lily đợi không bao lâu, Jack liền bắt điện thoại. Lily nhìn bằng hướng dẫn trong tay Ngôn Tố, nhẹ giọng nói: “Chơi lâu như vậy, King đã nói cho anh biết cách chạy trốn chưa?”

Giọng đối phương bỗng yếu đi một chút: “Chúng tôi tự có cách, với lại sao cô biết được biệt hiệu của anh ta?”

“Bởi vì anh ta cướp mười mấy ngân hàng, còn bắn chết ba cảnh sát.”

Jack giật minh, giết cảnh sát là khái niệm hoàn toàn khác.

Lily tiếp tục xem hướng dẫn của Ngôn Tố: “Anh ta chưa từng nói cho anh biết lịch sử huy hoàng trước kia của anh ta sao. Có phải anh ta không cho các anh tự lấy biệt hiệu mà buộc các anh lấy tên Jack và Arch không? King vẫn luôn là anh ta, nhưng J và A luôn thay đổi, bởi vì mấy người lúc trước đều chết hết, trong đó còn có người bị anh ta giết chết. Hai anh chỉ là công cụ của anh ta thôi.”

https://thuviensach.vn

Jack trong màn hình giám sát chớp mắt vài lần, quay lại liếc nhìn King, lại cúi đầu oán hận nói vào điện thoại: “Tôi không tin lời cô.”

Ngôn Tố lại viết ra một hàng chữ, Lily hỏi: “Anh không nghi ngờ tại sao cảnh sát lại đến sớm như vậy à? J, năm phút trước khi xảy ra vụ cướp chúng tôi đã nhận được thông báo, còn nói có hai người chết. Anh cho rằng là ai báo cảnh sát? Trong ba người các anh, ai là người ra lệnh, ai có thể khống chế số người chết? Anh tin tưởng anh ta như vậy, anh ta có tin tưởng anh không? Anh ta huấn luyện các anh thành tên cướp hiệu suất cao, nhất định các anh đã đồng hành rất lâu. Anh biết tên thật của anh ta không?”

Jack không trả lời, lau đi mồ hôi trên trán. Gã đã bắt đầu nghi ngờ. Nghi ngờ quả nhiên là vũ khí tốt nhất.

Lily tiếp tục công kích: “Anh ta tên Jo Rain-Loo, là lính Mỹ đóng quân ở nước ngoài, đã làm thiếu tá, tai phải không thính lắm, chân trái có thương tích. Chắc hẳn anh đã nhìn ra những điều này.”

Dĩ nhiên Jack biết nhưng điều này. Muốn khiến một người nghi ngờ người mình tin tưởng, trước tiên bạn phải nói ra được một phần sự thật họ biết rõ, một khi họ bắt đầu tin tưởng một phần thì sẽ nhanh chóng bắt đầu tin tưởng toàn bộ.

Ngôn Tố rất chắc chắn phương pháp của anh đã tạo nên tác dụng, anh nhìn ánh mắt hoảng loạn rõ rệt của Jack, lần nữa hướng dẫn Lily.

“Cho bác sĩ chúng tôi vào chữa trị cho người khác, cứu sống thêm vài người thì gánh nặng trên vai anh sẽ giảm bớt một chút. Anh ta nổ súng đả thương người, toàn bộ đều do anh bắn. J, bây giờ anh phải tự cứu mình.”

Jack đột nhiên quay đầu lại, gào lên với King: “Để bác sĩ vào, chúng ta phải nghĩ cách nhanh chóng ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

King nheo mắt lại, lấy làm lạ nhìn gã, còn chưa ra lênh Jack đã tự chủ trương nói vào điện thoại: “Được, các người có thể báo bấc sĩ đi vào.”

Cảnh sát biết y khoa đã sớm giả dạng thành sĩ, chuẩn bị đi vào. Lúc này cảnh sát trị anh wilker nhét súng vào hộp y tế, dặn dò: “Sau khi đi vào thì nghe chỉ thị của tôi.”

Ngôn Tố vừa định lên tiến lên, Nell đã đi trước một bước, bắt được sung: “Không được! Anh biết hậu quả sau khi bị bọn chúng phát hiện không?”

Tôn nghiêm của Wilker bị khiêu khích lần nữa, không thể nhin tiếp: “Anh ta có thể giết chết tên cướp.”

“Trong đó có ba tên tội phạm, ít nhất sáu khẩu súng, còn có một con tin ngụy trang.” Ngôn Tố lạnh lùng, hạ thấp tiếng nói: “Cảnh sát Wilker, đầu óc anh bị chập mạch rồi.”

Wilker càng phần nộ hơn, còn định nói gì nữa thì ông Diaz bỗng nói với bác sĩ: “Bác sĩ, đừng mang súng, lập tức đi cứu người.”

Bác sĩ cảnh sát lập tức mang hòm thuốc đi vào. Ông Diaz nhìn về phía Wilker trẻ tuổi, vừa định cất lời lại nghe thấy Ngôn Tố đột nhiên quát lên một tiếng: “Im miệng!”

Người đàn ông luôn nho nhã lịch sự chưa từng lớn tiếng quát lên như thế, hệt như một con sư tử nổi điên. Ông Diaz kinh ngạc nhìn sang, mới phát hiện anh không phải nói mình mà nói Lily.

Vài giây trước, Lily nói vào điện thoại: “Đồng bọn thực sự của King đang ở trong số con tin, đó là Queen của anh ta. Hai người họ đang chơi trò chơi, các anh chẳng qua là công cụ. Vừa rồi họ vẫn luôn trao đổi, anh không thấy được…”

https://thuviensach.vn

Jack trong màn hình ngẩng đầu lên, giơ súng “đoàng” một tiếng, hình ảnh trong camera giám sát hiện lên bông tuyết.

Jack nã một phát úng, ngay lúc ấy tất cả mọi người bao gồm cả đồng bọn của gã đều hoảng hốt. Hắn đột nhiên đeo súng bắn tỉa lên lưng, rút súng ngắn ra bước đến, lại không nhìn về phía King mà là thoáng chốc nắm lấy cổ áo Chân Ái, gí họng súng lên cổ cô, xách cô lên.

Chân Ái không giãy giụa, lo mình sẽ chọc giận gã.

Cho nên Jack càng thêm xác định, kề sát vào tai cô cười lạnh: “Quả nhiên là mày.”

Lời này vừa thốt ra, toàn bộ con tin còn lại đều thét lên: “Hóa ra cô ta mới là hung thủ!”

“Thảo nào chỉ có cô ta dám đối kháng với chúng!”

“Cô ta còn tự nguyện đổi cho cô bé kia, bởi vì bọn chúng cùng phe.”

“Vừa rồi cô ta đi ấn vết thương của người kia đều là giả. Cô ta là hung thủ.”

Điện thoại quầy lại vang lên, nhưng lần này không ai nghe. Con tin Chân Ái muốn bảo vệ hiện tại hùa vào công kích cô, cô cảm thấy mình chẳng hề để ý, nhưng trong lòng vẫn lạnh căm. Họ biết nghi ngờ cô thì cảnh sát phía ngoài cũng sẽ nghi ngờ cô.

Tên ngốc Ngôn Tố kia đâu rồi, liệu có nghi ngờ không ?

Jack hung tợn uy hiếp: “King, anh đã nói có cách cho chúng tôi an toàn rời đi. Bây giờ tôi không muốn chơi, anh để cho tôi đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ bắn chết cô ta. Anh đừng lộn xộn, nếu dám cầm súng, tôi sẽ bắn bỏ đồng bọn thật sự của anh trước. ”

https://thuviensach.vn

Nói xong, gã kéo Arch về phe: “Anh ta lừa chúng ta. Con ả này mới là đồng bọn thực sự. Anh ta hoàn toàn không hề chuẩn bị dẫn chúng ta rời khỏi. Chúng ta đến cướp, không phải đến giết người. Kết quả thì sao, hai người chúng ta đều giết người, thế nhưng anh ta chẳng làm gì cả!”

«Jack, có gì từ từ nói!"

Arch ứng phó, nhưng không hề cầm súng chĩa vào Jack. Dù sao, so với King sâu xa khó lường, hai người họ thân hơn. Vả lại, chơi trò giết người gì đó chậm chạp không thoát thân, Arch đã sớm có oán hận.

«Jack." King vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng ra lệnh: «Cậu không nghe lời à?"

“Tôi nói bây giờ phải rời khỏi.” Jack nóng nảy kéo chốt, đặt vào cổ Chân Ái: “Tôi thật sự sẽ giết cô ta. Một, hai…”

Gọi điện thoại ba lần liên tiếp vẫn không có ai nhận. Tay Ngôn Tố nắm ống nghe bắt đầu run rẩy. Lily không nói rõ là trao đổi ánh mắt, nếu Jack hiểu thành trao đổi ngôn ngữ, hiện tại nhất định gã sẽ kề súng vào cổ Chân Ái, dùng cô uy hiếp King.

Anh đứng bất động trước điện thoại, hơi lạnh từ long bàn chân dâng lên từng chút một. Từng tiếng “tút, tút” trong điện thoại truyền vào tai anh không khác gì chuông tang thảm thiết. Chết tiệt, lần đầu tiên anh hoàn toàn mất kiên nhẫn, vứt điện thoại chạy nhanh về phía ngân hàng.

Nell kinh sợ, vội hô lên: “Cản cậu ấy lại.”

Hàng cảnh sát đầu tiên bao vây ở của lập tức xông đến ngăn anh lại, cảm giác tuyệt vọng trong long Ngôn Tố phút chốc trỏ nên mãnh liệt. Giống như anh đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt Chân Ái, trắng nõn và an tĩnh, cô gái thường đỏ mặt, rất ít cười, vô cùng đáng yêu!

https://thuviensach.vn

Anh gần như sắp sụp đổ, tất cả tâm trạng lại nghẹn ở cổ họng, không thốt ra nổi dù chỉ một câu. Anh chỉ im lặng ra sức gạt hết tất cả quấy nhiễu trước mặt.

Đến tận khi lại một tiếng sungd vang vọng đến tận trời vang lên, anh bỗng cứng đờ, sững sờ đứng thật lâu, mắt dần dần hoen đỏ. Anh lập tức hất mạnh nhóm đặc vụ đang lôi kéo, quay người đi một bước, như thể lạc hướng loanh quanh tại chỗ, lại quay trở về.

Anh nhìn cánh cửa kính đối diện cách nửa con đường, mắt chẳng hề chớp, cố chấp và vô vọng, cắn răng chẳng nói gì cả, nước mắt liền rơi xuống.

Một, hai, ba, súng nổ!

Chân Ái quỳ xuống đất, ôm cánh tay trái đầm đìa máu, cơn đau như lửa đốt khiến cô không ngăn được cơn run rẩy khắp người. Cô khẽ sờ, tuy đau đớn khó chịu nhưng may mắn là không tổn thương đến xương. Cô lập tức quay đầu lại, những con tin còn lại vẻ mặt sợ hãi, ngơ ngác nhìn nhau. Không ai ngờ phía sau đột nhiên bắn ra một phát đạn, xuyên qua lồng ngực trái của Jack và cánh tay Chân Ái. Jack chết ngay tại chỗ, Chân Ái máu chảy không ngừng.

Arch kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng lại lập tức rủ mắt nhìn King: “Bớt một người có phải là tôi có thể được chia nhiều tiền hơn không?

King điềm nhiên: “Dĩ nhiên.”

Nhưng Chân Ái thấy vừa rồi Arch thoáng liếc nhìn sang bên phải, nam sinh viên bị thương, Susie đang ấn ngực cho cậu ta, Amber ngồi bên cạnh, hai người đàn ông chính nghĩa – Asa và người da đen.

Đến tột cùng ai là đồng bọn của King?

https://thuviensach.vn

Lúc này , bác sĩ dè dặt đi đến, King liếc nhìn, để mặc anh ta. Bác sĩ đến kiểm tra tình trạng của bảo vệ gác của trước, vẫn còn thở. Anh ta lập tức gọi mấy trợ lý đưa bảo vệ ra ngoài. Sau đó anh ta nhanh chóng trở vào lần nữa, băng bó vết thương cho nam sinh viên, Susie và người da đen đi theo giúp đỡ.

Kinglanhj lung nhìn, đột nhiên chĩa súng về phía bác sĩ: “Mày lại đây.”

Dù sao bác sĩ cũng là cảnh sát được huấn luyệ nghiêm chỉnh, đối mắt với họng súng của King vững chãi đi đến.

King chỉ họng súng về phía bên kia quầy: “Gọi điện thoại, bảo người vừa châm ngòi Jack vào đây. Điều kiện tao đưa ra là thả mười chin con tin ở tường người vòng ngoài.”

Con tin vòng ngoài bị trói nghe thấy hy vọng sống sót, mà người may mắn sống sót trong trò chơi giết người ở chính giữa lại tiếp tục sống trong cơn ác mộng.

Bác sĩ nghe theo mệnh lệnh của gã, vừa đi được một bước lại nghe King dặn dò: “Tôi không cần chuyên gia đàm phán mà là kẻ chân chính kia.”

Chân Ái bịt vết thương, trong long đau nhói, không phải là Ngôn Tố chứ?

Trên người bác sĩ đeo máy quay cỡ nhỏ, cho nên lúc gọi điện anh cố ý quay về phía King và hàng con tin ở gần cửa. Anh vừa đưa ra yêu cầu của King với sếp, người bên kia điện thoại đã bắt đầu tranh cãi.

Ngoại trừ Ngôn Tố, người còn lại đều nhất trí: “Không được đi!”

Đặc vụ Nell: “Từ trước đến nay cảnh sát không có quy tắc trao đổi con tin.”

https://thuviensach.vn

Wilker cũng phụ họa: “Nếu đồng ý yêu cầu vô lý này của gã, địa vị đàm phán tiếp theo của chúng ta sẽ hoàn toàn rơi vào thế yếu đấy.”

“Vừa bắt đầu chúng ta đã rơi vào thế yếu rồi, cảnh sát Wilker.” Giọng Ngôn Tố vừa nặng vùa trầm, rất lạnh: “Hai mươi chín con tin ở đó đã chết ba. Cho dù phân tích đám hung thủ này thấu đáo hơn nữa, cho dù hôm nay nhất định sẽ bắt được bọn chúng, vậy thì sao? Quá trình còn phải chết bao nhiêu người?”

Wilker không hề nao núng: “Dù thế nào anh cũng không thể đi vào, đây là mệnh lệnh!”

Ngôn Tố lạnh lung phản bác: “Tôi không phải cấp dưới của anh, không cần nghe theo mệnh lệnh của anh.”

Người bên kia điện thoại đang phân cao thấp, bên này điện thoại King lại nói: “Anh ta không vào đây, cứ cách một phút tôi sẽ giết một người.”

Bác sĩ truyền đạt lời nói của King, bấy giuof mọi người mới thôi tranh cãi.

Chân Ái cắn chặt hàm răng, tự mình ra tay, dùng băng gạc trong hòm thuốc cột chặt vết thương. Qua chừng nửa phút, cô nghe thấy có tiếng giày da giẫm lên mảnh thủy tinh, vang lên tiếng vỡ rôm rốp, có người đi vào đại sảnh ngân hàng.

Chân Ái ngẩng đầu lên liền bắt gặp khuôn mặt quen thuộc của Ngôn Tố, ôn hòa và trong trẻo, mang theo cảm xúc sâu xa không tả. Lòng cô đau đớn mãnh liệt, bỗng nhiên thấy tủi thân. Đến giờ khăc này các loại cảm xúc yêu đuối như sợ hãi, khủng hoảng mới muộn màng ùa đến. Như thể bây giờ cô mới nhìn thấy chỗ dựa khiến cô an tâm.

Thân hình Ngôn Tố thẳng tắp, bước đi vững chãi. Ánh mắt đầu tiên khi bước vào anh dành cho Chấn Ái. Cô quỳ dưới đất, cả cánh tay đầm đìa

https://thuviensach.vn

máu, sắc mặt tái nhợt khủng khiếp. Tuy anh lo lắng nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô còn sống, không bị thương chỗ hiểm.

Vẻ mặt anh lạnh lung kiêu ngạo, nhanh chóng nhìn lướt qua tình hình trong ngân hàng, ánh mắt lại dịu đi khi nhìn vào cô, nhìn chăm chú chẳng hề chớp mắt lấy một lần, cứ như anh đến chỉ vì cô vậy.

Bốn mắt giao nhau, cố chấp nhìn.

Anh lẳng lặng đi đến, bỗng mỉm cười với cô. Ngay cả trong đôi mắt sâu thẳm cũng lóe lên ý cười khen ngợi, có chút kiêu ngạo, có chút tự hào. Lòng Chân Ái bất chợt ấm áp, cô hiểu ý của anh, anh đang khen ngợi cô. Ôi, giờ đây nụ cười thân mật như vậy hữu hiệu hơn bất cứ lời xoa dịu khẩn trương hoặc lo lắng nào. Họ đều là người có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Ngôn Tố rời mắt đi, đi đến trước mặt King, đứng lại nhìn xuống từ trên cao. Anh chẳng hề có vẻ e sợ hay thận trọng, cứ như nơi này là địa bàn của anh vậy. Từ trước đến nay anh đều như vậy, đến đâu cung không bớt khí thế lớn lối của mình.

Mặt King lóe qua vẻ quái lạ, từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, nhìn thẳng vào Ngôn Tố hỏi: “Anh tên gì?”

“S.A.YAN.” Ngắn gọn nhanh chóng, lạnh lùng mạnh mẽ.

King không nói lời nào. Dựa theo điều kiện khi nãy, gã ra hiệu bác sĩ có thể mang mười chín con tin đi. Người bên ngoài như được đại xá, có người giúp đỡ dìu nam sinh viên bị thương, có người giúp đỡ dắt đứa bé, bên ngoài đại sảnh lần nữa tạo thành bức tường người cao cao.

Ngôn Tố cau mày, giục bác sĩ lập tức dẫn bọn họ rời khỏi. Nhưng cùng lúc đó, King giơ súng liền bắn vào máy biến áp ở cửa đại sảnh khiến nó bốc cháy ngay tức thì, rèm cửa thoáng chốc bắt lửa.

https://thuviensach.vn

Arch lôi bình xăng từ trong ngăn tủ, giọi ào ạt vào đại sảnh, trong nháy mắt ngân hàng biến thành một biển lửa. Con tin được thả kêu thét chạy ra ngoài, làm loạn trận tuyến cảnh sát.

Con tin trong đại sảnh thì tuyệt vong khóc nức nở, có người muốn chạy ra ngoài, nhưng Arch ôm súng ngăn lại, không ai dám lộn xộn.

King nói: “Chúng mày đến ngân hàng làm gì? Tao muốn đi theo khách sử dụng dịch vụ két sắt cá nhân lấy đồ.”

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều không lên tiếng, không ai muốn đi xuống cùng tên ác quỷ này. Arch lấy sổ đăng ký ở quầy lễ tân từ trong ngực, sau khi đối chiếu tên với từng người một, chỉ có hai người sử dụng dịch vụ két sắt.

Một người là Chân Ái, một người là Amber. Người khác không biết là may mắn hay đáng thương.

Amber kháng nghị: “Tôi không đi!”

King cầm súng chĩa vào lưng cô ta, Amber lập tức im bặt.

Ngôn Tố trước sau vẫn nhìn Chân Ái, thấy cô ngọ ngoậy muốn đứng lên liền bước đến đỡ cô, lại ấn một cái vào lòng bàn tay cô. Chân Ái sửng sốt, khuôn mặt trắng bệch lại cười cười. Lần này đến phiên Ngôn Tố cũng sửng sốt, mới biết cô đã sớm nhìn ra. Anh suýt nữa quên mất thật ra cô cũng là cô gái thông minh.

“Đừng lo, tôi không sao.” Cô che cánh tay, vững vàng đứng lên, quay người chuẩn bị đi xuống với King.

Lúc này Asa nói: “Có hai người đó làm con tin là đủ rồi, thả chúng tôi ra ngoài trước đi.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố trầm tĩnh nói: “Có thể thả họ đi, tôi ở lại làm con tin.”

King cười giả tạo: “S.A. anh biết không? Bởi vì anh mà Jack phản bội tôi, đám con tin kia cũng không ngoan. Bởi vì anh mà trò chơi này trở nên chẳng vui gì cả.”

Ngôn Tố im lặng không trả lời, nhìn chằm chằm gã.

King quay đầu nhìn Arch: “Người phẩm hạnh xấu đều có kết cục này.” Lời còn chưa dứt, vẻ mặt gã đột nhiên trở nên hung ác, cầm súng đặt lên ngực Ngôn Tố, bóp cò…

“Đoàng!” Súng nổ bên tai Chân Ái. Lòng cô như bị khoét sâu haowms, trơ mắt nhìn chàng trai cao gầy mặc áo khoác đen ngã xuống trong xung lực đạn khổng lồ.

“Ngôn Tố!!!”

Chân Ái thét lên như điên nhào đến, chỉ thấy Ngôn Tố lẳng lặng nằm dưois đất, khuôn mặt thanh tú thoáng chốc trắng đến mức chẳng còn sắc máu. Vậy mà anh lại rất cố chấp mở to mắt, tròng mắt màu nâu nhạt vẫn trong suốt, giống như hổ phách được rủa nước, im lặng nhìn cô chẳng chớp mắt.

“Ngôn Tố!”

Cô khẽ gọi anh một tiếng, nước mắt lập tức trào ra, ngực trái áo khoác và sơ mi của anh đều bị đạn nổ toạc, áo chống đạn cũng lõm sâu vào. Anh chỉ mỉm cười, tay chỉ lên ngực mình, tiếng nói rất nhẹ: “Nơi này không đau. Không đau như lúc nghe thấy tiếng súng nổ, ở bên ngoài ban nãy.”

Anh nói đứt quãng xong, ngừng lại. Đôi môi tái nhợt cười với cô, tỏ ra không sao.

https://thuviensach.vn

Tim Chân Ái như bị cứa một nhát, đau đến mức nước mắt chảy mãnh liệt hơn, súng ngắn chỉ vào ngực khoảng cách gần như vậy, cho dù mặc áo chống đạn, chắc chắn vẫn gãy vài cái xương sườn do sức bắn. Nếu không, anh không thể nào đau đến mức mặt mũi trắng bệch.

Lại còn cười nữa!

Hơi nóng bên ngoài ập đến từng đợt. Chấn Ái lau nước mắt: "Cháy rồi kìa, thiêu cháy anh thì phải làm sao?"

"Thiêu thành than đen còn có thể tinh lọc không khí." Anh mà lại nói câu đùa kém cỏi như vậy, nói xong liền gượng chống, chậm rãi đứng lên.

Chân Ái thấy anh nghiến răng không nói tiếng nào, nhưng rõ rang đau đến mức trấn đổ mồ hôi lạnh. Cô đau lòng vô cùng, còn định nói gì nữa thi King tiến lên kéo cô: "Không muốn anh ta chết cháy thì cô nhanh lên một chút."

Chân Ái bị súng của King đẩy, che cánh tay, đi ba bước quay đầu lại một lần, nước mắt lưng tròng nhìn Ngôn Tố. Tiếng xe cứu hỏa vẫn chưa vang lên, lửa càng lúc càng lớn, khói nghi ngút khắp trời như một tấm vải đỏ. Gương mặt anh trắng nõn, cao lớn đứng trước màn lửa nhìn cô, khóe môi tái nhợt mang theo nụ cười mỉm thâm tình.

Ánh mắt kia đang nói, Ái, chúng ta sẽ cùng sống đi ra ngoài!

Chân Ái nhanh chóng bị dẫn đến kho bảo hiểm tầng hầm, một đường suôn sẻ, các loại cửa mật mã đều bị King mở ra. Chân Ái đã biết rõ xảy ra chuyện gì. Sau lưng chúng nhất định có S.P.A. chống đỡ. Mục tiêu có lẽ chính là két sắt của cô rồi. Cô đã sớm biết, đồ trong két sắt sẽ dụ chúng mắc câu.

Trong hành lang trống vắng yên tĩnh, Chân Ái và Amber đi phía trước, King cầm súng đi theo. Tiếng bước chân của ba người rất hỗn loạn. Đi đến

https://thuviensach.vn

trước két sắt, Chân Ái không nói nhiều, nhanh chóng mở ra rồi thờ ơ lấy vật bên trong.

“Để tôi lấy!”

King lo lắng Chân Ái giở trò, hung tợn ra lệnh. Chân Ái từ từ thu tay lại, lui về sau một bước. Thây King ló người vào lấy đồ, Chân Ái đột nhiên vọt đến phia sau Amber, tay trái bóp cổ của cô ta, tay phải kề dao găm vào cổ họng cô ta. Amber như biến thành người khác, vô cùng trấn tĩnh không hề thét lên. King nhận thấy động tĩnh phía sau đã không kịp nữa rồi.

Mắt Chân Ái âm u như hố đen: “Đừng nghĩ chĩa súng vào tôi, anh vừa cử động thì tôi sẽ đâm em gái anh.”

Ngay khoảng khắc ấy, trên mặt King thoáng qua vẻ hung tợn, như muốn ăn tươi nuốt sống cô mới can tâm. Nhưng gã nhẫn nhịn, thật sự bất động.

Ngược lại Amber khẽ cười: “Không ngờ cô cảnh giác như vậy, lại để dao găm trong két sắt, lầ tôi sơ sót. Cũng không ngờ cô thông minh đến thế, đoán được mối quan hệ của chúng tôi

“Là hai người quá lộ liễu.” Giọng Chân Ái âm u lạnh lẽo như băng, nào còn vẻ lạnh nhạt như ở bên ngoài khi nãy. “ Cô là người đầu tiên trắng trợn khiêu chiến gã, nhưng gã lại không giết người răn đe. Trong quá trình chơi trò chơi, gã mất hết hứng thú, chẳng hăng hái bao nhiêu, lại vô cùng để ý tâm trạng của cô, năm lần bảy lượt nhìn nét mặt cô.”

Vẻ mặt ấy là sự vui vẻ và nuông chiều đơn thuần nhất, không liên quan đến tình cảm nam nữ. Giống như anh trai Chân Ái, toàn tâm toàn ý dốc hết khả năng thỏa mãn bất kỳ nguyện vọng lớn nhỏ nào của cô.

“Amber, vẻ mặt cô đương nhiên rất nhập vai, có khi điên cuồng, có khi kịch liệt, nhưng lại chẳng sợ hãi. Còn nữa, lúc nam sinh kia bị bắn, Susie

https://thuviensach.vn

giúp đỡ ấn vết thương nhưng cô sợ bẩn tay mình, muốn nhìn thêm vẻ mặt đau đớn của anh ta vài lần…”

Đột nhiên có một tiếng “tít” vang lên. Rất đọt ngột không có bất kỳ phản ứng tiếp theo nào. Amber hoảng sợ, ấn vào nút của vật nhỏ trong tay lần nữa, lại một tiếng “tít”. Vẫn không xảy ra bất cứ chuyện gì, Amber và King đều không thể tin.

Chân Ái rất phối hợp cất lên một tiếng nhẹ nhàng: “Suỵt…” Để sát tai Amber, cười khẩy, “Người sắp đặt hai người đến đây không nói trước cho các người biết sao? Điện giật mức độ này vô dụng với tôi. “Cô văn tay Amber về một phía, hung tợn nhìn King, “Buông súng, đưa đồ cho tôi.”

King cắn răng, ánh mắt hung ác. Chân Ái hơi dung sức, dao găm cứa vào da Amber. King phẫn nộ vứt súng xuống đất, lại đưa khối màu vàng nhỏ cho Chân Ái.

Chân Ái lập tức giật lấy sợi xích. Ngay khoảnh khắc đó, King trở tay bắt lấy sợi xích kéo lại, trong nháy mắt cầm tay Chân Ái. Gã vừa ra sức, cánh tay bị thương của cô đau thấu tâm can như bị tháo rời.

Dường như Amber có trao đổi ánh mắt với King, cũng cùng lúc vặn thật mạnh cổ tay phải Chân Ái, bản than thoát khỏi giam cầm, lại ghìm cô xuống sàn nhà.

Vết thương ở cánh tay trái bị rách toạc ra, chỉ trong thoáng chốc khắp sàn nhà đầy máu tươi, Chân Ái đau đến suýt ngất đi. Amber quỳ trên người cô, đè chặt cổ cô, cười khẩy một tiếng: “Trái lại anh ta nhắc nhở tôi, tay phải của cô không có sức.”

Chân Ái hơi giật mình, lại cười khanh khách: “Anh ta? Ồ, anh ta vì bắt tôi, đích than ra mặt sắp xếp công việc ư? Chỉ bằng hai người, hình như còn chưa đủ khả năng đâu.”

https://thuviensach.vn

“Không phải anh ta đích thân sắp xếp công việc, là anh ta đích thân đến.” Amber nói từng câu từng chữ, cảm giác thân thể Chân Ái trong lúc lơ đãng đã cứng đờ, cô ta vui vẻ cười to, cúi đầu kề sát vào Chân Ái: “Anh ta là một trong số con tin đó, cô không nhìn ra à?”

Hơi thở Chân Ái bắt đầu rối loạn, anh ta, anh ta ở trên đó ư? Vậy… Trong lòng cô đột nhiên có dự cảm chẳng lành, nhưng lại kiên quyết ngăn lại không cho mình suy nghĩ.

Amber tàn khốc làm rõ giúp cô: “Ôi, vừa rồi cô lo lắng cho người đàn ông tên S.A. kia như vậy, anh ta đều thấy được. Cô noi xem anh ta có thể giết người đó hay không? Thật đáng tiếc, S.A. kia ít nhất bị anh trai tôi làm gãy hai chiếc xuong sườn, không cần đọ sức, mà trực tiếp K.O.(*), ôi, thật đáng tiếc cho gương mặt tuấn tú kia.”

*K.O.: viết tắt của từ tiếng Anh knockout (hạ gục, hạ đo ván).

Chân Ái nằm gục trên mặt đất không hề nhúc nhích, cả người lặng im như đã ngủ say, cứ như không nghe thấy bất kỳ câu nói, không có bất kỳ cảm giác nào.

Amber còn muốn khiêu khích cô, nhẹ nhàng cười: “Anh ta chết rồi, cô có đau long không?”

Người bị đè dưới đất vẫn không phản ứng. King nhặt súng lên, đi đến nhìn vào gáy Chân Ái, nhớ đến dáng vẻ cô chỉ vào mình vừa rồi, thở dài: “Người ngài ấy muốn quả nhiên rất đẹp. Có điều Amber, đừng nói nhảm nhiều nhưa vậy! Đồ và người đều giao ra, nhiệm vụ cuối cùng của chúng ta liền hoàn thành. Cô gái này rất quan trọng, giữa chừng xảy ra vấn đề gì không giao nộp được đều phải chết.”

Nói xong gã cúi người keo dây xích màu vàng trong tay Chân Ái, Chân Ái lại bỗng bắt lấy tay gã. Giãy dụa rất yếu, rất mềm, rất vô lực. King cười lạnh hất cô ra, nếu không phải người kia dặn dò phải bắt sống, gã thật sự

https://thuviensach.vn

hận không thể… Vừa rồi trên tay có phải bị thứ gì đâm hay không, hơi đau… không phải có chút thôi. King giơ cổ tay lên, một lỗ kim màu xanh rõ mồn một.

“Cô đâm cái gì…” Lời còn chưa dứt, súng ngắn đã rơi xuống đất.

“Aaa!” Một tiếng thét thảm thiết vang vọng trong tầng hầm bảo hiểm, thê thảm như dung móng vuốt cào xé lòng người. Amber kinh ngạc quay đầu, người đàn ồn ngày thường luôn ít nói lạnh lung giờ phút này hoàn toàn thay đổi hình dạng, hệt như con cọp co rút lăn lộn trên mặt đất.

“Jo!”

Amber gọi tên anh trai, nhào đến, nhưng thoáng cái sợ hãi đến mức hồn vía lên mây. Mắt, mũi, miệng, thậm chí cả lỗ tai của King đều đang đổ máu rất nhiều. Gương mặt vốn cường tráng nổi lên chấm nhỏ chi chit, mà ngón tay bị kim đâm ngay lập tức biến thành màu đen, bắt đầu rữa nát.

King đau đớn khó chịu, ngay cả lời nói cũng không hoàn chỉnh, thân thể to lớn như thế giờ co quắp như quả bóng, điên cuồng lăn qua lăn lại trên mặt đất, kêu thảm thiết như xé nát tâm can, từng tiếng từng tiếng cáo xé thần kinh người khác.

“Cô đã làm gì?”

Amber trợn mắt quay đầu lại nhìn Chân Ái. Sắc mặt Chân Ái trắng bệch, hiển nhiên cũng kinh ngạc bởi sự đau đớn của King. Nhưng ánh mắt cô nhanh chóng rời đi, nhìn về phía khẩu súng dưới đất. Cô vừa định đi lấy, nhưng lại nhanh chóng lăn vào hành lang bên cạnh.

Amber rút khẩu súng mang theo người nã một phát . Vừa rồi chính súng của cô ta giết Jack từ phía sau lưng. Amber vừa đứng dậy, King nằm dưới đất đưa tay bắt lấy chân cô ta, gào thét khẩn cầu: “Amber, giết anh! Giết anh!”

https://thuviensach.vn

Amber ngồi xổm xuống, ôm cái đầu đàm đìa máu của gã, mắt đỏ lòm nghiến răng nghiến lợi: “Không, chờ em giết con ả đe tiện kia. Chờ em giết ả, em dẫn anh ra ngoài, đưa anh đi bệnh viện. Cho dù ngồi tù em cũng phải cứu sống anh.”

“Vô dụng thôi! Aaa!” King đau đớn tột đỉnh, đập đầu xuống đất thật mạnh: “Đây là độc tố thần kinh kiểu mới tổ chức đang nghiên cứu, không có thuốc nào giải được! Còn nữa, em không thể giết cô ta. Giết cô ta boss sẽ không tha cho em. Cầm lấy cái này.”

Gã đưa bàn tay đã đen thui đầy máu, giao sợi xích bang cho cô ta: “Chúng ta đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ, đổi một mạng của em. Sau này đừng làm nữa. Lấy tiền, sống cho tốt.”

“Không!” Amber nắm sợi xích, khóc lớn: “Do em không tốt, do em ham chơi. Là em làm hại anh, là em làm hại anh!”

“Không, anh không trách em. Chỉ hy vọng lần cuối cùng em nghe lời anh, đừng giết cô ta, bảo vệ thân mình.” Nói xong, King đột nhiên kêu một tiếng thảm thiết, nhào đến cầm súng trong tay Amber, dùng sức bóp cò. “Đoàng” một tiếng, bắn xuyên qua đầu mình.

…

Trên người Amber văng đầy máu, người anh trai thân yêu của cô ta đen thui như nắm bùn ngã vào vũng máu lênh láng. Người đàn ông từng chịu vô số trải luyện trong quân đội, lúc bị bắt đối mặt với các loại cực hình đều cắn chặt hàm răng, trong thời gian không tới một phút đồng hồ không thể chịu được hành hạ mà phải tự sát.

Mặt Amber vô cảm, bình lặng đứng lên, cầm súng tiến từng bước về phía hành lang bên cạnh. Hôm nay, cô ta phải hành hạ con ả đê tiện đã hại chết anh trai bằng từng phát đạn, bằng từng nhát dao! Cô ta băng qua hành

https://thuviensach.vn

lang, hai bên tường là vô số két mật mã, trắng xóa một màu, nhưng không có bóng dáng Chân Ái.

Trong phòng có ba lối hành lang, cô ta di chuyển vài bước xem xét lần lượt, đều trống rỗng cả, chỉ có giọt máu còn đọng dưới đất. Cô ta biết Chân Ái đứng ở khúc rẽ cuối.

Amber cởi giày, để chân trần lặng lẽ đi đến. Cô ta không muốn lãng phí thời gian với Chân Ái, quay vòng vòng trong vách tường két sắt. Chỉ cần cô ta im hơi lặng tiếng đi đến đầu bên kia, đến lúc đó dù Chân Ái chạy về lối nào cô ta cũng có thể đứng bên này hành lang thẳng tắp, bắn thủng chân đối phương.

Cô ta ngừng thở, nhích đến điểm cuối từng chút một. Nhưng không ai nói cho cô ta biết Chân Ái có thính lực hơn người.

Trong khoảnh khắc trông thấy bóng dáng Chân Ái, cô ta chợt kéo chốt an toàn. Nhưng Chân Ái đã đoán trước được hành động của cô ta, vào lúc cô ta nhắm bắn, Chân Ái đã nhanh hơn, đưa tay trái cầm thật chặt lưng súng của cô ta rồi đẩy mạnh.

“Cạch!” Băng đạn rơi vào tay phải của Chân Ái. Chân Ái đá văng Amber, xông vào hành lang ném băng đạn vào két mật mã của mình, đóng “bụp” cửa lại. Quay người nhanh chóng cướp khẩu súng dưới đất của King.

Amber nhào đến kéo chân của Chân Ái làm cô ngã xuống đất rồi bò dậy thụi một cú thật mạnh vào bụng Chân Ái, sau đó lập tức lao đến bắt lấy khẩu súng của anh trai như một con báo.

Mà không biết Chân Ái lấy sức lực từ đâu, ôm lấy eo Amber hất mạnh, khiến cô ta va vào tường, Chân Ái quay người lại cướp súng. Amber nhào đến lần nữa, hai người đồng thời cầm lấy khẩu súng.

https://thuviensach.vn

Mặt Amber nhăn nhó, cầm chặt nòng súng. Tuy tay trái Chân Ái bị thương nhưng cướp được cò súng dứt khoát nổ súng liên tục. “Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng”, năm phát liên tục đã bắn sạch đạn. Trên két sắt đối diện xuất hiện từng lỗ nhỏ, khói dày đặc.

“Mày cho rằng tao không thể giết mày à!”

Amber gào thét, trong nháy mắt như sư tử cái nổi điện, bắt lấy cánh tay phải bị thương của Chân Ái. Ném mạnh cô qua vai, khiến cả người cô nện vào bức tường chứa két.

Chân Ái ngã bịch xuống đất, đau đến mức cả người rã rời, vùng vẫy vài lần mới miễn cưỡng ngồi dậy được. Mà Amber gào thét điên cuồng xông về phía cô, đá một cú…

Nhưng vào lúc ấy, tiếng nổ liên hoàn vang dội chân trời dậy khắp bốn phương, thế giới rung chuyển kịch liệt, tầng hầm như căn phòng nằm trong đồng hồ cát, lắc lư dữ dội. Không đến một giây, vách tường làm bằng thép vỡ vụn như giấy các-tông, trời long đất lở.

Vách tường kim loại nặng nề chia năm xẻ bày, sụp xuống ầm ầm. Amber đứng cao, thoáng cái bị đánh ngã, bị chôn vùi trong nháy mắt. Trái lại Chân Ái trọng tâm thấp,mắt thấy tầng hầm sụp đổ, vội vàng cúi thấp người, men theo tuyến cửa chạy ra ngoài.

Ngôn Tố nhìn Chân Ái biến mất ở đại sảnh mới chậm rãi di chuyển bước chân, cố hết sức nghiêng người. Làn khí dày đặc bốc lên cuồn cuộn, tòa nhà ngân hàng này nằm trong dãy công trình cổ xưa của thế kỉ trước, chỉ có ba tầng, lớp ngoài cấu tạo bằng gỗ và thạch cao. Theo tốc độ này, chưa đến hai phút khói đặc sẽ nhấn chìm cả đại sảnh. Đến lúc đó tất cả mọi người đều ngạt thở. Xe cứu hỏa ở bên ngoài nhưng rất khó khống chế ngọn lửa trong thời gian ngắn.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nhìn ngọn lửa ngút trời và những con tin run rẩy, nói với Arch: “Thả họ ra ngoài đi, tôi ở lại đây. Bảo vệ kia không chết, tay anh vẫn chưa cướp đi nhận mạng nào.”

Arch không trả lời, nhưng cũng không chĩa súng vào Ngôn Tố. Bởi vì đúng như Ngôn Tố nghĩ, gã chỉ quan tâm đến tiền bạc và rút lui an toàn. Giết người đúng là chẳng có lợi gì tốt cho gã.

Ngôn Tố nhìn gã ủ rũ mắt, biết gã đang cân nhắc suy tư, nói tiếp: “Anh có thể một mình mang theo tất cả số tiền rời khỏi.”

Arch vừa được nhắc nhở lập tức nhìn về túi du lịch trên quầy, ra lệnh cho người da đen: “Đến lấy tiền.”

Người da đen làm theo, nhấc hai ba túi tiền nặng trịch đến đưa cho Arch. Arch tham lam khom lưng kéo túi tiền đến bên chân mình. Đúng lúc này người đàn ông da đen bỗng ra sức ôm lấy khẩu súng trong tay gã, quật gã ngã uống đất. Arch nổ súng theo phản xạ, nhưng từng phát đạn lại nã vào đám cháy. Toàn bộ con tin còn lại thấy hy vọng sống sót, lập tức nhào đến, ba chân bốn cẳng chế ngự Arch, gỡ súng của gã, tìm sợi dây trói gã lại.

Đến giờ phút này, khuôn mặt mọi người mới thay vẻ ngơ ngác mờ mịt bằng biểu cảm như dành được đại xá, ôm lấy nhau vui mừng khóc nức nở. Trái lại Susie hết sức nhạy bén, nhanh chóng nhặt khẩu súng dưới đất lên, nhắc nhở: “Khoan khóc đã, mau rời khỏi chỗ này. Cẩn thận tên biến thái kia lên đây ngay đấy!’’

Nghe vậy, mọi người khẩn trương trở lại, tìm kiếm lối ra. Nhưng giờ phút này đại sảnh ngân hàng đã ngập trong biển lửa hừng hực. Susie dẫn mọi người tìm khắc giấy hoặc khăn long trong quầy, thấm nước từ máy lọc nước để chuẩn bị. Mọi người đồng tâm hợp lực dọn sạch mấy thứ đồ trong quầy đá cẩm thạch, giữ lại khoảng cách đủ trống trải, dốc hết khả năng tự cứu hộ, thấp thỏm chờ xe cứu hỏa.

https://thuviensach.vn

Susie và mọi người kéo thi thể chàng trai người Nhật và Diana vào, tránh bị lửa thiêu, coi như để lại chút tôn trọng cho người nhà họ. Ngôn Tố im lặng quan sát rồi quay người rời đi.

Susie thấy vậy liền gọi anh: “Anh S.A., anh đi đâu vậy?”

Ngôn Tố không quay đầu lại: “Đi xuống.”

“Nhưng anh bị thương và lại người bên dưới có súng!” Cô gái người Nhật lo lắng kêu lên.

Người khác cũng phụ họa theo: “Đừng đi!”

Tất cả ở đây đêif tạm thời an toàn, sau quá trinh đồng tâm hợp lực vừa rồi, những con tin còn lại đoàn kết chưa từng có. Với lại, người đàn ôm cao gầy trước mặt này tuy cố gắng đi lại vững vàng nhưng vẫn có vẻ vất vả, vừa rồi một mình đi vào đổi mười chin mạng sống, còn không lúc nào không cố gắng vì sự an toàn của họ, chẳng mảy may chú ý đến an nguy của bản thân. Người như vậy đã sớm xua đi nghi kỵ, sự xấu xa và tiếp thêm sức mạnh trong lòng họ. Bây giờ thấy anh còn muốn đi xuống cứu người, tát cả đều không đanh lòng.

Người đàn ông da đen đứng lên: “Anh S.A., tôi đi với anh.” Anh ta nắm chặt khẩu súng trong tay.

Ngôn Tố chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt nhìn vào người đàn ông tóc xù: “Anh ta và Susie mang theo những người còn lại. Anh đi theo tôi.”

Tất cả đều nhìn về phía Asa. Đó là một thanh niên trầm lặng ít nói nhưng bình tĩnh tài giỏi, khi nãy anh ta chưa từng hoảng loạn, giúp mọi người khuân đồ tìm lối ra. Người như vậy đi xuống cùng S.A., tất cả đều yên tâm.

https://thuviensach.vn

Asa khó hiểu nhìn Ngôn Tố vài giây, nhận lấy khẩu súng trong tay người da đen, đi xuống với Ngôn Tố.

Trận lửa đã đốt đứt cáp điện trung ương, nguồm điện khẩn cấp của tầng hầm cũng bị ảnh hưởng. Suốt quãng đường, đèn trong hành lang chớp tắt, cứ như bệnh nhân co giật hấp hối. Hai người đàn ông cao lớn không nói lời nào với nhau, chiếc bóng song song không giao nhau, im lặng và chậm chạp đi sâu xuống đất. Ánh đèn lúc sáng lúc tối, chiếu lên hai khuôn mặt góc cạnh, ai cũng lạnh lung và nghiêm túc. Đường càng lúc càng sâu, càng lúc càng tối.

Người lên tiếng trước là Asa: “Đường anh đi không phải là kho bảo hiểm mật mã.”

Trong bóng tối, người phía trước cười bình thản: “Ồ? Sao anh biết không phải đến nơi đó?”

Asa thoáng sửng sốt, khóe môi lập tức nở nụ cười nhạt, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Trông anh đi đứng rất vất vả, cần tôi dìu anh không?” Nhưng thật ra Ngôn Tố bước đi có vẻ vững vàng cực kỳ, chẳng hề giống người bị thương nặng.

“Không cần.” Anh không hề nhìn anh ta, trả lời thờ ơ. Giây lát lại hỏi: “Anh tên là gì?”

“Asa.”

“Người nơi nào?”

“D.C.”

“Tên thật à?”

“…”

https://thuviensach.vn

Trong hành lang tầng hầm mờ tối, Asa im lặng. Anh ta liếc nhìn người bên cạnh, nhưng người đó chỉ bình tĩnh tiếp tục bước đi. Hành lang tầng hầm quanh co khúc khuỷu càng lúc càng hẹp, xung quanh là đường ống và máy móc với mạng lưới phức tạp. Đèn màu trên đồng hồ sáng lập lòe, chữ số lúc ẩn lúc hiện. Hành lang bất chợt tối sầm. Gò má anh yếu ớt và tái nhợt như một trang giấy.

Trong lòng Asa lóe lên sự tò mò đầy trào phúng. Anh ta cầm súng, Ngôn Tố đã bị gãy hai xương xườn, thực lực quả cách xa. Nếu Ngôn Tố đã nghi ngờ anh ta, sao còn can đảm một mình gọi anh ta đi xuống.

Asa thảnh thơi nói: “Arthur, tên thật của tôi là Arthur.”

Arthur, trùng lặp với tên Ngôn Tố biết. Trong lời nói của Ngôn Tố có ý cười: “Arthur, tên đầu sỏ phía sau S.P.A., thật hân hạnh.”

Arthur không vui chau mày, người này biết về anh ta quá nhiều. Với lại, anh ta đã cải trang, ngay cả Chân Ái cũng không nhận ra, Ngôn Tố chưa từng gặp mặt làm sao nhận ra được? Trong cuộc cạnh tranh này, Ngôn Tố đã nhận ra Arthur, từ đó anh xem Arthur là đối thủ.

Arthur khảng khái thừa nhận thân phận của mình, cười nhàn tản: “Ồ… để anh nhìn ra rồi.”

Đã làm rõ phương hướng đối địch, Ngôn Tố vẫn thờ ơ, chẳng mảy may sợ hãi, giọng nói như đang ôn chuyện tán gẫu: “Anh trẻ hơn tôi tưởng.”

Arthur nhún vai: “Thừa kế nghiệp cha mà… Nhưng ai nói tin tức của tôi cho anh biết thế?”

“Có thể nhìn ra.” Hai tay Ngôn Tố bỏ vào túi áo khoác, vững vàng chống đỡ thân thể mình.

https://thuviensach.vn

“Nếu nhóm King không có chỗ dựa hùng mạnh, không thể nào thiết kế được vụ cướp tinh vi như thế. Trò chơi giết người kia không cần sát thủ, nhưng lựa chọn Chân Ái, cho thấy có người muốn tạo áp lực tâm lý cho cô ấy. Cô ấy năm lần bảy lượt không phối hợp lại không bị giết, sau đó thậm chí bị người khác nghi ngờ. Chẳng qua là cho cô ấy thể nghiệm cảm giác không được tin tưởng trong thế giới nhỏ bé này, đã định trước bị phản bội và hi sinh.” Ngôn Tố đau lòng không tả: “Chỉ có tổ chức mới có thể giải thích cho tất cả mọi chuyện.

Anh là kẻ đáng ngờ nhất trong trò chơi này. Trước sau bình tĩnh, không sợ hãi, không đắm chìm trong trò chơi như Amber, cũng không bình tĩnh quan tâm sự an toàn của người khác như Susie. Anh rất hờ hững, không quan tâm bất cứ chuyện gì xung quanh. Anh hoàn toàn chẳng buồn đoái hoài đến cảnh tượng xảy ra trước mắt. King vẫn không dám trao đổi ánh mắt với anh, thậm chí không dám nhìn anh. Lúc King muốn xuống tầng hầm, anh hỏi gã có thể thả con tin trước hay không. Anh đang ám chỉ gã không thể thả tôi, cũng ra lệnh cho gã bắn tôi. Đây là lý do vì sao King đột nhiên trở nên hung ác, lần đầu tiên nổ súng với người khác. Những điều này đủ để nói rõ trong S.P.A., địa vị của anh cao hơn King nhiều cấp bậc. Khi đó tôi còn tưởng rằng có lẽ anh là một thành viên địa vị khá cao, không hề nghĩ đến phương diện anh chính là Arthur.”

Ngôn Tố thoáng ngừng lại: “Nhưng sau đó thì đã bốc cháy.”

Arthur sửng sốt, mỉm cười bẵng quơ, anh ta đã hiểu. Nói chuyện lâu khiến hơi thở Ngôn Tố rối loạn, ngực trái đau nhói từng cơn như đâm vào tim. Lưng anh mướt mồ hôi lạnh, lại điềm tĩnh chậm rãi điều chỉnh hơi thở, cố gắng che đi vẻ vất vả trong giọng nói: “Lúc bốc cháy, trong đám con tin chỉ mình anh không toát mồ hôi. Tôi nghĩ anh có chứng bệnh gì đó, nhưng ánh lửa lớn như vậy, chiếu vào mặt anh lại không có bất cứ màu sắc nào. Dưới nhiệt độ cao và ánh sáng mạnh, da thịt người sống cũng sẽ tán quang.” Ánh sáng xung quanh lại tối đi một chút, anh tiếp tục cất lời:

https://thuviensach.vn

“Trong Mission Impossible, mặt nạ da người của Tom Cruise dĩ nhiên là thật. À, anh cần mang mặt nạ ngụy trang đơn giản là sợ Chân Ái nhận ra anh. Cô ấy đã nói với tôi, trong tổ chức chia cấp nghiêm ngặt, một tầng rồi lại một tầng, không thể vượt cấp. Cố ấy không tham gia nhiệm vụ, số người cô ấy gặp chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Mặt Arthur chìm trong bóng tối: “Vậy mà cô ấy lại nói với anh những lời này?”

Cô ấy mà lại tin tưởng anh như vậy!

“Dù có tất cả những thứ này, tôi cũng không chắc chắn là anh. Nhưng vừa rôi tự anh thừa nhận.” Bước chân Ngôn Tố chậm lại, đôi môi gần như biến mất sắc hồng cuối cùng, trắng bệch trong bóng tối.

Giọng Arthur lạnh đi một chút: “Nếu anh đã biết, anh không lo lắng cho an nguy lúc này của cô ấy sao?”

“Anh nói hai anh em kia à?”

“Hóa ra anh đã sớm nhìn ra Amber không phải là con tin.”

“Nhiệm vụ của họ là két sắt của Chân Ái, làm con tin nội ứng dĩ nhiên cũng phải lựa chọn dịch vụ két sắt, cùng King đi xuống với Chân Ái. Hai người, không nhiều không ít. Lúc trò chơi giết người chọn con tin, các anh vốn phải chọn Chân Ái, chọn cô bé kia chẳng qua là nhạc đệm, các anh lợi dụng lòng lương thiện của Chân Ái. Trong mắt tôi, điệu bộ giả vờ giả vịt của Amber chỉ là trò trẻ con. Cả trò chơi cô ta luôn luôn biểu hiện chống đối, tỏ vẻ rất gan dạ rất hấp tấp, nhưng chẳng hề sợ hãi. Cô ta khiêu khích King, nhưng không chọc giận King. Tôi nghĩ bởi vì hai người họ đang trao đổi, đang cùng nhau hưởng thụ trò chơi. Ngoài ra, đặc điểm của hai anh em quá rõ rang. Tròng mắt màu xanh biếc lẫn màu hổ phách, trên đời này rất hiếm có mắt hai màu. Mắt phải Amber đeo kính sát tròng màu nâu nhạt, chỉ là vì che giấu màu sắc tròng mắt. Giấu đầu hở đuôi.”

https://thuviensach.vn

“Rất cừ khôi.” Arthur cười mát, ngược lại lạnh mặt, lẳng lặng nói: “Anh không lo lắng cho cô ấy à?”

Hai người đàn ông đương nhiên đều hiểu cô ấy này chỉ ai. Không lo lắng là giả, nhưng, “Cô ấy có cách đối phó với họ.”

Arthur nhướng mày, chế giễu lộ liễu: “Cô ấy ư? Tôi không cho là vậy.”

Ngôn Tố không để ý đến lời chất vấn của anh ta, đôi mắt màu hổ phách bất giác chứa ý cười dịu dàng, chậm rãi nói: “Cô ấy là cô gái cảnh giác lại dũng cảm, rất thông minh, sẽ tự cứu mình. Tôi tin tưởng cô ấy, cũng hiểu rất rõ, cho dù cô ấy bị thương, cô ấy cũng có cách thoát hiểm. Hai an hem kia tuyệt đối không phải đối thủ của cô ấy.”

Arthur im lặng. Giờ đây cô trở thành như vậy sao? Trong ấn tượng của anh ta, cô là cô bé thích khóc nhè, mặc chiếc váy hoa nho nhỏ màu trắng, nhát gan lại yếu đuối, một con gián giả cũng có thể làm cô sợ đến mức nhảy loạn xạ, chạy tán loạn khắp phòng. Con thỏ chết cô khóc, kéo bím tóc cô khó, véo má cô, cô cũng khóc. Cái gì cũng chỉ biết khóc òa đi tìm anh trai.

Về sau được đưa đến bên mẹ, cô không được phép khóc nữa. Cô của ngày sau cẩn thận hơn, cả ngày thấp mi rủ mắt, không cười không ồn ào, true cô chọc cô cô đều không hề phản ứng, Thỉnh thoảng đôi mắt đen nhánh lướt qua vẻ mơ màng, thoáng qua rồi giấu kín mít. Dù vậy, cô cũng an phận nghe lời.

Ngày lại ngày, năm lại năm cô vẫn cột tóc đuôi ngựa. Từ hồi bé xíu bắt đầu mặc áo choàng dài trắng tinh thanh tú, qua lại trước các loại máy móc, làm nhiều công việc khô khan rườm rà người thường không nghĩ đến. Chưa bao giờ chất vấn, chưa bao giờ làm trái, cũng chưa bao giờ phản kháng.

Có lẽ anh ta không nên tuân theo lệnh của cha giết ba mẹ cô, có lẽ anh ta không nên mắc thêm lỗi lầm từ bức tử anh trai cô, khiến cô chẳng hề lưu luyến rời tổ chức. Nhưng họ muốn đưa cô ra ngoài, rời xa thế giới của anh

https://thuviensach.vn

ta, tại sao anh ta không thể giết họ? Tất cả người ngăn cản cô sống chung với anh ta đều phải bị diệt trừ!

Anh ta càng ngày càng khó gặp lại cô. Một lần lại một lần, cô ngày càng kiên trì, ngày càng xa lạ, phản kháng, chạy trốn, cách anh ta ngày càng xa. Anh ta vống lớn lên bên cô, lại bất giác bở lỡ cuộc sống hằng ngày và sự thay đổi của cô. Không thể giống như kỳ vọng ở bên cô đến già kia.

Anh ta u ám nhìn người đàn ông lạnh nhạt bên cạnh, anh tag hen tị đến mức muốn phát điên! Chốt súng ngắn kéo "cạch" một tiếng, Ngôn Tố phía trước dừng bước, trầm tĩnh và vô cùng tự tin nói: "Arthur, anh sẽ không muốn nổ súng ở đây đâu."

Bàn tay Arthur thả lỏng lại nắm chặt, nắm chặt lại thả lỏng, đương nhiên anh ta không nổ súng ở đây. Trên đỉnh đầu họ trôi lơ lửng một lớp khí hiđrô mỏng tang, một tia lửa thôi cũng sẽ tạo ra trận nổ ngày tức thì.

Ồ, đây chính là sức mạnh khiến Ngôn Tố bình tĩnh tự nhiên đi đến đây sao?

Arthur nhếch khóe môi: "S.A., quả nhiên anh rất lợi hại, đã nghĩ đến cách bọn Amber chạy trốn."

"Phúc lợi của IQ cao." Thế mà lúc này anh cũng không quên kiêu căng và tự phụ: "Kiến thức kiểu cũ, lối ra đã bị phong tỏa, mai phục bốn bề. Ngoại trừ đường ống nước dưới lòng đất rộng rãi của thành phố còn có nơi nào có thể khiến họ bốc hơi khỏi thế gian? Không, phải là chìm xuống mới đúng."

Anh nói xong, đáy lòng đau xót. Nếu Chân Ái ở đây, cô hẳn lại mím môi mắng anh săm soi câu chữ rồi. Thế nhưng anh không biết liệu anh còn có thể sống sót đi ra ngoài hay không nữa. Không hiểu sao trước mắt lại hiện lên hình ảnh cô nước mắt lưng rưng rưng, khuôn mặt trắng bệch, đi một

https://thuviensach.vn

bước quay đầu ba lần, lưu luyến vô vàn. Đột nhiên rất muốn ôm lấy cô. Tim anh lại quặn đau dữ dội, nhưng cũng càng chắc chắn quyết định của anh.

Anh nguyện mạo hiểm vì cô, thậm chí… Mà cô không cần biết.

Arthur hơi nheo mắt, đôi mắt đen nhánh như đêm đen và chiếc mặt nạ rạng rỡ ánh sáng này của anh ta không hề hài hòa. Anh ta cất súng, lấy một chiếc dao quân đội cỡ nhỏ từ trong ngực: "Một mình anh dẫn tôi xuống chỉ vì muốn vạch trần bộ mặt thật của tôi à?"

Người đối diện gương mặt trắng bệch, lắc đầu: "Không, tôi muốn bắt anh."

Arthur sửng sốt, bật cười: "Không phải anh bị xuất huyết nội, đầu óc mơ hồ…" Lời còn chưa dứt đã im bặt. Anh ta nhìn xoáy vào ngón tay Ngôn Tố, tròng mắt co lại.

Một chiếc bật lửa màu bạc quay cuồng trên năm ngón tay thon dài của Ngôn Tố: "Kiến trúc kiểu cũ không cần lực phá hoại quá lớn. Lớp khí mỏng manh này là gì, khí thiên nhiên à? Khí hiđrô ư? Không sao cả, loại khí này, bật lửa và súng ngắn đều dùng tốt như nhau."

Arthur thản nhiên nhắc nhở: "Anh không muốn sống nữa à. Lực phá hoại có nhỏ đi nữa cũng vượt quá sức chịu đựng của con người."

Đèn điện chớp tắt, Ngôn Tố khẽ cười: "Chúng ta cá đi, sau khi nổ tung chúng ta đều bị thương nặng. Nếu anh tỉnh lại trước, anh có thể dùng súng trong tay bắn chết tôi. Nếu tôi tỉnh lại trước, tôi đưa anh vào tù. Người đứng đầu S.P.A., CIA có rất nhiều tội danh đang đợi anh đấy."

Arthur sa sầm mặt nhưng không hề sợ hãi, cười lạnh lùng: "Dĩ nhiên là tôi sẽ thắng. Đừng quên anh đã bị gãy vài chiếc xương sườn."

Trước những lời này, Ngôn Tố chỉ gật đầu: "Tôi biết."

https://thuviensach.vn

Tính mạng của tôi, tự do của cô ấy, tôi chọn tự do của cô ấy.

Bật lửa kim loại bật lên tiếng "tách", ánh lửa lập lòe nhuộm sắc màu ấm áp cho khuôn mặt tuấn tú của anh. Ngón tay giơ lên, chiếc bật lửa mang theo ngọn lửa xoay tròn bay lên không trung. Hai người gần như đồng thời tránh vào cửa thủy tinh công nghiệp hai bên hành lang. Ngọn lửa màu đỏ xanh bay lên không, như giọt nước rơi vào bờ ao trong suốt, đột nhiên lan tỏa.

Từng luồng ánh sáng màu xanh thuần lan tỏa nhanh chóng như sóng đienj, tia lửa lóe lên. Trong chớp nhoáng, không gian chật hẹp lập tức nổ tung. Sóng xung kích kịch liệt, bức tường cũ kỹ sụp đổ ầm ầm, cửa kim loại dọc theo hành lang nhất thời uốn cong thành hàng lối theo làn sóng dâng trào…

Ầm ầm.

Thế giới bất chợt chìm vào tối tăm. Sau khi tất cả yên lặng trở lại, ánh nắng yêu ớt xuyên qua bức tường nổ tung, từ thành phố soi xuống đường ống nước. Hai người đàn ông gương mặt xuất chúng, vẻ mặt tái nhợt, không hề có sức sống nằm trên đống đá vụn. Một người trong đó mặt đã nứt ra nhưng không lộ da thịt, khuôn mặt bên dưới lạnh lùng tuấn tú.

Một phút lại một giây,dưới nền đất yên lặng chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Dần dần, tiếng nước chảy từ trên trên mặt đất thấm xuống dưới, từng giọt từng dòng lọt vào đống hoang tàn. Đó là dòng nước của nhân viên cứu hỏa. Người đàn ông trong đống đá vụn vẫn không nhúc nhích.

"Ngôn Tố!"

Chân Ái chạy một mạch ra khỏi hành lang tầng hầm bị nổ, lại thấy vẻ mặt anh xám ngoét, hai mắt nhắm nghiền, bất động ngủ say trên mặt đất. Tro bụi vụ nổ cùng rác rưởi phủ lên tóc và áo khoác anh, cô chưa từng thấy

https://thuviensach.vn

bộ dạng anh dơ bẩn đến vậy, anh luôn luộn thích sạch sẽ mà. Cô đau thấu tâm can.

“Ngôn Tố!”

Cô nắm trên mặt đất, cúi đầu ôm anh, kề vào mặt anh, man mát lành lạnh, gần như không cảm nhận được hơi thở. Cô thảng thốt, nước mắt ào ạt rơi xuống mặt anh.

“Anh nói đều phải sống sót đi ra. Em dẫn anh ra ngoài.”

Cô lập tức ngồi dậy, đẩy đá vụn đè trên người anh, muốn cõng anh, lại lo lắng đụng phải xương sườn đã gãy của anh. Hai tay không có sức nhưng liều mạng túm chặt bờ vai anh, kéo ra ngoài từng chút một.

Tay đau như muốn gãy lìa, cứ như không phải là của mình nhưng không dám lơi lỏng. Cô vững vàng kéo anh, di chuyển ra ngoài từng tấc một. Trên hành lang xám xịt, bên chân anh đẻ lại một vệt máu dọc theo đường đi. Màu đỏ tươi như lửa thiêu đốt mắt cô. Cố nức nở, cắn răng lau đi nước mắt, tiếp tục kéo anh ra ngoài. Bây giờ không phải là lúc đẻ khóc, Ngôn Tố không chết đâu!

Ánh mắt vô tình đảo qua, lại nhìn vào một gương mặt ở góc khác, dưới mặt nạ nứt toác là khuông mặt tuấn tú quan thuộc. Chân Ái sợ đến mức cả người run lên, gương mặt kia giống hệt gương mặt trong cơn ác mộng của cô.

Anh ta… thật sự ở đây!

Nỗi sợ hãi trong lòng như núi lửa phun trào, cô sợ anh ta tỉnh lại, lại không dám đặt Ngôn Tố xuống đi tìm người đến giúp. Nếu như anh ta tỉnh lại trước, nhất định sẽ giết Ngôn Tố. Cô cắn chặt môi, càng ra sức kéo Ngôn Tố ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cô biết rõ tính cách Arthur, cho nên kiểu nổ tự sát này chắc chắn do Ngôn Tố gây ra. Là anh đặt cược sinh mạng muốn bắt Arthur. Cô nhất định phải kèo Ngôn Tố đi ngay, sau đó dẫn cảnh sát vào bắt tên khốn này.

Cô gái như con sóc kéo quả thông yêu thích từng chút một, sột soạt rời khỏi. Hành lang dưới lòng đất tan hoang một lần nữa chìm vào tĩnh lặng. Người có gương mặt tái nhợt ở lại trong bãi hoang tàn chậm rãi mở mắt, tròng mắt đen nháy sâu thẳm như đá vỏ chai co lại, mang theo nỗi đau và hận khắc cốt ghi tâm.

Đồng nội cuối xuân xanh being biếc, hoa nở rộ. Núi xa xanh ngắt, ánh nắng rực rỡ. Tâm trạng của người kia tối tăm như mùa đông Nam Cực dài đằng đẵng, trong đêm tối mãi mãi không thấy được ánh sáng.

Đường quốc lộ xám xịt là một con song dài, chảy xuôi theo đồng nội mùa xuân. Chiếc SUV màu đen đứng im ven đường, Arthur đeo chiếc kính râm lớn, che nửa gương mặt trắng treo, chỉ để lộ đường cong của chiếc cằm rắn chắc lại thanh thoát. Bên chân anh ta đặt một bộ đồ đồng phục đặc vụ và một tấm mặt nạ, đây là cách anh rời khỏi hiện trường vụ nổ.

“Cậu chủ, lần này cậu quá khinh địch rồi.” Một người đàn ồn hơi lớn tuổi ngồi ở vị trí tài xế là Evan. Gã có cơ bắp cuồn cuộn, cách ăn nói cũng rất mạnh mẽ, nhưng trong lời vừa nói vẫn mang sự tôn trọng và phục tùng dễ dàng phát hiện.

Arthur bị thương, không biết đi bao nhiêu cây số trong đường cống ngầm, đánh ngất một đặc vụ, thay quần áo của người đó mới miễn cưỡng tránh được một kiếp.

S.A.YAN! Arthur này thật coi thường hắn.

Evan liếc nhìn gương chiếu hậu, người thanh niên ngồi hàng ghế sau nghiêng mặt yên lặng: “Cậu chủ, cậu nên giống như trước đây. Những chuyện đã lên kế hoạch chặt chẽ chu đáo, vốn không nên đích thân ra mặt.”

https://thuviensach.vn

Arthur nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu mới cô đơn nói: “Chỉ là lại nhớ cô ấy thôi.”

Evan không biết nói sao, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Sớm biết như thế, ban đầu cậu đừng nghe theo mệnh lệnh của cha cậu giết ba mẹ cô ấy.”

“Họ phản bội tổ chức, kết cục là phải chết.” Arthur đeo kính đen, không thấy rõ vẻ mặt: “Cả anh trai cô ấy cũng thế.”

Evan im lặng một lúc lâu, nói: “Nhưng mà bây giờ cô C cũng phản bội tổ chức.”

Arthur không nói lời nào, nghe thấy tiếng xe hơi trên đường, cho cửa kính xe chạy lên. Trong gương chiếu hậu dần dần có một chiếc xe đến gần, không đến hai phút đã dừng sau xe SUV.

Amber ăn mặc chỉnh tề bước xuống, có thể thấy sau vụ nổ ả ta đã chỉnh trang lại, nhưng rõ rang không chữa trị vết thương bởi vụ nổ. Ả ta bước đi rất khó nhọc, thất tha thất thểu đi đến, một tay chống lên cửa ghế tài xế, nhìn Evan, tiếng nói rất thấp, uể oải: “Ngài A, anh trai của tôi chết rồi.”

Lời nói ẩn nhẫn vừa thốt ra, người liên băt đầu kích động bi phẫn: “Anh trai tôi chết rồi!”

Móng tay ả ta bấu chặt vào cửa xe, bởi vì dùng sức và căm giận nên tay càng trắng bệch: “Con ả Chân Ái kia, ả ta giết anh trai tôi. Ả ta dùng một loại độc tố thần kinh kỳ lạ, anh trai tôi đã chết, chết rất thảm.”

Amber che miệng, trong mắt ngấn lệ, từng giọt từng giọt như đá ngọc bích. Ả ta cất giọng run run: “Anh ấy rữa nát hết cả!”

Người trong xe vẫn im lìm. Trong tổ chức không có mấy ai gặp được bộ mặt thật của boss. Mà boss lại còn rất giỏi cải trang, cho dù gặp người thật cũng thường đối mặt với boss dùng chiếc mặt nạ.

https://thuviensach.vn

Amber vừa đến, cho rằng Evan là Arthur, thấy gã liền rơi nước mắt, nỗi khổ sở và bi phẫn trong lòng trút ra không ngừng, càng nói càng mãnh liệt. Nghĩ đến cái chết thảm thiết của ạnh trai, trong lòng Amber dâng lên mối hận vô hạn, mắt ả đỏ hoe, nghiến răng nghiến lợi gằn từng câi từng chữ: "Tôi, xin, thề! Tôi nhất định sẽ lột da ả!"

Evan đeo cặp kính dày cộm liếc nhìn ả ta, không trả lời. Nhưng bóng mờ ngồi ghế sau xa SUV hờ hững lên tiếng: "Nếu cô thật sự có ý đồ kia thì tôi sẽ cắt cô thành sashimi cho chó ăn."

Áp lực khủng khiếp. Cả người Amber lạnh lẽo không tả, lúc này mới giật mình phát hiện ghế sau có người. Người nọ đeo kính ngồi trong bóng tối thăm thẳm không thấy rõ mặt, chỉ có đường nét tuấn tú và lạnh lùng.

Trong lòng Amber vẫn kích động, nhưng không dám phản bác, nhẫn nhin giây lát mới đưa sợi xích càng trong tay ra: "Đây là đồ trong két bảo hiểm của cô ta."

Người ngồi sau xe không phản ứng, Evan nhận lấy.

Amber lại nói: "Thưa ngài, anh tôi hi sinh vì nhiệm vụ của tổ chức, anh ấy…"

Evan lạnh lùng ngắt lời: "Cô à, anh ta không hoàn thành nhiệm vụ, cho dù sống cũng bị xử tử."

Mắt Amber lại đỏ lên, móng tay gần như bấu vào cửa sổ xe: "Các người thật quá đáng!" Nói xong ánh mắt lại bất giác nhìn sang dãy ghế sau xe, bóng người tối đen như mực, vẫn không thấy rõ gì cả, chỉ có một đường cắm vòng cung.

Evan nói: "Anh trai cô giao hẹn với tổ chức là: Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhận được mười triệu đô la, còn kèm theo tiền các người cướp được tại ngân hàng đường Maple. Nhiệm vụ không hoàn thành, nộp mạng.

https://thuviensach.vn

Amber, cô đừng quên lần này hai anh em cô cướp ngân hàng, từ camera giám sát đến nhân viên bên trong, từ mật mã đến kết cấu tòa nhà, tất cả thông tin đều do chúng tôi cung cấp. Phải biết rằng tổ chức chúng tôi từng có cao thủ không cần dựa vào sự giúp đỡ của tổ chức, một thân một mình cướp hơn một tỷ đô la từ ngân hàng. Cô muốn trách thì trách tài nghệ của anh em cô không bằng người."

Amber cắn răng, hận không thể xé toạc tên đàn ông ác nghiệt trước mặt, nhưng bây giờ trong lòng ả ta ngập nỗi sợ hãi, sợ gã sẽ giết mình. Ả ta sợ đến mức rơi lệ: "Nhưng anh trai tôi đã chết rồi."

Mặt Evan chẳng có bất cứ cảm xúc nào. Gió thổi ào ạt trên đồng nội, Amber khom người hơi dựa vào cửa sổ xe trước, cả người cứng nhắc. Nếu ả ta trở thành đối tượng đuổi giết của tổ chức, nhất định sẽ không trốn thoát.

Trời đất yên lặng như tờ, cuối cùng, người thanh niên ngồi phía sau xe lại hờ hững cất lời lần nữa, không mang theo bất cứ cảm xúc dư thừa nào: "Họ lấy được đồ trong két, coi như hoàn thành một nửa nhiệm vụ."

Ý là đã bỏ qua cho Amber. Evan không nói thêm gì, đóng cửa kính lại. Người Amber mềm nhũn, trơ mắt nhìn chiếc xe SUV màu đen biến mất trên vùng đồng nội xanh biếc rộng lớn. Giữa đất trời nhanh chóng chỉ còn lại một mình Amber. Ả ta ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vời vợi, chợt nhớ đến chuyện ba tháng trước.

Ả ta vừa mới khỏi bệnh, có thể xuống đất đi lại. Anh trai giúp ả ta phục hồi, nói: "Amber, chúng ta đi Châu Âu đi. Đã có đủ tiền cho chúng ta sống suốt đời. Lần này đều do hai tên khốn khiếp kia hại em suýt chết. Chúng ta không làm việc này nữa."

Ả ta lập tức mất hứng: "Nhưng em muốn chơi mà. Em mặc kệ, em muốn chơi."

Anh trai vuốt tóc ả, dỗ dành: "Nguy hiểm quá, sẽ bị thương đó."

https://thuviensach.vn

“Không!” Ả ta kéo tay anh trai, sức lắc lư làm nũng: “Lần cuối cùng Jo, chúng ta chơi lần cuối thôi. Chơi với em đi! Nhận nhiệm vụ cuối, chúng ta sẽ không làm nữa. Em cam đoan.”

Anh trai bất đắc dĩ và yêu chiều thở dài: “Được rồi, nhiệm vụ cuối cùng.”

Amber đang nhìn trời, nước mắt rơi xuống lần nữa. Ả ta nhất định phải báo thù cho anh trai!

…

Evan lái xe, gã không hiểu hành động Arthur bỏ qua cho Amber vừa nãy lắm. Thế nhưng gã không hỏi mà đưa sợi dây xích đến: “Của cô C, có lẽ có liên quan đến mật mã Chace để lại.”

Arthur nhận lấy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ce, đó là một bàn tính vàng nho nhỏ, trên hạt châu bàn tính có khắc số và chữ, anh giữ trong lòng bàn tay: “Giả, cô ấy rất cảnh giác, không đặt vật quan trọng như vậy ở ngân hàng đâu, chỉ vì dụ tôi tìm sai đồ thôi.”

Evan sửng sốt, trong lòng nghi ngờ. Nếu sớm biết là giả cậu cần gì phải lao tâm lao lực đi tìm chứ?

“Không cần cho B biết chuyện này.” Arthur lạnh nhạt ra lệnh.

Evan đáp lại. Gã biết nặng nhẹ, nếu ngài B biết sẽ lập tức rat ay, khiến cô C phản ứng ngược…

Arthur im lặng ngồi ở ghế sau, nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh ta nhìn thấy trên đồng nội có một gốc cây cô độc, thân cây nhỏ bé, tán cây um tùm, rất giống gốc cây trong sân căn cứ kia. Anh ta lẳng lặng nhìn, chợt nhớ đến cô mười sáu tuổi, đứng dưới tán cây khẽ khàng hỏi: “A, diều là cái gì?”

https://thuviensach.vn

Anh ta tìm diều, cùng cô đi trên thảm cỏ, chạy đi như gió. Khi đó cô sẽ mím môi, cười e thẹn.

Nụ cười của cô…

Anh ta nghĩ đến ngực liền đau như bị khoét tim. Cuối cùng anh ta cúi gằm đầu, vịn lấy lồng ngực, nhưng cơn đau đớn dữ dội như luồng sóng điện đột kích. Mặc áo chống đạn vẫn bị sóng xung kích vụ nổ làm gãy một chiếc xương sườn.

Khi còn bé, mẹ nói Eva ra đời từ xương sườn của Adam.

Hà, chiếc xương sườn anh ta yêu nhất, đau nhất kia sắp bị người ta trộm rồi. Mà anh ta tuyệt đối không cho phép!

“Đã tung tin chưa?” Anh ta hỏi.

“Rồi ạ.” Evan gật đầu. “Phương hướng điều tra của L. được dẫn đến Silverland rồi.”

“Rất tốt, hành động thanh trừ có thể bắt đâu chuẩn bị rồi.”

* * *

Owen đẩy cửa phòng bệnh ra, một căn phòng trắng xóa, sạch sẽ đến mức không có lấy mộy hạt bụi. Cánh tay Chân Ái quấn đầy băng gạc, lẳng lặng nằm sấp trên giường bệnh như đã chìm vào giấc ngủ say. Cô nghiêng đầu, nằm bên cạnh Ngôn Tố, bàn tay trắng muốt nắm chặt ngón tay cái của đối phương, đặt nắm tay nho nhỏ vào lòng bàn tay tái nhợt kia.

Hành động này thân mật và lệ thuộc cực kỳ!

Owen bỗng nhớ đến một ngày trước anh chạy đến bệnh viện, cánh tay Chân Ái chảy máu không ngừng nhưng không nghe lời bác sĩ đi chữa trị, nhất quyết dựa vào cửa phòng phâu thuật của Ngôn Tố. Không lên tiếng,

https://thuviensach.vn

không gào thét, mắt rơi lệ mãi không thôi. Ai kéo cũng không đi, ai nói cũng không đáp, ngang ngược bất lịch sự lại không nghe đạo lý, hệt như đứa trẻ kiêu căng và không hiểu biết.

Đối với Owen, Chân Ái của lúc ấy rất xa lạ. Cô là người biêt cân nhắc nhất, tự chủ nhất, biểu cảm rất kiềm chế, nụ cười cũng rất ít huống chi là mè nheo thút thít.

Ngôn Tố bạn của anh lúc đó bị thương rất nặng.

Gãy ba chiếc sương sườn, gãy xương cẳng chân phải, chấn động não nhẹ, tai phải tổn thương nhẹ, tình hình khác còn phải đợi sau khi Ngôn Tố tỉnh lại mới theo dõi thêm.

Giờ phút này Owen nhìn Ngôn Tố tái nhợt nằm trên giường bệnh, đau lòng cho bạn đồng thời không hiểu sao lại nghĩ, nếu anh bị thương nặng như thế, liệu Chân Ái có khóc như vậy hay không. Sẽ thôi. Cô là một cô gái bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm lại rất yếu đuối.

Người thanh niên trên giường bệnh khẽ nhúc nhích, hôi lâu sau chậm rãi mở mắt. Owen vội vàng đi ra hành lang báo cho mọi người.

Thời khắc tỉnh lại, Ngôn Tố không hề cảm thấy đau đơn hay khó chịu gì. So với vụ nổ trải qua mấy năm trước, lần này chỉ là trò trẻ con. Ngược lại trong tay anh lại có một thứ mềm mại nho nhỏ. Anh đưa mắt nhìn sang, Chân Ái nhoài người bên cạnh anh, hơi thở đều đều như long vũ phe phẩy ngứa ran.

Đầu ngón tay gần như khẽ chạm vào mặt cô, trong đầu anh đột nhiên chỉ có một ý nghĩ, rất muốn chạm vào mặt cô. Vì thế, đầu ngón tay nhúc nhích, không mặt mềm mại, láng mịn của cô… thật muốn sờ tiếp nữa…

Chân Ái bị đánh thức, lập tức bật dậy, kinh ngạc trợn trừng mắt nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố sửng sốt, lại nhớ đến hành động vừa rồi cô đối với anh, nắm tay anh, mặt dán vào đầu ngón tay anh. Đối với cô mà nói, như vật quả là thân mật. Cô bỗng đỏ mặt, muốn khoanh tay chạm vào người mình lại phát hiện trên tay quấn băng gac. Vắt hết óc, vừa định hỏi anh có uống nước không thì phòng bệnh được đấy ra. Haley, Eva, Lin Danny và cả Jasmin đều đi vào.

Chân Ái vội vàng lùi sang bên cạnh. Mọi người vừa lo lắng vừa vui mừng hỏi thăm tình trạng của Ngôn Tố, anh thờ ơ trả lời từng người một, nhưng ánh mắt luôn nhìn về phái Chân Ái.

Cô thận trọng đứng bên tường, ánh mắt không biết nhìn đi đâu. Nhưng vài giây sau hình như đã trở về dáng vẻ thường ngày, yên lặng, im ắng, vẫn duy trì khoảng cách lạnh nhạt với hoàn cảnh xung quanh.

Thật ra trải qua vụ cướp ngân hàng lần này, anh đã rất khẳng định ý nghĩ của mình. Nhiều cảm xúc không thể buông bỏ như tảng đá đè trong lòng đến mức khó thở, thứ cảm xúc đó mang tên thương yêu.

Anh thương cô một mình mang súng lái xe trong mùa đông vào vùng núi xa lạ tìm anh, thương cô ru rú trong nhà thận trọng qua ngày, không thân với bạn học cũng không có bạn bè, thương cô quỳ gối bên cạnh Angel giữ chặt lấy vết thương đnag chảy máu của cô ấy, rơi lệ vì bất lực và oán giận, thương cô say rượu nằm trên bả vai anh, bi thương gọi anh trai, nói xin lỗi vì bản thân vẫn thất bại, thương cô nhìn bánh ngọt và nước có ga màu sắc rực rỡ, ánh mắt kìm hãm lại mong ngóng, thương cô an tĩnh im lặng đi trong mê cung, không tìm kiếm bất kỳ trợ giúp, không nói tiếng nào một mình giải quyết vấn đề…

Nhưng, không chỉ đơn giản là thương, mà hơn Cr chính là tán thưởng. Tán thưởng cô cố gắng hướng về phía trước như cỏ dại. Đã trải qua bao tăm tối như vậy vẫn lương thiện thay thế cô bé chấp nhận trò chơi sinh tử, vẫn dũng cảm bị King chọn làm hung thủ, giơ tay lên chỉ vào gã.

https://thuviensach.vn

Càng nhiều hơn là tâm hồn hòa hợp. Cô chuyển mật mã nhị phân, cô ngầm hiểu thân phận Amber.. Và cả, không có ai hiểu lời anh nói, chỉ có mình cô hiểu anh.

Nhưng làm sao nói với cô đây? Anh không có kinh nghiệm.

Trong khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, ý nghĩ một giây cuối cùng của anh là… Chân Ái thật sự không sao chứ? Nếu như anh có chuyện gì, anh hy vọng Chân Ái không có tình cảm với anh.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cô an toàn đứng trước mặt mình, tâm ý anh lại thay đổi một cách buồn cười và ích kỷ, còn mang theo chút phiền muộn thấp thỏm.

Anh không rõ tâm ý của cô. Dù anh là một chuyên gia phân tích hành động xuất sắc, nhưng trên phương diện này anh lại chẳng biết một chữ.

Anh không vui cau mày nói: “Con muốn về nhà.”

Lúc đó Harley đang dặn dò anh đủ mọi vấn đề, lại bị anh ngắt ngang. Bà sửng sốt, lúc này mới phát hiện đứa con ngỗ nghịch này hoàn toàn không nghe. Bà cũng không đến nỗi tức giận, nói: “Không được, con vẫn không thể ra…”

“Con muốn về nhà. Con muốn đọc sách.”

Giọng điệu Ngôn Tố kiến quyết, không cho phép phản bác. Anh nhất định phải trở về học bù mảng kiến thức mù tịt tình yêu, khẩn cấp, ngay và luôn!

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Tình Yêu Đích Thực Của Người Nghiêm Túc

Type: Ngọc Nguyễn

Lúc Chân Ái đi vào phòng sách, Ngôn Tố mặc bộ đồ trắng tinh, ngồi trên xe lăn, hai mắt lim dim như đang dưỡng thần. Chân anh vẫn bó một lớp bột dày, cô nhớ hôm qua anh vừa tỉnh dậy trên giường bệnh, tâm trạng hình như không tốt lắm, kiên quyết đòi về nhà.

Bác sĩ nói chân anh ít nhất phải để một tháng mới có thể tháo bột, người nào đó vừa nghe đã lập tức cau mày. Ánh mắt như dao sắc lạnh khiến bác sĩ sợ đến sởn cả tóc gáy. Giọng anh lạnh lùng như đang nghiến răng: "Tại sao phải dùng thứ phiền phức này gò bó tôi?"

Bác sĩ ho khan: "S.A, gãy xương muốn lành cần thời gian dài, phải..."

Ngôn Tố nhạn chóng ngắt lời: "Phải mượn vật bên ngoài cố định vị trí chính xác, giữ xương đã gãy trở về vị trí cũ, phòng ngừa nó lệch vị trí. Cái này tôi biết rõ hơn anh. Nhưng tôi biết rất rõ xương của mình đang làm gì. Chúng nó rất nghe lời, không lệch vị trí đâu."

Cứ như anh là người máy có thể "lạch cạch" lấy linh kiện trong cơ thể ra, đùa nghịch sắp xếp rồi lại nhét vào vậy.

Lúc đó Haley nhìn con trai hồi lâu, không biết vì nguyên nhân gì, nói: "Cô Chân Ái cũng phải dưỡng thương, để bác sĩ y tá tư đến lâu đài, cùng dưỡng thương một tháng đi."

https://thuviensach.vn

Người nào đó lập tức im lặng, không kháng nghị nữa.

Bây giờ anh đang ngồi trước cửa sổ kính màu, nhắm mắt dưỡng thần, an tĩnh lại bình thản, không hề giống với dáng vẻ thi thoảng nổi giận ngang ngược của anh. Chân Ái bước rất khẽ, nhẹ nhàng đặt chân trên thảm. Nhưng còn chưa đến gần đã kinh động đến anh rồi. Lông mi đen như mun chớp chớp, đôi mắt màu hổ phách lăng lặng nhìn cô.

Tiếng lòng Chân Ái khẽ rung động, mấp máy môi.

Ánh nắng cuối xuân đầu hè hắt vào, phòng sách tĩnh lặng chỉ còn hai người họ, thật tốt biết bao! Cô đi đến ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế piano. Chân phải anh bó bột đặt trên ghế. Chân Ái nhất thời không kiềm được đưa tay đặt lên, nhẹ nhàng chạm vào lớp bột xù xì lạnh lẽo ấy, trong lòng lại nảy sinh một sự rung động và ấm áp kỳ lạ.

Cô chậm rãi vuốt lên lớp thạch cao trên chân anh, trong lòng ngọt ngào khó hiểu, không dám nhìn anh, chỉ cúi mắt nhỏ giọng hỏi: "Còn đau không?"

"Không đau, còn cô?"

Chân Ái vội vàng cử động cánh tay, làm mẫu cho anh xem: "Quấn băng thì trông đáng sợ, nhưng không bị thương đến gân cốt đâu!"

Cô cử động, vừa nghiêng đầu đã thấy bên cạnh piano đặt vài chồng sách dày, tất cả đều là tiểu thuyết tình yêu lãng mạn cận đương đại, bắt mắt nhất là toàn tập tác phẩm của Julie Garwood... Quà tặng, cô dâu, si mê...

Chân Ái lẳng lặng nhướng mày, anh cũng đọc loại sách này à?

"Anh đọc hết rồi à?"

"Ừ." Ngôn Tố thành thật gật đầu, "Tôngt cộng sáu mươi lăm quyển."

https://thuviensach.vn

"Không sót một chữ?"

"Không sót một chữ."

Anh về nhà chưa đến một ngày mà. Nhưng cô đã sớm chứng kiến tốc độ đọc sách của anh, cũng không kinh ngạc. Cô ngồi xổm trên thảm, tùy ý lật xem, hỏi: "Đọc mệt không? Vừa rồi lúc tôi đi vào thấy anh đang nhắm mắt."

Ngôn Tố lắc đầu: "Tôi đang dọn dẹp bộ nhớ, xóa hết mấy thứ đã đọc hôm nay." Cuối cùng bổ sung một câu, "Xóa mãi mãi, không khôi phục lại."

Chân Ái ngẩng đầu nhìn anh: "Sao vậy?"

"Toàn là thứ không giúp ích được gì cho tôi, sẽ chiếm dụng dung lượng của não tôi."

Hoàn toàn không có tiểu thuyết nào nói về tình yêu của nam chính là thiên tài, chuyên gia giải mã, học giả phân tích hành động và nữ chính là nhà sinh vật học thiên tài, cảnh đời chìm nổi. Không ai giống với hoàn cảnh của họ cả. Không hề có giá trị tham khảo và học tập. Đọc hồi lâu không giúp ích được gì.

Anh vẫn không hiểu. Anh không vui nhắm mắt lại, xóa trí nhớ về những "tác phẩm" này.

Chân Ái nhún vai, tỏ vẻ không quấy rầy hoạt động "dọn dẹp ổ đĩa" của anh. Cô chưa từng đọc tiểu thuyết tình yêu, ít nhiều cũng hơi tò mò nên lựa chọn một lúc, lấy ra một quyển sách, đọc lẩm bẩm: "E.L.James, Năm Mươi Sắc Thái. Quyển này hay không?"

Ngôn Tố lập tức mở mắt, nhanh tay đoạt lại quyển sách. Chân Ái giật mình nhìn bàn tay trống trơn, lại ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

https://thuviensach.vn

"Quyển này không thể đọc."

"Tại sao?"

"Quyển này thuộc về..." Ngôn Tố cân nhắc rất lâu, khuôn mặt trắng trẻo bỗng ửng đỏ, "Tiểu thuyết hơi khiêu dâm."

Chân Ái mở to tròng mắt đen láy, hồi lâu mới nhàn nhạt "à" một tiếng, ra vẻ không nói cũng hiểu. Thấy vậy Ngôn Tố vô duyên vô cớ nghẹn ứ, khó chịu như nuốt phải quả trứng gà. Nhưng bất kể thế nào, anh không thể cho cô đọc.

"Vậy tôi không đọc." Chân Ái nghiêng đầu tiếp tục chọn sách, ánh mắt lại bị một quyển khác thu hút, vừa định lấy thì Ngôn Tố đã giành lấy trước.

"Đấy là gì?" Mắt Chân Ái đầy tò mò.

"Quyển này cũng không được đọc."

"Tôi thấy tựa đề rồi." Chân Ái dẩu môi. "Câu chuyện của O."

Cô chống cằm: "Này, anh đỏ mặt."

"Phơi nắng." Vẻ mặt anh lúng túng, dưới ánh nắng mặt trời, gương mặt thanh thoát càng đỏ hơn.

Chân Ái cười khẽ: "Cũng là... tiểu thuyết hơi khiêu dâm."

Mặt Ngôn Tố chợt hiện vẻ ngượng ngùng, nhưng rất thành thật: "Quyển này... không chỉ hơi..."

Mắt Chân Ái tỏa sáng lấp lánh, bất giác nhoài qua đống sách nghiêng về phía anh, tò mò hỏi: "Nói về chuyện gì thế? Tại sao gọi là cô O? Biệt hiệu này thật kỳ lạ, có tổ chức thần bí không?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đỏ mặt, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô: "Ừ. Câu chuyện kể về cô gái xinh đẹp biệt hiệu O bị R bạn trai của cô ta đưa đến một tòa lâu đài. Nơi đó có một đám người cũng có thể nói là một tổ chức SM(*), dùng đủ nghi lễ hoặc nghi thức ngược đãi cô ta, huấn luyện cô ta thành nô lệ tình dục. Bởi vì yêu R nên cô O cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả. Sau đó R lại đưa cô ta cho anh trai của gã là S. Mà cô O vẫn cam tâm tình nguyện..."

(*) Viết tắt của Sadist và Masochist hoặc là Servant & Master)

Dưới ánh nắng rực rỡ, Ngôn Tố ngồi trên xe lăn cúi đầu nhìn cô. Mà cô ngồi dưới đất, khuỷu tay chống lên một chồng sách, nghiêng đầu tựa vào cánh tay, thong thả lắng nghe.

Cô nghe rất nghiêm túc, nhưng khoảnh khắc nào đó lại thất thần. Tổ chức thần bí trong câu chuyện thật buồn cười. Nhưng nghĩ đến bản thân trưởng thành trong tổ chức S.P.A, trong mười bảy năm kia cô chưa bao giờ phát giác nó hoang đường. Ở trong tổ chức đó, cô cũng có biệt hiệu, cô C.

Giờ phút này cô không nhịn được nghĩ đến cô O trong tổ chức đó dáng vẻ ra sao, có phải giống kiểu thân ở trong dầu sôi lửa bỏng mà không tự biết, thậm chí vui vẻ chịu đựng?

Tư tưởng con người là thứ thật kỳ lạ. Bạn cho rằng cô ta vừa đáng thương vừa đáng buồn, nhưng thế giới quan của cô ta và bạn không giống nhau, ai đúng ai sai, không thể phân biệt.

"Ngôn Tố."

"Ừm?"

Cô ngẩng đầu: "Có phải đàn ông đều thích con gái dễ dàng bị kiểm soát như vậy không?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố khẽ nhướng mày: "Cái này gọi là chiếm hữu, không phải thích, cũng chẳng phải yêu." Có lẽ cảm thấy mình nói quá dứt khoát, anh bổ sung thêm một câu, "Ít ra trong mắt tôi đây không phải là ý nghĩa thật sự của tình yêu."

Chân Ái mỉm cười, không hỏi nữa. Lần trước lúc anh diễn giảng cô đã rõ, trong lòng anh, tình yêu chân chính là sự tương đồng giữa hai linh hồn, hấp dẫn của tự nhiên. Không khuất phục, không ép buộc, độc lập, tự do và bình đẳng.

Cô cuối đầu, tiếp tục lật sách: "Tên sách này đặc biệt quá. Đàn ông đến từ Sao Hỏa, đàn bà đến từ Sao Kim?"

"Trong thiên văn học, ký hiệu ♀ đại diện cho Sao Kim, ký hiệu ♂ đại diện Sao Hỏa phía Đông Bắc. Ông ta đặt tên chắc là do như vậy. Có điều..." Giọng anh lơ đãng, "Tên rất sáng tạo, nhưng tôi hoàn toàn không biết ông ta đang bày tỏ điều gì."

Quyển sách giúp người ta nâng cao EQ lặng thinh nằm trong lòng bàn tay Chân Ái đau xót rơi lệ. Tôi chỉ điểm tình yêu và hôn nhân cho hàng vạn người, lại bó tay hết cách với người này. EQ của anh ta đã thấp đến mức thảm thương quá rồi.

"Vậy là quyển sách vô vị rồi." Chân Ái đương nhiên ném nó sang một bên, lại nghĩ: "Có điều chắc hẳn không phải tất cả đàn ông đều đến từ Sao Hỏa đâu."

"Hử?"

Chân Ái khe khẽ cười: "Tôi cảm thấy Ngôn Tố hẳn là đến từ sao Mộc, ha ha."

Cô dám nói anh ngốc? Ngôn Tố nhắm mắt lại, không thèm để ý đến cô. Trong thời gian chưa đến một ngày, anh không chỉ đọc rất nhiều sách, còn

https://thuviensach.vn

tìm tòi trên mạng đủ mọi sách lược. Mua quà, tỏ tình... đủ loại, nhưng theo ý anh loại nào cũng vô vị và chẳng có thành ý. Tính mục đích quá rõ rệt, nhìn đã thấy ý đồ bất chính. Làm như Chân Ái là con thỏ trắng, anh đưa cô một đống cà rốt, cô liền phe phẩy chiếc đuôi ngân, ngốc nghếch nhảy vào hang của anh vậy.

Tuy nhiên, anh bác bỏ IQ của từng kim chỉ nam tán tỉnh, nhưng không độc lập nghĩ ra một cao chiêu EQ nào. Anh nhắm mắt ngồi trong ánh nắng, ánh nắng soi lên mí mắt anh thật ấm áp, thế giới ý thức xoay chuyển trong màu xanh màu đỏ. Nếu là người nguyên thủy thì tốt rồi. Vừa ý Chân Ái liền một gậy đánh ngất cô, sau đó cõng về hang động của mình.

Anh khẽ thở dài: "Tôi muốn trở thành người nguyên thủy."

Chân Ái nghiêng đầu, cau mày: "Người nguyên thủy không mặc quần áo đâu."

"..." Vẻ mặt Ngôn Tố cứng đờ, vô cùng khinh bỉ mình. Cách này thô lỗ lại dã man, đúng là phí hoài hàng vạn năm tiến hóa của tổ tiên loài người.

Lúc này y tá mang băng và kéo đến, hình như muốn thay băng trên ngực Ngôn Tố. Chân Ái lùi sang bên, lại thấy y tá đặt đồ ở một góc, quay người bỏ đi.

Cô cau mày, lẽ nào y tá này muốn bệnh nhân tự thay băng? Cô bất bình dùm: "Tôi thay giúp anh."

Vừa quay đầu lại thấy Ngôn Tố đang cởi nút áo sơ mi trắng, nghe vậy liền kinh ngạc ngước mắt nhìn cô.

Chân Ái lúng túng, bỗng phát giác Ngôn Tố không thích người khác chạm vào mình. Chắc hẳn y tá kia biết rõ tình hình của anh mới tự ý rời khỏi. Mà cô lại xung phong đảm nhận...

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nhìn cô trong giây lát, bỏ tay xuống một cách tự nhiên, thản nhiên ngồi đó. Áo sơ mi hé mở, để lộ làn da và băng trắng trên ngực. Chờ cô đến đây cởi áo thay băng cho anh.

Chân Ái đi qua ngồi đối diện anh, tim đập thình thịch, nhưng tay cởi từng chiếc nút áo của anh đâu vào đấy, lại cẩn thận tháo lớp băng cũ.

Vóc dáng anh vốn cao, bình thường mặc áo măng tô trông rất gầy gò, nhưng hiện giờ cô nhận ra thân thể anh không hề ốm yếu, ngược lại cơ ngực vô cùng săn chắc mịn màng, đường nét cơ bụng cũng rất gợi cảm. Cô càng luống cuống hơn.

Nhưng khi gỡ hết băng, tim Chân Ái chợt đau dữ dội. Trước ngực và sau lưng anh có nhiều vết dao mổ, có mới có cũ nhìn thấy mà giật mình. Vụ nổ mấy năm trước để lại vết thương quá sâu cho anh. Vậy mà mấy ngày trước anh vẫn nghĩa hiệp không hề chùn bước.

Có phải anh vì cô không? Cô không dám hỏi.

Cô cẩn thận và tỉ mỉ quấn từng lớp băng cho anh, nhìn từng vết sẹo hằn sâu, cô càng đau lòng hơn, bỗng rất muốn hôn lên chúng. Ý nghĩ này khiến cô sợ đến giật mình. Không hiểu sao cô lại nhớ đến đủ mọi chuyện đã trải qua với anh trong mấy tháng qua. Lần đầu tiên cô không muốn làn việc xin nghỉ cùng anh đến New York; cô đi trong mê cung tối đen, nghe thấy tiếng nói anh liền suýt rơi lệ; cô bị Amber ghì dưới đất, bởi vì biết anh gặp nguy hiểm, nội tâm cô lạnh đến cùng cực, điên cuồng và thù hận tiêm độc tố thần kinh vào cổ tay King...

Thực ra cô thích anh thì phải? Tim cô đột nhiên loạn nhịp, phát hiện này vừa tươi đẹp vừa đau buồn. Cô tối tăm và hèn mọn như thế, nhưng anh lại sáng chói và ấm áp. Cũng chính vì thế cho dù cô ở trong bụi bặm, nội tâm cũng vui sướng nở hoa.

https://thuviensach.vn

Cô cười vui vẻ lại cô đơn, len lén buộc một chiếc nơ bướm sau lưng anh, lại dùng bút nhớ màu xanh dè dặt viết một dòng chữ: Quà cho Chân Ái.

Nếu quả thật có thửe cột nơ vào người anh, đóng gói mang đi vậy tốt biết bao. Nếu người đàn ông này là của cô thì tốt biết bao.

Nhưng, nếu anh không thể đáp lại, em nguyện để anh không bao giờ hay biết.

Những ngày an dưỡng trôi qua rất nhàn nhã. Chân Ái ngủ trưa thức dậy xuống nhà, đi qua hành lang nghe thấy con vẹt vui vẻ kêu: "Trứng, trứng, Isaac yêu trứng!"

Chân Ái quay đầu lại, thấy trên bàn đặt giỏ mây, bày trứng gà đủ màu, vẽ hình màu sắc sặc sỡ, cầu vồng, hoạt hình, vẽ tay, màu nước, mực in, xanh da trời, trắng nhạt, vàng rực, xanh biếc. Rất nhiều quả trứng nho nhỏ chen chúc, vô cùng đáng yêu.

Con vẹt đứng trên giỏ, rất vui vẻ vỗ đôi cánh trắng.

Từ trước đến nay Chân Ái thích đồ màu sắc, thấy vậy quyến luyến không rời, nhỏ giọng hỏi con vẹt: "Đây là cái gì thế?"

"Cô Chân, lễ Phục Sinh vui vẻ." Marie nói.

Hóa ra đây là rổ trứng màu lễ Phục Sinh. Sao Ngôn Tố lại mua những thứ này? Anh chưa bao giờ thích thú với các dịp lễ. Chân Ái bối rối, cùng con vẹt tò mò lục lọi trong giỏ.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng quát thịnh nộ, "Ai cho cô đụng vào đồ của tôi?"

Chân Ái giật mình, suýt nữa lật đổ giỏ trứng màu, con vẹt cũng bay lên vai cô, nghiêng đầu nhìn. Phía sau, Jasmine nghiến răng, tức giận nhìn cô

https://thuviensach.vn

chằm chằm.

Chân Ái cúi đầu nhìn hai quả trứng màu trong tay, nhân chứng, vật chứng đều có cả. Cô vội vàng bỏ lại vào giỏ, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, tôi tưởng Ngôn Tố mua."

"Của anh ấy thì cô có thể tùy tiện đụng vào à?" Sắc mặt Jasmine không tệ nhưng giọng nói không tốt. "Đúng là bất lịch sự, mẹ cô dạy cô thế nào vậy?"

Chân Ái không phản ứng, Jasmine nói gì cố cũng chẳng hề phản bác. Cô lẳng lặng bình tĩnh, mặt cũng không đỏ, Jasmine bỗng có cảm giác như đấm vào không khí, càng giận hơn. Vậy mà mẹ Haley lại cho phép Chân Ái ở nhà Ngôn Tố, thật buồn cười! Cô gái này ngoài mặt ngu ngơ, nói không chừng trong xương tủy lại giảo hoạt nham hiểm.

Chân Ái quay người đi đến phòng sách.

"Này!" Jasmine gọi cô lại.

Chân Ái quay đầu.

"Hôm nay là lễ Phục Sinh, Ngôn Tố phải cùng tôi về nhà ăn cơm. Mẹ, bà ngoại và cả Spencer, Annie đều ở đấy. Còn cô, định đi đâu?"

Jasmine nhắc nhở cô, chúng tôi tổ chức tiệc gia đình, cô đừng hòng chung vui.

Nhưng đây là điều thừa, Chân Ái hoàn toàn không nghĩ đến phương diện kia, cô ngơ ngác trả lời: "Tôi ở nhà đọc sách."

Jasmine nhướng mày: "Cô nói là trở về nhà cô sao?"

Chân Ái nghĩ, về nhà cũng được thôi, dù sao cơ thể cô giờ đã ổn, không cần an dưỡng trong núi nữa. Cô gật đầu: "Không phải đọc sách ở đâu cũng

https://thuviensach.vn

vậy à?"

Jasmine không thoải mái. Người này thật sự xem nhà Ngôn Tố như nhà mình sao? Vừa định nói thì điện thoại Chân Ái đổ chuông.

Bắt máy, bên kia là giọng nói rất vui vẻ: "Ái, đã lâu không gặp, chị đang làm gì thế?"

Chân Ái ngẫm nghĩ hồi lâu: "...Daisy?"

"Không phải bảo chị liên lạc với em sao, sao không gọi cho em? Có phải số viết trong lòng bàn tay bị mờ không?" Daisy rất biết cho mình lối thoát.

Nhưng Chân Ái thành thật nói: "Không phải. Tôi nhớ số mà."

Daisy: "..."

Cô cảm thấy rằng lối thoát cô vừa mới trải đã bị Chân Ái phá hủy, còn mình thì ngã nhào. Cô biết rõ Chân Ái không giống cô gái bình thường, nên điềm nhiên như không, cười khanh khách nói việc chính: "Ái, hóa ra chúng ta học chung trường. Hôm nay là party lễ Phục sinh, đến đây chơi đi!"

Chân Ái ấp úng: "Party à? Không thú vị đâu..." Thật ra cô chưa từng tham gia.

"Có vẽ trứng màu, giả làm thỏ đấy."

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5.2

Type: Windy0503

Chân Ái hơi mong đợi: “Ừ, được rồi… Ơ, có điện thoại đến, khoan nói đã… A lô? Owen… Nhà anh à? Không đâu, Daisy nói muốn tôi đến dự party, anh và người nhà ăn đi…Không cần lo lắng… Trứng màu gì cơ?”

Owen nói tặng cô một giỏ trứng màu. Chân Ái dang tò mò thì chuông cửa vang lên: “Cô Chân Ái, ôi lạy chúa! Nhiều trứng quá!”

Nhân viên chuyển phát nhanh đưa đến vài giỏ trứng màu, to to nhỏ nhỏ thật có giả có, vẽ đầy những họa tiết đẹp mắt. Còn có trứng làm bằng chất liệu sô-cô-la và kẹo. Không phải nói một giỏ thôi sao, sao nhiều như vậy?

Chân Ái vui mừng ngồi xổm xuống nhìn quanh. Cô thích nhất bộ trứng màu bên trên, vẽ mười ba cô gái xinh xắn, mặt trái mỗi quả trứng là một chữu, tạo thành câu: AI, HAPPY EASTER (Ái, lễ Phục sinh vui vẻ).

Marie cũng vui vẻ ngó nghiêng, nói cô gái trên trứng màu rất giống Chân Ái, xinh đẹp lại khiến người ta yêu thích. Con vẹt vỗ cánh bay tới bay lui: “Trứng! Trứng!”

Jasmine nén giận chất vấn: “Này, đây không phải là kho nhà cô, ôm trứng của cô về đi.” Nói xong còn không kiên nhẫn đưa chân đẩy.

https://thuviensach.vn

Chân Ái vội vàng đỡ lấy, ngăn chân cô ta, ôm giỏ trứng màu sặc sỡ rực rỡ sang một bên.

“Này, Chân Ái! Không ai đón lễ Phục sinh với cô à?”

Chân Ái cảm thấy rất bình thường: “Đâu cần thiết, tôi cũng chẳng phải tín đồ đạo Cơ Đốc.”

Giọng điệu lại y hệt Ngôn Tố, Jasmine nghiến răng: “Cô không có ba mẹ à? Bị thương cũng không ai đến thăm. Cho dù ba mẹ không quan tâm, bạn học cũng có chứ? Bạn học không có vậy bạn bè thì sao? Ngoại trừ Owen và Eva cô không quen người nào hết à?”

Chân Ái nghiêm túc suy nghĩ một lượt, đáp: “Không có.”

“Cô!” Jasmine thấy Chân Ái chẳng hề buồn khổ, giận chết đi được.

Con vẹt bay lên, vỗ cánh phành phạch: “Bắt nạt! Bắt nạt!”

Jasmine giận hết sức, đưa tay định bắt nó, không ngờ nó bay lướt qua đầu cô ta, đậu trên bả vai Ngôn Tố. Con vẹt khép cánh, đôi mắt đen láy như hạt đỗ xoay vòng.

Không biết Ngôn Tố đến đây lúc nào, chống chiếc nạng màu trắng, lạnh nhạt nhìn Jasmine, không có cảm xúc dư thừa, cũng không dừng lại chút nào, ánh mắt chuyển sang Chân Ái. Cô bình lặng cụp mi, nhưng vừa nhìn đã biết cô đang để tâm đếm trứng màu. Cô khẽ mím môi, lại đè nén cảm xúc vui vẻ. Ngôn Tố chẳng biết sao, EQ của cô thật là thấp đến mức thảm thương. Ngốc quá đi mất!

Anh cầm nạng đẩy lưng cô: “Lát nữa đi đâu?”

“Đến trường. Daisy nói có party. Tôi có thể vẽ trứng màu, còn có thể hóa trang thành thỏ.” Trong đôi mắt cô có niềm kích động hân hoan hiếm

https://thuviensach.vn

thấy, ánh mắt không ngừng liếc nhìn giỏ trứng màu.

Ngôn Tố nhìn vẻ mặt của cô, không khỏi phiền muộn. Anh biết cô thích đồ vật màu sắc sặc sỡ, nhưng không nghĩ đến tặng trứng màu, quá thất bại rồi.

“Tôi đi với cô.”

Chân Ái sửng sốt, Jasmine chen ngang: “S.A., mẹ bảo anh về nhà đón lễ Phục sinh.”

Ngôn Tố rất hờ hững: “Không cần, tôi đâu phải tín đồ đạo Cơ Đốc.”

Lời Chân Ái vừa mới nói cách đó không lâu, bây giờ Ngôn Tố lại suýt nữa khiến Jasmine tức hộc máu. Chân Ái nhìn anh từ trên xuống dưới: “Nhưng chân của anh…”

“Không sao.”

Có vẻ như Ngôn Tố hồi phục khá nhanh, hơn nữa hình như anh có kinh nghiệm bị gãy xương, dù phải bó bộ, chống nạng nhưng chẳng hề có cảm giác lúng túng vụng về, ngược lại thân hình anh cao lớn, đi vững vàng.

Đến buổi party, từ đằng xa Daisy đã nhìn thấy Chân Ái, vui vẻ chạy đến: “Ái, chị xuất quỷ nhập thần quá rồi. Ở trường chẳng ai biết số điện thoại của chị cả, em phải hỏi cảnh sát Jones đấy!”

Nhìn thấy Ngôn Tố, Daisy rất kinh ngạc: “Anh mà cũng đến.”

Ngôn Tố thờ ơ nhướng mày: “Daisy, bộ đồ của cô thật khó coi.”

Chân Ái: “…”

Daisy mặc bồ đồ hóa trang thỏ gọi cảm. Thân trên là một chiếc áo quây ngực màu hồng rất ngắn, khó khăn lắm mới che kín bộ ngực, có lông tơ

https://thuviensach.vn

trắng muốt viền xung quanh. Thân dưới là chiếc váy ngắn màu hồng ngang đùi viền một vòng lông tư màu trắng. Phía sau váy là chiếc đuôi thỏ ngắn ngủn xù lông, trên đầu còn đeo cặp tai thỏ rất dài màu hồng phấn. Phối hợp với lối ăn mặc này, cô trang điểm theo tông màu hồng.

Chân Ái sợ Daisy lúng tứng, vội nói: “Rất đẹp mà, tôi cảm thấy rất đáng yêu.”

Ngôn Tố khinh thường cô: “Đáng yêu à? Tôi thật sự thương cho khả năng thưởng thức của cô…”

Chân Ái chọc mạnh vào lưng anh. Ngôn Tố im miệng lại nói: “Ừ, thật đáng yêu… FYI1, lời này có độ đáng tin cậy bằng không.”

1 Viết tắt của For Your Information (Nghĩa là “Xin cho bạn biết”).

Daisy không để bụng: “Ái, không phải chị định hóa trang thành thỏ sao? Em để lại một bộ cho chị, chúng ta đi thay quần áo đi.”

Ngôn Tố sửng sốt, lần này nghiêm túc lướt nhìn trang phục của Daisy, lại điềm tĩnh lướt nhìn Chân Ái một lần… Anh muốn xem.

“Đây là thỏ à?” Vẻ mặt Chân Ái kinh hoàng, lui về sau, lắc đầu quầy quậy, xua cả hai tay, “Không, không, không, tôi không muốn hóa trang cái này đâu.”

“Đi thôi, đi thôi! Nữ sinh phải hóa trang cái này mà.” Daisy không phân trần kéo Chân Ái khoản loạn lúng túng đi.

Ngôn Tố thấy thế, nhẹ nhàng nhoẻn miệng tự cười với chính mình. Đi vào hội trường, thấy quầy rượu có nơi vẽ trứng màu, liền cầm cọ chú tâm vẽ trứng. Vừa vẽ xong một quả, nghe thấy có nam sinh khẽ kêu: “Đáng yêu quá!”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không có hứng thú, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chằm chằm trứng màu, chờ màu khô.

Có người nói: “Chưa từng gặp, mới đến à? Nếu trước đây tôi gặp nhất định sẽ theo đuổi cô ấy.”

Trong lòng Ngôn Tố nảy sinh cảm giác khác thường ngẩng đầu vừa nhìn, tim anh thoáng chốc lỗi nhịp.

Chân Ái ôm cánh tay, rất thận trọng theo sát Daisy, cụp mi mắt đi đến. Cô mặt trang phục thỏ, tóc dài mềm mượt.

Dưới ánh đèn, bả vai trắng ngần như ngọc Dương Chi, xương quai xanh thanh tú rõ ràng, gợi cảm thanh khiết. Áo quay hơi thấp, thấp thoáng ẩn hiện một đường nét, vòng eo thon thả vừa đủ một vòng tay. Bên dưới váy ngắn là đôi chân mảnh mai thon dài, trắng nõn cân đối, duyên dáng rạng ngời, trông mê hoặc lòng người lại hết sức thần khiết.

Cô trang điểm tông hồng, trên mí mắt đánh màu hồng nhạt, tôn lên đôi mắt càng đen nhánh u tịch, mới liếc nhìn đã câu hồn người. Gương mặt vốn trắng ngần nhưng vì xấu hổ mà sớm đỏ đã lựng, che đi phần nào hiệu quả của lớp trang điểm. Vẻ mặt cô hoang mang, căng thẳng, phối hợp với cặp tai thỏ xò lông kia thật xốn xang lòng người.

Hay cho một người đẹp hút hồn người ! Cô như vậy cực giống búp bê, khiến người ta nhìn liền muốn ôm vào lòng.

Ngôn Tố nhìn cô không chớp mắt, cô thật sự… quá đáng yêu! Nhưng cô còn chưa đến gần đã có rất nhiều người đi đến bắt chuyện. Ngôn Tố lẳng lặng tái mặt. Chân Ái không thích nói chuyện, cũng không thích bị bắt chuyện, chẳng để ý đến ai cả, chạy nhanh đến đứng bên cạnh Ngôn Tố, nhẹ nhàng thở ra một hơi như ở đây mới cảm thấy an toàn thỏa đáng.

https://thuviensach.vn

Lòng dạ Ngôn Tố phần nào buông lỏng. Nhưng Chân Ái cau mày: “Ngôn Tố, thật ra tôi cũng không thích, nhưng tôi chỉ mặc như vậy một lần thôi.”

Ngôn Tố sửng sót: “Ai nói tôi không thích?”

“Khi nãy anh bảo bộ này khó coi.

Ngôn Tố vuốt mũi: “Cô mặc ưa nhìn.”

“Thật à?” Chân Ái thở phào nhẹ nhõm.

Anh mắt anh chuyển về phía sau cô : “Có đuôi thỏ thật à?” Anh đưa tay tóm lấy lông thỏ sau váy cô.

Trong thoáng chốc, như có một dòng điện chạy khắp người Chân Ái. Mặt cô lập tức đỏ bừng, cung quanh ầm ĩ tiếng nhạc, vậy mà cô lập tức nghe rõ nhịp tim mình đập vang dội trong lồng ngực. Một lúc lâu cô mới bình ổn trở lại, tỏ vẻ điềm nhiên rời ánh mắt đi, nhìn trứng màu trước mặt Ngôn Tố.

Ngôn Tố: “Có nhận ra tôi vẽ quả nào không?”

Chân Ái: “…”

Còn cần phải xem sao? Trong đống trứng màu đầy bàn, chỉ có một quả trứng trắng đen…Nền đen chữ trắng, vẽ các ký hiệu kỳ lạ. Hoàn toàn đối lập với các quả trứng màu sắc xung quanh. Hệt như con người anh vậy. Lần đầu cô cảm thấy đồ không có màu sắc cũng đáng yêu hấp dẫn. Khắp thế gian nhiều màu sắc như thế, nhưng cô lại thích quả trứng trắng đen này.

Cô chọc nhẹ vào đầu quả trứng. Ngôn Tố chỉ vào ký hiệu kỳ cục phía trên, hơi kiêu ngạo: “Đây là mật mã tôi vừa mới thiết kế, đẹp không?”

Chân Ái: “…”

https://thuviensach.vn

Xem không hiểu thì làm sao đây? Cô cau mày, cắn môi trong vô thức. Anh nhìn môi cô, chiếc miệng nhỏ nhắn tô son, mọng nước mềm mại…

“Ái! Đến đây chơi trò chơi đi!” Daisy gọi.

Một đám sinh viên nhanh chóng ngồi quây quần chơi trò chơi. Luật chơi rất đơn giản, nữ sinh chọn ngẫu nhiên một số từ 1 đến 150 viết lên thẻ, nam sinh rút ngẫu nhiên ra ba số từ 1 đến 40, dùng cách cộng trừ nhân chia, hóa vị… để tính toán, ra được số tương ứng với thẻ của nữ sinh thì có thể hôn cô ấy. Cách tính một người đã dùng thì người khách không được dùng nữa, nhưng bản thân có thể sử dụng lại.

Chân Ái nhỏ giọng hỏi Ngôn Tố: “Tôi không muốn bị người khác hôn thì phải làm sao?”

“123, rất khó để tính ra số này.”

Chân Ái viết 123. Chơi một lượt, có vài người cộng 40 với 39 và 38 ra 117, sau đó hôn Daisy có thẻ viết số 117, vì vậy người khác không được dùng cách cộng liên tục nữa.

Đến lượt Ngôn Tố, anh rút ra 3, 15, 25. Chân Ái nghĩ, căn bậc hai của 25 cộng 15 chia 3 bằng 10, ở đây vừa hay có cô gái viết số 10. Hức, không phải Ngôn Tố sẽ hôn cô ấy chứ! Cô cau mày, không vui cho lắm.

Ngôn Tố chọn số xong, rất bình tĩnh: “Có 1 số chẵn, 4 số lẻ, tổng cộng 5 số, cho ra 145. Trong 145, có 1 số chẵn, 2 số lẻ, tổng cộng 3 số. Ừ, cho ra 123.”

Chân Ái vừa nghe bỗng thấy đầu như bị anh đánh một gậy. Cô sững sờ nhìn Ngôn Tố, anh lại bình tĩnh như lẽ đương nhiên: “Ơ, hình như cô là 123 thì phải.”

Chân Ái ấp úng, không phải anh phải cô viết 123 thì không bị hôn sao?

https://thuviensach.vn

Cô còn chưa phản ứng, Ngôn Tố đã kề đến, cô định trốn theo phản xạ nhưng tốc độ của anh nhanh hơn cô, ấn lên môi cô nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Tim Chân Ái ngừng đập mất rồi!

Môi anh mềm mại, hơi thở tươi mát của nam giới phả vào mặt, cô ngồi vững trên đất, đầu óc choáng váng. Trái tim đập loạn không ngừng, đầu rối như tơ vò.

Trong ánh mắt kinh ngạc của cô, anh tiếp tục bình tĩnh chơi trò chới, dường như khi nãy anh hôn một bức trượng vậy. Tim cô thắt lại, hai tai nóng đến mức gần như trong suốt.

Tiếp theo, Ngôn Tố rút được 24, 38, 17, cho nên: “Có 3 số chẵn, 3 số lẻ, tổng cộng 6 số. 336, 1 số chẵn, 2 số lẻ, tổng cộng 3 số. Ừ, 123.”

Kết quả bất kể rút được bất kỳ số nào, anh cũng có thể dùng cách tương tự tính ra 123 sau đó hôn Chân Ái. Vừa bắt đầu là hôn nhẹ, càng về sau càng ra sức, đến lần thứ bảy anh còn cắn cô một cái.

Từ đầu đến cuối Chân Ái mù mờ: “…” Sao có cảm giác bị lừa vậy?

Đến tận khi bị anh cắn một cái, Chân Ái không ngồi yên nữa, mím môi, mặt đỏ bừng: “Không chơi nữa, tôi muốn đi vẽ trứng màu.”

Ngôn Tố chẳng hề tiếc nuối, đi theo cô.

Lúc vẽ trứng màu, Chân Ái cúi đầu suốt, thật sự cô không hiểu nổi bảy nụ hôn bỗng đâu rơi xuống kia là sao. Một lần lại một lần, cô vừa hoảng loạn vừa luốn cuống. Cô vẫn nhớ cảm giác mềm mại và ấm áp của đôi môi anh, vẫn nhớ hơi thở nam tính lành lạnh của anh lúc kề đến, hiện giờ tim cô còn đập thình thịch, tay cũng đang run, thế nhưng anh vẫn điềm tĩnh bình thản.

https://thuviensach.vn

Thật sự là trò chơi sao? Lòng dạ cô rối bời. Đang suy nghĩ thì bên cạnh xuất hiện một cái tay thỏ, là một con thỏ bông, nó vui mừng chào hỏi Chân Ái, còn kéo cô đứng lên quay một vòng.

Ngôn Tố thấy thỏ bông, rất tôn trọng đứng dậy, gật đầu với nó: “Chào thỏ, tôi là Ngôn Tố.”

Chân Ái khó hiểu, thỏ cũng sửng sốt, chiếc đầu thỏ to đùng im lặng, gật nhẹ: “Chào Ngôn Tố, tôi là thỏ.”

Chân Ái: “…” Thế này là thế nào?

Sau màn chào hỏi quy củ của một người một thỏ, con thỏ đi, Ngôn Tố hài lòng ngồi xuống.

Chân Ái tò mò : “ Con thỏ kia là Taylor à, không ngờ quan hệ của hai người tốt như thế.”

Sắc mặt Ngôn Tố thay đổi: “Ở bên trong là người à?”

Chân Ái bật cười : “Không phải anh vẫn dừng lại ở giai đoạn trẻ con, cho rằng thỏ bông biết cử động biết nói đấy chứ?”

“Cô cho rằng tôi bị thiểu năng à?”

“Vậy anh khó chịu gì vậy?”

“Tôi tưởng đó là người máy mô phỏng sinh vật…” Anh rủ mắt, sau lúc thoáng mất mát thì khinh thường, “Những nhà khoa học nghiên cứu máy móc và điện tử thông minh kia làm gì suốt ngày thế? Tôi thật sự cảm thấy hổ thẹn vì họ.” Hình tượng thú bông lớn hoàn toàn sụp đổ, “Từ nay về sau thỏ bông mất đi sự tôn trọng của tôi về IQ của nó.”

Chân Ái: “…”

https://thuviensach.vn

Buổi party rất náo nhiệt, mọi người vây quanh vui đùa, chỉ có Chân Ái và Ngôn Tố yên lặng ngồi đối diện lần lượt vẽ từng quả trứng màu. Vẽ mãi vẽ mãi, lại đi đến cửa sổ sát đất nhìn ra sân trường bình yên bên ngoài.

Chân Ái nhớ đến chuyện vừa rồi, tim đập nhanh hơn, quay đầu lại nhìn Ngôn Tố: “Mấy số kia là sao?”

Ngôn Tố nói thật: “Đây là lỗ đen toán học… Dù là chữ số nào đi nữa, dựa theo thép tính vừa rồi của tôi, cuối cùng cũng sẽ ra số 123. Chữ số như vậy còn rất nhiều, ví dụ như…”

Anh nói được giữa chừng thì nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của Chân Ái, phát hiện ra đã nói lời không nên nói liền ngậm miệng lại. Chân Ái ngơ ngác nhìn anh chăm chú, anh cố ý ư? Anh như tên trọn bị bắt quả tang, trong lòng khẩn trương, nhưng vừa nhìn cô thì lập tức im lặng.

Bên này cửa sổ sát đất là party ồn ã, bên kia là sân trường yên tĩnh. Trong bóng đem, cô mặc trang phục thỏ hồng phấn, đôi mắt trong suốt tựa ngân hà lấp lánh, đẹp không gì sánh bằng.

Thế giới hai bên dù phồn hoa hay tĩnh mịch, chỉ có hai người họ có tâm hồn tương thông, thấu hiểu lẫn nhau.

Đầu anh trống rỗng trong giây lát, chỉ còn lại bảy nụ hôn vừa rồi, mềm mại ngọt ngào, như loại thuốc gây nghiện nào đó. Anh còn nhớ mỗi lần vội vàng hôn lên môi cô, cô đều khẽ run rẩy. Anh đột nhiên không muốn suy nghĩ cách theo đuổi gì cả, cũng không muốn chờ nước chảy thành sông. Không có logic, không có lý trí, chỉ còn bản năng.

Anh gần như ngoan cố nhìn cô, đôi mắt nâu nhạt chỉ có bóng dáng cô, câu hỏi mang tính khẳng định: “Em thích tôi phải không?”

Chân Ái mở to mắt, sững sờ.

https://thuviensach.vn

Anh gấp rút, nói thật nhanh: “Tại sao viết dòng chữ Quà cho Chân Ái trên băng vải của tôi? Em thích tôi sao, em hy vọng nhận được tôi sao?”

Cô kinh ngạc há miệng, đôi mắt ươn ướt lại trong veo, nhưng vô cùng thê lương: “Vì vậy, anh xem tôi như trò vui đùa?”

Sự việc đột nhiên diễn biến theo quỹ đạo ngược lại, lòng Ngôn Tố đột nhiên trầm xuống, anh đã đường đột rồi.

Anh bỗng hiểu, Chân Ái là con gái, hẳn phải do anh nói anh thích cô trước.

Nhưng không còn kịp nữa, Chân Ái đã đẩy mạnh anh ra: “Ngôn Tố, anh lầm rồi.” Cô lẳng lặng nhìn anh trong giây lát, đôi mắt tức giận đỏ lên, trông như con thỏ vậy.

Cô run rẩy hít sâu một hơi: “Tôi không thích anh, tôi ghét anh!”

“Chân Ái, tôi…” Anh lập tức đưa tay kéo cô. Nhưng cô đã đá nạng của anh rơi xuống, quay người bỏ chạy vào bóng đêm.

Ánh tà dương chiếu vào khung cửa sổ kiểu Âu, lâu đài cổ điển trang nhã yên lặng như tờ. Chàng trai đứng bên cửa sổ, hoàng hôn nhuộm ánh đỏ cam lên mái tóc đen của anh ta. Thân hình người đàn ông cao lớn thẳng tắp, khuôn mặt tuấn tú, hệt như hoàng tử thời trung cổ.

Khuôn mặt anh ta giống hệt Arthur, có điều màu mắt không đen thẫm như Arthur, bên ngoài màu đen có lớp màu vàng, lại như chợt lóe lên màu tím violet.

Anh ta có bàn tay trắng thon dài như Arthur, đầu ngón tay cầm cài tấm hình. Tấm thứ nhất, cô gái xinh đẹp ngồi trước giỏ trứng màu, cười vui vẻ. Anh ta nheo mắt, thoáng hồi tưởng lại, hình như chưa từng thấy cô cười rạng rỡ như thế.

https://thuviensach.vn

“Tôi đã nói, làm sao A lại tư dưng chạy đến thành phố chẳng có tiếng tăm gì kia.” Anh ta nhìn cô gái trong tấm ảnh, khóe môi khẽ nhếch lên đầy kinh hỉ, lại ngước mắt, “K, vết thương của A sao rồi?”

Kohl – K nghiêm trang đứng bên cạnh: “Ngài B, ngài Arthur bị thương không nặng, nhưng tâm trạng vẫn không tốt.”

Bert – ngài B rủ mắt, nhìn bộ trứng màu cô gái ôm trong lòng kia, khóe môi nhoẻn lên nụ cười quái lại: “Anh nói cho A biết, C thích nhất bộ trứng màu A tặng.”

Kohl gật đầu: “Vâng.”

Bert xem tiếp tấm hình thứ hai, trong phòng thay quần áo, cô gái mặc trang phục thỏ e lệ dè dặt đứng bên cạnh gương. Chiếc gương phản chiếc bóng lưng, hai góc độ đều là đường cong thướt tha, dáng người yêu kiều.

Bert khẽ nhướng mày đầy thâm ý, đôi mắt ma mị lóe lên vẻ không dám tưởng tượng: “K, Little C của chúng ta trưởng thành rồi…” Ngón tay từ từ lướt lên tấm hình, tai thỏ nhung, khuôn mặt thỏ ửng đỏ, bộ ngực yểu điệu, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân dài câu hồn người.

Anh ta thích thú thở hắt một hơi: “Con thỏ nhỏ thích hợp với cô ấy nhất. Đúng là đáng yêu mà.”

Kohl không dám nhìn hình, hạ mắt nói: “Cô C đáng yêu từ nhỏ, như búp bê mềm mại ngoan ngoãn.”

Mắt Bert tối sầm, Kohl hoảng hốt vội nói: “Xin lỗi, tôi nói sai rồi.”

Bert từ giữa ánh nắng đi vào bóng râm, lẩm bẩm: “Quả thật, cõi đời này không có búp bê nào đáng yêu hơn cô ấy.”

https://thuviensach.vn

Trong trí nhớ, cô từng hoảng sợ nhìn anh ta, sắc mặt trắng bệch, run rẩy. Anh ta vừa chạm vào cô, cô lại sợ đến mức thét lên.

“Hi, Little C!” Anh ta nằm góc dưới tấm ảnh, đôi mắt như yêu tinh, kều lên rốn cô hôn một cái đầy khoa trương “Miss you, so much!”

Tìm khắp cả thế giới, anh ta vẫn thích tiếng thét của cô nhất.

Trong phòng sách ở lâu đài, ánh nắng mùa hè soi xuống từ cửa sổ kính màu, phủ vầng sáng rực rỡ lên chiếc đàn piano ở ngay bên dưới. Ngôn Tố mặc nguyên bộ đồ trắng nằm nhoài trên đàn piano… Bên cạnh đặt những vật liệu thủ công bằng tơ vàng, chỉ bạc, tráng men…

Im lặng như tờ.

Sau bảy nụ hôn lễ Phục sinh, Chân Ái biến mất, mà anh thì lại cả ngày trầm tư. Từ trước đến nay cô phản ứng chậm, có lẽ vẫn chưa nhận ra tình cảm dành cho anh. Nhưng nghĩ kỹ, cô luôn ngốc nghếch thờ ơ, không tỏ rõ thái độ yêu thích. Đôi mắt xinh đẹp lúc nhìn anh không tỏa sáng lấp lánh như khi nhìn thấy những viên kẹo lung linh sắc màu.

Ngôn Tố ủ dột. Họ từng nắm tay, từng ôm, tham dự hôn lễ, xem phim, còn ngủ chung với nhau. Trong lúc vô thức, sớm đã có rất nhiều hành động thân mật vụn vặt. Nhưng tất cả mọi chuyện chỉ có thể chứng minh là anh động lòng.

Anh khẽ mở mắt, nhìn cửa sổ kính màu cao cao, ánh nắng rực rỡ soi vào đáy mắt anh, sâu thẳm và tĩnh lặng. Nhớ lại đêm đó, anh ra vẻ bình tĩnh hôn cô, cô căng thẳng hết lần này đến lần khác…

Cô hẳn đã rất thấp thỏm. Trong mắt cô, anh và những người giam cầm cô đâu có gì khác biệt.

Nửa tiếng sau, anh gọi điện cho Eva.

https://thuviensach.vn

Giọng Eva cau có: “Chín giờ sáng Chủ nhật, cậu không cảm thấy thời gian này rất không thích hợp à?”

“Nghe giọng của cô thì cô đã tỉnh dậy từ hơn một giờ trước rồi.”

Đối phương nghẹn họng.

“Xin lỗi, quấy rầy chuyện giao phối của cô và Lâm Danny.”

Eva hóa đá.

Ngôn Tố nhớ đến Chân Ái nói phải ôn hòa: “Xin lỗi, quấy rầy rồi. Chào buổi sáng, thuận tiện chào buổi sáng Lâm Danny giúp tôi.”

Eva lập tức hóa đá, một lúc sau nghe tiếng Lâm Danny từ rất xa: “S.A., chào buổi sáng!”

Eva bực bội: “Ai cho anh chào tên quái thai kia, nằm xuống cho em!” Một giây sau nói vào điện thoại: “Tôi muốn đi ngủ, có việc gì thì mấy giờ sau nói.”

“Eva.”

Eva nhướng mày. Biết anh hơn mười năm, anh mở miệng ngậm miệng đều “Diaz.” Chỉ gọi họ chưa bao giờ gọi tên.

“Chuyện gì?”

Ngôn Tố kể ngắn gọn lại sự việc, Eva nói: “Lẽ nào kỹ thuật hôn của cậu không tốt?”

“…”

Eva cười xong, nhanh chóng thôi bông đùa: “S.A., tôi cảm thấy trên phương diện tình cảm, Ái là một cô gái rất cẩn thận. Nói thế này, tôi thích

https://thuviensach.vn

một người, bất kể kết cục thế nào cũng sẽ hưởng thụ hiện tại, thanh thủ hết sức. Nhưng cô ấy ngược lại, cho dù cô ấy thích cậu, nhưng nếu cô ấy cho rằng hai người không có kết quả, vậy co ấy thà rằng đừng bắt đầu, vĩnh viễn giữ mối quan hệ bạn bè. Thà rằng yêu lặng thầm cũng không muốn phá hỏng tình cảm hiện tại."

Ngôn Tố sững sờ: "Cô ấy thật đáng yêu." Nhưng đồng thời lại khiến anh đau lòng.

"S.A., cậu hôn cô ấy, tất cả đều phơi bày rồi. Làm bạn thì khó xử. Người yêu? Cậu đã chuẩn bị kỹ cho phương diện này chưa? Tuy tôi không muốn khen cậu, nhưng người đàn ông như cậu quá cao, khó mà với tới. Người thường hoàn toàn không thể hiểu đầu óc cậu, cậu xác định cô ấy là tri kỷ của cậu à? Những vấn đề này tôi còn phải đắn đo suy nghĩ, huống chi là Ái? S.A., nếu cậu chưa nghĩ kỹ những vấn đề này đã đi trêu đùa cô ấy, chắc chắn cậu sẽ làm cô ấy tổn thương. Người thường rất khó làm tổn thương cô gái như Ái, nhưng một khi bị tổn thương, sẽ chẳng khác nào lấy mạng cô ấy."

Bên này Ngôn Tố im lặng rất lâu: "Chưa bao giờ rõ ràng như giờ phút này."

Chân Ái ngồi trong ánh nắng trước cửa sổ sát đất, nâng cốc thủy tinh, hới nước lượn lờ chiếu vào gương mặt bình lặng và cô đơn của cô. Mẹ nói: Đừng yêu, yêu là lao tù, ai yêu ai thì người đó sẽ bị nhốt trong ngục giam của người kia. Yêu rồi tâm hồn không còn tự do nữa, cõi lòng chỉ có sầu lo.

Nhưng Chân Ái hiểu. Quá khứ không yêu nhưng vẫn không tự do, vẫn sầu lo, không hề thoải mái nhẹ nhõm. Mấy ngày không gặp Ngôn Tố, mấy ngày vùi trong phòng thí nghiệm, nghiên cứu có tiến triển mà cô lại chẳng hề kích động. Chuyện lễ Phục sinh rõ mồn một trước mắt. Anh nói đúng, cô thích anh, muốn nhận được món quà là anh. Tại sao không dám thừa nhận? Không chỉ không dám thừa nhận, còn trở nên cay nghiệt vô lễ.

https://thuviensach.vn

Thứ cô muốn, anh đều có, Thuần khiết, trí tuệ, sáng chói, chính trực, ấm áp. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng thể nghiệm nhiều ấm áp như thế. Thứ cô sợ, anh cũng có cả. Quá thuần khiết, quá trí tuệ, quá sáng chói, quá chính trực, quá ấm áp.

Ánh nắng chiếu vào gợn sóng lăn tăn trong cốc nước, khúc xạ ánh sáng bảy màu, lời người kia vẫn còn văng vẳng bên tai: Little C, bất kể em trốn bao xa, dấu ấn bọn tôi để lại cho em cả đời cũng không bôi xóa được. Thật ra cô không có quyền yêu và được yêu. Cô mụ mị, vốn không nên có ảo tưởng, cô không thể nào làm cô gái bình thường. Cô cúi đầu, vẫn khổ sở.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đàn violon du dương, là bản nhạc cô chưa từng nghe, một chút ưu thương, một chút trong sáng, một chút sầu bi, một chút tươi đẹp. Trái tim Chân Ái hóa thành dòng nước, chậm rãi chảy xuôi theo bản nhạc violon. Cô nghe đến mê mẩn, kìm lòng không được đứng dậy ra mở cửa, trước mắt là một người rất quen thuộc.

Nạng để bên cạnh, trên vai anh đặt cây đàn violon màu trắng, đứng thẳng trong hành lang. Mấy ngày không gặp, anh vẫn như xưa, tinh khôi thanh thoát, cho dù chân phải đi đứng không thuận tiện nhưng vẫn cao lớn tuấn tú.

Cô mở cửa, anh bình lặng liếc nhìn cô, thong thả kéo nốt mấy nốt nhạc cuối cùng trên dây đàn. Đôi mắt màu nâu nhạt trầm lắng nhìn vào gương mặt cô, giọng nói trầm thấp mà quyến luyến.

“Hi!”

Một tiếng nhẹ nhàng kết hợp với tiếng đàn violon ngân nga lượn lờ, ẩn chứa nỗi nhớ nhung không sao tả xiết.

“Gửi Chân Ái.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái vịn vào cửa, tiếng lòng khẽ rung động, đôi mắt đen láy ngước nhìn anh, không trả lời, cũng không mời anh vào. Hai người cứ im lặng như thế, đứng hai bên ngưỡng cửa, lặng lẽ nhìn nhau. Thật ra chẳng cần phải nói gì, chỉ nhìn nhau thôi cũng đã nói lên tất cả rồi.

Cô mặc bộ quần áo ở nhà, áo thun nho nhỏ màu trắng, quần cotton màu xám đậm, tóc dài vấn sơ thành búi, toàn thân toát lên phong thái thoải mái thanh khiết. Cho dù hiện giờ cô đang ở trước mắt anh, anh vẫn nhớ nhung khắc khoải.

Đã lâu không gặp, cô cũng vui mừng. Dường như anh có sức mạnh thần kỳ an ủi cõi lòng người nào đó, vừa trông thấy anh, bao nỗi rối rắm thấp thỏm và sầu muộn đều tan thành mây khói.

Bầu trời trong xanh, mặt trời rực rỡ, cô đột nhiên vui vẻ. Có điều trong phút giây này, cô lại không thốt lên nổi một câu. Cho dù có thể thản nhiên ngước nhìn ại không thể thoải mái cất lời.

Cô hỏi: “Anh đến làm gì?”

Anh đi đứng bất tiện, chống nạng đến đây, đưa một bức thư thẳng thớm sạch sẽ. Chân Ái nhận lấy, bỗng dưng tưởng tượng hình ảnh anh ngồi bên đàn piano, yên tĩnh lạnh nhạt viết thư, nghiêm túc và sâu sắc.

Cô nhìn lớp bột trên chân anh: “Đưa thư, còn tự mình chạy đến.”

“Vốn định để Issac đưa, nhưng nó nói nhiều, anh lo nó bay nửa đường lỡ may gặp rồi nói chuyện với mấy con chim khác, thư trong miệng sẽ rơi mất.”

“Anh chẳng biết kể chuyện cười gì cả, chán chết đi được.” Chân Ái cười thầm trong lòng, nhưng dẩu môi: “Sao không bỏ vào hòm thư ?”

“Sợ làm mất, tự mình đưa vẫn tốt hơn?”

https://thuviensach.vn

“Thư gì quý giá như vậy?”

“Thư xin lỗi.”

Chân Ái sửng sốt: “Tại sao xin lỗi?”

Ngôn Tố vô thức cau mày, trông có chút tùy ý, lại đượm chút đau thương: “Em nói em ghét anh.”

Trong anh thấp thoáng vẻ đáng thương, Chân Ái mới biết anh để bụng câu nói dỗi lúc đó, ghi sâu khắc kỹ suốt mấy ngày qua.

Chân Ái không nhẫn tâm, phiền muộn nói: “Không có!”

Mày Ngôn Tố dãn ra, nhưng lại không biết chừng mực: “Vậy em nói không thích anh là giả phải không?”

Chân Ái quay mặt qua chỗ khác: “Hứ, “Tôi ghét anh, tôi không thích anh.” Thuộc mệnh đề liên kết. Một vế giả, không có nghĩa vế kia cũng là giả. Nhọc cho anh vẫn là nhà logic học đấy.”

Ngôn Tố sửng sốt, bỗng bật cười. Bị cô gái mình yêu phản bác bằng chuyên ngành mình thích, khiến mình á khẩu không trả lời được, thật đúng là…

Ánh mắt anh chậm rãi nhìn vào chiếc cổ trắng như ngọc của cô, bất giác chạm tay lên, nhẹ giọng thì thầm: “Nhưng anh cho rằng em thích anh.”

Chân Ái chỉ cảm thấy ngực nóng lên, kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh tự sướng quá rồi đấy!”

Ánh mắt anh thăm thẳm, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, ngón tay thon dài dần dần đi lên theo xương quai xanh của cô, nâng cằm cô lên: “Vậy sao, lặp lại lần nữa đi?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái sững sờ. Sờ động mạch cổ, nhìn độ dần nở của đồng tử, đây là cách phát hiện nói dối đơn giản nhất của Chân Ái. Cô đã đề phòng trò này từ lâu, nhưng đối với anh lại không thể.

"Nếu như anh tự sướng, em có thể giải thích xem tại sao lúc anh đến gần em, tần số mạch đập của em lên đến 147 lần/phút không?"

Tên ngốc này! Cô vừa giận vừa thẹn định đẩy anh, nhưng lại thấy rõ cảm xúc thấp thỏm khẩn trương trong mắt anh. Anh ở trước mặt cô thế nhưng không tự tin, vì vậy mới ngốc nghếch dùng cách anh quen thuộc nhất, không có EQ nhất để chứng thực. Cô mềm lòng, không nỡ đẩy anh ra.

Cô nghiêng đầu, đỏ mặt kề vào lòng bàn tay ấm áp của anh, hỏi: "Còn anh?"

Anh không hề do dự: "Anh thích em, thích sâu đậm."

Tim Chân Ái đập thình thịch, kích động lại sợ hãi, máu trong người sôi sục. Đây là tỏ tình sao. Dĩ nhiên không phải.

Anh lại cất lời, từ ngữ rất văn bản: "Ái, xin lỗi vì ngày đó anh đã dùng cách khoa học… lừa gạt hôn em trong khi chưa trưng cầu sự đồng ý của em. Anh vô cùng xấu hổ với hành vi ngu xuẩn lại bất lịch sự do bị hoóc-môn giống đực làm đầu óc ngáo ngơ ấy. Tuy anh nhận thấy hành vi của bản thân không thích đáng nhưng thực tế nó đã vô cùng khách quan thể hiện tình cảm sâu sắc của anh đối với em. Đây không phải hứng thú nhất thời mà là tình cảm ái mộ anh dành cho em tăng tiến từng ngày. Chỉ tiếc rằng bởi vì anh không nắm rõ và thiếu kinh nghiệm trong lĩnh vực tình cảm, anh đã không khống chế tốt hành vi của mình. Anh xin lỗi! Nhưng mà Ái, em đừng vì vậy mà cho rằng tình cảm anh dành cho em là hời hợt. Ngược lại anh kiên trì với nguyên tắt thà ít mà tốt. Cho dù suốt đời cô độc cũng không tạm bợ. Anh đã suy nghĩ cặn kẽ, anh rất chắc chắn, nếu như cõi đời thật sự có một người tâm linh tương thông, linh hồn hòa hợp với anh, người đó chính

https://thuviensach.vn

là em, chỉ là em mà thôi. Anh từng nói, em là cô gái tốt nhất anh từng gặp. Anh biết, em có quá khứ nặng nề, nhưng anh bằng lòng cùng em đối mặt, bằng lòng đi vào thế giới của em, cũng bằng lòng để em đi vào thế giới của anh. Anh bằng lòng dẫn dắt em, đưa em đi khỏi ký ức u tối, cũng bằng lòng cho em dẫn dắt anh, đưa anh ra khỏi thế giới cô độc."

Trái tim cô vừa ấm áp vừa chua xót, không ngờ anh nhìn thấu hết tâm tư của cô. Đây chính là lời tỏ tình trịnh trọng nghiêm cẩn, chặt chẽ logic, kiểu câu phức tạp, sắc thái tình cảm mãnh iệt lại vô cùng mang tính văn học, hoàn toàn vượt qua phạm vi thừa nhận của Chân Ái. Cô đánh mất năng lực suy tư, hoàn toàn đắm chìm vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Mặt anh ửng đỏ, hất cằm: "Ngoài ra, là người khiến anh thích, em có thể hưởng thụ rất nhiều phúc lợi miễn phí trọn đời. Bất kể là trí tuệ, tâm lý hay là cơ thể. Nếu em uống say hoặc không muốn đi bộ, anh có thể cõng em; vấn đề em không hiểu, anh sẽ tận tâm tận lực giải đáp thay em; nếu em không vui, anh sẽ dỗ em vui. Tuy chuyện này còn phải học tập nhiều hơn, nhưng em biết, anh là thiên tài, anh rất ham học hỏi, nhất định sẽ học đến mức em hài lòng. À không, em yêu cầu quá thấp, học đến mức anh hài lòng mới thôi. Chỉ cần em vui, bất cứ lúc nào anh cũng có thể viết chữ vẽ tranh trên dải băng của anh. Ngoài ra còn có một đặc quyền lớn nhất dành cho em, em có thể đụng vào mọi đồ vật của anh, bao gồm… thân thể anh. Bắt đầu từ bây giờ, em có thể sử dụng quyền lợi của em."

Kết thúc đoạn văn trầm bổng, anh chỉ vào bức thư trong tay Chân Ái, vẻ mặt xấu hổ, mang vẻ kiêu căng kỳ quặc: "Điều anh vừa nói chính là nội dung trong lá thứ này. Không sót một chữ, à, trong thư có dấu chấm câu. Em có thể xem lại thử, chữ của anh rất đẹp. À giọng cũng hay nữa."

Đang nói phát hiện đã lạc đề, anh lại đỏ mặt kiêu ngạo nói: "Ngoài miệng chính là hứa hẹn, văn bản dùng để lưu trữ. Cuối cùng ký tên, đóng dấu. Tiếng Trung và Anh. Có điều em cũng không cần quá lo lắng về lá thư này, cho dù đánh rơi cũng đừng khóc. Anh đã gắn nhãn "Chân Ái", "hứa

https://thuviensach.vn

hẹn” và “độc nhất vô nhị” cho nói, đặt trong trí óc rồi. Anh rất giữ chữ tín, sẽ không “nói mà không giữ lời”. Nhưng không có nghĩ là em có thể vứt nó đi, không quý trọng nó…”

“Em sẽ rất quý trọng.:

Ngôn Tố còn chưa dứt lời, lồng ngực tràn ngập bóng hình mềm mại của cô. Lời của anh sớm loại trừ tất cả thấp thỏm và nghi ngờ của cô, cô vốn không nên hoài nghi anh, anh nào có phải là người không suy nghĩ cặn kẽ, nào có phải là người chỉ bỡn cợt mà thôi chứ? Chân Ái nhào đến, dựa vào lồng ngực anh, hai tay ôm chằm lấy anh. Mùi hương của anh phả vào mặt dạt dào và an toàn, khiến cô an lòng. Cô khiễng chân lên, gương mặt nóng bóng, kề sát vào tai anh, nhỏ giọng nói: “Ngôn Tố, em cũng thích anh, thích sâu đậm.”

Khóe môi anh cong lên dịu dàng ôm eo cô, cúi đầu hôn lên vành tai nhỏ trắng nõn của cô: “May mắn.”

Chân Ái đưa Ngôn Tố xuống tầng, đến ven đường, anh đưa cho cô một tờ giấy. “Giải được rồi. Dãy chữ số và chữ cái ngổn ngang này không phải là mật mã, mà là số thứ tự phân loại sách bị đảo lộn.”

“Số phân loại sách?”

“Xem hàng chữ cái thứ ba, ở chính giữa.”

98.23.15.85.85.74.66.93.78.96.87.65.86.

C.E.G.P.D.O.R.X.A.U.Q.L.I.

GV.DIK.KXWX.QM.RB.BC.HV.NE.UG.LT.AY.PZ.SF.

943.734.151.215.186.181.194.237.278.117.121.141.245.

49.01.13.01.71.67.61.35.45.27.03.31.35

https://thuviensach.vn

Chân Ái bừng tỉnh: “Quy tắc phân loại của thư viện quốc hội không có I và O, là sự lẫn lộn với 1 và 0. Hàng thứ nhất là số năm bỏ đi hai đơn vị trước, hàng thứ hai là chữ đầu tên của tác giả, hàng thứ ba là chữ số phân loại thư viện, hàng thứ tư là số thứ tự sách, thứ năm là số thứ tự loại. Vì thế đây là mười ba quyển sách. Thảo nào anh em nói đọc nhiều sách là có thể giải được. Ngôn Tố, nhọc công anh nghĩ ra rồi.”

Ngôn Tố lật tờ giấy qua: “Đây chính là mười ba tên sách kia.”

Chân Ái như nhận được báu vật: “Cảm ơn anh.”

“Tiếp theo phải dựa vào bản thân em giải mã tiếp, nhưng mà Ái, anh hy vọng em đừng mạo hiểm một mình. Nếu em tin tưởng anh, em đi đâu, anh đi với em.”

Chân Ái sửng sốt. Sau vụ nổ ở phố Maple, hai người không nhắc đến vụ cãi lộn không vui ngày đó nữa. Vậy mà bây giờ anh giao đáp án cho cô, thật ra đã thỏa hiệp, làm trái với nguyên tắc thận trọng nhất của anh.

Ngôn Tố nói: “Anh cho rằng, chúng ta là tri kỷ có thể nói thật lòng.”

Tri kỷ? Chân Ái nhất thời ấm áp lại yên bình, gật đầu: “Nếu em cần giúp đỡ, nhất định sẽ tìm anh.”

Sau khi Chân Ái lên nhà, tĩnh tâm nhwos lại chữ cái trên bàn tính vàng nhỏ anh trai đưa cho cô. Thật ra cái đó đã sớm bị tiêu hủy, làm giả một cái khác đặt vào ngân hàng phố Maple. Nhưng cô đã thuộc lầu từng chữ cái tương ứng với mặt trái hạt châu bàn tính. Cô không dám viết ra, chỉ cỏ thể ghi nhớ trong đầu. Sau khi thay tên mười ba quyển sách thành từng chữ cái lộn xộn, tổ hợp xáo trộn lại một lần nữa.

Mật mã tầng thứ hai anh trai để lại là: Hạ chí, Silverland và một bài thơ của Emily Bronte1 . Chân Ái thiêu hủy tờ giấy, đổ tro xuống cống, lên

https://thuviensach.vn

mạng tìm tời. Silverland là hòn đảo nhỏ gần Bắc Băng Dương. Bí mật của anh trai là ở đây, cô phải đi một mình ư?

1. Emily Bronte (1818-1848) là tiểu thuyết gia và là nhà thơ người Anh. Bà nổi tiếng với cuốn tiểu thyết duy nhất Đồi gió hú. Tác phẩm này được xem là một kiệt tác trong văn học Anh.

2.

Nhưng lời của Ngôn Tố vẫn ở bên tai: “Chúng ta là tri kỷ có thể nói thật lòng.”

Câu nói ấm áp lại an tâm biết bao. Cô khẽ mỉm cười, dĩ nhiên phải đi cùng anh rồi.

***

Chân Ái ngồi trước bàn trang điểm, tết tóc tỉ mỉ. Cô nghe theo lời Eva, tìm mấy kiểu tóc đẹp trên mạng. Tuy ngày thường cô không trang điểm, nhưng ham học hỏi nên vừa nhìn đã biết. Chậm chạp lại tỉ mỉ tết mười phút, việc lớn thành công. Đứng dậy oi gương nhìn trái nhìn phải, mái tóc dài đen nhánh mềm mại như dòng thác, trang nhã lại dụi dàng. Cô không biết tranh điểm, chỉ vì thích màu son nên thoa một lớp. Cô soi gương, nhìn chằm chằm màu sắc trên môi, kìm nén ý muốn liếm.

Ngôn Tố sắp sửa đến đón cô. Ngày đó theo anh đến bệnh viện tháo bột, cô nhìn tiệm kem Swensens nhiều lần, trái cây nhiều màu, kem xanh xanh đỏ đỏ. Anh trông thấy liền dắt cô vào. Anh không thích đồ ngọt, ngồi trước cửa sổ sát đất yên lặng ngắm nhìn cô. Dưới ánh nắng mặt trời mùa hè, khuôn mặt trắng ngần của cô gần như trong suốt, vui vẻ thích thú.

Khi đó trong tiệm mở bài nhạc của Linkin Park hồi mới ra mắt – Somewhere I Belong. Chân Ái sửng sốt, cô nhớ anh trai rất thích bài này. Hình như Ngôn Tố nhận ra tâm tư của cô, đưa tay lau đi mẩu bánh vụn bên

https://thuviensach.vn

khóe môi cô: “Tuần tới New York có buổi biểu diễn của Linkin Park, em muốn đi không?”

Bây giờ Chân Ái nhớ lại chuyện đó, bên mép tựa như vẫn còn ngón tay lành lạnh của anh, cô không khỏi mỉm cười, thay giày xuống lầu.

Mùa hè đã đến, ánh nắng xuyên qua kẽ lá xanh tươi chiếu lên người, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời sắc màu pha tạp, vừa xanh lá vừa xanh lam, tâm trạng đẹp biết mấy! Ngồi trên băng ghế màu trắng ven đường, trong khoảng khắc nhìn thấy xe Ngôn Tố, cô vô thức mỉm cười.

Chiếc xe màu trắng dừng trước mặt cô, cô ngoan ngoãn ngồi nơi ven đường, an nhàn cười với anh. Gió hè hây hây, mép váy phấp phới, đẹp đẽ tinh khôi ghi tạc vào tâm trí anh.

Ngôn Tố kéo một con gấu bông mập ú cớ anh từ ghế sau ra, một tay ôm chiếc bụng to của nó, cất bước thong thả trên vỉa hè, đứng lại trước mặt cô. Chân Ái nhìn con gấu bông lông xù màu nâu kia, gương mặt lóe lên niềm vui sướng.

Ngày đó anh nói với cô: “Mỗi lần gặp anh tặng em một món quà, mỗi lần gặp mặt em hôn anh một cái.” Bắt đầu từ đó, hộp âm nhạc, cầu thủy tinh… mỗi lần đều có niềm vui bất ngờ.

Cô ngẩng đầu ngước nhìn anh, trong đôi mắt tối như mực lấp lánh ánh nắng. Anh khôm lưng bảy mươi độ, cúi người kề sát, cất giọng du dương chào hỏi: “Hi!”

Ngôn Tố mặc áo thun trắng, quần dài màu sáng, sạch sẽ thanh khiết, bàn tay biến ra một đóa hoa bảy màu cài tóc, nhẹ nhàng cài lên tóc cô. Lông mi cô run run, mắt khép hờ.

“Đang chờ ai thế?”

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu: “Không chờ ai cả.”

Anh đột nhiên cười khẽ, cúi xuống nhìn vào đôi môi hồng hào của cô, hỏi: “Ừ, son môi mùi gì thế?”

Cô lắc đầu: “Không biết… vị ngọt thì phải?”

Anh kề đến, hôn một cái: “Ừ, đúng vậy.”

Cô khẽ cười quay đầu đi, bắt gặp cái đầu to dễ thương của chú gấu bông. Nó nghiên đầu, đôi mắt đen láy ngoan ngoãn nhìn cô. Cô thích mọi món quà anh tặng, có vài thứ đã không còn thích hợp với độ tuổi của cô nhưng thích hợp vối cô. Giống như anh đang từng chút từng chút lấp đầy thế giới mộng mơ thời trẻ con và thiếu nữ mà cô còn khuyết thiếu.

Cô vui mừng ôm lấy chứu gấu bông cao và to hơn cả người mình từ trong tay anh, cánh tay ôm không hết, lông nhung mềm mại lại thân thiết, đầy cả vòng ôm của cô. Cô quá yêu thích, không ngừng cọ đầu vào đầu chú gấu, hệt như chú gấu con tìm được bạn.

Chân Ái đặt lên cho gấu bông là Nôn Tiểu Tố, Ngôn Tố nghe tên lại không kháng nghị: “Nếu anh không có mặt, em muốn ôm anh thì ôm nó nhé.”

Chân Ái thích nó không rời tay, suốt quãng đường chen chúc với nó trên ghế lại phụ, xem biểu diễn cũng muốn ôm nó theo. Côn còn nhỏ bé hơn cả gấu bông, từ đằng sau trông như búp bê của chú gấu bông vậy.

Lần đầu tiên Chân Ái xem biểu diễn, không khí sôi động không bị gò bó, các fan hô hào nhảy múa, cổ vũ ca sĩ nhạc rock trẻ trung trên sân khấu. Cô chỉ thuần túy bị âm nhạc cuốn hút, ìm thấy sự đồng cảm từ mỗi một bài hát. Trong khúc ca luôn đượm mối hoang mang và ưu thương, nhưng cũng luôn có sức mạnh và hy vọng phá tan chân trời.

https://thuviensach.vn

Chân Ái tựa vào lòng Ngôn Tố, nói: “Em có một người rất quan trong, anh ấy rất thích nhạc của họ.”

Anh vòng tay qua eo cô từ phía sau: “Ái.” Anh nhẹ giọng hát lại lời ca tất cả mọi người đang hát: “Phải chăng em cảm thấy lạnh giá bất lực, lòng đầy hy vọng nhưng cuối cùng lại tuyệt vọng, hãy khắc ghi nỗi đau và sự chán nản của giờ phút này. Cuối cùng sẽ có một ngày nó bay xa cùng thời gian.”

Mọi người cùng hòa âm theo: Hãy buông bỏ để nó qua đi!1

1. Trích điệp khúc bài IridesceNgôn Tố của ban nhạc Linkin Park.

2.

Chân Ái nghe tiếng thì thầm của anh bên tai, mỉm cười. Nỗi đau và sự chán nản trước kia thật sự sẽ qua đi. Cô đang cất tiếng hát, rót âm nhạc vào tâm hồn run rẩy. Cô ôm chặt chú gấu bông, Ngôn Tố ôm chặt cô.

Sau khi buổi nhạc kết thúc, Chân Ái nhét chú gấu bông vào lòng anh rồi đi vệ sinh. Lúc vòng qua khúc quanh, cô quay đầu nhìn lại, với khuôn mặt lạnh nhạt bình tĩnh, một tay anh ôm chú gấu bông khổng lồ thật đáng yêu.

Ngôn Tố chẳng mảy may để ý ánh mắt của người xung quan, nghiêng đầu nhìn gấu bông: “Mày tên Ngôn Tiểu Tố.”

Gấu bông nghiêng chiếc đầu to không để ý đến anh.

Ngôn Tố: “Mày còn ngốc hơn cả Isaac.”

“S.A.!” Có người gọi anh, giọng nói này…

Ngôn Tố bỗng sững sờ, quay đầu lại. Cô gái đội mũ lưỡi trai, mặc áo thun rộng, quần rằn ri, trông rất tomboy nhưng không che được vẻ ngoài

https://thuviensach.vn

thanh tú thoát tục. Có điều sắc mặt không tốt lắm, mắt ươn ướt như đã khóc vì uất ức. Cô nhìn hướng Chân Ái biến mất vài giâ trước, lại nhìn anh.

Ngôn Tố bình tĩnh nói: “Bạn gái.”

Cố ấy sửng sốt, chợt cười khẽ: “Tôi thấy mà.”

“L.J., cô trở về từ khi nào thế?”

Mắt cô vẫn còn đỏ, nhưng cố gắng cười: “Hôm nay. Cậu biết tôi nhất định sẽ đến buổi biểu diễn của họ mà. Tôi có việc tìm cậu.”

“Gì cơ?”

“Hôm nay cậu bận, hôm khác đi! Tôi biết số điện thoại và địa chỉ của cậu.”

Tiếng nói còn chưa dứt cô gái đã biến mất trong đám đông. Ngôn Tố thản nhiên rời mắt. Đi được vào bước, cô ấy quayd dầu nhìn lại. Cô gái như búp bê Bạch Tuyết kia chạy như bay nhào vào lòng Ngôn Tố, gấu bông cũng bị đè bẹp. Cô ấy mặc váy trắng, tóc đen nhưu thác, hệt như nữ thần trong thần thoại Hy Lạp.

Đêm đã khuya, Ngôn Tố đưa Chân Ái về nhà trọ. Anh nhìn cô mở cửa đi vào, nhưng không tránh ra mà lẳng lặng dựa vào vách tường hành lang, ý cười dịu dàng lúc nhìn cô khi nãy đã vơi đi chút ít.

Dọc đường đi vào, trên mặt thảm có vết lõm trật tự, bồn cây có dâu vết bị ép và lục lọi… Trong nhà cô có người.

Chân Ái ôm gấu bông to đùng vào nhà, bật đèn, ý cười tắt ngúm.

Một đám đàn ông áo đen cường tráng đứng thành hàng trong phòng khách, dẫn đầu là cô gái xinh đẹp hai mươi tám, hai mươi chín tuổi. Cô ấy

https://thuviensach.vn

thản nhiên đưa mắt nhìn Chân Ái một lượt, hiển nhiên kinh ngạc vì cách ăn mặc của cô: “Đi hẹn hò à?”

Chân Ái không trả lời, hờ hững: “Có chuyện gì không cô Adams?” Một lát sau sửa lại, “Không, bây giờ phải gọi cô là bà Vanderbilt mới đúng.”

“Thế nào cũng được.” Annie khẽ cười, cô là người phụ trách chủ quản tiến độ nghiên cứu của Chân Ái, chỉ xuất hiện lúc có việc quan trọng.

Đám đặc vụ áo đen im lặng ít nói, họ đã lục soát cả căn nhà từ trước. Thường cách một khoảng thời gian họ sẽ đến khiểm tra các thiết bị giám sát, theo dõi, nghe lén. Chân Ái có kiến thức và cảnh giác với phương diện này, hoàn toàn không cần họ giúp đỡ. Theo ý cô, đây là kiểm tra an toàn.

Ánh mắt Annie nhìn vào con gấu bông to lớn trước ngực Chân Ái. Trong công việc, Annie không bao giờ nói chuyện riêng tư. Trong đám cưới của cô, Chân Ái là bạn thân của Ngôn Tố, lạnh nhạt lại hay ngẩn người. Ở đây, Chân Ái là cấp dưới của cô, một nhân viên nghiên cứu khoa học nghiêm cẩn, hiệu suất cao, tỉnh táo tự chủ. Từ năm năm trước biết Chân Ái đến nay, Chân Ái vẫn luôn khiêm tốn mộc mạc, vô dục vô cầu.

“Cô thích thứ đồ này à?” Cô rất khó tưởng tượng Chân Ái của ngày thường kia lại có tính cách trẻ con.

Chân Ái không trả lời.

Annie chỉ vào bệ cửa sổ, nới đó đặt mấy thứ như trứng màu, cầu thủy tinh, hộp âm nhạc, đồ thủ công, “Những thứ kai đã kiểm tra rồi, không có vấn đề. Nhưng cô đột nhiên mua những món này có nghĩ đến an toàn hay không?”

Chân Ái cau mày: “Cô có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Annie đứng dậy,Chân Ái đặt gấu bông xuống, đi vào phòng ngủ với cô ta.

Annie đóng cửa lại : “Đã chế tạo thành công huyết thanh kháng viruts ANT-HNT-DL, trong khoảng thời gian này cực khổ cho cô rồi.”

Chân Ái bình tĩnh, không vui vẻ hay bực dọc.

Annie thôi cười: “Có điều trong vụ nổ ở ngân hàng phố Maple một tháng trước, cảnh sát phát hiện ra một thi thể nam giới chết rất thảm. Chúng tôi đã phong tỏa tin tức với bên ngoài, nhưng nội bộ CIA muốn điều tra rõ ràng. Chân Ái, cô tự tiện mang độc tố thần kinh ra khỏi phòng thí nghiệm à?”

Chân Ái lẳng lặng ngước mắt nhìn cô ta, không hề sợ hãi hay bối rối: “Tôi nghi ngờ người tổ chức tìm được tôi, cần phòng thân.”

Annie biết rõ tuy Chân Ái còn trẻ nhưng nội tâm kiên cường, cứng rắn mềm dẻo đều không ăn thua, trách mắng cũng vô dụng, dứt khoát nói sang chuyện khác, hỏi chuyện quan trọng hơn: "Cấp trên khá tò mò, vách hành lang trong phòng thí nghiệm đều là máy dò sóng tự động, sao cô mang viruts ra ngoài được?"

Chân Ái im thin thít.

Annie đào sâu suy nghĩ. Nhớ đến có lần Chân Ái thêm chất động vào chuột bạch, ống tiêm không cẩn thận sượt qua tay, cô ấy lại bình yên vô sự. Lẽ nào thân thể của cô ấy có quan chế kỳ lạ có thể dung nạp được chất độc?

Cô giơ máy ghi âm trong tay lên: "Cấp trên muốn biết dự định tiếp theo trong công tác của cô, như thường lệ, ghi lại bằng giọng nói."

Vì thế Chân Ái trả lời theo thông lệ: "Nghiên cứu ANT-HNT-LS."

https://thuviensach.vn

Ngắn gọn, không nói thêm một chữ.

Annie truy vấn: "Sau khi việc hoàn thành?"

Chân Ái dừng lại, cô cũng không biết. Vốn tưởng rằng nghiên cứu hai loại độc tố thần kinh này là quá trình dài đằng đẵng, nhưng sau mấy nghìn lần thí nghiệm hiệu suất cao, cô đột nhiên thành công một nửa. Cứ tiếp tục như vậy, đã sắp đến điểm cuối của nghiên cứu rồi. Vậy cô... trái tim co đột nhiên đập thình thịch. Như vậy có phải là trong tương lai không lâu nữa, cô sẽ có thể trở về cuộc sống bình thường hay không?

Hy vọng nhanh chóng bị Annie đập vỡ: "Chân Ái, chúng tôi biết ngoại trừ phát minh ra hai loại độc tố này, mẹ cô còn có ba hạng mục kỹ thuật vô cùng cơ mật. Một là người nhân bản, hai là đình chỉ quy luật tử vong ở cơ thể người, ba là cải biến năng lực con người và sinh vật, cũng chính là siêu năng lực."

Chân Ái đềm tĩnh chẳng sợ hãi: "Dù là người nhân bản, ngăn trở cái chết của con người hay khiến con người có siêu năng lực, đều có rất nhiều nhà khoa học đã thử nghiệm, nhưng đều không thể vượt qua chướng ngại."

Annie ra vẻ tin tưởng: "Nhưng mẹ cô là thiên tài tuyệt thế, cô cũng thế. Cô... lẽ nào không từ chỗ bà ấy..."

Chân Ái bình tĩnh thản nhiên lắng nghe, ngắt lời không chút cảm xúc: "Cô Adams, trên hai phương diện này, tôi và những nhà khoa học khác đều bó tay hết cách."

Annie nhún vai không tin.

"Nhưng theo chúng tôi được biết, ít nhất trên phương diện năng lực sinh vật, mẹ cô nắm giữ nhiều loại thuốc, có thể trao cho con người sức mạnh như động vật. Như cơ đùi và tốc độ của báo săn, sức cánh tay như vượn,

https://thuviensach.vn

sức cắn như gấu Bắc Cực, dò sóng siêu âm như dơi và cá heo, ngoài ra còn có thị lực, thính lực ban đem như các loài động vật khác..."

Chân Ái thoáng nhìn ánh mắt thăm dò của cô ta, cười nhạt: "Cô à, thị lực và thính lực ban đêm của tôi là nhờ từ nhỏ bị nhốt trong phòng tối thích ứng mà có, không phải dựa vào uống thuốc."

"Vậy là thật sự có thuốc à?" Annie mỉm cười.

Chân Ái nhìn cô ta: "Đáng tiếc tôi không biết."

"Tôi cảm thấy cô đã nói dối." Annie không truy cứu đến cùng, ngược lại nói: "Nội bộ CIA có mấy người nằm vùng, sau khi bị phát hiện dã bị tiêm vào loại thuốc động vật, xuất hiện thuộc tính của động vật, không thể nào trải qua cuộc sống của người bình thường được nữa. Chân Ái, cô có cách nào không?"

"Không có. Cô cũng không cần thăm dò tôi." Vẻ mặt Chân Ái lạnh lùng." Loại thuốc này rất ít, cô không cần lo lắng tổ chức sẽ đưa nó ra thị trường."

Annie phản bác: "Cô có thể cam đoan sao? Cô chắc chắn tổ chức sẽ không bào chế rồi rao bán số lượng lớn cho tổ chức khủng bố sau khi thí nghiệm dược tính ổn định ư?"

Chân Ái khẽ mím môi, chẳng nói một câu. Dĩ nhiên cô không thể cam đoan, cô hy vọng đừng như vậy. Hiện giờ cô giống một chú đà điểu, cứ như nếu vùi đầu vào cát thì không cần đối mặt nữa. Viruts, thí nghiệm, thuốc, phôi thai, nhân bản, tế bào... rốt cuộc đên bao giờ những thứ lạnh lẽo lớn lên cùng cô mới chấm dứt đây. Cô thật sự không muốn để ý đến những việc này. Tại sao toàn bộ gánh nặng đều đặt lên vai cô như thế.

Nhưng cô lại chẳng có lý do buông bỏ, mà đám người Annie thay mặt kia biết rõ điểm này: "Chân Ái, kẻ phát minh ra hàng loại loại thuốc không

https://thuviensach.vn

có nhân tính ấy là nhà khoa học độc ác nhất thế kỷ này, cũng chính là mẹ của cô. Mà trên tay cô lại có sức mạnh hủy diệt thế giới."

Chân Ái vẫn lặng thinh, nhưng mặt trắng bệch.

Annie đi thẳng vào vấn đề: "Chúng tôi yêu cầu cô bào chế ra thuốc giải những thứ thuốc này."

Chân Ái ngước mắt: "Vậy thì đầu tiên phải bào chế ra thuốc. Như vậy các người có khác gì tổ chức S.P.A. chứ?"

Annie nghe ra sự chế nhạo của cô, giải thích: "Dĩ nhiên khác nhau. Chúng tôi sẽ không dùng nó vào cơ thể người, còn những nhà khoa học của S.P.A. thì lại đang nghiên cứu và thí nghiệm trên cơ thể người. Chân Ái, cô nhất định phải tìm ra thuốc giải. Đây là chuộc tội cho ba mẹ cô."

Một câu nói khiến Chân Ái hoàn toàn im lặng. Cô phải chuộc tội cho ba mẹ cô... Chuộc tội cả đời. Cô lẳng lặng nhìn Annie, đôi mắt đen nhánh như hố đen trống rỗng, không có một tia sáng, đột nhiên chợt lóe lên sự tàn nhẫn khó hiểu. Viên chức quản lý hành sự điêu luyện như Annie lại bị ánh mắt tĩnh lặng của cô nhìn đến mức lạnh sống lưng.

Một giấy lại một giây, cuối cùng Chân Ái rời mắt, bỏ đi mà không nói một lời, ra khỏi phòng lại bị cảnh tượng trước mắt là ngỡ ngàng. Con gấu bông to đùng nằm dưới đất, thân thể màu nâu biến thành một lớp da, chiếc bụng căng phồng bị xé thẳng ra, bông gòn trắng muốt rơi vãi khắp nơi. Nó nghiêng đầu, đôi mắt đen sẫm gần như long ra, nhưng vẫn ngốc nghếch và ngoan ngoãn nhìn Chân Ái.

Cô đột nhiên nắm chặt quả đấm, phẫn nộ lại oán giận, nhớ đến cảnh Ngôn Tố ôm nó đi về phía mình, nhớ đến cảnh anh nói anh không có mặt thì ôm Ngôn Tiểu Tố, cô đau lòng như kẻ bị xé là chính mình.

https://thuviensach.vn

Mắt cô hoen đỏ, nhìn họ chằm chằm, gằn từng chữ: "Ai cho các người phá gấu của tôi?"

Không ai để ý đến cô, người áo đen chỉ báo cáo với Annie đứng sau cô: "Đã kiểm tra rồi, món đồ chơi này không vấn đề."

Nó là Ngôn Tiểu Tố, nó không phải món đồ chơi. Chân Ái nghiến chặt răng, chẳng nói một câu, quỳ xuống đất nhét bông mềm mại trở vào bụng chú gấu. Chú gấu quá béo, khi trước thân thể căng tròn, cái bụng bị rạch một đường lớn như vậy, ra sức nhét thế nào bông cũng rơi ra ngoài.

Cô cố hết sức kiềm nén nước mắt, tốn bao sức lực mới nhét xong, vất vả bế gấu bông lên, quay người đi ra cửa. Vừa ra khỏi cửa đã thấy Ngôn Tố cúi đầu đứng đối diện hanh lang. Anh nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, nhìn thấy chú gấu tàn tạ bị phanh bụng rơi bông ra thì hơi sững sờ.

"Em xin lỗi!" Cô nghẹn nào, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Xe hơi màu trắng đỗ ven đường lúc đêm khuya, chỗ ngồi phía sau sáng dèn vàng nhạt, ấm áp lại dịu nhẹ. Chú gấu bông to lớn màu nâu nằm hết hàng ghế sau, mắt đã được khâu lại, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn hai người đối diện.

Ngôn Tố ôm lấy Chân Ái ngồi dưới sàn vá bụng cho gấu bông. Cô lẳng lặng giữ bụng chú gấu, anh lẳng lặng khâu từng mũi kim sợi chỉ. Ngoài xe gió thổi lá cây lay động, trong xe khung cảnh ấm áp, hai người phối hợp ăn ý, không nói tiếng nào.

Gấu bông đầu to, chân mập ngắn, vết cắt trên bụng hơn một mét. Ngôn Tố kiên nhẫn tỉ mĩ xe chỉ luồn kim, thỉnh thoảng phân tâm nhìn cô gái trong lòng. Đầu anh vẫn khắc ghi dáng vẻ cô lao ra khỏi nhà trước đó không lâu, tóc dài váy trắng, cô đơn lẻ bóng. Cô ốm yếu vất vả ra sức ôm lấy con gấu bông còn cao hơn cô. Chú gấu rơi bông ra ngoài, vẻ mặt vô tội. Cô tức giận đến mức cả người run rẩy, nước mắt rưng rưng.

https://thuviensach.vn

Anh sớm đoán được là CIA tiến hành kiểm tra an toàn, nhưng không ngờ gấu bông sẽ bị đối xử thế này. Lúc đó cô khóc nói: "Em xin lỗi, họ đã phá Ngôn Tiểu Tố anh tặng em rồi."

Mà bây giờ cô im lìm rúc vào lòng anh, không tỏ vẻ gì, khuôn mặt hơi tái, nước mắt đã sơm khô. Ngực anh nặng trĩu, không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, chỉ siết chặt cánh tay ôm cô chặt thêm, cằm thỉnh thoảng cọ vào thái dương cô, muốn cho cô hơi ấm và sức mạnh.

Cô không có phản ứng, vẫn đờ đẫn. Chờ bụng gấu bông sắp khâu xong, cô mới mơ màng ngẩng đầu lên, nhìn ra bóng cây nhập nhèm dưới ánh đèn đường trong đêm. Mắt cô hiện lên nỗi oán hận thấu xương, giọng nói lại yếu xìu: "Em thật sự hận họ chết đi được."

Lúc đó Ngôn Tố đang rút chỉ, nghe thấy thù hận trong giọng nói của cô, ngón tay hơi khựng lại. ANh quay đầu, gương mặt nghiêng cô đơn của cô ở gần bên môi.

"Họ.. ai thế?" Anh biết cô không nói những đặc vụ kia.

Cô tựa vào lòng anh, không trả lời câu hỏi này. "Em muốn đi thăm mẹ em."

Rạng sáng tại bờ biển miền Đông, cuồng phong gào thét. Đây là thời điểm tối nhất trong đêm, bầu trời không có một ánh sao. Chân Ái đứng trên vách núi cheo leo, dưới chân cỏ dại um tùm, tấm bia đá hình vuông màu trắng trơ trụi, cả chữu cũng không có. Ngôn Tố đứng cách mười mét sau lưng cô, không biết trong gió biển cô ăn mặc phong phanh như vậy có lạnh không. Anh muốn đi đến cho cô hơi ấm nhưng đành kiềm chế. Anh biết giờ phút này thứ cô cần nhất thật ra là cô độc.

Bóng đêm dày đặc, chân Chân Ái kề sát tấm bia đá lạnh lẽo thấp bé, dưới đất chôn nửa khối xương sọ của mẹ. Ngày đó cô ấn vào cái nút màu đen, mẹ biến thành tro bụi trước mặt cô. Lúc ấy cô ngây người, Arthur ôm

https://thuviensach.vn

chặt bả vai cô, như muốn nuốt trọn cô: "Em không tin tôi? Tôi nói với am màu trắng là nút hủy bỏ, nhưng em lại chọn màu đen!"

Bert kề sát tai cô: "Bởi vì thật ra Little C của chúng ta muốn giết chết mẹ đấy. Hừm! Cô ấy giống hệt chúng ta, là quỷ dữ từ trong cốt tủy."

"Bà ấy không nên chết sao?" Giờ phút này, Chân Ái nhìn bầu trời và mặt biển tối om vô biên, khóe môi khẽ nhếch: "Tôi thật sự hận bà ấy chết đi được."

Thân thể cô mỏng manh đứng thẳng trong gió đêm, nhìn từ trên cao khinh thường tấm bia đá: "Hừ, nhà khoa học độc ác nhất, đóng sinh mệ tôi lên cột ô danh, biến cuộc đời tôi trở nên khổ hạnh khó khăn, lại vẫn có tư cách dạy dỗ tôi. Tôi không được khóc, khóc là hèn yếu. Tôi không được cười, cười là cám dỗ. Tôi không được chờ mong, chờ mong là kiên định. Tôi không được ăn đồ ngọt, không được mặc quần áo sặc sỡ, không được chơi búp bê, ngay cả tóc cũng chỉ có thể cột đuôi ngựa."

Gió đêm cuộn chiếc váy trắng và mái tóc đen của cô, nở ra một đóa hoa thê lương trong đêm tối. Cô đọc thuộc lòng lời dạy của mẹ, hờ hững chẳng có lấy một tia cảm xúc, nhưng chữ nào chữ ấy đều khắc khoải: "Tôi không được cui vẻ, không được tức giận, không dược phản kháng, không được trái lời. Bởi vì tất cả tình cảm đều là dục vọng, mà dục vọng là ngọn nguồn của bất hạnh. Nhưng tôi được bà ấy huấn luyện nghe lời như vậy, biết làm thí nghiệm như vậy, tôi chẳng có chút mong đợi gì với cuộc sống, tại sao tôi vẫn bất hạnh như thế?"

Cô cúi gằm, như thể trên vai cô có vật vô hình nào đó đè ép cô không bao gờ đứng thẳng lên nổi. Giọng cô rất nhẹ rất chậm, không trầm bổng, như kể lại câu chuyện của người khác, nhưng trong lúc vô thức bản thân đã giàn giụa nước mắt.

https://thuviensach.vn

“Tôi ăn kẹo của Arthur, bà ấy lấy roi đánh tôi, tôi không muốn ở trong phòng thí nghiệm, bà ấy phạt tôi quỳ ở góc tường. Bert nắm tay tôi, bà ấy nhốt tôi vào phòng tối. Khi đó tôi mới bao nhiêu… bốn tuổi. Tôi cố sức gào thét khóc lóc, bà ấy đều nghe thấy. Tôi nhỏ như thế, bà ấy lại nhẫn tâm…”

“Nhưng bản thân bà ấy mới là độc ác nhất. Bây giờ tôi không nghe lời bà ấy nữa. Tôi sẽ khóc, sẽ cười, sẽ ăn kẹo, sẽ ăn mặc rực rỡ, còn sẽ tết tóc, bà ấy cứ đánh tôi, cứ phạt tôi quỳ ở góc tường, nhốt vào phòng tối đi!” Cô cười nhạt, ngữ điệu bình thản hết sức châm chọc: “Lúc sắp chết lại nói với tôi phải sống hạnh phúc? Bà ấy có tư cách gì? Lẽ nào bà ấy không biết bởi vì bà ấy cuộc đời tôi đã sớm bị hủy hoại rồi ư?”

Ngôn Tố nhìn cô đi lên, ôm cô vào lòng, nhíu chặt mày, bất lực vô cùng: “Ái, đừng nên kiềm nén, nếu muốn khóc thì hãy khóc một trận thỏa thích đi.”

Cô tựa vào lòng anh, ngơ ngác nhìn bầu trời, nước mắt tuôn rơi không ngừng, nhưng lại chẳng tỏ vẻ gì, lẳng lặng khóc. Cô căn bản không cất tiếng khóc, từ nhỏ đã được huấn luyện thành người máy không có cảm xúc, cô sẽ không khóc đâu.

Cô nhẹ nhàng nói: “Em không buồn, cũng không muốn khóc. Em chỉ hận họ, họ là người xấu, còn biến em thành người xấu.”

Anh đan tay vào tóc cô, dán sát vào gương mặt đẫm lệ của cô: “Em không phải, Ái, em không phải.”

Cô chậm lắc đầu: “Em phải đấy. Em là con của họ. Bởi vì họ em mới sống cực khổ thế này, trốn chui trốn lủi không ngẩng đầu lê được. Bởi vì họ em phải mang theo tội ác đầy người trả nợ cho họ. Họ chết trong vui vẻ, nhưng em phải sống, ngày ngày làm những thí nghiệm không bao giờ kết thúc. Không thể dừng lại, không thể mơ màng. Không có thuốc giải, mỗi nhân mạng chịu khổ vì họ, chết vì họ đều tính lên đầu em.”

https://thuviensach.vn

Cô thuật lại đơn giản và nhẹ tênh, như miêu tả vận mệnh của nười khác, như thể cô đã sớm chấp nhận hiện thực không thể thay đổi ấy. Đêm càng lúc càng sâu, gió lạnh gào thét, cô lạnh đến mức run rẩy trong lòng anh.

Anh biết ngoài miệng cô nói hận họ, nhưng trong lòng lại áy náy vô vàn vì mẹ đã chết trong tay mình. Anh cũng biết cô chán ghét sự giam cầm và đay nghiến của mẹ, căm thù sự độc ác và sai lầm của mẹ, nhưng ẫn nghĩa khí không chùn bước ôm lấy trách nhiệm mẹ cô để lại. Không phải chỉ vì chuộc tội, mà nhiều hơn còn là tương lai của bản thân cô.

Cô mệt mỏi không nói lời nào nữa, chỉ tựa vào lòng anh, yếu ớt nhắm mắt.

Ái, anh phải làm thế nào em mới không buồn khổ nữa đây?

Về đến nhà đã là bốn giờ sáng, ngoài cửa sổ ánh dương lấp ló chực lấn át màn đêm. Ngôn Tố kéo rèm cửa sổ dày cộp, nhẹ nhàng bước đến bên giường, chiếc đèn ngủ mờ ảo, Chân Ái ôm Ngôn Tiểu Tố to đùng, người co lại thành một cụm nho nhỏ, cuộn tròn trên giường anh.

Dòng lệ lặng lẽ tuôn rơi hôm nay đã tiêu hao hết tất cả sức lực của cô, cô kiệt sức ngủ thiếp đi. Giờ đây cô bình yên vùi vào gấu bông bên cạnh, lông mi ướt đẫm.

Anh nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn lem nhem nước mắt của cô, muốn vuốt ve nhưng cuối cùng lại sợ đánh thức cô. Muốn ôm cô ngủ lại thấy cô vất vả lắm mới ngủ yên nên vẫn không nhẫn tâm.

Anh đứng bên giường nhì cô thật lâu, đến tận khi cô dần dần ngủ say, đôi lông mày hơi dãn ra, anh mới tắt đèn, đi đến bàn đọc sách nằm nhoài ra ngủ.

Đến lúc điện thoại trong túi rung lên, anh dụi mắt tỉnh lại, đã hơn mười giờ sáng. Rèm cửa sổ dày kéo kín, ánh sáng không lọt vào được. Anh rón

https://thuviensach.vn

rén đi đến bên giường, Chân Ái ôm chặt lấy cổ Ngôn Tiểu Tố, vẫn ngủ yên.

Người ta nói sau khi khóc sẽ ngủ rất ngon. Anh nhìn chằm chằm Ngôn Tiểu Tố đầu to mềm mại trong giây lát, nghĩ thầm, con gấu khốn kiếp này còn có phúc hơn cả mình.

Ngôn Tố xuống nhà, L.J. chờ anh ở phòng sách. Cô ấy mặc áo thun quần jean đơn giản, cột tóc đuôi ngựa cao cao, rất hoạt bát, so với cô gái luôn thích trang điểm kia tưởng chừng như hai người hoàn toàn khác biệt.

L.J. quay đầu: “Cậu mới dậy à?”

“Ừ.” Anh bưng cốc nước, vừa uống vừa tìm sách trên giá.

Cô ấy yên lặng một lúc lâu: “Cậu đang yêu à?”

Ngón tay Ngôn Tố lướt qua quyển sách, không quay đầu lại: “Không phải hôm đó đã gặp rồi sao?”

“Hôm đó là nhìn thấy, còn hôm nay là cảm thấy.” Trong mắt cô ấy hiện lên vẻ cô đơn, “Tình yêu sẽ thay đổi khí chất của một người đàn ông, dù EQ của anh ta thấp đến đâu đi nữa.”

Cô ấy nhận ra rằng, khí chất lạnh lung xa cách trước kia của anh đã vơi bớt, khuôn mặt cũng không lạnh nhạt như trước, trở nên ôn hòa. Người đàn ông này không còn phải lủi thủi một mình nữa rồi.

Tay Ngôn Tố hơi khựng lại, rủ mắt: “Tôi nhớ được câu nói này.”

“Thật tò mò kiểu người con gái nào mới khiến người EQ âm vô cực như cậu động lòng đây?”

Anh không chút nghĩ ngợi, ngước mắt: “Cô gái của tôi.”

https://thuviensach.vn

Cô gái vận mệnh mang đến cho ậu ư? L.J. kinh ngạc: “Cũng biết nói chuyện với cậu không đến mười câu nhất định sẽ có câu không thông lên được não mà.”

“Không phải cô tìm tôi để hỏi thăm tình hình gần đây sao?”

L.J. thôi cười, trở về vấn đề chính: “Tôi tìm được đầu mối có liên quan đến Alex rồi.”

“Năm năm nay cô vẫn luôn làm chuyện này à?”

“Phải.” Cô cười cay đắng. “Tôi vân cố chấp không thể từ bỏ, rất muốn biết rõ nguyên nhân vì sao cậu ấy chết.”

“L.J..” Ngôn Tố nhớ đến chuyện năm đó, lòng dạ u sầu “Cô…”

“Quá u mê phải không?” L.J. nhìn trời, “Vì một tên khốn kiếp mà tự bôi nhọ danh dự của mình, lại vì tìm nguyên nhân cái chết của cậu ta mà phiêu bạt nhiều năm như vậy.”

Ngôn Tố yên lặng hồi lâu: “Cậu ta là tên khốn có đầu óc.”

Cô ấy bật cười, rồi nụ cười tắt dần: “S.A., chuyện nút trắng đen không phải lỗi của cậu. Là chính bản thân cậu ta lựa chọn cái chết, tôi chỉ muốn biết ai đang ép cậu ta thôi. Trước khi chết, cậu ta nói cậu ta bán mạng vì tổ chức S.P.A. Tôi điều tra được, năm đó sở dĩ một tỷ đô la cậu ta trọm bốc hơi khỏi nhân gian là vì có người trong tổ chức giúp cậu ta chuyển tiền. Nhưng sau khi sóng gió qua đi, một mìn Alex độc chiếm.”

Cô cười khẽ, giọng nói khinh thường nhưng thoáng sự kiêu ngạo: “Tên khốn này lợi dụng người ta xong liền rút ván, đúng là phong cách của cậu ta.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố im lặng, anh không có EQ đi nữa cũng nghe ra ý của cô ấy. Nhiều năm như vậy, cô ấy chỉ canh cánh trong lòng có một vấn đề mà thôi. Năm đó Alex có thật sự yêu cô ấy, hay lợi dụng cô ấy xong rồi đá đi? Khi ấy anh không hiểu tình yêu, không nhận ra anh bạn thân Alex có thật sự yêu L.J. không. Mà bây giờ, không thể nào biết được nữa rồi.

“Cô tìm được tung tích của khoản tiền kia rồi?”

“Chưa thấy. Tôi chỉ biết năm đó đồng bọn giúp cậu ta chuyển tiền từng gặp mặt bàn kế hoạch, lúc gặp đều mang mặt nạ, xưng hô dung ám hiệu, không ai nhận ta nhau. Tôi chĩ nghĩ đó là một cơ hội tốt, có thể giả làm một thành viên nội bộ thăm dò tin tức. Nhưng thời gian chúng giao hẹn là Hạ chí, đúng lúc trăng tròn. Mà cơ thể của tôi…”

“Tôi sẽ đi.”

“S.A., cảm ơn.”

“Cơ thể cô vẫn ổn chứ?” Anh không có thói quen cảm ơn, bèn ngắt lời cô ấy.

L.J. dụi mắt theo bản năng: “Lúc tâm trạng dao động vẫn sẽ biến thành màu tím. Nơi chúng gặt mặt tên Silverland.”

Ngôn Tố giật mình, mật mã của anh trai Chân Ái cũng chỉ hướng Silverland, là trùng hợp ư? Trong lòng anh nghi ngờ nhưng không nói.

Hai người nghiên cứu một hồi, Silverland là đảo san hô thuộc thắng cảnh du lịch vùng đảo Willing, nằm ở cực Bắc Alaska,. Là hòn đảo tư nhân, không mở cửa cho người ngoài. Có điều năm nay chủ nhân hòn đảo thần bí tổ chức hoạt động giải đó, chắc hẳn mọi người có thể lên đảo san hô du lịch ngắm cảnh, và ở trong lâu đài thần bí.

https://thuviensach.vn

Chủ đảo giao hoạt động giải đố cho một công ty du lịch nào đó chịu trách nhiệm, chỉ có ngồi du thuyền xa hoa đến đảo Willing mới có tư cách tham gia giải đố. Lên thuyền mới có thể lấy được câu đố, nhưng Ngôn Tố và L.J. cho rằng, đây sẽ là tín hiệu tụ họp của những đồng bọn năm đó.

Sau khi L.J. nói hết những gì cô ấy biết cho Ngôn Tố, chuẩn bị tạm biệt lại thấy phía đối diện một cô gái xinh đẹp đang đi đến. Mặc váy trắng, tóc dài buông xõa, ôm một chú gấu bông khổng lồ. Mang vẻ mặt thanh khiết, cô gái ấy nhìn L.J., không tò mò cũng không nghiên cứu, ngừng một giây liền nhìn về phía Ngôn Tố.

Khóe môi Ngôn Tố hơi nhoẻn lên: “Dậy rồi à?”

“Ừ.” Chân Ái đi về phía anh, nằm bên cạnh anh, sau đó bất động.

L.J. khẽ nhướng mày, hành động của Chân Ái quả thật rất giống trẻ con. Cô ấy khó mà tưởng tượng cảnh chung đụng của Chân Ái và Ngôn Tố. Hơn nữa trông kiểu này, họ ngủ chung với nhau rồi sao? Vừa rồi ngược sáng, chờ Chân Ái đứng lại, L.J. quan sát Chân Ái vài lần,quả thật xinh đẹp, nét đẹp rát dễ chịu, tuyệt đối không thô tục.

L.J. khẽ cau mày: “Có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu không?”

Chân Ái ngước mắt, xác định trong giây lát rồi lắc đầu: “Tôi không nhớ cô.”

“Có thể hỏi tên cô là gì không?”

“Chân Ái.”

“Tên thật.”

Chân Ái điềm tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Ngôn Tố: “L.J., cô làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Cô ấy cười nhạt: “Tôi hỏi han bất lịch sự như vậy, nhưng cô ấy đâu có tức giận.”

Ngôn Tố trả lời thay Chân Ái: “Cô ấy không quen nói chuyện với người lạ.”

L.J. nói bằng khẩu hình với anh: “Tôi có thể cảm giác được cô ấy là người của tổ chức.”

Ngôn Tố không trả lời, nhưng Chân Ái xem khẩu hình của cô ấy, hờ hững: “Cô trúng độc tố AP3, năm năm trước. Nhưng cô sống đến bây giờ, xem ra thuốc đã tan chậm rồi.”

“Cô!”

Chân Ái thản nhiên giải thích: “Một giây trước cô nhất thời nóng lòng, mắt hiện lên màu tím violet rất nhạt. Đây là đặc thù điển hình của độc tố AP3, chắc hẳn cô có bộ phận dị năng và sức mạnh vượt xa người thường, cũng như một chút…”

Một chút tác dụng phụ và đau khổ người thường không cách nào hiểu.

L.J. kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Chân Ái ôm gấu bông, lẳng lặng nhìn L.J.. Một lát sau, cảm thấy cô gái này thật đáng thương, vì vậy Chân Ái do dự bước đến, học theo kiểu Ngôn Tố, giơ tay lên vỗ về cô ấy, nhè nhẹ vỗ xuống bả vai L.J. hai cái.

Sau đó từ từ lui về bên cạnh Ngôn Tố nói: “Trước kia tôi là người của tổ chức, nhưng đã rời khỏi rồi.” Cô rủ mắt như đã quyết định gì đó, lại ngước mắt, “Tôi nhất định sẽ cố gắng nghiên cứu bào chế ra thuốc giải, chờ tôi thành công, đầu tiên sẽ giả độc cho cô. Vì vậy, xin nhẫn nhịn thêm một khoảng thời gian nữa.”

Cô ôm gấu bông, cúi gập người: “Tôi xin lỗi vì đã để cô chịu khổ.”

https://thuviensach.vn

L.J. hơi đau lòng, trải qua nhiều ngày đêm như vậy, cô ấy đau khổ như quái vật, hóa ra có người hiểu, cũng có người đang cố gắng cứu vãn.

“Cũng cảm ơn cô.” L.J. khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, rồi ra về.

Chân Ái nhìn bóng lưng cô ấy, hít sâu một hơi. Tuy buồn bã, tuy không cam lòng nhưng khóc thì cũng khóc rồi, ầm ĩ thì cũng ầm ĩ, sau khi tỉnh lại vẫn phải đi con đường đúng đắn.

Cô quay đầu mỉm cười với Ngôn Tố: “Anh yên tâm, thật ra bây giờ em rất ổn, em sẽ tiếp tục làm chuyện em cho là đúng.”

Vẻ mặt Ngôn Tố khó lường, gật gật đầu. Rung động trong lòng không sao tả xiết. Từ tối qua đến sáng nay, cùng cô trải qua đau khổ, hoang mang, biết cô kiên định mãi không ngừng, lòng tin trong trắc trở vẫn không lùi bước. Anh chưa bao giờ chắc chắn như lúc này, cả đời này cô sẽ là người sánh bước cùng anh.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Cuộc Phiêu Lưu Đến Ngôi Nhà Kẹo.

Type: Thảo Thảo

Chân Ái rúc vào trong chăn, ủ rũ ngẩng đầu nhìn ra xa. Ngoài cửa sổ màu trắng là màu xanh lam, xanh nhạt, xanh thiên thanh, xanh ngọc, xanh thẳm, xanh biển vĩnh viễn bất biến… Cô nặng nề vùi đầu vào gối, mơ mơ màng màng. Đây là ngày thứ mấy trôi qua trên du thuyền rồi?

Mấy ngày trước, cô và Ngôn Tố ngồi du thuyền lên phía bắc, nhưng cô bị say sóng, nôn thốc nôn tháo, nằm bò trên giường ngủ mê mang, không phân biệt được ngày đêm.

Lần này không biết ngủ bao lâu, lúc mơ màng mở mắt, đã là buổi chiều rồi ư? Ánh nắng cực đẹp soi vào khoang thuyền ấm áp. Cô nghiêng đầu, đờ đẫn nhìn về phía Ngôn Tố. Anh ngồi trên chiếc sofa đơn ở chân giường, cầm quyển sổ mang theo bên người vẽ vẽ viết viết. Ngoài cửa sổ là bầu trời đại dương phương Bắc cao vời vợi, xanh lam một màu. Góc giường là khuôn mặt nhàn nhã của anh, đường nét như vẽ, tự trở thành một khung cảnh.

Anh làm bất cứ chuyện gì cũng vô cùng tập trung nghiêm túc, ngay cả yêu đương cũng vậy.

Cô ngơ ngác nhìn, thật thích dáng vẻ lúc nghiêm túc của anh. Tuy mấy ngày qua ngây ngây ngô ngô, nhưng cảm giác đối với anh lại mông lung mà

https://thuviensach.vn

rõ ràng. Hai ngày say sóng nặng nhất cô nôn đến mức bụng trống rỗng không chịu ăn cơm, anh ôm cô, đút thức ăn đến miệng, cô không nghe lời giãy giụa loạn xạ trong lòng anh, tức đến mức khóc lên, nhưng anh vẫn bướng bỉnh kiên nhẫn cầm thìa, đút cho cô nuốt vào từng miếng.

Ban đêm cô khó chịu rên hừ hừ, anh ôm cô khe khẽ thủ thỉ, dỗ cô yên giấc. Ban ngày cô ngủ bao lâu, anh ngồi dựa vào chân giường bấy lâu. Cô ngủ không yên, khó chịu lăn lộn, anh liền thận trọng đến, nhẹ nhàng hỏi thăm.

Nhớ lại hơi ấm và sự chu đáo của anh mấy ngày qua, lòng Chân Ái mềm tựa nước mùa xuân, lại có phần vờ vịt, trước đây cô không phải là cô gái yếu đuối. Ngay từ khi còn bé, cảm sốt đều tự mình bắc ghế trèo lên tủ tìm thuốc, thấy thuốc tiêm thì tự tiêm. Lúc chạy trốn bả vai trật khớp cô tự nắn lấy, trúng đạn tự gắp ra… Vậy mà không hiểu sao cơn say sóng bé tẹo kia lại khiến cô yếu ớt mà đỏng đảnh đến vậy. Cô ngẩn ngơ nhìn Ngôn Tố, phải chăng cô đã quá lệ thuộc vào anh? Cô không khỏi áy náy, mấy ngày nay cô làm khổ anh quá rồi thì phải?

Cô vén chăn lên, dè dặt bò đến chân giường. Ngôn Tố nghe thấy tiếng động, chậm rãi ngước mắt lên. Mày anh vốn cau nhẹ, ánh mắt nhìn vào quyển sổ lạnh nhạt, giờ khắc này ánh mắt dời qua mặt cô, vô cùng tự nhiên mà nhuốm ý cười ấm áp.

Cô lập tức bò từ chân giường lên ghế sofa đơn của anh. Ngôn Tố bỏ quyển sổ xuống, đưa tay đón cô, ôm cô vào lòng: “Còn khó chịu không?” Giọng anh trong trẻo thấm thía, như bầu trời xanh trên biển.

“Hết rồi.” Cô trả lời bâng quơ, một lòng một dạ điều chỉnh vị trí trên ghế, lúc này mới hài lòng ôm cổ anh gọi: “S.A..”

“Hử?” Anh hơi mất tự nhiên, ngồi nhích vào bên trong. Chiếc ghế không lớn, hai người chen chúc chung một chỗ, có vẻ mờ ám thất thường.

https://thuviensach.vn

“Hai chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Cô nói: “Em đi thay quần áo.”

Anh hơi đỏ mặt, đứng lên: “Anh ra phòng khách chờ em.” Tuy đã chính thức là người yêu của nhau, nhưng hai bên vẫn có phần xấu hổ, tiếp xúc chỉ giới hạn ở hôn và ôm.

“Ừ.” Cô khẽ đáp lời, bởi vì mới ngủ dậy nên giọng mũi hơi nặng, “Cảm ơn anh. Đều tại em mà anh không được chơi thỏa thích. Nghe nói trên thuyền có dạ vũ và dạ tiệc.”

Anh đi đến cửa, quay đầu lại mỉm cười, chẳng mảy may tiếc nuối: “Anh vốn không thích chốn đông người. Trái lại…”

Lời chưa nói hét còn đọng lại trên môi, trái lại anh quý trọng khoảng thời gian ở bên cô này. Tuy cô bị ốm, nhưng may là anh rất tỉnh táo.

Chân Ái thay quần áo xong, cùng đi ra khỏi phòng 1003. Cô đứng trên mạn thuyền, dưới chân là đại dương tinh khiết như đá ngọc bích, đường chân trời màu thiên thanh trong suốt, đẹp đến mức rung động lòng người. Gió lạnh thổi đến, đầu óc cô thư thái, cảm giác say sóng uể oải và nghiêm trọng lập tức bị gió thổi tan.

Cô nhìn mặt biển trong suốt nơi xa, tâm trạng rất tốt: “Còn bao lâu mới tới nơi?”

“Sáng sớm ngày mai.”

“Nhanh vậy sao?” Chân Ái cảm thấy tiếc nuối nhưng không hề hối hận, “Không phải có hoạt động giải đố sao?”

Anh chắp tay đứng bên lan can: “Anh đã điền rồi, cũng điền một bàn giúp em.”

“Câu đố và đáp án là gì?”

https://thuviensach.vn

“Câu đố là sư tử, MIT, thứ Hai và thiên tài.”

“Là gì thế?” Chân Ái cau mày.

“Một khoản tiền.”

Chân Ái đột nhiên hiểu ra: “Một tỷ đô la ngân hàng để mất! Alex là bạn học của anh, vậy anh ấy là sinh viên của MIT, sư tử là biểu tượng trên cờ của ngân hàng trung ương. Ngân hàng bị cướp vào thứ Hai, anh ấy là tội phạm thiên tài.”

“Thông minh.” Anh mỉm cười.

Mặt Chân Ái ửng đỏ, di chuyển đến bên cạnh anh: “Tại sao phải ra câu đố này? Không phải người cướp ngân hàng năm đó hẹn lên đảo chia tiền chứ?”

“Chia tiền có thể đến thẳng, không cần phải làm phức tạp đến thế.” Anh nói: “Năm đó sau khi Alex trộm tiền, dựa vào sức mạnh của một số kẻ để tránh đầu sóng. Về sau đến lúc chia tiền, cậu ta lại ôm tiền biến mất. L.J. nói những người này còn đang tìm khoản tiền kia, chắc hẳn trước kia mỗi người đều tìm kiếm đơn lẻ, dù sao bản thân tìm được cũng không cần chia cho người khác. Nhưng đã nhiều năm lại chẳng có đầu mối, nên định tụ họp lại nghĩ cách. Họ đều là người có máu mặt trong xã hội, năm đó làm việc dùng biệt hiệu, không nhận ra nhau. Muốn tụ họp cũng chỉ có thể thông qua câu đố.”

Chân Ái cau mày: “Nếu họ đều có máu mặt, tụ họp lại không sợ danh dự bị hủy hết sao?”

“Hai người chúng ta đều có thể lên đảo đúng không? Lần này lên đảo, ngoài trừ người trợ giúp Alex năm đó, còn có người khác.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái bừng tỉnh ngộ: “Cũng phải, cho dù là đồng phạm thật sự cũng có thể nói rằng do xem tin tức mới biết được chuyện này.”

Ngôn Tố không tiếp lời. Để tiền không rơi vào tay S.P.A., Alex đã tìm người giúp đỡ. Lần này lên đảo, ngoại trừ những người đó, chắc hẳn còn có người của chính phủ, họ cũng một mực tìm kiếm số tiền kia. Vậy, người của tổ chức có đến không? Ngôn Tố không sợ S.P.A., thậm chí còn thoáng mong đợi được đối đầu với chúng. Nhưng lần này, anh thầm hy vọng không nên gặp gỡ trên đảo.

Anh nhìn về phía Chân Ái, cô đưa tay bắt lấy gió trên mặt biển. Anh lo lắng cô sẽ bị gió thổi đi, dự cảm chẳng lành trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, anh không dám hỏi cô.

Chân Ái bắt gió biển một hồi, dừng lại: “Chẳng phải có rất nhiều người xấu đi cùng chúng ta lên đảo sao?”

Anh phối hợp, nói: “Đúng vậy, rất nhiều. Em sợ không?”

“Không sợ.” Cô quay người đối mặt với anh, mím môi, “Có anh ở đây, em sợ gì chứ?”

Gió biển thổi vi vu, trên nền biển xanh, khuôn mặt trắng nõn thanh tú của cô đẹp đến say lòng người. Anh rất muốn hôn cô, nhưng anh vẫn biết kiềm chế nơi công cộng, chỉ liếc nhìn vầng tráng bóng loáng của cô rồi điềm tĩnh rời mắt.

Nhưng một giây sau, nhớ đến vấn đề quấy nhiễu bấy lâu nay, anh bất chợt cảm thấy nói không ra lời. Alex có quan hệ thế nào với anh trai Chân Ái? Anh và L.J. vẫn không rõ tại sao Alex phải cướp nhiều tiền như vậy. Nhiệm vụ của tổ chức ư? Tại sao giấu tiền đi? Không phải muốn chết sao?

Với tính cách và IQ của Alex, cậu ta hẳn biết có bao nhiêu người nhìn chòng chọc vào khoản tiền kia, không phải của cải mà lại tai họa. Nếu cậu

https://thuviensach.vn

ta thực sự là anh trai của Chân Ái, cậu ta không thể nào khinh suất như vậy mà cứ thế để lại cho cô ấy.

Ngôn Tố hy vọng lần này lên đảo không có tung tích của một tỷ đô la kia, hy vọng Chân Ái tìm được kỷ niệm anh trai cô để lại. Và hy vọng lớn nhất là, Alex tuyệt đối đừng là anh trai của Chân Ái, tuyệt đối đừng.

Phòng 1004 kéo rèm cửa sổ, trong phòng chỉ có ngọn đèn vàng mờ ảo. Hai người đàn ông ngồi trên ghế sofa trong bóng tối, trên bàn là hai cốc rượu đá, một xấp hình, trong hình chỉ có duy nhất một cô gái.

Trong trò chơi, chàng trai trẻ tuổi chạm vào đôi môi cô gái hóa trang thỏ. Dưới ánh mặt trời, chàng trai một tay ôm cả một con gấu bông khổng lồ, cúi người hôn cô gái trên băng ghế màu trắng. Cô gái tóc dài váy trắng, ngửa đầu nghênh đón. Anh ta theo cô ấy đi ăn kem, mua sô-cô-la…

Người trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt.

“A, em không tán đồng việc anh lên đảo, anh đã dùng tin tức dụ những người này đến. Một mình Tau cũng đủ giải quyết, hoàn toàn không cần anh." Anh ta lơ đãng nói: “Em hy vọng anh đừng xử trí theo cảm tính. Little C đi thì anh đi theo sao? Nếu xảy ra nguy hiểm như lần trước, anh tiêu tùng rồi, chỉ còn lại em, mà em lại lười quản lý tổ chức to đùng này lắm.”

Anh ta chậm rãi uống một hớp rượu: “Anh biết, hứng thú lớn nhất của em là… trong phòng thí nghiệm.”

A không để ý, cầm lấy một tấm hình. Cô gái quay người thay quần áo, tóc dài như thác, đeo cặp tai thỏ, làn da sau lưng và vòng eo trắng đẹp như ngọc, chưa kịp mặc váy ngắn. Bên dưới là chiếc quần lót nhỏ màu trắng che không hết mông và đôi chân thon dài khêu gợi.

Giọng A lạnh thấu xương: “Ai chụp?”

https://thuviensach.vn

B đi đến gần nhìn xem, lưỡi chậc chậc lại nhướng mày: “Chắc là đàn em của đàn em của Tau…”

“Khiến hắn biến mất đi.”

B không hề bất ngờ, cười lơ đãng: “Little C của chúng ta dĩ nhiên không thể cho người khác nhìn.” Anh ta đứng dậy đi đến bên cửa sổ, vén lên một khe hở: “Bảo Tau giết tên S.A. này, mang C về đây. Em nhớ con bé chết đi được.”

Tròng mắt A âm u: “Anh thích kiểu chết bị cô lập hoàn toàn của Chance hơn.”

B sửng sốt, cười: “Nghe nói, cô gái bị anh ta lợi dụng đã hận anh ta cả đời.”

Ánh chiều tà khuất phía trời Tây, đại dương bao la muôn màu muôn sắc. Chân Ái ngồi ven mạn tàu, nhoài ra lan can đong đưa chân, dưới lòng bàn chân nước biển trong vắt, lóng lánh. Ngôn Tố đứng bên cạnh cô, hai tay bỏ vào túi, trong gió biển se lạnh thân hình anh cao lớn như thân cây. Cây trên biển.

Anh đứng, cô ngồi, nhìn mặt trời từ đỉnh đầu lặn xuống biển. Cứ lặng yên ngắm cảnh, hóng gió biển cùng nhau như vậy cũng mãn nguyện. Thỉnh thoảng, anh rủ mắt nhìn đôi chân đang đong đưa của cô, trong lòng cũng thả lỏng vui vẻ. Anh nghĩ, anh thật sự hy vọng mình có thể cho cô một cuộc sống bình an và hạnh phúc, chỉ hai người họ, nhìn cô mãi mãi vui vẻ vô tư.

Mặt trời lặn về tây, anh cúi đầu, khe khẽ đề nghị: “Đến phòng tiệc ăn tối nhé?”

“Vâng.” Cô đứng lên. “Lên thuyền lâu như vậy nhưng chẳng tham gia hoạt động gì cả, thật đáng tiếc.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố và Chân Ái đến khá muộn, bàn hai người và bàn nhỏ đều kín người. Ngôn Tố vốn định gọi đầu bếp mang thức ăn đến buồng riêng, nhưng Chân Ái cảm thấy tiệc đứng cũng không tồi.

Trên bàn tròn lớn còn có một vài người khác. Chân Ái vừa ngồi xuống đã phát hiện người cùng bàn đang quan sát cô và Ngôn Tố đầy tế nhị. Chân Ái cảm thấy kỳ lạ, nhìn về phía Ngôn Tố. Ngôn Tố đang mở khăn ăn cho cô, hoàn toàn không để ý người xung quanh.

Chỉ trong giây lát, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi bên cạnh Ngôn Tố niềm nở bắt chuyện: “Hai vị là khách phòng 1003 à?”

Ngôn Tố không để ý, nhưng Chân Ái tò mò: “Sao anh biết?”

Người nọ nhoẻn môi cười: “Chúng ta cùng tầng khoang hạng sang. Ừ, từ 1001 đến 1010 đều ở đây, mọi người chơi mấy ngày qua đều biết nhau, duy chỉ có hai cô cậu 1003 ngoại trừ ngày đầu tiên lên thuyền, từ đó đến giờ chưa từng xuất hiện.”

Anh ta thầm khen ngợi Chân Ái có ngoại hình không tầm thường, đẹp đến mức kinh ngạc. Thấy khuôn mặt nhỏ cô của cô tái nhợt, anh mắt anh ta trở nên sâu xa: “Nếu tôi có người đồng hành cũng sẽ ở lì trong phòng mấy ngày không ra ngoài. Phong cảnh ngoài thuyền nào đẹp như trong thuyền chứ?”

Ngồi cùng bàn có người nhướng mày khinh thường, như đang khinh bỉ sự thấp kém của anh ta, lại như gai mắt đôi tình nhân trẻ quấn quýt.

Nhưng Chân Ái không hiểu, nghi ngờ: “Tại sao phong cảnh ngoài thuyền không đẹp bằng trong thuyền? Tôi cho rằng biển khơi đẹp lắm chứ!”

Người trên bàn khẽ mỉm cười. Ngôn Tố dịu dàng nắm tay Chân Ái, nhưng ánh mắt trầm tĩnh ác liệt ngước nhìn người đàn ông: “Anh là người dẫn chương trình trên mạng?”

https://thuviensach.vn

Người nọ hơi kinh hoàng: “Anh biết tôi à?”

“Không biết.” Ngôn Tố lạnh nhạt nói: “Nụ cười khoa trương theo thói quen đều là giả dối; nói quá nhiều, con người quá ân cần, quá chủ động hoạt náo, xem không khí sinh động là nhiệm vụ của mình; hoặc là nhân viên bán hàng, hoặc là người dẫn chương trình.”

Những người khác trên bàn ăn nhìn Ngôn Tố bằng ánh mắt kinh ngạc; Chân Ái biết anh đã nói đúng rồi.

Người dẫn chương trình không giữ nỗi nét mặt, nhưng rất biết tìm lối thoát cho mình: “Ha ha, xem ra tôi không phải nhân viên bán hàng gây phiền phức cho người khác.”

Ngôn Tố vẫn chưa hết lời lạnh lùng: “Lời nói của nhân viên bán hàng thường có sức thuyết phục hơn.” Ngụ ý là…

“Mà nhân viên bán hàng lịch sự hơn, thường không ăn nói quá tục tĩu.”

Mặt người dẫn chương trình sầm xuống. Chân Ái vui vẻ nghe xong, phát giác mình rất thích giọng điệu suy luận kiểu này của Ngôn Tố, nhưng… Có vẻ không khí tại bàn ăn đã lạnh đi chút ít, tuy vậy bản thân cô vẫn thấy vui vẻ không thèm để ý.

Người đàn ông bên cạnh người dẫn chương trình hỏi: “Vậy cậu nhận ra tôi làm nghề gì không?”

“Nhà văn.” Ngôn Tố chẳng buồn ngẩng đầu lên, đưa cốc nước đến trước mặt Chân Ái.

Chân Ái nào còn chú ý uống nước, hồ hởi cùng những người khác xem anh biểu diễn.

https://thuviensach.vn

Anh mở khăn ăn cho mình đâu ra đấy, nói thật nhanh, không mang theo cảm xúc: “Nhìn tuổi anh, ba mươi tuổi à? Khi nãy anh thường xuyên xoa cổ và eo, xương cổ xương thắt lưng rất tệ vì ngồi yên trong thời gian dài không hoạt động. Mắt thâm quầng do phải thức đêm trường kỳ. Cổ tay không có sức, viết chữ và cầm chuột quá thường xuyên, dẫn đến khớp cổ tay không tốt. Anh hoặc là dân trí thức hoặc là nhà văn. Nhưng anh vô cùng yên lặng, không nói chuyện và trao đổi ánh mắt với người bên cạnh, anh mắc chứng sợ hãi giao tiếp loại nhẹ. Ăn cơm nhưng bên tay đặt quyển sổ, anh muốn ghi chép lại hết những gì nghe thấy, gặp được hàng ngày.”

“Ngoài ra, dân trí thức ăn mặc khá chỉn chu, nhưng anh có chút, thứ lỗi tôi nói thẳng, lôi thôi. Nhiêu đây đã đủ chưa?”

Nhà văn sửng sốt hai giây, đôi mắt phía sau tròng kính dày lập tức tỏa sáng, vội vàng cầm lấy quyển sổ ghi chép, khen ngợi: “Cậu thật lợi hại. Gần đây tôi đang viết tiểu thuyết trinh thám, hy vọng có cơ hội học tập với cậu…”

“Trông tôi giống thầy giáo nhân dân phục vụ lợi ích cộng đồng sao?” Một câu nói của Ngôn Tố đã lạnh lùng ngắt ngang lời của anh ta.

Một phụ nữ xinh đẹp đối diện vẫn nhìn đầy hăng hái, nghe thấy lời này môi đỏ khẽ cong, đưa tay chống mặt, dịu dàng quyến rũ hỏi: “Vậy cậu nhìn ra được tôi làm gì không?”

Chân Ái nhìn sang theo tiếng nói, người phụ nữ trang điểm đậm, rất xinh đẹp, ăn mặc cực kỳ sang trọng, hơi chút hở hang, để lộ nửa bầu ngực trắng nõn tròn trịa. Chân Ái sững sờ nhìn chằm chằm cô ta trong giây lát, phát giác ánh mắt sâu xa của người phụ nữ nhìn vào mình mới lúng túng rời mắt đi.

Người phụ nữ nhìn Chân Ái, tâm lý cùng giới ganh đua quấy phá không thoải mái lắm. Chân Ái không trang điểm, nhưng xinh đẹp vô cùng, trên

https://thuviensach.vn

thuyền này gần như không ai có thể sánh bằng phân nữa cô. Nhưng cô ta vẫn kiêu ngạo ưỡn ngực, ánh mắt dịu dàng nhìn Ngôn Tố.

Ngôn Tố nhìn nửa mắt: “Diễn viên.” Dứt lời anh hết sức chú tâm cắt miếng thịt bò.

“Vì sao?” Người phụ nữ chớp chớp mắt, dù rằng Ngôn Tố hoàn toàn không nhìn đến.

Ngôn Tố không thèm ngẩng đầu lên: “Cô rất biết tạo dáng, phơi bày phương diện đẹp nhất của mình, vẻ mặt tươi cười và ánh mắt đều có dấu vết biểu diễn. Xét trên chiều cao của cô, không phải người mẫu.”

Người phụ nữ nghe đến đây liếc nhìn Chân Ái một cái, hơi có vẻ đắc ý: “Thật bội phục.”

Nhưng Chân Ái chẳng mảy may cảm thấy lời Ngôn Tố nói có gì không ổn. Cô biết rất rõ anh chỉ trình bày sự thật khách quan, không phải tán dương vẻ đẹp của cô ta từ góc độ thưởng thức. Với lại, anh còn chưa nói hết.

“Quần áo và mỹ phẩm của cô rất sang trọng, nhưng cử chỉ không đủ tao nhã, không phải tiểu thư quý tộc. Vì vậy cô không phải gái hạng sang thì là diễn viên.”

Vẻ mặt nữ diễn viên thoáng cứng đờ, nửa giây sau thản nhiên mỉm cười: “Anh hy vọng tôi là gái hạng sang à?”

Ngôn Tố hờ hững: “Cô hạng sang hay hạng xoàng thì có liên quan gì đến tôi?”

Cô diễn viên nhún vai, cắn môi lại cười: “Vậy sao anh đoán ra tôi là diễn viên? Phong thái ư?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố hơi cau mày, như cảm thấy logic của người phụ nữ này hỗn loạn cùng cực: “Không phải tự cô thừa nhận trước đấy sao?”

Cô diễn viên không giữ được thể diện, tự đáy lòng lại cảm thấy người đàn ông lạnh lùng cự tuyệt cô ta này thật thú vị, ngọt ngào cười nói: “Ồ, vậy đúng là tôi đã bại lộ trước rồi.”

Lời này đầy tính ám hiệu. Theo thường lệ Chân Ái vẫn không nghe ra bất cứ ý tứ trụy lạc nào, không biết Ngôn Tố có hiểu hay không, chẳng hề phản ứng, vẫn tỉ mỉ cắt thịt bò thành từng miếng chỉnh tề như máy cắt.

Mấy người đàn ông xung quanh khác cảm thấy bị giành mất thế nổi trội, không vui vẻ lắm. Người đàn ông bên cạnh cô diễn viên chất vấn: “Có lẽ vừa bắt đầu cậu đã biết nghề nghiệp của chúng tôi rồi.”

“Đây là lần đầu tiên tôi gặp các vị, là các vị biểu hiện quá rõ ràng.”

Người đàn ông nhướng mày: “Ồ? Vậy tôi làm gì?”

“Bác sĩ ngoại khoa.” Ánh mắt Ngôn Tố lạnh lùng liếc nhìn anh ta, “Anh lau tay không dưới năm lần, cực thích sạch sẽ. Da tay của anh không tốt, hơi nhăn lại rất khô, bởi vì dùng nước khử trùng trường kỳ. Trên ngón tay có vết hằn của sợi chỉ, bởi vì lúc khâu vết mổ phải dùng chỉ thắt lại. Lúc nói chuyện với người xung quanh thể hiện vẻ kiêu căng mãnh liệt, địa vị xã hội của anh khá cao. Khả năng lớn nhất là bác sĩ ngoại khoa.”

Người bác sĩ há hốc mồm, khá thất bại. Người phụ nữ trang điểm trang nhã bên cạnh bác sĩ vỗ tay khen ngợi: “Cừ quá. Tôi thì sao, tôi thì sao?”

“Cô giáo mầm non.” Ngôn Tố liếc nhìn cô ta: “Khoảng ba mươi tuổi, nụ cười chân thành ôn hòa, ăn mặc thanh lịch lại mang theo vẻ ngây thơ đáng yêu, giọng nói dịu dàng, rất trẻ con, hành động vỗ tay có đặc thù rõ rệt của cô giáo mầm non. Chơi với đám trẻ con, cô trông trẻ tuổi hơn bạn bè cùng lứa.”

https://thuviensach.vn

Mắt cô giáo lóe sáng thích thú, lời khen ngợi thành khẩn mà nghiêm túc này khiến cô ta dễ chịu. Chân Ái vui vẻ xem, cảm thấy Ngôn Tố thật cừ khôi. Ở bên anh rất thú vị, chẳng khi nào nhàm chán.

Trên bàn còn sót lại một người phụ nữ khác rất cao, trang điểm mộc mạc, bộ ngực đầy đặn, ăn mặc xinh đẹp lại không hở hang, hoàn toàn trái ngược với cô diễn viên kia. Cô ta mỉm cười: "Tôi thì không cần phải nói, vừa nhìn đã biết là người mẫu… Người còn lại anh nhìn ra được không?"

"Luật sư, tay đua, võ sĩ quyền anh." Ngôn Tố liếc mắt nhìn ba người đàn ông còn lại.

Mọi người trên bàn đều thầm bội phục, luật sư hỏi: "Có thể hỏi nghề nghiệp của anh không?"

Chân Ái nghe, nghĩ thầm nhà logic học, chuyên gia giải mã, phân tích hành động, tâm lý… Anh nhất định sẽ chọn…

"Nhà logic học." Ngôn Tố thản nhiên trả lời.

Chân Ái mỉm cười, cô biết đây là chuyên ngành anh yêu thích nhất.

"Logic?" Võ sĩ quyền anh dáng vóc cường tráng phì cười, "Logic có ích gì? Có thể bán lấy tiền ăn cơm à?"

Nghe vậy, người ngồi cùng bàn đều tỏ ra vẻ khinh bỉ sự thô lỗ của anh ta. Ngôn Tố cũng không ngại liếc nhìn anh ta, thấy trên mu bàn tay của anh ta có vết xước, hỏi: "Trong nhà anh nuôi chó à?"

Võ sĩ quyền anh sửng sốt trả lời: "Có nuôi."

Ngôn Tố tiếp tục: "Xem hứng thú của anh nhất định không phải anh nuôi."

"Là vợ tôi."

https://thuviensach.vn

“Nuôi chó cần khá nhiều thời gian độc lập, vợ anh là bà nội trợ, hoặc là nhà anh thuê giúp việc.”

“Đúng, vợ tôi ở nhà nội trợ, nhà chúng tôi cũng có giúp việc.”

“Đồng dạng, nuôi chó cần không gian khá lớn, nhà anh rất có khả năng có sân vườn độc lập.”

“Phải, nhà chúng tôi có biệt thự ở vùng ngoại ô.”

“Nói như vậy, kinh tế nhà anh không tệ, sự nghiệp quyền anh của anh khá thành công.”

“Đúng.”

“Vợ anh không đi làm, hoàn toàn lệ thuộc vào anh. Sự nghiệp của anh khá khẩm, bình thường trong tình huống này quan hệ vợ chồng rất tốt.”

“Rất thân thiết.”

“Cho nên, một tuần anh đại khái làm tình bốn năm lần.”

“Phải.” Võ sĩ quyền anh cực kỳ xấu hổ.

Ngôn Tố đưa miếng thịt bò đã cắt xong đến trước mặt Chân Ái, lại lấy đĩa cô đến, thờ ơ nói: “Từ việc nhà anh nuôi chó, suy luận một tuần anh làm tình bốn năm lần, đây chính là logic.”

Võ sĩ quyền anh và mọi người trên bàn đều trợn tròn mắt.

“Quá thần kỳ.” Tay võ sĩ sững sờ mãi mới tấm tắc liên tục, tâm phục khẩu phục. Lúc này nhân viên phục vụ đến đổi đĩa, võ sĩ quyền anh áp dụng kiến thức mới học tập, lập tức hồ hởi hỏi nhân viên phục vụ: “Trong nhà cậu có nuôi chó không?”

https://thuviensach.vn

Tuy người phục vụ cảm thấy kinh ngạc nhưng lịch sự trả lời: “Không nuôi, thưa ông.”

Võ sĩ quyền anh cảm thấy tiếc nuối thở dài: “Ôi, sinh hoạt tình dục của cậu không hài hòa.”

Trên bàn ăn có người phì cười, Chân Ái cũng cảm thấy võ sĩ quyền anh này thật ngốc nghếch. Ngôn Tố nghiêm túc sửa chữa sai lầm cho anh ta: “Ngài võ sĩ, nói theo logic học, kiểu đảo ngược này không thể suy ra mệnh đề chân thực.”

Trên đầu võ sĩ quyền anh như hiện ra một dãy dấu chấm hỏi: “Gì cơ?”

Ngôn Tố im lặng một lát, có cảm giác bất lực sâu sắc: “Đừng bao giờ tư duy nữa!” Anh cúi đầu: “Đầu óc tôi không bình thường mới thảo luận chuyên ngành tôi yêu thích với kiểu người đầu óc ngu si này.”

Chân Ái đang nhai miếng thịt bò anh cắt cho cô, nghe thấy anh không vui, đặt dao dĩa xuống cầm tay anh, hưng phấn nhỏ giọng khen ngợi: “Nhưng em hiểu hết mà, em thấy anh rất thông minh.”

Vẻ mặt Ngôn Tố dịu đi, kiêu căng nói: “Không cần em nói anh cũng biết.”

Nữ diễn viên đối diện mơ màng nhìn, cảm thấy người đàn ông này ngồi vào bàn lâu như vậy, chỉ có lúc đưa nước đưa đĩa cho Chân Ái mới tỏ ra xíu xiu dịu dàng, mà bây giờ ý cười nhợt nhạt và thần thái trên mặt anh thật sự là hấp dẫn chết đi được.

Cô ta cười khẽ, giọng nói rất quyến rũ: “Nhà logic học, logic của anh thật hoàn mỹ.”

Ngôn Tố vốn đang nói đùa với Chân Ái, nghe thấy lời này, ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn cô ta: “Không, logic không hề hoàn mỹ. Ngược lại,

https://thuviensach.vn

luận chứng Gödel cho thấy, trong ngành logic học luôn tồn tại mệnh đề "chân thật" nào đó nhưng lại "không thể chứng minh", hệ thống logic là thiếu sót." Anh vô cùng nghiêm túc gần như là thành kính, "Nhưng điều này cũng không gây trở ngại, nó là chuyên ngành hoàn mỹ nhất trong lòng tôi."

Những người đang cầm dao dĩa lại im lặng. Ngoài trừ Chân Ái, không ai hiểu anh đang nói gì. Nhưng nghe thấy nội dung cao siêu như vậy, mọi người cũng không muốn tỏ ra mình không hiểu, người nào người nấy trịnh trọng gật đầu.

Đối với phái nữ ngồi cùng bàn mà nói, nghe mà không hiểu cũng không gây trở ngại cho các cô cảm nhận được sức hấp dẫn nghiêm túc và thuần túy của người đàn ông này một cách trọn vẹn. Nữ diễn viên chậm rãi chớp mắt, không kiềm lòng được ca ngợi: "Ôi trời, anh thật đáng yêu." Tiếng xuýt xoa kia quá rõ ràng.

Chân Ái phát hiện có điểm không đúng, khó hiểu nhìn cô ta, nhưng lại không nghĩ ra không đúng chỗ nào. Ngôn Tố hơi co tròng mắt, dù EQ anh thấp nhưng IQ đủ cao để anh phân tích ra ám hiệu mập mờ trong giọng nói và hành động của nữ diễn viên.

Anh lạnh nhạt rời mắt đi: "Tôi không cảm thấy vậy."

Nữ diễn viên chẳng mảy may bị đả kích nhún vai: "Ngày mai chúng ta đều sẽ đến Silverland, hy vọng mọi người đồng hành vui vẻ!"

Ngôn Tố và Chân Ái đều hơi bàng hoàng, mọi người trên bàn chính là bạn đồng hành lên đảo với họ ư?

Mùa hè đã đến, nhưng thời tiết ở đảo Willing vẫn dừng lại ở mùa xuân. Sau khi xuống du thuyền, Ngôn Tố và Chân Ái dạo một vòng trên đảo. Hòn đảo sạch sẽ tinh tươm, nhà theo kiểu tường thấp, cửa sổ nhỏ đặc trưng của phương Bắc. Căn nhà nào cũng xây màu mè như hộp kẹo, cao thấp đan xen.

https://thuviensach.vn

Ngày đến vừa đúng Hạ chí, trên đảo có chợ. Còn một khoảng thời gian nữa mới đến sáu giờ rưỡi - thời gian lên tàu đi Silverland, Ngôn Tố cùng Chân Ái đi dạo phố. Chân Ái hứng thú với mọi món đồ vừa mới lạ vừa sặc sỡ, nhưng do tính tình hình thành từ nhỏ nên đều không có nguyện vọng đòi hỏi hay độc chiếm đối với bất cứ vật gì. Thông thường chỉ quan sát bằng thái độ thưởng thức thuần khiết. Nhưng kể từ khi yêu Ngôn Tố, thói quen này bị phá vỡ. Như thường ngày, cô vui thích xem hàng hóa, anh nghiêm túc nhìn cô, tự chủ trương mua món đồ anh đoán là cô thích.

“S.A., sao anh biết em thích quả bóng bay kia?”

“Bởi vì khóe môi em hơi cong.”

“Tại sao mua kính vạn hoa?”

“Bởi vì khi nhìn nó, mạch đập em tăng nhịp.”

“Sao anh biết em thích chiếc lắc vỏ sò kia?”

“Bởi vì em cầm nó không chịu buông tay.”

“Tại sao mua cho em chiếc khăn quàng cổ màu đỏ kia?”

“Bởi vì em quàng rất đẹp… Owen nói không sai, da em trắng, mang khăn quàng cổ màu trắng rất đẹp.”

Chân Ái bừng tỉnh, nhớ đến rất lâu về trước, trên con đường thành thị nhỏ đêm đông, anh cười nhạo cô là bọ tre. Nhớ đến chuyện trước kia, hốt hoảng cảm thấy thật ra những ngày ở bên anh thật ra đã sớm có hình ảnh thu nhỏ, là chiếc khăn quàng cổ lặng lẽ và mềm mại trong đêm tuyết ban đầu ấy.

Trong tủ kính ven đường có con gấu bông thật to, cô thờ ơ trông sang, ánh mắt liền dời đi.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố: “Không phải em thích gấu bông sao?”

Cô liếc nhìn tủ kính, không vui rời mắt đi, giọng nói bình lặng: “Em chỉ cần Ngôn Tiểu Tố.”

Đến chiều, bầu trời bắt đầu âm u, thời tiết khu này hay thay đổi, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn. Tối mùa hè thường có bão. Lúc Chân Ái và Ngôn Tố lên thuyền, những người khác đều có mặt, hạt mưa đá lớn như hạt đổ nện vào boong thuyền

6 giờ 25 phút, một thiếu nữ mặc đồ hầu gái đi đến, nói chuyện kính cẩn lại phục tùng, giọng điệu dè dặt: “Mời các hành khách chuẩn bị sẵn sàng, thuyền của chúng ta sắp sửa khởi hành.”

Thời tiết không quá ấm áp, thiếu nữ ngực to mông nở mặc trang phục hầu gái kiểu Paris điển hình. Cột tóc bằng dây ren, váy ngắn liền tay có thắt lưng, bên ngoài khoác chiếc tạp dề màu trắng, trông vô cùng thanh khiết, vô cùng gợi cảm. Nhưng khuôn mặt ngây thơ ngốc nghếch.

Người dẫn chương trình cười tít mắt: “Không biết xưng hô thế nào, gọi cô là cô hầu gái thì quá bất lịch sự.”

Cô hầu gái biết lái thuyền à? Ngôn Tố nhanh chóng liếc nhìn cô ta, thoạt nhìn ăn mặc chỉnh tề, nhưng nhìn kỹ phần áo ngay ngắn có mấy nếp nhăn, hoa văn của tất chân không đều, nơi cổ tay hơi sưng đỏ.

Cô hầu gái đỏ mặt: “Quý khách không cần biết tên của tôi, bây giờ khởi hành thôi.”

Cô giáo mầm non lập tức giơ tay: “Thiếu một người, anh chàng đua xe không có ở đây.”

Luật sư nói: “Có lẽ tạm thời anh ta không muốn đi nữa.”

https://thuviensach.vn

Cô hầu gái nhìn đồng hồ đeo tay, nói tiếp: “Ông chủ yêu cầu chúng tôi xuất phát đúng giờ, không chờ đợi.” Người khác không có ý kiến, mấy phút sau thuyền đã chạy.

Biển khơi lúc chạng vạng mang màu xanh thẫm, âm u ảm đạm, ẩn chứa sức mạnh khổng lồ mà tà ác. Cách bờ biển càng xa, màu biển càng thêm đen thẳm, sóng gió cũng càng lớn.

Nửa giờ sau, trời đã tối. Cuối cùng, giữa cơn mưa gió phía trước cũng xuất hiện ánh sáng, là hòn đảo vách đá cheo leo, ngoại trừ lâu đài Gothic lơ lửng trên sườn dốc ven biển thì chẳng có bất cứ vật gì khác. Toàn lâu đài cực nhỏ cực cao, trông như chiếc đầu lâu gầy trơ xương, có vài tòa tháp vừa nhọn vừa cao như binh lính giơ giáo trước trận chiến. Tòa lâu đài kia chắc có đến hàng nghìn cửa sổ, mỗi cái đều tỏa ra ánh đèn vàng kim. Cả tòa lâu đài đèn điện sáng rực, trong màn mưa đêm như vô số cánh cửa đi đến thiên đường.

Đã đồ sộ mỹ lệ lại kinh khủng kỳ dị. Nơi âm u như vậy, sao lại gọi là Silverland - hòn đảo bạc chứ?

Thuyền nhỏ ngừng bên cạnh một con thuyền nhỏ dốc đứng hơn nghìn bậc thang, chạy thẳng đến cổng lâu đài. Cô người mẫu cầm lấy ô cô hầu gái phát, nhướng mày: “Cao thế này còn mưa lớn như vậy, đi lên thế nào?”

Người hầu gái hèn mọn xin lỗi: “Thật xin lỗi, mưa to quá, cáp treo không an toàn, sợ bị đánh ra biển.”

Mấy người đàn ông không tiện khắt khe với người hầu gái, bèn trèo lên bậc thang.

Lúc Chân Ái lên bờ không cẩn thận trượt ngã, khăn quàng cổ màu đỏ trong tay rơi xuống biển. Sóng vừa đánh đã trôi mất. Chân Ái nhìn chiếc khăn màu đỏ bị bóng đêm nuốt chửng, hơi buồn bã, Ngôn Tố vỗ vai cô an ủi: “Trở về mua cái khác.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Chân Ái nắm tay Ngôn Tố. “S.A., em phát hiện mỗi lần anh vỗ vai em, đều có thể cho em sự khích lệ và an ủi! Thật thần kỳ.”

Ngôn Tố cầm ô, im lặng vài giây mới nói: “Đây là vì thí nghiệm tính kích thích của anh đã thành công.”

Chân Ái: “…”

Thảo nào…

Ngôn Tố vẫn không phát hiện, giải thích: “Mỗi lần anh vỗ vai em đều nói một vài lời khích lệ và an ủi, dần dà anh chỉ vỗ vai em, dù không nói lời nào em cũng sẽ cảm thấy được an ủi và phấn chấn. Giống như mỗi lần em cho cún ăn thì rung chuông, về lâu về dài, dù không cho nó ăn gì, em rung chuông nó cũng sẽ tiết nước bọt và…”

Ngôn Tố im bặt, nhìn thấy không khí bên cạnh hơi bất thường.

Anh lẳng lặng mím môi, nghĩ ngợi một lát rồi vỗ vai Chân Ái hai cái thật nhẹ, dỗ dành: “Tiểu Ái ngoan, đừng giận.”

Chân Ái nào có thể không giận, ngừng bước: “Em đi không nổi.”

Ngôn Tố biết rất rõ tình thế trước mắt: “Anh cõng em.” Dứt lời nhét ô vào tay cô, ngồi xổm xuống.

Chân Ái liếc nhìn cả dãy bậc thang phía trên thấy không nỡ nhưng thấy anh khom người, áo khoác căng chặt trên tấm lưng rắn chắc, cô lại không nhịn được muốn thử cảm giác nằm trên lưng anh. Tay cô quấn chặt cổ anh, để anh cõng mình. Nhiệt độ cơ thể anh truyền thẳng vào lòng ngực cô qua lớp vải, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kề sát thái dương anh, thân mật lại khăng khít, còn hơi râm ran.

https://thuviensach.vn

Anh đi rất vững vàng, im lặng không lên tiếng. Đi vài bước cô dần dần trượt xuống, anh nâng chân cô đẩy lên trên. Cô như bị vứt lên chiếc thuyền hải tặc, rơi xuống lại đụng vào tấm lưng an toàn của anh, gồ ghề mà mềm mại, ma sát tâm tư cô.

Cô mím môi, trong lòng nóng lên: “Lần đầu tiên anh cõng người khác à?”

“Không phải.” Anh chẳng hề do dự.

Tim Chân Ái chùng xuống: “Trước kia từng cõng ai thế?”

“Lần trước em say, từng cõng em.”

Thoáng cái trái tim lại bay lên từ thung lũng. Đêm mưa gió, hơi thở anh dần dần nặng nề. Dưới tán ô, thế giới của hai người trở nên ấm áp mà đầy hơi nước. Cô không muốn xuống, đỏ mặt ngoan ngoãn nhoài trên lưng anh, giọng nói mang theo chút nũng nịu: “S.A. sau này chỉ được cõng em thôi!”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.2

“Được.” Anh dịu dàng mà kiên định trả lời. “Đời này chỉ cõng một mình em.”

Nói xong lại tự giác bổ sung: “Chỉ ôm một mình em, chỉ hôn một mình em, chỉ…” Lời phía sau chưa nói ra tim lại đột ngột đập nhanh, nhưng chẳng phải vì leo lên bậc thang cao cao này.

Đi hết bậc thang dài đằng đẵng, người hầu gái thấy người đã đến đông đủ, bèn ấn chuông cửa. Tiếng chuông không lớn nhưng vang vọng cả toà lâu đài, trong nháy mắt như vang lên trăm nghìn tiếng chuông, lại như ai ném vô số cầu thuỷ tinh vào động sâu ngoằn ngoèo. Tiếng chuông quá quái lạ, mười một người đứng ở cửa ai nấy đều khiếp đảm, vẻ mặt xám ngoét trong đêm mưa gió như một đám ma quỷ.

“Két” một tiếng, cổng lâu đài mở ra, một ánh đèn vàng xuyên thấu màn đêm lạnh băng. Cửa xuất hiện một người đàn ông mặc đồ vest thẳng thớm, tóc chải bóng loáng đứng ngược sáng. Ông ta đeo kính gọng vàng, từ kiểu tóc, cách ăn mặc đến lời nói, cử chỉ đều hết sức cầu kỳ: “Tôi đại diện cho chủ nhân lâu đài, hoan nghênh các quý khách đến đây thăm quan.”

Ông ta hơi cúi chào, toàn thân trên dưới không có bất kỳ động tác dư thừa nào, cứ như một người máy không có tình cảm.

https://thuviensach.vn

Không khí lại trở nên kỳ dị, người đàn ông thẳng người lên, vừa lúc một tia chớp xẹt qua, gương mặt nghiêm túc và lạnh tanh của ông ta nhìn rất đáng sợ, cô người mẫu sợ đến mức khẽ hét lên.

Người hầu gái dịu dàng lại yếu ớt giải thích: “Quản gia chúng tôi không bao giờ biểu lộ cảm xúc.”

Hoá ra ông ta là quản gia. Mọi người vào nhà, bên trong có lò sưởi ấm áp, trang trí không tính là tráng lệ nhưng cũng vô cùng trang nhã. Căn nhà vốn nên ấm áp nhưng xung quanh đại sảnh rộng lớn lại có mười ba lối hành lang hun hút. Tuy lối nào cũng sáng rực, từng dây nến thắp sáng, nhưng lối nào cũng trông như không có điểm cuối, hai bên chi chít cửa phòng đóng chặt.

Vậy mà Chân Ái không cảm thấy sợ hãi, nhưng còn những người khác, nhất là mấy người phụ nữ vẻ mặt đều hiện lên hai chữ “khiếp đảm”.

Quản gia mặt lạnh tanh giới thiệu kỹ lưỡng: “Toà lâu đài này có 30.167 căn phòng, 149 gác xếp, 437 lối hành lang, 28765 cầu thang khác vị trí, còn có 3131 tấm gương và 786 gian phòng bí mật. Vì vậy không có tôi hướng dẫn, tốt nhất mọi người đừng tự nhiên đi thăm quan. Nếu không đi lạc rồi chết đói trong đây, tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Người dẫn chương trình nói đùa: “Nói theo ông, trong lau đài này có rất nhiều oan hồn sao.”

Quản gia dẫn đường phía trước: “Từ thế chiến thứ hai đến nay, trên hòn đảo này từng chết 1995 người.”

Gió lạnh thổi từng cơn.

Quản gia đi về phía trước, thàm thì: “Thế chiến thứ hai, nơi này từng có chiến dịch quy mổ nhỏ, rất nhiều người đã chết.”

https://thuviensach.vn

Mọi người: “....”

Kiểu dí dỏm nhạt nhẽo này có thật sự ổn không?

Tiếng mưa gió bị ngăn ngoài cửa, mọi người đến phòng ăn dùng cơm. Trên đường nhà văn lấy sổ ra, hỏi thăm lịch sử toà lâu đài, nói Từ đầu đến cuối quản gia vẫn hờ hững nhưng hỏi gì đáp nấy.

Hoá ra lâu đài này thuộc về một đôi vợ chồng lánh đời.

Ban đầu chủ nhân lâu đài này là thương nhân giàu có của thế chiến thứ hai, làm giàu bất chính bằng vũ khí gây sát thương diện rộng nào đó, sau khi giải nghệ ông ta đưa vợ đến lâu đài này xây lâu đài. Chủ nhân lâu đài lo lắng vong hồn binh lính chết dưới vũ khí ông ta bán sẽ đến báo thù nên xây lâu đài như mê cung, đâu đâu cũng có bẫy. Nếu vong hồn đến đây, hoặc sẽ bị không khí lạnh lẽo của Bắc Hải đóng băng, hoặc bị luồng không khí trên biển thổi đi, cho dù thỉnh thoảng có vài vong hồn vào được đến lâu đài cũng sẽ lạc hướng.

Từ đó hai vợ chồng cứ sống ru rú trong nhà, chỉ làm bạn với đám người hầu và quản gia trung thành. Hai người họ cả ngày sống trong bất an và nỗi ám ảnh về chiến tranh, chẳng bao lâu sau rời khỏi nhân thế. Con trai của đôi vợ chồng kia không muốn ở đây, liền dọn đi. Chỉ còn con trai quản gia tiếp tục trông chừng giùm chủ nhân lâu dài.

Lại qua vài thập niên, con trai của người quản gia cũng có con, rồi một hôm có vị tiểu thư trẻ tuổi đến lâu đài, nói là cháu gái của phu nhân. Cô ta dẫn vị hôn phu vào đây, vẫn ru rú trong nhà như cặp vợ chồng trước. Không bao lâu sau, đôi vợ chồng này ra biển lại không thấy trở lại nữa. Hơi người trong nơi này quá nhạt, thế nên bị người ngoài đồn đại là lâu đài bị nguyền rủa.

Về sau, lâu đài được chủ nhân mới mua. Chủ nhân mới đã đến một lần, đồng ý để vị quản gia cũ ban đầu tiếp tục phục vụ, cùng đề nghị mở cửa cho

https://thuviensach.vn

tham quan lâu dài, thu hút chút hơi người mới mẻ, thay đổi trạng thái toà lâu đài, còn nói muốn phát triển nó thành thắng cảnh du lịch.

Luật sư nói: “Ý kiến hay, nếu chủ của ông cần hỗ trợ về phương diện pháp luật, có thể tìm tôi. Điều kiện của tôi tốt nhất, cũng giàu kiến thức chuyên môn.”

Người dẫn chương trình cười: “Tôi cũng vậy, tôi có thể quảng cáo giúp các vị.”

Nữ diễn viên nói giọng nhu mì: “Tôi biết rất nhiều người đầu tư, cũng có thể giúp đỡ.”

Mọi người anh một câu tôi một câu, không khí hoà hợp, vui vẻ.Vừa rẽ đã đến phòng ăn, mùi thức ăn trên chiếc bàn hình chữ nhật thơm nức lan toả khắp nơi.

Vừa nhìn, những người vốn nở nụ cười thoáng chốc trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn về phía trước như trông thấy chuyện gì kinh hoàng vượt khỏi phạm vi thừa nhận.

Phía sau hai hàng ghế của chiếc bàn hình chữ nhật có mười một người. Người mẫu, diễn viên, giáo viên mầm non, Chân Ái, Ngôn Tố, luật sư, bác sĩ, võ sĩ quyền anh, nhà văn, người dẫn chương trình, thậm chí là tay đua xe chưa đến. Mỗi người tạo tư thế khác nhau, mặc trang phục giống với người thật. Mười một tượng sáp trông rất sống động nhưng ánh mắt trống rỗng, mặt mày vô cảm.

Ngoài lâu dài sấm sét vang dội, trong lâu đài đèn điện sáng trưng. Quản gia đứng giữa hai hàng tượng sáp, lịch sự gật đầu: “Kính thưa quý khách, đây là quà gặp mặt cậu chủ tôi chuẩn bị cho các vị, hy vọng các vị thích.”

Đêm dông tố, trong lâu đài quái gở dựng mấy bức tượng sáp trông giống hệt mình, đó cũng chẳng phải chuyện vinh hạnh gì cho cam. Tuy mọi người

https://thuviensach.vn

cảm thấy kỳ quặc, nhưng dù sao cũng đã từng trải qua việc đời, giây lát sau liền rối rít cảm ơn vị quản gia.

Bữa tối hết sức thịnh soạn, trong phòng ấm cúng, những vị khách dần dần buông lỏng tâm trạng, sôi nổi trò chuyện. Luật sự phấn khởi nói: “Khai phá nơi này thành khu du lịch thật sự quá tuyệt, nhìn bên ngoài lau đài trông u ám, như nơi ở của quỷ dữ, càng đáng sợ càng thu hút người đến thăm quan.”

Nhà văn cau mày, dè dặt nói: “Nhưng tôi thấy tường lâu đài có màu xanh lục như mắt soi. Ồ không, là màu đỏ, giống mứt hoa quả, giống máu người…”

Cố người mẫu cười khinh thường: “Mắt anh kém quá rồi đấy, rõ ràng lâu đài có màu đen.”

Người dẫn chương trình cũng cười: “Trí tưởng tượng của nhà văn đây quá phong phú rồi.”

Chân Ái hơi cau mày, dán mắt vào nhà văn, lẽ nào anh ta cũng nhìn thấy? Buổi trưa đi qua bãi biển, cô loáng thoáng nhìn thấy một toà lâu đài nổi trên biển xanh, giống như hệt toà lâu đài màu đen này, duy chỉ có màu sắc là khác. Vừa chớp mắt đã không thấy đâu cả, giống như ảo cảnh, càng giống… ngôi nhà kẹo.

Lòng Chân Ái bồn chồn, chậm rãi ngước mắt lên. Chiếc bàn dài mười ba người, sữa tươi, cafe, rượu nho, bơ, bánh mì, bánh sừng bò, thịt nướng, phô mau, rau quả tươi. Lại nhìn lướt khung cảnh xung quanh, đèn thuỷ tinh vàng lóng lánh, nền tường da cam ấm áp và giá cấm nến cổ điển, thảm Ba Tư mềm mại, hương thơm thoang thoảng thư thái… Giống như Hansei và Gretel trong ngôi nhà kẹo, bị đồ ăn đẹp mắt cám dỗ, sau đó bị mù phù thuỷ vỗ béo rồi đánh chén.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố chuyển một đĩa salad nhỏ đến trước mặt cô, Chân Ái bất giác mỉm cười, tự trách mình suy nghĩ quá nhiều rồi. Ngôn Tố ở đây, sao cô có thể xảy ra chuyện chứ?

Đối mặt với sự trêu chọc của mọi người, anh chàng nhà văn nóng nảy đến mức đỏ mặt: “Tôi nói thật mà.”

Quản gia ở cuối bàn nghe thấy, mặt lạnh tanh: “Cậu nhà văn nhìn không nhầm đâu. Lâu đài này thần kỳ ở điểm này, bề ngoài nó lúc khô ráo là màu sắc rực rỡ, gặp phải nước mưa ướt đẫm sẽ biến thành màu đen. Giống ngôi nhà kẹo chói lọt xinh đẹp dưới ánh nắng, đến lúc mưa dầm kéo dài sẽ biến thành ngôi nhà ma tối tăm u ám.”

Người khác đương nhiên sẽ không bị truyện cổ tích hù doạ, toàn bộ nghe đốn say mê, càng thêm tò mò về lâu đài.

Bác sĩ luôn thản nhiên cũng hỏi: “Ông quản gia có thể kể chuyện về chủ nhân mới của lâu đài này không?”

Những người khác cũng nhao nhao tỏ vẻ muốn nghe. Quản gia đỏ mặt: “Đây là câu chuyện gian ác, tôi không kể thì hơn.”

Mọi người càng tò mò, mỗi người một lời truy hỏi dồn dập, ngay cả người hầu gái e thẹn cũng phụ hoạ.

Lão quản gia nhất thời bị mọi người lay chuyển, chần chừ nói: “Tôi vốn không nên bàn luận về chuyện của cậu chủ, nhưng suy xét đến tình tình cởi mở, không chắp vặt chuyện nhỏ của cậu ấy.Tôi nghĩ nếu kể một câu chuyện truyền kỳ về cậu ấy chắc sẽ không gy ra bất mãn, cũng không coi là vượt quá giới hạn và vô lễ.”

Trong phòng, ai ai cũng gật đầu tán thành.

https://thuviensach.vn

“Cậu chủ mới là một nhà hoá học anh tuấn trẻ tuổi, năm năm trước cậu ấy đột nhiên có trong tay một món tiền lớn, nên đã mua hòn đảo và toà lâu đài này. Cậu ấy một mình lái thuyền, đi lên Bắc Băng Dương, giống như nhà mạo hiểm trong truyền thuyết. Trên thuyền có vô số rương da trâu khổng lồ, nhưng cậu ấy không cho ai đụng vào, cũng không cho người ta xem. Cậu ấy mang rương vào lâu đài không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy. Một tháng sau, cậu ấy lại lái thuyền rời đi. Lúc đi, trên thuyền đã trống rỗng.”

Mắt mọi người sáng quắc như sói: Tin tức quả nhiên đúng phóc, một tỷ kia ở trên đảo này.

Nhưng không ai dám hỏi trước, như thế rõ ràng sẽ bại lộ thân phận.

Tuy vậy, cô giáo dạy trẻ nghe đến mức mê mẩn: “Bên trong rương là kho báu à?”

Quản gia đẩy kính: “Không biết, nhưng thoảng thời gian đó, có tin đồ tài khoản điện tử của ngân hàng của ngân hàng trung ương và kho bạc đồng thời bị mất trộm, bị mất những một tỷ. Còn cậu chủ thì xuất hiện ở đây sau khi ngân hàng mất trộm đúng một tháng.”

Trong lòng mọi người thầm vui mừng, đây chính là thời gian cậu ta nhờ vả lực lượng của họ để tránh sóng gió rồi đột nhiên biến mất.

Chân Ái bối rối, đây chính là câu chuyện của đàn em của anh trai, bạn của Ngôn Tố, Alex ư? Không phải anh ta đã chết rồi sao?

“Sau đó ông còn gặp cậu ta không?”

Quản gia lắc đầu: “Cậu chủ chỉ trao đổi với tôi qua điện tín của toà tháp, thỉnh thoảng hỏi thăm tình hình của lâu đài thôi.”

https://thuviensach.vn

Mọi người đều có mối nghi ngờ riêng, có người nghĩ: Nghe nói gã đã chết, lẽ nào gã giả chết sao?

Có người nghĩ: Nghe nói gã đã chết, vậy bây giờ ai đang giả mạo gã?

Ngôn Tố thờ ơ ăn cơm, không bị ảnh hưởng. Anh đại khái hiểu rõ tại sao những ngời này tụ họp ở đây rồi, không giống L.J suy đoán, không phải họ không tìm được kho báu đến đây bàn bạc, mà bị người ta dụ đến.

Khả năng lớn nhất là Alex trộm một tỷ, mượn thế lực của những kẻ ở đây vượt qua sóng gió (rất có thể cậu ta hối lộ, xúi giục những tên lâu la địa vị khá tháp trong tổ chức.) Một tháng sau khi vụ trộm xảy ra, cậu ta một mình mang tiền đi giấu. Đám người kia không được chia chác lợi lộc, nên mới quyết tâm truy tìm số tiền kia.

Tổ chức cũng đang tìm kiếm số tiền đó. Trong quá trình lùng sục khắp nơi, thành viên tầng giữa của tổ chức phát hiện, năm đó Alex thành công trốn được là do kẻ phản bội trợ giúp. Tổ chức tuyệt đối không cho phép kẻ phản bội tồn tại, vì vậy lấy tung tích kho báu một tỷ làm mồi, làn truyền tin tức đến phạm vi xung quanh họ, dẫn dụ họ đến đây.

Như vậy, nơi này thật sự là căn nhà kẹo gian ác. Trong truyện cổ tích, mụ phù thuỷ dựa vào ảo ảnh thức ăn ngon thu hút trẻ con, trên thực tế, tổ chức dựa vào tin tức kho báu thu hút kẻ phản bội đến để trừ khử.

Người ở đây ngoại trừ một đám thành viên không có biệt hiệu địa vị khá thập, còn có một thành viên địa vị khá cao và quan trọng, chịu trách nhiệm thanh trừ.

Ngôn Tố có dự cảm mảnh liệt về bữa tiệc giết người “thịnh soạn" tiếp theo. Dùng cách gì đây? Trò chơi tên Arthur thích sẽ không phải chiêu thức nổ súng bắn quét kỹ thuật thấp như vậy. Còn nữa, tên đao phủ đến đây thanh trừ chắc chắn nhận được lệnh của Arthur, sẽ không ra tay với Chân Ái. Anh tạm thời không cần lo lắng đến an nguy của cô. Nhưng dù không

https://thuviensach.vn

quen biết đảm người nói cười ríu rít này, anh vẫn không muốn nhìn họ chết trước mặt mình.

Nhà văn hỏi: “Năm năm nay ông chỉ gặp cậu chủ của mình đúng một lần thôi à?”

Quản gia gật đầu: “Mọi người đều đồn đại lâu đài bị nguyền rủa, sau khi nghe nói, có lẽ cậu chủ đã hối hận vì mua chỗ này, liền không thấy đến nữa.”

Cô diễn viên cau mày: “Đến tận bây giờ còn có người tin tưởng lời nguyên à?”

Cô người mẫu cản thấy lão quản gia đang khoác lác, nghĩ thàm ông ta một lòng muốn gây dựng nơi này thành cảnh trí du lịch, mới làm ra vẻ huyền bí như vậy. Cô ta kiêu kỳ hỏi: “Lâu đài có lời nguyền gì thế?”

Quản gia không trả lời ngay, lại hỏi: “Các vị hẳn từng nghe vua Arthur và hiệp sĩ bàn tròn trong thần thoại Celtic, nhưng có lẽ chưa từng nghe truyền thuyết của Silverland. Nghe nói kỵ sĩ Lancelot phản bội vua Arthur, thanh kiếm màu bạc của anh ta rơi xuống vùng biển này, biến thành đảo san hô cheo leo. Merlin - pháp sư của đức vua từng đưa ra một lời nguyền hắc ám lên thanh kiếm của anh ta. Giết chết kẻ phản bội. Vì vậy, người đến lâu đài đều cần trải nghiệm một thử thách…”

Chân Ái không kìm được nắm chặt dao dĩa, lần nữa nghe được cái tên Arthur này, cho dù không phải là Arthur mà cô biết, lòng cô cũng bất chợt thấp thỏm lo âu. Lần gần đây nhất gặp anh ta là ở hành lang dưới lòng đất ngân hàng phố Maple, khuông mặt anh ta tuấn tú lại tái nhợt, mắt nhắm chặt nằm trong đống đổ nát. Cô vội vã gọi cảnh sát, nhưng anh ta vẫn chạy trốn thành công. Cô vốn nên biết không ai có thể bứt được anh ta.

Chân Ái cố tự trấn định, nghĩ thầm chẳng qua là nghe nhiều thần thoại phương Tây nên thuộc, không có gì ngạc nhiên, nhưng lời nói kế tiếp của

https://thuviensach.vn

quản gia khiến tim cô bất chợt rơi vào hầm băng.

“Phàm là kẻ phản bội như kỵ sĩ Lancelot ắt sẽ bị diệt trừ.”

Mọi người lắng lặng tái mét, ngoại trừ Ngôn Tố. Anh khẽ liếc nhìn Chân Ái, thấy cô nhìn chằm chằm vào đĩa ngớ ngẩn như có điều bất an. Bây giờ anh mới ý thức được lời này có lẽ ẩn chứa hàm ý có liên quan đến tổ chức mà anh không biết.

Người hầu gái vẫn ngồi yên “a" một tiếng, xấu hổ vỗ đầu một cái: “Suýt nữa quên mất, cậu chủ đã dặn, phải mời khách thưởng thức hoa văn trên ấm ly trà.”

Mọi người làm theo, nhưng đó không phải hoa văn gì mà là một hàng chữ cái.

NQQDNZHWWTDWLTQWC

Ngôn Tố hơi nheo mắt, rõ ràng là mật mã. Chắc hẳn thành viên tổ chức đều có chìa khoá mật mã, vì vậy nhanh chóng có thể nhìn ra ý trong đó. Tuy anh không có chìa khoá, nhưng trong vài giây thông qua tần số hiệu xuất cao của não phân tích được nguyên mẫu trên cơ sở mật mã Caesar, đảo lộn bảng mật mã nguyên thuỷ. Mật mã phiên dịch ra là…

KILL ONE OR BE KILLED - giết người hoặc bị giết.

Đôi đồng từ của anh co lại, lặng lẽ tức giận. Đây chính là cách thanh trừ của tổ chức sao? Thông qua mệnh lệnh và đe doạ khiến người ở đây hiểu lầm và tự giết hại lẫn nhau à? Nếu quả thật như vậy, Chân Ái cũng không an toàn.

Tất cả đều giả bộ thưởng thức, thật ra đang nghiêm túc phân tích mật mã, nhao nhao giữ vẻ mỉm cười thành thạo và khẩn trương.

https://thuviensach.vn

“Cạch” một tiếng, nữ diễn viên đặt tách trà vào đĩa, cô ta thoáng kinh ngạc, nhưng lập tức giấu đi vẻ bối rối trên mặt, thản nhiên cười đứng dậy: “Tôi thấy không thoải mái lắm, xin hỏi phòng tôi ở đâu? Tôi muốn đi nghỉ trước…”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng sấm sét, tiếng sấm đùng đoàng vang dội khắp chân trời. Mọi người ở đây đều giật bắn, cùng lúc đó dây điện trong lâu đài phụt cháy, rơi vào khoảng trống tối đen. Trong phút chốc, tia chớp trắng loá như dao nhọn đâm thủng phòng ăn đen kịt không thấy rõ năm ngón tay, loé sáng lại vụt tối.

Bỗng có tiếng thét chói tai.

Trong thoáng chốc ấy, Chân Ái nhìn thấy mọi người, tất cả tượng sáp, trong tia chớp trắng loá u ám đều mang biểu cảm giống nhau, như thế đã biến thành cùng một gương mặt, kinh hãi mà méo mó. Cô cũng xem hiểu mật mã, cả người lạnh lẽo, chưa kịp có bấy cứ phản ứng nào đã bị ai đó chợt bắt lấy cổ tay, trong tháng chốc co đã đâm sầm vào vòng ôm quen thuộc lại ấm áp kia.

Nhát mắt yên lòng. Trong bóng tối, mọi người gào thét mắng mỏ, chỉ có anh im lặng kéo cô vào lồng ngực, siết lấy đầu cô, ấn mạnh một nụ hôn lên thái dương cô.

Anh ôm cô vào lòng, nụ hôn kia là lo lắng cho an nguy của cô, sợ mất đi cô. Từ giờ trở đi, anh sẽ không để cô rời khỏi tầm mắt anh bất cứ khoảnh khắc nào nữa, tuyệt đối không.

Cô ôm chặt eo anh, vùi đầu vào cổ anh, dịu dàng nhắm mắt lại. Bên tai nghe tháy mạch đập yên ổn và mạnh mẽ của anh, cô bỗng đau lòng đến mức muốn rơi lệ: Cô không nên đến đây, không nên cuốn Ngôn Tố vào mối nguy này.

https://thuviensach.vn

Chủ nhân mượn lời quản gia kể câu chuyện của vua Arthur, và chìa khoá của dãy mật mã Caesar kia… Có lẽ những người ở đây có một phần tới tìm kho báu, nhưng cô rất chắc chắn nơi này có ít nhất một người biết thân phận thật sự của cô. Ngôn Tố nhất định sẽ gặp nguy hiểm, làm sao đây?

"Xoẹt" một tiếng, quản gia bật chiếc bật lửa lên. Ánh lửa nhảy múa trong bóng tối, soi gương mặt lạnh lùng của ông ta như quỷ dữ.

Giọng của người hầu cũng thay đổi: "Quản gia, ông như vậy trông đáng sợ quá."

"Ồ, xin lỗi." Quản gia chầm chạm chuyển bật lửa sang bên cạnh mặt mình, khuôn mặt gian ác vặn vẹo thoáng cái trở lại như ban đầu.

Người hầu gái lấy nến, thắp sáng từng cây.

Quản gia: "Xin lỗi, hôm nay vì đón khách nên bật hết đèn lên, chắc hẳn do đường dây điện quá cũ, tắt mấy khi là được thôi."

Người xung quanh kinh hồn bạt vía, cảm thấy màn cúp điện vừa rồi rất kỳ quặc. Gương mặt vốn lạnh nhạt của cô người mẫu giờ đây tái nhợt như ma.

Cô diễn viên cười nhạt một tiếng: "Ngắt điện cũng khiến cô sợ đến vậy à?"

"Tượng sáp!" Cô người mẫu gắng cười, còn khó coi hơn cả khóc: "Tượng sáp không đúng."

Trên bàn ăn, ánh nến chập chờn, soi hai mươi mấy bóng người lên hai bên vách tường màu đỏ. Lúc này mọi người mới quay lại nhìn tượng sáp, dường như có cơn gió lạnh thổi qua…

https://thuviensach.vn

Tượng sáp mang vẻ mặt trống rỗng vẫn đứng yên không nhúc nhích, dưới tác dụng của ánh nến và bóng mờ, khuôn mặt lập thể của chúng càng quái dị hơn.

Cô giáo dạy trẻ ôm lấy mình, cất giọng nghẹn ngào: “Tượng sáp của tay đua xe biến mất rồi.”

Ánh mắt mọi người lướt qua, vốn là mười một chỉ còn lại mười. Mọi người nhìn chằm chằm tượng sáp, chưa từng cảm thấy nghệ thuật sẽ kinh khủng như giờ phút này. Cơ thể mỗi người đều lạnh lẽo, cứ như đang đương đầu với một đám thi thể quỷ dị.

“Không.” Nhà văn cũng run rẩy: “Không chỉ là tượng sáp, còn, còn thiếu một người.”

Mười một tượng sáp chỉ còn mười, mỗi cái vẫn mang tư thế vô hồn như trước. Sau khi bị cúp điện, tượng sáp tay đua xe vốn ở giữa nữ diễn viên và nhà văn đã biến mất. Ánh nến hắt lên tường những bóng mờ khổng lồ, duy chỉ có một lỗ hổng đột ngột chia cách vô cùng rõ ràng.

Võ sĩ quyền anh ngồi đối diện tượng sáp tay đua xe là người đầu tiên phát hiện có điều bất thường: “Ai ôm tượng sáp tay đua xe đi rồi?”

Không ai trả lời. Nến trên giá chập chờn, không có ánh đèn, thức ăn ngon trên bàn trông xấu xí và bẩn thỉu, hệt như thi thể của động thực vật thối rữa.

Ngoài cửa sổ lại loé lên một tia chớp, mặt nhà văn cực kỳ vặn vẹo dưới ánh sáng trắng: “Không chỉ thiếu tượng sáp, còn thiếu, thiếu một người.”

Tim mọi người đập thình thịch, vội vàng, kiểm tra số người. Nhưng số người đông đúc, trong lúc nhất thời đếm không rõ.

Nhà văn gần như khóc lên: “Bác sĩ, bác sĩ biến mất rồi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngẩng đầu khỏi ngực Ngôn Tố, rõ ràng bác sĩ đứng bên cạnh cô giáo dạy trẻ.

Luật sư đối diện cũng nói: “Anh ngốc rồi à, bác sĩ đứng ở đằng kia kìa!”

Nhà văn thò đầu, chỉ vào bón người đối diện hô to: “Không, bác sĩ chết rồi!”

Trong phòng ánh đèn nhập nhoạng, bác sĩ sắc mặt trắng bệch đang đứng, tư thế cứng đờ, ánh mắt trống rỗng sợ hãi, hả miệng như muốn nói gì đó. Ngực anh ta cắm một con dao rất nhỏ, vùng áo gần trái tim đầm đìa máu.

Cô giáo dạy trẻ thét lên, liên tiếp lui về sau, thoảng đụng vào người Chân Ái. Chân Ái vững vàng đỡ lấy cô ta, cầm giá nên trên bàn đi đến.

Võ sĩ quyền anh bên kia đẩy nhẹ tay bác sĩ: “Này, anh không sao…” Lời còn chưa dứt, bác sĩ ngã thẳng ra sau như cánh cửa cứng ngắc: “Ầm” một tiếng, đầu anh ta đụng vào tường, mũi chân vướng vào ghế, thân thể thẳng băng, tạo thành hình tam giác hoàn mỹ với mặt đất và vách tường.

Không phải bác sĩ, là tượng sáp. Mọi người quả thật không biết là vui mừng hay sợ hãi nữa.

Chân Ái cầm giá nên đi đến bên cạnh tượng sáp, thử sờ lên “máu" và “dao" trên ngực nó, quay đầu lại: “Máu là sốt cà chua, dao là dao dùng cơm.”

Sau giây lát trầm lặng, người dẫn chương trình ném khăn ăn lên bàn: “Ai chơi trò quái ác này vậy? Vô vị!”

“Trò quái ác?” Cô người mẫu liếc nhìn anh ta, cười khẩu, “Bác sĩ kia đang ở đâu?”

Phòng ăn trống rỗng, mọi người im lặng.

https://thuviensach.vn

Quản gia đặt giá nến cầm trên tay lên bàn: “Mỗi người chỉ có một bộ đồ ăn, dao trên ngực tượng sáp bác sĩ là của ai?”

Mọi người rối rít kiểm tra: “Không phải của tôi.”

Chỉ có võ sĩ quyền anh nhìn chằm chằm đĩa mình, bàng hoàng: “Dao của tôi đâu?”

Cô diễn viên cười nhạt: “Người đã lớn thế rồi còn đùa dai à?”

Võ sĩ quyền anh nóng nảy, tiếng nói trầm khàn: “Không phải tôi!”

Luật sư vội vàng giảng hoà: “Bây giờ không phải là lúc tranh luận vấn đề này! Bác sĩ đã đi đâu rồi?”

Người dẫn chương trình đột phát ý tưởng: “Có lẽ anh ta ôm tượng sáp tay đua xe trốn rồi?”

Cô giáo dạy trẻ đề nghị: “Có nên tìm anh ta hay không?”

“Không cần.” Ngôn Tố trước sau vẫn im lặng hờ hững cất lời: “Anh ta đang ở trong căn phòng này.”

Nghe vậy, mọi người nhìn xung quanh, nhưng ngoại trừ tượng sáp quải gở và bản thân họ thì không hề có bóng dáng của bác sĩ. Ngược lại, mỗi lần quay đầu, những chiếc bóng đen thui hắt lên vách tường trông rất đáng sợ.

Chân Ái ôm giá nến đi trở về đứng bên cạnh Ngôn Tố. Ngôn Tố: “Cửa sổ phòng ăn đều khoá, chỉ có một cánh cửa, trên cửa treo chuông. Nếu anh ta ra ngoài chuông sẽ reo. Nhưng ngoại trừ vừa rồi người hầu giá đi ra ngoài chỉnh nguồn điện, chuông cửa không vang lên.”

Cô diễn viên mỉm cười nghiêng đầu: “Vẫn là nhà logic học thông minh.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố im lặng, loại chuyện nghĩ bằng đầu ngon chân cũng rõ ràng thế này đáng ngược khích lệ ư? Anh nhìn mấy người đàn ông, gần như ra lệnh: “Khiêng bàn ăn lớn lên.”

Mấy người đàn ông hợp sức khiêng bàn lớn ra, khăn trải bàn thật dài lướt qua giữa thảm, lộ ra hai bóng người thẳng tắp. Trên mặt thảm trăm hoa đua nở, tượng sáp tay đua xe và bác sĩ thật nằm thẳng không nhúc nhích.

Chân Ái đi lên trước một bước, ánh nến soi sáng hai khuôn mặt thê thảm. Bác sĩ thật dưới đất giống với tượng sáp vừa rồi, sắc mặt xám ngoét, há miệng muốn nói lại thôi, ngực cắm một con dao nhỏ, trên ngực nhuộm đẫm vệt máu to.

Võ sĩ quyền anh tính tình nóng nảy đi qua: “Đừng doạ người khác.” Anh ngồi xuống lay lay con dao trên ngực bác sĩ. “Giống y như thật, dán thế nào vậy, nhổ cũng không ra được…”

Anh ta kêu lên thảm thiết, ngã ngồi xuống đất, liên tục lui về phía sau: “Thật, dao thật, máu thật.”

Những người còn lại mặt mũi trắng bệch, trân trối nhìn nhau.

Chân Ái đi qua, sờ vào động mạch cổ áo của anh ta: “Đã chết, vẫn còn hơi ấm.” Lại xem vết thương của anh ta, “Lưỡi dao đâm chính xác vào tim.”

Cô giáo dạy trẻ kinh ngạc: “Làm sao có thể chứ?”

“Có cái gì không thể đâu?” Chân Ái đứng dậy, thản nhiên nói: “Hung thủ đang ở đây.”

Cô quay đầy lại, nhìn Ngôn Tố, anh khẽ gật đầu với cô. Mọi người yên lặng không nói lời nào, toàn bộ cau mày suy tư.

https://thuviensach.vn

Nhà văn dè dặt: “Lỡ như đây là lời nguyền của lâu đài?”

“Tôi tuyệt đối không tin tưởng lời nguyền sẽ giết người!” Trên mặt quản gia mang vẻ tức giận, dù sao thu hút khác cần truyền thuyết rùng rợn, còn vụ án giết người thật sự sẽ khiến du khách chùn bước. “Nhất định trong các người có ai đó đã bất mãn với bác sĩ.”

Người dẫn chương trình nhanh miệng phản bác: “Chúng tôi tình cờ gặp gỡ kết bạn, trước kia chưa từng gặp mặt, làm sao có thù hận chứ?”

“Cậu!” Lão quản gia nghẹn họng.

“Tôi đồng ý với ý kiến của quản gia.” Ngôn Tố khẽ nói. “Hung khí là dao phẫu thuật sắc bén bác sĩ ngoại khoa dùng, dao được mang đến từ trước, phù hợp với nghề nghiệp của bác sĩ. Đây là một vụ án giết người có mưu tính từ trước.”

Chỉ vẻn vẹn vài câu đã định tính cho cái chết của bác sĩ. Câu nói vừa dứt, đèn thuỷ tinh loé sáng, phòng ăn sáng trở lại. Toàn cảnh xác chết giữa thảm trở nên rõ ràng và khủng khiếp. Nhưng ánh mát mọi người lập tức bị tượng sáp tay đua xe thu hút, đó là một gương mặt vô cùng thê thảm, đầu bị chém nát bấy, đàm đìa “máu” sốt cà chua.

Ngôn Tố liếc nhìn, có thể suy đoán tay đua xe chưa lộ diện đã chết ở nơi nào đó rồi, rất có thể giống như tượng sáp này, hoàn toàn thay đổi. Nếu quả thật như vậy, dãy mật mã trên bàn ăn kia là sao? Cái chết của tay đua xe có thể xảy đến trước khi mọi người xem mật mã Caesar, còn cái chết của bác sĩ là có mưu tính, cũng không do mật mã mà chết.

Nói như vậy, trước khi mật mã phát huy tác dụng đe doạ, ở đây đã có người nổi sát tâm. Nếu sự việc đã theo chiều hướng này, đành phải phân tích cả câu chuyện lại lần nữa. Dãy mật mã kia đến tộ cùng là do người của tổ chức để lai hay là một tên phản bội nào đó lợi dụng cách trao đổi mật mã, mượn oai giả mạo tổ chức gây áp lực?

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Ngôn Tố lạnh tanh, sa sầm. Lâu đài này, mỗi một khắc tình thế thay đổi cũng có thể khiến anh lật đổ giả thiết và suy luận trước đó, xảo trộn lại lần nữa. Anh thật sự rất thích cảm giác kích thích này!

Tất cả mọi người cơ mặt căng cứng, không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào.

“Báo cảnh sát đi!” Cô giáo dạy trẻ phản ứng trước tiên, nhưng: “Không có sóng à?”

Người hầu gái giải thích: “Sóng điện thoại di động không phủ đến đây.”

“Điện thoại đâu? Các người liên lạc với chủ nhân thế nào?”

Quản gia nề nếp nói: “Đài điện báo của toà tháp chỉ có một số kênh cố định, không thể trao đổi với bên ngoài. Chỉ có thể bị đóng đón nhận, không thể chủ động liên lạc với cậu chủ.”

Võ sĩ quyền anh cáu kỉnh kêu gào: “Không thể nào, ai lại ở cái nơi ngăn cách với thế giới kiểu này chứ. Ông nói dối, nhất định là ông!” Anh ta nắm lấy cổ áo quản gia lôi ông ta lên.

Người dẫn chương trình và luật sư cùng ngăn cản: “Anh bình tĩnh một chút đi!”

Quản gia vùng khỏi xiềng xích của võ sĩ quyền anh, ông ta nghiến răng sửa sang lại cổ áo vest, cảm thấy anh ta đã sỉ nhục nghề nghiệp của mình, ông ta giận đến tái mặt: “Tên khốn thô lỗ! Tôi đã sống ở đây cả đời, yêu nghề nghiệp với lâu đài này, cuộc đời tôi thật sự rất có tôn nghiêm! Loại người đánh đấm vô nghĩa như cậy mới là nhàm chán!”

Ngược lại luật sự tỉnh táo: “Mọi người đừng ầm ĩ nữa, cũng đừng nóng nảy. Giữ hiện trường ở đây, đợi sáng mai lên thuyền đi báo cảnh sát.”

https://thuviensach.vn

Những người còn lại không nghĩ ra được cách nào khác, đành phải nghe lời anh ta.

Người hầu gái thấy thế, nói: “Vậy tôi đưa mọi người về từng phòng cất hành lý.”

Mọi người đi theo người hầu gái và quản gia về phòng của mình. Mười ba văn phòng nằm trong hình vòng cung, không phải thẳng tắp, cũng không cùng tầng, giống như xếp gỗ xen kẽ. Lối vào mỗi căn phòng là một hành lang sâu hun hút, hai bên là vô số cánh cửa khép kín.

Quản gia giải thích, nếu mười ba người đ xuôi theo mười ba lối hành lang của riêng mình đến cuối, cuối cùng sẽ tập trung tại đại sảnh, cũng chính là mười ba lối hành lang họ từng nhìn thấy lúc vừa vào lâu đài. Nhưng ông ta nhắc nhở, trong hành lang có rất nhiều lối rẽ, đừng nên tự tiên đi lại, rất dễ bị lạc. Nếu muốn đến đại sảnh tốt nhất là đi vòng qua bên phòng ăn.

Ai nấy đều có tâm sự riêng, mọi người lần lượt về phòng.

Chân Ái đóng cửa phòng, vô cùng lo lắng. Xét trên tình hình hiện tại, cái chết của bác sĩ hẳn là báo thù. Nhưng dãy mật mã Caesar kia là mật mã sơ cấp của tập đoàn bên ngoài tổ chức, chìa khoá là tên cả cô trong tổ chức. Tại sao lại xuất hiện ở đây? Còn đang nghĩ thì có người gõ cửa, không nhanh không chậm, không nặng không nhẹ.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.3

“Ai thế?” Chân Ái hỏi.

Bên ngoài im lặng một giây: “Ngoại trừ anh ra còn ai nữa?”

Chân Ái lập tức bật dậy khỏi ghế đi mở cửa, chỉ thấy Ngôn Tố kéo chiếc vali nhỏ màu đen, đứng thẳng ở cửa.

Cô im lặng nhìn chiếc vali bên chân anh, chần chừ giây lát: “Anh… làm gì vậy?”

Vẻ mặt Ngôn Tố lạnh nhạt, kiêu căng hất cằm: “Đến bảo vệ em.”

Anh đoán giờ phút này đôi mắt xinh đẹp của Chân Ái hẳn phải hiện vẻ mong đợi dịu dàng, nhưng không có, Chân Ái không rõ, ngơ ngác hỏi: “Tại sao phải bảo vệ em?”

Ngôn Tố hơi đờ người ra, nói: “Sấm rồi lại sét, anh lo em sợ.”

Chân Ái cau mày, càng không hiểu hơn: “Sấm và sét không phải là hai điện tích khác nhau của hai đám mây đụng vào nhau ư, sao em phải sợ chứ?”

Ngôn Tố khẽ cười, khuôn mặt thanh tú không thể giấu nỗi thất bại, anh vỗ vai Chân Ái: “Giỏi lắm, anh chỉ đến đây thí nghiệm thử thôi.” Dứt lời, kéo vali nhỏ quay người bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Chân Ái khó hiểu nhìn, vừa định đóng cửa anh lại dừng bước, quay người đi đến, đứng trước mặt Chân Ái. Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Sao vậy?”

Hình như anh đang suy nghĩ điều gì, hồi lâu cất lời như hạ quyết tâm; “Thật ra anh đã nói dối.”

“Nói dối?”

”Là anh sợ sấm sét.”

Chân Ái: “….”

Quả thật là người chưa bao giờ nói dối sao? Quý ngài logic học cũng có chuyện không am hiểu à? Lời nói dối của anh kém cỏi rồi, vừa nãy trong phòng ăn bị cúp điện, là ai ôm cô vào lòng, bình tĩnh cho cô sức mạnh?

“Anh sợ sấm và sét.” Lúc anh nói lời này, ánh mắt vừa mong đợi vừa tinh khiết như một chú chó ngồi dưới đất nói với chủ nhân “ôm tôi đi, ôm tôi đi”.

Chân Ái lách người sang một bên cho anh đi vào. Đóng cửa lại, hành lang hình cung yên lặng như tờ. Nửa khắc sau, cánh cửa khép hờ nào đó đóng lại.

Tau đóng cửa phòng, nói với người ngồi ở sofa đối diện: “Thưa ngài, thật ra lần này ngài không cần đích thân đến, một mình tôi có thể hoàn thành kế hoạch của ngài.”

Người trong bóng tối không nói lời nào.

Tau lại nói: “Cô C, hình như cô ấy đến tìm vật anh C để lại?”

“Chuyện của cô ấy không đến phiên cô quản.” Tiếng nói lạnh lùng cất lên. “Cô ấy thích làm sao cứ tuỳ cô ấy, đừng làm gì ngăn trở cô ấy.”

https://thuviensach.vn

“Vậy một tỷ kia?”

“Chace không thể giấu một tỷ kia ở đây.” Vẫn bình tĩnh không gợn sóng. “Tôi đến đây cũng không phải khoản tiền vặt vãnh kia.”

Trong lòng Tau thầm nghĩ gì đó nhưng không dám nói rõ.

Người đối diện lại nói: “Có nhận ra trong lâu đài có cảnh sát không?”

Tau thoáng do dự, ra hiệu với người nọ. Người trong bóng tối gật đầu: “Tạm thời đừng ra tay với cảnh sát, thanh trừ sạch sẽ những kẻ phản bội này là được, đừng chuốc thêm phiền phức không cần thiết. Lâu đài này không thích hợp.”

Người nọ nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như xuất thần: “Tôi không hy vọng người của chính phủ đến đây khoa tay múa chân.”

Tau cúi gập người: “Tôi biết tầm quan trọng của lâu đài này.”

Chân Ái tìm được một bộ trò chơi gỗ thông minh trong phòng, ngồi trên mặt thảm chơi với Ngôn Tố. Nhưng dù là Sudoku, giải vòng, Hoa Dung Đạo* hay Kim Tự Tháp các loại…. Ngôn Tố luôn có thể phá giải trong vài nước. Nhanh chóng như người máy, còn luôn tỏ vẻ quá thiểu năng, quá vô vị, quá tàn nhẫn với chỉ số IQ.

* Hoa Dung Đạo là một trò chơi xuất phát từ điển tích Tam Quốc, Tào Tháo thất bại tháo chạy về Hoa Dung, được Quan Vũ thả đi. Cách chơi thông qua di chuyển các con cờ giúp Tào Tháo chay trốn, không được phép nhảy cờ và phải dùng cách ít nước nhất.

Chơi vài vòng, Chân Ái vô cùng thất bại, ngã xuống thảm lăn một vòng, đưa lưng về phía anh: “Không chơi nữa. Con người anh chẳng thú vị gì cả.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố kề đến ôm lấy eo cô, kéo cô khỏi mặt đất, nghiêm túc hỏi: “Em không thích anh phản ứng nhanh nhạy, lẽ nào chậm chạp thì thú vị à?”

Chân Ái đảo mắt, Ngôn Tố chậm chạp sẽ thế nào nhỉ? Cô cảm thấy khá thích thú, lập tức nói: “Đúng, chậm chạp rất thú vị!”

Ngôn Tố xoa đầu cô: “Ái, em là cô gái thú vị nhất mà anh từng thấy.”

Chân Ái: “…”

Thoáng chốc cô bật dậy đẩy anh ngã xuống đất, thật sự muốn cắn cái miệng oái oăm của anh. Nhưng khi thật sự cúi xuống cắn thì lại không nỡ cắn mạnh.

Ngôn Tố không hề phòng bị với Chân Ái, bất ngờ bị cô đè xuống đất, cô há miệng liền cắn anh. Anh nằm trên đất, dưới lưng là tấm thảm êm ái, trên người là cô gái mềm mại.

Chân Ái cắn xong mới phát hiện sau khi anh chế nhạo chậm chạp bản thân còn hôn anh, đáng tiếc vốn định kiêu ngạo ngồi dậy nhưng lại say mê mùi hương dễ chịu trên người anh, cho nên nổi lòng tham hôn thêm vài cái.

Lần này hôn đã bị anh siết lấy eo không buông ra nữa, cô cũng không muốn đi, nằm bên cạnh anh, yên tĩnh nhắm mắt không lên tiếng. Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sét, Chân Ái vừa loé lên ý nghĩ, nhớ tới chuyện ở phòng ăn, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có phát hiện cái chết của bác sĩ vô cùng kì lạ không?”

Anh chậm rãi mở mắt, khẽ cười, không lên tiếng, ánh mắt mang theo khích lệ. Cô biết họ lại trở về vô số lần trước đây, anh thích nhìn cô suy luận, hưởng thụ tia lửa va chạm trong đầu họ. Cô cũng thích.

“Bác sĩ và em chỉ cách nhau mỗi cô giáo dạy trẻ, nhưng hung thủ giết anh ta, em chẳng cảm thấy có gì khác thường cả.”

https://thuviensach.vn

“Còn gì nữa không?”

“Lúc hung thủ giết anh ta, tại sao anh ta không kêu cứu hay kêu đau?”

“Ừ.”

“Dựa theo tình hình lúc đó, hung thủ làm mấy sự việc dưới đây. Dao ăn của võ sĩ quyền anh và dao phẫu thuật của bác sĩ, trong đó một con dao cắm vào ngực tượng sáp của bác sĩ. Lấy dao phẫu thuật giết chết bác sĩ, kéo bác sĩ xuống gầm bàn, lại kéo tượng sáp tay đua xe đối diện xuống gầm bàn, chém đầu tượng nát bấy. Nhưng chỉ cúp điện có mấy giây thôi.”

“Em…” Ngôn Tố vừa định cất lời, trong lâu đài đột nhiên vang lên tiếng thét hoảng sợ: “Aaa!”

Hai người liếc nhìn nhau, lập tức bật dậy khỏi mặt đất, kéo cửa phòng ra. Cùng lúc đó, tất cả cửa trên hành lang đồng loạt mở ra, mọi người trân trối nhìn nhau, tiếng thét vang vọng từ phòng của nhà văn.

Mọi người lập tức tập trung ở cửa phòng của nhà văn. Bên ngoài ra sức gõ nhưng bên trong lại chẳng hề có động tĩnh.

Ngôn Tố lạnh mặt, ra lệnh cho đám người xung quanh: “Tránh ra.” Mọi người nơm nớp lo sợ tránh đường, Ngôn Tố vừa định đá cửa thì cửa “két” một tiếng, chậm rãi mở ra.

Khuôn mặt nhà văn xanh mét, kinh ngạc trợn to mắt. Tĩnh lặng như đã chết.

Ba người phụ nữ diễn viên, người mẫu và cô giáo dạy trẻ đồng thời run giọng: “Này, anh còn sống hay đã chết vậy?”

Nhà văn toàn thân run rẩy: “Tôi, tôi nhìn thấy tay đua xe rồi.”

Người dẫn chương trình nửa tin nửa ngờ: “Anh đang nằm mơ sao?”

https://thuviensach.vn

Nhà văn cứng đờ quay người, giơ lên ngón tay run rẩy mãnh liệt, chỉ vào màn đêm mưa gió bão bùng sấm sét đan xen: “Anh ta, anh ta đang ở ngoài cửa kính.”

Chân Ái đến kéo anh: “Có chớp đấy, cách xa cửa sổ một chút.”

Anh vỗ mu bàn tay của cô tỏ vẻ không sao, lại nhìn về phía nhà văn: “Anh nói anh ta lung lay à?”

“Phải, tôi thấy thật mà!” Nhà văn lập tức đứng bên cạnh Ngôn Tố tìm phe cánh.

“Lập tức đi tìm quản gia.” Ngôn Tố xanh mặt, nhanh chóng đi ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức kinh người. “Cáp treo trên đảo đi qua phòng nhà văn, có người mở cáp treo. Tay đua xe nhà văn nhìn thấy hình như trượt xuống theo sợi cáp giống như thùng cáp.”

Mọi người bắt đầu khẩn trương, cùng anh chạy như bay vào hành lang.

Người dẫn chương trình đáp lời theo thói quen: “Nhưng tay đua xe lên đảo lúc nào chứ?”

Luật sư cau mày theo thói quen:“Bây giờ là lúc suy nghĩ vấn đề này à? Anh ta bị treo lên dây cáp đã chết rồi phải không?”

Cô diễn viên vội vã đuổi theo Ngôn Tố, tìm cơ hội nói chuyện: “Tại sao phải đi tìm quản gia?”

Ngôn Tố trầm giọng nói: “Có thể là gió thổi anh ta lay động, cũng không loại bỏ trường hợp anh ta đang giãy giụa trên sợi dây cáp.”

Lời này khiến người ta sởn cả gai ốc. Đêm mưa như trút nước, sấm chớp vang dội, tay đua xe bị treo lên sợi dây cáp chuyển động ư?

https://thuviensach.vn

“Vì vậy phải lập tức dừng cáp treo lại, cứu anh ta xuống.” Giọng anh trầm thấp hiếm thấy, bình tĩnh và kiềm chế, nhưng lại thấp thoáng cơn giận bức người khó hiểu.

Chân Ái đi theo bước chân nhanh chóng của anh, trong lòng không khỏi khó chịu thay anh. Cô đoán được tâm tư của Ngôn Tố. Lúc nhìn thấy tượng sáp tay đua xe bị huỷ, anh đã đi tìm anh ta rồi, có lẽ khi đó anh ta còn chưa chết. Bởi vì anh sơ suất, hung thủ lại giết thêm một người ở ngay trước mắt anh.

Anh sầm mặt nghiến răng, nửa khuôn mặt tuấn tú để lộ vẻ tức giận ẩn nhẫn. Trong đầu cô loáng thoáng nghĩ, nếu Ngôn Tố không quen cô thì tốt rồi, có lẽ những chuyện này sẽ không xảy ra ở trước mắt anh.

Không ngờ anh giữa chặt bả vai cô, trầm giọng nói: “Chuyện không liên quan đến em, không cần nghĩ nhiều.”

Lời nói tuy mang theo cơn giận lạ lùng với bản thân, nhưng lại thấp thoáng hàm chứa sự dịu dàng dành cho cô. Lòng Chân Ái đau xót, sao anh lại biết suy nghĩ của cô?

Nhóm người vòng qua phòng ăn, người hầu gái đang chuyển tượng sáp cảu cô giáo dạy trẻ.

Cô giáo kinh ngạc: “Cô làm gì vậy?”

“Đây là hiện trường phát hiện vụ án, vì vậy tôi dọn tượng sáp ra đại sảnh.”

Nhà văn vô cùng lo lắng, nói: “Công tắc cáp treo ở đâu? Mau dừng nó lại, có người bị treo trên đó.”

Cô hầu gái hoàn toàn không hiểu, nhưng ý thức được mức độ nghiêm trọng: “Kế bên đại sảnh.” Vừa nói vừa đưa mọi người đi qua.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ngôn Tố thoáng dừng lại, nhìn chằm chằm tấm vải trắng chính giữa thảm: “Ai động đến?”

Hai bóng người yên tĩnh dưới tấm vải trắng, trông không khác gì lúc trước.

Cô hầu gái khó hiểu: “Không ai động đến cả.”

Ngôn Tố lắc đầu: “Không đúng, lúc nãy khoảng cách hai bóng người kia gần hơn một chút. Vả lại…”

Vả lại tay đua xe vóc dáng thấp, nhưng không gầy như bóng người dưới tấm vải trắng lúc náy. Trong lòng anh đã dự cảm chẳng lành, kề đến vén tấm vải trắng lên… Tượng sáp của Chân Ái không nhúc nhích nằm bên cạnh thi thể bác sĩ. Chân Ái mở to hai mắt, không hiểu vì sao.

Cô hầu gái che miệng: “Không thể nào. Tôi và ông quản gia đều không chạm đến.”

Ngôn Tố luôn gặp biến cố không sợ hãi, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy tượng sáp Chân Ái lộ ra dưới tấm vải trắng, tim anh suýt nữa nhảy ra ngoài. Anh nhanh chóng mà cẩn thận nhìn lướt tượng sáp, một lượt, trên người không có bất cứ vết thương nào, anh thở phào, nhấc chân đi về phía đại sảnh, lại bất giác càng nắm chặt bả vai mảnh khảnh của cô hơn. Cô sẽ không xảy ra chuyện, anh nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện, nhất định sẽ không.

Đến đại sảnh, quản gia đang chuyển tượng sáp nghe cô hầu gái giải thích vội vàng tắc cáp treo. Mọi người che ô và cấm đèn pin, nhanh chóng chạy xuống dốc núi. Trên thềm đá dài và cong chỉ còn tiếng mưa rơi tí tách và tiếng bước chân chạy.

Chạy đến cuối cáp treo, chỉ thấy thân thể tay đua xe đang treo thẳng, chân chạm đất, đầu thắt trên dây cáp, bộ mặt thay đổi hoàn toàn. Chỉ nhìn

https://thuviensach.vn

một cái lòng mọi người liền suy sụp.

Tư thế cứng ngắc quen thuộc này rõ ràng là tượng sáp. Nhưng trong tia chớp xanh lét, tượng sáp cực giống người thật treo trên dây cáp trong màn đêm như thế quả thật khiến người ta sợ hãi cực độ.

Ô không che được cơn mưa xối xả, người ở hiện trường ướt đẫm. Võ sĩ quyền anh vừa lạnh vừa bực, đá gốc cây bên cạnh, mắng cả nhóm: “Ai rảnh rỗi như thế. Đùa dai cũng phải xem hoàn cảnh chứ!”

Chân Ái cũng ướt đẫm người. Lúc chạy ra khỏi phòng còn chưa kịp mặc áo khoác, lúc này gió biển gào thét, cô lạnh đến mức run lẩy bẩy, nhưng chỉ muốn an ủi Ngôn Tố: “S.A., đây chỉ là tượng sáp thôi.”

Anh đừng tự trách. Nhưng Ngôn Tố không nghe thấy, gần như cố chấp quay đầu, nhìn về phía trạm cáp treo bên vịnh nhỏ. Trên biển gió rét mưa lạnh, chiếc ca-nô nhỏ họ ngồi lúc đến đang tròng trành kịch liệt trong sóng biển. Ánh đèn pin xuyên thấu màn mưa loang lổ hỗn độn, soi đến cửa sổ tối đen như mực trên chiếc ca-nô trắng.

Ngôn Tố nói chậm rãi: “Có lẽ, có người muốn nói cho chúng ta biết, tay đua xe ở trên chiếc thuyền này.”

Võ sĩ quyền anh không kìm được oàn trách: “Không phải cậu rất thông minh sao? Vừa rồi ở phòng ăn, tượng sáp tay đua xe biến mất cậu nên đoán được thứ treo trên dây cáp không phải là người mà là tượng sáp. Ngược lại, cậu nói nấy câu khiến mọi người như chó rơi xuống nước vậy!”

Chân Ái nghe vậy nghiến răng. Sao Ngôn Tố không nghĩ đến thứ treo trên dây cáp có thể là tượng sáp chứ? Có điều anh nghĩ đến nếu có một phần vạn khả năng là người thật, anh cũng phải dốc sức cứu. Cô tức giận lại đau lòng, vừa định nói gì đó, Ngôn Tố kéo tay cô lắc đầu, vẻ mặt lạnh tanh, nhưng ánh mắt ôn hoà. Anh không hề để bụng nhưng trong lòng cô vẫn như bị kim châm vậy.

https://thuviensach.vn

Cô diễn viên bảo vệ Ngôn Tố, lập tức nói đỡ: “Con người anh sao chẳng có chút lòng thương cảm nào thế, lỡ như không phải tượng sáp mà là người thật thì sao? Trong lâu đài, ai dám cam đoan chứ?”

Võ sĩ quyền anh tuy nóng nảy nhưng không đến nỗi tranh cãi với phụ nữ, nhịn rất lâu, lặp lại lời nói lúc trước: “Tay đua xe căn bản không lên đảo!”

“Tôi cam đoan anh ta có lẽ đã lén lên đảo từ trước rồi.” Cô diễn viên chế giễu: “Bằng không ai nhàm chán gây sự với tượng sáp của anh ta như vậy chứ?”

”Tôi cũng cảm thấy kì lạ.” Nhà văn vắt nước trên áo, khẽ run: “Mọi người nghĩ thử xem, bác sĩ đã chết, giống hệt như tượng sáp của anh ta, mà đầu tượng sáp tay đua xe bị chém nát bươm, sẽ không phải là…”

Khoang thuyền tròng trành dữ dội im lìm như cái chết, chỉ còn sóng gió ngoài kia vỗ vào thân thuyền dậy tiếng ầm vang…

Chân Ái bị thuyền lắc lư choáng váng đầu óc, vô thức tiếp lời: “Đã chết giống như tượng sáp à?”

Những ngươi có mặt thoáng run lên.

Cô người mẫu không thể tin nổi: “Nơi này hoàn toàn chẳng có bóng dáng tay đua xe. Không phải anh ta ẩn náu trong lâu đài chứ?”

Quản gia lắc đầu: “Lâu đài chỉ có thể đi qua cổng lớn, hôm nay tôi chỉ mở cổng đúng một lần cho các vị.”

Cô hầu gái cũng phụ hoạ: “Hôm nay thuyền của tôi cũng chỉ qua lại một lần.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nghe mọi người nói xong, ánh mắt yên tĩnh bỗng loé sáng, nói: “Tôi biết tay đua xe ở đâu rồi.”

Anh quay người đi ra khỏi khoang thuyền, dẫn mọi người đi đến buồng lái không một bóng người. Ngôn Tố nhìn một vòng, không phát hiện bất kỳ dấu vết giãy giụa nào. Đi đến thử sờ điều hoà, vẫn còn hơi ấm.

Cô hầu gái nói: “Chúng tôi mới tìm rồi, không có người.”

Ngôn Tố không nói một lời, đi đến một chiếc bục nhỏ hình vuông chính giữa sàn, nhẹ nhàng bước lên, bên dưới là vị trí động cơ ca-nô. Anh đi đến trước bục điều khiển, nhìn lướt một vòng, ấn một cái nút. Sàn hình vuông từ từ mở ra.

Mọi người soi đền pin vào, mấy luồng sáng giao thoa chiếu xuyên mặt biển nhấp nhô đen kịt. Trên cánh quạt động cơ tua bin, dòng nước chảy xiết, nhưng cố định kéo một đám tóc đen nào đó. Dòng nước vừa tuôn, vật kia chuyển hướng, cánh tay trắng bệch dập dềnh theo sóng biển hệt như mảnh gỗ.

Thi thể tay đua xe nhanh chóng được vớt lên, ướt đẫm nằm trên sàn nhà, trông giống với tượng sáp khi nãy, phần đầu nhầy nhụa máu thịt. Nước biển lạnh căm, đã không thể phán đoán được thời gian tử vong của anh ta nữa.

Người dẫn chương trình ngạc nhiên nhìn dây thừng trên cổ anh ta: “Sao anh ta bị trói dưới đáy thuyền? Tại sao hung thủ đập nát đầu anh ta? Tàn nhẫn quá…”

Lời còn chưa dứt, mọi người không ai bảo ai cũng nhìn về phía võ sĩ quyền anh. Có vẻ như người ở đây chỉ có anh ta có thể liên hệ với cái từ “đập nát” này.

Võ sĩ quyền anh sững sờ, bắt đầu kinh hoàng: “Nhìn gì chứ? Không phải tôi.”

https://thuviensach.vn

Quản gia thấy thế lạnh lùng nói: “Các người không thấy cậu ta bị trói vào động cơ sao?”

Chân Ái đồng ý: “Không thể nghi ngờ võ sĩ quyền anh như vậy, Hung thủ chỉ cố định anh ta ở tubin, động cơ vừa mới sẽ cán đầu anh ta nát bấy.” Cô bổ sung thêm một câu, “Giống như nghề nghiệp của anh ta, bị bánh xe cán chết.”

Mọi người sởn cả gai ốc. Cô giáo dạy trẻ che miệng lại, nghe thấy lời này cô ta liền muốn nôn mửa: “Lẽ nào từ lúc chúng ta vừa mới lên thuyền, tay đua xe đã bị cột vào đáy thuyền, bị kéo lê trong nước suốt từ lúc đó?”

Mọi người khủng hoảng, đồng loạt nhìn nhà văn: “Anh là người lên thuyền trước tiên.”

Nhà văn hoảng sợ, nhìn một vòng, đột nhiên chỉ vào cô hầu gái: “Tôi là người trước tiên trong nhóm hành khách, nhưng cô ta vẫn luôn ở trên thuyền.”

Cô hầu gái run lên, vội vàng xua tay: “Tôi không quen biết các vị, tại sao phải giết người chứ? Với lại tôi không biết bơi, anh ta là đàn ông, tôi đâu có đủ sức.”

“Anh ta bị giết sau khi lên bờ.” Giọng nói lạnh nhạt của Ngôn Tố khiến mọi người ngừng cãi nhau. “Lúc đến Silverland anh ta còn sống.”

Anh ngồi xổm dưới đất, kiểm tra cổ và móng tay của tay đua xe. Tuy đã bị nước biển cuốn đi một chút, nhưng có dấu vết vùng vẫy. Anh lại rút một mảnh vải nhỏ màu từ trong cổ áo tay đua xe.

Chân Ái nhận ra ngay: “Là khăn quàng cổ tôi đánh rơi xuống biển.”

“Hiểu chưa.” Ngôn Tố đứng thẳng dậy: “Sau khi chúng ta lên bờ, động cơ đã mở lần nữa, chém khăn quàng cổ nát bấy.”

https://thuviensach.vn

Mọi người líu lưỡi.

Nhà văn gãi đầu, nghĩ không ra: “Không thể nào đâu. Chỉ có một chiếc thuyền này, làm sao anh ta đến đây được?”

”Vậy phải hỏi cô hầu gái thôi.” Ngôn Tố nghiêng đầu, ánh mắt rất lạnh nhạt, lại dường như rất sắc bén, “Vừa rồi lời cô nói có vấn đề. Cô nói “hôm nay tôi chỉ qua lại một lần”, tại sao không nói “hôm nay chỉ đón tiếp các vị”? Bởi vì cô biết lúc con thuyền này rời khỏi đảo Willing, tay đua xe đang ở trên thuyền, và còn sống.”

Cô hầu gái vô cùng sửng sốt, cúi đầu xoa tới xoa lui hai tay, tái mặt chẳng nói một câu.

Người khác cũng nghi ngờ nhìn, Ngôn Tố bỗng hỏi: “Cô hầu gái, tay đua xe ở trong buồng lái phóng đãng với cô sao?”

Cả nhóm kinh ngạc mở to mắt, còn ngạc nhiên hơn cả tin tức nghe được trước đó. Khuôn mặt trắng bệch của cô hầu gái lại đỏ lên.

“6 giờ 20 phút chiều, lúc cô đi vào khoang thuyền, mặc lại áo và tất chân.” Ngôn Tố hơi tức giận, “Tôi nghĩ lúc đó cô hiếm khi rời khỏi Silverland một lần, nhân cơ hội này gặp riêng bạn của cô. Bây giờ xem ra người đó là tay đua xe.”

Quản gia lạnh mặt quở mắng: “Rốt cuộc chuyện đó là sao?”

Cô hầu gái chợt run lên, gần như bật khóc: “Anh ta rất dí dỏm, cũng rất quyến rũ, tôi, tôi liền với anh ta… Nhưng tôi không giết anh ta, tuyệt đối không. Bởi vì chúng tôi còn hẹn buổi tối lên thuyền… Tôi không biết tại sao anh ta chết nữa.”

Nhóm người đàn ông trong khoang thuyền hoàn toàn chẳng biết nói sao, tay đua xe kia mặt tàn nhang, miệng méo, quyến rũ chỗ nào chứ… Mấy

https://thuviensach.vn

người đàn ông vô cùng phiền muộn trong lòng, sớm biết cô hầu gái ngực to mông nở lại không có mắt nhìn như vậy, họ hẳn đã lên thuyền tranh thủ trước tiên.

Cô người mẫu lạnh lùng, cô diễn viên liếc nhìn vẻ mặt mấy người đàn ông xung quanh, châm chọc người hầu gái: "Đều nói người có dáng vẻ như cô không làm việc đàng hoàng mà."

Cô hầu gái đỏ mặt không dám nói lời nào.

Cô người mẫu vừa nghe đã không vui: "Cô nói ai?"

Cô ta cũng là phụ nữ dáng người nổi bật, chỉ có điều ăn mặc bảo thủ, không lồ lộ như cô diễn viên. Cô diễn viên cảm thấy vẻ gợi cảm thoả đáng của cô ta mới là hoàn mỹ, "hừ" một tiếng, không để ý đến cô người mẫu.

Sóng gió dữ dội hơn, thuyền nhỏ lắc lư càng kịch liệt, hơn chục bóng người dài dài lay động trong khoang thuyền. Đầu Chân Ái hơi choáng váng, khó hiểu tại sao Ngôn Tố có thể đứng thẳng được như vậy, cứ như không hề bị trọng lực ảnh hưởng. Lại một đợt sóng to đánh tới, Chân Ái mất trọng tâm, suýt chút lảo đảo trượt chân về phía sau, Ngôn Tố sải bước nhảy qua, kéo cô vào trước ngực, cô đứng vững trong nháy mắt.

Nữ diễn viên nhìn, nheo mắt, hồi lâu khẽ mỉm cười: "Xem ra, ở chỗ chúng ta vẫn có một vài người đàn ông tốt."

Có điều người đàn ông tốt Ngôn Tố làm như hoàn toàn không nghe thấy.

Không tìm được bất kỳ manh mối nào ở hiện trường nữa, mọi người quyết định để tay đua xe ở lại trên thuyền, một lần nữa quay lại lâu đài. Sau khi trở về, Ngôn Tố cho rằng mọi người ở chung an toàn hơn, đề nghị tập trung ở phòng khách. Nhưng tất cả đều không muốn, có người nói toàn thân ướt đẫm muốn đi tắm, có người nói trải qua một đêm khủng khiếp như vậy

https://thuviensach.vn

đã kiệt sức, ở chung với hung thủ qua đêm đằng đẵng không bằng nhốt mình ở trong căn phòng an toàn.

Chỉ có nhà văn, quản gia và cô hầu gái ủng hộ quyết định của Ngôn Tố. Nhà văn nói anh ta sợ, quản gia mặt căng thẳng nói có trách nhiệm bảo vệ an toàn của mọi người, có lẽ lo lắng đã chết mấy du khách nên kế hoạch khai thác tiêu tùng rồi. Cô hầu gái nói đây là cơ hội chứng minh cô ta không phải hung thủ.

Nhung dù mấy người này khuyên thế nào, những người khác nhất quyết đòi về phòng, cảm thấy khóa cửa lại mới an toàn. Cuối cùng tất cả ai trở về phong người nấy.

Chân Ái tắm xong trước, đi ra ngoài thì đến lượt Ngôn Tố. Cô thay đồ ngủ, chui vào trong chăn, giường và chăn đều rất mềm mại, giống như phong cách của căn cứ S.P.A cô từng ở. Cô sờ trán, hình như hơi choáng váng. Phản ứng say sóng nghiêm trọng thế à? Lại nghĩ đến vụ án liên hoàn hôm nay, hoàn toàn không nhìn ra ai là hung thủ. Cô hỏi Ngôn Tố, Ngôn Tố nói chứng cứ quá ít, lại không có phương tiện pháp chứng nên anh chỉ suy đoán và nghi ngờ, tạm thời không chắc. Nhưng anh nói: “Có mấy câu của người này rất thú vị.”

Chân Ái nhớ kỹ lại một lần, vẫn không có manh mối. Không nghĩ nữa, bây giờ nên suy nghĩ về mật mã anh trai để lại, chứ không phải vụ án giết người không hề liên quan đến mình.

Cô thẫn thờ nhìn rèm lụa xung quanh giường, không biết nhìn bao la bao lâu, đột nhiên nhớ đến gì đó, lăn một vòng, đầu nằm nghiên trên gối, nhìn chiếc chăn màu trắng chồng chất trên sôfa dài, bỗng dưng cau mày. Ghế sofa không đủ dài, Ngôn Tố phải cuộn tròn lại mới có thể ngủ được. Cô nhìn trời, lẳng lặng nghĩ, Ngôn Tố trong chiếc chăn màu trắng cuộn tròn… thật thích.

https://thuviensach.vn

Căn phòng rất yên tĩnh, cô gần như không nghe thấy tiếng giông tố ngoài cửa sổ, chỉ có tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm, tốc độ ổn định lại mờ ám, giống như chảy qua đáy lòng cô.

Ngôn Tố đang tắm bên kia, cách một vách tường. Tim cô không khỏi đập thình thịch. Cô vỗ nhẹ đầu mình, bảo ngừng không được suy nghĩ nữa. Nhưng trong đầu hiện ra lần đó cô ở nhà Ngôn Tố, sơ suất đi vào phòng ngủ của anh, sáng sớm hôm sau anh trần truồng xuống giường, bóng lưng tuyệt đẹp lại rắn chắc.

Hiện giờ anh đứng dưới vòi sen, thân hình cao lớn, từng giọt nước chảy qua…

Chân Ái đỏ mặt vùi mình vào chăn, xấu hổ quay vài vòng. Lại sửng sốt, vừa rồi khi cô tắm anh ở bên ngoài không phải cũng đang nghĩ cô… Chân Ái vùi đầu vào gối, toàn thân nóng lên, không kiềm được đá vào giường mất cái, xấu hổ chết đi được!

Trong chăn chỉ nghe thấy tiếng tim đập như sấm đánh của mình. Không khí, không khí, không có không khí, cô sắp hôn mê rồi, vội vàng chui ra ngoài hít thở.

Cửa phòng tắm mở ra, Chân Ái lật đật nhắm mắt giả bộ ngủ. Trên mắt thảm gần như không có tiếng bước chân. Rất nhanh, anh đã tắt đèn.

Chân Ái hơi rầu rĩ, anh không đến bên giường xem cô sao? Đang lúc thất vọng, nửa bên giường kia bỗng lún xuống, tim Chân Ái giật thót. Một giây sau, anh kề đến ôm cô, mang theo mùi hương tươi mát trong phòng tắm.

Chân Ái giật nảy mình: “Anh chạy lên giường làm gì?”

”Sợ sét đánh.”

https://thuviensach.vn

Anh kề lên gương mặt nóng hổi của cô, giọng nói để lộ vẻ biếng nhác, như thể giờ phút này không có lâu đài và vụ án quái lạ, tâm tình thả lỏng hiếm thấy.

Chân Ái vừa nghe giọng điệu của anh, liền ngọt ngào mềm lòng. Cô xoay người sang đối diện với anh, ôm lấy eo anh, nhưng bất ngờ chạm phải làn da nóng hổi lại săn chắc của anh, hình như đầu ngón tay còn chạm đường cong tinh tế của mông anh.

Tim Chân Ái thình thịch, dè dặt rụt tay lại, nuốt một ngụm nước bọt: “S.A.. sao anh không mặc quần áo?”

“Trong phòng tối.” Anh nói hùng hồn, “Không kịp mặc.”

Chân Ái chớp chớp mắt trong bóng tối: “Rõ ràng là anh tắt đèn.”

“Ừ.” Anh chẳng hề xấu hổ, bình thản như vại: “Anh chỉ yên lặng ôm em đi ngủ thôi, vì vậy, đừng nói chuyện, ngoan ngoãn đi ngủ được không?”

”Ờ!” Cô yếu ớt đáp một tiếng, nhắm mắt lại.

Qua vài giây an tĩnh.

“Nhưng mà.” Cô cựa quậy trong lòng anh, “Ngoài kia hết sấm sét lâu rồi mà.”

Chàng trai bên cạnh im lặng: “Anh biết.”

Cô ngẩng đầu, nhìn anh: “S.A., logic của anh bỗng dưng rất hỗn loạn.”

Anh hoàn toàn ngó lơ: “Hỗn loạn thì hỗn loạn thôi. Hiện tại anh muốn ngủ, còn quan tâm đến logic làm gì?”

“Ờ.” Cô yếu ớt đáp một tiếng lần nữa , nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Lại qua vài giây an tĩnh…

“Ái…”

“Hử?”

“Không phải em thích ngủ khoả thân sao?”

“…”

“Aaa!”

Kẻ được voi đòi tiên, đáng đánh đòn!

Đêm gió táp mưa sa, trong lâu đài cổ tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng có tia chớp màu tím trắng len lỏi qua tấm rèm cửa dày cộm. Chân Ái nằm trong vòng tay Ngôn Tố nội tâm an ổn.

Thật ra cô sợ lạnh, cô cho rằng đêm bão tố, một mình ngủ trong lâu đài lạnh căm kỳ dị sẽ co ro, run rẩy nhường nào. Nhưng giờ phút này anh ở bên gối cô, hơi thở nhẹ nhàng, bình ổn và an tĩnh, thể hiện sự mềm yếu mà ban ngày không để lộ. Cánh tay anh khoác lên eo cô, vòng ôm an toàn lại thỏa đáng, tràn ngập mùi hương cô thích. Hơi ấm lên lỏi khắp cơ thể cô, ấm áp đến mức toàn thân cô nóng lên. Cô vừa muốn kiêu ngạo và tự mãn đưa bàn tay ra ngoài chăn, vừa muốn rúc cả người vào lòng anh, ấm áp làm ổ, không chui ra nữa. Cô không kiềm chế được cong cong khóe môi.

“Không ngủ được à?”

Môi của anh vốn kề sát tai cô, vừa mới cất lời, tiếng nói mơ màng lại trầm thấp thổi từ tai Chân Ái đến đáy lòng, cô không nhịn được run rẩy khắp người.

Trong bóng tối, cô cựa quậy thân thể, giơ tay chạm lên gương mặt rõ nét của anh, cảm giác trong lành và mát mẻ. Ngón cái cô nhẹ nhàng vuốt ve bờ

https://thuviensach.vn

môi anh, khe khẽ nói thầm, như trẻ con len lén nói nhỏ: “S.A., người anh nóng quá, cứ như dựa vào lò sưởi cỡ lớn vậy.”

“Vậy sao?” Đôi môi mỏng và mềm của anh mất máy, vuốt ve đầu ngón tay cô. “Nếu anh là lò sưởi, thì tại sao em không ôm anh?”

Chân Ái lặng lẽ đỏ mặt, quay đi đưa lưng về phía anh: “Ai bảo anh không mặc quần áo?”

“Ngủ khỏa thân có lợi cho sức khỏe.” Anh dễ dàng quay cô lại, nghiêm túc lại thành khẩn: “Anh cho rằng trên vấn đề này chúng ta đã sớm đạt được nhận thức chung.”

Ai muốn ngủ khỏa thân với anh chứ! Chân Ái dẩu môi: “Là anh đơn phương tình nguyện.”

Anh cười khẽ, ôm cô càng chặt hơn, trong bóng tối mang theo ý cười: “Ồ.”

Một hồi lâu sau, anh không đùa nữa, lặp lại câu hỏi khi nãy: “Không ngủ được à?”

Chân Ái nghiêm túc nghĩ. Một lát sau, lần này Ngôn Tố không ghét bỏ cô phản ứng chậm, tự nói tiếp: “Đấy là không ngủ được.” Cuối cùng mang theo nỗi phiền muộn rất nhạt, “Anh cho rằng ôm em sẽ khiến em cảm thấy an ổn.”

Tim Chân Ái như bị thứ gì đụng phải, rất ấm áp.

Một giây sau, người bên gối không cam lòng: “Nghiên cứu khoa học chứng minh, nếu phụ nữ ngủ không yên giấc được nằm trong vòng tay ấm áp lại an nhàn, sẽ cảm thấy dễ chịu an toàn, chất lượng giấc ngủ của cô ấy sẽ được tăng cao rất nhiều.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái á khẩu, nguy rồi, không phải đụng chạm phải lòng tự ái của anh chứ?

Quả nhiên, cô còn chưa kịp nói anh đã hơi tiếc nuối: “Thí nghiệm chứng minh, ngực của anh chẳng có bất kỳ tác dụng trấn an nào đối với em. Anh là một người bạn trai thất trách. Dĩ nhiên chẳng qua là phương diện này thôi. Những phương diện khác anh tự nhận mình xứng chức.”

Lời này khiến tâm tình Chân Ái lên cao xuống thấp như ngồi tàu lượn siêu tốc. Cô ôm cổ anh, dịu dàng nói: “Bởi vì là anh, em cảm thấy rất ấm áp, rất an toàn! Có điều đang suy nghĩ đến mật mã của anh trai, nên không ngủ được.”

Người đàn ông trong vòng ôm của cô thoáng cứng đờ, lúng túng tự suy ngẫm: “Anh lại quên mất phân tích toàn diện.”

“Phân tích toàn diện như vậy làm gì? Dù sao hôm nay cũng chẳng có logic.” Cô chạm vào mặt anh, nhẹ giọng thì thầm, nhưng nụ cười ở khóe môi càng lúc càng tươi rói.

Đối với cô, những lập chứng khoa học của anh chẳng khác gì lời yêu thương êm đềm. Bóng tối làm cho cuộc đối thoại thông thường nhuốm sắc thái triền miên thân mật, khiến cho cảm xúc đôi bên càng thông suốt rõ ràng. Thân thể cô mềm mại lấp đầy cõi lòng anh, cả trái tim anh đều mềm đi. Anh luôn kiềm chế chừng mực, nhưng lúc này lại vô cùng quyến luyến mùi hương thân thể cô. Anh thật thích buổi tối thân mật này.

Nhưng cuối cùng anh vẫn biết chừng mực, vả lại giờ phút này anh quan tâm đến vấn đề giấc ngủ của cô hơn: “Nếu không ngủ được thì đi tìm bí mật đi.”

Ánh dương đã tàn và ngọn cỏ vươn cao,

Mơ màng đong đưa trong màn đêm lộng gió.

https://thuviensach.vn

Chú chim rừng tung cánh rời rìa đá xám,

Kiếm tìm nơi ấm áp để trú thân.

Gữa khung cảnh bốn bề vắng lặng

Không một tia sáng, chẳng một âm thanh

Chỉ còn cơn gió lạ phương xa thổi tới

Cất tiếng thở dài vang vọng khắp biển hoang.*

* Bài thơ "Mặt trời lặn" của tiểu thuyết gia, nhà thơ nữ người Anh Emily Jane Bronté (1818-1848)

Chân Ái và Ngôn Tố đi theo bài thơ anh trai để lại tìm tòi bí mật trong lâu đài.

Lâu đài được xây bằng gạch, đi trong hành lang đá ngoằn ngoèo giữa đêm tối, khó tránh khỏi có cảm giác lạnh lẽo dày đặc. Cơ bão tố ngoài kia như thể làn gió lạnh vô hình thổi qua khe hở, ánh đèn trên hành lang chớp tắt chớp sáng. Thỉnh thoảng Chân Ái quay đầu lại, trong ánh đèn mờ ảo, vô số căn phòng đóng kín cửa như những đôi mắt đang dán chặt vào họ.

Người bình thường đi lại ở đây chắc hẳn đều sợ đến mức bay mất hồn vía.

Ngôn Tố thấy cô liên tục quay đầu lại, cười khẽ: "Sợ à?"

"Hử?" Cô ngưởng đầu nhìn anh, đờ đẫn lắc đầu: "Chẳng hề sợ chút nào." Từ trước đến nay cô vốn gan lì.

Anh đoán được qua ngôn ngữ và cử chỉ bình thường của cô, cô thật sự không sợ hãi. Nhìn con đường không có tận cùng ở phía trước, anh nói đầy thâm ý: "Em không sợ nhưng anh sợ."

https://thuviensach.vn

“Sợ gì cơ?”

Anh chỉ cười, không giải thích. Anh sợ tượng sáp Chân Ái giấu dưới vải trắng kia có ý nghĩ đặc biệt gì đó.

“Không sợ sao luôn nhìn ra sau?”

“Nhớ đường.”

“Em yên tâm, có anh ở đây sẽ không lạc đường đâu.”

Chân Ái chợt nhớ tới nhận xét không chính đáng của anh về việc nhớ đường của não người, trong lần cô đi nhầm đường trên giường của anh đó, hỏi: “Nói như vậy, đoạn đường chúng ta đi vừa qua đã vẽ thành hình trong đầu anh rồi à?”

Anh “ừ” một tiếng.

“Vậy anh có phát hiện con đường chúng ta đi qua giống vỏ ốc biển không?”

Ngôn Tố sửng sốt, đúng là giống hoa văn trên vỏ ốc biển, Một đường liên tục, xoay quanh từng vòng từng vòng lặp lại vô hạn không có điểm cuối, hay có thể nói là điểm chính giữa. Trong mỗi đường vòng lại có vô số đường mảnh đan chéo, rắc rối phức tạp.

“Giống thật đấy.” Anh mỉm cười, “Rất đẹp.”

Chân Ái gật đầu: “Ừ, rất đẹp.”

Buổi tối ở bên anh thế này rất đẹp.

“Ánh dương đã tàn, cỏ vươn cao, đá xám cổ xưa, tìm nơi ấm áp…” Ngôn Tố lẩm bẩm một mình, trong lâu đài hình vuông, nơi nào có thể thấy

https://thuviensach.vn

ánh dương đã tàn khi mặt trời lặn, cỏ đìu hiu, nham thạch, mà lại khá quạnh quẽ?

Nếu như đặt tòa lâu đài hình vuông này lên bản đồ, nghiêng nó bốn mươi lăm độ, mũi nhọn hướng ngay phía trên. Cửa chính và nơi này nằm dưới góc Đông Nam, đối mặt vách đá, không nhìn thấy nham thạch.

Nơi có thể thấy mặt trời lặn, bãi cỏ và nhạm thạch trên đảo là phía Tây Nam. Hẻo lánh nhất…

"Là góc cực Tây." Hai người đồng thanh nói rồi nhìn nhau cười.

"Cực Tây là tòa lầu phụ số bảy, chúng ta đến đó thôi."

Anh tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt vô tình lướt qua giá nến trên vách tường. Giờ mới ý thức được từng gặp hoa văn kia rất nhiều lần rồi. Hoa văn hình tròn rườm rà, vẽ bụi gai và hoa thài lài tím, chính giữa có hai hình chữ L và C to lớn, và một hàng chữ nhỏ.

Là huy hiệu gia tộc.

Ngôn Tố nhìn tỉ mỉ, rời mắt đi tùy nói: "Hóa ra là Lancelot."

Chân Ái bỗng khựng lại, Ngôn Tố nhận ra: "Sao vậy?"

Cô không muốn che giấu, ăn ngay nói thật: "Trong chuyện vua Arthur, kỵ sĩ anh dũng nhất Lancelot đã bắt cóc hoàng hậu Guinevare. Đây cũng là khởi đầu giai đoạn lụi tàn của đất nước vua Arthur. Lúc còn bé em luôn nghe câu chuyện này, mà trong tổ chức vẫn có một câu: Phàm là kẻ phản bội như Lancelot, ắt hẳn phải bị diệt trừ."

"Thảo nào lúc quản gia truyền đạt câu này, sắc mặt mọi người đều thay đổi."

https://thuviensach.vn

“Em và anh trai đều là kẻ phản bội của tổ chức. Thật không rõ tại sao anh ấy bảo em đến nơi này.”

Tại sao phải bảo cô đến nơi này? Trong lòng Ngôn Tố lại xuất hiện dự cảm chẳng lành, vừa thấy huy hiệu có thể nhìn thấy khắp mọi nơi ở trong lâu đài, viết hoa L và C. Gia tộc này thật quái gở, ngay cả chữ C cũng phải viết hoa…

Truyền thuyết lâu đài giống thật mà là giả, chìa khóa mật mã Caesar, huy hiệu gia tộc cổ xưa, dòng họ kỳ lạ, ngụ ý mật mã của anh trai…

Anh chợt giật thót, bỗng nhiên hiểu vì sao anh trai Chân Ái phải chọn nơi này. Anh trai cô không coi thường an nguy của cô giấu tiền ở đây, ý nghĩ của mật mã có lẽ là…

Đầu ạnh đột nhiên trống rỗng, không dám tin tưởng suy đoán của mình. Thật ra muốn chứng thực rất đơn giản, chỉn cần hỏi Chân Ái một câu thôi. Nhưng đến khoảnh khắc này, anh không dám hỏi.

Lại nghe Chân Ái khẽ kêu: “Ơ, tượng sáp võ sĩ quyền anh sao thế?”

Ngôn Tố hoàn hồn, phát hiện bọn họ đã đi đến đại sảnh. Lối vào mười ba lối hành lang trống không có bày tượng sáp. Tượng sáp võ sĩ quyền anh đặt ở lối vào hành lang đầu tiên, trên đầu đập quả cà chua, mặt phủ đầy chất lỏng màu đỏ. Hai người liếc nhìn nhau, bỗng cảm thấy không ổn, lập tức chạy dọc lối hành lang đầu tiên. Giống với lời quản gia nói, quả nhiên có vô số ngã rẽ, may mà Ngôn Tố nhận biết phương hướng rất giỏi. Hành lang dài hơn tưởng tượng của họ, họ nhanh chóng trông thấy cửa phòng võ sĩ quyền anh ở phia cuối, nhưng nơi đó chợt truyền đến tiếng đàn ông kêu thảm thiết: “Aaa!”

Ngôn Tố lạnh mặt, bất giác siết chặt nắm tay, Chân Ái bỗng cảm thấy đau đớn, có cảm giác tay mình sắp bị anh bóp nát. Cô cũng hoảng sợ, lại chết một người nữa như thế, Ngôn Tố phải tức chết rồi.

https://thuviensach.vn

Căn phòng võ sĩ quyền anh ở đầu tiên.Lúc họ chạy đến, người ở những phòng còn lại rối rít mở cửa, ló người ra, Chân Ái nhìn lướt qua, tất cả mọi người đều ở đây, bao gồm cả quản gia và cô hầu gái ở đầu xa nhất.

Mọi người nhanh chóng tập trung trước cửa phòng võ sĩ quyền anh, gõ cửa ầm ầm: “Võ sĩ! Võ sĩ!” Vài người đến vặn khóa cửa, không có phản ứng, bên trong chẳng hề có động tĩnh.

Cô giáo dạy trẻ hô lên với quản gia: “Chìa khóa!”

“Chỉ có một chìa.”

“Tránh ra.” Ngôn Tố mặt lạnh tanh ra lệnh.

Mọi người sững sờ một giây, lập tức tránh ra. Ngôn Tố đi đến vặn thử khóa cửa, thật sự đã khóa rồi. Anh sầm mặt, lui về phía sau một bước, bất thình lình đạp một cú vào cửa gỗ xưa. Cửa “ầm” một tiếng văng ra.

Trong phòng đèn điện sáng trưng, chân võ sĩ quyền anh hướng ra cửa, phần đầu hướng ra cửa sổ, ngã ngửa dưới đất. Trên đầu có vết thương rất lớn, máu tươi chảy đầm đìa. Giống với nghề nghiệp của anh ta, tay võ sĩ bị đánh mạnh mà chết.

Người ngoài cửa hoảng hốt kêu lên, vừa định ào ào vào trong liền bị Ngôn Tố lạnh giọng quát mắng: “Không ai được vào!” Mọi người lập tức dừng bước.

Anh ấn thử mạch đập trên tay võ sĩ, đã chết, thân thể còn ấm. Lại đi kiểm tra cửa sổ, toàn bộ đều khóa. Chân Ái đứng ở cửa, không thể tin được. Lúc ở trong phòng vọng ra tiếng kêu thảm thiết, cô ở bên kia hành lang thấy rõ cửa vẫn đóng kín. Cửa sổ đều khóa từ bên trong, vậy hung thủ ở đâu?

Người ngoài phong cũng nhìn ra điểm lạ thường, ngơ ngác nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Nhà văn kinh ngạc: “Giết người trong phòng kín.”

Nữ người mẫu trợn mắt: “Anh viết tiểu thuyết nhiều quá rồi à? Nhất định là có người đã giết anh ta, sau đó nhân lúc chúng ta chưa ra khỏi cửa đã chạy về phòng mình trước, làm bộ nghe thấy âm thanh mới đi ra ngoài.”

Cô giáo dạy trẻ phản đối: “Lúc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, tôi vừa mới đi ra từ phòng tắm, gần cửa, không tới một giây đã mở cửa phòng ra, Trên hành lang không có một bóng người.”

Thời gian mọi người mở cửa phòng cách nhau chỉ vài giây, đều rối rít làm chứng.

Chân Ái: “Đúng. Tôi và Ngôn Tố chạy đến từ hành lang bên kia. Sau khi võ sĩ quyền anh thét lên thảm thiết, cửa phòng anh ta vẫn đóng kín, không có ai đi vào, cũng không ai đi ra.”

Luật sư đoán: “Lẽ nào nhảy ra từ đường cửa sổ? Nhưng bên ngoài là vách đá.”

Ngôn Tố đi đến bên cửa sổ, vẻ mặt lạnh tanh: “Cửa sổ khóa kín bên trong, không thể nào nhảy cửa sổ. Căn phòng kín bưng.”

Cô diễn viên vừa mới tắm xong, còn quấn khăn tắm, buộc rất thấp, bộ ngực tròn ướt đẫm. Mấy người đàn ông không kiềm chế được mà nhìn cô ta thêm vài lần, đường cong nhấp nhô dưới khăn tắm mỏng tanh đúng là hút hồn. Cô ta ra vẻ ngượng ngùng vuốt mặt: “Bởi vì nghe thấy tiếng thét, lo lắng liền chạy đến đây chưa kịp thay quần áo.”

Cánh phụ nữ đều không có phản ứng, bọn đàn ông đều rất khoan dung.

Cô diễn viên khoe dáng hình chữ S quay qua Ngôn Tố: “Giết người trong phòng kín? Có thể là tay võ sĩ tự sát đấy.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không nhìn cô ta, chẳng mảy may che giấu vẻ khinh thường trong giọng nói: “Phiền cô dùng đầu óc suy nghĩ đi. Đầu tay võ sĩ bị vật nào đó đập với lực cực mạnh, xương sọ vỡ nứt, chết ngay tại chỗ. Xin hỏi anh ta tự sát thì hung khí ở đâu?”

Xung quanh xác chết sạch sẽ, ngoại trừ vết máu lênh láng bên cạnh đầu, không có bất kỳ dấu vết nào khác. Đừng nói là vật nặng như búa, ngay cả lưỡi dao nhỏ cũng không có. Cô diễn viên đỏ bừng mặt, không vui lắm kéo khăn tắm lên, bây giờ không nhìn thấy được gì nữa rồi.

Người dẫn chương trình phụ hoạ: “Hung khí tự sát của võ sĩ quyền anh… chính là quả đấm của anh ta. Anh ta…”

“Xin đừng bộc lộ IQ của anh nữa.” Ngôn Tố lạnh lùng và nhanh chóng ngắt lời anh ta, giống như nghe thêm moọt chữ nữa tai anh sẽ đau vậy. “Quả đấm của anh ta sạch sẽ, không hề có vết máu.”

Người dẫn chương trình mặt đỏ tía tai. Chân Ái hơi kinh ngạc, từ đầu đến cuối âm lượng Ngôn Tố không cao, tốc độ nói chuyện cũng không nhanh, thậm chí ung dung. Nhưng cô vẫn nghe thấy nỗi tức giận vô cùng đè nén, lạnh đến cực điểm trong lời nói bình thản của anh. Cô biết anh giận vì lại có người chết trước mắt mình, mà còn người trong phòng kín. Đây đâu phải lỗi của anh chứ.

Người xung quanh yên tĩnh như tờ, vừa cảnh giác vừa sợ sệt nhìn Ngôn Tố, rốt cuộc hiểu cái gì gọi là không giận tự uy.

Ngôn Tố chẳng hề đếm xỉa đến ai, ánh mắt tỉnh táo nhìn vào thân thể nằm ngửa của tay võ sĩ. Quá sạch sẽ, hiện trường quá sạch sẽ! Chẳng hề bừa bộn, một cú chí mạng. HIệu suất cao, cấp tốc, tuyệt đối không phải đột phát tạm thời. Nhưng ai có thể đánh thắng được tay đấm bốc trong vòng một cú chứ? Càng kì lạ hơn, anh ta có vẻ không những không phản kích, mà thậm chí còn không giãy giụa.

https://thuviensach.vn

Đang nghĩ, Ngôn Tố nghe thấy Chân Ái thản nhiên cất lời, là nói với người khác: “Bây giờ các người đồng ý ở phòng khách với những người còn lại chưa? Trước đó không lâu các người nói ai trở về phòng nấy khoá cửa là an toàn nhất, hiện tại thì sao? Hừ, nếu như ban đầu các người không cố chấp như vậy, bây giờ sẽ không có người chết.”

Ngôn Tố sửng sốt, đột nhiên hiểu được cô nói những lời này, tất cả đều vì anh. Tim anh chợt ấm áp.

“Ái…”

Anh kéo cô, nhưng trong lòng cô kìm nén cơn tức không chỉ vì người đã chết, mà hơn cả là vì bản tính tự trách của Ngôn Tố. Cô đau lòng, thật sự không nhịn được, nghiến chặt răng nói: “Nếu như bây giờ còn ai không bằng lòng muốn ở phòng mình, tôi sẽ cho rằng người này không phải dũng cảm, mà họ chính là hung thủ, muốn giết người.”

Lời này vừa thốt ra, không ai dám đưa ra kháng nghị.

Cô hầu gái: “Vậy chúng ta đều thay quần áo đến phòng khách thôi!”

“Chờ một chút.” Chân Ái cười chậm rãi, “Chúng ta đến các phong lục soát thử hung khí giết chết tay võ sĩ đi đã.”

Đồng hồ trong phòng khách điểm 0 giờ. Nhóm người xét phòng xong xuôi, không thu hoạch được gì, toàn bộ cùng nhau ngồi trong phòng khách. Cơn giông ngoài cửa càng kúc càng dữ dội, cô hầu gái bưng hoa quả, bánh ngọt, trà nóng, cafe và sữa lên. Lâu đài vắng vẻ, cô ta thêm củi vào lò sưởi, nhân tiện khoé lại rèm cửa, ngăn gió mưa và đại dương tròng trành bên ngoài.

Phòng khách ấm áp như càng tránh gió trên biển. Có lẽ hơi ấm và mệt mỏi xua đi sự phòng bị, mọi người bắt đầu tán gẫu với bạn đồng hành - những người suốt cả chặng đường chỉ nói chuyện qua loa. Khác với lời cười

https://thuviensach.vn

cợt lúc trước, mọi người trò chuyện về những điều từng trải trong đời mình, thỉnh thoảng thêm một chút cảm xúc và nhận thức.

Cô người mẫu và diễn viên nói về gian khổ khi mới vào nghề, cô dạy trẻ nói về phụ huynh nghiêm khắc, nhà văn nói về nỗi cô đơn khi sáng tác, luật sư nói khó có thể giữ vững lương tâm, người dẫn chương trình nói bản tính xun xoe chẳng qua chỉ là vạn bất đắc dĩ.

Ngôn Tố thờ ơ nghe, đang nghĩ đến chuyện khác. Trước mắt xảy ra ba vụ án, anh không chắc có phải cùng một người gây ra không. Nhưng ba vụ án đều có một điểm giống nhau rõ ràng. Hiện trường ngăn nắp, người chết gần như không có khả năng phản kháng.

Hung thủ dùng thuốc hỗ trợ ư?

Ngôn Tố không thấy vẻ khác thường trong vẻ bề ngoài của nạn nhân. Hiện tại không có bác sĩ pháp y và thiết bị, cũng không khám được.

Trong vụ án bác sĩ, nếu thật sự võ sĩ quyền anh và cô dạy trẻ ngồi bên cạnh anh ta không nhận thấy điều khác thường, vậy hung thủ làm sao giết bác sĩ cơ thể khoẻ mạnh, ý thức rõ ràng trong bóng tối mà không khiến người xung quanh cảnh giác?

Cái chết của tay đua xe cũng rất quái lạ, nếu cô hầu gái nói dối, cô ta là hung thủ thì làm sao cô ta chế ngự được tay đua xe, sau đó trói người đàn ông còn sống vào tu bin mà không để lại dấu vết? Nếu cô hầu gái nói thật, vậy trong những người này tất nhiên có một người biết tay đua xe ở trên thuyền. Sau khi gã trở về phòng ăn, đi ra cửa giết tay đua xe. Nhưng vì sao cố ý treo tượng sáp lên dây cáp?

Vụ án của võ sĩ quyền anh còn kỳ lạ hơn. Cửa sổ khoá, tất cả mọi người đều ở ngoài phòng, người chết bị tập kích chính diện ngã xuống. Căn phòng là phòng kín, hung thủ và hung khí biến mất vô lý bằng cách nào? Mọi

https://thuviensach.vn

người cùng nhau lần lượt lục soát phòng ốc nhưng không tìm được hung khí.

Đại khái Ngôn Tố nhìn ra ai là cảnh sát, ai là người tổ chức phải đến. Nhưng ba vụ giết người này hình như không hoàn toàn có liên quan đến họ. Hay là anh nghĩ sai chỗ nào rồi?

Phái đối diện, người dẫn chương trình vui vẻ tán gẫu, nói lời kỳ lạ: “Mọi người biết không? Võ sĩ quyền anh và bác sĩ đã chết quen biết nhau từ trước đấy.”

“Quen biết?” Mọi người đông loạt nhìn anh ta.

Người dẫn chương trình thích được người khác chú ý, ngay lập tức tìm lại trạng thái biểu diễn sở trường, ra vẻ thần bí giải thích: “Trước kia võ sĩ quyền anh có chút tiếng tăm, biểu diễn tốt trên võ đài, nhưng nhân phẩm ngoài đời thực không tốt. Trước khi kết hôn, cờ bạc, trai gái, rượu trè, hút hít đều có.”

Cô dạy trẻ nhớ lại bổ sung: “Tôi từng nghe nói, năm đó anh ta uống rượu lái xe đâm phải một nữ sinh viên.”

“Nhưng cô không biết nội tình.” Người dẫn chương trình nhấp một ngụm rượu cocktail, gương mặt ửng đỏ, “Anh ta không phải lái xe khi say rượu, mà là thích cô gái xinh đẹp của quán bar. Người ta đi làm thêm, không phải gái, nhưng anh ta cưỡng bức cô gái kia. Cô ta đòi báo cảnh sát, võ sĩ quyền anh cuống cuồng đâm chết cô ta.”

Nhà văn xen vào: “Vậy liên quan gì đến bác sĩ?”

“Cô gái kia không bị đâm chết.” Người dẫn chương trình nói, ‘Cô ta hôn mê rất nhiều ngày trong ICU*, gãy xương sống, cưa chân. Người nhà cô gái chuẩn bị đi kiện, yêu cầu võ sĩ quyền anh bồi thường hai mươi triệu đô la.”

https://thuviensach.vn

*ICU viết tắt của Intensive care unit (khu chăm sóc đặc biệt, thiết bị chăm sóc đặc biệt).

Cô diễn viên: “Tôi đoán nhé, võ sĩ quyền anh muốn bồi thường ít tiền nên bảo bác sĩ làm cô gái chết?”

Người dẫn chương trình thấy người đẹp cất lời, lập tức ân cần: “Cô diễn viên thông minh.”

“Nói như vậy, bác sĩ chữa trị cho cô gái là bác sĩ đi chung với chúng ta?” Cô người mẫu tò mò quan sát người dẫn chương trình, không tin tưởng lời nói của anh ta. “Làm sao anh biết?”

Người dẫn chương trình không thích câu chất vấn của cô người mẫu lắm, thôi cười: “Làm nghề này đương nhiên tôi phải nhạy bén với tin tức. Tôi còn biết anh ta cố ý đâm vào người ta, nhưng lấy lý do lái xe khi say rượu nhằm thoát tội. Dĩ nhiên vẫn đền chút ít tiền.” Anh ta thở dài, “Từ đó về sau, anh ta cải tà quy chính, cai hết tất cả thói xấu, kết hôn, trở thành người chồng tốt. Có điều ông trời có mắt, chuyện trái lương tâm mà bác sĩ và võ sĩ quyền anh làm nhiều năm trước nay bị báo ứng rồi.”

Vừa nói đến việc trái lương tâm, tất cả đều nâng tách trà lên chậm chạp uống, im thin thít không nói lời nào.

Ngôn Tố và Chân Ái lắng lặng liếc nhìn nhau, chuyện này là thật hay giả? Có liên quan đến cái chết của hai người kia không? Tay đua thì sao. Vì sao anh ta chết? Dường như sự tình đã le lói chút ánh sáng, nhưng cũng lại bao phủ thêm một lớp sương mù dày đặc.

Luật sư nhẹ nhàng nói: “Tuy không biết tay đua xe đã làm gì, nhưng không phải hung thủ là kẻ hành hiệp trượng nghĩa chuyên đi giết người đã làm việc trái lương tâm chứ?”

Mọi người nghe vậy đều tự mình suy đoán và bắt đầu khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Quản gia cau mày, bảo thủ và nghiêm túc: “Cho dù là kẻ ác phạn tội cũng chỉ có Thượng đế mới có thể trừng phạt. Cá nhân xử phạt nhân danh chính nghĩ đều là tư dục, không phải chính đạo. Huống chi chỉ cần thật lòng sám hối, tấm lòng khoan dung của Thượng đế sẽ bao dung và cứu vớt tất cả lỗi lầm.”

Ngôn Tố và Chân Ái vốn không tin giáo lý, chẳng nói đúng sai với lời này, nhưng lời ông quản gia nói có lý, họ tán thành. Lời nói chính khí nghiêm nghị này bắt đầu vang vọng trong phòng, lòng người ở đây đều khẽ rung chuyển.

Cô nàng diễn viên rất xúc động cúi đầu, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên: “Trước kia tôi cũng làm việc trái lương tâm. Có lẽ hung thủ ở đây biết được, tiếp theo sẽ giết tôi. Nhưng tôi vẫn coi bạn đồng hành như mọi người là thành viên trong nhóm, giúp đỡ tôi cùng nhau sám hối… Lúc tôi đang tranh một vai diễn đã tìm người tung tin đồn ác độc hãm hại một nữ diễn viên khác, sự nghiệp của cô ta gặp trở ngại lớn, sau đó… Nghe nói cô ta tự sát. Có lẽ là báo ứng, nhiều năm trôi qua tôi vẫn chưa từng nổi tiếng, cũng chẳng có tác phẩm khiến người ta ghi nhớ.”

Người xung quanh đều im lặng, nhưng không kinh ngạc.

Cô dạy trẻ nắm tay cô diễn viên, trấn an: “Chỉ cần thật lòng sám hối, cô sẽ được tha thứ.”

Người khác rối rít phụ hoạ. Như thế này, mọi người ngoài mặt bình tĩnh thực ra chịu đủ loại áp lực tâm lý, đối mặt với người lạ vô tình gặp gỡ trong chuyến đi sau này sẽ không gặp lại, họ “mở rộng” tấm lòng, nhưng thật thật giả giả không nói rõ được.

Người mẫu nói cô ta từng hại chị em bị ngã khỏi sân khấu chữ T, từ đó rút khỏi giới người mẫu. Nhà văn nói anh ta xem trộm bản nháp của bạn rồi ăn cắp ý tưởng của người nọ đăng tải, từ đó tuyệt giao với bạn bè. Cô dạy

https://thuviensach.vn

trẻ nói cô ta từng ngược đãi một đứa bé. Luật sư nói anh ta từng giúp công ty trốn thuế. Người dẫn chương trình nói anh ta từng đưa tin bịa đặt, khiến người trên mạng, người thân chỉ trích người trong cuộc.

Ngôn Tố rủ mắt lắng nghe, không hề gợn sóng.

Cô dạy tre nói: “Nhà logic học thì sao? Anh đã từng làm việc gì trái lương tâm chưa?”

Ngôn Tố ngước mắt nhìn, bình thản đáp: “Chưa từng.”

Hai chữ nhẹ nhàng, không hề do dự. Sắc mặt của mọi người trở nên kỳ quái, rõ ràng không tin.

Cô diễn viên khẽ khàng hỏi: “Làm gì có người không có chuyện gì không cần sám hối chứ? Nhà logic học, anh đừng ngại. Làm việc sai chẳng giảm đi sức hấp dẫn trong nhân cách của anh,”

Chân Ái khó hiểu: “Tại sao không tin? Tôi tin tưởng anh ấy chưa từng làm việc trái lương tâm.”

Lời nói vừa thốt ra, ánh mắt mọi người càng thêm lạ lùng, giống như đang thở dài. Cô bé chưa có nhiều kinh nghiệm sống. thật là ngây thơ dễ lừa gạt. Ngôn Tố hờ hững, không hề để ý. Lời anh nói là thật, không quan tâm người khác có tin hay không. Chân Ái tin là đủ rồi. Ai quan tâm đến ý kiến của người khác chứ?

Lòng dạ cô diễn viên như bị mèo cào, rất muốn biết người đàn ông trông vô cùng đứng đắn này rốt cuộc đã từng làm việc gì trái lương tâm chưa. Cô ta yêu kiều khẽ mím môi, tựa vào tay vịn sofa, cất giọng quyến rũ: “Nhà logic học đừng lo lắng! Không phải đàn ông có sẹo càng hấp dẫn hơn sao? Thật ra đàn ông hư hỏng phạn sai lầm càng khiến phụ nữ thích hơn.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái cau mày, càng khó hiểu: “Tại sao phụ nữ phải thích đàn ông hư hỏng? Tôi không thích đàn ông hư hỏng.”

Ngôn Tố đưa mắt liếc nhìn Chân Ái, không khỏi khẽ cười. Khi ngước mắt nhìn cô diễn viên, vẻ mặt anh lại lạnh nhạt: “Rất tiếc, tôi sống không phải vì để phụ nữ yêu thích.”

Trong khi nói, anh lơ đãng nắm chặt bàn tay của Chân Ái trên sofa. Anh thích cô, cô thích anh. Anh tin cô tốt, cô cũng tin anh tốt. Như vậy là đủ rồi, ý kiến người khác ai quan tâm chứ?

Cô diễn viên ngượng ngùng, cười miễn cưỡng: “Cô sinh viên thì sao, có muốn sám hối chuyện gì không?”

Chân Ái nhún vai: “Tôi không có…”

Đang nói đột nhiên im bặt, trong đầu hiện ra khoảnh khắc mẹ chết, Bert nhắc nhở bên tai cô: “Little Chân Ái rất hận mẹ, Little muốn giết chết bà.”

Dòng suy tư nhất thời trống rỗng, cô, thật sự không muốn sám hối sao?

Diễn viên vừa nhìn đã thấy điều kỳ lạ, dịu dàng truy vấn: “Cô sinh viên không muốn nói à?”

Chân Ái đã sớm bình ổn, vẻ mặt hờ hững: “Không có.”

Cô diễn viên xua tay, thở dài như nói đùa: “Không sám hối cô sẽ xuống địa ngục đấy!”

Ngôn Tố cau mày, nhưng Chân Ái cười mặc nhiên: “Xuống địa ngục hay không cũng chẳng sao. Vả lại, tin tôi đi, tôi đến từ địa ngục đấy.”

Ngoại trừ Ngôn Tố, người ở đây không ai hiểu lời cô nói, nhưng không tiếp tục truy vấn, dù sao cũng chẳng thân.

https://thuviensach.vn

Cô diễn viên chưa từ bỏ ý định, khoanh tay nhìn sâu xa, bỗng nhoẻn môi cười: “Mối quan hệ của hai vị đúng thật là khiến người khác hâm mộ, nói như vậy hai người đều không có chuyện sám hối và che giấu với đối phương à?”

Câu hỏi này rất bất lịch sự và vượt quá giới hạn, nhưng Chân Ái vẫn trả lời quả quyết: “Dĩ nhiên không có.”

Nói xong lòng cô bỗng hụt hẫng, bởi vì Ngôn Tố không có bất cứ phản ứng nào. Anh hơi lơi lỏng lòng bàn tay đang nắm tay cô, lẳng lặng rủ mi mắt, giấu đi tất cả cảm xúc. Tuy bình thường Chân Ái không hiểu biểu cảm của người khác lắm, nhưng cô hiểu rõ Ngôn Tố, lập tức ý thức được có gì đó không ổn.

Ngôn Tố buông tay cô ra: “Anh đi vệ sinh một lát.” Dứt lời liền rời khỏi phòng khách.

Ngôn Tố đứng trước gương, dùng khăn giấy lau đi giọt nước trên tay. Nước đã sớm được lau khô, thế nhưng anh thất thần, tay vẫn lần lượt lặp đi lặp lại động tác. Một lúc lâu, anh liếc nhìn vào gương, người đàn ông mặc áo khoác màu đen lành lạnh, dong dỏng cao, có điều vẻ mặt vô cùng quạnh quẽ. Dưới góc gương phòng vệ sinh cũng in huy hiệu gia tộc, bụi gai và thài lài tím, chính giữa là LanCelot, đầu cuối viết C&C.

Anh nên sớm nói suy đoán trong lòng cho Chân Ái, chứ không phải chờ đến bây giờ bị người ngoài hỏi anh mới bất chợt phát giác anh có điều che giấu cô. Trong mắt anh, đây là một kiểu phản bội người yêu. Anh vô cùng căm hận cảm giác phản bội Chân Ái vàp giờ phút này, cảm giác đè nén mà phẫn nộ, tự trách và hổ thẹn, anh phải lập tức thẳng thắn.

Ngôn Tố vứt mạnh cục giấy vào sọt rác, đi ra ngoài. Cửa phòng vệ sinh mở ra, cô diễn viên thướt tha đi đến Ngôn Tố nhíu mày, lại không vui: “Tôi không đi nhầm phòng vệ sinh, cho nên… cô là người chuyển giới à?”

https://thuviensach.vn

Cô diễn viên đã sớm quen với vẻ không khách sáo của anh, chẳng hề phiền não. Cô ta cười rạng rỡ đóng cửa, uốn éo thân thể dựa vào cửa: “Nhà logic học cảm thấy tôi không đủ nữ tính à? Không nữ tính bằng cô bạn nhỏ của anh sao?”

Nói xong cô ta lại giơ tay lên muốn vịn vào bờ vai anh. Trong nháy mắt Ngôn Tố hiện vẻ chán ghét nín nhịn, dịch một bước, nhanh chóng tạo khoảng cách với cô ta. Ánh mắt anh lạnh lùng, giọng nói khinh khỉnh: “Hoá ra cô không phải là diễn viên, là gái điếm.”

Trong mắt cô diễn viên loé lên vẻ xấu hổ và giận dữ, nhưng cố dằn lại. Người đàn ông này thật đúng là…

Cô ta khẽ cắn răng, giận quá thành cười: “Cho dù tôi là hạng gái điếm, thích anh, tôi cũng xem như một ả gái điếm không phải hạng xoàng.”

“Cũng như vậy, tôi là một nhà logic học không phải hạng xoàng.” Ngôn Tố kéo cửa ra.

Vừa đi ra ngoài, chỉ thấy Chân Ái đỏ mặt chạy ra khỏi phòng vệ sinh nữ, sau đó cô người mẫu và cô dạy trẻ cũng đi ra, còn cười nói với Chân Ái “không sao đâu”

Ngôn Tố: “Sao vậy?”

Chân Ái xoắn ngón tay: “Cửa phòng kế bên bị hỏng, em không cẩn thận đẩy nhầm cửa.”

Lúc này cô diễn viên đi ra khỏi nhà vệ sinh nam, mấy người phụ nữ đều kinh ngạc. Trái lại Ngôn Tố bình chân như vạ, nói với các cô nàng: “Các cô về trước đi.” Dứt lời bảo Chân Ái đi với anh. “Anh có chuyện muốn nói với em.”

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ hành lang, mưa như trút nước. Anh nắm bả vai cô, cúi người xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô, vô cùng chân thành: "Ái, câu hỏi vừa rồi của họ…"

"Không sao." Cô ngắt lời anh, giơ tay lên cầm lấy bàn tay to ấm áp anh đặt trên bả vai cô, cười tươi rói: "Em tin anh. Vả lại, giữa chúng ta không có chuyện cầm che giấu."

Vẻ mặt anh rất nghiêm trọng, không hề thư thái trước nụ cười của cô: "Ái, anh vốn định chờ vụ án kết thúc sẽ nói cho em, nhưng mà…"

Cô im miệng, đôi mắt đen lúng liếng, chú tâm lại hiếu kỳ.

"Lâu đài này rất có thể…" Anh cắn môi, có chút khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Là nhà của em."

Cô bàng hoàng, nghi ngờ, khó hiểu, không thể tin: "Làm sao có thể? Vậy… câu chuyện ông quản gia kể kia." Cô nhớ đến điều gì đó, run lên.

"Đừng nói với em điều ông quản gia nói là sự thật, đừng nói nhà hoá học kia là anh trai em, đừng bảo là đôi vợ chồng trẻ kia là ba mẹ em, cũng đừng nói người bán vũ khí mang tính sát thương diện rộng ở thế chiến thứ hai chính là ông…"

Cô nói quá nhanh quá kích động, cổ họng nghèn nghẹn chẳng nói lên lời. Người xây dựng lâu đài này nghiên cứu phát minh ra vũ khí giết chết rất nhiều người trong thế chiến thứ hai, họ sợ hãi và áy náy trốn tránh. Vũ khí gì khiến họ kinh hoàng, ngày ngày sống trong sợ hãi như vậy?

Ha ha. Một thế hệ tiếp nối một thế hệ, một đời truyền lại một đời, gia tộc này đúng là tàn ác, đây đúng là gia tộc đáng bị nguyền rủa.

Cô không chịu tin, ngoan cố nhìn anh, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhưng không che giấu được đau khổ: "Anh không có chứng cứ. Ngôn Tố, anh

https://thuviensach.vn

đừng nói như vậy. Nơi tàn ác này, kẻ xấu nơi này không hề liên quan đến em. Ngôn Tố anh đừng nói như vậy!”

Tim anh đau dữ dội, siết chặt vai cô: “Ái, Lancelot là họ gia tộc chủ cũ của lâu đài. C&C có thể là tên người khai sáng gia tộc, cũng có thể là tên ông bà của em. Anh đang nghĩ, lúc ba mẹ em đặt tên cho con có thể noi theo đời trước, dùng hai chữ C mở đầu hay không?”

Trong ánh nến, sắc mặt cô trắng bệch.

“Ái, dãy mật mã Caesar biến thể là NQQDNZHWWTDWLTQWC, giải mã là KILL ONE OR BE KILLED. Chìa khoá của nó là một cái tên, tên cô gái mở đầu bằng chữ C, Cheryl, ý là “Người yêu dấu của ta”, Cheryl là tên thật của em sao?”

Chân Ái thoáng run lên, ánh mắt trống rỗng: “Cho dù như vậy, tất cả chỉ là trùng hợp thôi.”

“Đúng, anh luôn nghĩ như thế, vẫn ôm hy vọng trong lòng, vì thế không nói với em. Ái…” Anh khẽ gọi tên cô, chẳng biết tại sao không có sức lực: “Tên anh trai em cũng mở đầu bằng C phải không? Em khoan nói đã, nghe anh nói. L.J. tra ra được nhà Alex ở đây.”

Cô nhìn lại anh: “Thế thì sao?”

“Alex nói họ của cậu ta là La Courage, anh từng cười họ cậu ta kỳ lạ sai ngữ pháp, hiện giờ mới hiểu được thật ra đó là hai chữ cái viết hoa trong huy hiệu gia tộc. Ái, L.J. còn nói, tên trong tổ chức của Alex là… Chace.”

Khuôn mặt cô tái nhợt, cô lẳng lặng nhìn anh, đôi mắt đen nhánh trước sau như một, không có bất kỳ cảm xúc gì. Giống như lần đầu gặp gỡ, cô đi vòng ra đằng sau chiếc piano, mang theo cái lạnh của mùa đông, trong lành lại hơi xa cách.

https://thuviensach.vn

Cô hỏi từng câu từng chữ: “Cho nên, là anh ấn nút màu trắng, sau đó Alex, không Chace anh trai em… mất rồi.”

Tim Ngôn Tố như rơi xuống hầm băng: “…Phải.”

Ánh nến hành lang ấm áp soi chiếu lên mặt cô, nhưng vô cùng cô đơn: “Là anh trai em lừa anh, anh ấy nói là nút màu trắng, anh mới ấn nút màu trắng.”

“Phải.”

Chân Ái gật đầu rất khẽ, bất động nhìn anh chằm chằm: “Lúc anh làm không nhận ra anh ấy nói dối.”

Nội tâm Ngôn Tố chấn động: “Không có.”

Trong nháy mắt anh tức giận với lời chất vấn của cô, nhưng trong nháy mắt lại chìm trong bối rối như sóng triều, đưa tay kéo cô: “Ái, anh thật sự không…”

Cô bất chợt lui về phía sau một bước, né tránh tay anh. Vì vậy lòng bàn tay anh bắt lấy không khí, trống trải như trái tim của anh lúc này. Chân Ái đứng dưới giá nến mờ ảo, khẽ cười, rất ảm đạm, khiến người ta muốn khóc “Ngôn Tố, em tin anh.”

Lòng dạ Ngôn Tố như bị búa tạ lặng lẽ đánh một cú đau thấu tim.

Cô mỉm cười: “Ngôn Tố, em không giận, thật đấy. Em chỉ, quá nhiều chuyện, muốn đi lại một mình một chút. Đừng đi theo em, được không?”

Cô quay người chạy vào hành lang hun hút, biến mất tăm.

Ngôn Tố đuổi theo, Chân Ái đã sớm biến mất trong mê cung hành lang rắc rối phức tạp. Trước mắt anh chợt hiện ra hình ảnh kia, anh vén tấm vải màu trắng lên, tượng sáp Chân Ái lẳng lặng nằm bên cạnh thi thể bác sĩ.

https://thuviensach.vn

Lúc đó rõ ràng anh đã quyết định không để cô rời khỏi tầm mắt của anh nữa.

Trong nháy mắt, trái tim anh vừa đau vừa sợ, như bị vạn mũi tên xuyên qua. Ngôn Tố dừng bước, ép buộc mình tỉnh táo lại. Đuổi theo mù quáng như vậy ngược lại càng nguy hiểm. Chân Ái cần yên tĩnh một mình, dù anh đau lòng nhưng muốn cho cô không gian. Chỉ cần đảm bảo những người còn lại đều ở phòng khách thì Chân Ái sẽ không xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn hành lang vắng lặng phía trước, lo lắng nhưng dứt khoát quay người trở lại phòng khách.Lúc đi qua đại sảnh, cố nhìn một cái, tượng sáp Chân Ái không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng anh tuyệt đối không ngờ, khi đẩy cửa ra, phòng khách vẫn ấm áp như lúc đi chỉ còn có hai người, quản gia và luật sư. Mà cũng vừa đúng lúc, lão quản gia cũng đứng dậy định đi ra ngoài.

Lòng Ngôn Tố chợt trĩu nặng: “Những người khác đâu?”

Luật sư: “Người dẫn chương trình kêu lạnh, muốn về phòng lấy chăn, những người còn lại cũng đi rồi.” Nói xong thấy lạ: “Ơ? Cô sinh viên không đi với anh à?”

Ngôn Tố nói không ra lời, không biết trong lòng là cảm xúc khủng hoảnh như thế nào, chỉ biết quay người đi ra ngoài.

Cô hầu gái lao đến, đang ôm chăn bông: “Ông quản gia, sắp một giờ rồi, tôi đến toà lầu phụ tắt đèn. Vừa rồi không biết ai mở cửa sổ đại sảnh, thổi đổ tượng sáp của cô sinh viên rồi.:

”Chết tiệt!” Ngôn Tố nghiến răng, nhất thời khônh khống chế được thốt ra một từ bất nhã.

Cô hầu gái kinh ngạc trợn mắt nhìn bóng lưng vội vàng rời đi cảu anh.

https://thuviensach.vn

Sau khi Chân Ái đi băng qua vườn hoa trung tâm, bị mưa trút xối xả. Thẫn thờ bước đi giữa lâu đài trong chốc lát, cô đi theo mật mã anh trai để lại quả nhiên tim được gian phong cực Tây của toà lầu số bảy. Trong phòng bài trí đơn giản, yên tĩnh vắng vẻ, trên tường mở đèn điện ấm áp. Cô đi qua mặt thảm mềm mại, đến trước cửa sổ.

Bên ngoài vô cùng ồn ào, bên trong có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Cô ở nói giáp ranh giữa ồn ào và tĩnh lặng, mở chốt cài, nắm lấy gờ cánh cửa gôc dày nặng, kéo mạnh ra.

Tiếng gió đến từ Bắc Băng Dương gào thét bên tai như hồng thuỷ bổ nhào tới, ập vào khuôn mặt lạnh lẽo của cô. Trong gió xen lẫn hạt mưa cứng đanh và đắng chát, tạt vào làm hai má cô đau rát. Cơn cuồng phong đập vào cửa sổ lắc lư kịch liệt. Ánh đèn yếu ớt trong phòng soi sáng màn đêm đen ngoài cửa sổ, hắt một luồng sáng nhạt nhoà lại nhanh chóng bị bóng tối nuốt chửng. Nơi tầm mắt nhìn thấy, đá ngầm lởm chởm, bãi cỏ hỗn độn bị gió mưa đánh tan tác. Xa nữa là biển khơi mênh mông vô bờ trong đêm tối, nhìn không thấy trời sao, nhìn không thấy ánh đèn thành phố, chỉ có đêm đen, đêm đen vô hạn.

Mưa bay vào đôi mắt tối đen như mực của cô, lạnh lẽo lại đau nhói. Cô cố chấp mở to đôi mắt, hốc mắt dần ửng đỏ, từng giọt nước trong suốt như hạt châu chảy xuống khuôn mặt tái nhợt lạnh cóng của cô.

Trong thơ nói: Ánh dương đã tàn, giữa khung cảnh bốn bề vắng lặng, không thấy tia sáng cũng chẳng nghe thấy âm thanh, cất tiếng thở dài…

Anh trai, lòng anh rất đau khổ sao? Tại sao phải lựa chọn cái chết? Biết roc anh không còn, trên đời này chỉ còn mình em lẻ loi. Anh biết rõ mà, tại sao phải lựa chọn cái chết chứ?

Cô nhìn bóng đêm chao đảo phía trước, nước mắt giàn giụa, lồng ngực dânh trào nỗi buồn khổ và đè nén không thể giải toả, muốn đắm mình giữa

https://thuviensach.vn

bóng đêm sâu không lường được la hét điên cuồng. Nhưng cửa sổ bỗng nhiên bị người ta đóng lại, cuồng phong bão táp thoáng chốc im hơi lặng tiếng. Thế giới ấm áp và an bình trở lại.

Trong nước mắt long lanh, cô thấy một bóng lưng đàn ông thẳng tắp xa lạ. Cô hầu gái vội vàng khoá cửa sổ.

Quản gia nhìn thấy nước đọng trên mặt đất, cau mày, nén giận nói: "Nước mưa tạt vào sẽ làm ướt nền lâu đài, những mảnh gỗ này sẽ bị mối ăn."

Ông ta nghiêm khắc lại bất mãn, quay đầu nhìn Chân Ái, trông thấy cô giàn giụa nước mắt, thoáng chốc sửng sốt, gương mặt thoáng qua vẻ lúng túng.

Cô hầu gái đóng cửa sổ, vừa quay đầu lại cũng giật mình: "Cô sinh viên, cô làm sao vậy?"

Quản gia hằng năm sống một mình trong lâu đài, không giỏi giao tiếp với người khác, thấy Chân Ái khóc rất mất tự nhiên dịch một bước về phía cô hầu gái, ý định tạo ra khoảng cách và trách nhiệm với Chân Ái, Nhưng ông ta vẫn xấu hổ, nhỏ giọng nói với cô hầu gái: "Tôi chỉ nói với cô ấy một câu, kết quả là cô ấy khóc thành như vậy."

Cô hầu gái á khẩu, nhìn quản gia, đi đến: "Có phải cô cãi nhau với nhà logic học không? Vừa rồi anh ấy chạy trong lâu đài, hình như đang tìm cô."

Chân Ái kinh ngạc quay đầu lại, đưa tay áo lau nước mắt: "Không có."

Quản gia nhíu mày nói: "Trời mưa thì đừng chạy lung tung. Mau trở về đi. Đừng nên đi từ lối vườn hoa, ra cửa sau rẽ trái. Cô gặp bất cứ ngã rẽ nào đều rẽ trái là có thể trở về toà lầu chính."

https://thuviensach.vn

Nói xong ông ta bảo cô hầu gái: “Nhanh đi tắt đèn thôi, chúng ta cũng phải trở về. Thật lo lắng cho cả nhóm người chạy loạn trong lâu đài này.”

Hai người đi ra ngoài, quản gia còn nói thầm: “Quản lý khách khứa thật phiền phức, chạy lung tung như chuột vậy.”

Quản gia nghiêm khắc này đã phục vụ lâu đài mấy đời liên tục ư? Chân Ái đưa mắt nhìn ông ta, cô rất muốn biết chuyện của lâu đài này, nhiều hơn, cặn khẽ hơn.

“Chờ một chút.” Cô theo sau. “Tôi đi cùng hai người.’

Chân Ái đi theo quản gia và cô hầu gái trong hành lang, nhìn xung quanh. Kết cấu như toà lầu chính, phòng của toà lầu phụ số bảy không theo mặt bằng. Căn phòng lân cận trông như từng bậc của cầu thanh xoắn ốc khổng lồ, có điều độ dốc rất thoải, đi phía trên không dễ phát giác, chỉ có đứng ở cuối nhìn lại mới thấy.

Chân Ái nhìn huy hiệu gia tộc có thể thấy được khắp mọi nơi, hỏi: “Toà lầu phụ không có người ở à?”

Quản gia liếc xéo cô: “Sao cô biết?”

“Cấu tạo không giống nhau lắm, không có cửa gió, rất khép kín không thông gió, lại rất lạnh, thiết bị sưởi ấm rất ít.”

“Cô cảm thấy lạnh là vì quần áo cô ướt.” Quản gia rời mắt đi, qua giây lát lại nói: “Có điều toà lầu này lạnh nhất cũng là sự thật. Đây là nơi chủ nhân trước dùng làm nơi thí nghiệm.”

Thí nghiệm?

Chân Ái cân nhắc: “Ông quản gia, tôi cảm thấy quá khứ của chủ nhân lâu đài như truyền thuyết vậy. Tôi rất có hứng thú. Lần trước nghe ông kể

https://thuviensach.vn

mới được một ít, có thể kể tiếp cho tôi nghe không?”

Quản gia rất hài lòng với thái độ thành kính của cô, gương mặt lạnh tanh hoà hoãn phần nào, kiêu ngạo nói: “Nói đi, cô muốn nghe chuyện gì?”

“Gia tộc có nguồn gốc ở đâu vậy?”

“Châu Âu. Sau đó dần dần có liên quan đến các nơi trên thế giới. Nhánh nhà Lancelot quá nhiều, cụ thể phải tra gia phả. Nói đến nhánh gần nhất với chúng tôi đi, vợ chồng Clark & Chiao Lancelot xây dựng lâu đài này. Vợ là người Trung Quốc trong thế chiến thứ hai, thông minh, nhã nhặn, tiểu thư khuê các.”

Chiao? Nghe phiên âm tiếng Anh này, chắc hẳn tương tự “Kiều” hoặc “Kiều”* rồi.

*Chữ Kiều đầu tiên phiên âm là “Qiao” nghĩa là cao, chữ Kiều sau phiên âm là “Jiao” nghĩa là yêu kiều.

“Không phải nói vũ khí gây sát thương diện rộng của họ giết chết rất nhiều người trong chiến tranh sao? Là loại vũ khí gì thế?”

“Thứ còn hữu hiệu hơn cả đạn.” Ông ta có vẻ không muốn nói rõ, “Trong lịch sử, gia tộc Lancelot có rất nhiều nhà khoa học, vợ chồng xây dựng lâu đài là thiên tài hoá học và sinh vật học.”

Không cần nghĩ cũng biết là khí độc hoá học và bom vi khuẩn. Không ngờ ông bà lại làm giàu từ chiến tranh. Trên mỗi xu tiền đều dính oan hồn người chết thảm, trách sao ông bà phải xây toà nhà như mê cung này để trốn. Tim Chân Ái dần trĩu nặng, chỉ cảm thấy thân mình đè ép gánh nặng ngàn cân, nặng đến mức khiến cô khó thở. Lòng như chìm sâu vào nước, ngột ngạt đến khó chịu nhưng không tìm được không khí.

https://thuviensach.vn

Trước kia lúc thân thể chịu một loạt giày vò, hành hạ, cô đều không cảm thấy mệt. Nhưng giờ phút này cô cảm thấy sống thật vất vả, vất vả đến mức muốn khóc!

Quản gia: "Mới đầu đôi vợ chồng kia sinh vài đứa con thiên tài, nhưng bọn nhỏ cảm thấy lâu đài quá tối tăm, trưởng thành rồi liền rời khỏi. Chỉ có cô ba trở về, mang theo một người đàn ông lai Trung Quốc anh tuấn cao lớn, nói là chồng của cô ấy. Họ ở đây trải qua một khoảng thời gian tốt đẹp, đứa con trai đầu tiên sinh trong lâu đài"

Chân Ái cúi đầu, lòng đã chết lặng. Ba cô là người đàn ông lai Trung – Âu tuấn tú, mẹ cô là người phụ nữ lai Á – Âu xinh đẹp, cô không thể giả bộ đây là trùng hợp nữa. Một hồi lâu nhỏ giọng hỏi: "Sau đó đứa bé trai kia có trở về không?"

"Không biết, cậu ta được ba mẹ đưa đi từ lúc còn nhỏ, cho dù cậu ta trở về tôi cũng không nhận ra."

Chân Ái nghĩ thầm, có thể năm năm trước lúc Chace trở về mua hòn đảo này, quản gia không nhận ra anh là chủ nhân đời thứ ba. Chace đã chết, bây giờ ai đang giả mạo anh ấy?

Cô đi cùng quản gia và cô hầu gái, tắt đèn dọc theo hành lang. Trên vách đá dày nặng nề hoa văn rắc rối, cũ kỹ nhưng cổ kính. Vách tường treo đủ loại tranh, hoa hương dương, nhạc phốm ruộng hoa, mặt trời… Đều là cảnh tượng ấm áp rực rỡ, như vậy có thể thay đổi không khí âm u của lâu đài cổ ư?

Chân Ái nhìn màu sắc hoa mỹ trên vách tường lạnh lẽo, cảm thấy hoảng hốt, hoá ra người nhà của cô cũng thích màu sắc sặc sỡ giống như cô vậy. Đây coi như là kiểu di truyền bất thường sao? Hay là nói, vì máu của họ đều cô độc và đầy tội lỗi nên mới không ai bảo ai đều cực kỳ khát khao ánh sáng và chói lọi? Qua nhiều năm, nhiều đời như vậy, cuối cùng đã lưu

https://thuviensach.vn

truyền hoàn chỉnh trên người cô và anh trai. Đây mới là lời nguyền chân chính của lâu đài này sao? Phàm là những kẻ tội lỗi như Lancelot, ắt hẳn không thể hạnh phúc.

Lúc mọi người đang làm việc ác, thật sự chưa từng nghĩ sẽ tạo nghiệp cho thế hệ con cháu sau này sao? Thật sự chưa từng lo lắng, sợ hãi báo ứng luân hồi, vận rủi sẽ ập xuống đầu con cháu sao?

Cô bi ai đến cực điểm. Quay đầu, lặng lẽ lau đi nước mắt. Anh trai, tại sao anh không sống để nói cho em biết, vì sao lại như vậy?

Đột nhiên đèn trên hành lang tắt ngóm, xung quanh lập tức chìm vào tối tăm. Cô hầu gái khẽ kêu: “Chuyện gì thế này?”

“Có lẽ là nhánh cây chạm vào dây điện.” Quản gia trầm giọng, lo lắng dặn dò cô hầu gái: “Tôi đi kiểm tra, cô và cô sinh viên cùng đi vào phòng tìm giá nến đi.”

Cô hầu gái “vâng” một tiếng, lấy chiếc bật lửa từ trong ngực ra, bật cái “xoẹt”, ngọn lửa nho nhỏ nhảy múa trong bóng tối. Cô ta hoảng sợ: “Cô sinh viên đi đâu vậy?”

Quản gia nhìn xung quanh, phát hiện Chân Ái chạy đến phía trước. Cô hầu gái và quản gia chưa kịp cất tiếng gọi, bóng dáng của cô đã chậm rãi rẽ qua khúc ngoặt tối tăm, biến mất hoàn toàn.

Quản gia mặt căng thẳng: “Sao cô ấy không chào đã bỏ đi một mình thế?”

Cô hầu gái: “Có lẽ cô ấy muốn một mình về trước.”

Quản gia cũng lười quản lý: “Đi thôi, tìm nến nào.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái hồi phục tinh thần, phát hiện bản thân ở nơi chật hẹp âm u. Trên hành lang tối như mực, tất cả đèn đều tắt ngóm. Vừa rồi nghĩ quá ngẩn ngơ, lại ỷ vào việc thị lực ban đêm của mình rất tốt, cô không hề để ý tình hình xung quanh. Giờ thì chỉ còn mình cô giữa vô số hành lang đan xen.

"Ông quản gia?" Cô vịn vách tường, dè dặt bước từng bước lui về phía sau, "Cô hầu gái?"

Trong hành lang đen kịt, tiếng nói thăm dò nhẹ nhàng, vang vọng của cô lập tức bị bóng tối nuốt chửng, chẳng hề để lại dấu vết gì. Cô nhìn quanh, càng đi lui về phía ánh sáng càng yếu, dù đối với cô cũng quá tối đen. Cảng tượng dần nhòe đi, cô lần mò vách tường, chạm phải lan can, tim nặng trĩu, nơi vừa đi qua khi nãy không có lan can. Đi nhầm đường rồi!

Cô quay người, lại thấy phía sau cánh cửa nào đó hình như ẩn hiện bóng đen. Hung thủ ư? Trong lòng cô hoảng hốt, sẽ có người đến giết cô sao? Cô vội vàng rời khỏi, chạy trốn trong bóng tối chẳng hề có đầu mối, hiện tại cô sẽ không lên tiếng gọi người. Cô có thể nhạy cảm phát giác trong bóng tối có kẻ nguy hiểm đang đến gần cô.

Thật sự sẽ bị giết sao? Cô cố gắng chạy trốn, tim đập thình thịch như muốn lao ra khỏi lồng ngực. Làm sao đây? Nếu cô chết, Ngôn Tố sẽ đau khổ!

Ý nghĩ đột ngột dừng lại. Một cánh tay bỗng vươn ra từ bóng tối, bịt miệng cô lại, vô cùng mạnh. Cô cào cào theo phản xạ, nhưng trước mặt chợt xuất hiện ánh sáng chói loà, quá chói mắt, như cánh cửa bật đèn sáng trưng. Cô bị đẩy mạnh vào. Cánh cửa dày lập tức đóng lại, không thấy người phía sau.

Trong nháy mắt Chân Ái thoát khỏi trói buộc, nhìn cảnh tượng trắng xóa trước mặt, trố mắt líu lưỡi. Trước mặt bao phủ màu trắng bạc, sương mù lượn lờ như thế giới pha lê trong truyện cổ tích. Đủ loại dụng cụ thí nghiệm

https://thuviensach.vn

nằm bên dưới lớp “pha lê” màu trắng, chai chai lọ lọ, còn có thỏ, chuột bạch, ếch, bộ phận động vật đã chết cứng… Mọi thứ bọc trong thuỷ tinh trong suốt, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Toàn thân cô bỗng run lên, hàm răng lập cập, khí lạnh mãnh liệt chui lên từ lòng bàn chân ướt đẫm, quấy khắp thân thể như lưỡi giày trượt băng. Trên màn hình bên cạnh viết -1oF (-18,3oC).

Cô bị người ta nhốt vào kho đông lạnh rồi.

Đèn đã tắt hết. Quản gia và cô hầu gái cầm giá nến, đi trong hành lang đêm khuya tối tăm yên tĩnh, ánh nến nhỏ chập chờn di chuyển theo họ lướt qua tường đá, để lại sau lưng khung cảnh tối đen. Quản gia đi vài bước, bỗng dừng lại, quay đầu nhìn, phía sau là hành lang sâu hun hút, vô số cánh cửa phòng đóng chặt và ngã rẽ.

Cô hầu gái: “Sao vậy?”

Quản gia đăm chiêu: “ Cô có nghe thấy âm thanh kỳ lạ gì hay không? Giống như ầm một cái vậy.”

Cô hầu gái dỏng tai lắng nghe, lắc đầu: “Không có ạ. chẳng nghe thấy gì cả.”

Quản gia không nói lời nào, lẳng lặng đứng. Nhưng phía sau không có tiếng vang nào nữa, thậm chí không có gió thổi xuyên qua hành lang.

“Có lẽ tôi nghe nhầm rồi.” Quản gia lẩm bẩm, cầm nến tiếp tục đi về phía trước: “Đến toà lầu chính đi!”

Ánh nến nho nhỏ dần dần di chuyển về phía cuối hành lang, vừa rẽ qua, hành lang toà lầu số bảy đột nhiên chìm vào bóng tối.

https://thuviensach.vn

Thời khắc này trong kho đông lạnh, Chân Ái co cuộn lại trên mặt đất, lạnh cóng đến mức run lẩy bẩy. Quần áo và đầu tóc ướt đẫm dần dần đóng băng, móng tay cóng đến mức không còn màu sắc.

Kho đông lạnh tĩnh lặng chỉ còn tiếng hàm răng cô va vào nhau lập cập, cô cảm thấy cằm mình sáp đóng băng rồi. Hơi lạnh như con dao nhọn, kim nhỏ đâm vào xương cốt cô từng chút một, đau đớn buốt tim thấu xương. Thần kinh cô như bị xé rách, chợt nhớ đến trước đó không lâu cô nói với Ngôn Tố: Đừng đi theo em.

Chắc chắn anh sẽ không đến, Cô từng nghĩ đến vô số kiểu chết, lại không ngờ mình sẽ chết cóng tại kho đông lạnh nơi chứa vật thí nghiệm chưa tiêu huỷ của dòng họ mình.

Ngôn Tố cầm đèn pin, chạy khắp cả lâu đài vẫn không thu hoạch được gì, không đâu có bóng dáng Chân Ái cả. Đứng ở trên cao nhìn ra xa, đèn ở toà lầu phụ đã tắt ngóm, chỉ có toà lầu chính đèn sáng hơn phân nửa.Lẽ nào họ để lỡ nhau trên đường, Chân Ái đã trở về?

Ngôn Tố chạy về. Trí nhớ anh tốt, lập tức quen đường quen lối trở về phòng khách. Lần này đẩy cửa đi nào, tim anh lại chùng xuống. Tất cả mọi người đều ngồi trong phòng khách uống trà tán gẫu, ngoại trừ Chân Ái. Trở về hết rồi, điều này có nghĩa là hung thủ đã ra tay thành công… Có lẽ Chân Ái đã bị giết hại trong góc tối tăm lạnh lẽo nào đó ở toà lâu đài này.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.4

Type: Windy0503

Đáy lòng anh bỗng nhiên lạnh buốt, không biết đi đến trước mặt họ thế nào, hỏi từng câu từng chữ: "Có ai từng gặp cô ấy không?"

Tiếng trò chuyện trong phòng khách im bặt. Mọi người quay đầu lại, nhìn anh đầy khó hiểu. Giờ phút này vẻ mặt anh tái nhợt và mờ mịt, rất khiếp người. Tuy họ đều biết "cô ấy" mà anh nói là ai, nhưng không ai tiếp lời.

Cô diễn viên nhìn ra điều khác thường, vui sướng khi Chân Ái gặp họa: "Không phải cô ấy vẫn đi theo anh sao?"

Ngôn Tố lạnh lùng nhìn sang, cô diễn viên khó hiểu giật nảy mình.

Quản gia lên tiếng: "Chúng tôi vừa mới gặp cô ấy."

Cô hầu gái cũng nói: "Đột ngột bị cúp điện, cô ấy đã đi trước. Chúng tôi cho rằng cô ấy trở về rồi. Đến đây thấy cô ấy và anh đều không có mặt, còn tưởng hai người đang ở cạnh nhau chứ!”

Ngôn Tố vừa nghe hai chữ "cúp điện" càng cảm thấy gay go: "Lập tức đưa tôi đến nơi cô ấy vừa biến mất."

https://thuviensach.vn

Quản gia nhớ ra điều gì đó, lập tức đứng dậy: "Tôi đã nói vừa nãy nghe thấy âm thanh kỳ lạ bên kia mà, mau đi thôi!"

Quản gia vừa đi nhanh vừa cố gắng nhớ lại xem tiếng “ầm" đó là gì, thoáng chốc ông ta giật mình: "Nguy rồi, là kho đông lạnh, chỉ có thể mở từ bên ngoài."

Mặt Ngôn Tố ẩn sau chùm sáng tối tăm: “Nhiệt độ bao nhiêu?”

“Âm độ F.”

“… Đã bao lâu rồi?”

"Lúc nghe thấy âm thanh kìa, tôi đang đi về phía tòa lầu chính, mấy phút thôi!"

"Chúng tôi vừa trở về anh đã đến." Cô hầu gái chạy thật nhanh. "Hắn không lâu lắm."

Ba người nhanh chóng chạy đến cửa kho đông lạnh, quản gia và cô hầu gái hợp sức kéo cánh cửa dày, khí lạnh màu trắng ùa vào mặt. Ngôn Tố cúi đầu đã thấy Chân Ái co cuộn lại, ngồi im lìm ở cạnh cửa, vùi đầu ôm lấy bản thân, khắp người từ trên xuống dưới phủ lớp tuyết mỏng, hệt như con búp bê tuyết.

Chỉ liếc nhìn thôi tim anh đã rỉ máu, lập tức bước đến ôm cô. Cô vẫn giữ nguyên tư thế co ro, không hề hay biết. Ngôn Tố vội hỏi: "Phòng nào có nước nóng?"

Cô hầu gái nhanh chóng đẩy cửa phòng bên cạnh ra.

Với vẻ mặt tái xanh, cô tựa vào lồng ngực anh, không nhúc nhích như đã chết rồi, lại giống như tượng đá không tan được, quanh người tỏa ra hơi lạnh, buốt thấu xương, toàn bộ ùa vào trái tim Ngôn Tố, đau đến mức tim

https://thuviensach.vn

anh thắt chặt lại. Anh không dám tin anh lại để cô ở trong hoàn cảnh nhiệt độ thấp lâu như vậy!

Cô hầu gái nhanh chóng mở vòi nước phòng tắm, chỉnh độ nóng.

"Nhiệt độ 95 độ F."

Ngôn Tố ôm Chân Ái vào bồn tắm, cởi áo khoác và váy của cô, cầm vòi sen xối xuống từ đỉnh đầu cô. Thân thể cô đóng lớp băng trắng xóa, nước ấm vừa chạm đến cô bỗng hóa lạnh, lành lạnh chảy xuống.

Anh trông thấy hai mắt cô nhắm nghiền, trên mi còn phủ băng. Cô đã khóc…

Anh không dám nghĩ, lúc đó cô ngồi một mình trong kho đông lạnh, tâm trạng sợ hãi và tuyệt vọng như thế nào. Lòng đau như cắt, chẳng hề chừng mực lại luống cuống tay chân kéo áo khoác và áo sơ mi của anh ra, ôm chặt cô lạnh buốt vào lồng ngực trần trụi của mình.

Nước ấm chảy ào ạt, người trong ngực vẫn lạnh thấu tim. Những người khác không biết đến đây lúc nào, ùa vào phòng tắm, thấy như thế mọi người đều bàng hoàng chết lặng.

Nhà văn thấy mặt mày Ngôn Tố trắng bệch, vội vàng kéo anh: "Nhiệt độ cô ấy quá thấp, ngâm mình trong nước là được rồi, anh ôm như vậy sẽ khiến bản thân bị tê cóng. Luật sư và người dẫn chương trình cũng đến kéo.

"Cút!" Ngôn Tố hất họ ra, cơn tức giận bộc phát trong nháy mắt khiến tất cả kinh sợ.

Quần áo Ngôn Tố lộn xộn, ướt mèm lại nhếch nhác quỳ gối trong bồn tắm, ôm Chân Ái hôn mê trong ngực, cực kỳ giống con thú cùng đường bị thương nặng. Hệt như con sói đang chằng chịt vết thương vô hình, nhưng

https://thuviensach.vn

cố chấp bất khả xâm phạm, mang theo nỗi thù hận sẵn sàng bộc phát, bảo vệ bạn đời của mình. Tuyệt đối không xa không rời.

Đôi mắt vẫn luôn lạnh nhạt của anh toát lên vẻ nguy hiểm, nhìn mọi người trước mặt, từng câu tùng chữ gần như nghiến răng nghiến lợi: "Vừa nãy, trong số các người nhất định có một kẻ đã gặp cô ấy, cũng làm hại cô ấy."

Môi anh tái nhợt, khuôn mặt tuấn tú u ám, có nét đẹp kỳ dị: "Tại sao ra tay với cô ấy? Cho rằng cô ấy đã phát hiện ra bí mật của mày sao? Hừ, bởi vì mày ra tay với cô ấy, ngược lại tao đã biết mày là ai rồi. Lần này mày có thể an tâm chờ đợi, tao tuyệt đối sẽ khiến mày trả giá đắt!"

Câu nói trầm thấp vừa dứt, những người có mặt tại đây lòng dạ lạnh buốt, nhưng lại không biết ánh mắt trống rỗng của anh đến tột cùng nhìn người nào. Mọi người trân trối nhìn nhau, Ngôn Tố đã rời mắt đi, nhìn cô hầu gái "Tăng lên 104.”

Quản gia để cô hầu gái lại, dẫn mọi người đi dọn chăn và túi chườm nóng.

Mực nước từ từ dâng lên, Ngôn Tố ngồi trong bồn tắm, ôm chặt Chân Ái của anh. Kề mặt vào mặt cô, vẫn lạnh lẽo khiến anh đau lòng. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cơ thể cô dần dần mềm lại, yếu ớt lành lạnh gục trong lồng ngực anh. Tuy vẫn còn hơi lạnh nhưng rõ ràng đã có dấu hiệu ấm lại.

“Tăng lên 109,4.”

Cô hầu gái làm theo. Hơi lạnh thấu xương dần dần tiêu tan, nhưng nỗi sợ hãi vẫn quanh quẩn trong lòng anh, anh sợ đến mức răng run lên, cho đến một khắc nào đó... Cô nhúc nhích trong ngực, người vẫn không rõ ý thúc, nhưng lẩm bẩm gọi tên anh: “Ngôn Tố..."

https://thuviensach.vn

Đáy lòng Ngôn Tố chấn động, cảm giác mừng rỡ và hân hoan không sao tả xiết, dây cung giương căng trong đầu đứt phựt. Nhưng cúi đầu nhìn cô, cô lại mơ màng nhắm mắt. Anh đỡ lấy đầu cô, ngâm cô vào nước nóng đầy tràn, lại nói: "Nước nóng.”

Cô hầu gái đưa cốc thủy tinh đến. Anh nhẹ nhàng thổi tan hơi nóng, uống vào một ngụm, kề đến miệng cô, đút vào miệng cô từng chút một. Nước nóng chậm rãi chảy vào thân thể của cô, lướt khắp toàn thân ấm áp như gió xuân tan tuyết, dần dần len đến xương cốt.

Chân Ái từ từ mở mắt, tuy ý thức mơ hồ nhưng biết mình đã trở về nơi ấm áp. Cô ngâm mình trong dòng nước ấm áp, còn có lồng ngực của anh, hơi lạnh xâm nhập cơ thể cũng từ từ xua tan, dần dần được cảm giác ấm áp thay thế. Trước mặt là khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, tái nhợt mà anh tuấn. Anh hôn cô, mùi hương thânh khiết, hơi thở hết sức chân thành. Ôn hoà lại an bình, thời khắc ấy cả đời cô không quên.

Ngôn Tố đút cô uống hết nửa cốc nước, cảm thất lòng mi cô thoáng chớp trên mặt anh, vừa nhẹ nhàng vừa râm ran. Anh chợt ngước mắt đã thấy đôi mắt đen láy như đá vỏ chai rửa qua nước của cô, nhìn anh tinh khiết và chuyên chú. Đôi môi vẫn tái nhợt nhưng đã khẽ cười: “Đừng lo lắng cho em.”

Anh ngơ ngác nhìn cô một giây, mừng rỡ như lấy được báu vật, lại ôm cô vào ngực, cắn răng rất lâu không nói ra lời, không biết qua bao nhiêu giây, nhưng lại nói: “Nhiệt độ ổn định, 116,6.”

Cô gái trong lòng không nhịn được khẽ cất tiếng cười, hơi thở và tiếng nói đứt quãng và yếu ớt: “Em không sao.” Cô ngửa đầu kề lên vai anh, khẽ cười: “Anh sốt ruột như thế sao em có thể gặp chuyện gì được?”

Anh nâng gáy cô, vẫn không quên ngâm cô vào trong nước ấm, một cảm xúc khó hiểu n nhẫn trong lồng ngực, tiếng nói nghẹn ngào: “Ái, gọi tên

https://thuviensach.vn

anh một tiếng nữa đi.”

Cô sửng sốt. không nhìn thấy mặt anh nhưng nghe được tiếng khóc? Tim cô như bị xé toạc, ngoan ngoãn làm theo, có điều tiếng nói vẫn còn hơi yếu ớt: “S.A..”

“Ừ.”

“S.A..”

“Ừ.”

“S.A..”

“Ừ.”

Cô vừa tựa vào vòng tay ấm áp của anh, cảm thấy lớp băng trong đôi mắt như đã hoà tan, nỗi chua xót tràn đầy khoé mắt. Làm gì có chuyện anh không đến tìm cô chứ. Anh chưa bao giờ bỏ rơi cô. Có anh ở đây làm sao cô có thể có kết cục thê thảm chứ?

Đột nhiên anh kề đến ôm chặt cô, cúi đầu hôn. Anh đè cả người lên người cô, cô không chống đỡ nổi anh, chợt chìm vào bồn tắm ấm áp, nước văng tung toé. Áo anh mở rộng trôi nổi, lồng ngực mãnh liệt kề sát vào cô chìm đến đáy bồn như muốn bẻ gãy cô, nhưng hai tay giữ chặt lấy gáy cô, nâng cô lên mặt nước.

Anh hôn rất mãnh liệt, như trút hết nỗi bất an và sợ hãi dồn nén lúc nãy. Hơi thở của anh đã sớm rối loạn, ngây ngô và cuồng loạn như cậu thiếu niên lỗ mãng.

Chân Ái chẳng còn chút sức lực, ngâm mình trong bồn nước ấm áp, bị thân thể nóng bỏng của anh áp chế tiến lùi không được. Hơi thở của hai người quấn chặt lấy nhau, lành lạnh và nóng hổi. Cô chỉ cảm thấy trời đất

https://thuviensach.vn

ngả nghiêng, vừa lạnh vừa nóng. Không khí bị anh hút đi hết, cô không thở nổi, mê man lại choáng váng, tim thắt lại.

Dưới nước, thân thể mảnh khảnh của cô dần dần run rẩy, hơi nóng chảy qua cơ thể ấm áp nhưng rất xa lạ. Cô níu lấy ống tay áo ướt đẫm của anh, vô cùng khẩn trương. Cô yếu ớt không chịu được, co quắp lại trong lòng anh, thương xót "ôi" lên một tiếng.

Có lẽ anh nghe thấy cô nức nở, đột nhiên chấn động, tỉnh táo lại, lập tức thả cô ra. Ánh mắt cô ướt át lại trong trẻo, đôi môi sưng đỏ, mông lung nhìn anh, mái tóc dài bị anh vò rối.

"Ơ, xin lỗi."

Anh bỗng thả cô ra. Chân Ái không có chỗ dựa chìm thẳng xuống nước. Anh kinh hãi vội vàng kéo cô lên. Tim đập như trống vỗ.

Sau khi xác định quan hệ giữa hai người, anh luôn hôn lịch sự, chưa bao giờ kịch liệt như giờ phút này. Hai người thảng thốt nhìn nhau không nói tiếng nào.

Có người gõ nhẹ cửa phòng tắm, cô hầu gái đã sớm đi ra ngoài từ lúc nào không hay. Ngôn Tố vội vàng đỡ Chân Ái toàn thân bủn rủn. Quản gia và mọi người mang theo chăn và túi chườm nóng đến. Cô giáo dạy trẻ còn đem theo cả quần áo khô. Ngôn Tố không cảm kích lắm, nhận lấy đồ, chẳng nói một câu đã nhốt tất cả bên ngoài phòng tắm.

Tuy Chân Ái đã tỉnh nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn rất thấp, tay chân cũng không có sức lực. Ngôn Tố cởi áo lau người cho cô, mới đầu còn không cảm thấy gì, chỉ cho rằng đây là một cách cứu người chính đáng. Sách giáo khoa có nói, bước kế tiếp của quy trình giảm tê cóng là cởi quần áo lau khô người, rồi ủ trong chăn ấm. Ngôn Tố cởi áo giúp cô, tay bất giác run lên, mặt dần ửng đỏ, ánh mắt lúng túng lướt khắp nơi, không biết đặt vào đâu trong phòng tắm rộng lớn này.

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngồi trong nước, ngượng ngùng lại sững sờ trợn mắt nhìn vách tường. Tim đập loạn nhịp, may là nhiệt độ cơ thể còn thấp, mặt không ửng đỏ được, đúng là da mặt dày mà.

Hai người đều quẫn bách, Ngôn Tố mất tự nhiên ho khan: “Em tự cởi nốt…”

Chân Ái cúi đầu gật gật: “Được.”

Cô nhức mỏi nâng cánh tay lên, áo ngực cài trước không khó cởi, tay vừa buông chiếc áo đã rơi ra ngoài bồn tắm. Ngôn Tố cúi đầu, nhìn áo ngực tròn tròn bên chân tâm trạng khó tả thành lời.

Nhưng Chân Ái nhanh chóng gặp phải phiền phức, cô không ngồi dậy nổi, cũng không có sức lực bật người lên, hai tay vụng về vầy vò hồi lâu cũng không cởi quần lót xuống được. Anh đang đứng nghiêng người, cảm thấy cô khốn đốn, đột nhiên cúi người xuống, một tay đưa đến sau mông cô nâng cô đứng lên, một tay nhấc tấm vải con con cuối cùng trên người cô, khẽ kéo đã xuống đến đầu gối.

Cô khép hai chân lại trong nước theo phải xạ, cuống quýt lấy tay che, một tay khác vội vàng che trước ngực. Nhưng cho dù một giây ngắn ngủi, anh đã nhìn thấy hết cả người cô. Anh lấy một tấm khăn trải lên thảm, ôm cô đặt lên tấm khăn khô ráo. Ra khỏi nước toàn thâm cô bỗng run lên. Anh biết cô lạnh, nhanh chóng dùng khăn bông lớn bao lấy cô, lau tóc cô rồi bắt đầu lau thân thể cô như đang lau cho một chú cún ướt nhẹp.

Nhưng cô không giống chú cún, cánh tay thận trọng ôm trước ngực, vòng eo mảnh mai, da thịt mịn màng, đôi chân thon dài mảnh khảnh khiến người ta không dời được mắt. Cô cúi đầu, mái tóc dài mềm mượt rủ xuống trước ngực, hệt như con cá trắng nhỏ. Trắng ngần, mềm mại, yếu ớt và láng mịn.

https://thuviensach.vn

Máu trong cơ thể Ngôn Tố chạy vọt lên đầu, vừa rồi ôm cô toàn thân lạnh lẽo là thế nhưng lúc này cơ thể lại nóng lên. Cứ như bị sâu róm chích, vừa ngứa vừa cay. Anh mặc niệm khắc chế vô số lần, cầm khăn bông bao lấy cô, chà lau. Chân Ái xấu hổ toàn thân run rẩy, vùi đầu vào ngực anh, không dám ngẩng đầu lên.

Anh cúi đầu lau chân cho cô, da thịt cô vẫn lành lạnh như ngọc nhặt lên từ nước suối mùa đông, nhưng lòng bàn tay anh lại nóng bỏng như đường nhựa bị thiêu đốt dưới ánh nắng gay gắt giữa buổi trưa hè. Cô cảm thấy ngứa ran, khẽ co rụt lại, bàn chân nhỏ tránh khỏi lòng bàn tay anh như con cá.

Ngôn Tố rút tay lại, cầm khăn bông quấn quanh Chân Ái, dè dặt ôm cô lên đặt vào chăn và túi chườm nóng. Cô trượt khỏi khăn bông, rúc vào chăn, ngoan ngoãn bất động.

Anh lại vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, cảm thấy vẫn hơi lạnh, liền đổi tấm khăn khô, lau tóc cho cô. Chân Ái an nhàn nhắm mắt lại, có cảm giác nhồn nhột vô cùng thoải mái và thoả mãn. Cô thật sự thích cảm giác được anh âu yếm vuốt ve.

Đến tận khi lau tóc cô khô được một nửa anh mới đứng dậy thay quần áo cho mình. Xung quanh nóng hầm hập, lúc Chân Ái mơ màng muốn ngủ thì nhịp vỗ dịu dàng trên đầu ngưng lại. Anh đi rồi à? Cô ngọ nguậy tỉnh lại, vất vả ngẩng đầu ngước nhìn anh, thấy anh cởi quần áo đang dùng khăn bông lau nước trên người.

Anh đứng dưới ánh đèn mông lung, thân hình vạm vỡ như bức tượng thời kỳ Phục Hưng, vai rộng eo thon, đường nét thânh thoát, vô cùng gợi cảm. Anh quay lưng về phía cô, nghiêng đầu, chỉ là động tác lau tóc đơn giản nhưng tác động đến đường nét cơ bắp toàn thân, tráng kiện mà không cứng ngắc, như hàm chưa sức mạnh nào đó.

https://thuviensach.vn

Tim Chân Ái nóng ran, có cảm giác sâu sắc rằng tác phẩm nghệ thuật khiến người ta kiêu ngạo này là của mình, hài lòng lại thẹn thùng rời mắt đi. Anh vô thúc hơi nghiêng người đúng lúc anh mắt cô lướt qua eo anh. Tim cô như mặt trống bị đánh một cái, suýt chút nữa nhảy ra khỏi miệng, vội vàng rụt về nhắm mắt lại.

Chậm rãi, trên mặt bắt đầu ấm lên. Lại không biết qua bao lâu, anh đã thay quần áo khô, đến ngồi bên cạnh cô, lẳng lặng coi chừng. Cô cũng bình ổn tâm trạng, thấy anh chỉ mặt áo phông thì hơi đau lòng: “Anh vào đây với em đi, trong chăn ấm lắm đấy.”

Anh vào chăn, ôm lấy thân thể của cô. Anh nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô, nhìn được nửa giây, rốt cuộc thở hắt ra một hơi dài, vô cùng yên tâm: “Ái, cuối cùng em cũng đỏ mặt rồi.”

Cuối cùng cô đã hồng hào trở lại. Chân Ái xấu hổ đến mức muốn độn thổ. Mặt cô đâu phải chỉ vì bình phục không thôi.

“Trong người còn hơi lạnh, khó chịu quá.” Cô khẽ giọng thì thào.

Anh ôm chặt cô vào ngực, kéo kín chăn, chỉ để lộ đầu hai người, ngón tay ấm áp khẽ vuốt ve trên lưng cô. Cô muốn né tránh anh lại ngăn cản, tiếng nói rất khẽ: “Đừng nhúc nhích.” Anh nói: “Tay của anh rất ấm.”

Cô thực sự không cử động, đỏ mặt ngượng ngùng lại ngu ngơ nhìn anh. Tay anh quả thật ấm áp, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng lạnh lẽo của cô, nóng hôi hổi. Trong chăn kín mít, dần dần khí nóng bốc lên; ngoài chăn lộ ra hai cái đầu yên lặng. Mặt anh đỏ nhưng đôi mắt vô cùng trong suốt an tĩnh. Mà cô nằm trong lồng ngực anh, hết sức ấm áp, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Sau khi khôi phục nhiệt độ, Chân Ái tỉnh táo lại, cảm thấy ôm anh như vậy thật xấu hổ, vội quay người nhưng bị anh ôm chặt lấy: “Đừng lộn xộn, hơi nóng sắp chạy mất rồi.”

https://thuviensach.vn

Giọng anh rất khẽ, cứ như dỗ trẻ coi. Chân Ái thoáng mềm lòng, ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực anh, uể oải cúi đầu, “S.A..”

“Hử?”

“Sao anh…” Cô muốn nói lại thôi, gương mặt nóng lên.

“Em định khen anh dịu dàng à?”

Chân Ái bất chấp ấp úng “ừ” một tiếng.

Nụ cười bên môi Ngôn Tố dần dần nở ra, nghiêm túc giải thích: “Bởi vì anh khá hiểu tâm lý phụ nữ.”

Chân Ái ngẩng đầu kinh ngạc.

“Không phải trong sách nói phụ nữ thích vuốt ve dịu dàng và vòng ôm ấm áp sao?”

Thì ra là như vậy…

“Ái, anh biết em rất xấu hổ, ôm em như vậy em sẽ căng thẳng. Nhưng chúng ta đã quen nhau, sau này có lẽ sẽ phát triển đến bước đó. Em yên tâm, đừng sợ. Xét theo năng lực học tập và lĩnh hội xuất chúng của anh, đến lúc đó anh nhất định sẽ có biểu hiện tốt. Khiến em tâm phục khẩu phục không nén được khen anh “thật lợi hại”, “quá tuyệt vời”, cho nên…” Tổng kết khiêm tốn và ngắn gọn: “Xin hãy chờ đợi.”

Giảng thuật chủ đề tình dục một cách khoa học và nghiêm túc thật sự không vấn đề ư? Anh không hề có vẻ xấu hổ hay đùa cợt, rất chân thành, làm thí nghiệm bước đầu sau đó tiến hành trấn an tâm hồn, tiếp theo giới thiệu công năng của mình tiến hành đẩy mạnh tiêu thụ, cuối cùng cho ra mục tiêu ước tính.

Chân Ái lẳng lặng nhắm mắt lại, ngủ như chết đi cho rồi.

https://thuviensach.vn

Cô mơ màng cuộn tròn trong lòng anh, thân thể dần dần ấm lại. Không biết qua bao lâu, cô vô thức giơ cánh tay trần lên, vòng qua cổ anh, thân mật vuốt tóc anh. Tóc anh rất ẩm, sờ lên chẳng hề gai tay mà rất mềm mại, giống như bất cứ lúc nào anh ở bên cô. Cô chợt tỉnh giấc, đột nhiên nhớ đến trước đó không lâu cô còn châm chích anh.

Thoáng chốc cô liền khó chịu, đến gần anh: "Á."

"Hửm?"

"Thật ra thì Chace chết anh cũng rất đau khổ phải không?"

Chàng trai bên cạnh thoáng sững sờ, hơi lạnh lùng: "…Cái chết của cậu ta là chuyện tiếc nuối nhất đời anh." Anh ôm cô càng chặt hơn, cằm đặt lên vai cô, "Xin lỗi, Ái, anh không ngờ cậu ta sẽ tự sát. Cậu ta lạc quan tự tin như vậy…"

Anh nói năng lộn xộn, bắt đầu nói chuyên ngành quen thuộc nhất: "Em biết không? Khoa học nghiên cứu cho thấy, người có IQ càng cao càng không lựa chọn tự sát, vì vậy làm sao cậu ta có thể…"

"Em biết." Cô nhẹ giọng ngắt lời, không đành lòng nghe lời nói lộn xộn của anh. "Ngay cả em cũng không hiểu tại sao anh ấy làm như vậy, huống chi anh."

Anh đã hiểu tâm ý của cô, chỉ có thể ôm chặt cô theo bản năng.

Chân Ái nhớ lại, mẹ chết trong tay cô. Cô không cố ý, nhưng Bert vẫn nhấn mạnh luận điểm trái ngược, khiến chuyện này thành vết thương sâu sắc trong đáy lòng cô. Còn Ngôn Tố thì sao, tuy anh trai cô chết trong tay anh, nhưng đây không phải lỗi của anh. Lòng anh đã đầy gánh nặng, là anh trai ép anh, cô không đành lòng góp thêm viên gạch nữa.

https://thuviensach.vn

Cô nhớ đến buổi tối hôm trường đại học xảy ra vụ nổ, hai người họ ngồi trong đêm nói chuyện với nhau. Cô kể cho anh nghe chuyện của mẹ, anh kể cho cô nghe chuyện Alex. Khi đó vết thương của anh vẫn rõ mồn một trước mắt.

Cô mỉm cười: "Anh và anh ấy là bạn thân à? Sau này kể lại chuyện đi học của anh ấy cho em nghe được không? Em thật sự muốn biết anh ấy ở ngoài như thế nào, có phải sống rất tốt hay không?"

Anh trịnh trọng gật đầu.

Ba giờ sáng, Chân Ái hoàn toàn khôi phục lại nhiệt độ, có điều tay chân và đùi nổi vết phồng và vết thương do lạnh cóng. Ngôn Tố lo lắng người bên ngoài phòng tắm lại muốn ồn ào đòi phân tán, liền giúp Chân Ái mặc quần áo, mở cửa đi ra. Người ở bên ngoài có kẻ ngủ gà ngủ gật, có kẻ nhỏ giọng tán ngẫu.

Cô dạy trẻ hỏi Chân Ái: "Cô không sao chứ?"

Chân Ái lắc đầu. Cô hầu gái đưa thuốc mỡ chữa bỏng lạnh đã chuẩn bị sẵn, người khác cũng nói vài câu thăm hỏi.

Ngôn Tố nhìn hung thủ anh hoài nghi, người nọ đang tán ngẫu với người bên cạnh, không có gì khác thường. Tuy anh cơ bản đã xác định nhưng không thể vạch trần. Loạt vụ án này có điểm khả nghi, hiện trường cũng có sát thủ tổ chức phái đến. Theo Ngôn Tố đoán, tổ chức vốn định thanh trừ nhân tiên chơi một trò chơi, không nghĩ đám người kia có ân oán nội bộ, bắt đầu nội chiến, kết quả tổ chức liền thản nhiên xem trò vui.

Giết bác sĩ bằng dao phẫu thuật, giết võ sĩ quyền anh bằng búa tạ. Ngoài trừ cái đó ra, Ngôn Tố không biết trên người hung thủ còn mang vũ khí nào khác không. Nếu anh tuỳ tiện chỉ ra, rất có thể hung thủ sẽ bắt cóc người ở đây, cho dù chế ngự được gã, nguy hiểm vẫn sẽ càng lớn hơn.

https://thuviensach.vn

Người còn lại cho rằng hung thủ bị bắt sẽ buông lỏng cảnh giác mà sát thủ tổ chức thấy hung thủ bị bắt sẽ đích thân ra tay tiếp tục giết người. Không khí nghi ngờ lẫn nhau lúc này ngược lại là tốt nhất.

Nhưng trước mắt, vấn đề khiến anh lo lắng hơn là cả: "Người dẫn chương trình đâu?"

Luật sư: "Vừa rồi chúng tôi đến phòng khách lấy chăn bông, anh ta nói muốn trở về phòng, bảo chúng tôi đừng chờ anh ta. Có điều…" Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, "Sắp một tiếng rồi."

Được anh nhắc nhở, mọi người phát hiện điều khác thường.

Chân Ái khó hiểu: "Anh ta biến mất lâu như vậy, sao không ai đi tìm anh ta?"

Đã trễ thế này, cô nàng diễn viên còn chưa tẩy trang, sắc mặt không tốt, giọng nói lại càng khó nghe: "Tất cả mọi người đều ở đây, một mình anh ta ở ngoài có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Người mẫu cũng tiếp lời, cô ta ôm lấy bản thân, sửa sang lại khăn quàng cổ dày như sợ lạnh: "Đúng, lỡ như ai đi tìm anh ta, phát hiện anh ta bị giết rồi, người đi tìm có thoát khỏi liên quan không?"

Chân Ái kinh ngạc, luận điệu của họ không sai, nhưng liệu hung thủ có lợi dụng tâm lý không dám xen vào của mọi người?

Nhà văn đứng lên: "Nếu cô sinh viên không sao thì chúng ta nhanh chóng đi về tìm người dẫn chương trình thôi."

Nhóm người đứng dậy đi về. Trước khi đi, Chân Ái cố ý cầm giá nến ôm vào lòng, khe khẽ nói thầm: "Lỡ như giữa đừng bị cúp điệp thì sao."

https://thuviensach.vn

“Thật thông minh.” Ngôn Tố đi phía sau cùng, khẽ nói: “Anh thấy em muốn sưởi ấm thôi.”

Nghe thấy “sưởi ấm”, Chân Ái đỏ mặt đầy khó hiểu, nhè nhẹ lừ mắt nhìn anh. Vào lúc này, Ngôn Tố thấy đoạn ngưỡng cửa trên sàn nhà treo một thứ rất mảnh, ánh bạc lấp lánh, mà cô hầu gái đi trên cùng đã vướng vào. Sợi dây kia nối liền nguồn điện!

Trong nháy mắt Ngôn Tố thay đổi sắc mặt, lập tức quay đầu nhìn Chân Ái: “Vứt nến đi.”

Cùng thời gian, căn phòng đột nhiên chìm vào bong tối, giá nến của Chân Ái nện “bụp” xuống đất, ánh lửa chớp lên một cái rồi biến mất tăm. Ngôn Tố mới khẽ thở một hơi, nhưng thấy trên ngực áo Chân Ái bôi lớp huỳnh quanh. Ban nãy nhìn không ra, thế nhưng lúc này lại phát quanh ra ánh sang xanh lập loè trong bóng tối. Trong khung cảnh đen nghịt, chỉ có điểm sang này như hồng tâm bia ngắm.

Chân Ái phát hiện ra, chưa kịp phản ứng Ngôn Tố đã nhanh chóng kéo cô ra phía sau. Trong lúc hỗn loạn Chân Ái nghe thấy thứ gì đó bay vèo đến như xé lướt gió, không có tung tích, cũng không làm hại được cô.

Ngôn Tố siết lấy cổ tay cổ, khẽ nói bên tai cô: “Suỵt, đừng tên tiếng. Anh không sao.”

Trong bóng tối, Chân Ái im lìm dựa vào ngực anh, bên tai nghe thấy tiếng hít thở thật sau của anh. Cô đột nhiên cảm thấy an toàn nhưng trong lòng kinh ngạc, là ai năm lần bảy lượt muốn giết cô?

Quản gia và cô hầu gái phản ứng cực nhanh, châm giá nến, xung quanh lại đừng sang trở lại. Một cây cung là vài mũi tên nằm dưới đất, là đồ trang trí mô phỏng trong lâu đài. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, bàng hoàng và mờ mịt.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Ngôn Tố hơi lạnh, nhìn chằm chằm vào đám người ngu này, vừa định nói gì đó nhưng Chân Ái kéo lấy tay anh. Anh cúi đầu, cô tha thiết nhìn anh, lắc đầu.

Tim anh bỗng mềm đi, còn hơi đau. Anh mới biết, thật ra cô và anh có chung ý nghĩ. Hiện tại bắt được hung thủ, người của tổ chức sẽ giết hung thủ này, cũng ra tay giết những người còn lại. Chân Ái cho rằng hiện giờ chưa phải thời cơ nhưng anh khó nhẫn nại, còn không bắt gã Chân Ái sẽ tiếp tục ở trong vòng nguy hiểm. Biết rõ là ai lại không thể hành động, quá ấm ức mà!

Càng châm chọc chính là, Chân Ái rất có thể hoàn toàn không biết hung thủ là ai nhưng bản năng nghĩ đến đại cục, nghĩ đến an toàn của người khác; mà hung thủ kia chỉ dựa vào suy đoán, cho rằng Chân Ái nhìn thấy được bộ mặt thật của gã, vì muốn tự vệ liền hạ sát hết lần này đến lần khác.

Ngôn Tố đau lòng ôm Chân Ái vào ngực, cằm đặt lên trán cô: “Được nghe lời em.”

Mọi người cầm giá nến, suốt quả đường trở lại không nói nhiều. Ngôn Tố kéo Chân Ái đi cuối cùng, anh nắm cổ tay của cô, để cô đi sau nửa người anh, như chuẩn bị bất cứ thời khắc nào nếu phía trước xảy ra chuyện anh sẽ lập tức che chắn trước người cô.

Chân Ái không lay chuyển được anh, chỉ có thể đi theo anh. Không biết tại sao từ nãy đến giờ, anh im lặng khác thường. Không ẩn nhẫn tức giận giống mấy lần có người chết trước đó, cũng không điềm tĩnh cân nhắc phán đoán lúc nghe mọi người tán ngẫu. Giờ phút này anh yên tĩnh như đầm nước sâu, không hề gợn sóng. Duy chỉ có sức lực của lòng bàn tay là mạnh đến kinh người, như muốn bóp gãy cổ tay cô. Kiểu yên lặng này khiến Chân Ái cảm thấy xa lạ, cô không biết anh thế nào.

https://thuviensach.vn

Suốt quãng đường anh không nói gì nữa, cũng không có bất cứ trao đổi nào với cô.

Đi đến đại sảnh toà lầu chính, cảnh tượng kinh hãi lần nữa xuất hiện. Trên đèn chùm khổng lồ ở đại sảnh treo một người, thân thể cứng nhắc lắc lư theo ánh đèn. Mọi người kinh hãi, nhìn kỹ lại là tượng sáp của người dẫn chương trình. Căn cứ quy luật lúc trước, cõ lẽ người dẫn chương trình đã gặp bất trắc rồi.

Tượng sáp hình dạng y như người thật treo giữa đại sảnh thật sự kinh khủng. Luật sư và nhà văn cùng nhau gỡ nó xuống, lại bảo tất cả cùng nhau đi tìm người dẫn chương trình. Bây giờ trong lòng mọi người đều âm u, như bão tố ngoài lâu đài giờ phút này.

Ngôn Tố không noi một lời, lúc đi qua cố ý nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn tượng sáp luật sư một cái. Trên khuôn mặt màu trắng thiếu một con mắt, phần đầu hơi biến dạng. Có người cầm vật nhỏ cứng rắn nào đó đâm vào mắt tượng sáp, rồi rút ra. Bởi vì thiếu hung khí, tất cả đều không chú ý đến tượng sáp luật sư cũng xảy ra vấn đề.

Điều này ám chỉ điều gì? Ngôn Tố rủ mắt, hiện tại tự thân anh khó bảo toàn, còn vướng bận Chân Ái. Không chú ý đến người khác nữa rồi.

Mới đến gần phòng ngủ, mùi máu tanh nồng nặc đã tạt vào mặt, tràn khắp hành lang lạnh lẽo và chật hẹp khiến người người kinh hồn bạt vía. Ai cũng cho rằng người dẫn chương trình bị treo cổ, nhưng anh ta ngồi dưới đất dựa lưng vào chiếc bàn trang trí bên hành lang, trên cổ quấn sợi dây thừng, một đầu dây khác nằm trong ngăn kéo bàn. Vì vậy anh ta bị cố định, hai chân đặt thẳng, hai tay buông thỏng, toàn thân đẫm máu, không nhúc nhích hệt như búp bê bị hỏng.

Thật sự rất giống.

https://thuviensach.vn

Anh ta nghiêng đầu, trợn to đôi mắt sợ hãi, tròng mắt thấm máu như muốn vọt ra khỏi vành mắt. Xương sọ bị đập méo mó, vết thương lỗ chỗ khắp nơi. Tướng chết khá thê thảm.

Cô hầu gái che miệng lại, gần như muốn nôn mửa.

Chân Ái cau mày: “Vừa rồi mọi người cùng đến phòng khách lấy chăn bông, có ai đến phòng ngủ bên này không?”

Mấy người đều nói, bản thân người dẫn chương trình đòi về phòng lấy đồ. Họ đều không đến đây.

“Sau khi lấy chăn bông, ai một mình đến toà lầu phụ cuối cùng, chính là chỗ tôi hôn mê?”

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cô diễn viên. Cô diễn viên khoanh tay cười khẩy: “Tôi có sức lực đánh anh ta thành như vậy sao? Nếu giết người tôi sẽ khiến anh ta loã lồ chết trên giường tôi.”

Mọi người: “…”

Ngôn Tố bình thản lướt nhìn hiện trường một vòng, mấy điểm khả nghi lập tức hiện lên trước mắt anh:

- Khác với lúc trước, hiện trường vô cùng bừa bộn, trên mặt thảm đầy dấu vết vật lộn, lúc người dẫn chương trình bị giết có giãy giụa và phản kháng kịch liệt. Nhưng lúc trước hung thủ chế ngự mấy nạn nhân khác như thần, tất cả đều không hề phản kháng, tại sao đến người dẫn chương trình lại khác? Chuyện này có liên quan gì đến chuyện người dẫn chương trình nói kia?

-

https://thuviensach.vn

- Lúc hung thủ giết người dẫn chương trình, trước dùng dây, sau đó đập đầu nạn nhân vào cạnh bàn, vết máu loang lổ, thủ pháp thay đổi liên tục. Bất chợt nảy sinh? Chuẩn bị không đầy đủ à?

-

- Tượng sáp luật sư rỗng mắt là sao? Hung thủ vốn chuẩn bị giết luật sư trước, nhưng giữa chừng bất chợt thay đổi người à? Tại sao? Có phải cùng một hung thủ hay không?

-

Nhưng giờ phút này anh không muốn nói gì cả. Chân Ái phát giác Ngôn Tố vẫn im lặng, có chút kỳ lạ, không biết ảo giác của cô hay là ánh đèn, hình như sắc mặt anh trắng bệch. S.A. của cô làm sao có thể lộ ra vẻ mặt yếu ớt chứ?

Một giây sau, anh thản nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kiên định, nhưng lời nói ra lại khiến mọi người kinh ngạc: “Chúng ta từ đây mỗi người một ngả. Còn ba giờ nữa thì trời sáng, xem ra bão táp cũng sẽ ngừng. Có người trước khi lên đảo đã báo cho cảnh sát, cho nên chừng bảy giờ sáng mai cảnh sát sẽ đến. Còn lại bốn giờ, tôi đề nghị các người ở chung với nhau một tấc cũng không rời. Nếu như các người muốn nhốt bản thân vào phòng, xin đảm bảo đừng mở cửa cho bất cứ ai, bộ mặt của hung thủ nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người đấy.” Anh nắm cổ tay Chân Ái, “Chúng ta trở về phòng.”

Cái nắm tay mạnh đến mức khiến Chân Ái kinh ngạc. Trong nháy mắt cô cảm giác được anh đang vội càng và hỗn loạn, dường như muốn thoát khỏi thứ gì đó. Bề ngoài có vẻ trấn định, nhưng cảm xúc bi ai khó hiểu lan tràn từ lòng bàn tay anh. Thoáng chốc lòng Chân Ái hoảng hốt, không biết làm sao.

Những người khác trân trối nhìn nhau. Nhà văn đuổi theo: “Nhà logic học, anh không ở chung với chúng tôi sao?”

https://thuviensach.vn

Bước chân cấp tốc của Ngôn Tố dừng lại, Chân Ái suýt đụng vào người anh. Anh đưa lưng về phía mọi người, tiếng nói bình thản: “Tôi muốn bảo vệ mỗi người ở đây, nhưng hiển nhiên đó là chuyện bất khả thi.” Rõ ràng thật bình tĩnh lại nghe ra thương cảm vô cùng, khiến lòng người chua xót. “Đã không bảo vệ được mọi người chi bằng bảo vệ người quan trọng nhất.”

Anh đi lên một bước, lại dừng chân: “Xin lỗi mọi người. Nhưng nếu các người nghe theo lời khuyên vừa rồi của tôi, tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Còn bốn giờ… Xin mọi người kiên trì, đừng tin tưởng hung thủ bên cạnh, cũng đừng thất kinh chủ động hại người.”

Nói xong anh kéo Chân Ái đi. Mới vừa vào cửa, Chân Ái liền không nhịn được hỏi: “Sao anh đột ngột trở nên kì lạ như vậy?”

Anh không trả lời, quay người về phía cô, khoá kỹ cửa phòng, lại vô cùng chậm chạp quay người lại, như người già yếu ớt, bước từng bước đến trước mặt cô. Trong phòng không bật đèn, anh suy sụp tựa vào chiếc tủ cao cao bên cạnh, khẽ cười nhìn cô. Sắc trời lờ mờ, vẻ mặt anh trắng đến mức đáng sợ.

Chân Ái lập tức bật đèn. Anh tựa vào tủ, gương mặt nghiêng trắng bệch và yếu ớt, tay phải run rẩy, ngón tay buông ra, hơn phân nửa mũi tên gỗ còn lại từ tay áo khoác màu đen của anh rơi xuống thảm trải sàn. Đầu trước bị bẻ gãy, trên vết nứt còn dính máu. Chân Ái như đã hiểu ra, như nổi điên nhào đến kéo áo khoác của anh, nhất thời kinh hoàng mất hồn mất vía. Một mảng máu lớn đỏ lòm rõ ràng nằm trên ngực trái anh, đầu tên gỉ sét lốm đốm cắm sâu vào trong.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu: “SA…”

Đây chính là thứ anh vừa đỡ cho cô trong bóng tối ư? Anh cố gắng như không có chuyện gì xảy ra lâu như vậy! Suốt quãng đường đi anh kéo cô đi cuối đám người, trong lòng đau khổ sợ hãi biết bao? Thảo nào khi đó tay

https://thuviensach.vn

anh dùng sức như vậy, kìm nén run rẩy, có phải anh đang sợ nếu như lại tấn công lần nữa thì anh không bảo vệ được cô không?

"Suỵt! Đừng lên tiếng." Ngón trỏ anh đặt lên môi cô, sắc mặt trắng như tờ giấy, còn khẽ cười: "Anh không sao."

Chân Ái rơi nước mắt, chạy ra ngoài: "Em đi tìm ông quản gia và cô hầu gái."

"Đừng…" Anh kéo cô, nói thêm một chữ cũng vất vả. "Đừng để kẻ nào biết anh bị thương, nếu không anh sẽ thật sự không bảo vệ được em đâu."

Anh cười yếu ớt, đau lòng không chịu nổi. Trong những người bên ngoài, ngoại trừ hung thủ, còn có sát thủ tổ chức, còn có… Ban đầu anh không hề nghĩ đến, Arthur cũng đích thân tới. Chân Ái của anh, làm sao anh bảo vệ cô đây?

Cho đến tận bây giờ, anh vẫn nghĩ đến an toàn của cô. Nước mắt Chân Ái càng tuôn rơi. Anh cười yếu ớt, ngón tay dài nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, lại lấy một con dao mỏng từ trong túi ra, nhét vào tay cô.

Chân Ái lau nước mắt: "Đây không phải là dao phẫu thuật giết chết bác sĩ sao?"

"Ừ, lúc vừa tìm được em, lo lắng trên người hung thủ có vũ khí khác nên anh rút dao trên người bác sĩ." Ngôn Tố nắm chặt tay cô. "Ái, lấy đầu mũi tên ra giúp anh."

Chân Ái sững sốt, lập tức lắc đầu: "Mưa ngớt rồi, chúng ta ngồi thuyền rời đi thôi, đi ngay bây giờ."

Ngôn Tố năm lấy gáy cô kéo cô trở lại, khẽ lên tiếng: "Không đi được nữa."

https://thuviensach.vn

Anh cúi đầu kề vào trán cô, đôi mắt vẫn trong suốt, nhìn vào đáy mắt cô: “Ái, nghiêm túc nghe anh nói, anh rất rõ tình trạng của mình. Đầu mũi tên không đụng đến động mạch, không tổn thương đến xương, cũng không tổn thương đến tim, chỉ đâm vào bắp thịt thôi. Máu chảy không đáng là bao.”

Nói xong cười như tự giễu: “Anh ta giảm sức, có lẽ không muốn giết anh ở đây.”

Chân Ái cho rằng anh ta trong miệng Ngôn Tố là hung thủ, cũng không để ý. Cô dìu anh ngồi xuống, cẩn thận cởi áo anh ra xem vết thương. Ước lượng đầu tiên rộng chừng hai milimet, khá sâu. Giống như Ngôn Tố nói, vết thương ở dưới tim, giữa hai chiếc xương sườn. Máu tươi chậm chạp thấm ra không ngừng.

Sau nỗi đau lòng và kinh hoàng ban đầu. Chân Ái tỉnh táo. Ngôn Tố nói hoàn toàn chính xác, phải nhanh chóng lấy đầu tên ra, tuy nó ở bên trong sẽ làm chậm tốc độ chảy máu, nhưng sẽ tăng nguy cơ biến chứng và nhiễm trùng. Đợi thêm bốn, năm tiếng đồng hồ nữa anh chắc chắn không chịu đựng nổi.

Chân Ái quan sát sơ bộ vết thương, trong lòng ước định đại khái, gật đầu với Ngôn Tố: “Được!”

Cô lót chăn, dìu anh nằm xuống, lấy hộp cấp cứu và hộp y tế trong ngăn tủ, vơ vét khắp phòng một lượt. Gương lõm, đèn pin, bong y tế, cồn, băng dài, băng cầm máu, nến, bật lửa đều có. Cô dùng giá nên gương và đèn pin, đảm bảo ánh đèn đủ sáng soi vào Ngôn Tố, thấm rượu hơ lửa khử trùng dao phẫu thuật. Lúc chuẩn bị xong tất cả, chuẩn bị động dao, Chân Ái bỗng ý thức được không có thuốc tê!

Nghiêm túc nghĩ, toà lầu số bảy là nơi thí nghiệm. Ete, Procain hydroclorid, Phenobarbital, Urethane… nhất định sẽ có loại nào đó.

https://thuviensach.vn

Còn chưa đứng dậy cổ chân đã bị anh nắm lấy. Phần ngực tụ họp ánh sang đối lập với màu mắt tối như mực của anh: “Anh không cần thuốc tê.”

Tâm tư bị anh nhìn thấy, giọng cô run lên: “Không cần thuốc tê? Anh biết đau cỡ nào không?”

“Anh biết.”

Anh thản nhiên chặn lời cô, nói đứt quãng: “Em biết tâm trạng tuyệt vọng lúc anh không tìm được em trong lâu đài không? Em biết tâm trạng đau khổ đến mức muốn chết khi anh nghe nói em bị giam trong kho đông lạnh không?”

Chân Ái nghẹn lời, nước mắt lại ngân ngấn.

Nhưng S.A., thật sự sẽ rất đau. Lần này em sẽ cẩn thận, cam đoan không xảy ra chuyện, có được không? Anh để em đi lấy thuốc tê đi.” Cô nghẹn ngào muốn giãy khỏi bàn tay đang nắm lấy cổ chân mình, nhưng anh siết rất chặt, không bề buông lỏng.

“So với nằm ở đây lo lắng trên đường em đi tìm thuốc có thể gặp nguy hiểm hay không, có thể trở về hay không, so với nỗi đoạ đầy dằn vặt ấy, anh cảm thấy, chịu đựng vài nhát dao chẳng đáng gì.” Màu môi anh tái nhợt, cố gắng cười ung dung. “Không tin chúng ta cá đi, anh nhất định không kêu đau, có lẽ còn có thể vừa mổ vừa thảo luận ai là hung thủ.”

Anh điềm nhiên như không, làm ra vẻ nhẹ nhõm, cô lại cười không nổi. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, inh ỏi. Chân Ái cảnh giác, tinh lực toàn thân đều tập trung vào tai. Ngôn Tố sửng sốt, lại muốn ngồi dậy che cô ở phía sau theo phản xạ. Chân Ái thấy thế nhào đến ấn chặt bờ vai anh, giữ chặt anh trên chăn.

Hiệu quả cách âm của căn phòng rất tốt nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ âm thanh bên ngoài, có thể thấy được người bên ngoài cãi vả rất kịch liệt.

https://thuviensach.vn

Cách vách tường kín, trên hành lang một nhóm người đứng đối mặt nhau, chỉ duy nhất thiếu cô người mẫu.

Nhà văn luôn dễ dàng hoảng sợ hoang mang nhất, lần này phẫn nộ ngút trời, gào to với quản gia và cô hầu gái: “Tất cả đều ở trong phòng, chỉ có hai người ở ngoài! Tượng sáp cô người mẫu vỡ thành phấn vụn, hai người lại không biết?”

Cô hầu gái như thể đã trải qua nỗi đe doạ không thể thừa nhận, toàn thân run rẩy, cúi đầu khóc hu hu, nói không ra lời.

Quản gia đanh mặt lạnh giọng mắng nhà văn: “Tôi và cô ấy luôn đi cùng nhau, cô hầu gái tuyệt đối không phá hoại tượng sáp của cô người mẫu, cũng không làm hại cô ấy.”

“Là do hai người hợp mưu!” Nhà văn nóng nảy và cuồng loạn hiếm thấy.

“Tôi thấy là ngài luật sư thì đúng hơn.” Cô diễn viên khoanh tay, lên tiếng phản bác, lạnh lùng nhìn chằm chằm luật sư. “Vừa rồi cô hầu gái đề nghị tất cả về phòng khách chờ cảnh sát. Nhưng luật sư nói mình ở trong phòng an toàn nhất. Cô người mẫu cũng ủng hộ anh. Giờ thì hay rồi, cô ta chết ngay cả tro cũng không còn. Chúng tôi đều ở trong phòng của mình, nhưng không chừng anh chạy đi phá hoại tượng sáp của cô người mẫu, rồi giết cô ta.”

Luật sư đánh mất sự thận trọng bình thường, giận dữ mắng mỏ: “Tôi hoàn toàn không ra khỏi cửa phòng! Rõ ràng là cô hầu gái đẩy cửa kho đông lạnh, đập vỡ cô người mẫu trong đó.”

“Tôi không biết cô người mẫu trong phòng đông lạnh.” Cô hầu gái khóc lớn thảm thiết, “Là các người bảo tôi đi tìm khắp nơi, tôi nghĩ cô sinh viên lúc trước bị giam trong kho đông lạnh nên đi xem thử. Tôi không biết ai đã chỉnh nhiệt độ thành -148. Cửa đụng vào, người cô ấy liền vỡ nát.”

https://thuviensach.vn

Cô hầu gái ôm mặt ngồi xổm trên mặt đất khóc lớn, lắv đầu quầy quậy, không thể chấp nhận cảnh tượng vừa rồi: “Không phải tôi, tôi không biết cô ấy ở bên trong. Tôi thật sự không biết.”

Cô giáo dạy trẻ mặt trắng bệch: “Tất cả đừng ồn nữa. bắt đầu từ bây giờ, mọi người chúng ta đều phải ở trong phòng khách, trước khi cảnh sát đất, không ai được rời khỏi nửa bước.”

Tất cả mọi người im lặng, đờ đẫn nhìn chằm chằm hư không, trong mắt ngập nỗi sợ hãi thấu xương. Cuộc đời của họ bất luận là tận mắt nhìn thấy hay là nghe nói, hoặc biết được từ trong tác phẩm nghệ thuật, bất kể thế nào, họ đều chưa từng thấy cách giết người kinh khủng như thế. Ngươi sống sờ sờ bị ném vào kho đông lạnh, nhiệt độ đột nhiên chỉnh xuống âm mấy trăm độ, trong nháy mắt liền vỡ tan thành tượng đá vừa giòn vừa cứng. Vừa đụng vào liền vỡ tan thành bột phấn, ngay cả máu cũng không chảy một giọt.

Trong phòng, sắc mặt Chân Ái bỗng trắng bệch. Cơn rét thấu xương trong kho đông lạnh toà lầu số bảy mấy giờ trước vẫn còn quanh quẩn trong người, mà bây giờ cô người mẫu lại bị nhốt vào kho đông lạnh âm hơn một trăm độ ư? Trong nháy mắt đông lại thành băng giòn sao? Chân Ái nghe thấy mà xương cốt cũng đau. Người nào lại điên rồ như vậy?

Cô nằm trên bả vai anh, quay đầu. Gò má anh gầy gò và yếu ớt, rủ mắt, vẻ mặt mơ hồ, không có một chút cảm xúc lại khiến Chân Ái cảm thấy nỗi bất lực trước nay chưa từng có. Cô nhớ đến lời anh nói trên hành lang: “Tôi muốn bảo vệ mỗi người ở đây, nhưng hiển nhiên đó là chuyện bất khả thi.”

Cô không biết an ủi anh thế nào, kề vào tai anh, khẽ nói: “S.A., đừng khó chịu. Em nghe lời anh, không đi ra có được không?”

Ánh mắt anh liếc sang, nhìn vào mặt cô, khẽ cười, vô cùng yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Chân Ái đứng dậy, tất cả tâm tư tập trung vào ngực trái của anh. Đầu mũi tên bị gỉ, lẫn lộn với vải áo nát bươm. Cô lấy bông gòn nhúng vào bát cồn, rửa vết thương giúp anh. Mới chạm vào cả người anh đã căng ra, cơ ngực thoáng chốc gồng lên, máu nhuộm đỏ cả khối bông.

Cô cắn răng không nhìn đến mặt anh, cúi đầu cầm bông sát trùng, ra sức lau vào chỗ vết thương sâu. Anh run lên lần nữa, bàn tay siết chặt chăn, đốt ngón tay trắng bệch, gân xanh nổi hết cả lên.

Tim Chân Ái run rẩy, tay lại rất ổn định, hơi nheo mắt, động dao cực nhanh, thoáng cái đã khoét vào bắp thịt bị thương của anh. Dưới tay cô, thân thể anh căng như dây cung bị kéo, có thể đứt bất cứ lúc nào. Chân Ái thật sự không dằn được, liếc nhìn anh, anh đau đến nỗi môi trắng bệch, môi sắp bị cắn nát, cau chặt mày, mồ hôi đầm đìa. Từng nhát dao như thế nữa sớm muộn anh cũng sẽ ngất vì đau.

Ngón tay Chân Ái thoáng đo đạc vết thương, thầm tính toán. Sau cơn đau, Ngôn Tố thấy cô ngừng lại, đưa mắt nhìn sang, tiếng nói đứt quãng nhưng ép mình bình tĩnh: “Anh không sao.”

Chân Ái không trả lời, bỗng nhiên cúi người xuống, dung miệng ngăn lại đôi môi tái nhợt ướt đẫm mồ hôi của anh, đầu lưỡi len vào quấn lưỡi anh. Nhưng dao phẫu thuật theo cổ tay cô vẽ thành một vòng. Cô mở to mắt, theo dõi mắt anh, miệng đặt lên môi anh, dốc sức mãnh liệt như muốn hút linh hồn anh ra.

Ban đầu Ngôn Tố còn mù mờ, còn đắm chìm trong cơn đau như nổ tung. Dần dần như đã hoàn hồn, ánh mắt cũng có tiêu cự, chỉ thấy ánh mắt cô gần trong gang tấc, đen nhánh tựa bông đem, yên tĩnh lạ thường. Trong nháy mắt anh quên mất đau đớn, thậm chí nhúc nhích đôi môi khô khốc, muốn đón chào cô theo bản năng.

https://thuviensach.vn

Mà sau khi cô cảm nhận được, đôi mắt đen loé một tia sáng, nhẫn tâm đâm lưỡi dao mỏng vào lồng ngực của anh, hai centimet, thủ pháp ổn định vẽ một vòng trên phần da thịt xung quanh đầu tên, gọn gàng dứt khoát.

Lưỡi dao nhấc lên, đầu mũi tên và vải vóc kèm với máu thịt bị kéo ra ngoài. Đôi mắt Ngôn Tố tối sầm, chỉ cảm thấy tất cả thần kinh đều đứt lìa vào khoảnh khắc kia, mút lấy môi cô thật mạnh theo phản xạ, Chân Ái đau đến mức suýt chút nữa ngã nhào. Thế nhưng một giây sau anh lại ý thức được hành vi của mình, nhanh chóng buông cô ra.

Cả người anh nhếch nhác bủn rủn đến cực hạn, vẫn không kêu lên thành tiếng, chỉ rít vài hơi, tim đập rất nhanh, nhưng hơi thở vô cùng chậm chạp, chịu đựng cơn đau từng chút một.

Sau phen hành hạ này, Chân Ái cũng mồ hôi nhễ nhại nhưng không dám lơi lỏng. Cô nhanh chóng đứng dậy, nhìn vết thương của anh căn bản đã khoét sạch sẽ, nhanh chóng rắc thuốc cho anh, cột băng cầm máu. Tất cả xong xuôi, cô mệt như chú cún mất nước. Vậy mà anh từ đầu đến cuối không kêu tiếng nào, yên lặng yếu ớt nhìn cô.

Chân Ái cúi người lại gần, ánh mắt anh lắng lặng ngước nhìn cô, trong trẻo lại ươn ướt. Cô vuốt mái tóc đẫm mồ hôi của anh, đôi môi kề vào mặt anh, nhẹ giọng dỗ dành: “Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút được không?”

Giọng anh khàn khàn: “Không muốn để em rời khỏi tầm mắt anh.”

Chân Ái nghẹn lời lần nữa, cô sớm nên biết bản tính anh cố chấp như thế. Cô không khuyên giải anh, lấy nước ấm từ nhà vệ sinh đến, lau người lau mặt cho anh, lại sửa sang bản thân một lượt.

Cô lo anh đau đớn khó chịu bèn nói chuyện để anh phân tâm: “Sao hử? Có một cô bạn gái biết múa dao, có phải ra ngoài khỏi phải sầu không?”

https://thuviensach.vn

Anh không còn sức lực nói chuyện, nhưng khoé môi khẽ nhếch lên, trong mắt lấp lánh ý cười.

Cô đắc ý hất hàm: “Bây giờ biết ưu điểm của em chưa?”

Anh vẫn nhìn cô cười. Chân Ái thấy môi anh khô nứt, nhớ đến cảnh anh đút cô uống nước, trong lòng manh nha, cầm một cốc nước ấm đến, miệng đối miệng đút cho anh. Có lẽ vì quá suy yếu, anh hiền lành nhu thuận hiếm có, rất ngoan rất nghe lời, mặc cô định đoạt.

Cô đút nước vào miệng anh từng chút từng chút, còn luyến tiếc rời môi, khẽ lắc đầu: “Không cho anh uống nhiều, chỉ thấm giọng thôi.”

Anh trả lời: “Được.”

Cô cúi đầu, thích anh yếu đuối như giờ phút này một cách khó hiểu, lại bổ sung một câu: “Còn môi nữa.” Nói xong hôi lên môi anh.

Ngôn Tố ngẩn ngơ nửa giây, bỗng cười: “Cách giảm đau của em rất hữu hiệu, anh rất thích.”

Chân Ái chớp chớp mắt: “Chỉ đối với anh thôi.”

“Đó là đương nhiên.” Anh nhướng mi, gương mặt tái nhợt có vẻ đẹp khác lạ, “Người khác không xứng.”

cô vui vẻ, cắn môi cười mãi, cọ cọ vài cái lên mặt anh, hít sâu vào một hơi, lẩm bẩm: “SA, em thật sự thích mùi hương của anh.” Giống như không đủ, cô lặp lại lần nữa, “Mùi trên người anh, em rất thích.”

Ngôn Tố lặng im, quyết định mình không thể lừa gạt và che giấu Chân Ái, cho nên nghiêm túc và thành khẩn nói: “Ái, thật ra cơ thể có mùi là vì lỗ chân lòng người tiết mồ hôi.”

https://thuviensach.vn

“Vì thết…” Chân Ái sa sầm mặt nhìn anh. Không phá hư không khí sẽ chết à.

Người nào đó vội giải thích: “Nhưng em đừng hiểu lầm, thật ra mồ hôi người không có mùi. Nhưng vi khuẩn trên da thay đổi cấu tạo hoá học mồ hôi, lúc này mới có mùi.” (Còn không bằng hiểu lầm.)

Anh thẳng thắng nhìn cô, rất chắn chắn: “Cho nên th ra em thích vi khuẩn trên người anh. Không phải anh.”

“…”

Nếu là cô gái khác sớm đã á khẩu rồi, nhưng…

Chân Ái sửng sốt một giây, hoàn toàn tỉnh ngộ gật đầu: “Như vậy à.” Cô vuốt ve thân thể Ngôn Tố, “Vậy ngày nào đó anh lấy ra cho em nghiên cứu đi. Em lấy mấy vạn loại vi khuẩn đặt trong nhà.”

Ngôn Tố: “Nhưng anh không ngửi thấy mùi trên người mình. Anh thích mùi của em.”

Chân Ái: “Vậy cũng lấy một chút của em ra.”

“Được.” Ngôn Tố gậtd đầu. “Nhưng phải tưới mồ hôi vào.”

“…”

Nói xong anh hơi cau mày lẩm bẩm: “Anh tôn trọng hứng thú của em, nhưng thật ra bản thân anh vô cùng ghét vi khuẩn. Không sạch sẽ, chẳng sạch sẽ chút nào.”

Anh nhíu mày yên lặng hồi lâu: “Ngoại trừ lợi khuẩn bifido.”

Chân Ái nằm nhoài bên cạnh, nghiêng đầu: “Còn có vi khuẩn axit lactic.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, đấy anh cũng thích… Nếu không thì không có sữa chua rồi.”

Chân Ái chống cằm, ngẩng đầu nhìn trời: “Am còn thích tụ cầu khuẩn vàng kim nữa, màu sắc thật đẹp.”

“Đừng bị vẻ ngoài mê hoặc, nó là vi khuẩn xấu.”

…

Hai người tán ngẫu hồi lâu, một giờ sau căn bản đã đi đến sự đồng thuận. Vi khuẩn bọn họ thích chung có 379 loại. Một mình Chân Ái thích 7137 loại, một mình Ngôn Tố thích không loại.

Sau khi Chân Ái liệt kê cái cô thích một lần, miệng lưỡi khô khốc uống một cốc nước thật to, sau đó phát hiện thế mà Ngôn Tố không hề ngủ, còn nghe rất say mê. Cô cảm thấy họ thật sự đã tìm được tình yêu đích thực của nhau. Nói xong chuyện vị khuanat, đề tài trở lại một vấn đề khắc mà họ cùng cảm thấy hứng thứ - vụ án.

Chân Ái nằm nhoài bên cạnh anh, hỏi: “Có phải vụ giết người này không chỉ có một hung thủ không?”

Ngôn Tố nghiêng mắt nhìn cô, không đáp hỏi ngược lại: “Em nhìn ra được từ đâu?”

“Em không biết hiện trường cô người mẫu chết thế nào, nhưng người dẫn chương trình bị giết quá kì quái, khác hẳn với mấy nạn nhân trước. Trong vụ bác sĩ, bị cúp điện mười mấy giây, hung thủ vừa nhanh vừa chuẩn vừa tàn nhẫn; trong vụ võ sĩ quyền anh, giết người trong phòng kín, hiện trường sạch sẽ, võ sĩ quyền anh không hề kịp phản kháng, hung thủ rất lợi hại rất mạnh. Nhưn vụ án của người dẫn chương trình, hiện trường bừa bộn, sợi dây siết chặt, đập đầu người dẫn chương trình vào cạnh bàn, quá lộn xộn. Em nghi ngờ không phải cùng một người.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố thản nhiên nhìn khuôn mặt tỏa sáng của cô, anh rất thích không khí thảo luận với cô như vậy, đợi cô nói xong anh mới khẽ mỉm cười: "Cách chết của người dẫn chương trình quyết định chỉ có một người có thể giết anh ta. Ái, hiện trường phạm tội đã nói rõ tất cả."

Cách chết? Hiện trường phạm tôi? Chân Ái kinh ngạc, sao cô lại không nghĩ đến nhỉ?

Có người cầm sợi dây siết chết người dẫn chương trình, mà vóc dáng anh ta rất cao, trên một mét chín. Trong nhóm phụ nữ có người mẫu cao nhất cũng không đến một mét tám. Về phần đàn ông, Ngôn Tố cao một mét tám tám, nhìn theo tiêu chuẩn của anh, quản gia cao một mét tám tám, nhà văn chừng một mét tám, luật sư… cao hơn người dẫn chương trình.

"Tại sao luật sư muốn giết người dẫn chương trình?"

"Hai khả năng, một là câu chuyện võ sĩ quyền anh từng cấu kết với bác sĩ hại chết một nữ sinh mà người dẫn chương trình kể. Anh ta nhắc đến có người giúp võ sĩ quyền anh kiện tụng tránh được tai ương ngồi tù và bồi thường lớn. Có thể năm đó tay luật sư đã giúp võ sĩ quyền anh thưa kiện. Anh ta cho rằng người dẫn chương trình là hung thủ, cho nên thay vì bị giết, không bằng giết người dẫn chương trình trước." Ngôn Tố thoáng ngừng lại, "Khả năng thứ hai, luật sư tin tưởng mật mã Caesar nhìn thấy trên đĩa lúc đầu: "Không giết người thì bị giết". Thấy người xung quanh liên tiếp chết đi, anh ta sợ, cho nên tùy cơ chọn người xuống tay."

Chân Ái cảm thấy bi ai thở dài: "Vì vậy hiện tại mọi người đều hoảng sợ, tranh nhau đi giết người à? Bây giờ người mẫu cũng bị giết, còn bị chết thảm như vậy. Chắc chắn mọi người sẽ càng hoản loạn hơn, người chết tiếp theo sẽ là ai?"

Ngôn Tố im lặng, ánh mắt sâu thẳm nhìn lên trần nhà. Những người còn lại sẽ không hoảng loạn nữa, có thể người sẽ chết cũng chỉ còn sót lại một.

https://thuviensach.vn

Chân Ái được Ngôn Tố dẫn dắt, làm tổng kết cho vụ án vừa rồi: “Người dẫn chương trình quá cao, chỉ có người chiều cao bằng anh ta hoặc cao hơn một chút mới nghĩ đến dùng sợi dây siết anh ta từ sau lưng. Trong nhóm người, chỉ có luật sư có chiều cao trội hơn, mới tỏa mãn điều kiện này. Quá trình gây án biểu hiện rõ tại hiện trường, anh ta siết cổ người dẫn chương trình, người dẫn chương trình giãy dụa kịch liệt nhưng cuối cùng vẫn tắt thở. Ls lo lắng người dẫn chương trình vẫn chưa chết, nắm đầu anh ta đập thật mạnh vào cạnh bàn. Nhưng trên người ls không bị văng máu, chắn hản là dùng chăn bông của người dẫn chương trình che chắn.”

Khóe môi Ngôn Tố khẽ nhoẻn lên: “Vừa hay, chúng ta nghĩ giống nhau.”

Nói “vừa hay, gì chứ, khiến tim cô đập thình thịch khó hiểu. Chân Ái dẩu môi, lườm anh một cái, tỉ mĩ suy tư một lượt vẫn còn thắc mắc: “Nhưng SA, tuy hiện trường vụ án người dẫn chương trình không giống những vụ trước, nhưng cũng tồn tại khả năng này: Cùng một hung thủ sẽ thể hiện đặc điểm và thông tin khác nhau trong một chuỗi vụ án liên hoàn.”

Trong mắt Ngôn Tố hiện lên ý cười: “Cho nên?”

Cô tách ngón tay giải thích: “A: Luật sư là hung thủ giết chết người dẫn chương trình. B: Hiện trường tử vong của người dẫn chương trình không có điểm tương đồng với mấy cái trước. Bởi vậy suy ra kết luận. C: Luật sư không phải hung thủ giết chết mấy người trước. Quá trình suy luận này là sai.”

“Ồ?” Aanh nhướng mày, sắc mặt tái nhợt, nhưng nhuốm vài phần vui thích. Nghe cô gái mình yêu mến tự phải từ bản thân luận chứng vấn đề bằng chuyên ngành anh yêu thích, trên đời này không có chuyện nào khiến anh cảm thấy thích thú hơn, biết rõ còn cố hỏi: “Tại sao sai?”

https://thuviensach.vn

Chỉ đơn thuần là anh thích nghe chính miệng cô nói ra những chuyện anh nghĩ trong lòng. Tựa như ngẫu nhiên gặp gỡ, tựa như trùng hợp, một lần lại một lần luôn cho anh niềm ngạc nhiên bất ngờ, trăm lần không sai.

“Bình thường, mọi người nhìn thấy hiện trường giết người có chỗ tương tự thì sẽ theo ấn tượng ban đầu cho răng đó là vụ án giết người hàng loạt; còn nếu là ngược lại thì sẽ cho rằng không phải là cùng một hung thủ. Nhưng đây là nhận định sai lầm. Hiện trường giết người có điểm giống nhau hay không, và có phải là giết người hàng loạt hay không, giữa hai vấn này tuyệt đối không tồn tại mối liên hệ tương quan.” Cô chống má, rất nghiêm túc: “Anh xem, nếu em là hung thủ, em có mưu tính trước, thế là em gọn gàng lưu loát giết vài người. Nhưng không thể cam đoan lúc em tự dưng nảy sinh ý định giết người dẫn chương trình vẫn ổn thỏa như vậy.”

Ý cười nơi đáy mắt Ngôn Tố lẳng lặng rạng rỡ thêm, vui thích mà thỏa mãn, bổ sung một câu: “Trên logic học việc này phạm vào sai lầm suy luận vô can và nhảy cóc luận chứng. Đây cũng là lý do tại sao anh chưa từng xem vụ án thi nhau xuất hiện này là giết người hàng loạt, mà phân tích từng người một. Mấy vụ án trước đó thật sự không thể loại bỏ kẻ tình nghi là luật sư.”

Chân Ái nằm nhoài bên cạnh anh, nghe lời này đột nhiên vui vẻ. Cô thật thích tính cách nghiêm cẩn và chuyên nghiệp của anh. Trong mắt cô, chỉ có đàn ông như vậy mới được khen là gợi cảm. Cô diễn viên nói gì mà “đàn ông hư hỏng càng khiến phụ nữ thích”, đó là lời nói vô cùng không có logic!

Cô bất giác nhích lại gần anh, rất nhẹ sợ chạm vào vết thương của anh. Kề sát với một tư thế thoải mái rồi mới mời anh: “Vậy chúng ta cùng nhau phân tích từng người một đi. Bắt đầu từ bác sĩ trước, hung thủ giết bác sĩ, kéo anh ta xuống bàn ăn trong mười mấy giây tối om. Võ sĩ quyền anh và cg bên cạnh không hề hay biết, quả thực là không có khả năng phạm tội.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nghe thấy, chống người ngồi dậy, Chân Ái lập tức đỡ anh: “Sao thế?”

“Phối hợp với em!” Anh ngồi trên sofa, hơi yếu ớt dựa vào tấm đệm, ánh mắt sáng quắc. “Anh là bác sĩ, em suy nghĩ xem phải làm sao mới có thể giết anh trong mười mấy giây mà thần không biết quỷ không hay.”

Dùng cách suy nghĩ của hung thủ ư? Chân Ái cảm thấy kích thích, tim đập nhanh khó hiểu, càng lúc càng thấy hào hứng. Nhưng trước khi sắm vai hung thủ, theo bản năng cô lo lắng Ngôn Tố sẽ bị lạnh, cố ý đắp chăn bông lên chân anh. Cô cẩn thận phủ vạt chăn lên chân anh, lại nhẹ nhàng kéo sát lên cổ anh. Ngôn Tố có phần ngơ ngác, vẫn chưa quen cô dịu dàng chu đáo như vậy, như vừa nhớ lại đáy lòng liền cười.

Có điều một giây sau, nét mặt cô thay đổi, lập tức tiến vào trạng thái: “Nếu em giết anh, phương pháp rất đơn giản. Dùng khăn ăn quấn lấy dao phẫu thuật đâm vào tim là xong. Nhưng mà…” Cô khẽ híp mắt, trước mắt hiện ra tình cảnh phòng ăn khi đó. Bác sĩ ngồi giữa cô dạy trẻ và võ sĩ quyền anh, sau chiếc ghế là tượng sáp. “Nhưng người chết sẽ ngã xuống, nên vào ghế và tượng sáp, tạo nên tiếng động lớn, có lẽ sẽ va phải những người bên cạnh. Vậy, làm sao em giết anh trong im lặng rồi kéo anh xuống gầm bàn chứ?”

Chân Ái chau mày, ngốn ngang trăm mối. Cô nhìn về phía Ngôn Tố, bỗng ôm vai anh: “Lẽ nào sau khi giết anh, em nhanh chóng ôm anh, giống như ôm công chúa vậy sao?”

Ngôn Tố nhoẻn cong khóe môi. Chân Ái lườm anh, trách anh không chú tâm, trong đầu tiếp tục phân tích. Cô chạm vào đầu anh, lẩm bẩm một mình: “Trong bóng tối em không nhìn thấy vị trí trái tim anh, dĩ nhiên phải dùng tay dò tìm trước.”

https://thuviensach.vn

Trong khi nói chuyện, ngón tay thon thả rất nhẹ, rất nhẹ lần đến ngực trái của Ngôn Tố. Bởi vì bận tâm đến vết thương của anh, cô chỉ chạm nhẹ nhàng như đánh đàn piano trước ngực anh, bỗng cảm thấy ngực nóng ran, đau đớn biến mất, thay thế bằng cảm giác ngứa ngáy râm ran đầy kích thích không biết làm thế nào.

Cô quả là thuốc giảm đau tốt nhất. Anh phân tâm một giây, suy nghĩ lại bị tiếng nói cô kéo về: "Lần sờ ngực anh, hành động kỳ lạ như thế sao anh không mắng em? Lúc em giết anh không kêu cứu? Tại sao không kêu đau…"

Lời còn chưa dứt, trong đầu Chân Ái hiện lên một tia sáng, gần như là theo phản xạ có điều kiện: "Bởi vì miệng anh bị bịt rồi."

Trước mắt đột nhiên hiện lên cachr cô khoét đầu mũi tên cho Ngôn Tố trước đó không lâu. Anh đau đến mức toàn thân căng cứng, nhưng cô chặn miệng anh lại, cho dù trong cổ anh cất lên tiếng rên rỉ nặng nề, nhưng vẫn bị nụ hôn sâu của cô hút hết.

Chân Ái kinh ngạc trợn to mắt: "Người giết anh ta là phụ nữ!"

Chỉ có phụ nữ mới có thể hôn môi anh ta, khiến anh ta không cất lên được bất cứ âm thành nào. Chỉ có phụ nữ mới có thể thân mật chạm vào lồng ngực của anh ta mà không khiến anh ta bài xích.

Ngôn Tố khẽ cười, không hề keo kiệt khen ngợi: "Ừ, khá lắm."

Chân Ái rất kinh ngạc với phát hiện của bản thân, nhưng nghĩ đến vấn đề kế tiếp, lại không hiểu: "Nhưng trong không gian chật hẹp như vậy, với tình huống không đụng phải người bên cạnh, tượng sáp và chiếc ghế, đàn ông ôm thi thể bác sĩ xuống gầm bàn còn khó, phụ nữ muốn làm việc này còn khó hơn."

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố thấy cô gặp phải góc chết, liền vuốt tóc cô: “Ái, vừa rồi em còn nói đừng phụ thuộc vào ấn tượng ban đầu.”

Đừng phụ thuộc ấn tượng ban đầu? Ý của nhưng lời này là… Cô vừa được chỉ điểm, thông suốt ngay tức thì. Bởi vì hung thủ là phụ nữ nên vụ giết người này mới trở nên vô cùng đơn giản.

Cô mỉm cười: “Em biết rồi. Bây giờ chúng ta trở lại hiện trường ban đầu đi.”

Cô buông anh ra, nhảy xuống sofa, ngồi xổm bên cạnh chân canh, ngửa đầu nghiêm túc và hưng phấn nhìn anh. Anh đột nhiên phát hiện đều không ổn, muốn ngăn cản nhưng cô đã bắt đầu nói: “Giết anh rồi kéo anh xuống đất rất phần phức. Không bằng, anh xuống gầm bàn tìm em.”

Cô nghiêng đầu, giọng điệu lười nhác lại ngây thơ, mang theo chút ý trách móc. Cô rất nhập vai, mà anh cũng thế. Cúi đầu nhìn cô ngồi giữa hai chân mình như vậy, anh thật sự có nỗi kích động muốn nghe lời cô trượt xuống sofa hôn cô.

Cùng lúc đó bàn tay nhỏ bé mềm như không xương luông vào ống quần anh, men theo chân anh lần lên trên, tê tê như bị điện giật. Ngôn Tố ngạc nhiên nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt cô đen láy như quả nho, khuôn mặt trắng ngần ngây thơ vô hại đẹp đến mức khiên người ta không rời mắt được. Rõ ràng tay làm động tác cám dỗ người khác nhưng mặt lại không hề mang vẻ suồng sã hay dụ dỗ, ngược lại rất nghiêm túc thâm dò. Hai mặt đối lập đó hiện lên trên gương mặt cô chính là sự cám dỗ mãnh liệt nhất.

Cô không phát giác Ngôn Tố đang đỏ mặt. Anh cảm thấy bụng như có lửa, nóng ran, nơi nào đó của thân thể như dây cung thức tỉnh, nóng ruột khó kiềm nén, lập tức căng thẳng.

Nhưng mà nói, trời ạ, anh thật thích kiểu vuốt ve thân mật này. Trong không gian có hạn của ống quần, chỉ có tay cô dịu dàng vuốt ve chân anh,

https://thuviensach.vn

riêng tư mà thân mật khiến anh mê mẩn.

Lúc anh do dự có nên ngăn cản cô không thì tay cô dừng lại. Ban đầu Chân Ái chỉ trình diễn tượng trưng lại quá trình nữ hung thủ dụ dỗ nạn nhân xuống gầm bàn. Nhưng bàn tay nhỏ bé liền chạm phải làn da mịm màng, và cả cơ chân trơn láng của anh. Thân thể ấm áp, cánh tay mảnh khảnh của cô kề sát vào chân anh, thân mật biết máy! Cô như bị nghiện, quỷ thần xui khiến cô muốn ôm lấy anh.

Lòng dạ Chân Ái nóng ran, lấy lại bình tĩnh, nhìn anh rồi tiếp tục: “Em ở bên dưới ra ám hiệu cho anh. Vậy nên anh chủ động chui xuống gầm bàn.”

Ngôn Tố nhìn cô chằm chằm, im lặng trong khi tim đập như trống vỗ. Cô chậm rãi thu tay về, đứng dậy quỳ lên sofa, bàn tay nhỏ bé đưa đến cổ anh, vòng ra sau gáy anh, kề sát vào môi anh: “Anh xuống gầm bàn hẹn hò với em. Chúng ta hôi môi điên cuồng và nhiệt liệt, tay em lần lên ngực anh, đương nhiên anh không để ý bởi vì đây là cử chỉ vuốt ve thân mật.” Cô kiêng dè vết thương của anh, tay cô chỉ đặt hờ trên bả vai anh. “Nhưng lúc anh thả lỏng nhất, em nhắm vào vị trí ngực anh, cầm dao đâm vào tim anh mà anh không kêu được tiếng nào, cứ chết đột ngột như vậy.”

Ngôn Tố hơi mím môi, bình tĩnh điều chỉnh hơi thở. Chân Ái nói xong, lập tức buông anh ra, vẻ mặt hưng phấn và mong đợi, như đứa trẻ đợi khen ngợi: “Thế nào? Thế nào? Em nghĩ đúng không?”

Ngôn Tố sững sờ, hồi lâu mới lúng túng ho khan, giọng nói hơi khàn: “Rất đúng. Hung thủ là phụ nữ, nhưng phải loại trừ phụ nữ.”

Bốn người phụ nữ, loại trừ thế nào? Chân Ái ôm chân ngồi trên ghế sofa, nhớ lại tình hình lúc đó từng chút một, vị trí mỗi người, tình trạng thi thể… Nghiền ngẫm một lượt, cô sắp xếp rõ ràng: “Thi thể bác sĩ không có bất cứ nơi kỳ lạ nào khiến người khác chú ý. Nếu là cô diễn viên, lớp trang điểm đậm và son của cô ta sẽ để lại dấu vết ngoài miệng bác sĩ, chúng ta ở

https://thuviensach.vn

đấy sẽ nhìn ra điểm khác thường.” Nói đến đây, cô ngước mắt nhìn Ngôn Tố, ánh mắt anh mang theo khích lệ, ý bảo cô tiếp tục. “Sau đó là cô hầu gái, cô ta ngồi ở cuối bàn, nếu cô ta bò đến bên cạnh bác sĩ theo đường gầm bàn, cách này không an toàn lắm. Trên đường có thể đụng vào chân người khác, cho nên cũng không phải cô ta.”

“Bác sĩ chủ động chui xuống gầm bàn vì anh ta biết người kia là ai, giữa hai người có hành vi thân mật ngầm. Nếu là cô dạy trẻ, cô ta ngồi bên cạnh bác sĩ, nếu muốn hôn anh ta thì không cần thiết chui xuống bàn. Dùng cách này sẽ khiến bác sĩ cảm thấy đột ngột lại kỳ lạ, nỗi kinh ngạc và tốc độ phản ứng của anh ta phải tốn vài giây.”

Hoá ra vụ án không khả năng giải quyết lại trở nên đơn giản trong nháy mắt.

“Chỉ có cô người mẫu không trang điểm ngồi chếch phía trước anh ta.”

Chân Ái vốn cảm thấy những vụ án này là một nùi tơ, nhưng dưới sự dẫn dắt và chỉ điểm của Ngôn Tố, chỉ trong chốc lát đã dễ dàng giải quyết vụ án mạng của bác sĩ và luật sư.

Cô rất tò mò với vụ giết người trong phòng kín của võ sĩ quyền anh, cho nên hỏi: “Cái chết của bác sĩ đã rõ rồi, võ sĩ quyền anh thì sao?”

Ngôn Tố vừa định cất lời, Chân Ái ngăn lại: “Khoan nói đã, em tự suy luận.” Cô khoanh tay, ngồi trên sofa trầm tư.

Võ sĩ quyền anh chân hướng ra cửa, đầu hướng cửa sổ, không đánh trả cũng không có phòng bị, đứng gần cửa bị người nào đó sử dụng vũ khí sắc bén đập nát đầu từ chính diện. Trở lại hiện trường ban đầu, chắc chắn là hung thủ gõ cửa, đi vào đối mặt với võ sĩ quyền anh nói gì đó, sau đó đột ngột tấn công giết anh ta. Sao hung thủ kia có thể biến mất trong nháy mắt được?

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nhìn thấu tâm tư của cô, ôm cô tới bên mình, khẽ khàng nhắc nhở: “Khoan suy nghĩ đến phòng kín, cũng đừng suy nghĩ hung thủ đi đâu. Phân tích thủ đoạn giết người trước, biết rõ chuyện này là được.”

Chân Ái nghe theo, vứt vấn đề phòng kín sang một bên. Có tham khảo vụ án mạng của bác sĩ khi nãy, suy luận bước đầu tiên trôi chảy: “Lần này em cũng nghĩ như trước, khả năng phụ nữ gây án khá lớn.”

“Tại sao?”

Tay anh khoác lên vai cô, vô thức quấn lấy từng lọn tóc mềm mại của cô. Cô hoàn toàn không để ý tới hành động nhỏ của anh, suy luận say mê: “Khi đó hơn nửa đêm, đã có hai người chết. Mọi người ngoài mặt không nói, trong lòng đều có phòng bị. Còn có mật mã giết người của tổ chức ở đó. Nếu một người đàn ông đi gõ cửa phòng võ sĩ quyền anh, anh ta sẽ không cảnh giác sao? Anh ta luyện đấm bốc, tính cảnh giác và tốc độ đều khỏi phải nói, sát thủ phái nam đến chỗ anh ta sẽ chẳng có lợi ích gì. Cho dù giết anh ta, tất nhiên sẽ để lại dấu vết vật lộn và phản kháng. Ngược lại là phụ nữ, đoán chừng anh ta không nghĩ đến hung thủ là phụ nữ.”

“Ừ.” Anh cầm sợi tóc cô lên nghịc, trông hơi phân tâm. “Đây là cách hung thủ tiếp cận nạn nhân nhưng việc giết chết nạn nhân có phải có mâu thuẫn không?”

Đây cũng là nghi ngờ của Chân Ái. Cô tuỳ tiện túm lấy phần tóc rơi bên tai, cau mày: “Em cũng cảm thấy mâu thuẫn, bất kể hung khí cứng rắn bao nhiêu, một người phụ nữ đánh chết võ sĩ quyền anh trong một cú thì phải dồn lực cực mạnh. Lẽ nào cô ta tập thể hình?”

“Em nói xem mấy người phụ nữ này, người nào trông giống tập thể hình?”

Chân Ái hậm hực cúi đầu: “Chẳng ai cả.” Lại nói thầm, “Vụ này không thể suy ngẫm, hung thủ biến ra hung khí cứng rắn mạnh mẽ từ đâu? Giấu

https://thuviensach.vn

trên người à? Lúc cô ta cầm hung khí võ sĩ quyền anh sẽ lập tức cảnh giác. Tại sao anh ta không phản kháng? Quá kỳ lạ.”

Ngôn Tố vò tóc cô, khích lệ. “ Trên vấn đề hung khí, em nghĩ rất đúng. Bất kể hung thủ cầm trong tay hay là lấy ra từ quần áo cũng sẽ khiến võ sĩ quyền anh phòng bị. Đây cũng là điểm lý thú nhất trong vụ án này.”

Chân Ái nghiêng đầu nhìn anh, lý thú ư?”

“Tất cả nhưng vẫn đề xoay quanh hung khí đều rất kỳ lạ. Cách lấy ra quái lạ, cách biến mất cũng quá lạ. Chúng ta đã lục soát từng phòng một. Hung khí đã đi đâu?” Cô chợt loé lên sáng ý: “Vứt ra ngoài cửa sổ?”

“Không có.” Ngôn Tố khẳng đinh. “Lúc kiểm tra phòng anh lưu ý, cửa sổ đều khoá. Anh đã cố ý kiểm tra thảm bên cạnh cửa sổ, không có dấu vết mưa tạt vào. Cửa sổ đều theo hướng Đông Nam, khi đó gió thổi hướng Đông Nam. Nếu cửa sổ mở ra nhất định mưa sẽ tạt vào.”

Chân Ái thầm khen ngợi suy nghĩ thấu đáo và khả năng quan sát kinh người của anh lần nữa. Lúc đó đoán chừng không ai nghĩ đến điểm này. Nhưng đã như vậy, vấn đề lại vòng trở về: “Làm thế nào mà hung khí khi không lại biến mất như vậy?”

“Từ trước đến nay không tồn tại chuyện khi không biến mất.” Ngôn Tố nhoẻn khoé môi, mang chút ý cười. “Hung khí không bị vứt đi, trong phòng cũng không có, vậy chỉ có một khả năng, giấu trong người hung thủ.”

Chân Ái lắc đầu: “Căn cứ vết lõm trên đầu võ sĩ quyền anh, thứ đập vào đầu anh ta có đường kính ít nhất mười lăm centimet. Có lẽ là búa to. Nhưng ngoại trừ anh ra, mọi người đều cởi áo khoác trong phòng, tuy quần áo không bó sát người nhưng cũng không giấu được đồ lướn như vậy.”

Ngôn Tố: “Chúng ta không chú ý bởi vì hung thủ giấu ở nơi dễ phát hiện nhất.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái nghiêng đầu nhìn anh, tỏ vẻ đau thương: “S.A., em thật sự không nhìn ra. Hung khí gây án không thể giấu trên người được! Đừng úp mở, rốt cuộc là ở đâu?”

Ngôn Tố thấy cô sốt ruột, càng thong thả: “Nếu như nói thẳng cho em biết thì suy luận sẽ trở nên tẻ nhạt mất.”

Chân Ái sầm mặt, nếu không phải anh bị thương thì thật sự muốn đạp anh một phát.

“Khoan nghĩ chuyện này đã, nói thử cách nhìn của em về mấy người phụ nữ này xem.”

“Hử?” Chân Ái hơi xấu hổ, “Em không chú ý…”

“Biết em chậm chạp mà.”

Cô dốc hết sức: “Cô hầu gái nhút nhát dè dặt, lại cẩn thận chu đáo. Cô người mẫu có nghề nghiệp rất thời thượng như lại khiêm tốn bảo thủ, không trang điểm cũng không ăn mặc hở hang như cô diễn viên. Cô diễn viên thì ngược lại, vô cùng phóng khoáng. Cô dạy trẻ hay sợ hãi, có khi lại rất bình thản.”

“Có chú ý thái độ của người khác đối với mấy người phụ nữ đó không?”

“Người dẫn chương trình rất thích phụ nữ, nhất là phụ nữ dáng vóc đầy đặn như cô hầu gái và diễn viên. Kiểu như em và cô dạy trẻ thì không thích lắm. Đặc trưng dáng vóc của cô hầu gái rất rõ ràng, anh ta niềm nở với cô ta nhất, tiếp theo là cô diễn viên.”

“Ừ.” Ngôn Tố gật đầu, vịn vào eo cô, an ủi: “Đừng buồn, anh thích kiểu như em.”

Chân Ái: “…” Trong đầu anh toàn nghĩ gì thế này?

https://thuviensach.vn

Đột nhiên không đứng đắn thật khiến cô trở tay không kịp. Cô véo nhẹ vào mu bàn tay anh, nhưng không đẩy ra, ngược lại nhích về phía bên cạnh anh một chút, tiếp tục. “Quá kì lạ, “hàng họ” của cô người mẫu còn hơn cả cô diễn viên, gần giống với cô hầu gái, nhưng người dẫn chương trình rất hờ hững với cô ta. Mỗi lần cô diễn viên nói chuyện, người dẫn chương trình đều cười khúc khích phụ hoạ. Nhưng cô người mẫu lại không được đãi ngộ như vậy.”

Ngôn Tố khẽ cười: “Có thể cô người mẫu không có vẻ nữ tính.”

Chân Ái nhướng mày, Ngôn Tố mà lại nói từ này ư: “Vẻ nữ tính? Anh cũng biết à? Anh nói khiểu phụ nữ nào mới có vẻ nữ tính?”

Ngôn Tố sững người, vuốt mũi, nói mơ hồ: “Anh cũng không biết rõ. Nhưng hẳn là trên người phụ nữ toát lên sức quyến rũ thu hút phái nam muốn làm tình.”

Chân Ái gật gù như giác ngộ, cảm thấy lời giải thích của Ngôn Tố rất chính xác, tròng mắt xoay chuyển: “Vậy anh cảm thấy trong nhưng người phụ nữ trên đảo, người nào có vẻ nữ tính?”

Ngôn Tố nhíu mày, cảm thấy cô lại trở nên ngốc rồi: “Căn cứ định nghĩa của anh về phụ nữ, còn phải hỏi sao?”

Chân Ái mím môi cười: “Lần gần đây anh cảm thấy em có vẻ nữ tính là lúc nào?”

Ngôn Tố đem vấn đề này trở thành đầu đề, nên không e dè, rất thành thật: “Trong phòng tắm, lúc anh vuốt ve em. Em khẽ rên một tiếng bên tai anh.”

Chân Ái sửng sốt trọn vẹn ba giây, đỏ mặt tía tai giải thích: “Nói nhảm, em hoàn toàn không phát ra tiếng.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không ý thức được cô xấu hổ, sửa sai cho cô: “Ái, lúc đó em thật sự khẽ rên một tiếng. Với lại…” Anh hơi xấu hổ, “Anh thấy rất êm tai, anh rất thích.”

Chân Ái muốn phản bác cũng không nói thành lời, xấu hổ đến mức mặt sắp bốc cháy, lại được khen ngợi khiến lòng dạ sục sôi. Cô chợt kéo tấm chăn trên người Ngôn Tố qua, che lên mình, hừng hực như chui vào lò hấp.

Ngôn Tố chọc eo cô: “Chăn bông này không phải đắp cho anh sao?”

Chân Ái chui ra, đỏ mặt quấn kỹ anh, chuyển đề tài: “Cô người mẫu sao lại không có vẻ nữ tính, có phải vì cô ta quá bảo thủ hay không? Che kín mít, cổ áo dựng cao còn đeo khăn quàn cổ?”

“Ban đầu anh không cảm thấy cô ta có gì bất thường, sau đó lại nghĩ, cô ta vẫn đeo khăn quàng cổ đơn giản vì nơi đó có dấu vết không che được.” Ngôn Tố khẽ ho, nuốt cổ họng.

Chân Ái nhìn chằm chằm, lấy khối cầu tròn trên cổ anh lăn một vòng rồi im lìm. Cô không dằn được đưa tay đến, che lên yết hầu của anh: “Tại sao nói gọi là mảnh táo Adam, thất đáng yêu. Anh cử động nữa đi.”

Ngôn Tố nghe theo nguyện vọng của cô, nuốt cổ họng lần nữa. Cách làn da nóng hổi, yết hầu cứng rắng căng tròn của anh lăn một vòng trong lòng bàn tay cô như con chuột đồng nhỏ đáng yêu.

Cô lưu luyến rút tay lại: “Ý của anh là cô người mẫu có yết hầu? Không thể nào, làm sao phụ nữ có thể mọc…” Chân Ái nói được giữa chừng thì kinh sợ, “Cô người mẫu là nam?”

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn cô: “Ái, tốc độ phản ứng của em nhanh quá.”

“Bởi vì cô ta không có vẻ nữ tính, bởi vì cô ta ăn mặc bảo thủ anh liền nghi ngờ cô ta là nam giới?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố lắc đầu: “Em đảo lộn thứ tự rồi. Anh nghi ngờ cô ta là đàn ông sao đó mới nhân ra cô ta ăn mặt như vậy là để che giấu đặc phù phái nam. Hôm đó lúc phát hiện thi thể tay đua trên thuyền, cô diễn viên nói dáng vóc cô hầu gái như vậy quá nóng bỏng, không làm việc đàng hoàng. Anh cảm thấy cô ta đang nói cô người mẫu. Anh không xem chương trình giải trí, nên không phát giác điểm bất ổn. Sau đó hỏi người khác mới biết, người mẫu trên sân khấu chữ T thường có vóc dáng cân xứng, không giống cô người mẫu, tỷ lệ ngực và mông quá lớn.”

Chân Ái cảm thấy chi tiết kiểu này cũng có thể bị anh phát hiện, quả thật không thể tưởng tượng nổi: “Ý của anh là, hung khí của hung thủ giấu trong người, người khác không phát hiện, cho rằng rất tự nhiên. Bởi vì… cô người mẫu không có cặp ngực vĩ đại, mà là cất giấu hai, hoặc là một quả cầu sắt rỗng ruột?”

“Chuyện này đã giải thích được vết thương trên đầu võ sĩ quyền anh.”

Chân Ái kinh ngạc đến mức không hồi phục nổi tinh thần, ôm trán, chậm rãi lắc đầu, vừa suýt xoa vừa không thể tin nổi: “Vậy mà anh lại có thể nghĩ đến chuyện này. Sao anh làm được thế?”

Ngôn Tố nhướng mày, kiêu căng chẳng để ý đến: “Rất đơn giản. A: Thứ đập đầu võ sĩ quyền anh thành vết lõm hình tròn có trọng lượng rất nặng và thể tích không nhỏ. B: Không ai mở cửa sổ, phòng vệ sinh chỉ có bồn cầu giật nước cũ kỹ. C: Tìm khắp nơi không thấy hung khí, nhưng chúng ta không soát người. Kết luận: Hung khí giấu trong người. Hoặc hung thủ còn muốn tiếp tục gây án, hoặc hung thủ sợ vứt hung khí sẽ khiến người khác chú ý. Cô ta không thể đột nhiên thiếu một bên ngực đúng không? Trong vụ án võ sĩ quyền anh, hung thủ dễ dàng tiếp cận anh ta, đây là đặc thù của phái nữ. Sức mạnh nghìn cân đập vỡ đầu anh ta, đây là dặc thù của đàn ông. Cho nên… Anh chỉ thong qua những thứ đã biết suy ra thứ chưa biết mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái há hốc miệng, tâm phục khẩu thục. nghe anh phân tích, vụ án đơn giản như chuyện cỏn con, nhưng không có mắt quan sát và tư duy của anh thì phải thêm mấy người mới nghĩ ra được.

“Thảo nào, khi nãy còn nói hung thủ cầm hung khí nhất định sẽ khiến võ sĩ quyền anh cảnh giác. Nhưng nếu cô người mẫu sờ ngực mình ngay trước mặt võ sĩ quyền anh, đoán chừng anh ta sẽ ngẩn người, có lẽ còn quay đầu né tránh. Đây là thời cơ giết người tốt nhất cho “cô nàng” người mẫu. Nhưng sao người mẫu có thể biến mất khỏi hiện trường trong nháy mắt được?”

Ngôn Tố khẽ cười: “Ái, trong nhiều loại hình giết người trong phòng kín, có một loại gọi là tâm lý phòng kín, có nghĩa là hung thủ khiến người khác cho rằng đây là giết người trong phòng kín. Em nghiêm túc nghĩ xem, tại sao lúc đó tất cả đều cho rằng đây là phòng kín?”

“Trong khoảnh khắc võ sĩ quyền anh bị giết, tất cả mọi người đều ở ngoài cửa, chúng ta cũng nhìn thấy không ai mở cửa phòng.”

“Dựa vào đâu em phán đoán võ sĩ quyền anh chết vào thời gian đó?”

Chân Ái không hiểu: “Tiếng kêu thảm thiết của võ sĩ quyền anh.”

Ngôn Tố: “Đây chính là mấu chốt của phòng kín.”

“Lúc đó người cất tiếng kêu thảm thiết không phải là võ sĩ quyền anh à?”

“Thục ra chúng ta chư từng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của võ sĩ quyền anh. Nhưng suy nghĩ của con người có quán tính, sẽ căn cứ theo hoàn cảnh xung quanh, tự động quy chụp tiếng hét kia là của võ sĩ quyền anh. Kế bên phòng võ sĩ quyền anh chính là phòng cô người mẫu và cô dạy trẻ. Mọi người hoàn toàn cho rằng phòng hai cô gái kia sẽ không thể vang

https://thuviensach.vn

lên tiếng hét thảm thiết của đàn ông. Ngoài ra hành lang vòng cung ở nơi này có thể thay đổi sóng âm thanh, không đi thẳng."

Chân Ái không ngờ cái gọi là phòng kín lại đơn giản như vậy: "Người mẫu giết người, khoá cửa lại, chạy về phòng mình, kêu lên thảm thiết với giọng đàn ông à?"

Trong thoáng chốc cả vụ án được rút tơ bóc vỏ, tháo gỡ sạch sẽ. Chân Ái cảm thán: "Người mẫu thật lợi hại. Chuẩn bị đầy đủ, lên kế hoạch từng bước không chê vào đâu được. Ban đầu nguỵ trang, giấu vũ khí giết người trong người nhiều ngày như vậy mà không ai phát giác, không ai nhìn ra sơ hở. Gã dùng vẻ bề ngoài của phụ nữ làm lá chắn, giết bác sĩ, lại bất ngờ lấy hung khí từ trong ngực đánh võ sĩ quyền anh không kịp phòng ngự. Còn có thể dùng giọng đàn ông tạo ra một vụ giết người trong phòng kín. Gã quá lợi hại."

Nếu không phải gặp Ngôn Tố, chắc chắn không ai nghi ngờ gã. Càng cừ khôi chính là Ngôn Tố, cũng chỉ có người nhạy bén như anh mới có thể nhìn ra.

Ngôn Tố cúi đầu nhìn Chân Ái: "Người mẫu đúng là hao hết tâm tư. Ban đầu anh cũng cảm thấy giả trang rất kỳ dị. Nhưng bởi vì gã ra tay với em, anh càng chắc chắn hơn."

"Tại sao?"

Ngôn Tố hơi thít tròng mắt: "Trong nhà vệ sinh em đụng phải cô dạy trẻ và người mẫu, có lẽ gã nghĩ em đã thấy gì đó, phát hiện ra gã không phải là phụ nữ."

Chân Ái ngờ nghệch: "Gã hiểu lầm rồi, em chẳng thấy gì cả."

Nhưng trong lòng cảm khái, cách đối xử khác biệt của người dẫn chương trình, lời châm chọc của nữ diễn viên, lời xin lỗi bất ngờ ở nhà vệ

https://thuviensach.vn

sinh, chuyện có vẻ tự nhiên như vậy, chuyện bình thường như vậy nhưng trong mắt anh tất cả đều là dấu vết, xâu chuỗi từng cái lại.

Chân Ái nhích lại gần Ngôn Tố: “Nguyên nhân tay người mẫu giết họ là gì?”

Ngôn Tố hờ hững trả lời: “Chính là câu chuyện người dẫn chương trình nói, có lẽ người mẫu là người yêu của cô gái bị võ sĩ quyền anh làm nhục. Vừa rồi nghe thấy người bên ngoài nói chuyện, gã luật sư muốn nhốt mình trong phòng, có lẽ anh ta chột dạ.”

Chân Ái bỗng nhiên hiểu ra. Ngôn Tố nhắc nhở mọi người ở trong phòng, đừng ra khỏi cửa. Người mẫu dám đi ra đơn giản vì gã là hung thủ. Chỉ có điều…

“Nhất định gã đã chuẩn bị giết luật sư, nhưng giữa chừng lại bị giết.” Nói đến đây, Chân Ái thoáng run lên: “gã chết thảm như vậy, là ai giết gã?”

Ngôn Tố trầm lặng nhìn cô không nói lời nào. Nếu như nói lúc trước trong lòng anh hoài nghi 90% là Arthur, vậy cách chết của Người mẫu đã bổ sung 10% còn lại. Arthur đang ở trong lâu đài này. Nhưng không cần nói cho Chân Ái biết nguyên nhân cái chết của người mẫu, anh thờ ơ nói: “Có lẽ luật sư phản công giết gã, có lẽ sát thủ của tổ chức giết gã.”

Chân Ái không nghi ngờ cách nói của Ngôn Tố, hơi thổn thức: “Người mẫu cũng chỉ báo thù vì tình yêu, lại rơi vào kết cục đông lạnh vỡ thành mảnh vụn, quả là một người đáng thương.”

“Anh không cho là vậy.” Ngôn Tố chợt u ám, giọng nói đanh lại. “Nếu là báo thù thì sao phải làm hại em? Nhân danh báo thù vì người yêu mà có thể tuỳ ý cướp đi sinh mạng của người khác, lại sợ tội lỗi của mình bị phơi bày trước ánh sáng. Chỉ vì nghi ngờ lại đẩy em vào nhà kho đông lạnh. Người như vậy không đáng được thương hại. Giết người là giết người, gã không xứng với lý do chính đáng như nhân danh tình yêu.”Chân Ái sửng

https://thuviensach.vn

sốt, không ngờ anh tức giận đến vậy. cô biết anh không giận cô, mà giận bởi chuyện cô bị thương trước đó không lâu, liền nhẹ nhàng tựa vào vai anh, nhỏ giọng nói: “Được rồi, em biết gã giết người là hoàn toàn không đúng.” Cô mềm lòng: “Võ sĩ quyền anh đã chết còn có vợ. Người mẫu cũng phá hủy tình yêu của người phụ nữ kia. Từ người bị hại biến thành hung thủ, gã biến mình thành người gã từng căm hận nhất.”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.5

Type: Thảo Thảo

Sắc mặt Ngôn Tố thả lỏng đôi chút, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại trên vai mình, vừa định nói gì đó thì bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng vang tương tự với tiếng súng. Hai người trong phòng bình tĩnh khác thường, thậm chí không nhìn nhau mà không ai bảo ai nhìn lên đồng hồ treo tường trong phòng, lúc này đã là sáu giờ sáng.

Rèm cửa sổ dày đang kéo kín, nhưng mưa gió bên ngoài chắc ngừng rồi. Lúc này cảnh sát của đảo Willing hẳn đã xuất phát đến đây. Nếu là ca-nô, hành trình có thể rút ngắn còn một giờ.

Ngôn Tố bất giác nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nằm trên vai của cô, ánh mắt bình tĩnh. Còn một giờ nữa, phải làm sao mới có thể an toàn giao Chân Ái đến tay cảnh sát?

Chân Ái ôm vai anh, nghiêng đầu tựa vào bả vai anh, khép hờ mí mắt: Chỉ còn một giờ, phải làm sao mới có thể không khiến tiền đồ của Ngôn Tố bị hủy trên hòn đảo này?

Tiếng súng rất xa, ở tòa lâu đài phụ nào đó phía Tây. Lanh lảnh, như đang tuyên cáo trò chơi nhỏ đã kết thúc, bắt đầu giết chóc bằng súng thật đạn thật. Ngôn Tố và Chân Ái có suy đoán của riêng mình, lại im lặng

https://thuviensach.vn

không nói chuyện trong quãng thời gian rất dài. Chân Ái cảm thấy người đàn ông trong lòng cô lạnh đi, cô biết anh muốn đi ra ngoài.

Cơn đau của bản thân và mối an toàn của cô đè nén anh lâu như vậy, anh vẫn không thể ngồi ở đây chờ người bên ngoài thi nhau ngã xuống. Cô biết sớm muộn gì cũng không ngăn được anh, ôm chặt bả vai của anh theo bản năng, chuyển đề tài: "Người chết là ai thế?"

"Luật sư." Ngôn Tố giữ tay cô, giọng nói hơi thấp.

Chân Ái cố gắng làm dịu nỗi uất ức của anh, cố ý nhắc nhở: "Lẽ nào anh ta là kẻ phản bội tổ chức định thanh trừ."

Anh mơ hồ "ừ" một tiếng, không có phản ứng khác. Cô biết mình uổng công rồi. Đối với người đàn ông ương bướng này mà nói, bản thân mưu sát chính là cái ác, không vì người bị hại là người xấu mà trở thành chính đáng. Sinh mệnh vốn không hề cướp đoạt, không vì anh ta là người xấu mà giảm bớt nửa phần.

Cô im lặng, lại hỏi: "Anh biết ai là cảnh sát không?"

"Nhà văn."

Ngôn Tố ngước mắt, trong lòng này sinh tâm tư khác. Anh đi tìm Arthur, ngăn chặn sát thủ tổ chức phái tới, tranh thủ thời gian bảo nhà văn dẫn theo cô dạy trẻ, Chân Ái và đám người may mắn sống sót rời đi. Ít nhất để mấy người phụ nữ rời khỏi hòn đảo này trước.

"Sao anh nhìn ra?"

"Nhớ lần đầu tiên gặp mặt, làm sao anh nhận ra anh ta là nhà văn không?"

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên Chân Ái nhớ được: “Anh nói xương cổ, xương thắt lưng anh ta không tốt, mang theo sổ ghi chép bên người, không giỏi giao tiếp, ăn mặc lôi thôi.”

“Em nhớ rõ nhỉ.” Khóe môi Ngôn Tố nhoẻn cong, rõ ràng rất thích. Anh giải thích: “Con người đều có kiêu ngạo và lòng tự ái, đàn ông càng là như vậy. Cho nên nhìn từ góc độ tâm lý xã hội và giao tiếp giữa người với người, xương cổ và xương sống thắt lưng anh ta không tố, đây là thế yếu của thân thể. Trong trường hợp xã giao, anh ta sẽ cố gắng che giấu, biểu hiện tư thái khỏe mạnh, mà không phải thường xuyên xoa bóp, như để nói với toàn bộ thế giới: Anh xem, xương cổ tôi không tốt.”

Anh nói: “Tin anh đi, đàn ông trẻ tuổi kiêu ngạo tuyệt đối không để bản thân thể hiện thế yếu trước mặt người ngoài đâu.”

Tại sao câu này như đang nói Ngôn Tố bây giờ thế nhỉ? Chân Ái đau lòng, nhưng trên mặt tỏ vẻ bừng tỉnh ngộ phối hợp: “Nói như vậy anh ta suy đoán từ đặc thù rõ rệt của nghề viết lách, sau đó dựa theo những điểm đó để nhập vai, nhưng quên mất cân nhắc yếu tố tâm lý. S.A. anh cừ khôi quá.”

“Hôm nay em đã nói câu này rất nhiều lần rồi.”

Chân Ái không quên nghiêm túc trêu chọc: “Không, ý của em là lần này anh lại biết nhìn nhận vấn đề từ góc độ giao tiếp giữa người với người. Thật hiếm thấy!”

Ngôn Tố: “...”

“Có điều cho dù như vậy, sao anh có thể xác định anh ta là cảnh sát chứ?”

“Áo của anh ta không có túi trên ngực, nhưng nhiều lần anh ta ghi chép xong đều theo thói quen đặt cuốn sổ trên ngực, đây là hành động quán tính của cảnh sát. Trên du thuyền, anh ta thể hiện không giỏi giao tiếp; ở trong

https://thuviensach.vn

lâu đài, anh ta luôn thể hiện tư thái thương hại, khuyên can, tìm người trước tiên. Đây là thiên tính và lương tâm của cảnh sát."

Chân Ái tâm phục khẩu phục, còn định hỏi tiếp. Ngôn Tố bỗng dừng lại, dường như lần này anh đang rất vội, không có tâm tư thỏa mãn lòng hiếu kỳ không ngừng nghỉ của cô.

"Ái, anh đoán trước khi nhà văn lên đảo đã báo cảnh sát rồi. Cảnh sát sẽ đến ngay lập tức, nhưng xem ra người của tổ chức định giết người ở đây trước đó. Chúng ta ngồi thuyền rời đi thôi."

"Được." Cô lập tức đứng dậy, khom lưng dìu anh.

Anh giữ chặt tay cô: "Chúng ta dẫn theo người khác cùng đi."

Chân Ái che dấu nỗi thấp thỏm trong lòng: "Ừ, chúng ta đi tìm mọi người."

"Anh đi tìm, em ở lại." Ngôn Tố đứng thẳng dậy, sắc mặt vẫn tái nhợt, nhìn xuống cô.

Căn phòng tĩnh lặng như tờ, trong giây lát, hai người đều không lên tiếng. Anh nhìn khuôn mặt thanh tú của cô, giơ tay đặt lên, khẽ nói: "Chờ anh, anh trở lại ngay thôi."

Chân Ái đã sớm nhìn thấu tâm tư của anh, trong lòng nhói đau nhưng không vạch trần, cũng không phản bác, nhỏ giọng hỏi: "Ở đây chờ anh à?"

"Đến phòng của anh. Người khác sẽ không nghĩ đến em ở đó."

Chân Ái im lặng, anh thật sự biết lợi dụng tư duy theo quán tính của con người. Nếu anh thật sự xảy ra chuyện, người khác sẽ không nghĩ đến cô đang ở căn phòng trống ban đầu anh chưa từng ở. Ít nhất có thể đợi đến bốn

https://thuviensach.vn

mươi, năm mươi phút sau cảnh sát lên bờ lục soát lâu đài. Bất cứ lúc nào anh cũng tính toán xong xuôi cho cô.

Cô không muốn ngăn cản anh đi làm chuyện anh muốn cũng không muốn tùy hứng kiên quyết đi theo, tạo thành gánh nặng tâm lý cho anh. Khi nội tâm anh dằn vặt khó xử, cô không bao giờ tủi thân hay lo lắng nói: Đừng đi, để em đi với anh, bất kể thế nào em cũng phải ở bên anh.

Cô không muốn nói những lời này, vì vậy cô không cự tuyệt, ngẩng đầu mỉm cười: “Được.”

Ngôn Tố không nói lời nào, ngón cái dịu dàng mơn trớn khuôn mặt cô. Anh biết, ý nghĩ của họ là phù hợp nhất. Anh thật thích tính cách này của cô. Lúc tình nồng thì dịu dàng lệ thuộc, khi gặp chuyện thì gọn gàng dứt khoát. Yêu mà không có bất kỳ gánh nặng nào.

Ngôn Tố cầm áo khoác, trong lòng có điều suy tư. Chân Ái nhận lấy từ tay anh, giúp anh mặc áo. Áo khoác cắt may vừa vặn choàng lên người anh, cô giúp anh sửa lại cổ áo, lại vuốt nếp nhăn trên vai để nó thẳng thớm lại.

Ánh mắt anh trước sau vẫn nhìn khuôn mặt yên bình của cô, cuối cùng siết chặt tay cô, có chút khó khăn: “Ái, anh xin lỗi, anh...”

“Em biết.” Cô ngẩng đầu, cười nhìn anh, “S.A., chúng ta đều biết rất rõ anh không phải loại người vì tình cảm mà bỏ mặc sinh mệnh người khác không thèm quan tâm. Anh cũng không phải loại người mặc kê giết chóc làm như không thấy. Trông thanh cao kiêu căng thật ra lại thích xen vào việc của người khác.”

Cô dẩu môi, lại không nhịn được cười: “Nhưng chính vì anh như vậy, em cảm thấy rất tốt.”

Nếu như không phải anh xen vào việc của người khác, ngày Giang Tâm chết anh sẽ không chạy đến trường cô. Vậy sau đó có lẽ họ sẽ không qua

https://thuviensach.vn

lại. Làm sao phát triển thành nhiều chuyện như hiện tại được?

Chân Ái bình tĩnh nhìn anh: “S.A., em không cho rằng tình yêu nam nữ là toàn bộ cuộc sống, cũng không hy vọng bởi vì chúng ta ở bên nhau ngược lại ràng buộc anh, khiến anh vứt bỏ lý tưởng và tình cảm quan trọng khác. Vì thế, anh yên tâm đi làm chuyện anh muốn làm đi.”

Cô khều lòng bàn tay anh: “Anh không cần lo lắng cho em, em sẽ ổn mà.”

Ngôn Tố khom người, nhẹ kề vào trán cô, cánh mũi đụng vào chóp mũi cô, từ từ vuốt ve. Đôi mắt cô đen láy như mực, rất thanh khiết, nhìn một cái đã thấu nội tâm: “Ái, đời này anh chỉ từng hôn một cô gái, anh muốn mang cô ấy về nhà, phần đời còn lại ở bên nhau mãi.”

Đây là một lời hứa hẹn mộc mạc. Mắt Chân Ái cay cay, nhưng cố chấp mở to, nhoẻn môi cười: “Em bằng lòng đấy.”

Anh cũng cười, nắm lấy tay cô. Đi ra cửa, trên hành lang vắng vẻ, cửa phòng đóng kín, không có dù chỉ một bóng người. Ngôn Tố nắm tay Chân Ái rất chặt, suốt quãng đường bước chân trầm ổn, đưa cô đến phòng của anh. Vào phòng khóa cửa lại, nhìn quanh không có gì khác thường. Lúc này anh mới lui ra cửa, vịn lấy bả vai cô, trong mắt có vô vàn điều muốn nói như lúc sinh ly tử biệt, cuối cùng chỉ có một câu: “Cô gái tốt dũng cảm, bảo vệ bản thân em thay anh.”

Lòng Chân Ái đau xót, nụ cười vẫn rạng rỡ, ung dung hỏi ngược lại: “Em nào có chuyện gì chứ?”

Ngôn Tố nhìn cô tha thiết, cuối cùng quay người rời đi. Thân thể anh còn đau đớn, gương mặt nghiêng nhìn trắng bệch như vậy. Lòng dạ Chân Ái thấp thỏm lần nữa.

https://thuviensach.vn

“S.A.!” Cô vịn cửa, khẽ gọi anh. Anh ngoái đầu, khuôn mặt tuấn tú như tranh. Cô nở nụ cười thật rạng rỡ với anh: “Em chờ anh đấy!”

Anh hơi sửng sốt, tiếp đó nở nụ cười, giơ tay chào cô rồi lại lên đường. Anh không nói cho cô biết, tiếng súng nổ kia chứng tỏ có người đang triệu tập. Trước mặt là một âm mưu, thế nhưng anh lại phải đi.

Chân Ái mỉm cười, nhìn anh biến mất nơi ngã rẽ mới đóng cửa, thu lại biểu cảm. Nửa giây sau mở cửa đi ra, đến gian phòng của mình, lục bộ đồ thay ra lúc trước, lấy một hộp thuốc tiêm từ trong túi. Cô lấy thứ đó từ phòng thí nghiệm tòa lầu số bảy, trước khi kho đông lạnh đóng lại.

Cô thành thục mở chiếc bình thủy tinh nhỏ, cầm ống tiêm hút hết thứ bên trong ra, rồi đâm vào cổ tay phải. Bơm tiêm đẩy xuống từng chút một, vẻ mặt cô bình tĩnh như trước. Cô biết rất rõ ý nghĩ của Ngôn Tố. Nói là muốn dẫn mọi người cùng đi thật ra là mọi người đi với nhau, còn anh ở lại. Ngôn Tố nhất định tìm ra nhà văn, bảo anh ta dẫn người khác rời đi, một mình anh ứng phó. Nhưng nếu là người của tổ chức, cô không muốn ngồi ở đây đợi.

Làm xong tất cả, Chân Ái đi ra ngoài. Đi chưa được vài bước lại nghe thấy căn phòng nào đó vọng đến tiếng “chíu” nhẹ vô cùng. Cô thính tai, là tiếng súng giảm thanh. Mới nãy là tiếng súng rõ ràng, lần này là giảm thanh... Chuyện gì đây?

Trong lòng cô nảy sinh một dự cảm chẳng lành, đi đến trước cánh cửa kia, gõ nhẹ. Cô muốn nghiệm chứng suy đoán của mình có chính xác không. Hồi lâu sau, cửa phòng cót két mở ra, luật sư đứng ở cửa, lộ ra nửa gương mặt, ánh mắt kinh hãi nhìn cô chằm chằm như hồn ma. Lòng Chân Ái chợt lạnh toát, luật sư ở đây, vậy âm thanh vừa vang bên kia là...

Cô muốn lập tức đuổi theo Ngôn Tố, nhưng luật sư trước mặt ánh mắt trống rỗng, để lộ nửa gương mặt xám xanh, rất đáng sợ. Cô khẽ đẩy cửa

https://thuviensach.vn

một cái. Nửa gương mặt còn lại của luật sư hiện ra, hốc mắt trống hoác, máu tươi chảy ra từ hốc mắt trống không, đầy cả khuôn mặt.

Động tác mở cửa đụng vào thân thể luật sư, anh ta cứng đờ với con mắt còn lại rơi thẳng xuống đất. Anh ta đã chết, ngay vừa rồi. Nói như vậy trong phòng...

Tay Chân Ái dùng sức, cánh cửa chậm rãi đẩy ra, một họng súng đen ngòm nhắm ngay vào mắt cô. Phía sau họng súng, nữ diễn viên trang điểm đậm cười rạng rỡ nhìn cô.

***

Tìm được chẳng tốn chút công phu! (1)

Chân Ái nghênh đón họng súng đi vào, bình tĩnh tự nhiên quay người đóng cửa.

Cô diễn viên không thể tin: “Cô không sợ tôi à?”

Chân Ái bước qua thi thể luật sư, đi về phía cửa sổ: “Tại sao phải sợ cô?”

“Tôi có súng!”

“Đáng tiếc cô không dám giết tôi.”

Cô diễn viên kiềm nén cơn tức tối. Ấn tượng của cô ta về Chân Ái vẫn dừng ở người đẹp yếu đuối ít nói, cun cút đi theo nhà logic học.

Cô ta giơ súng nhưng Chân Ái đưa lưng về phía cô ta, đi qua kéo rèm cửa sổ. Sắc trời trắng xóa chiếu vào như mở toang cánh cổng. Bão táp đã ngừng, hơn sáu giờ sáng, tầng mây dày phủ kín bầu trời xanh lam.

https://thuviensach.vn

(1): Hai câu trong bài thơ Tuyệt Cú của nhà thơ Hạ Nguyên Đinh, thời Nam Tống. Tạm dịch là:

Đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy.

Tìm được chẳng tốn chút công phu.

Cô diễn viên nheo mắt quan sát Chân Ái, mỹ nhân hiếm có. Nhìn từ sau lưng cũng sẽ khiến người ta mơ tưởng hão huyền. Chân Ái thay một chiếc áo khoác nỉ màu trắng và quần jean bạc màu, thanh thoát lại tươi mát. Gió biển ùa vào, áo khoác bó sát thân thể, lưu lại đường nét mảnh khảnh bên hông, trông rất yếu đuối. Đây chính là điểm đàn ông thích à?

Ngoại trừ vẻ ngoài của cô nàng, e rằng vẻ đơn thuần yếu đuối ấy càng dễ gợi lên dục vọng giày vò của đàn ông, cho nên ngài A mới che chở và quyến luyến nhớ thương cô ta đến vậy sao? Hay là cô ta ngoài mặt thanh khiết trang nhã, nhưng ở trên giường ngài A lại phóng đãng?

Cô diễn viên thầm khinh bỉ, súng lục di chuyển, thu hồi lại: “Cô nhìn ra tôi là người của tổ chức?”

“Ừ.” Chân Ái quay người lại dựa vào cửa sổ, liếc nhìn luật sư nằm dưới đất. “Tiếng súng vừa nổ đó, là ai chết?”

Cô diễn viên không thích câu hỏi kiểu mệnh lệnh của cô, nhưng không dám làm gì, tròng mắt xoay chuyển: “Nhà văn, tôi đã giết gã rồi.”

Chân Ái vừa nhìn đã biết tỏng: “Cô không giết anh ta đâu, Arthur từng căn dặn cô không được giết cảnh sát.”

Vẻ mặt diễn viên cứng lại: “Làm sao cô biết?” Lần đầu tiên nghe người khác gọi thẳng tên ngài A, cô ta không quen lắm.

https://thuviensach.vn

“Đây là nhà tôi, anh ta không hy vọng cảnh sát đến phong tỏa nơi này.” Chân Ái bình tĩnh, không hề cảm thấy vinh hạnh.

Như bị tâm lý ganh đua trời sinh quấy phá, cô diễn viên xem lời này là khoe khoang, quái quở hừ một tiếng: “Cô C, cô thật hiểu ngài ấy.”

Nhiều năm không nghe cách gọi này, Chân Ái sửng sốt, giây lát sau mới hỏi: “Cô tên gì?”

“Thera.”

“Đây là biệt hiệu của cô?”

Tổ chức có thứ bậc nghiệm ngặt, ngoài trừ biệt hiệu chữ số hằng hà, còn có các loại biệt hiệu địa lý, thực vật, thiên văn… Dĩ nhiên cao nhất chính là biệt hiệu chữ cái Anh văn và biệt hiệu chữ cái Hy Lạp. Chân Ái nghe tên của cô ta, đương nhiên nghĩ đến đảo Thera - tên cũ của đảo Satorini, cho rằng cô ta dùng địa điểm làm biệt hiệu thành viên.

Thera không vui: “Biệt hiệu của tôi là Tau - chữ cái Hy Lạp.” Cấp bậc cao hơn cô nghĩ.

Chân Ái: “Tôi đã nói, biệt hiệu T tiếng Anh là một phụ nữ người Thái tên là Tanya mà.”

Thera không vui: “Tôi dựa vào năng lực bản thân, từng bước leo lên vị trí ngày hôm nay.”

“Cố gắng lên.”

Mặt Thera đanh lại, nhưng Chân Ái thờ ơ dựa vào cửa sổ ngược sáng. Gương mặt hồng hào trong suốt, giống như viên ngọc hiếm có. Mắt tối như mực, rất sâu, rất bình lặng, có thể câu hồn người. Phải nói rằng cô gái này đẹp đến mức khiến phụ nữ cũng không kiềm nổi nhìn thêm vài lần.

https://thuviensach.vn

Thera không vui: “Dĩ nhiên tôi không giống cô C, là đối tượng hâm mộ của tất cả phụ nữ trong tổ chức.”

Chân Ái hơi nheo mắt, không hiểu ý cô ta. Thera cười, nhưng ánh mắt lạnh tanh: “Nói thật, ngoài trừ vẻ bề ngoài, tôi không nhìn ra cô có bản lĩnh gì. Trong mắt tôi, thực ra cô rất vô dụng. Hừ, chúng tôi vào sinh ra tử tranh giành vị trí, nhưng mãi không với tới độ cao của cô. Không có cách nào, mạng không tốt bằng cô, được ngài A yêu thích là có thể ở tít trên cao.”

Thera là tổ viên đến từ bên ngoài, không biết Chân Ái tài giỏi bao nhiêu. Chân Ái lạnh nhạt, không tiếp lời, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh ta đến rồi à?”

“Không có.”

Chân Ái ngoái đầu, chất vấn: “Tại sao người mẫu bị chết thảm như vậy?”

Ngôn Tố thương cô nên không nói, nhưng cô đoán được cái chết thảm khốc của người mẫu không tránh khỏi liên can tới cô.

Thera cau mày lần nữa, cô ta thật ghét cô gái tự tin này, được đàn ông cưng chiều liền tỏ vẻ công chúa điêu ngoa ngang ngược. Tại sao cô ta cho rằng cái chết thảm khốc của người mẫu là ngài A trút giận cho cô ta chứ?

“Trước khi tôi đến, ngài A đã ra lệnh ai muốn làm hại cô thì dùng cách thức như vậy đáp trả lại.”

Quả thật là lý do khiến người ta tin phục. Nhưng Chân Ái không tin, lúc người mẫu chết cô phát hiện điểm khác thường, mà phản ứng của Ngôn Tố càng khiến cô dám chắc sát thủ trong tổ chức không chỉ một người, một người khác rất có thể là bản thân Arthur. Cô cau mày, cúi đầu lẩm bẩm: “Không cần nói dối, tôi biết Arthur ở đây. Tôi cảm thấy anh ta đang ở trong góc khuất, nhìn tôi chằm chằm.”

https://thuviensach.vn

Thera cười khẩy một tiếng: “Cô có thể cảm nhận được ngài ấy ư?”

Chân Ái không để ý đến phản ứng của Thera, nhẹ nhàng cử động ngón tay, thuốc tiêm vào đã bắt đầu có tác dụng, cô không cần tán gẫu với cô ta nữa.”

“Phát súng vừa rồi thật sự không giết chết ai đúng không?”

“Cô C thật thông minh.” Thera nhướng một bên mày, dấy lên ý nghĩ cay nghiệt. Cô ta muốn xem khuôn mặt bình tĩnh thờ ơ của Chân Ái biểu lộ cảm xúc hoảng loạn dù chỉ một chút, liền khích bác: “Tiếng súng là đồng bọn của tôi dụ anh ta đi ra ngoài, để giết anh ta.”

Chân Ái im lặng, đứng ngược sáng không thấy rõ vẻ mặt. Thera cho rằng đã chọc giận được cô, cười khúc khích: “Cô C, muốn đi cứu người đàn ông cô thích sao?” Ngón tay Thera chuyển động, súng quay vòng vòng, “Nhiệm vụ của tôi là trói chân cô lại không cho rời khỏi đây, cô muốn đi phải qua cửa ải tôi trước đã.”

Chân Ái vẫn lặng thinh.

Thera căn môi đỏ quyến rũ: “Tiếc quá đi mất, người đàn ông tốt như vậy tôi nhìn cũng động lòng. Nhưng ngoài trừ gương mặt này, nhà logic học thích cô ở điểm gì nhỉ? Xem ra cũng khó qua ải mỹ nhân.”

Chân Ái: “Cô lại nói dối rồi. Anh ấy sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Muốn giết anh ấy sẽ không chờ đến bây giờ. Cô khẳng định: “Kế hoạch của Arthur không phải là giết anh ấy.”

Thera nheo mắt lại, cảm thấy nhận thức của mình về Chân Ái cần phải thay đổi. Quả thật cô ta có điều bất thường, rất thông minh, quá thông minh, rất bình lặng, quá bình lặng.

“Cô cho rằng kế hoạch của ngài A là gì?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái học theo cách Ngôn Tố dạy cô, quan sát vẻ mặt của Thera: “Kế hoạch là: Cô diễn viên mà cô đóng giả thật ra bị giam ở nơi nào đó trong lâu đài này mà chúng tôi không biết. Cô giết cô diễn viên thật kia, để thi thể cô ta xuất hiện, khiến cảnh sát cho rằng “cô” đã chết. Sau đó bắt cóc tôi rời khỏi hòn đảo này. Vốn chỉ là thanh trừ, hiện tại vì không để lại nhân chứng và người tình nghi, thậm chí các người còn muốn giết chết cả cô hầu gái và ông quản gia vô tội.”

Thera mặt lạnh tanh, thoáng nuốt nước bọt.

Chân Ái biết mình đã nói đúng, nhất thời lòng hơi lạnh đi: “Đến lúc đó, ngoài trừ cảnh sát đóng vai nhà văn ra, những người còn lại là diễn viên, cô hầu gái, cô dạy trẻ, quản gia, luật sư, võ sĩ quyền anh, bác sĩ, tay đua xe, người dẫn chương trình… đều chết hết. Tôi biến mất, người sống ngoại trừ cảnh sát chỉ còn lại Ngôn Tố. Cho nên, hung thủ là Ngôn Tố.”

Thera nghe xong, nhếch môi cười, vỗ tay hoan hô: “Bội phục.”

Cô ta rảo bước trong phòng, giọng điệu lơ đãng lại gợi cảm: “Chúng ta nghĩ xem. Ngài S.A. từng là bạn thân nhất của Alex, là tổ viên cấp cao của tổ chức S.P.A - Chace. S.A. đã sớm biết thân phận của Chace, anh ta và Chace - hai thiên tài hợp tác lấy trộm một tỷ tiền mặt và tiền gửi của ngân hàng trung ương, cấp tốc mang đi số tiền cướp được. Chính vì S.A. thu được lượng lớn tin tức từ nội bộ cảnh sát, mật báo cho Chace, Chace mới có thể chạy trốn mà thần không biết quỷ không hay. Chỉ tiếc Chace không tin S.A., ngược lại xin người khác giúp đỡ giấu tiền đi. Vì vậy S.A. cho bom nổ giết chết Chace. Nhưng trước khi Chace chết nguyền rủa S.A. rằng có người biết quá khứ thối nát của S.A.. Do đó sau bao nhiêu năm như vậy, S.A. vẫn một mực tìm kiếm tung tích khoản tiền một tỷ và đám người kia. Cuối cùng S.A. tìm được đám người năm đó giúp Chace giấu tiền, cùng lên hòn đảo này với họ. S.A. không tìm được tiền, và đám người này đều nhận ra S.A. và Chace hợp tác trộm tiền. S.A. sợ tội bại lộ nên giết chết mọi người.”

https://thuviensach.vn

Thera đi khá xa, không cẩn thận dẫm lên thi thể luật sư, tùy ý đá một phát: “Người nơi này đều bị giết, bao gồm diễn viên thật, cũng chính là tôi trong mắt người khác.”

Cô ta quay đầu lại nhìn Chân Ái, cười: “Cô C, cô có hài lòng với kết cục ngài A chuẩn bị cho nhà logic học không? Đúng rồi, ngài A bảo tôi hỏi cô, có cảm thấy chuyện anh ta làm vì cô rất lãng mạn không?”

Chân Ái đưa lưng về phía cửa sổ, đứng im lặng không tỏ rõ thái độ.

Ngôn Tố biết âm mưu này sao? Chắc hẳn rồi. Lúc nghe thấy tiếng súng kia, anh hẳn đã đoán được. Tuyên cáo trắng trợn như vậy là vì dụ anh đi ra, để nhà văn nhìn thấy anh đi lại bên ngoài, mà những người khác đều đã chết, chỉ có anh là hung thủ. Nhưng cho dù như thế, anh vẫn nghĩa hiệp không chùn bước.

Chân Ái biết anh không muốn bất cứ ai trở thành vật hy sinh trong quá trình Arthur sắp đặt hãm hại anh. Hiện tại nghĩ đến người đàn ông này, cô vừa muốn cười lại vừa muốn khóc. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm nghĩ những thứ này, nếu cô có thể giải quyết Thera thì cả kế hoạch sẽ thay đổi.

Chân Ái thờ ơ kéo rèm cửa sổ dày cộm che đi ánh sáng, trong phòng chỉ có một chiếc đèn mờ tối và giá nến, cô đi đến thăm dò: “Bây giờ cô định làm gì? Chế ngự tôi trước hay giết diễn viên thật sự trước?”

“Cô đã đến cửa rồi, dĩ nhiên giải quyết cô trước.”

Trong lòng Chân Ái có tính toán, rất tốt, diễn viên thật sự vẫn chưa chết. Cũng đúng, nếu giết chết quá sớm sẽ dễ dàng để lộ sơ hở, không dễ đổ tội lên đầu Ngôn Tố.

Cô đi ra cử mà không buồn quay đầu lại: “Tau, tôi cho rằng cô không có bản lĩnh giải quyết tôi đâu.”

https://thuviensach.vn

“Không được đi!” Thera bước đến bắt lấy bả vai cô. “Cô C, đắc tội.”

Điều Chân Ái chờ chính là hiện tại. Cô đưa lưng về phía Thera, khóe môi khẽ cười, hai tay lướt qua bả vai quấn lấy cánh tay Thera, đầu gối gập lại kéo trọng tâm nghiêng về phía trước, bắt lấy người cô ta quật xuống.

Thera không phải hạng xoàng, lập tức phản ứng lại, lộn một vòng theo cánh tay, nhanh nhẹn tránh thoát.

Chân Ái đã dự đoán cô ta phòng bị cao, sớm đã chuẩn bị né tránh xong, vừa buông tay sức kéo trở thành sức đẩy, đẩy Thera ra, nắm lấy súng của cô ta, bẻ lệch vài cái trước sau, khẩu súng răng rắc bị tháo dỡ thành khối sắt, rơi lả tả xuống đất.

Thera lui người lại, định khom lưng rút súng dưới chân. Vừa dừng lại ngay lúc khom lưng, đối thủ đã đá vào bụng cô ta trước. Cô ta nhướng mày, thầm có cái nhìn khác về Chân Ái. Cô ta nghiêng đầu khởi động gân cốt: “Cô C, vừa rồi do tôi xem thường cô thôi. Suýt nữa quên mất cô lớn lên trong tổ chức, đánh nhau là môn bắt buộc đây mà!”

Chân Ái thờ ơ nhìn cô ta, không trả lời.

Lúc cô mười một tuổi từng học một khoảng thời gian ngắn, còn chưa kịp học được đã trở thành phế thải. Trong một lần tập luyện, thầy dạy võ không khống chế được lực đạo, đá Chân Ái một cú ngã lăn quay. Cô ngã khỏi đệm, bị đập gáy ngất ngay tại chỗ. Sau khi tỉnh lại, cô không thấy thầy dạy võ đâu cả. Đám bạn học đều làm chuyện của mình, không học nữa. Arthur cũng cấm tất cả các hoạt động vận động mạnh của cô, bao gồm câu cá. Lý do là sợ lưỡi câu móc vào tảng đá ở mạch nước ngầm, kéo cô xuống nước. Cô không vui anh ta liền tìm người đào con sông an toàn ở gần nhà cô, chở toàn bộ cá trên thế giới đến cho cô câu. Vì thế Bert đi theo chê cười cô suốt cả một năm.

https://thuviensach.vn

Sau khi rời khỏi tổ chức, để phòng thân Chân Ái cũng có học đánh nhau, đáng tiếc tay phải không có sức, không học hành ra hồn. Cô không biết hôm nay có thể phát huy đến trình độ nào, nhưng dù sao cũng phải liều một phen.

Cô siết tay phải theo bản năng, dưới tác dụng của hooc-môn ức chế, sức lực đã trở lại rồi.

Thera siết tay kêu răng rắc, rất có ham muốn khiêu chiến: “Cô C, rất mong đợi trận đấu công khai với cô.”

Nếu có thể đánh thắng Chân Ái, đó chính là niềm kiêu ngạo lớn lao. Cô ta không do dự, tung một cú đá khí thế như núi bổ vào cổ Chân Ái. Chân Ái vất vả tránh khỏi, tiếng gió chân thổi vun vút gào thét bên tai cô, thổi rối mái tóc rơi trên trán cô.

Tốc độ Thera cực nhanh, một cú chưa đá đến, chân tiếp theo đã lập tức tấn công. Ban đầu Chân Ái chỉ có thể liên tục né tránh, đến khi suy xét được tần số chân của Thera. Chân Ái nhắm trúng cơ hội, đá một cú vào đầu gối gập về của cô ta.

Thera né tránh không kịp, bị đá mạnh một cú, đầu gối đau nhói như bị kim châm. Thera hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ Chân Ái thật đúng là thông minh. Thera dứt khoát tấn công cự ly gần, đấm móc vào mặt Chân Ái. Tốc độ quá nhanh, Chân Ái không tránh kịp, cằm bị đấm một cú thật mạnh, nửa bên mặt đỏ ửng lên.

Chân Ái lui ra sau vài bước, đưa mu bàn tay quệt máu trên khóe môi. Sức lực của Thera lớn hơn cô tưởng tượng nhiều.

Thera lại xông đến, đưa tay chặt vào cổ cô. Chân Ái khom người vòng qua, bắt được tay Thera vặn một cái. Hai người vật lộn với nhau, đánh nhiều hiệp hai bên đều có thương tích, khó phân thắng bại. Chân Ái biết, ban đầu Thera kiêng dè thân phận của cô, không dốc hết sức. Nhưng đánh

https://thuviensach.vn

đã lâu, bản năng tranh đấu được khơi dậy. Thera không nới tay nữa, càng đánh càng hăng. Đầu gối Chân Ái thúc vào bụng cô ta, cô ta hoàn toàn tức giận, dốc hết một trăm phần trăm sức lực đá lại một cú vào bụng Chân Ái.

“Aaa!”

Chân Ái kêu thảm thiết, bị cô ta đá bay vào sofa, đau như bị rút gân bẻ xương. Cô vật lộn muốn đứng dậy, nhưng trước mắt đỏ lòm, nội tạng như lộn nhào hết lên, miệng đầy mùi máu tanh. Cô cố gắng nhỏm dậy, lại thoáng cái ngã xấp xuống đất bất động.

Thera vừa rồi choáng váng đầu óc, giây lát sau tỉnh táo lại mới thấy Chân Ái tóc dài xõa tung, sắc mặt trắng bệch nằm sóng soài dưới đất, trong lòng lạnh ngắt. Trông dáng vẻ Chân Ái không chịu được đánh đấm, lỡ như bị thương thật thì cô ta chết chắc. Thera chạy đến đỡ cô, không ngờ trong nháy mắt ấy, Chân Ái bắt lấy giá nến giơ lên trước mặt Thera, tay kia vớ lấy lọ keo xịt tóc đàn ông từ gầm bàn trà, xịt về phía ngọn lửa phun hết toàn bộ.

Keo xịt tóc xuyên qua ánh nến biến thành trận lửa lớn, tạt vào mặt Thera như thủy triều, nhấn chìm cô ta. Thera đeo mặt nạ cô diễn viên, đầu tóc và da mặt đều bốc cháy, ôm mặt kêu thảm thiết.

Chân Ái nhắm trúng thời cơ, rút khăn trải bàn nhào đến bao lấy đầu cô ta, hai tay nắm chặt lấy cổ cô ta vật qua vai, nện lên bàn trà như ném túi vải rách. Thera đau đến mức xương cốt gãy lìa, đầu bị trùm không thấy trời đất gì, ngay sau đó lồng ngực và bụng bị luân phiên đấm đá. Cô ta ngã xuống đất, không hề có sức chống đỡ, nhưng nhanh chóng dập tắt lửa trên đầu, hai tay xé rách khăn trải bàn, để lộ bộ mặt dữ tợn.

Chân Ái đánh cô ta bị nội thương, nhưng cô ta là biệt hiệu Tau - người từng trúng ba viên đạn cũng có thể đánh chết tươi một người đàn ông, cực giỏi chịu đựng, không vì thương tích nghiệm trọng mà mất sức chiến đấu. Cô ta bò dậy cởi áo khoác ra, siết chặt nắm đấm, cánh tay gồ lên cơ bắp,

https://thuviensach.vn

hung bạo nhìn Chân Ái, ánh lửa lập lòe trong ánh mắt: “Cô mà lại chơi lén tôi à?”

Chân Ái: “Ai đồng ý chơi quang minh chính đại với cô chứ?”

Thera giận đến mức nổi điên, nhào về phía cô như con sư tử.

Chân Ái cầm lấy lọ keo xịt tóc ném về phía sau Thera, xoảng một tiếng vang giòn, bóng đèn vỡ nát. Căn phòng đột nhiên chìm vào bóng tối. Cửa phòng và rèm cửa sổ chắn sáng tốt, ánh sáng trong nhà vô cùng mờ mịt. Thera không thấy rõ, dừng lại: “Cô cho rằng cô có thể trốn bao lâu?”

Cô ta lấy súng từ ống quần ra, khập khiễng đi kéo rèm cửa sổ. Đối với Chân Ái, độ sáng này hoàn toàn không thành vấn đề. Cô gắng sức nhấc bàn trà gỗ dày nặng lên, núp sau Thera rồi bất chợt đập mạnh xuống đầu cô ta.

Bàn trà gãy tan tành, Thera ngã xuống đất, giãy giụa nhặt lại khẩu súng rơi trên mặt đất. Chân Ái lập tức đè lên người cô ta, móc con dao găm thiết yếu của tổ viên từ cổ chân cô ta, không hề nương tay đâm phập vào lưng Thera, nhưng tránh vị trí tim và phổi.

“Aaa!” Thera kêu lên thảm thiết.

Lúc dao găm đâm xuyên qua lưng trái cô ta, Chân Ái sửng sốt một giây. Nhưng không phải cô chết thì tôi chết, cô nghiến chặt răng, sợ Thera vẫn còn khả năng hành động, lại đâm vài dao vào đùi cô ta. Lúc rút dao ra, máu tươi văng tung tóe trúng mặt Chân Ái.

Thera kêu thảm thiết liên hồi, Chân Áo do dự lần nữa. Chính một vài giây này, Thera đột nhiên bắt lấy cổ tay Chân Ái, ra sức vung lên, đá cô xuống khỏi người.

Chân Ái cho rằng còn phải đánh tiếp, nhưng Thera lảo đảo chạy đến bên cửa sổ, kéo cửa sổ ra nghiêng người nhảy xuống mất dạng. Chân Ái chạy

https://thuviensach.vn

đến xem, chỉ thấy Thera rơi vào bọt biển. Gió biển thổi vào lạnh buốt, Chân Ái cúi đầu, trên người đầy máu tanh, toàn thân đều đau nhức. Cô không ngừng lại, lập tức trở về phòng Ngôn Tố. Nhào vào phòng rửa tay, chỉ thấy bản thân trong gương đầu tóc rối loạn, máu bắn khắp người, đôi mắt sáng quắc hung tợn, trông rất đáng sợ.

Cô không dám nhìn gương nữa, cởi áo khoác nhanh chóng rửa vết máu trên người. Đột nhiên cổ tay phải đau như kim châm. Tác dụng phụ của hooc-môn ức chế là lúc còn thuốc tê sẽ không cảm thấy đau, có thể sử dụng cơ năng thân thể bình thường, nhưng bộ phận bị tổn hại ắt sẽ chồng chất thêm thương tổn. Một khi thuốc hết tác dụng sẽ khiến người ta đau đến mức không muốn sống.

Chân Ái bắt lấy cổ tay phải, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, như vô số cây nhíp nhọn hoắc đâm vào tay, xé rách máu thịt cô từng tấc một. Thậm chí còn dữ dội hơn cơn đau lúc đánh nhau với Thera gấp nghìn lần

Cô chợt ngồi xổm xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mặt mũi nhăn nhó, đau đến chết đi sống lại. Nhưng phía ngoài truyền đến tiếng mở khóa cửa. Ngôn Tố trở về rồi.

Chân Ái kinh hãi, lập tức đứng dậy, chịu đựng cơn đau choáng đầu hoa mắt, cầm khăn tắm lau đi mồ hôi lạnh trên mặt và người.

Anh đi đến, cô đưa lưng về phía anh, mặc chiếc áo thun mỏng manh và quần jean bó sát, dáng vóc yểu điệu, quấn hờ khăn tắm trong tay, phủ xuống che kín nửa người trên.

Chân Ái cầm khăn quấn kín mình, tay phải còn run rẩy như rút gân. Cô cắn chặt răng, tay trái giữ chặt, lòng như lửa đốt. Chết tiệt đừng đau nữa! Cô không muốn Ngôn Tố buồn lòng!

https://thuviensach.vn

Anh đi đến, hai tay ôm eo cô từ phía sau, vừa cúi đầu, cằm đã kề đến thái dương cô, cọ qua cọ lại, rất nhẹ, rất chậm, rất say mê.

Chân Ái đau đến mờ mắt, nhưng nghiêng đầu kề sát anh theo thói quen, bày tỏ đáp lại. Dường như cô cảm nhận được nỗi bi thương và niềm vui mừng của anh, suy đoán anh gặp phải chuyện phiền phức nên cô thả tay mình ra, đáp xuống bên hông cầm lấy tay anh.

Vừa định nói gì đó nhưng đáy lòng chợt lạnh. Đôi tay này cũng thon dài, xương xương nhưng không phải Ngôn Tố. Tay cô cứng đờ.

Hắn kề sát vào tai cô, lẩm bẩm như nói mê: “Cheryl, người yêu dấu của anh!”

Tiếng Pháp khàn khàn gợi cảm, trên đời chỉ có một người gọi cô như vậy. Tim Chân Ái lập tức đông cứng. Toàn thân cô lạnh ngắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía trước. Từ đầu đến chân đều cứng đờ, không có bất cứ phản ứng nào.

Một giây sau, người đàn ông phía sau cuối đầu sâu hơn, hít một hơi thật sâu mùi hương trên cổ cô. Cái hít này đã thức tỉnh Chân Ái, cô cố vùng ra. Hắn sớm đoán được phản ứng của cô, thoáng chốc nắm lấy bả vai cô, quay người cô lại, ôm chầm vào lòng.

Như chim ưng to lớn bắt con gà yếu đuối, không thể ngăn trở, không thể chống lại. Cách nhau năm năm, Chân Ái lần nữa thấy rõ gương mặt chân chính của Arthur. Mặt mày rõ ràng, đôi mắt u tối, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, môi đỏ khinh bạc. Cởi bỏ vẻ ngây ngô và trầm mặc năm năm trước, trở nên u ám nhưng tràn đầy khí thế.

Nhìn thấy ánh mắt thảng thốt của Chân Ái, sắc mặt Arthur hơi thay đổi, thu lại vẻ tàn ác quanh người, thấp giọng hỏi: “1925 ngày không gặp, nhớ anh không?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái nhìn anh ta chằm chằm không thể tin, giây lát sau từ thốt ra lại lại: “Buông tôi ra.”

Mắt Arthur tối sầm, nhưng không tức giận. Anh ta cúi đầu kề sát mặt cô, dỗ dành: “Còn đang giận anh à? Giận dỗi chạy trốn lâu như vậy có phải cũng nên về nhà rồi không?”

“A, nơi đó không phải nhà của tôi, nhà của tôi đã bị anh phá hủy từ lâu rồi!”

Arthur cười vui vẻ: “Em vẫn gọi biệt danh của anh, từ nhỏ đến lớn không thay đổi.” Nói xong không kiềm chế được vuốt gò má cô.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.6

“Đừng chạm vào tôi.” Chân Ái hất tay Arthur ra.

Cú hất này dẫn đến phản hồi kịch liệt, Arthur đột nhiên ôm chặt eo cô, một tay nhấc cô lên, tay kia giữ chặt lấy gáy cô, cúi đầu chặn miệng cô. Anh ta như một con dã thú đói khát, cắn cô không nhả, bạo lực vào ngông cuồng xâm lược khuôn miệng khép chặt không chịu hé mở của cô.

Chân Ái vùng vẫy muốn đẩy anh ta ra, nhưng người bị siết lơ lửng, tay chân cũng không gồng lên được, sự chống cự của cô không hề có lực sát thương với đối phương.

Hai tay Arthur siết chặt lấy cơ thể cô, sức lực mạnh như người rơi xuống nước vớ được bè gỗ. Không khí trong lồng ngực của cô bị anh ta hút cạn, bên tai là tiếng thở hổn hển, trước mặt là mùi vị đàn ông của đối phương. Cô phẫn nộ đến mức hận không thể cắn đứt đầu lưỡi anh ta. Nhưng Arthur trước sau chỉ quấn quýt lấy bờ môi cô, chứ không vượt qua giới hạn nửa bước. Đến lúc anh ta thật sự đưa lưỡi vào, cô chuẩn bị cắn anh ta thì bỗng nhiên giật mình, vậy mà chút sức lực cuối cùng của cô cũng biến mất, ngay cả cơn đau nơi cổ tay phải cũng không còn.

Miệng anh ta thoa thuốc! Arthur đã lập kế hoạch cả rồi.

Tay chân Chân Ái mềm nhũn, không có sức lực cũng không nói ra lời, chỉ có thể bất lực bủn rủn dựa vào lòng anh ta, mặc anh ta điên cuồng cướp

https://thuviensach.vn

đoạt đòi hỏi. Đến tận khi cuối cùng anh ta nếm đủ rồi mới lưu luyến buông cô ra, như sân như si, hít một hơi sâu: “Trời ạ, em vẫn đẹp như vậy.” Arthur cúi đầu, chóp mũi đặt lên cổ cô, một mạch hít hà, cuối cùng dừng lại bên tai cô: “Vẫn khiến lòng người khát khao hướng đến như vậy.”

Arthur nghiêng đầu sang, thấy môi cô sưng đỏ, đôi mắt đen nhánh bi phẫn và oán hận trợn trừng nhìn mình. Anh ta không tức giận, tiếp tục ôm cô, cọ qua cọ lại trên mặt cô. Hình như anh ta rất thích hành động thân mật như vậy, lại như loài động vật nào đó, chỉ biết dùng cách hôn, liếm nguyên thủy nhất và vuốt ve trực tiếp nhất để diễn tả niềm yêu thích.

“Cheryl, đã lâu không gặp, em trưởng thành rồi. Càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng đáng yêu, càng ngày càng khiến anh say mê.” Arthr cúi đầu áp lên xương quai xanh của cô, hôn nhẹ.

Cô sởn tóc gáy nhưng không thể cử động, cũng nói không ra lời.

Anh ta hôn lên trên theo cổ cô, thở dài: “Nhưng mà em trưởng thành rồi lại không ngoan. Anh không thích em trưởng thành. Càng trưởng thành em càng không nghe lời, chỉ muốn trốn ra ngoài.” Nói đến đây, anh ta buồn bã cau mày, “Bên ngoài có gì tốt chứ, khiến em không nhớ nhà, không nhớ anh? Trở về với anh đi được không?”

“Cheryl, người yêu dấu của anh. Thế giới này đều là của em, mọi thứ của anh đều là của em. Em muốn gì anh đều cho em cả.”

Chân Ái lắng lặng mở to mắt, nhìn vách tường trắng phau. Cô chẳng muốn gì cả, cô chỉ muốn tự do.

“Em thích gì bên ngoài anh đều mang về cho em.”

Tay Arthur nắm lấy vòng eo mảnh mai của cô, anh ta thật thích cô mà, thích đến mức hận không thể từng giờ từng phút giam cô bên mình. Trong

https://thuviensach.vn

cơn ý loạn tình mê, anh ta không kìm nén được thốt lên tiếng rên rỉ vui sướng.

Nhưng vừa ngẩng đầu lại thấy cô nhíu mày, đầy bi ai. Khuôn mặt tuấn tú của anh ta lạnh dần: “Em không thích à?”

Tay càng lần sâu như trút giận. Một tay bất chợt nâng mặt cô lên đưa đến bên môi mình. Đôi mắt đen nhánh của anh ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt cũng đen nhánh như vậy của cô, không rõ cô có tức giận hay không nhưng có sự đè nén như dông tố sắp đến.

Arthur nhìn khuôn mặt cô chằm chằm trong gang tấc, giọng nói rất nhẹ: “Cheryl, cô bé ngoan, nói cho anh biết trong phòng tắm ở tòa lầu phụ số bảy, hắn đã làm gì với em?”

Chân Ái ngồi trong lòng anh ta, tim đập rối loạn, toàn thân vô lực. Cô cảm nhận rõ rang nỗi ghen tuông u ám và phẫn nộ dưới giọng điệu bình tĩnh kia. Nhiều năm như vậy, cô quá quen thuộc. Kiểu bình tĩnh khát máu này chỉ có anh ta biết, chỉ có cô hiểu. Giống như thầy dạy võ đột ngột biến mất, nữ giúp việc không cẩn thận đổ nước sôi lên tay cô, chuyên gia cười cô không biết chạy mô tô, nhà toán học khen cô xinh đẹp giúp cô thắt nơ trên lễ phục dạ hội kia…Cô buộc mình không biểu lộ bất cứ vẻ mặt nào.

“Ồ quên mất bây giờ em không nói được.” Arthur nhướng mày, giấu đi vẻ ác liệt trong mắt.

“Hắn thích thân thể em không?” Arthur cười quái gở. “Không sao cả, lát nữa anh sẽ tự mình hỏi hắn.”

Lòng Chân Ái nặng trĩu, nhưng không dám biểu hiện cảm xúc.

Anh ta kề sát vào tai cô: “Cheryl, em cũng biết anh chỉ có một yêu cầu với em thôi. Cho dù em thích chạy trốn anh cũng cam tâm tình nguyện đuổi

https://thuviensach.vn

theo. Nhưng mà C, trên đời này em chỉ được yêu anh, không được thích bất cứ ai, nếu không anh sẽ khiến hắn biến mất khỏi thế giới này.

Cô kinh ngạc.

Anh ta không nỡ dọa cô, vừa thương vừa hận, lại ôm cô vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành: “C, em ngoan ngoãn nghe lời một chút được không? Chẳng qua là em lạc đường, thích hắn như thích món đồ chơi thôi. Em ngoan có được không? Như vậy anh sẽ không để ý, cho món đồ chơi em thích tồn tại thêm một khoảng thời gian nữa.”

“Anh dẫn em về nha. C, anh làm tất cả vì em, em thích không?” Anh ta cúi đầu, hôn môi cô thắm thiết lần nữa.

Đầu óc Chân Ái trống rỗng, Anh ta làm tất cả vì mày, mày thích không?

…

Chân Ái một tuổi, Arthur bốn tuổi.

Anh ta ghé bên nôi ngẩn ngơ nhìn bé gái hồng hào trong nôi. Mắt cô đen láy, lông mi vừa dài vừa cong, gương mặt nõn nà đến mức có thể nhỏ nước. Thân thể mềm mại bò tới bò lui trong nôi, nói ê ê a a gì đó anh ta nghe không hiểu. Arthur vươn người qua nôi hôn môi cô, mới chạm vào trọng tâm đã bị lệch. Bert đẩy một cái, nôi lật ngược lại, “ầm” một tiếng đậy bé gái bên dưới.

Chân Ái hai tuổi, Arthur năm tuổi.

Anh ta thắt chiếc nơ xinh đẹp lên tóc cô, Bert quấn cái nơ của cô vào nhánh cây, cô xoay vòng vòng tại chỗ, giãy giụa không sao thoát ra được, càng quấn càng chặt. Sau đó, cô bị cắt mất một đoạn tóc, anh ta cạo trọc đầu theo cô.

https://thuviensach.vn

Cô ba tuổi, Arthur sáu tuổi.

Anh ta xách một con cún vừa sinh tặng cho cô, con cún liếm con thỏ trong lòng cô một cái. Con thỏ hoảng sợ bỏ chạy, Chân Ái khóc òa lên. Arthur vứt con cún, chạy vụt đuổi theo con thỏ. Thật ra anh ta đặt tên cho con cún là Love, hy vọng người khác nhìn thấy Chân Ái ôm chó con thì sẽ nói "puppy love".

Cô năm tuổi, Arthur tám tuổi.

Anh ta tết nhánh cây sồi xanh và cây tầm gửi thành vòng hoa Giáng sinh đưa cô, cô mặc chiếc áo lông mềm như nhung ôm vòng hoa to đùng không biết làm sao. Anh ta tròng vòng hoa vào cổ cô, trông như một chiếc khăn quàng xanh lá mũm mĩm. Nhưng anh ta quên tập tục truyền thống lễ Giáng sinh, cô gái đứng dưới cây tầm gửi, tất cả đều có thể hôn cô. Bert dẫn đám con trai tinh quái lần lượt hôn một lượt khuôn mặt trắng nõn của Chân Ái. Anh ta hùng hổ đánh bọn chúng, ngoại trừ Bert. Sau đó bị phạt đứng trong tuyết một ngày.

Cô mười tuổi, Arthur mười ba tuổi.

Anh ta tặng cô một chiếc váy đỏ xinh đẹp, cô thừa dịp mẹ không có ở đây lén mặc xoay vòng vòng trong gương. Sau đó bị mẹ cô phát hiện, cắt vụn chiếc váy, nhốt vào phòng tối.

Cô mười ba tuổi, Arthur mười sáu tuổi.

Cô xin anh ta dẫn cô ra ngoài căn cứ chơi, đáng thương dựng thẳng ngón tay, giọng nói vừa êm ái vừa dịu dàng: "A cầu xin anh đấy, đi một lần thôi!" Anh ta và Bert đeo trang bị cắm trại theo cô đi lên núi, bắt cá trong suối, ngắm đom đóm, chơi đùa một ngày một đêm. Sau đó trở về, bị mẹ cô phát hiện trước khi về nhà, nhốt vào phòng tối, quỳ ở góc tường một tuần.

Cô mười lăm tuổi, Arthur mười tám tuổi.

https://thuviensach.vn

Mẹ cô lại muốn nhốt cô, khi đó anh ta đã cao hơn cả người lớn, che chắn Chân Ái ở phía sau, nghiến rang nghiến lợi với mẹ cô: “Chờ tôi tiếp quản tổ chức, tôi sẽ giết bà trước tiên.”

Bởi vì câu này anh ta bị cha xử phạt, bị quất roi một tháng.

Cô mười sáu tuổi, Arthur mười chín tuổi.

Anh ta đã là boss số một mới nhậm chức. Cô tỉnh lại thấy anh ta ngồi bên giường, mang theo vẻ phong sương và mỏi mệt sau hành trình gấp rút ngày đêm, vuốt ve mái tóc dài của cô, nói: “Chờ em lớn thêm một chút thì chúng ta kết hôn đi, sau đó ở bên nhau cả đời.”

Cô dụi mắt không hiểu: “Nhưng không phải mọi người đều ở bên nhau sao?”

Anh ta nói: “Không phải mọi người, chỉ hai chúng ta thôi.”

Dù sao chẳng khác gì so với bây giờ, cô vùi đầu vào gối, tiếp tục ngủ mơ màng: “Được.” Lẩm bẩm trở mình.

Đến lúc cô mười bảy tuổi, Arthur hai mươi tuổi.

Cô nảy sinh lòng kháng cự và muốn rời đi. Anh ta và Bert nghĩ hết mọi biện pháp, thuận theo cô, dụ dỗ cô, ép buộc cô, quấy rối cô, ngược đãi cô, hành hạ cô…Nhưng vẫn không giữ được cô…

* * *

Ngôn Tố rời khỏi phòng, khi đi đến đại sảnh đặc biệt để ý tới những tượng sáp còn lại. Không khác gì với lần cuối cùng anh nhìn thấy. Đúng lúc cô hầu gái mở cửa phòng khách, vừa thấy Ngôn Tố liền kinh ngạc đi đến: “Nhà logic học, lúc anh ở trong phòng đã xảy ra rất nhiều chuyện. Cô người mẫu đã chết, mọi người náo loạn cả lên. Cô ấy chết thảm lắm, đông lạnh

https://thuviensach.vn

thành đá vụn.” Cô hầu gái nhớ lại, khóc huh u lần nữa, cầm khăn lau nước mắt liên tục. “Anh luật sư nói tôi giết, tôi chỉ làm việc, làm sao giết người được chứ?”

xảy ra rất nhiều chuyện. Cô người mẫu đã chết, mọi người náo loạn cả lên. Cô ấy chết thảm lắm, đông lạnh thành đá vụn.” Cô hầu gái nhớ lại, khóc hu hu lần nữa, cầm khăn lau nước mắt liên tục. “Anh luật sư nói tôi giết, tôi chỉ làm việc, làm sao giết người được chứ?”

Lời nói tuy hỗn loạn nhưng giống như những gì Ngôn Tố nghe thấy lúc ở trong phòng trước đó không lâu, cô hầu gái đáng thương thật sự khủng hoảng. Hai người đi ra khỏi phòng khách chính là nhà văn và cô dạy trẻ.

Ngôn Tố: “Những người khác đâu?”

Cô hầu gái lau nước mắt: “Sau khi cô người mẫu chết, cô dạy trẻ đề nghị mọi người tập trung ở phòng khách chờ cảnh sát. Nhưng giữa chừng luật sư đi vệ sinh, sau đó không thấy nữa. Cô diễn viên khăng khăng đòi đi tìm anh ta, cũng không quay lại. Còn bốn người chúng tôi ở phòng khách. Vừa nãy có tiếng súng nổ ở tòa lầu phụ, ông quản gia cũng đi xem xét, chỉ còn lại ba người chúng tôi thôi.”

Đồng tử của Ngôn Tố như co lại. Anh biết rõ cô diễn viên là sát thủ tổ chức phái đến, cô ta rời đi để giết tay luật sư. Nhưng giết người không phải là tiếng súng nổ vừa rồi. Âm thanh đó không vì mục đích giết người ở đây mà để dụ anh ra ngoài. Ả diễn viên giết mọi người rồi giết nữ diễn viên thật sự để thay thế, như vậy có thể đổ bao mạng người ở đây lên đầu anh. Anh không quan tâm cái gọi là danh dự và vu cáo, nhưng anh tuyệt đối không mong bởi vì Arthur hãm hại mình mà khiến hoạt động thanh trừ kẻ phản bội của tổ chức lan rộng làm hại người thường. Bất kể là ai, chỉ cần có thể chết ít đi một người, anh cũng sẽ dốc hết toàn lực.

https://thuviensach.vn

May là anh rất chắc chắn, sau khi người mẫu chết, người trong lâu đài chỉ còn cảnh sát, người thường và sát thủ. Những người này đều không uy hiếp tới sinh mạng của Chân Ái, đây cũng là nguyên nhân anh có thể yên tâm để Chân Ái lại một mình.

Ngôn Tố cúi đầu nhìn cô hầu gái thút thít, cau mày an ủi: “Nín đi.” Nhưng lời nói ra rất lạnh, như ra lệnh vậy. Cô hầu gái nhát gan giật mình, thật sự nín khóc.

Nhà văn chất vấn: “Không phải anh dặn dò ở trong phòng đừng chạy lung tung sao? Sao lại ra đây?”

Giống với kế hoạch của Arthur, anh ta đã nghi ngờ Ngôn Tố. Ngôn Tố không đáp, thản nhiên nói: “Anh cảnh sát, xin anh lập tức dẫn hai cô gái này rời khỏi.”

Ba người sửng sốt. Nhà văn bàng hoàng: “Sao cậu nhìn ra được?”

Ngôn Tố trả lời vu vơ: “Bây giờ đang lúc nguy cấp, các người muốn dọn ghế bưng trà nghe suy luận sao?”

Nội tâm nhà văn vẫn chưa ngã ngũ, Ngôn Tố có vẻ biết rất nhiều nội tình, có lẽ cậu ta là người của tổ chức. Nhưng sắc mặt Ngôn Tố tái nhợt đến đáng sợ, cố chống đỡ lại rất suy yếu. Điểm này nhà văn đoán được, ở tòa lầu số bảy anh ta thấy tên gỗ rải rác dưới sàn, đoán chừng đã đâm vào Ngôn Tố rồi. Đến tột cùng Ngôn Tố là người bị hại hay là đồng phạm?

Nhà văn hỏi: “Tại sao phải đi?”

Ngôn Tố nói ngắn gọn: “Có người muốn giết các cô ấy.”

Cô hầu gái và cô dạy trẻ kinh sợ, nhà văn hỏi tiếp: “Cậu có ý gì?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không kiên nhẫn: “Tôi đang nói tiếng Anh cổ, hay anh chỉ được một trăm điểm trong cuộc thi S.A.T *?”

* S.A.T là cuộc tuyển chọn sinh viên toàn cầu, kiểm tra chất lượng đầu vào đại học mà thí sinh ở mọi nơi trên thế giới đều có thể tham gia với số lần không hạn chế, với thang điểm từ 600 đến 2400.

Nhà văn bực bội trước giọng điệu châm chọc của Ngôn Tố: “Ý của tôi là, ai muốn giết các cô ấy? Tại sao cậu biết có người sẽ giết các cô ấy?” Đầy ý nghi ngờ.

“Bởi vì hung thủ sẽ giết tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ tôi.” Ngôn Tố nói: “Anh có thể nghi ngờ tôi là hung thủ, nhưng trước tiên xin nghĩ đến an toàn của hai quý cô này, dẫn các cô ấy đến nơi khác. Tôi tạm thời sẽ không rời khỏi lâu đài, anh không cần lo lắng đến lúc đó không bắt được tôi.”

Nhà văn còn đang suy nghĩ, Ngôn Tố quay đầu nhìn cô hầu gái: “Cô có sơ đồ mạch điện của lâu đài không?”

“Có. Mấy ngày qua bị cúp điện liên miên, tôi đã lục ra.”

Cô hầu gái chạy đến phòng khách ôm một chồng giấy dày cộp đến đưa cho Ngôn Tố. Ngôn Tố nhanh chóng lật từng tờ, dưới cái nhìn trân trân của cô hầu gái, anh xem trong mười mấy giây, trả lại cho cô ta rồi quay người rời đi.

Nhà văn gọi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Tìm người.” Cứ như nói thêm một chữ sẽ lấy mạng anh vậy.

Nhà văn đuổi theo: “Tôi đi cùng cậu.”

“Không được.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố dừng bước, nếu như nhà văn đi cùng, Arthur sẽ giết anh ta. Dù sao Arthur không cần một cảnh sát chứng minh Ngôn Tố không phải hung thủ.

Nhà văn thấy anh cố chấp như thế, tình tình cũng thay đổi: "Tôi không tin cậu, có thể cậu là hung thủ, bây giờ cậu muốn đi giết người."

Ngôn Tố thản nhiên nói: "Tôi không cần anh tin tưởng, nhưng thưa anh, xin nghĩ xem tại sao luật sư muốn ở một mình? Bởi vì anh ta xác định được phạm vi hung thủ, biết có người muốn giết anh ta. Anh ta biết người muốn giết anh ta không phải tôi - người nhốt mình trong phòng, mà là người trong nhóm các vị. Tại sao diễn viên đi tìm luật sư? Cô ta quan tâm luật sư như vậy à? Không, bởi vì cảnh sát sắp đến rồi, nếu cô ta không giết luật sư thì không hoàn thành nhiệm vụ."

Nhà văn rất bình tĩnh, chẳng hề sợ hãi.

Ngôn Tố quan sát anh ta nửa giây: "Xem ra anh đã sớm nhìn ra. Có điều anh không xác định hung thủ có mấy người. Với lại hai cô gái ở đây, anh sợ không bảo vệ được các cô ấy đúng không?"

Nhà văn bị anh nhìn thấu tâm tư, có phần bất đắc dĩ. Ngôn Tố nói: "Xin nhớ kỹ tâm trạng vừa rồi của anh, thân là cảnh sát, bắt hung thủ và bảo vệ sinh mạng người dân cái nào quan trọng hơn, trong lòng anh rõ nhất. Nếu tôi là anh, tôi sẽ dẫn hai cô gái rời khỏi ngay lập tức, lái thuyền ra biển, chuẩn bị tháo chạy bất cứ thời khắc nào." Tiếng nói anh chậm dần. "Anh nhà văn, có thể xin nhờ anh…"

Ngôn Tố dừng lại, có thể nhờ nhà văn dẫn theo một cô gái khác không? Cô sinh viên của anh. Cuối cùng Ngôn Tố không thốt ra được, bởi vì không thể. Chân Ái rất an toàn, nhưng nếu nhà văn dẫn cô đi thì sinh mạng của nhà văn sẽ gặp nguy hiểm, thậm chí liên lụy đến an toàn của hai cô gái còn lại. Anh không có tư cách yêu cầu anh ta làm vậy. Trách nhiệm dẫn Chân

https://thuviensach.vn

Ái đi không phải của nhà văn mà là của anh. Chỉ cần anh bắt được Arthur thì Chân Ái sẽ không bị bắt đi.

Nhưng nếu thất bại, Chân Ái biến mất…Ý nghĩ này khiến tim Ngôn Tố như chợt bị thứ gì đó xé ra. Nếu cô biến mất rồi, anh sẽ lật cả thế giới tìm cô về, dù phải mất cả một đời.

Anh lẳng lặng hạ mắt, một giây sau lại ngước lên, mặt không đổi sắc: "Thưa anh, nhờ cậy anh bảo vệ tốt hai cô gái này. Với lại, tôi và bạn gái tôi cãi nhau, tôi đi tìm cô ấy. Các người có thể rời bờ chờ chúng tôi."

Câu nói phía sau trấn an lòng nghi ngờ của nhà văn. Anh rất thành khẩn: "Chờ tôi tìm được cô ấy sẽ đến bờ biển tìm các người. Tôi không mong chúng tôi khiến các người không kịp chạy trốn."

Nhà văn suy nghĩ một lát, quyết định lo cho cô hầu gái và cô dạy trẻ trước.

Ngôn Tố lại nói: "Đợi chút, tôi cần mượn anh một thứ."

Nhà văn nghe vật anh nói, chần chừ: "Cái này không thể cho người khác mượn tùy tiện được."

Ngôn Tố vuốt mũi: "Anh yêu đương rồi hẳn biết con gái giận lên thì… không dễ dàng chế ngự."

"Chuyện đặc biệt thì xử lý đặc biệt." Nhà văn thở dài, đưa đồ cho anh. "Sau khi tìm được cô sinh viên thì lập tức đến ngay, chúng tôi chờ các cậu trên thuyền."

Ngôn Tố quay người đi về phía tòa lầu số bảy. Sáng sớm, lâu đài im ắng đến lạ kỳ. Không khí thoảng đưa mùi hương cũ kỹ và cả gió biển ẩm ướt. Bởi vì trên người bị thương, bước chân của anh chậm đi rất nhiều. Tiếng súng nổ vừa rồi nghe rất lạ, có lẽ vang lên trong phòng thí nghiệm, có lẽ là

https://thuviensach.vn

thiết bị mô phỏng tiếng súng hẹn giờ, có thể làm bằng chứng ngoại phạm cho người khác.

Đi không bao lâu liền chạm mặt quản gia. Vẻ mặt ông ta vẫn cứng nhắc như thường, lịch sự khẽ gật đầu: “Nhà logic học cần giúp đỡ gì không? Có điều không phải cậu nói nên ở tịt trong phòng chờ cảnh sát đến sao?”

Ngôn Tố nói ngắn gọn: “Có người giả làm diễn viên, cô ta là sát thủ, tôi muốn đi tìm cô diễn viên thật. Tôi đoán nữ sát thủ quanh quẩn đâu đây, sắp giết cô diễn viên thật.”

Quản gia đờ mặt, không hiểu rõ ý anh. Ngôn Tố thoáng ngập ngừng, tiếp tục: “Trước đó tôi có câu hỏi. Ông quản gia, lúc nghe thấy tiếng súng, sao đám nhà văn lại để ông đến đây xem xét một mình vậy? Không sợ ông xảy ra nguy hiểm à?”

Ánh mắt quản gia bàng hoàng, giải thích: “Lúc đó tôi đã nghe ra âm thanh kia không phải tiếng súng, là tiếng nổ của chất khí trong phòng thí nghiệm. Có thể người khách nào đó quấy phá, tôi thu dọn rất lâu.”

Ngôn Tố quan sát mặt ông hồi lâu, cười đăm chiêu: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Quản gia nghe ra ý khác trong lời nói của anh, thoáng ngừng lại, hỏi: “Cậu chuẩn bị đi đâu tìm diễn viên thật sự mà cậu nói?”

Ngôn Tố từ từ đi về phía trước: “Tôi đã xem sơ đồ mạch điện lâu đài, tuyến dây từng gia cố rất nhiều lần, tuyến dây cáp ở tầng hầm. Gần đây lâu đài bị cúp điện liên miên, không phải do đường dây không tốt mà là có người bị giam ở dưới tầng hầm, vô tình hoặc cố ý đụng phải mạch điện.”

Quản gia nghiêm mặt, ra vẻ không đồng ý, nhưng vẫn đi theo anh băng quay hành lang mờ sáng: “Nếu cậu nói tên sát thủ kia trói diễn viên thật sự

https://thuviensach.vn

dưới tầng hầm, vậy cô ta đi vào thế nào? Ngày các người tới chỉ có một chiếc thuyền đến đây.”

“Dĩ nhiên không phải đi cùng chúng tôi, mà đã bị trói từ rất nhiều ngày trước rồi.”

Quản gia lạnh lùng không nói lời nào. Ngôn Tố nhanh chóng đi đến đích, là một lối cầu thang cao cao. Anh nhìn hư không, trầm tư nửa giây. Lúc tìm Chân Ái, anh đã chạy khắp lâu đài, hiện giờ hình ba chiều lập thể của lâu đài đang hiện rõ ngay trước mắt anh. Cô hầu gái cho anh xem sơ đồ mạch điện gần trăm nhánh, trong đầu anh chúng biến đổi từ mặt phẳng thành hình lập thể, xâu chuỗi chồng lên từng điểm theo kết cấu ba chiều của tòa lâu đài. Tất cả mạch điện trước mắt hiện ánh sáng đỏ, đan xen rắc rối phức tạp. Anh nhẹ giọng nói: “Lần đầu tiên cúp điện toàn bộ, cô hầu gái mở mạch điện dự phòng ở tòa lầu chính, một nửa lâu đài sáng lên.” Trong đầu, sơ đồ mạch điện tắt đi một nửa. “Lần thứ hai, Chân Ái xảy ra chuyện chỉ có tòa lầu số bảy bị cúp điện.” Lại có vô số mạch tắt ngóm. “Sau đó, quản gia và cô hầu gái tắt tất cả đèn, chỉ còn nửa tòa lầu chính sáng lẻ loi.” Tiếp tục dập tắt vô số. “Lần thứ ba trở lại tìm Chân Ái, quản gia và cô hầu gái mở mạch điện dự phòng.”

Lâu đài trong tưởng tượng đang xoay tròn, vô số con đường chồng lên nhau, xâu chuỗi mạch điện nối song song, dây điện không liên quan tắt hết, ánh sáng đó chảy xuôi tập trung tại một điểm…

Anh nhìn tầng hầm, vô cùng chắc chắn: “Mấy lần xảy ra sự cố mạch điện là ở đây.”

Trước mặt chỉ có cầu thang đi lên, anh đi một vòng, sàn nhà rất chắc, gõ dọc theo vách tường một lượt, nơi nào đó truyền đến tiếng vọng.

Quản gia đã hiểu: “Cậu đang tìm tầng hầm à? Nơi này có.”

https://thuviensach.vn

Ông ta ấn nút bên cạnh, vách tường dày cộp mở ra, xuất hiện một lối cầu thang ngắn. Bên dưới quả thật có tầng hầm, nhưng sạch sẽ trống rỗng.

Quản gia thản nhiên nói: “Cậu à, nơi này chẳng có gì cả.”

“Từng có.” Ngôn Tố rất chắc chắn, anh lướt nhìn một vòng tầng hầm trống trơn, cong khóe môi như có như không. “Một tầng hầm để trống mà lại quét dọn sạch sẽ như vậy, mạng nhện bụi bặm đều không có à?”

Quản gia có chút giật mình, nhìn về phía tầng hầm trống rỗng lại sạch sẽ vô cùng. Ngôn Tố ngồi xổm xuống, cơn đau nơi ngực đột nhiên tăng dần, anh nắm tay chịu đựng theo bản năng, ngẩng mặt nhìn lên trên, giống với anh nghĩ, trên trần nhà rách nát lấp ló rất nhiều sợi dây điện. Anh đứng thẳng, ấn nút, cửa tầng hầm chậm rãi đóng lại.

Ngôn Tố đi trên hành lang, nhìn ra biển khơi vô tận ngoài cửa sổ, điềm tĩnh ổn định lại hơi thở, nói: “Giải thích duy nhất là có người muốn che giấu dấu vết giam người ở đây, vì vậy đã quét dọn sạch, nhưng lại bại lộ.”

Quản gia đi lên, đứng bên cạnh anh, nhìn bầu trời màu xanh nhạt bên ngoài: “Cậu nói có người vốn bị nhốt ở đây à?”

Ngôn Tố mấp máy môi, đưa mắt nhìn lớp cỏ trên bệ cửa sổ, lại ngước mắt, ánh mắt thăm thẳm nhìn biển khơi: “Vấn đề này mà anh còn phải hỏi tôi à, anh Arthur?”

Quản gia nhìn ra ngoài cửa sổ, đuôi mày nhướng lên, một giây sau khuôn mặt nghiêm khắc bảo thủ thả lỏng một chút, khóe môi luôn mím hiện lên nụ cười tư lự:

“Anh S.A., phải nói rằng anh là đối thủ rất lý thú.”

Họ tách ra đứng trước hai cửa sổ gần nhau, ánh nắng mai soi vào từ cửa sổ, in hai chiếc bóng cao ráo và tĩnh lặng giống nhau trên hành lang phía

https://thuviensach.vn

sau và vách tường. Ngoài cửa sổ, gờ đá lởm chởm, cỏ tiêu điều đong đưa.

Ngôn Tố cười nhạt: “Vẫn muộn một bước. Có điều, người bị mang đi nói rõ anh chưa kịp giết chết cô diễn viên thật và ông quản gia.” Nói xong nghiêng mặt nhìn Arthur. “Anh Arthur, kế hoạch của anh xảy ra vấn đề gì?”

Arthur cũng nhìn về phía Ngôn Tố, dẩu môi như rất thất vọng: “Sát thủ bị một cô gái đáng yêu ném xuống biển rồi.”

Giọng nói kia rõ ràng kiêu ngạo. Ngôn Tố thoáng sững sờ, đã hiểu. Đôi mắt màu hổ phách của anh hơi nheo lại, nhìn về rặng mây trắng nơi xa, khóe môi lơ đãng cong cong nhoẻn cười.

Lúc anh đi đã nói với cô: “Cô gái tốt dũng cảm, bảo vệ tốt bản thân mình thay anh.” Xem ra cô bé kia đang bảo vệ anh đây mà!

“Tại sao không giết chết diễn viên thật và quản gia? Bởi vì anh thật lòng muốn đóng vai quản gia, trên người không mang vũ khí à?”

“Anh nói cũng đúng.” Arthur cúi đầu day huyệt thái dương. “Nhưng trước đây rất lâu tôi đã cai giết người rồi. Từng hứa với một cô gái.”

Môi Ngôn Tố nhúc nhích: “Vì vậy không “tự mình” giết người.”

Mà là sắp đặt người khác giết chóc. Arthur có phần ngơ ngác, nói: “Có thể nói như vậy.”

Arthur nhìn chằm chằm huy hiệu gia tột điêu khắc phức tạp trên bệ cửa sổ cổ xưa, hơi thất thần. Anh ta từng dẫn Cheryl đi tàu hỏa, không may gặp phải tập kích, anh ta ôm cô run lẩy bẩy giết rất nhiều người, máu đẫm cả người cô. Sau khi trở về cô ngày ngày gặp ác mộng gào thét, vừa nhìn thấy anh ta liền trốn. Anh ta dỗ dành cô rất nhiều tháng cô mới chịu yên. Sau đó người nhà cô bị giết, anh ta không biết phải dỗ dành bao lâu cô mới trở lại nữa.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nhẹ nhàng hít vào một hơi, cơn đau ở ngực dữ dội hơn tưởng tượng. Lần này vết thương đúng vào hai xương sườn bị gãy của anh trong vụ nổ ngân hàng lần trước, phải nói rằng mũi tên kia thật có sáng tạo.

"Nữ diễn viên thật và ông quản gia đang ở đâu?"

Arthur hoàn hồn: "Nơi mà cảnh sát lục soát cả tòa lâu đài cũng không tìm được, với lại…" Arthur chậm rãi quay đầu. "Họ mất tích không ảnh hưởng đến việc anh trở thành người bị tình nghi lớn nhất."

Ngôn Tố hờ hững cười thản nhiên: "Nếu tôi là người tình nghi lớn nhất, không bằng hai chúng ta làm đồng phạm đi!"

"Cụp" một tiếng lanh lảnh, cổ tay phải của Arthur đeo một cái vòng lạnh ngắt, còng tay hai lớp tiên tiến nhất, mỗi bên một người, khóa chặt cổ tay Arthur và Ngôn Tố.

Sắc trời trắng ngà chiếu vào vô số cửa sổ trên hành lang, soi lên thân hình cao lớn của hai người đàn ông. Hai người bị còng tay vào nhau, nhưng khoảng cách rất xa, sắc mặt mỗi người trầm lặng như nhước. Thong thả băng qua ánh mặt trời lốm đốm chiếu vào từ cửa sổ, suốt quãng đường không nói lời nào.

Tượng sáp trong đại sảnh vô tri vô giác, giờ đây chỉ còn tượng Ngôn Tố, Chân Ái, nhà văn, cô dạy trẻ và diễn viên còn đứng đó. Tượng sáp xiêu vẹo, Ngôn Tố kéo cổng lâu đài ra. Gió biển buổi sáng ùa tới mang theo mùi mặn sau bão táp. Ngoài màu xanh, biển trời biêng biếc trước mặt không hề có màu sắc thừa thãi nào khác. Ngôn Tố đứng trên đỉnh bậc thang ngàn bậc nhìn ra xa, mặt biển yên ắng như đá quý, rất tinh khiết. Dưới bậc đá cao chót vót, chiếc thuyền bé nhỏ màu trắng kia đã rời bờ, bỏ neo ở nơi không xa, có lẽ đang đợi anh và Chân Ái.

Người bên cạnh khẽ lay còng tay, Ngôn Tố nghiêng đầu nhìn Arthur. Arthur chỉ bậc đá: Có để bụng tôi ngồi xuống không?" Liếc nhìn ngực trái

https://thuviensach.vn

của anh, rất đắc ý: “Lo cho anh thôi.”

Ngôn Tố biết không giấu được sự thật bị thương, dứt khoát ngồi xuống cùng Arthur: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Đối đáp xong, Ngôn Tố lại cười, từ từ hít một hơi gió biển, hỏi: “Anh đã đợi ở lâu đài này bao lâu rồi?”

“Anh nói lâu đài của cô ấy à?” Arthur lạc đề một cách sâu xa, tự hỏi tự đáp: “Cả đời.”

Ngôn Tố im lặng, Arthur ngồi trên thềm đá hóng gió, bỗng hỏi: “Lần này kỹ năng diễn xuất của tôi thế nào?”

“Điểm tuyệt đối.” Ngôn Tố đáp: “Hoàn mỹ từ đầu đến cuối, không nhìn ra một chút tì vết cũng không lộ đuôi.”

Arthur nhướng mày: “Vẫn bị anh nhận ra đó thôi.” Lần này anh ta tốn rất nhiều công sức, hoàn toàn không ngờ Ngôn Tố lại phát hiện phá hỏng kế hoạch.

“Kho đông lạnh.” Ngôn Tố vẫn trả lời ngắn gọn.

“Bởi vì tôi dẫn anh đi cứu cô ấy à?”

“Không phải.” Ngôn Tố quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Arthur. “Tôi ôm cô ấy ra khỏi kho đông lạnh, lúc anh và cô hầu gái đóng cửa, cửa kho đông lạnh không phát ra tiếng.”

Arthur thoáng giật mình, tâm phục khẩu phục: “Hà, giây phút đó mà anh còn có thể lưu ý đến chi tiết này.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố lại trông ra mặt biển xa xôi, gió thổi mái tóc đen của anh phất phơ: “Căn bản không có tiếng đóng cửa nhưng anh nói có ngh thấy. Bởi vì anh biết gần đó có kho đông lạnh, thấy cô ấy biến mất liền…” Anh chần chừ nhưng vẫn nói: “…liền theo thói quen lo lắng có phải cô ấy đã xảy ra chuyện gì không, có phải bị hung thủ nhốt vào đó rồi không?”

Mặt Arthur lạnh đi một chút: “Chỉ dựa vào điểm này à?”

“Đúng, chỉ dựa vào điểm này. Đây không phải hành động do cấp trên ra lệnh, mà lo lắng theo bản năng, là tình cảm cá nhân. Sau đó cái chết của người mẫu càng nghiệm chứng điểm này. Gã bị nhốt vào kho đông lạnh, biến thành đá vụn trong nháy mắt. Không chỉ thanh trừ, hơn cả là thù hận mãnh liệt. Không phải biểu hiện ngẫu nhiên của người thi hành mệnh lệnh, mà là của chính bản thân người đó.”

Khuỷu tay Arthur chống lên đầu gối, cúi đầu vân vê sóng mũi: “B nói tôi luôn làm hỏng việc vì cô ấy, luôn phá hủy mọi thứ khi dính đến tình cảm dành cho cô ấy, quả nhiên là vậy.”

Arthur lắc đầu, cười cười.

Mặt trời đã lên cao. Ánh nắng vàng mỏng manh rắc sáng từ đằng Đông, bao phủ sườn mặt và mái tóc hai người. Họ đều là người tuấn tú hiếm có trên đời.

Tay trái Ngôn Tố đặt lên đầu gối, ánh nắng vàng nhạt nhảy múa trên mu bàn tay. Anh nắm lòng bàn tay lại, đầu ngón tay cử động, bất chợt nhớ đến lúc Chân Ái đứng ở mạn thuyền, đưa ngón tay mảnh mai bắt lấy gió. Anh thật thích nụ cười ngây thơ trên mặt cô khi đó.

Anh nhìn chằm chằm ánh nắng trong lòng bàn tay: “Anh đến đây để nói cho cô ấy biết thân thế và cái chết của Chace à?”

“Phải.”

https://thuviensach.vn

Tròng mắt Arthur tối đi phần nào, lòng hơi đau. Anh ta không ngờ Chân Ái tin tưởng Ngôn Tố như vậy, làm hòa với Ngôn Tố nhanh đến thế. Ban đầu Chace chết, anh ta luôn gạt cô, nhưng cô vẫn biết, còn nổi điên vừa đánh vừa đá anh ta, gào từng câu cào xé ruột gan: Tôi phải giết anh tôi phải giết anh!

Arthur thật sự đưa cho cô dao găm, cô thật sự đậm vào lồng ngực anh ta. Bây giờ anh ta không hiểu anh trai thân yêu nhất của cô đã chết, tại sao cô có thể tha thứ cho Ngôn Tố? Nhưng anh ta cũng biết là Chace mượn tay Ngôn Tố tự sát. So với Ngôn Tố, có lẽ Chân Ái càng oán trách cái chết của Chace là lỗi của anh ta hơn. Anh ta thật sự không muốn bức tử Chace, dù anh ta biết Chace muốn mang cô rời đi, dù anh ta hận không thể băm thây Chace ra vạn khúc, nhưng bởi vì người đàn ông đó là anh trai yêu mến của cô, anh ta chưa từng nghĩ đến việc giết Chace.

Anh ta đã nhẫn nhịn bao nỗi tủi hờn. Nhưng anh ta tuyệt đối không ngờ Chace lại chọn cách tự sát, cắt đứt chút lưu luyến cuối cùng của Chân Ái với cuộc sống quá khứ, dùng cách tự sát tạo nên một vết nứt giữa anh ta và Chân Ái, hoàn toàn đẩy anh ta ra khỏi thế giới của cô. Không chỉ như thế, Chace còn sai khiến thuộc hạ cũ lén đưa cô rời khỏi tổ chức, rời khỏi anh ta. Bây giờ mỗi lần nghĩ đến Chace, Arthur đều hận không thể chặt xương xé thịt người đàn ông đó mấy nghìn lần! Nghĩ đến đây, anh ta vô thức nắm chặt tay, móng tay găm vào lòng bàn tay đau đớn.

Ngôn Tố nghe câu trả lời khẳng định của Arthur, đưa mắt nhìn đối phương: “Hãy buông tay đi, cô ấy đã rất đau khổ, đừng hành hạ cô ấy nữa.”

Sắc mặt Arthur u ám, chẳng buồn để ý: “Năm năm trước cô ấy chưa bao giờ biết cái gì là đau khổ. Là thế giới bên ngoài hành hạ cô ấy. Muốn càng nhiều, kỳ vọng càng nhiều, cô ấy mới càng đau khổ. Không có các người xúi giục và dụ dỗ, cô ấy vẫn là cô gái đơn thuần trước kia.”

https://thuviensach.vn

“Chân Ái có quyền theo đuổi bất cứ chuyện gì, bất kỳ cách sống nào mà cô ấy thích!”

“Không ai trong các người biết thứ gì mới thật sự thích hợp với Cheryl.”

Hai người tuy cùng yêu một cô gái, nhưng quan niệm và cách thức hàn toàn trái ngược, không ai có thể thuyết phục người kia. Hai người im lặng trong khoảng thời gian rất dài, chỉ có gió biển trong lành nghịch ngợm theo sóng biển lăn tăn thổi lên thềm đá, lay động mái tóc ngắn tung bay, góc áo phất phơ. Trên mặt biển xa xôi xuất hiện một đường vân, lớn dần từng chút một, cảnh sát đã đến đảo Willing rồi.

Arthur nheo mắt nhìn điểm kia như xuất thần, lát sau chậm chạp cất giọng: “Anh biết không? Hồi bé cô ấy rất hay khóc, mà không phải hồi bé, ba bốn tuổi trở về trước cơ. Khóc òa lên nước mắt tèm lem đầy mặt, tôi sợ nhất cô ấy khóc. Cô ấy vừa khóc tôi liền đau lòng, đau lắm. Nhưng lúc đó cô ấy cũng thích cười. Cù cô ấy nhột thì cô ấy cuộn người lăn qua lăn lại trên thảm cỏ, cười khanh khách như lục lạc, trên tóc trên người đều là cỏ.”

Ngôn Tố lẳng lặng nghe, trong đôi mắt màu nâu nhạt không hiển lộ bất cứ cảm xúc gì.

“Sau đó cô ấy lớn lên một chút, bị mẹ cô ấy đưa đi. Mẹ cô ấy rất nghiêm, không cho cô ấy làm nhiều việc. Cô ấy trở nên nhát gan, cũng không ra ngoài chơi với bạn nữa. Thỉnh thoảng xuất hiện đều sợ hãi nắm góc áo Chace, bám sát sau lưng anh ta như cái đuôi vậy. Khi Chace còn bé anh ta vốn đã chẳng sợ ai, bất kỳ ai cũng dám đánh, có anh ta ở đó, ngay cả Bert cũng không dám bắt nạt cô ấy. Chace không có ở đó thì cô ấy sẽ đứng sau lưng tôi. Tôi từng hy vọng, tốt nhất Chace vĩnh viễn ở bên ngoài, đừng bao giờ trở về nữa.”

Nhưng hôm nay, anh ta chưa bao giờ hy vọng Chace vẫn còn sống đến thế.

https://thuviensach.vn

“Tôi cho cô ấy kẹo, ngày nào cô ấy cũng bám dính lấy tôi. Cô ấy ôm con thỏ nhỏ, ở bên cửa len lén ló đầu nhìn tôi. Tôi cầm kẹo trong tay, khi cô ấy kề đến mút sẽ liếm phải lòng bàn tay tôi. Đầu lưỡi và đôi môi cô ấy rất mềm mại. Tôi cũng liếm lên mặt và tay cô ấy, như bản năng thân mật của động vật vậy.”

Khóe môi Arthur nở một nụ cười: “Khi đó cô ấy rất ngoan, sẽ không lộn xộn, cũng không chống đối; không giống đối với Bert, mỗi lần cậu ấy chạm vào cô ấy, cô ấy liền gào thét trốn tránh. Cô ấy không có bất kỳ món đồ chơi nào, ngay cả thú cưng cũng mang màu trắng, sau đó mẹ cô ấy tịch thu con thỏ của cô ấy đi làm thí nghiệm. Năm tuổi, lần đầu tiên cô ấy náo loạn gào khóc, đập vỡ vô số dụng cụ thí nghiệm, không chịu làm thí nghiệm. Mẹ cô ấy nhốt cô ấy vào phòng tối. Nguyên một ngày cả tòa nhà văng vẳng tiếng thét của cô ấy. Bert rất thích, ngồi ở cửa nghe suốt nhưng tôi rất buồn. Lúc đầu nhốt cô ấy, cần mấy người to lớn nắm lấy cổ cô ấy, cô ấy vừa khóc vừa la, đấm đá loạn xạ, lết trên sàn nhà bị người ta kéo mấy tram mét. Về sau cô ấy không khóc cũng không la hét, lẳng lặng tự mình đi vào đóng cửa lại.”

Nghe tới câu sau, lồng ngực Ngôn Tố đau đến mức như sắp nứt toác. Trước mắt như hiện lên hình ảnh cô bé sáu, bảy tuổi, cột tóc đuôi ngựa gọn gàng, mặc áo khoác trắng nho nhỏ không nhiễm một hạt bụi, im lặng đi trên hành lang trống trải, khuôn mặt nhỏ bình tĩnh hờ hững, mang theo vẻ tĩnh mịch và phục tùng. Tự mình đi vào phòng tối, không hề chống cử đóng cửa lại. Anh nhớ đến Chân Ái đứng trước bia mộ của mẹ, mất khống chế đá vào tấm bia gào thét: “Tôi không nghe lời đấy! Bà lật mồ dậy mắng tôi, đánh tôi, nhốt tôi vào phòng tối đi!” Tim anh như bị cào xé, đau đến cực hạn.

Đôi mắt Arthur phản chiếu sắc trời trắng xóa, như có phiền muộn lại tựa như thản nhiên: “Khi đó tôi muốn cứu cô ấy, nhưng tôi quá nhỏ, đám người lớn không cho phép, mẹ tôi cũng không cho phép, bà kể với tôi chuyện chú voi nhỏ trong đoàn xiếc.”

https://thuviensach.vn

Arthur quay đầu nhìn một bên mặt có vẻ tái nhợt của Ngôn Tố: “Anh nghiên cứu rất nhiều về tâm lý và hành vi con người, hẳn từng nghe chuyện chú voi nhỏ trong đoàn xiếc.”

Dĩ nhiên Ngôn Tố biết, đó là một câu chuyện kinh điển và vô cùng tàn nhẫn về việc phát triển tâm lý và tính cách. Từ lúc ra đời, chú voi nhỏ trong đoàn xiếc đã bị xiềng xích, sức lực nó yếu ớt, vùng vẫy mãi không ra; đến khi trưởng thành thì đã quen, có khả năng vùng ra nhưng sớm đã mất lòng tin.

Giọng Ngôn Tố rất thấp, mang nỗi giận khó có thể phát hiện: “Cô ấy là người. Không phải đối tượng thí nghiệm!”

Arthur rời mắt đi, nhìn chiếc thuyền đang tiến tới gần: “Cô ấy lớn lên ở thế giới đó, sống đơn giản nhiều năm như vậy, cả đời như thế cũng rất tốt. Cô ấy quá nhu nhược, rất nhát gan, thế giới bên ngoài - thế giới của các người hoàn toàn không thích hợp với cô ấy. Cô ấy sẽ tò mò, nhưng trải qua lâu sẽ chỉ để lại tổn thương.”

“Không, cô ấy không phải.” Ngôn Tố chắc chắn lạ thường. “Cô ấy không phải như anh nói.”

Anh quay đầu nhìn Arthur, đôi mắt kiên định và bình tĩnh: “Ở ngân hàng đường Maple, tôi đã nói với anh, cho dù đứng trước nguy nan, cô ấy vẫn là một cô gái có thể chăm sóc tốt cho bản thân mình. Cô ấy là một cô gái thông minh sáng suốt, dũng cảm kiên cường, trong lúc lơ đãng luôn bộc phát sức mạnh kinh ngạc. Như anh vừa nói, cô ấy đã vứt nàng sát thủ xuống biển vậy.”

Tuy anh vẫn lo lắng nhưng…

“Quan trọng nhất, cô ấy sẽ hài lòng, sẽ vui vẻ vì phát hiện ra sức mạnh và sự kiên cường của mình. Cô ấy thích dáng vẻ độc lập tự tin của bản thân.

https://thuviensach.vn

Arthur, cô ấy không phải chú voi con bị xiềng xích giam giữ trong đoàn xiếc.”

Arthur nghiến hàm, u ám trầm lặng một lúc lâu. Đây chính là điều anh ta lo lắng nhất, sợ hãi nhất, vậy mà lại bị Ngôn Tố vạch trần. Anh ta thật hận gã đàn ông đã biến cô trở thành con người như bây giờ, không cần anh ta bảo vệ, cũng không còn là cô bé núp sau lưng anh ta nữa. Như thể không có anh ta, cô cũng sống rất tốt. Nhưng không có cô, anh ta sống không tốt chút nào. Tim như bị cắt thành ngàn mảnh, cảm xúc oán hận trong lòng Arthur bắt đầu nảy sinh: “À, anh nói cô ấy thay đổi sao? Chỉ tiếc trước mặt tôi, cô ấy vẫn giống như khi còn bé vậy.” Arthur nắm bàn tay lại theo bản năng, “Tránh không khỏi, trốn không thoát, cũng không thể phản kháng.”

Thốt ra lời kích thích, nhưng Ngôn Tố chẳng có bất kỳ phản ứng nào, tiếp tục điềm tĩnh nhìn mặt biển, bóng dáng chiếc thuyền cảnh sát càng lúc càng rõ ràng. Cứ như anh không hề quan tâm đến cô bé trong lời Arthur.

Arthur thấy anh trước sau vẫn trấn định, rời mắt đi: “Anh muốn ngồi ở đây với tôi chờ cảnh sát à?”

“Ừ.” Rất ngắn, rất đơn giản, xem ra Ngôn Tố đã không muốn nói chuyện với Arthur nữa rồi.

“Đừng nên thì hơn.” Arthur xoay cổ tay, có phần hả hê. “Nếu tôi là anh, tôi sẽ đi xem thử cô ấy.”

Người bên cạnh nghe thấy vẫn không có phản ứng gì, tất cả cảm xúc trên người biến mất hoàn toàn, bình lặng đến mức không thấy một chút động thái. Ngôn Tố không nhìn Arthur, thản nhiên nói: “Tôi cho rằng hiện giờ cô ấy rất an toàn.”

“Tại sao?”

“Anh sẽ không làm hại cô ấy.”

https://thuviensach.vn

“Vậy sao?” Arthur cười nhạt. “Nói thật cho anh biết, lần cuối cùng tôi thấy cô ấy khi nãy, cô ấy bị tôi làm đến hôn mê, nằm trong bồn tắm trần như nhộng.”

Ngôn Tố khẽ nghiến quai hàm, ánh mắt lẳng lặng lóe sáng, nhưng khuôn mặt vẫn tinh khôi không hề mang xúc cảm.

“Bồn tắm vẫn để xả nước, lúc tôi rời đi nước đã tràn qua thân thể cô ấy. Bây giờ hẳn đã tràn qua môi cô ấy rồi. Hà, thân thể và môi cô ấy…” Arthur lim dim mắt, xuýt xoa một tiếng, hết sức say mê. “Rất mềm mại, rất yếu ớt, khiến người ta không thể tự thoát khỏi được.”

Ngôn Tố nghiêng đầu, ánh mắt tĩnh lặng, hờ hững nhìn vào mặt Arthur. Arthur cũng quay đầu nhìn Ngôn Tố, so đo gây hấn: “Mùi vị này anh cũng biết đấy. Chỉ tiếc anh không nếm được nữa rồi. Cô ấy sắp sửa chết đuối.”

“Anh nói dối.” Ngôn Tố kết luận chắc chắn, lại tránh được phần Arthur cố ý kích thích anh. “Anh sẽ không giết cô ấy.

“Tôi không “muốn” giết cô ấy.” Arthur sửa cách dùng từ, nhún vai. “Nhưng con người có một loại tâm trạng gọi là kích động. Còn có một loại tâm trạng gọi là vì yêu sinh hận! Cô ấy thật không nghe lời, vẫn giãy giụa, vẫn phản kháng. Tuy vậy, dù gì cô ấy cũng là con gái nên phí công vô ích thôi.”

Arthur nheo mắt lại, lắc đầu tán tụng: “Chúa ơi, thân thể của cô ấy rõ là…khiến người ta mê muội.”

Nhưng ngay sau đó tròng mắt tối sầm, nghiến răng nghiến lợi gằn từng câu từng chữ: “Cô ấy rất miễn cưỡng, khóc suốt, còn gọi anh đến cứu cô ấy, anh nói tôi có lỡ tay giết chết cô ấy không?”

Thân thể Ngôn Tố đột nhiên cứng đờ, rất nhẹ nhưng thông qua còng tay Arthur vẫn cảm nhận được nỗi hốt hoảng ngấm ngầm của Ngôn Tố. Anh ta

https://thuviensach.vn

rất không thích, không thích người đàn ông khác hốt hoảng vì cô gái của anh ta.

Lời cuối cùng này hoàn toàn kích động thần kinh Ngôn Tố, trong đầu anh bỗng hiện lên hình ảnh Chân Ái bị Arthur đè dưới thân thể, bất lực lại phí công kêu gào: S.A. cứu em! Mà nỗi thù hận và điên cuồng khắc sâu tận xương trong mắt Arthur, dù anh lý trí phân tích Chân Ái không thể nào xảy ra chuyện, cũng không ngăn được nỗi hốt hoảng và sợ hãi rơi xuống nghìn thước trong lòng.

Ngôn Tố nhìn Arthur, vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt nâu nhạt như hổ phách thượng cổ lóe lên một tia sáng. Arthur đã hiểu. Ánh nắng rực rỡ dần, biển khơi xanh lam đẹp như đá quý, trong làn gió biển trong lành, hai người đọ sức nhìn nhau, tĩnh lặng vài giây.

Arthur phá vỡ sự im lặng:

“Bây giờ nước đã tràn đến mũi cô ấy rồi. Anh tiếp tục đợi ở đây hay là đi cứu cô ấy?” Arthur nhìn về phía mặt biển, thuyền cảnh sát đang cập bờ, trước mặt bọn họ còn hơn nghìn bậc thang. Arthur mỉm cười nhìn về phía Ngôn Tố: “S.A., anh đang nghĩ gì? Tôi đoán thử nhé, ba phút nữa cảnh sát sẽ đến. Anh giao tôi cho cảnh sát trước, sau đó mới chạy đi cứu cô ấy, vớt cô ấy khỏi mức nước đã tràn qua đầu, làm CPR (hồi sức tim) cho cô ấy.”

Tiếng “lách cách” lanh lảnh, xem ra Ngôn Tố không nghe thấy lời Arthur nói, người mà nửa giây trước người còn trấn định như núi đã thoáng lạch cạch mở còng tay ra, đứng dậy chạy vào lâu đài.

Arthur không quay đầu lại: “S.A.!”

Ngôn Tố chạy đến cửa thoáng ngừng lại, Arthur đứng ngược gió, mái tóc ngắn của anh ta tung bay: “Nhớ kỹ tâm trạng hận không thể phá hủy tôi vừa rồi. Tôi cũng vậy, luôn như vậy.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không quay đầu lại, nhanh chóng biến mất ở cửa.

Arthur nhìn chiếc còng đã mở nửa đoạn trên cổ tay, lẩm bẩm: “Đương nhiên anh sẽ không đợi cảnh sát đến, dĩ nhiên sẽ không giao tôi cho cảnh sát rồi mới đi cứu cô ấy.” Anh ta cười nhạt, không khỏi mất mát: “Bởi vì anh biết tỷ lệ thành công của CPR ở ngoài bệnh viện chỉ có 7%.”

Arthur tôi sẽ thất bại trên vấn đề của cô ấy, Ngôn Tố anh không phải cũng vậy hay sao. Ngôn Tố, tôi đã bắt được yếu điểm của anh rồi!

Ngôn Tố chạy đến phòng, vừa đẩy cửa đã nghe tiếng nước chảy ào ạt trong phòng tắm, tràn ra đến sàn nhà. Lòng anh trĩu nặng, đẩy vụt cửa phòng tắm ra, trong bồn đầy nước nhưng không có Chân Ái. Tất cả nỗi lo đè nén bằng lý trí nổ tung trong khoảnh khắc đó.

Lẽ nào hết thảy đều là âm mưu của Arthur, Chân Ái không ném sát thủ xuống biển mà bị cô ta khống chế mang đi rồi? Không đâu, lúc nhắc đến sát thủ, Arthur không nói dối.

Chân Ái còn đang ở một nơi nào đó. Tòa lầu số bảy? Không, anh ta hận căn phòng tắm kia.

Phòng Chân Ái? Anh xông vào, phòng tắm, trên giường đều không có.

Chạy cấp tốc khiến vết thương của anh nứt ra, máu thấm qua áo sơ mi chảy ra ngoài anh vẫn không hay, tìm từng phòng một. Trong đầu ngập tràn hình ảnh Chân Ái hôn mê trong bồn tắm, nước tràn ra ngoài, cô lại chìm dưới đáy bồn, hai mắt nhắm nghiền.

Chân Ái, đến cùng em đang ở đâu? Mấy nghìn căn phòng, mấy nghìn bồn tắm, Arthur đã đặt em ở phòng nào? Chết tiệt! Lúc để lại Chân Ái, tại sao anh lại cho rằng phòng anh mới là an toàn nhất.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, anh bỗng hiểu được tâm trạng của Arthur, nhanh chóng chạy đến phòng của quản gia phía sau cùng. Đẩy cửa ra, tim đã an ổn được phân nửa. Chân Ái yên lặng ngủ trong chăn, gió biển ùa vào từ cửa sổ, thổi rèm cửa tung bay giữa giường.

Ngôn Tố chậm rãi đi đến, cô ngủ thật bình yên, duy chỉ có khuôn mặt nhỏ trắng ngần, sắc mặt tái nhợt, anh không khỏi thót tim, ngón tay giơ lên chạm vào môi cô. Vài giây sau cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng ấm áp của cô, như lông vũ trêu chọc đầu ngón tay anh nỗi thấp thỏm mới hoàn toàn buông bỏ.

Anh nhớ Alex từng cười anh thanh cao, không để ý đến sự đeo đuổi của con gái. Khi đó anh trả lời: “Tình cảm là chuyện nhàm chán nhất trên đời này, bảo một nhà logic học nghiên cứu tình cảm, hừ, lãng phí thời gian.” Ai ngờ đến anh - người không bao giờ cho phép mình phạm sai lầm - lại cam tâm tình nguyện ngã dúi dụi trên vấn đề này.

Ngôn Tố đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mặt biển như sa tanh xanh, ca nô của Arthur kéo một sợi chỉ trắng thật dài, đi xa như mũi tên, nhanh chóng trở thành một điểm biến mất tại đường chân trời. Anh có dự cảm rằng tấm màn mở đầu vừa mới được kéo lên mà thôi.

Ngôn Tố trở về giường, hơi chần chừ nhẹ tay vén một góc chăn lên. Chân Ái mặc váy ngủ màu trắng, cổ áo ren rộng thùng thình để lộ dấu hôn đậm nét Đầu ngón tay đặt lên lớp ren, dừng một lúc lâu, cuối cùng không vén ra. Đại khái anh đoán được quá khứ của Chân Ái và Arthur, không biết khoảng thời gian cô bị nhốt trong tổ chức kia đến tột cùng bị thương tổn mặt nào. Mà anh không thể biết được vừa nãy Arthur đã làm gì cô.

Dù từng xảy ra chuyện gì, anh không ngại cũng không để bụng. Duy chỉ thương tiếc và đau lòng. Khuôn mặt lúc ngủ của cô thật an tĩnh, anh cũng tiến vào chăn, chịu đựng cơn đau trên ngực nghiêng người, cánh tay khoác

https://thuviensach.vn

lên vùng bụng bằng phẳng của cô, ấm áp, lên xuống nhẹ nhàng. Cô còn sống đã là may mắn, thỏa mãn rồi.

Anh ôm sát cô vào người, chạm đến tai cô, nhẹ giọng: "Ái, xin lỗi…anh xin lỗi…"

Trong chăn, tay cô bỗng nhúc nhích, lần lên bụng, bám vào cánh tay anh, không có sức lực, rất nhẹ, rất chậm nắm lấy tay anh như gãi ngứa. Anh ngước lên nhìn, cô vẫn nhắm nghiền hai mắt, lông mi vừa đen vừa dày, vô thức dựa vào lồng ngực anh, khẽ lẩm bẩm: "S.A.." Đôi tay nhỏ bé nắm lấy như nhận chủ, nằm trên cánh tay anh bất động.

Khóe môi anh khẽ nhoẻn cong, bình yên nhắm mắt lại. Anh cũng mệt rồi.

Sau khi cảnh sát đến lâu đài, dưới sự chỉ dẫn của ba người kia, họ tìm ra các thi thể nạn nhân, cũng khám xét hiện trường. Dân cư địa phương thưa thớt, ít có thảm án, cảnh sát địa phương thấy nhiều thi thể và tượng sáp quái gở trong lâu đài cổ đều cảm thấy âm u đáng sợ. Có cảnh sát lẩm bẩm: "Lời nguyền của Silverland có thể giết người."

Mọi người lần lượt lục soát men theo các phòng, đi đến trước một căn phòng, cửa không khóa, một nam một nữ lại đang đắp chăn ngủ an lành. Cảnh sát thầm oán: Tố chất tâm lý của cặp này tốt quá.

Cô dạy trẻ đi gọi họ. Chân Ái bật dậy, trí nhớ vẫn dừng lại tại khoảnh khắc mất đi ý thức, đá một cú theo phản xạ có điều kiện, chăn bay ra ngoài. Nhưng vừa thấy cô nằm trong lòng Ngôn Tố, trái tim đập thình thịch bình ổn trở lại.

Mặt cảnh sát đều xám đi: Hai người thật sự đến nơi quỷ quái này thân mật à.

https://thuviensach.vn

Mở cửa sổ có gió, Ngôn Tố thò người ra kéo chăn lại, quấn lại thân thể phong phanh của Chân Ái, lạnh lùng nhìn về phía mọi người.

“Hai người thay quần áo trước đi.” Cả nhóm người lui ra ngoài.

Chân Ái không biết mình trở về phòng bằng cách nào, không biết nên nói với Ngôn Tố ra sao, thế nhưng anh lại nói: “Đi thay quần áo.”

“Ờ.”

Cô trượt xuống giường, cầm lấy quần áo gấp ở đầu giường, trốn vào phòng tắm. Lúc thay quần áo phát hiện cơn đau ở tay phải biến mất, bấy giờ mới nhận ra thứ Arthur bôi lên môi cô chính là thuốc. Arthur sẽ không vứt cô ở bồn tắm, nhất định là anh ta ôm cô lên giường. Nhưng đây không phải là phòng của cô, nhìn cảnh sắt ngoài cửa sổ, chắc hẳn là phòng của quản gia ở phía sau cùng. Quản gia là Arthur ư? Hôm giận dỗi với Ngôn Tố, cô từng đi bộ tán gẫu với quản gia ở tòa lầu phụ số bảy. Ngôn Tố thông minh như vậy nhất định đã nhận ra gì đó, liệu có hiểu lầm không? Cô cúi đầu có phần phiền muộn.

Mở cửa đi ra ngoài, bác sĩ đi cùng cảnh sát đến bôi thuốc cho Ngôn Tố. Anh để trần thân trên, ngồi thẳng ở bên giường. Băng gạc dưới đất đầy máu, bác sĩ không khỏi dạy bảo: “Bị thương sao có thể vận động mạnh chứ?”

Chân Ái không biết lúc Ngôn Tố trở lại tìm cô chạy quá nhanh, vết thương đã nứt ra. Ngôn Tố ghét bác sĩ nói nhiều, lừ mắt nhìn anh ta một cái, không khách sáo cầm áo sơ mi mặc vào, xách áo khoác kéo Chân Ái ra ngoài.

Ra cửa gặp nhà văn và cảnh sát đang bàn bạc, nói không thấy diễn viên và quản gia đâu. Ngôn Tố dừng bước, bên tai vang vọng lời nói của Arthur: Giấu ở nơi các người lật khắp cả lâu đài cũng không tìm được.

https://thuviensach.vn

Anh cau mày nghiền ngẫm trong chốc lát. Thật ra chỗ này rất đơn giản. Cảnh sát từ khu vực biển phía Nam lâu đài đến cửa chính phía Đông Nam, tòa lầu phụ số bảy nhốt người ở phía chính Tây.

“Đến vách tường phía Tây Bắc gần tòa lầu phụ số bảy, diễn viên và quản gia thật sự rất có thể đang bị treo ngoài tường lâu đài, còn sống.”

Nhà văn thăm dò: “Sao cậu biết?”

Ngôn Tố: “Anh chẳng bao giờ bắt được trọng điểm, hiện giờ vấn đề quan trọng nhất không phải là cứu người à?”

Cảnh sát đi đến nơi Ngôn Tố nói, quả nhiên tìm thấy quản gia và diễn viên treo bên ngoài hứng gió lạnh. Nhìn kỹ, bất kể tướng mạo hay là thân hình đều có khác biệt khá nhỏ với lúc trước. Nhóm nhà văn mới biết hóa ra hai người kia là giả. Lần này đau đầu đây, hai nghi phạm khả nghi nhất đeo mặt nạ giả trang, không cách nào đăng hình truy nã. Về phần dấu vân tay, họ đã bôi keo lên tay rồi.

Người ở đây cho lời khai, để lại cách liên lạc, tuân thủ nghĩa vụ phối hợp với cảnh sát địa phương đảo Willing bất cứ lúc nào. Xung quanh bận rộn rối mù, Ngôn Tố dẫn Chân Ái sang bên cạnh: “Lát nữa phải ngồi thuyền cảnh sát trở về, giờ đi xem thử xung quanh không?”

Chân Ái biết ý của anh, sau chuyến này, lần sau đến sẽ khó khăng, mật mã của anh trai còn chưa giải. Hai người theo mật mã tìm được cửa ngầm của căn phòng ở cực Tây, cuối cùng đi đến nơi cao nhất của lâu đài. Trên đài quan sát rộng hơn ba mươi mét vuông, bốn phía mở cửa sổ nhỏ, phạm vi tầm nhìn cực tốt.

Chân Ái đứng trên đỉnh cao nhất của tòa tháp, tầm mắt trông ra bầu trời và đại dương, toàn bộ thế giới thuần một màu xanh lam thăm thẳm. Gió biển mằn mặn, cô như chìm vào trung tâm viên đá ngọc bích phong ấn thời

https://thuviensach.vn

gian, cõi đất trời chỉ có tiếng gió biển gào thét. Lòng cô tĩnh lặng, nghe thấy tim đang đập chậm chạp.

"S.A., em cảm thấy từng có một buổi tối Chace đã đứng đây."

Ngôn Tố cau mày, nơi này ban ngày rực rỡ, buổi tối sẽ tối đen như mực. Trái lại phù hợp với nửa đoạn thơ kia. Nhưng mà, anh hơi nheo mắt, có thể nhìn thấy một điểm trên mặt biển. Bài thơ kia hẳn có một tầng ý khác. Dần dần, mặt trời dâng lên từ mặt biển, lâu đài tối mịt trong đêm đen bắt đầu biến ảo màu sắc theo ánh nắng mặt trời.

Chân Ái kinh ngạc. Nơi ánh sáng chiếu đến, vách tường ngoài lâu đài rộng lớn như được hóa phép, từ đen thẳm biến thành đỏ, vàng chanh, xanh lục, xanh sẫm, tím; hệt như cầu vồng. Arthur lúc đóng vai quản gia nói không sai, ban ngày nơi đây là ngôi nhà kẹo xinh đẹp. Thoáng chốc mắt Chân Ái ươn ướt.

"Sao vậy?" Ngôn Tố cúi đầu nhìn cô.

Mắt cô ngấn lệ, nhưng lấp lánh hơi ấm: "Em hiểu ý anh trai rồi, mặt trời lặn rồi sẽ mọc."

Năm đó, cô mười lăm tuổi, anh trai hai mươi tuổi. Con gấu bông khổng lồ anh trai tặng cô bị mẹ vứt vào lò sưởi. Lần thứ hai trong đời cô nổi loạn lại bị nhốt vào phòng tối. Lần này cô không nghe lời như hồi còn bé. Bảy ngày sau, mọi người phát hiện thức ăn và nước uống đưa vào từ cửa không được động đến, cô thiếu nữ thoi thóp. Sau khi cưỡng ép truyền dịch dinh dưỡng, cô đập vỡ nhiệt kế nuốt thủy ngân, dùng sức lực cuối cùng cắn chặt răng, mặc kệ Arthur, thậm chí mẹ cầu xin thế nào cô cũng không chịu há miệng rửa ruột. Cuối cùng vẫn là Chace chạy đến.

Sau đó cô không khóc nữa, chỉ nhìn cầu vồng trên trời nói: "Em ghét cuộc sống ép buộc cả mẹ, nếu có thể vào ở trong tòa lâu đài như cầu vồng thì thật tốt."

https://thuviensach.vn

Chace xoa đầu cô nói: “Đời người còn rất dài, bất cứ nguyện vọng nào của em cũng sẽ được thực hiện. Hứa với anh, bất kể khó khăn cỡ nào cũng đừng từ bỏ tính mạng. Chỉ có người sống mới có thể nhìn thấy ánh sáng bảy màu của mặt trời.”

Từ đó về sau, nhiều năm như vậy, bất kể gặp phải cảnh khốn cùng thế nào cô cũng không từ bỏ. Mà giờ đây, lâu đài này là sắc màu anh trai để lại cho cô! Chuyện từng hứa với cô, anh trai chưa bao giờ nuốt lời.

Ngôn Tố thì nhớ đến một việc khác. Lúc tốt nghiệp tiến sĩ, nữ sinh khoa chính quy ôm gấu bông chụp ảnh, Chace nói: “Nếu tiểu thiên tài kia đi học, chắc hẳn tuổi này cũng tốt nghiệp rồi.”

Anh gọi Ngôn Tố đến cửa hàng bán thú bông. Ngôn Tố tưởng anh mua thú bông cho cô bé hàng xóm, ôm con gấu khổng lồ nói: “Này, trẻ con đều thích đồ chơi to, có cảm giác an toàn trên phương diện tâm lý.”

Vừa hay chính là sau khi gặp Chân Ái, anh tặng cô con gấu to giống vậy. Hóa ra từ rất nhiều năm trước, giữa họ đã có liên hệ.

Chân Ái cúi đầu nhìn xuống chân, trên mặt biển xanh thẳm này chỉ có một lâu đài màu rực rỡ, như hộp kẹo hồi bé cô từng mơ mộng vô số lần. Cô nhắm mắt lại, đáy lòng bình lặng: “Chace, em về nhà rồi.”

Trên đường rời đi, Chân Ái quên cơn say sóng, nhoài trên mạn thuyền lưu luyến nhìn ngắm, dải lụa màu xanh đậm bao quanh một hộp kẹo. Món quà Chace tặng cô, cô rất thích. Ngôn Tố lấy điện thoại di động trong túi áo cô ra, Chân Ái khó hiểu.

Tay anh đưa vào giỏ, ôm cô từ sau lưng, khẽ giọng thì thầm: “Đồ ngốc ạ.”

Vừa ấn nút, hình ảnh mỹ lệ trên màn hình điện thoại dừng lại. Điện thoại trở về tay cô. Chân Ái lúng túng, cô vốn không hay dùng đồ công nghệ cao.

https://thuviensach.vn

Cất điện thoại xong, cô nhìn thấy diễn viên cùng thuyền, không nhịn được chọc chọc Ngôn Tố: “Sao lúc trước anh nhận ra diễn viên là người của tổ chức?”

Trên mặt Ngôn Tố hiện vẻ lúng túng: “Cô ta quá ân cần với anh, nhất định có mưu đồ.”

Chân Ái sửng sốt, người đàn ông này chưa bao giờ chú ý anh rất hấp dẫn sao?

“Ngoài ra, cô ta có nói sai một câu.”

“Câu nào thế?”

“Lúc phát hiện thi thể tay đua xe, thân thuyền đung đưa, anh đi đỡ em, diễn viên nói: “Xem ra, ở chỗ chúng ta vẫn có một vài người đàn ông tốt”.”

Chân Ái hiểu ra, bội phục sát đất.

“Vài”, cô diễn viên dùng số nhiều. Với thái độ chẳng buồn ngó ngàng đến đàn ông của cô ta, lời nói này đã lòi đuôi rồi, ở đây có đồng bọn của cô ta. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó diễn viên muốn nói Ngôn Tố là đàn ông tốt, mà quản gia là Arthur cũng có mặt, đương nhiên cô ta phải tính cả boss vào.

“Vậy ai giết tay đua xe kia?”

“Diễn viên. Suy nghĩ từ động cơ giết người, bình thường giết người sẽ không muốn để người ta phát hiện. Nếu báo thù thì không cần thiết dùng tượng sáp thu hút mọi người. Mục đích giết người là tạo nên khủng hoảng.”

Chân Ái gật đầu. Kế hoạch của tổ chức là vừa bắt đầu sẽ giết bừa một người trong nhóm, dựa vào mật mã uy hiếp trên đĩa ép buộc người khác tự giết lẫn nhau. Nhưng đám người kia đã nội chiến trước.

https://thuviensach.vn

“Lúc bị cúp điện, tượng sáp của tay đua xe bị diễn viên kéo xuống gầm bàn à?”

“Người mẫu vội vô cùng. Giữa người mẫu và tay đua xe là diễn viên, nếu người mẫu di chuyển tượng sáp tay đua xe sẽ đụng vào diễn viên trong bóng tối.”

Vụ án đã tra ra hết mọi manh mối, có điều không thể tóm được hung thủ chịu tội. Trong lòng Chân Ái hơi phiền muộn, nhiều bạn đồng hành như vậy, số người còn sống rời khỏi chỉ lưa thưa lác đác.

Nhưng sau khi đến đảo Willing, tất cả cảm xúc không vui đều bay biến. Hai người đặt vé máy bay trở về New York ngay đêm đó, buổi chiều Ngôn Tố đưa Chân Ái đi dạo chợ, mua lại cho cô chiếc khăn quàng cổ đỏ đã đánh rơi xuống biển. Mua đồ xong anh đưa cô đi tản bộ trên đảo, vô tình bước đến trước một nhà thờ.

Chân Ái nhìn đồng hồ đeo tay: “Nên đến sân bay rồi.”

“Lấy đồ Chace để lại cho em trước đã.”

Chân Ái ngỡ ngàng: “Không phải anh ấy để lại cho em lâu đài rực rỡ sắc màu sao?”

“Đấy chỉ là một thứ trong đó.” Ngôn Tố nói: “Đừng quên, tại sao cậu ta bảo em đến vào Hạ chí?”

Chân Ái cau mày, điều này quả thật khó hiểu.

“Ngày Hạ chí mặt trời đến chí tuyến Bắc, qua ngày này lại dời về Nam. Ái, cậu ta nói mặt trời lặn xuống không phải nói mặt trời lặn xuống từ phía Tây mà là nói lặn xuống từ chí tuyến Bắc trên bản đồ.”

https://thuviensach.vn

“Lặn, là phía Nam.” Chân Ái chợt ngước mắt. “Phía chính Nam của Silverland là đảo Willing, đồ anh ấy để lại không có ở Silverland mà là ở đảo Willing?”

“Ừ, trong bài thơ miêu tả đá xám cổ xưa, cỏ tiêu điều, em thấy không?” Anh ấy chỉ giáo đường.

Chân Ái không nhìn thấy nhưng đã biết. Thời trung cổ, gần nhà thờ luôn là nghĩa địa đá xám và cỏ dại. Thật ra bài thơ kia chỉ nhà thờ đảo Willing.

Ngôn Tố tiếp tục: “Cậu ta nói “giữa khung cảnh bốn bề vắng lặng, không nhìn thấy gì cũng có âm thanh nào, nói tìm kiếm “nơi an thần”, những lời này dùng để chỉ quan tài.”

Người chết nằm dưới đất lạnh lẽo, chính là cảnh tượng nơi này.

“Nơi này không có nghĩa địa.”

“Nhưng có tường lưu trữ.”

Chân Ái sửng sốt, tường lưu trữ, chính là tường tro cốt, quan tài nho nhỏ.

Hai người vào nhà thờ nói rõ mục đích với mục sư rồi vào tường lưu trữ. Trên tường đặt từng chiếc hộp nhỏ, trên mỗi hộp in một câu kinh thánh. Chân Ái nhanh chóng tìm thấy.

Ngôn Tố thoáng để ý, ngoài hộp viết: Ta là thứ nhất và là sau chót, là đầu và là cuối. (Khải Huyền đoạn 22:13)

Chân Ái nhập vào chữ Cheryl, cửa nhỏ bung ra, bên trong đóng đầy bụi, chứa một chiếc hộp màu trắng. Mở ra là bảy chiếc iPod bảy sắc cầu vồng. Anh trai để lại lời nhắn cho cô.

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Ngôn Tố. Anh khẽ cười: “Đi tìm sạc pin.”

Chân Ái ngồi trong khoang hạng nhất, cầm iPod màu kẹo đang sạc pin, đờ đẫn nhìn hòn đảo nhỏ dần ngoài cửa sổ. Máy bay cất cánh, một lần nữa cô được nhìn thấy ngôi nhà kẹo trên hải dương màu xanh lam. Bất giác nắm chặt iPod trong tay, cô rất thích cảm xúc mềm mượt ấy.

Mùa đông biết Ngôn Tố, mùa hè giải mật mã của anh trai, sau này còn có niềm kinh ngạc thế nào nữa? Cô rất mong đợi. Cuộc sống của cô bắt đầu có màu sắc rực rỡ rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng bỗng lướt qua một bóng ma. Chắc chắn Ngôn Tố đã biết chuyện cô và Arthur, nhưng hai người đều né tránh. Nghiêng đầu nhìn anh, anh dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, dưới lông mi có quầng thâm nhàn nhạt. Cô biết anh mệt rồi, cẩn thận cầm chăn đắp cho anh. Thảm lông mới phủ lên người anh, anh mở mắt, đôi mắt sáng trong nhìn cô chằm chằm. Chân Ái cho rằng mình đã đánh thức anh nên hơi lúng túng.

Anh nhìn thấu tâm tư cô, thản nhiên nói: “Ở đây anh không ngủ được, đang suy nghĩ vấn đề thôi.”

Tim Chân Ái đập mạnh, nhỏ giọng hỏi: “Suy nghĩ vấn đề gì thế?”

Giờ khắc này cô biến thành cô gái nhỏ, lo lắng có phải anh đang nghĩ đến chuyện của cô và Arthur không.

Anh thản nhiên nói: “Đang suy nghĩ tất cả mật mã có liên quan đến chuyện này.”

Chân Ái: “…” Cô đánh giá cao EQ của anh rồi. Đầu óc anh dĩ nhiên lúc nào cũng chứa mật mã.

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Cô nhúc nhích người theo bản năng, cứ như chỗ ngồi toàn kim châm vậy, ấp úng: “Ở trên đảo, sao anh không hỏi em, chuyện kia…”

Ngôn Tố nhìn chằm chằm dáng vẻ thận trọng lạ lo sợ của cô, đôi mắt trong veo đong đầy nét cười, nói: “Không hỏi quá khứ, không sợ tương lai.”

Tám chữ đã chặn miệng Chân Ái, loại bỏ tất cả bất an trong nội tâm cô. Anh nhắm mắt lại, bình lặng thản nhiên. Chân Ái tựa vào ghế, lòng mềm tựa dòng nước ấm chảy qua. Cô đeo tai nghe, nhắm mắt lại. Đã xa cách nhiều năm, một lần nữa được nghe chất giọng trầm ấm của anh trai: “Cheryl, năm nay mấy tuổi rồi? Vẫn đang ngày ngày làm thí nghiệm ư? Có vì thất bại mà nổi giận ném đồ không? Ha ha.”

Cô dẩu môi, em nào có cáu kỉnh vậy chứ?

“…Có bận bịu đến quên ăn cơm không? Anh trai đi rồi, có ai bắt nạt em không? Có sợ tối trốn trong chăn không? Có cô đơn mà muốn khóc không? Có cảm thấy xung quanh không ai quen biết mà cô đơn không? Có một mình lặng lẽ lau nước mắt không?...Haiz.” Thở dài thườn thượt. “Có phải một mình em sống không tốt không? Có phải nhớ anh trai rồi không?”

Trên lông mi đen mà dày của cô đọng nước mắt. Không có, em rất kiên cường, em không cô đơn, em sống rất tốt. Nhưng em rất nhớ anh.

“Có trải qua cuộc sống của người bình thường, có đi học không? Thầy cô và bạn học tốt không? Em đáng yêu như vậy họ đều thích em chứ? Đừng im lặng, kết bạn nhiều chút được không? Cheryl xinh đẹp như vậy, chắc có rất nhiều chàng trai theo đuổi em đấy nhỉ? Con bé nhát gan như em có sợ sệt trốn tránh không?...Nhớ phải bảo vệ bản thân, đừng uống rượu của người khác, đừng…

Em đã gặp được người mình yêu chưa, cậu ta có tốt không? Hà, Cheryl của chúng ta sẽ thích chàng trai thế nào nhỉ? Thật muốn xem thử quá! Anh trai dạy em tỏ tình nhé? Nhưng anh rất lo lắng, em có bị lừa không nhỉ…”

https://thuviensach.vn

Cô cầm iPod nho nhỏ, nhắm mắt lại, trên mi nén lệ, khóe môi nhoẻn cười.

Ngôn Tố bên cạnh thản nhiên nhắm mắt, nhưng lòng dạ không nhẹ nhàng như vậy. Giống như anh nghĩ, vì an toàn của Chân Ái, Chace không tiết lộ tung tích một tý. Nhưng anh luôn có cảm giác rằng mật mã này chưa hết. Ngoài ra, số iPod Chace để lại còn thiếu một màu, bị người khác lấy đi rồi.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Ảo Tưởng Tình Yêu

Sau khi trở lại N.Y.T., Chân Ái và Ngôn Tố được nhàn nhã một khoảng thời gian. Ho còn ba giờ trong hai mười ba giờ phục vụ cộng đồng bị xử phạt sau vụ đụng xe cảnh sát mấy tháng trước. Lần cuối cùng tại viện nhi đồng công lập thành phố. Đi trên đường, Chân Ái vô cùng ưu sầu. Ngôn Tố phục vụ cộng đồng thật sự rất nghiêm túc, nhưng mà quá nghiêm túc rồi.

Ở viện bảo tang, anh phục vụ công ích hai giờ, rồi tốn ba giờ để chỉ ra toàn bộ sai lầm trên bảng giải thích, còn phê bình chú giải. Ở thư viện, anh cho rằng các phân loại sách của nhân viên quá cổ lỗ, phải thay mới hoàn toàn hệ thống kiếm tra trên máy tính, khiến nhân viên thư viện hoàn toàn ngây dại. Giám đốc sầm mặt, anh còn kín đáo đắc ý, cho rằng anh đã cứu vớt lĩnh vực phục vụ cộng đồng.

Lần này đi thăm trẻ em, hẳn sẽ không xảy ra sự cố gì đâu nhỉ? Chân Ái thầm cầu nguyện.

Sau khi đi, bất ngờ gặp gỡ người quen, là cô dạy trẻ trong lâu đài làm việc tại nhà trẻ thành phố. Cô nhìn thấy Ngôn Tố và Chân Ái cũng hết sức kinh ngạc, thân thiện bước đến chào hỏi. Chân Ái đối đáp vài câu.

Ngôn Tố trước sau vẫn hờ hững, biểu cảm không hề thay đổi. Đến khi đi theo viện trưởng và cô dạy trẻ vào phòng chơi, nhìn thấy đám trẻ con chạy tán loạn, thoáng chốc anh mới chau màu, quay người đi ra ngoài: “Một đám khoai tây lăn đầy đất. Anh không thích, giao cho em đấy.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái lập tức bắt anh lại: “Không được chạy trốn.”

Hiển nhiên Ngôn Tố không thích cách dùng từ của cô, nhướng mày: “Không phải chạy trốn, là tự vệ.”

“Anh sợ trẻ con à?”

Mặt anh không nén được : : “Không phải sợ, là bài xích. Ngôn ngữ của em thật nghèo nàn, chẳng bao giờ tìm được từ thỏa đáng.”

Giọng Ngôn Tố lạnh nhạt, khôi phục vẻ mặt người máy: “Mệnh đề A: Trẻ con là sinh vật không có logic nhất trên đời. Mệnh đề B: Ngôn Tố bài xích tất cả sinh vật không có logic. Kết luận: Ngôn Tố bài xích trẻ con nhất. Suy luận xong!”

Đám khoai tây nhỏ đuổi bắt nhau trong phòng chơi lập tức yên lặng như tờ, toàn bộ đầu nhỏ ngẩng lên, đôi mắt tròn xoe như quả nho tò mò lại ngơ ngác nhìn Ngôn Tố.

Viện trưởng viện nhi đồng kinh hãi: Thượng đế ơi, thanh niên này nói mấy lời tội vạ gì trước mặt bọn nhỏ thế!

Chân Ái cảm thấy cô viện trưởng đã muốn cốc đầu Ngôn Tố rồi, vội vàng kéo anh sang bên cạnh, áy náy nhìn đám khoai tây nhỏ vẻ mặt ngơ ngác, giải thích với cô viện trưởng: “Yansu (*) mà anh ấy nói là chú chó nhà anh ấy nuôi, bởi vì bị trẻ cọn đá mông nên nó sợ trẻ con. Nhưng S.A. của chúng ta rất thích trẻ con ạ!”

(*) Cách phát âm tên của Ngôn Tố.

Nói xong cô đẩy Ngôn Tố một cái. Ngôn Tố nghe cô nói Yansu là chú chó đã rất bất mãn rồi: “Anh thích trẻ con à? Sao anh không biết nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái tức tối chọc anh, lúc này anh mới quy củ, đần mặt nhìn viện trưởng: “Đúng vậy, viện trưởng.”

Bấy giờ viện trưởng mới yên tâm, bảo cô dạy trẻ ở lại trông chừng. Chân Ái quay người lừ mắt nhìn Ngôn Tố: “Anh đứng đắn chút cho em.”

Ngôn Tố cau mày, cảm thấy oan ức: “Anh vẫn rất đứng đắn mà.”

Chân Ái á khẩu thở dài: “Anh đối xử với tụi nhỏ tốt hơn một chút được không? Sau này anh cũng sẽ có con của mình, luyện tập trước không tốt sao?”

Nói xong cô đi đến chơi với nhóm bạn nhỏ. Ngôn Tố nhìn bóng lưng mảnh mai an tĩnh của cô, đờ đẫn, lời này của cô có ý gì? Ừ… Đây là một việc rất nghiêm túc. Nếu anh nắm tay một cô gái, nếu anh hôn môi một cô gái, nếu anh vuốt ve thân thể một cô gái, nếu anh và một cô gái xảy ra quan hệ… Chuyện tiếp theo rất có thể sẽ phát triển thế này: Anh và cô gái kết hôn, sau đó sinh con với cô. Vì thế đứa bé xuất hiện gọi là Tiểu Tiểu Tố. Quả thật anh không thể bài xích chuyện này, cho nên anh phải luyện tập trước. Ừ, nhất định cô cũng nghĩ như vậy.

Ngôn Tố gật gù, lấy đàn guitar từ trong ngăn tủ, ngồi khoanh chân khẽ ho một tiếng: “Mấy nhọc, chú hát các cháu nghe nhé.”

Chân Ái nghi ngờ nhìn anh, đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ là sao?

Người nào đó nghiêm túc nói tiếp: “Hát một bài hát vô cùng có ý nghĩa giáo dục cho các cháu, nó sẽ dạy cho các cháu biết bộ mặt thật của thế giới này.”

Nghe cứ như kênh Discovery, Chân Ái càng hiếu kỳ. Thoáng chốc tất cả các bạn nhỏ chạy đến trước mặt Ngôn Tố, vây quanh anh từng vòng, lắc lư đầu vỗ tay, rất giống một dãy đầu nấm chỉnh tề.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không quan, vẻ mặt hơi ngượng ngập, cúi đầu gảy nhẹ đàn guitar, gõ hai nhịp rồi bắt đầu hát. Chân Ái ngồi một bên, mỉm cười nghe. Lần đầu tiên nghe anh hát, giọng hát trầm bổng lành lạnh như con suối trong khe núi, cùng với tiếng đàn guitar nhẹ nhàng êm tai, dễ nghe không sao tả xiết.

Cô dạy trẻ cũng rất vui vẻ, không nhịn được nhẹ nhàng lắc lư đầu, có điều… Lời ca này sao càng nghe càng không thích hợp vậy kìa?

Đừng tin ba mẹ, đừng tin thầy cô.

Vì họ đều là siêu lười đảo.

Mẹ nói chú chó đưa đến nhà bà ngoại,

Thật ra nó đáng thương đã sớm bệnh chết rồi.

Ba nói bà nội lên Thiên Đường,

Bà đã hóa thành tro bụi chôn trong đất.

Mẹ nói ông già Noel thích bé ngoan,

Bà lặng lẽ đặt vớ Noel made-in-China trên giường em.

Ba nói tiến răng sẽ mang đi chiếc răng em rụng,

Thật ra ông lén nhét tiền vào chăn em…

Cằm cô dạy trẻ suýt rơi xuống đất: Xong rồi, ngày mai tuyệt đối sẽ có một làn sóng phụ huynh phẫn nộ đến khiếu nại!

Nhưng Chân Ái không cảm thấy gì, vui hớn hở nghe, đến tận khi cô phát hiện sắc mặt đám bạn nhỏ có vẻ là lạ, tất cả đều ngỡ ngàng nhìn Ngôn Tố, ánh mắt đủ màu sắc liếc qua liếc lại, cái đầu nho nhỏ hoang mang suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Lại thấy cô dạy trẻ sầm mặt, lúc này mới phát hiện lẽ nào Ngôn Tố gây rắc rối rồi à?

Từ nhỏ đến lớn Chân Ái không có mẹ yêu thương, không được thấy chú chó vì nó đưa đến nông trường vui vẻ rồi, không thấy ba vì ba đã lên Thiên Đường, bé ngoan sẽ nhận được quà của ông già Noel, răng rụng là tiên răng mang nó đi, sau đó nhét cho ta mười đô la… Đều không có. Vì thế cô không biết đối với trẻ con mà nói, những lời nói dối có thiện ý này đáng yêu biết bao.

Ngược lại cô biết rõ không thấy chú chó là vì mẹ đã mang đi làm thí nghiệm, không thấy ba vì ba bị người ta bắn rồi rắc tro cốt xuống Thái Bình Dương. Ngoài ra, trong cách nhìn của người trung thành với chủ nghĩa duy vật, thì những hình ảnh như ông lão râu bạc kéo xa trượt tuyết bay trên trời, cũng như tinh linh vỗ cánh đến trộm răng đố đều không thể nào tồn tại. Cô không biết quãng thời gian thơ ấu của cô không bình thường.

Mà đối với mấy bạn nhỏ ở nhà trẻ, bài hát cô thấy rất thiểu năng này thật ra là kiến thức vỡ lòng khi bước ra khỏi vườn trẻ. Vì thế mấy bạn nhỏ và nhóm bạn của chúng đều sững sờ.

Ngôn Tố hát xong, vỗ nhè nhẹ đàn guitar, nhìn đám trẻ ngây ra như củ khoai tây thì cau mày: “Lúc này mấy đứa nên vỗ tay.”

Đám nhỏ rất nghe lời, lập tức vỗ bàn tay nhỏ bé rào rào.

Chân Ái: “…” Anh đứng nghiêm chỉnh với trẻ con như vậy cũng được mà…

Ngôn Tố hài lòng nói vu vơ: “Bình thường chú không cho thính giả thời gian hỏi, nhưng trông thấy mấy đứa rất… nhỏ bé, mấy đứa có thể hỏi.”

Đám trẻ con ngôi dưới đất từng đứa giơ tay, tranh giành: “Cháu muốn hỏi, cháu muốn hỏi.”

https://thuviensach.vn

Câu hỏi chẳng qua là những lời ba mẹ nói với bọn chúng thường ngày, đều hỏi Ngôn Tố có phải ba mẹ đang nói dối hay không.

Hết thời gian phục vụ cộng đồng, viện trưởng chỉ thiếu nước đuổi người, cô dạy trẻ cũng vô cùng khó xử. Hai người đi ra khỏi phòng học trong ánh mắt hung dữ của cô viện trưởng, mới ra khỏi tòa nhà, nghe thấy phía sau dậy tiếng trẻ con giòn giã: “S.A.!”

Quay đầu thấy mấy bạn trẻ cầm một món quà nhỏ đã gói, vội vàng chạy đến, rụt rè kiễng chân, cánh tay nhỏ bé giơ lên cao cao. Mặt Ngôn Tố vô cảm nhìn về phía Chân Ái, nói bằng tiếng Trung: “Tình huống phi logic xuất hiện, anh từ chối đối mặt. Em hỏi chúng: Đây là thú xấu xí gì vậy?”

Chân Ái lườm anh, hỏi đứa trẻ: “Gì thế bé?”

Bọn trẻ đỏ mặt, trong đó một cô bé giành trả lời: “Quà ạ, cảm ơn chú đã nói rất nhiều lời chân thật.”

Chân Ái cảm thấy bất ngờ, nhưng Ngôn Tố khom lưng, nhận lấy đồ trên tay đứa trẻ, bình tĩnh quan sát: “Gói quá mức, làng phí tài nguyên xã hội.”

Lần này anh nói bằng tiếng Anh, nhưng vốn từ của trẻ con có hạn, nghe không hiểu. Chân Ái nhìn vẻ mặt lúng túng của bọn trẻ, cười khúc khích hai tiếng.

Ngôn Tố cầm lấy hộp, lắc lắc, cau mày chẳng che giấu: “Vậy mà mấy nhóc lại gói đồng hồ trong phòng học à? Biết không, ở Trung Quốc không thể tặng đồng hồ cho người khác. Với lại, chú thức dậy không cần đồng hồ…”

Chân Ai nhìn đám trẻ há hốc mồm, lập tức ngắt lời Ngôn Tố: “Các bạn nhỏ, thật ra ý chú ấy là cảm ơn.”

Ngôn Tố quay đầu nhìn Chân Ái: “Ý anh là vậy sao?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái hầm hè chọc anh một cái, tức giận nói: “Nói.”

Ngôn Tố nhẹ nhàng nhướng mày, một hồi lâu sau mới nhìn về phía bọn trẻ, gật đầu quy củ: “Cảm ơn các cháu đã tặng chú đồng hồ, chú rất thích.” Song ngữ Trung – Anh.

Chân Ái: “…” Cô không nghe ra ý châm chọc của anh mới là lạ đấy.

Đám trẻ con không biết, cười toe toét chạy về. Lúc này Ngôn Tố mới rời đi, quay người lại thấy ánh mắt bất mãn của các cô ở nhà trẻ.

Ngôn Tố: “Mấy bà cô ở nhà trẻ vẫn ghét anh như vậy.”

Chân Ái cười: “Hồi bé anh đi học không được các cô ở nhà trẻ yêu thích à?”

“Anh hỏi quá nhiều.”

Chân Ái không nhịn được tưởng tượng trong đầu: “À, anh cũng có lúc hỏi nhiều à? Em nghĩ xem nào, hồi anh đi nhà trẻ, vẫn còn tròn xoe, ngày ngày đuổi theo người lớn hỏi tại sao, chắc chắn rất đáng yêu.”

Ngôn Tố á khẩu, không cảm thấy chuyện này có gì đáng yêu. Nhưng dường như cô rất có hứng thú, cười thoải mái hiếm có.

Ánh nắng rất đẹp, soi tỏ đôi mắt trong veo đen láy, sáng long lanh. Anh nhìn vẻ mặt tươi cười trắng ngần của cô, lòng an bình khó hiểu, cũng không muốn phản bác điều chi, chỉ cảm thấy làm cô cười như vậy thật sự không tệ.

Chân Ái vui vẻ ảo tưởng xong lại nói: “Mấy bà cô ở nhà trẻ là sinh vật kỳ lạ, chúng ta đừng để ý đến họ nữa. Ví dụ như bài nhạc thiếu nhi anh vừa hát đó, em cảm thấy rất hay.”

“Nhưng hình như thính giả không thể tiếp nhận, còn tặng anh một chiếc đồng hồ.” Ngôn Tố cầm chiếc hộp lộn xộn trong tay, lắc lắc.

https://thuviensach.vn

Chân Ái nhảy lên chạy đến đối mặt với anh, chắp tay sau lưng lui về phía sau từng bước: “Em tiếp nhận là được rồi, em là fan của anh.”

Ngôn Tố sửng sốt, một hồi lâu sau quay đầu nhìn về phía khác, thốt ra một từ: “Tầm thường!”

Nói xong lại không kiềm chế được cười lên dưới ánh nắng mặt trời.

Cô giáo dạy trẻ về đến nhà, phát hiện ở cửa đặt một chiếc đồng hồ cát, cầm lên xem, hạt cát xám trong bình thủy tinh nho nhỏ chậm rãi chạy xuôi thật đẹp. Xung quanh không có một ai, cũng không biết là ai đã đặt ở cửa nhà cô ấy.

Đẩy cửa đi vào, chìa khóa trong tay rơi xuống leng keng, đồng hồ cát lăn lạch cạch. Cánh cửa từ từ khép lại.

* * *

Trong phòng sách của lâu đài màu trắng, ngày hè thật yên ả. Ngôn Tố ngồi trên xe lăn kéo đàn violon, tiếng đàn nhẹ nhàng du dương, ánh nắng soi xuống cửa sổ kính màu, rọi lên khuôn mặt rõ nét của anh, anh tuấn bình lặng hệt như thiên sứ.

Chân Ái nhoài trên thảm nghịch vỏ ốc, đều mang về từ đảo Willing. Con vẹt Issac đậu trên vai cô, những ngày qua nó và Chân Ái rất thân. Một tay Chân Ái chống cằm, bắp chân vắt chéo nhau đong đưa, thỉnh thoảng nghiêng trái ngã phải, lệch trọng tâm, kéo cả người xoay qua lật lại, rồi lúng túng nằm trở về. Con vẹt xiêu xiêu vẹo vẹo theo.

Ngôn Tố giả bộ không nhìn thấy, đợi cô đỏ mặt hạ mắt anh mới liếc nhìn cô và con vẹt, thầm nghĩ: Ngốc nghếch. Nhưng anh thích cô ngốc nghếchm thích cô ngờ nghệch cúi đầu nghịch vỏ ốc, thích cô đa dạng sắc thái. Mỗi lần tóc dài rủ xuống, bàn tay trắng nõn vén trở lại phía sau tai, để lộ vành

https://thuviensach.vn

tay min màng trắng ngần. Tư thế ngốc nghếch chống cằm, yên bình ấm áp tựa thiên sứ.

Cô đang đưa đầu ngon tay sờ "cái vụng" của một vỏ ốc màu trắng, có lẽ cảm thấy sờ vỏ ốc rất hay, cô vừa sờ vừa cười trộm, đúng là điển hình của tự chơi tự vui. Ngôn Tố liếc nhìn vỏ ốc kia, đầu còn nghiêng qua đàn violon, thản nhiên nói: "Đấy là ốc Tử An." (*)

(*) Ốc Tử An hay còn gọi là ốc tiền, cowrie hay cowry, là tên chung của cả họ Cypraeidae, thường được ưa chuộng trong các bộ sưu tập gia đình và được ngưỡng mộ vì vẻ ngoài và cảm giác giống sứ sáng loáng, trơn bóng cũng như màu sắc sáng và sặc sỡ.

"Ốc Tử An?" Chân Ái ngẩng đầu lên, khen ngợi: "Tên nghe hay quá."

Ngôn Tố phổ cập khoa học cho cô: "Trước đây rất lâu, ốc Tử An tượng trưng cho tính phồn thực và sinh sản của phái nữ, mọi người tặng nó cho cô dâu, chúc tụng sớm sinh quý tử, sinh nở thuận lợi."

Câu trước nghe còn đàng hoàng tử tế, câu sau sao là lạ thế nhỉ? Trên vỏ ốc có một rãnh nhỏ, Chân Ái sờ sơ, hỏi: "Tại sao nó có ý nghĩa như vậy?"

Ngôn Tố thờ ơ trả lời: "Bởi vì bề ngoài nó giống âm hộ của nữ giới."

Issac học từ mới âm hộ, không ngừng vỗ cánh kêu to: "Vulva! Vulva!"

Chân Ái xấu hổ đỏ bừng mặt nhìn lại chiếc vỏ ốc, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Kéo đàn của anh đi, nói với em chuyện này làm gì."

Anh không phát hiện khác thường, rời mắt đi tiếp tục kéo đàn violon.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính, rắc từng luồng sáng rực rỡ lên phím đàn piano màu trắng. Ngôn Tố nhìn, nhớ đến chiếc iPod Chace để lại cho Chân Ái, bảy loại màu, có vẻ rất hoàn mỹ. Nhưng Silver, thiếu màu bạc. Đó là

https://thuviensach.vn

màu đai diện cho Chân Ái. Ngôn Tố đoán rằng đã bị ai lấy đi. Không phát người của tổ chức, họ sẽ lấy đi toàn bộ; chỉ còn CIA. Rất có thể, người của CIA đã sớm giải được mật mã, tìm được tám cái iPod, nghe tất cả nội dung bên trong, nhưng lấy đi cái màu bạc cuối cùng. Tại sao nhỉ?

Anh có suy đoán của anh. Nếu quả thật giống với kết quả anh nghĩ, anh hẳn nên tìm người CIA nói chuyện thử.

Tiếng đàn violon đột ngột im bặt. Chân Ái ngẩng đầu, ngỡ ngàng nhìn anh. Ngôn Tố đặt đàn violon xuống, ngồi trên thảm, đột nhiên đề nghị: "Ái, anh liệt kê vi khuẩn cho em nghe."

Chân Ái ngồi dậy, cất vỏ ốc vào lọ thủy tinh như bảo bối, không biết vì sao anh bộc phát ý tưởng, nhưng vẫn vui vẻ: "Là 7516 loại vi khuẩn em thích à?"

"Ừ, chúng ta cùng thích 379 loại, một mình em 7137 loại."

Cô hứng khởi gật đầu: "Tốt quá, tốt quá. Anh nhớ được hết à?"

"Chất vấn trí nhớ của anh à?" Ngôn Tố bất mãn, ngón tay chỉ vào đầu: "Cất ở đây này, phân loại vẫn là "Chân Ái", "vi khuẩn" và "thân mật"."

Ba từ chẳng hề liên quan này khiến Chân Ái ửng đỏ mặt, nhớ lại chuyện trong ngôi nhà kẹo.

Ngôn Tố không phát giác, nghiêm túc liệt kê vi khuẩn cho cô.

…

Ngoại trừ thảo luận đặc tính và hình dáng của vi khuẩn, hai người còn hẹn lần sau tham khảo nguyên tố hóa học, nguyên tử điện tử Chace hiểu rõ nhất. Ngay cả Issac cũng nhớ được nhiều từ đơn mới.

Thế là một buổi sáng "vui vẻ" trôi qua…

https://thuviensach.vn

Chân Ái vui mừng lại phấn khởi, Ngôn Tố cũng thỏa mãn, đến lúc gần hết lại dần dần thôi cười, đổi đề tài: “Ái, ở bên anh buồn tẻ không?”

“Hử?” Chân Ái còn đắm chìm vào không khí vui vẻ khi nãy, chưa hồi phục tinh thần.

Đó chính là vô vị rồi. Ngôn Tố nản lòng mím môi, lẳng lặng nói: “Ái, em biết tốc độ ánh sáng bao nhiêu không?”

“2998*10 mũ 8 m2/s.”

“Ánh sáng cũng có thể chạy nhanh như vậy, tại sao tốc độ phản ứng của em không thể nhanh hơn một chút chứ?”

Anh bỗng sao thế nhỉ? Ngẫm lại những ngày qua, cách họ chung đụng chẳng qua là mạnh ai nấy chơi thôi. Anh chơi đàn, đọc sách, thiết kế mật mã, nhân tiện giải mã giúp CIA và FBI, cô bận bịu trong phòng thí nghiệm, lúc ở nhà anh đa phần cũng là ngồi trên lan can cao cao của phòng sách đọc sách, chạy lên chạy xuống. Tranh thủ lúc công việc của mình rảnh rỗi thì nhìn đối phương một lượt. Ngược lại khi trò chuyện nhiều nhất là lúc nấu cơm, anh vẫn chê cười cô, cô vẫn tán thưởng anh. Nghĩ như thế, lẽ nào anh sợ cô ghét bỏ anh nhàm chán, nên mới liệt kê vi khuẩn với cô à?

Lòng Chân Ái ấm áp, trả lời: “Không buồn tẻ, rất vui vẻ mà!”

Sắc mặt Ngôn Tố hòa hoãn một chút, lại hỏi: “Một ngày sẽ không buồn tẻ, một tuần thì sao?”

Chân Ái lắc đầu.

“Một tháng thì sao?”

Chân Ái lại lắc đầu, lần này giành nói: “Chúng ta biết nhau hơn nửa năm, lúc ở bên anh em chưa bao giờ buồn tẻ.”

https://thuviensach.vn

Tuy là anh dẫn dắt, nhưng Ngôn Tố cũng cho rằng đây là lời biểu lộ và ca ngợi của cô, trong mắt thấp thoáng vẻ đắc ý: “Nếu như chúng ta quen biết nhau rất nhiều năm thì sao?”

Chân Ái vẫn lắc đầu, rất ngoan ngoãn: “Cho dù ở bên anh rất nhiều năm cũng không buồn tẻ. Ở bên người khác mới buồn tẻ đấy.”

Ngôn Tố cười.

Bản thân Chân Ái cảm khái cho sự tự ti nho nhỏ của anh, rất ấm lòng, chuẩn bị khen anh vài câu nữa, không ngờ anh cau mày, hơi kiêu ngạo: “Ái, anh rất vui. Kể từ khi em biết anh, trình độ phẩm vị và tinh thần của em đã tăng lên và nhảy vọt.”

Chân Ái ngập ngừng nửa giây: “Nhưng trước khi em biết anh cũng không thấy cuộc sống và công việc vuồn tẻ mà.”

Sắc mặt Ngôn Tố sượng lại một giây, tự nói khẽ với mình: “Không chú ý đến vấn đề này.”

Chân Ái ngốc nghếch ôm lọ thủy tinh chứa vỏ ốc, không hiểu được trọng điểm của anh ở đâu. Con vẹt đậu trên vai cô, nghiêng đầu rỉa long mình, cảm thấy hai người này không thể nhàm chán hơn được nữa.

“Ái, em có nghĩ đến sau này không?”

“Hử?”

Câu hỏi này lại làm khó Chân Ái. Sau này ư? Cô chưua bao giờ nghĩ đến, thân phận của cô, tình cảnh của cô, chưa từng nghĩ đến sau này. Nhưng Ngôn Tố nói với cô, không hỏi quá khứ, không sợ tương lai. Liệu cô có thể có kế hoạch ngày sau như người bình thường không? Cô không biết, rất bồn chồn, cũng rất sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Lần này Ngôn Tố không chế nhạo cô phản ứng chậm. Anh đưa mắt nhìn cô, yên lặng như thế, thuận theo tự nhiêu như thế, liền hỏi: “Nếu em từng nghĩ đến sau này, có tính anh vào sau này của em không? Nếu em chưa từng nghĩ đến sau này, thế anh có thể xin em tính anh vào sau này của em không?”

Mặt Chân Ái không mang cảm xúc, chỉ mở to mắt nhìn anh chằm chằm. Cả một chuỗi ngôn từ tuần tự chặt chẽ, anh muốn làm gì đây?

Anh khom người, nâng tay cô lên, ngón cái lơ đãng lướt đến nơi mạch đập của cô. Nhịp tim đập kịch liệt của cô nằm gọn trong bàn tay anh. Đôi mắt trong veo sáng rực của anh nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt đen láy của cô, giọng nói êm ái như mê hoặc: “Ái, em tức giận không?”

Cô chậm rãi lắc đầu: “Em muốn ân ái với anh không?”

Cô lắc đầu lần nữa.

Anh khẽ cười, giơ tay lên vỗ vai cô hai cái: “Ái, đừng sợ.”

Trong mắt khếch đại vẻn vẹn ba nguyên nhân: Sợ, phẫn nộ, tình dục.

Nghe vậy, trái tim loạn nhịp và hốt hoảng của Chân Ái lập tức dịu lại, cô nhìn sâu vào mắt anh, khẽ cười gượng: “Vâng, em rất sợ. Lúc một mình thì không sợ, sau khi thích một người thì lại sợ.”

“Sợ gì?”

“Sợ anh bị thương, sợ anh sẽ chết.” Cô cười, có chút nghẹn ngào.

Anh phản đối: “Biết hằng năm có bao nhiêu người chế vì thiên tai nhân họa như tai nạn giao thông, sóng thần, động đất… không? Số người bị thương càng nhiều hơn nữa. Bất kể là ai cũng sẽ vướng phải chuyện ngoài ý muốn.”

https://thuviensach.vn

Cô đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, vì an ủi cô anh lại đưa ra lý do dở khóc dở cười, vì an ủi cô anh lại đưa ra lý do dở hơi đến vậy. Lòng Chân Ái vừa đau vừa âm, vẫn cứ ngang ngạnh giải thích: “Tuy có chuyện ngoài ý muốn, không phải con người đều muốn phòng tránh tai nạn ư?”

“Nhưng em không phải tai nạn.” Không ai có thể cãi lại anh. “Ái, về vấn đề sinh mạng dài ngắn và cái chết, chúng ta khoan thảo luận đã.”

Chân Ái nhớ đến, trong chuyến xe đi New York, anh nói: “Nếu như hành trình cuộc đời tôi đến đây chấm dứt, tôi cũng có thể không thẹn với lòng thấy chết không sờn. Tôi tin tưởng, tôi chưa bao giờ dùng khả năng của tôi sai chỗ.”

Ngôn Tố biết cô nhớ ra rồi: “Ái, anh cho rằng ở bên em không hề khiến anh dùng khả năng sai chỗ. Chính vì tha thiết sinh mạng anh mới tha thiết yêu em.”

Trái tim Chân Ái bị rung động, cảm xúc của khoảnh khắc ấy hiện về. Cho dù vận rủi đeo bám, cô vẫn phải sáng tỏ thông suốt. Tình yêu của cô không thẹn với lòng, cho dù đột ngột dừng lại cũng không có gì tiếc nuối. Còn anh, sinh mạng và tình yêu của anh từ trước đến nay đều như vậy, không sợ không sờn, thẳng thắn vô tư.

Cô mím môi: “Được, em không sợ.”

Ngôn Tố lại cúi đầu nhìn tay cô, ngón tay men theo ngón áp út tay trái thon dài của cô, chậm rãi vuốt lên, dừng ở gốc ngón tay, nhẹ nhàng mơn trớn. Anh đăm chiêu, cô thích đồ nhiều màu sắc, đi tìm bà ngoại lấy đá ngọc bích gia tộc Vanderbilt, hay là tìm bà nội lấy phỉ thúy cổ nhà hạ Ngôn đây? Màu xanh lam và màu xanh lục, cô thích màu nào hơn nhỉ?

Lòng bàn tay nhỏ bé của cô thoáng cứng đờ, có vẻ như nhận thấy gì đó, bắt đầu căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố ngước mắt, thấy cô rủ mi, long mi dài cong vút chớp chớp, bỗng cười: “Ái, thật đáng tiếc, tay làm thí nghiệm không thể đeo trang sức.”

Nói như vậy, không phải thể hiện rõ là nhẫn rồi sao? Chân Ái càng căng thẳng hơn. Lẽ nào tất cả mọi điều khi nãy là khúc dạo đầu cầu hôn sao? Cô cố tự trấn định, trong tai thình thịch tiếng tim đập.

“Có điều…” Anh cúi người, nắm bàn tay nhỏ bé của cô lên, cúi đầu ấn một nụ hôn lên gốc ngón áp út tay trái của cô, chạm một cái, môi của anh ấm áp và mềm mại. Tim cô vừa run lên anh đã thẳng người: “Được rồi.”

Chân Ái chớp chớp mắt, được rồi gì cơ? Đừng tự quyết định chứ.

Chưa kịp hiểu rõ thì không khí ấm áp bỗng bị phá vỡ. Chuông cửa vang lên. Marie đi đến chào cô gái xa lạ. Marie nói cậu chủ không gặp khách không hẹn trước, nhưng cô gái này kiên trì, còn nói cô ta từng gặp gỡ anh Ngôn một lần ở ngân hàng phố Maple.

Chân Ái bắt đầu cảnh giác, không phải là cô gái điên Amber kia chứ? Đi đến tiền sảnh, Susie đứng ở cửa. Chân Ái có ấn tượng với cô ta. Hôm cướp ngân hàng, cô ta biểu hiện vô cùng điềm tĩnh. Chân Ái tự chủ trương mời Susie đi vào, lại bảo Marie rót trà. Ngôn Tố thấy cô vô thức biểu hiện tư thái của nữ chủ nhân, không đưa ra bình luận.

Susie nói rõ mục đích. Hóa ra hôm đó Ngôn Tố cũng để lại ấn tượng sâu sắc với Susie, cô ta cố ý điều tra sơ yếu lý lịch và tài liệu của Ngôn Tố, biết anh rất thông tuệ nên đến nhà nhờ anh giúp đỡ.

Susie nói bạn của cô ta mất tích. Ngôn Tố khong có hứng thú, đút hai tay vào túi, nhanh nhẹn đứng dậy: “Uống tách trà này xong thì đi đi, tôi không tiếp.”

Susie vội kêu: “Hai người đều từng gặp bạn của tôi.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố dừng bước.

“Nhà văn đi cùng hai người đến Silverland.”

Chân Ái khó hiểu: “Anh ta là cảnh sát, anh ta mất tích thì sẽ có cảnh sát cho người tìm thôi.”

Mặt Susie hiện vẻ lúng túng: “Anh ấy từng là cảnh sát, nhưng mấy năm trước bị cách chức, đã sớm không phải rồi.”

Ngôn Tố: “Nghề nghiệp của cô?”

“Đặc vụ.”

Chân Ái kinh ngạc, nhưng lại hiểu ra, thảo nào hôm đó ở ngân hàng cô ta biểu hiện thỏa đáng như vậy, hóa ra là dân chuyên.

Ngôn Tố lui lại, ngồi xuống lần nữa, hỏi thẳng vào chủ đề: “Cô không báo cảnh sát lại đến tìm tôi, lý do gì?”

“Mấy năm trước, vì tác đônhj bên ngoài bất khả kháng nên Miller (tên nhà văn) đã gây tổn thất rất lớn cho quốc gia, bị cách chức. Mấy năm nay anh ấy luôn tìm mọi cách để đền bù, thu thập tin tức xung quanh, anh ấy cho rằng sau lưng có một tổ chức thần bí, nhưng không có chứng cứ. Rất nhiều lần báo cáo với cấp trên đều bị bác bỏ.”

Chân Ái rủ mắt im lặng, lại nghe Susie nói: “Miller tự tìm tay trong, hỏi thăm được tổ chức tên là Holly Gold. Là một câu lạc bộ tình dục.”

Chân Ái hơi sửng sốt, không phải S.P.A. ư? Miller tìm sai hướng rồi sao? Có điều nghĩ tỉ mỉ, dưới S.P.A. có rất nhiều tổ chức, cũng khó trách.

“Đó là câu lạc bộ dành riêng cho đàn ông.” Susie cân nhắc cách dùng từ. “Trong đó tập trung rất nhiều phụ nữ. Vào câu lạc bộ phải nộp phí kếch xù, hội viên đều là tầng lớp tinh anh cao cấp nhất trong xã hội này.”

https://thuviensach.vn

Cô ta lấy ra một tấm hình: “Đây chính là tay trong lúc trước Miller tìm.”

Chân Ái liếc nhìn, cau mày: Cô giáo dạy trẻ?

Susie lấy một chiếc thẻ nhớ trong túi ra: “Có thể dùng máy vi tính của anh một lát không?”

Ngôn Tố rủ mắt: “Là gì thế?”

Lời còn chưa dứt, con vẹt trắng trên bàn trà vỗ cánh, vô cùng sung sướng rao hò: “Âm hộ! Âm hộ!”

Mặt Susie cứng đờ, không biết tại sao con vẹt nuôi bởi người đứng đắn thậm chí là bảo thủ như Ngôn Tố lại học được từ này. Ngôn Tố gườm gườm nhìn Issac một cái, nó lập tức ngậm miệng, vỗ cánh bay đến đùi Chân Ái, ngoan ngoãn đậu ở đó. Chân Ái nhẹ nhàng vuốt lông nó.

Susie cắm thẻ nhớ vào. Như được biết, năm xưa cô dạy trẻ bị bạn trai lừa gạt, bán vào câu lạc bộ Holy Gold, trải qua cuộc sống thê thảm vô nhân đạo. Cô dạy trẻ kể lại cho nhà văn, nơi đó là một câu lạc bộ to lớn và tổ chức tinh vi. Trong lồng giam dưới đất nhốt đủ loại gái, màu da, màu mắt, tuổi tác, màu tóc, tính cách, dáng vóc đều khác biệt. Ban ngày, những cô gái được chọn bị đưa đến giữa đám đàn ông mặc áo choàng đen đeo mặt nạ, thỏa mãn tất cả yêu cầu bình thường hoặc không bình thường của họ.

Không biết cô dạy trẻ bị giam bao lâu, có một ngày, một người tình nguyện cứu giúp bé gái mất tích giả dạng làm người bị hại lẻn vào câu lạc bộ, gây ra cuộc hỗn loạn. Cô dạy trẻ thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, cho rằng bản thân đã thoát khỏi khổ ải, không ngờ vẫn bị bắt trở lại. Chúng lấy danh dự và tính mạng uy hiếp cô dạy trẻ lừa bán thiếu nữ mới vào câu lạc bộ.

Cô dạy trẻ không chạy thoát khỏi lòng bàn tay những người đó, từ người bị hại biến thành kẻ làm hại, không ngừng lừa gạt thiếu nữ thậm chí là bé gái vào đó. Đến khi nhà văn xuất hiện, gợi ý diệt trừ hang ổ kia, cô dạy trẻ

https://thuviensach.vn

có thể xin bảo vệ nhân chứng, làm lại từ đầu. Cô dạy trẻ động lòng, hai người thỏa thuận lấy danh nghĩa đưa thiếu nữ mới vào câu lạc bộ, tìm ra kẻ liên hệ, tìm hiểu nguồn gốc. Kết quả là hai người đều đột ngột biến mất.

Susie lấy được đoạn phim này từ máy vi tính của cô dạy trẻ. Cô ta nghi ngờ đoạn phim đó quay lại tình cảnh trong câu lạc bộ, nhưng cô ta cho điều tra FBI xem, họ cho rằng chứng cứ không đầy đủ, từ chối thụ lý. Lúc này mới tìm đến Ngôn Tố.

Chân Ái thương tiếc cho cảnh ngộ của cô dạy trẻ và nhà văn, định giục Ngôn Tố mau xem thử đến cùng xảy ra chuyện gì. Nhưng Ngôn Tố rất lạnh nhạt, sau khi nghe xong lời của Susie, cũng chẳng hỏi nhiều chỉ nói: “Tôi không xem.”

Susie bị từ chối, rất thất vọng: “Tại sao?”

Giọng Ngôn Tố bình thản nhưng không thể giấu được sự châm chọc: “Thứ cho tôi nói thẳng, thưa cô đặc vụ, nếu tất cả cảnh sát đều giống CIA bọn cô, vậy hệ thống luật pháp của quốc gia này tiêu tùng rồi.”

Anh hỏi: “Cô dạy trẻ mất tích bao lâu rồi?”

“Mười hai giờ.”

“Chưa đến mười hai giờ, cũng không được luật pháp phê chuẩnm cô đã đánh cắp đồ của cô ấy, tôi đoán là clip sex đúng không? Hiện giờ chỉ là suy đoán của cô. Nếu cô dạy trẻ không giống như cô nghĩ, bình an trở về thì sao? Cô đã tìm một nhóm người xem đoạn phim của cô ấy, cô à, cô không cho rằng hành động của cô rất không thỏa đáng sao?”

Susie giật mình, không thể phản bác, mặt tía lại: “Xin lỗi, là tôi không đúng.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái cũng rủ mắt, cứ cho những lời nói một phía vừa rồi của Susie là sự thật cũng không thể cam đoan nhận định của cô ta là chính xác. Đạo lý dễ hiểu như vậy mà cô phải đợi đến lúc Ngôn Tố nhắc nhở mới phát hiện ra.

“Nhưng tôi có lý do nghi ngờ.” Susie lấy hai tấm hình ra: “Thứ này xuất hiện ở nhà của cô dạy trẻ và Miller, người nhà họ nói đây không phải đồ đạc của họ.”

Tấm thứ nhất là nhà cô dạy trẻ, đầu giường kiểu nữ dịu dàng, bày đầy các vật trang trí đáng yêu, trong đó có một thứ không ăn nhập - Đồng hồ cát đế gỗ, vô cùng cũ kỹ tả tơi,

Tấm thứ hai là bàn đọc sách của nhà văn, bày biện mô hình súng ngắn và sách về y học quân sự, cũng có đồ không ăn nhập – một mô hình địa cầu nhỏ, hình dáng xù xì, có thể thấy nó tồn tại từ niên đại trước.

Đồng hồ cát, mô hình địa cầu, hai món đồ vô cùng bắt mắt trong tấm ảnh, hai thứ đó có liên quan gì đến nhau?

Ngôn Tố cau mày, bỗng nhớ lại ốc anh vũ và đàn tỳ bà nhặt được trong vụ nổ ở đại học, nên đến vẫn phải đến.

Chân Ái đến gần xem, khó hiểu nói: “Hình dáng và bản đồ của mô hình địa cầu là trước thế kỉ XVIII, nhưng không dùng giấy dai, còn đặc biệt tô màu, dùng bốn màu cơ bản.”

Ngôn Tố im lặng, đồng hồ cát có hai khúc trên dưới, bản đồ bốn màu, là số thứ tự giết người. Vậy một và ba ở đâu?

“Nhà văn có đề cập với cô thông tin thiếu nữ mà cô dạy trẻ chuẩn bị đưa đến và kẻ liên hệ không? Việc này có thể liên quan đến việc họ chạy đến Silverland.”

https://thuviensach.vn

Susie lắc đầu, hỏi: “Anh nghĩ đến chuyện gì?”

Ngôn Tố mím môi, cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Xem đoạn phim cô mang đến trước đã.”

Chân Ái hơi mắc cỡ, lại điềm tĩnh che mắt Issac. Đoạn phim không hề có âm thanh. Màn hình bị thân thể cô dạy trẻ che kín một hồi, tay chân cô ta bị trói. Ống kính quay lại từ các phương hướng bao gồm nơi riêng tư. Những người đàn ông đang hành hạ cô ta, ống kính lướt qua mặt cô dạy trẻ, mới đầu điên cuồng vùng vẫy, sau đó chỉ còn đờ đẫn, như búp bê gỗ mặc người chém giết.

Chân Ái ngơ ngác xem, rất bàng hoàng, dù sao cô cũng từng gặp cô dạy trẻ, mà cảnh tượng quá bạo lực khó tránh khỏi không đành lòng, đồng thời lại đỏ mặt tim đập loạn. Bên cạnh còn có Ngôn Tố, càng cảm thấy tâm trạng quái lạ hơn.

Nhưng Ngôn Tố chẳng hề có phản ứng khác thường, mặt không đỏ, tim không đập loạn, ngay cả tiếng hít thở cũng không thay đổi, lạnh nhạt như lúc ban đầu.

Susie đứng dậy đi vệ sinh, trong phòng khách chỉ còn lại Ngôn Tố, Chân Ái và con vẹt. Chân Ái vuốt lông con vẹt, đỏ bừng cả mặt. Issac rất thích cô vuốt ve, ngoan ngoãn ngủ trên cánh tay cô, cái đầu nhỏ ngúc ngoắc, trông thấy mặt Chân Ái đã kêu lên: “Táo, táo, Issac thích táo.”

Ngôn Tố liếc mắt nhìn, mặt Chân Ái đỏ như quả táo vậy. Anh nhìn ra ánh nắng giữa trưa bên ngoài, không hề cảm thấy trong phòng nhiệt độ cao, khó hiểu: “Nóng à?”

Chân Ái ngại ngùng giải thích: “Ừ, hơi hơi.”

“Thể chất của em thật yếu ớt, vừa sợ lạnh vừa sợ nóng.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái á khẩu, liếc nhìn máy vi tính, ánh mắt bất mãn dời sang người anh. Ngôn Tố bị ánh mắt oán niệm của cô nhìn đến mức trì trệ vài giây, kịp nhận ra, bừng tỉnh ngộ: “Em mắc cỡ.” Rời mắt đi. “Nhưng không phải em tự nhận là đã xem qua vô số thân thể đàn ông và phụ nữ rồi sao?”

Chân Ái thật muốn đấm chết anh: “Đó là thí nghiệm! Hai cái này có thể giống nhau sao?”

Ngôn Tố gật gù: “Ừ, chết sẽ không động, sống sẽ động.”

Chân Ái nghe anh giải thích như vậy, gương mặt mới dịu đi lại nóng bừng lên, “động và bất động” đã nói rõ vấn đề mấu chốt.

Ngôn Tố khuyên cô: “Em xem nó thành vận động pít-tông là được rồi.”

Issac học được từ mới, kêu lảnh lót trong lòng bàn tay Chân Ái: “Pít-tông, pít-tông.”

Chân Ái thộn mặt, thật sự là chịu đủ tên đàn ông ngốc nghếch và con vẹt ngốc nghếch này rồi.

“Theo ý của anh, bộ phận sinh dục của đàn ông bọn anh và pít-tông có cách hoạt động khác nhau nhưng kết quả giống nhau à?”

Ngôn Tố nghe vậy, sau khi nghiêm túc suy nghĩ thảo luận thì thành khẩn nói: “Chỉ giống lúc cứng rắn thôi.” Thảo luận học thuật. “Bản thân pít-tông được làm theo hình mẫu của bộ phận sinh dục, cũng như tên lửa, xe đua, lúc chúng ta nhắc đến vật mang hình mẫu của bộ phận sinh dục, ngầm chỉ chính là cương cứng…”

Chân Ái đỏ mặt chết lặng. Bản thân vất vả lắm mới nói ra câu gớm ghiếc tính làm anh xấu hổ, kết quả… quá thất bại.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nghe được nửa chừng, thấy Chân Ái căn bản không nghe, chỉ đỏ mặt không thôi, thế là lặng lẽ im miệng, nghĩ một hồi, rốt cuộc hiểu rõ chuyên gì xảy ra liên giải thích: “Anh không cảm thấy xấu hổ vì anh chỉ quan sát hiện tượng, không đặt cảm tình vào. Lúc đang làm việc và suy luận anh sẽ không khiến mình bị ảnh hưởng bởi tình cảm.”

“Có ý gì?”

“Thứ bọn em nhìn thấy là đàn ông và phụ nữ quan hệ tình dục, anh lại thấy điều khác.”

“Điều khác?” Chân Ái quên mất xấu hổ, cô thích nhất cách nhìn khác biệt trong mắt anh.

Susie cũng trở lại, ngồi xuống ghế sofa: “Tôi đã xem rất nhiều lần nhưng đây chỉ là clip sex bình thường, thậm chí tôi từng tìm nhân viên kỹ thuật phân tích quang phổ, nhưng không tìm được chứng cứ có thể chứng minh đây là câu lạc bộ đen tối. Anh à, anh nhìn ra cái gì vậy?”

Ngôn Tố nói: “Trong màn hình chỉ có một nam một nữ, nhưng số đàn ông ở hiện trường không dưới mười người.”

Susie giật mình, quay màn hình sang trợn mắt nhìn: “Ở đâu? Bối cảnh toàn đen thui, nhân viên kỹ thuật thậm chí còn không phân tích được tình huống tại hiện trường. Không có người khác mà!”

“Hai người họ đang hoạt động, ai đang quay phim?” Ngôn Tố thản nhiên hỏi ngược lại. “Quay đủ góc độ, đoạn phim không được biên tập cắt nối, là liên tục. Ống kính chuyển đổi không theo quy luật, nhảy cảnh và chuyển máy trên biên độ lớn, không phải quay tự động mà chuyền từ tay người này sang tay người khác. Cả quá trình không thay đổi tiêu cự, người quan sát có kẻ đứng gần, có kẻ đứng xa.”

Susie bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại cảm thấy sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố tắt máy vi tính, giọng nói bình tĩnh, nhưng vẻ mặt không tốt: “Mỗi lần đổi góc độ cũng có thể phát hiện, sở thích và trọng điểm của người quay khác nhau. Có người thích xem thân thể kết hợp; có người thích xem hành hạ và vết thương; có người thích xem toàn thân, ví dụ như đàn ông hung mãnh và phụ nữ run rẩy; có người thích xem chi tiết, ví dụ như hai chân rũ rượi và hai tay vô lực; còn có người thích vẻ mặt đau đớn và tuyệt vọng.”

Nói xong tình cảnh anh nhìn thấy, anh tiến hành sàng lọc loại trừ: “Đây cũng không phải clip sex giữa người yêu thông thường, cũng không phải đoạn phim bạo dâm đối với con mồi khác nào đó. Bởi vì từ đầu đến cuối không xuất hiện khuôn mặt đàn ồn, không quay lại tư thái gã hưởng thụ cũng như trao đổi qua lại của gã và con mồi. Thậm chí còn không quay lại toàn cảnh công cụ, mà dùng đến vật nào đó mới thấy được hình ảnh trên thân thể người phụ nữ.”

Chân Ái và Susie đều sởn gai ốc, run rẩy nghe anh kết luận.

“Người đàn ông này là kẻ bạo dâm, cả quá trình làm vô cùng hoàn chỉnh. Trong đó không tiết lộ gã có tận hứng hay không, nhưng đã làm đủ tất cả.” Ngôn Tố thoáng dừng lại. “Gã đang chỉ dạy.”

Chân Ái không thể tin trợn to mắt, chỉ dạy?

“Gã đang chỉ dạy kĩ thuật, mà người xung quanh đang học tập.” Anh bổ sung, “Trong đó không thiếu người đang thưởng thức, đang thăm dò, đang tò mò.”

Chân Ái lạnh sống lưng. Ngôn Tố sớm tắt màn hình, nhưng ánh mắt trống rỗng cuối cùng của cô dạy trẻ hiện lên trước mặt cô như ma ám. Chân Ái không thể nào tưởng tượng được năm đó cô dạy trẻ bi thương tuyệt vọng đến mức nào. Mà cô càng không thể tưởng tượng được hiện giờ cô dạy trẻ

https://thuviensach.vn

lại trở thành kẻ chuyển hàng cho câu lạc bộ này, tái hiện nỗi đau cô ta đã chịu đựng cho những cô gái khác.

“Hiện trường đoạn phim này vô cùng đặc biệt, miếng vải đen khổng lồ làm nên, không có gì khác nữa. Trong mắt Họ tính bí mật và trinh sát là quan trọng nhất. Cô Susie, tuy trước mắt tôi không thể xác định vai diễn thực sự trong đó của cô dạy trẻ và nhà văn, nhưng tôi bắt đầu nghi ngờ, câu lạc bộ cô nói thật sự tồn tại.”

Susie nghe lời Ngôn Tố nói, dẫn nỗi kích động: “Miller bỏ công lâu như vậy cuối cùng không phải vô ích. Chúng ta phải đi đâu tìm câu lạc bộ này đây?”

Ngôn Tố liếc mắt nhìn cô ta: “Không tìm được.”

Susie bị xối nước lạnh, không hiểu. Ngôn Tố nhìn ra nhiều thông tin từ đoạn phim như vậy, vất vả lắm mới có một ánh bình minh nhưng lại lập tức bị dập tắt. Nhưng cô biết rõ, câu lạc bộ trong đoạn phim kia rất bí ẩn, thậm chí còn không nhìn ra cảnh tượng, không thể nào phân tích địa điểm. Cô như vậy là làm khó người ta.

Nhưng Ngôn Tố bổ sung: “Dụng cụ dùng trong đoạn phim được chế tác tỉ mỉ, không thể mua qua con đường bình thường. Cô ở nội bộ CIA, tài nguyên phong phú, có thể tìm người điều tra. Xét thấy cô dạy trẻ đã quay đoạn phim từ mấy năm trước, e rằng mọi chuyện đã thay đổi cả rồi, đừng ôm hy vọng quá lớn, nhưng cũng đừng từ bỏ.”

Susie được nhắc nhở, vội vàng gật đầu: “Cảm ơn, anh thật lợi hại. Nếu tôi phát hiện được điều gì nữa sẽ cho anh biết.”

Chân Ái nhìn Susie rời đi, thở dài một tiếng: “Trước kia cô dạy trẻ thật đáng thương.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không đưa ra bình luận, nhưng hỏi: “Em không cảm thấy khó chịu sao?”

Chân Ái sửng sốt: “Tạm ổn.”

Nói thật đoạn phim khiến cô hơi khó chịu, nhưng không đến nỗi khiếp sợ. Dù sao từ nhỏ cô đã biết một tên biến thái, biến thái thật sự. Anh ta không tự mình làm nhưng sẽ sai người khác, mà cách anh ta bắt nạt chỉ có hơn chứ không kém trong clip. Cách giày vò của anh ta có lẽ là lăng trì thân thể trước rồi lên đến tinh thần.

Chân Ái nhớ được, mỗi lần đi qua tầng thí nghiệm của anh ta đều loàng thoáng nghe thấy tiếng hét kéo dài không ngừng. Cô từng len lén chạy đi xem, trên cánh cửa phòng khóa kín có tấm kính thủy tinh hẹp dài thẳng đứng, nhìn trộm vào thì thấy đó là căn pong Barbie xinh đẹp, sau mỗi cánh cửa là những khung cảnh khác biệt.

Có lần Chân Ái nhìn thấy trong phòng có nửa tấm bình phong công chúa Kaguya (*) bằng lụa, bên trên thuê bát đá trước Phật, cành ngọc Bồng Lai, áo khoác chuột lửa, châu ngọc đầu rồng và vỏ ốc chim nhạn trong truyền thuyết. Phong cách uyển chuyển hàm súc, cổ xưa và u tịch, bên cạnh bình phong bày một bình hoa anh đào nghệ thuật.

(*) Công chúa Kaguya hay còn được biết đến với tên Nàng tiền trong ống tre là một truyện cổ tích dân gian thế kỷ thứ X của Nhật Bản. Truyện kể về cuộc đời cô gái bí ẩn tên gọi Kaguya. Nàng được phát hiện từ khi còn là em bé trong một đốt tre phát sáng và được cho là đến từ Cung Trăng.

Chiếc án nhỏ, chiếu tatami, một thiếu nữ mặc kimono ngồi quỳ, trên mặt bôi phấn rất dày. Khói trà lượn lờ trên án, ánh mắ của cô ấy trống rỗng như người chết.

Chân Ái vừa đi qua căn phòng phong cách Hy Lạp cổ thời La Mã cổ đại, thấy cảnh sắc Á Đông liền nhìn chăm chú thêm trong giấy lát. Phía sau có

https://thuviensach.vn

người đến gần: “Little C, thích không?”

Một tay anh ta chặn lại, một tay tì chặt cánh cửa, vây cô trong không gian chật hẹp. Chân Ái nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc của anh ta, không mấy vui vẻ: “B, anh thật nhạt nhẽo.”

Anh ta kề đến cùng cô nhìn vào trong: “Hử? Anh cảm thấy rất thú vị. Hay là anh dẫn em vào thăm phòng thí nghiệm của anh nhé?”

“Không cần.”

Thiếu nữ Nhật Bản trong phòng nhận thấy có người, đôi mắt nhìn xuyên qua lớp mặt nạ son phấn dày cộm, dõi theo Chân Ái. Tròng mắt đột nhiên có tiêu cự, nhào đến: “Tasukete!” (Giúp tôi với!)

Chân Ái nghe hiểu cô ấy đang kêu cứu, giật mình, trốn về phía sau theo phản xạ, đụng vào người Bert. Thiếu nữ nhào đến thấy Bert, hoảng sợ như thấy thần chết, la hét trốn ra sau tấm bình phong trong nháy mắt.

Bert có vẻ đăm chiêu xoa lồng ngực bị Chân Ái đụng vào, mắt lóe sáng cúi đầu kề sát khuôn mặt tái nhợt của cô: “Không phải cô ta dọa em chứ, chúng ta giết chết cô ta nhé?”

Chân Ái không chịu, nhưng chưa đến vài ngày, xác chết của thiếu nữ Nhật Bản kia lại nằm trên bàn phẫu thuật thí nghiệm của cô. Từ đầu đến chân vô cùng thê thảm. Cuối cùng cô cũng biết được trong tòa lầu kia đã xảy ra chuyện gì. Cô tức giận chết đi được, hơn nửa đêm xông vào phòng ngủ của Bert, trói anh ta lên giường, lấy roi quất một trận. Cô đã chuẩn bị tâm lý chịu phạt sau khi Bert tố cáo với mẹ, nhưng Bert chưa từng nhắc đến chuyện này, cuối cùng lại gạt qua một bên.

Sau khi rời khỏi tổ chức, Chân Ái nghe được đủ loại chuyện biến thái từ nhóm đặc vụ của cô. Cô biết, thông thường kiểu biến thái bạo dâm sẽ xem

https://thuviensach.vn

phụ nữ như gia súc, nuôi trong tầng hầm dơ dáy kinh khủng, điều kiện vệ sinh cực kém, ăn uống, vệ sinh, giao hợp, ngược đãi đều ở trong đó.

Bert thì khác. Anh ta rất sạch sẽ, chủ nghĩ hoàn mỹ, ngược đãi trên phương diện tình dục là tai họa khiến người ta sởn cả gai ốc. Cô nhớ trong tòa lầu kia của Bert, chi phí ăn mặc của mỗi cô gái đều vô cùng đắt đỏ, trong phòng thí nghiệm tất cả đều sạch sẽ không nhiễm một hạt bui, ánh bạc lạnh lẽo.

Thế nên lúc Susie nói đến lồng giam tinh xảo của câu lạc bộ kia, trong đầu Chân Ái nhớ tới Bert. Câu lạc bộ Holy Gold có phải là tổ chức dưới cờ của S.P.A. không?

Cô cúi đầu nhẹ nhàng vuốt lông con vẹt, những vấn đề này khiến cô rất mệt mỏi. Từ nhỏ cô đã sống trong hoàn cảnh như vậy, không có quan niệm đúng sai phải trái. Trước mười bảy tuổi, cô chỉ cho rằng Bert là một cậu con trai có sở thích quái đản, luôn chọc giận, trêu đùa cô nhưng cũng luôn che chở cô. Nhưng hiện tại tất cả mọi chuyện đều thay đổi.

Ngôn Tố thấy cô đăm chiêu nhìn chằm chằm Issac, hỏi: “Em muốn nhổ sạch lông nó à?”

Chân Ái bừng tỉnh, giật nảy mình, trong lúc vô thức cô đã nhổ lông vẹt sao? Cô vội càng nâng Issac lên nhìn trái nhìn phải, chẳng mất sợi lông nào, mới biết anh đang trêu chọc cô. Cô lườm anh một cái, tiếp tục vuốt Issac.

Ngôn Tố thấy bộ dáng Issac nằm trong lòng bàn tay Chân Ái rất hưởng thụ, nói: “Đừng vuốt nữa, vuốt nữa nó sẽ rụng lông mất.”

Chân Ái vội vã nâng lên xem thử, dẩu mỏi: “Làm sao có thể chứ?”

Ngôn Tố cố ý trêu đùa cô, nói dối trái lương tâm: “Nhiệt độ cơ thể em sẽ làm bỏng chết nó.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái kinh ngạc: “Em đâu phải đứa ngốc, nhiệt độ cơ thể vẹt cao hơn con người. Bây giờ là mùa hè, em vuốt nó, nó sẽ cảm thấy mát mẻ.”

Nhận ra cô bạn gái nhỏ của anh không dễ bị lừa, anh nhẹ giọng nói thầm: “Nhà sinh vật học đây.”

Chân Ái không nghe thấy, cúi đầu cứ thế suy nghĩ vấn đề. Cô nên nói thế nào đây, nói cô bỗng dưng nghĩ đến Bert ư? Hiện giờ chuyện câu lạc bộ kia chỉ được trần thuật từ một phía Susie, nói ra sẽ chỉ tăng thăm phiền nhiễu.

Vẫn đang do dự thì điện thoại Ngôn Tố đã đổ chuông, anh cau mày theo thói quen, sau khi hỏi vài câu rồi cúp máy. Chân Ái thấy vẻ mặt anh khác thường: “Sao vậy?”

“Tổ BAU (phân tích hành động) của FBI nhận được một vụ án kỳ lạ.”

Laptop vang tiếng tít tít, Ngôn Tố lấy đến mở hòm thư ra. Chân Ái liếc nhìn, người gửi là Spencer Redd, chắc là người vừa mới gọi điện thoại. Trong mục đích kèm có một tệp tin âm thanh, vừa mới mở ra tiếng phụ nữ gào thét đau xé tim gan đã lập tức tràn ngập cả phòng khách, như phim kinh dị kinh hoàng nhất. Trong nháy mắt bàn chân Chân Ái lạnh toát. Từng tiếng xé rách thần kinh người nghe, cực kỳ bi thảm. Đang buổi chiều hè mà nhiệt độ trong phòng đột ngột tụt đến điểm đông.

Tiếng kêu thảm thiết của những người phụ nữ khác nhau kéo dài hơn một phút, ngoài ra còn có một cô bé. Âm thanh vô cùng rõ rang, ngoại trừ tiếng thét không có bất kỳ tạp âm nào khác.

Ngôn Tố cau mày nghe, vẻ mặt chẳng mảy may dao động, nghe đến hai giây cuối, tiếng thét dừng lại, xuất hiện một giọng nói đã bị biến âm bằng máy, lanh lảnh và kỳ dị: “S.A., anh đang nghe chứ?”?

https://thuviensach.vn

Chân Ái ôm mình ngồi trên sofa ngạc nhiên, có người tuyên chiến với Ngôn Tố? Tại sao gửi đoạn ghi âm cho BAU mà không phải gửi thẳng cho Ngôn Tố?

Trái lại Ngôn Tố hờ hững, đóng laptop lại. Chân Ái khó hiểu: "Không nghe nữa à?"

"Đã nhớ rồi." Anh lạnh nhạt. "Bốn người phụ nữ, nhỏ nhất chừng năm tuổi, lớn nhất chừng ba mươi tuổi. Thời gian người ba mười tuổi thét lâu nhất, tiếp theo là hai mươi bày tuổi, tám tuổi, năm tuổi là ngắn nhất. Suy đoán sơ bộ mức độ hành hạ họ phải chịu đựng gia tăng theo tuổi tác."

Nhiều thông tin vậy sao?

"Điều này chứng tỏ điều gì?"

"Không biết." Người nào đó một phút trước còn hào quang tỏa sáng đột nhiên vụt tắt. "Thông tin quá ít, vừa bắt đầu đã phán đoán chủ quan, bất lợi với phân tích khách quan sau này."

Chân Ái gật đầu, mơ hồ cảm thấy những tiếng gào thét này luôn khiến cô cảm thấy như đã từng quen biết, hỏi: "Có thể liên quan đến vụ án của Susie không?"

"Trước mắt không thấy có bất cứ mối liên quan nào. Trong vụ án Susie nhắc đến, nhà văn biến mất, nhưng ở đây không có tiếng đàn ông."

"Vậy phải làm sao?"

Ngôn Tố nghe thấy, cười quái gở: "Gã sẽ không chỉ gửi một đoạn âm thanh như vậy đâu?"

Chân Ái hiểu, đối phương gửi đích danh Ngôn Tố, nhất định sẽ có bước tiếp. Không có bất kỳ đầu mối nào cũng chỉ có thể đợi. Cô vốn tưởng rằng

https://thuviensach.vn

trong thời gian chờ đợi Ngôn Tố sẽ vô cùng nôn nóng bất an. Nhưng bất ngờ là anh như người không có việc gì làm, đêm đó còn hẹn đưa Chân Ái đi dự buổi biểu diễn nhạc rock and roll mùa hè. Chân Ái rất khó hiểu, cảm thấy sở thích của anh thật bao la, cổ điển, đại chúng anh đều có thể thưởng thức."

Ở cửa công viên, anh đặc biệt mua rất nhiều thanh dạ quang rực rỡ. Chân Ái nhìn một bó màu xanh trong tay anh, nói: "Một màu là được rồi, đâu cần thiết mua nhiều như vậy."

Ngôn Tố ngó lơ, cầm lấy một thanh dạ quang đùa nghịch, giống như nghệt nhân cột bong bóng ven đường, giay lát sau làm một con vịt huỳnh quanh miệng rộng, đưa đến trước mặt cô: "Thích không?"

Chân Ái chậm chạp, làm thế nào vậy? Cô không biết Ngôn Tố còn có thuộc tính khéo tay này cơ đấy.

Mắt Ngôn Tố tỏa sáng lấp lánh nhìn cô, thấy cô im lặng hồi lâu, cho rằng cô không thích, đùng đùng dỡ bỏ con vịt, ngón tay nhanh chóng di chuyển vài cái, ráp thành con chó tai to sáng lập lòe: "Cái này thì sao?"

Chân Ái chưa kịp phản ứng, Ngôn Tố lại dỡ bỏ. Chỉ trong vài phút, thanh dạ quang đã biến hóa đủ kiểu trong tay anh, con rắn, con thỏ, con chim… Chân Ái hoa cả mắt.

Đến cuối cùng, ánh sáng trong mắt Ngôn Tố ảm đạm đi phần nào, dứt khoát cắm đầu đuôi mấy mươi thanh dạ quang vào nhau, nối thành một cái que dài vô cùng, nhét vào tay cô:

"Đây là kiểu cuối cùng, không ngờ em không có sáng tạo như vậy, thích cần câu cá." Lại khẽ nói: "Mười mấy kiểu tạo hình, em chẳng thích cái nào. May mà anh chỉ tốn một giờ để học."

https://thuviensach.vn

Chân Ái nắm cần câu rực rỡ to lớn kia lên, ngẩng đầu ngắm. Thanh dạ quang nối liên với nhau quá dai, trọng tâm không vững, như cành liễu đong đưa qua lại trong tay cô. Cô rất lo lắng nó ngả xuống đập trúng đầu người khác.

Cô thôi nhìn, từ từ nói: “Thật ra em thích hết, nhưng mỗi lần em còn chưa kịp phản ứng, chưa kịp nóp thích thì anh đã dỡ đi đổi thành cái khác rồi.”

Ngôn Tố: “…” Anh lại quên cân nhắc đến tốc độ phản ứng của cô.

Chân Ái dỡ cần câu thành một bó đưa cho anh: “Em thích gấu nhất, giống con gấu Ngôn Tố vậy.”

Ngôn Tố không vui, nhưng vẫn hí hoáy hai ba lượt tạo thành một con gấu nhỏ cho cô. Chân Ái ôm con gấy chạm rỗng đi vào sân cỏ: “Ban đầu không phải em phản ứng chậm chạp, chỉ là đang nghĩ chuyên khác, có chút kỳ lạ.”

“Kỳ lạ gì chứ?”

“Rõ rang là có chuyện nghiêm trọng như vậy chờ anh, nhưng anh lại làm như chẳng có việc gì. Em lo lắng có phải anh đang bận tâm em nghĩ cho anh, nên mới làm ra vẻ việc không liên quan đến mình hay không?”

Lời nói thật trúc trắc, Ngôn Tố khẽ cười, hồi lâu mới giải thích: “Công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống. Lúc có chuyện phải nỗ lức ứng phó. Lúc không có manh mối sẽ cách ly nó ra, không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày. Rất nhiều người làm nghề này, như cảnh sát, luật sư và bác sĩ, cách xử lý đều như vậy. Nếu như luôn nghĩ đến việc mang năng lượng tiêu cực sẽ ảnh hưởng đến trạng thái.”

Chân Ái nghĩ ngợi: “Anh nói rất có lý.”

https://thuviensach.vn

Anh và cô đi lững thững trong gió đêm mát rượi: “Thấy khổ nạn sẽ tức giận, cũng sẽ thương sót. Nhưng trong cuộc sống vẫn phải nhìn về mặt tươi sáng. Sống tích cực mới có thể làm việc hăng hái trăm phần trăm được.”

Chân Ái mỉm cười, đây chính là nguyên do anh không bị vụ án trầm trọng hằng ngày ảnh hưởng ư?

Ngôn Tố cúi đầu nhìn Chân Ái, đáy lòng cũng mỉm cười. Trước kia một mình chẳng qua là cân bằng bản thân theo thói quen. Mà hiện tại, đã là hai người, càng theo bản năng suy nghĩ vấn đề này nhiều thêm.

Sau này nếu không phải một mình, nếu có một mái nhà, anh sẽ là chủ gia đình, tuy độc lập nhưng sẽ vô ý lệ thuộc vào vợ của anh, lại có con thơ lớn lên từng ngày ngước nhìn anh. Lúc ở bên họ, anh hy vọng có thể toàn tâm toàn ý nhất vì gia đình, càng không hy vọng mang nỗi bực dọc trong công việc về nhà. Anh muốn cho Chân Ái gia đình hoàn mỹ nhất, muốn cho cô cuộc sống của người bình thường hoàn mỹ nhất,

Người thanh niên trên sân khấu mặc sức ca hát mê say. Cô nhìn lên sân khấu, đôi mắt đen nhánh phản chiếu ánh đèn rực rỡ trên sân khấu, mà anh nhìn cô, ánh mắ thâm trầm.

Buổi biểu diễn kết thúc, trên đường trở về Chân Ái lặng yên ngồi bên vị trí lái phụ, nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng mở mắt ra ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ, nhớ lại những âm điệu mình được thưởng thức cách đó không lâu, nội tâm tĩnh lặng và thanh bình. Đời người tuy luôn có đau khổ, nhưng luôn phải hưởng thụ thú vui trong lúc rảng rỗi của cuộc sống. Như vậy thật tốt biết bao.

Chân Ái ngồi trên chiếc ghế đẩu bên cạnh bàn cẩm thạch trong phòng nghỉ ngơi, chống cằm đong đưa chân. Trong phòng thí nghiệm đối diện cửa kính, thuốc thử AP3 nổi bọt màu tím còn đang chế tạo. Chài Ái ngẩn ngơ

https://thuviensach.vn

xuất thần. L.J.? Nghe Ngôn Tố nói là viết tắt của tên đầy đủ Lea Jan. Lúc trước cảm thấy quen tai, bây giờ ngẫm lại, là bạn gái của anh trai.

Trong mắt Chân Ái, quan hệ giữa hai người rất đơn giản: L.J. bị nhiễm độc tố động vật do mẹ nghiên cứu chế tạo, cô có trách nhiệm giải nỗi đau khổ cho L.J., ngoài ra, cô không có ý nghĩ tìm hiểu. Hiện giờ tâm tư của cô là…

Từ lúc ăn sô-cô-la đến giờ, đônhf hồ ốc sên để bàn mới chạy được mười phút. Nhưng Ngôn Tố đã quy định, ít nhất phải nửa tiếng mới được ăn một viên. Sao ốc sên chậm thế cơ chứ?

Chân Ái cắn môi, thở hắt một tiếng quay đầu đi. Nhìn chằm chằm vào bong bóng màu tím trong chốc lát, Chân Ái quay đầu lại, rầu rĩ nhìn đồng hồ ốc sên.

Lúc cô nói đồng hồ của phòng thí nghiệm bị hỏng, muốn mua cái mới, Ngôn Tố lại chỉ vào con ốc sên kim loại kia nói: “Người phản ứng chậm chạp, đặt làm theo tiêu chuẩn của em.”

Chân Ái trợn mắt nhìn ốc sên vài lần, cầm đến: “Mày còn chậm hơn cả tao.” Nói xong ấn vài nút sau mông ốc sên, thời gian lập tức nhảy qua nửa giờ.

“Đã đến giờ rồi.” Cô nhảy xuống ghế, vui vẻ ôm hũ sô-cô-la, chỉnh một lần ăn một viên, chỉnh hai lần ăn hai viên…

“Một ngày” nhanh chóng trôi qua, trước mặt Chân Ái bày một đống giấy bạc lấp lánh, cô đưa tay sờ hũ, ơ, chạm đáy rồi. Lại sờ nữa, bắt được một tờ ghi chú nhỏ, trên đó có chữ viết tuyệt đẹp của Ngôn Tố: “Đồ lừa đảo tham ăn không giữ lời hứa, ốc sên khinh bỉ cô.”

Chân Ái nhìn chằm chằm tờ giấy, lông mi chớp chớp, mặt ửng đỏ như bị bắt vậy. Cô đứng bên cạnh bàn nghĩ ngợi, ổn thỏa thả tờ giấy vào đáy hũ, lại

https://thuviensach.vn

vò toàn bộ giấy bạc thành quả cầu nhét vào, đậy kín nắp, chột dạ khe khẽ thì thầm: “Mình không nhìn thấy.”

Làm xong việc ra khỏi phòng thí nghiệm, theo thường lệ Owen đến đón cô trở về thành phố. Giờ đã là giữa hè, Chân Ái sắp tốt nghiệp. Trước giờ Chân Ái không tham gia vào hoạt động trong trường, vốn chuẩn bị làm thủ tục lẳng lặng bỏ đi nhưng Daisy hẹn cô đi chụp ảnh tốt nghiệp. Ngôn Tố cũng nói sẽ đi với cô nên Chân Ái nhận lời.

Trên đường trở về, Chân Ái nghiêng đầu sang bên cạnh cửa sổ xe, nhìn hàng cây xum xue và ánh nắng vụt qua hai bên đường, khẽ ngâm nga.

“Ái, kể từ khi sống cùng với S.A., em vui vẻ hơn rất nhiều.” Owen nói.

Nghe thấy từ “sống chung”, Chân Ái thoáng sửng sốt, nghĩ rằng mình thật ngốc. Ban đầu cô cho rằng đến tòa thị chính đăng ký mới là ở chung, còn nói với Ngôn Tố: “Hạn mục bọn em làm thí nghiệm cũng phải đăng ký trước, đợi cấp trên phê chuẩn mới có thể bắt đầu.” Lúc ấy mặt Ngôn Tố đỏ rần.

Chân Ái ngại ngùng cười: “Ừ.”

Owen cũng khẽ cười, nói: “Gần đây không có việc gì, sau này chuyện tôi bảo vệ em chuyển sang bí mật.”

Chân Ái không có ý kiến, nhoài bên cửa sổ hóng gió.

Owen im lặng một lúc lâu lại nói: “Nếu có ngày em bỏ trốn, có thể thiết kế một mật hiệu chỉ có một mình Ngôn Tố có thể hiểu không?

Chân Ái quay đầu lại: “Gì cơ?”

…

https://thuviensach.vn

Sân trường tràn ngập hoa tươi, tiếng vỗ tay và sinh viên tốt nghiệp. Chân Ái xuống xe liền chạy về phía Ngôn Tố, anh đang đứng tựa vào xe, thấy cô liền thẳng người dậy.

Mới đến gần, trong mắt anh ánh lên nét cười, khóe môi nhoẻn cong, từ phía sau biến ra một bó hoa đủ mọi màu sắc: “Cô bé, chúc mừng tốt nghiệp.”

Tim Chân Ái đập thình thịch, không rõ tại sao mỗi lần thấy anh tim đều đập tình thịch như lần hôn đầu vậy.Trong ngực cô ôm một bó hoa tươi to đùng, cực kỳ vui vẻ. Ngôn Tố biết cô thích món quà đầy ắp một tay ôm không hết, sẽ khiến cô có cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Hương hoa thoang thoảng quanh quẩn bên cô, Chân Ái cúi đầu nhìn màu sắc ôm đầy cõi lòng, cảm thấy kể từ sau khi sống chung với anh, bản thân như trở về với tuổi thơ thiếu hụt, cầu được ước thấy, không buồn không lo. Có thể làm nũng tùy hứng, còn có thể nhận được rất nhiều đồ màu sắc. Cô như cô bé đã bị anh chiều hư vậy.

Anh lẳng lặng nhìn cô đứng dưới ánh nắng hè, ôm bó hoa mím môi khẽ cười, đẹp đến mức khiến tim anh lỡ vài nhịp. Anh bỗng nhớ đến một công trình nghiên cứu khoa học, nói rằng càng thích một người, càng yêu sâu đậm mộy người thì trong mắ bạn, cô ấy càng xinh đẹp. Anh nghĩ: Ngày lại qua ngày, cô càng xinh đẹp hơn. Đến lúc già rồi. cô sẽ là cô gái đẹp nhất thế gian.

Anh kề đến, hôn lên trán cô theo thói quen, cô nhanh chóng lui về phía sau, chìa lòng bàn tay về phía anh, kiêu ngạo hất hàm: “Quà đâu?”

Ra vẻ con nhóc ngang ngược đòi nợ, anh đúng là mắc nợ cô mà.

Anh dẩu môi: “Hoa này không phải là quà à?”

https://thuviensach.vn

“Vừa nãy anh nói đây là quà tốt nghiệp.” Cô phân chia rõ rang, “Không phải quà mỗi lần gặp.”

Anh đã hứa với cô, mỗi lần gặp mặt sẽ tặng một món quà. Anh khom lưng, kề sát bên tai cô: “Dĩ nhiên không quên rồi, lát nữa cho em sau. Bây giờ không thấy hiệu quả đâu.”

Giọng nói trầm thấp lại cuốn hút, rơi vào tai Chân Ái nứa ran, cô mong đợi gật đầu, lại nói: “Ngôn Tiểu Tố đâu?”

Ngôn Tố kéo con gấu bông to ra khỏi xe, cô lập tức nhào đến ôm lấy.

Chân Ái nhanh chóng liên lạc với Daisy. Nhóm sinh viên tốt nghiệp đều có cha mẹ gia đình đi cùng, gần như trong tay mọi người đều có hoa tươi, thú bong. Chân Ái nhìn một lượt, bó hoa của người ta cũng không lớn bằng cô, gấu bong của mọi người lớn nhất cũng chỉ bằng một nửa Ngôn Tiểu Tố. Cô vui vẻ lại kiêu ngạo, ôm chặt Ngôn Tiểu Tố hơn.

Lúc Daisy đến hỳ dọa kêu to một tiếng, nhìn chằm chằm Chân Ái bị gấu bppng to và bó hoa nhấn chìm không thấy bóng dang đâu cả: “Đây là ai thế?’

Chân Ái chậm chập ló đầu ra, giới thiệu: “S.A., thiên tài.” Ngôn Tiểu Tô.

Daisy tối mặt… Còn đặt tên cơ à…

Chân Ái đi chụp ảnh với các bạn học, Ngôn Tố và Owen đứng nhìn cách đó không xa. Cô khá rụt rè, không tự nhiên lắm trước máy ảnh, phần lớn chỉ biết ngơ ngác ra dâu chữ V. Các bạn học muốn tạo dang gợi cảm khoa trương, cô vừa lắc đầu vừa xua tay, cật lực chạy trốn khỏi ống kính. Ngôn Tố nhìn buồn cười, lại đau xót.

https://thuviensach.vn

Owen ngồi trên đầu xe, nhìn một hồi ngẩng đầu hỏi: “S.A., tôi đã điều tra mật mã anh trai Chân Ái để lại, mười ba mã số sách kia không tồn tại.”

“Ừ, trước khi đi Silverland tôi đã điều tra trên mạng thư viện quốc hội, chẳng có lấy một quyển, cho nên mới bảo cậu điều tra. Không ngờ vẫn là kết quả này.” Ngôn Tố khẽ nheo mắt. “Chín tuổi tôi đã rèn luyện trí nhớ, nhớ hết tên sách trong thư viện quốc hội tương ứng với mã số sách. Tôi rất chắc chắn mười ba mã số sách kia đúng là đã từng tồn tại.”

Owen cau mày: “Điều cậu nói chắc là đúng, nếu không bước giải mã thứ hai của Chân Ái cũng sẽ gặp sai lầm, không tìm ra Silverland.”

Ngôn Tố yên lặng, nhìn Chân Ái nơi xa. Anh sớm đoán được mật mã là cách anh trai bảo vệ Chân Ái. Chace tạo ra một mật mã hoàn toàn không liên quan đến một tỷ đô la, lại nói đáp án là khoản tiền kia, nói chìa khóa mật mã là ký ức giữa hai anh em, chỉ có Chân Ái có thể giải. Chính phủ và tổ chức đầu cần khẩn cấp. Vì vậy chỉ cần một ngày chưa công bố đáp án, Chân Ái có thể tiếp tục sống bình an.

Anh cũng không ngờ đến mười ba mã số sách khi không biến mất, iPod màu bạc biến mất là do CIA giải được mật mã nên cố ý tiêu hủy dấu vết. Nhưng anh không biết tất cả chuyện này nên nói với Chân Ái thế nào.

Còn đang nghĩ, Chân Ái đã ôm gấu bong nhảy đến trước mặt anh, một người một gấu ngẩng đầu, ra vẻ như thật. Suy nghĩ phức tạp trong đầu anh biến mất toàn bộ.

Mỗi một biểu cảm trên khuôn mặt cô, anh đều thích. Anh cúi đầu khẽ hôn lên môi cô. Cô ngoan ngoãn nhắm rồi lại mở mắt ra, an tĩnh dịu dàng nhìn anh. Anh vén mái tóc dài bị gió thổi rối loạn trên vai cô: “Không chơi à?”

“Không vui, em không thích chụp ảnh.” Cô dẩu môi. “Chẳng có gì hay để kỷ niệm cả.”

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ anh thoáng qua, lấy điện thoại di động trong túi ra, ôm cô vào lòng, kề sát gương mặt cô: “Nếu chụp cùng anh thì sao?”

Chân Ái sửng sốt. Điện thoại di động của anh đã giơ lên cao cao. Cô thấy màn hình chớp lên, cô ôm gấu bong thảng thốt nhìn. Còn anh thì ôm cô, cằm kề sát thái dương cô. Ơ, bình thường không cảm thấy, vừa nhìn như thế, thân mật quá… Cô hơi đỏ mặt.

Ngôn Tố giơ điện thoại di động, điều chỉnh góc độ hình ảnh trên màn hình, theo bản năng ôm cô càng chặt hơn.

Cô thấy vậy nhỏ giọng nói: “Còn Ngôn Tiểu Tố nữa.”

Anh xem thường: “Đầu nó to, lộ một tai là được rồi.”

“Được thôi.” Chân Ái nhìn màn hình, ngượng ngùng đến gần, khẽ ngẩng mặt lên kề sát vào cằm anh, mím môi cười.

Sau bữa tối tại nhà Ngôn Tố, Owen tản bộ trong núi như thường lệ. Khi trở về lâu đài nửa sáng nửa tối, anh chuẩn bị lên lầu ngủ nhưng loáng thoáng nghe thấy tiếng ca chậm chạp nhẹ nhàng truyền đến từ phòng sách.

Nơi đó không bật đèn. Anh khẽ bước lên hành lang.

Phòng sách im ắng, không một ánh đèn. Nhưng cảnh đêm cuối hè rất đẹp, ánh sao lấp lánh trải khắp trời đêm. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ kính màu, chiếu từng luồng sáng mông lung và vẳn vện.

Owen nhìn thấy, Ngôn Tố và Chân Ái đang khiêu vũ dưới ánh trăng, họ ôm lấy nhau, đi chân trần, kề mặt, ấm áp và yên bình. Vẻ mặt Chân Ái say mệ, ngẩng đầu áp vào lồng ngực Ngôn Tố. Ngôn Tố cúi đầu ôm eo cô, chậm chạp từ từ khiêu vũ cùng cô. Bàn chân trần của cô thỉnh thoảng sẽ cố tình giẫm lên chân Ngôn Tố. Gấu bông to béo nghiêng đầu ngồi trên piano nhìn họ, như bị cảm động lây.

https://thuviensach.vn

Tiếng ca của cô gái trong máy hát nhẹ như sa, thích hợp với đêm trăng mờ ảo như vậy nhất. Đừng sợ, có anh ở nơi đây, anh sẽ đỡ lấy em nếu em vấp ngã.

Đây là Ngôn Tố muốn nói với cô ư? Owen cười khẽ, quay người ra cửa, lái xe rời đi.

Cô vẫn đi chân trần chậm rãi khiêu vũ dưới ánh trăng cùng anh. Cô ngẩng đầu, khép hờ mắt, thì thầm: “Nhảy đến khi nào vậy?”

Dưới ánh trăng, mặt anh càng trắng trẻo, ôm lấy cô, thầm thì vu vơ: “Đừng nghĩ gì cả, cứ ôm thế thôi.”

Cô không nói nữa. Cứ im lặng, ôm nhau dập dìu thế này thật tốt biết bao. Như ánh trăng trên người cũng mang hơi ấm dịu êm. Đến khúc cuối cùng, anh ngồi trên thảm dựa vào giá sách, không biết lấy đâu ra một chiếc hộp đưa cho cô: “Quà đây.”

Khi ấy cô nói đùa, không ngờ anh chuẩn bị thật. Nhận lấy xem, chỉ là trứng màu lế Phục sinh! Tinh xảo hơn toàn bộ số trứng cô thấy trước đó. Trứng màu lớn chừng nắm tay đàn ông, chất liệu men, cổ điển lại trang nhã. Nền màu trắng, trên vỏ có hoa hồng màu đỏ, bươm bướm màu xanh lam, có màu xanh biếc.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7.2

“Đẹp quá.” Đôi mắt đen nhánh của cô lấp ánh sao.

“Mở ra xem thử đi.”

Cô quay đầu nhìn anh, vẻ mặt phấn khởi: “Có thể ăn không?”

Ngôn Tố: “Trả lại cho anh.”

Anh không bao giờ nói ra, hôm lễ Phục sinh thấy đôi mắt cô phát sáng khi nhìn trứng gà, anh vừa phiền muộn vừa tự trách ghi tạc trong lòng.

“Không trả.” Chân Ái vội vàng rụt lại, ôm trứng màu trên bụng. “Đùa anh thôi.”

Một vòng kim tuyến và móc cài nhỏ trên eo trứng màu, cô ngốc mới không nhìn ra, Chân Ái cẩn thận mở ra, ánh sáng vàng kim lập tức tràn ra từ khe ở vỏ trứng.

Đoá hoa chạm rỗng “trồng” trong vỏ, một khối pha lê trong suốt chính giữa, đoá hoa xoay tròn, pha lê toả sáng, từng vòng từng vòng, màu vàng trong suốt như sao băng xoay tròn cực nhanh, rắc ánh sáng lốm đốm khắp vòng sách.

Cô nhìn ánh sáng di động trên tường, thán phục: “Đẹp quá!”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố ôm chặt vòng eo thon nhỏ của cô: “Nga hoàng Alexander Đệ Tam và Nicola Đệ Nhị đều thích tặng trứng màu cho hoàng hậu. Người nhận được trứng màu sẽ hạnh phúc. Truyện kể rằng thợ thủ công người Nga từng chế tạo một quả trứng màu vẽ hình ảnh gia tộc Nga hoàng. Anh không có tay nghề cừ khôi như vậy, chỉ có thể tặng em quả trứng đơn giản nhất. Có điều…”

Cằm anh đặt trên vai cô: “Sau này hằng năm anh đều tặng em một quả trứng màu, cam đoan lần sau tinh xảo hơn lần trước. Có lẽ đến bảy tám mươi năm sau, anh có thể tặng em một truyền thuyết. lúc em mở nó ra, ánh đèn xoay tròn trên vách tường, chiếu lên những trải nghiệm trong cuộc đời chúng ta, có được không.”

Chân Ái nhìn ánh sao vàng đầy trời, cảm động đến mức rối tinh rối mù, cô quay người, thoáng chốc ôm cổ anh, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ngôn Tố, anh tốt với em quá.”

Anh nói như lẽ đương nhiên: “Anh chỉ thích mỗi em, dĩ nhiên phải tốt với em rồi.”

“Em cũng chỉ thích mỗi mìmh anh.” Cô hôn lên mặt anh, “Em thích món quà này quá đi mất.”

“Ừ, bởi vì hôm nay kỷ niệm một trăm ngày chúng ta quen nhau.”

Chân Ái nghẹn lời, sau này còn ai dám nói người đàn ông của cô EQ thấp chứ!

“Anh là thiên tài. Cõi đời này không có chuyện gì anh không biết, trên phương diện yêu dương cũng vậy.”

Cô phì cười một tiếng, vùi đầu vào lồng ngực anh, lại ngẩng đầu nhìn anh, đáng thương nói: “Xin lỗi, em không chuẩn bị quà kỷ niệm một trăm ngày cho anh.”

https://thuviensach.vn

Anh nhìn khuôn mặt bé nhỏ trắng ngần đến mức trong suốt của cô dưới ánh trăng, định nói "tặng em cho anh đi" nhưng cuối cùng không nỡ, chỉ nói: "Hôn một cái là được rồi."

Chân Ái ngoan ngoãn kề đến hôn lên môi anh. Yêu dương một trăm ngày, cô và anh từ ngu ngơ trúc trắc dần luyện được kỹ xảo hôn. Cô thong thả mút lấy, đầu lưỡi tinh nghịch lướt qua môi anh, hôn đến mức say mê, bàn tay nhỏ bé lại đưa lên tóc anh, nắm lấy gáy anh, hôn anh từ góc độ trên cao trông xuống. Anh ngước nhìn, như thể cô là nữ thần của anh. Dưới ánh trăng, hai người ôm chặt sít sao như hoá thành một thể, Cô hôn đến mức dấy lửa, đã ngồi vào giữa hai chân anh, mông thoáng chạm vào một thứ hơi cứng, Chân Ái kinh hoàng mất hồn mất vía, lập tức bật dậy: "A, đè hỏng rồi."

"Không có." Anh nhấc tay cô bắt cô trở lại, ôm vào lòng, khẽ mỉm cười, nhưng mặt rất đỏ: "Khụ, không phải, là hộp quà."

Cô quẫn bách đến mức muốn độn thổ, mắc cỡ đỏ mặt tía tai: "Tại anh hết, ai bảo anh…"

Cô không thể nào thốt ra câu tiếp theo được.

Ngôn Tố ngượng ngùng: "Hoóc–môn giống đực quấy nhiễu, không phải anh. Mỗi lần hôn em vượt quá ba mươi giây sẽ có phản ứng."

Chân Ái cắn anh: "Vậy sau này anh hôn phải tính giờ."

"Em không nói lý lẽ."

"Không phải anh có thể làm nhiều việc cùng lúc sao."

Ngôn Tố: "…" Vào thời khắc này dốc hết tâm sức cúng không đủ dùng.

https://thuviensach.vn

Trong máy hát vang lên một bản nhạc rất xưa. Mỗi ngày tặng em một phong thư viết đầy yêu thương, và niêm phong bằng nụ hôn.

Chân Ái dựa vào lồng ngực anh, ánh trăng nhảy múa trên lông mi cô, cô hạnh phúc như được anh nâng niu trong lòng. Điện thoại di động đột ngột vang lên. Ngôn Tố buông cô ra, đứng dậy đi sang một bên nghe. Dưới ánh trăng, khuôn mặt thanh tú anh tuấn của anh nghiêm trọng hẳn lên.

“Xảy ra chuyện rồi à?”

”Sắp rồi.” Ngôn Tố thoáng dừng lại, mày chưa dãn ra, nhưng vẫn dịu dàng với cô: “Không phải em tò mò với BAU sao? Đi xem thử nhé.”

Anh thật sự đã thỏa mãn và dung túng lòng hiếu kỳ của cô đến độ coi trời bằng vung rồi.

Khi Ngôn Tố và Chân Ái đến thành phố nhỏ Solar Tree giáp ranh với New Jersey đã là mười một giờ tối. Trong Sở Cảnh sát thành phố Solar Tree đèn đuốc sáng trưng, tập trung cảnh sát New York, N.Y.T, New Jersey, Solar Tree, Connecticut và thị trấn Elizabeth. Thành phố này giáp danh với bốn vùng tại ba bang, khoảng cách tuyến tính không quá nửa giờ chạy xe.

Trong phòng họp tập trung đặc vụ mặc thường phục thuộc tổ BAU, họ hy sinh thời gian nghỉ ngơi, ngồi chuyên cơ suốt đêm đến đây. Ngoại trừ FBI còn có người của CIA, bao gồm cả Susie. Bên ngoài là mấy cặp vợ chồng ngồi bên băng ghế rơi lệ.

Ngôn Tố không hề ngừng lại, đi thẳng đến cửa, gõ nhẹ hai cái. Người bên trong vốn đang nói chuyện khe khẽ, nhìn sang theo tiếng. Nhân viên phác hoạ của BAU phần lớn chừng 30-40 tuổi, Có một người mang kính đen trẻ tuổi hơn một chút xấp xỉ anh trai Ngôn Tố. Anh ấy thấy Ngôn Tố liền cười nhã nhặn như bạn lâu năm: “Hi, S.A.!”

Ngôn Tố: “Hi, Spencer!”

https://thuviensach.vn

Tên giống anh trai Ngôn Tố, họ thì khác, là Sepencer Redd.

Chân Ái kinh ngạc, Ngôn Tố quen gọi họ người ta, giữ vũng khoảng cách tôn trọng và lạnh nhạt. Ngay cả Eva quen thân đến vậy anh cũng gọi cô ấy là Diaz. Xem ra quan hệ của Spencer Redd và Ngôn Tố khá thân thiết.

Người khác cũng chào hỏi Ngôn Tố. Bên FBI bao gồn dặc vụ Nell xuất hiện tại ngân hàng phố Maple lần trước, tổ trưởng Cooper phá án nhiều năm, Smith người da đen cường tráng và Lopez người đẹp liên lạc vóc dáng nóng bỏng giống Eva. Còn có một người đàn ông lớn tuổi, không giống nhân viên phác hoạ phân tích hành động, ngược lại giống thủ trưởng của nhóm người này.

Ông ta đi đến, mỗi cử chỉ đều rất trơn tru, hiểu lộ điệu bộ vô cùng quan chức. Redd nhìn ra điều gì đó, vừa định ngăn cản thì ông ta đã chìa tay với Ngôn Tố: “Anh S.A., ngưỡm mộ đã lâu.”

Ngôn Tố nhìn tay ông ta chìa ra, thờ ơ.

Redd nói: “Ông Lewis, trước đây tôi đã nói trên tay con người có hàng triệu loại vi khuẩn, thậm trí siêu vi trùng. Bắt tay thật ra không vệ sinh.”

Ngôn Tố vô cùng đồng ý, như tìm được tri âm: “Chung tay truyền bá ngăn ngừa siêu vi trùng, cống hiến vì an toàn cộng đồng.”

Anh hết sức chân thành và nghiêm túc, thật sự không phải bông đùa. Mặt thủ trưởng Lewis trở nên ngượng nghịu, ông ta làm hành chính lại thường xuyên giao thiệp với cấp trên cấp dưới, gặp phải Ngôn Tố, kỹ xảo mà ngày thường thuận lợi mọi bề trở nên vô dụng, nghìn câu vạn chữ hoá thành một câu: “Well… OK!”

Chân Ái vô tình nghĩ đến Eva từng hình dưng Ngôn Tố là “hoàn cảnh ác liệt”. Cô nhìn chằm chằm Redd trong giây lát, cõi đời này thật sự có người

https://thuviensach.vn

chung tần số với Ngôn Tố, Những nhân viên phác hoạ khách trong phòng đều cười ngầm hiểu. Ngôn Tố nhận thấy ánh mắt mọi người đều nhìn vào Chân Ái, quay đầu liếc nhìn cô: “Ừ, đây là Ái, học trò của tôi.”

Chân Ái: “…”

So sánh với sự tùy ý của FBI, đặc vụ CIA ngồi ở bàn đối diện lạnh nhạt hơn nhiều, chỉ giới thiệu bản thân ngắn gọn, theo thứ tự là Susie, Besson và Hawke.

Susie nói gần đây CIA đang điều tra việc nghi ngờ câu lạc bộ Holy Gold có liên quan đến vụ án này. Thêm vào đó có người bị hại là đặc vụ CIA tiền nhiệm, nên hợp tác điều tra với FBI.

Mọi người cũng không nhiều lời, nhanh chóng vào chủ đề.

“Cảnh sát khu vực đang thu thập tin tức và hình ảnh của người mất tích.” Lopez cầm điều khiển từ xa bật màn hình: “Đây là đoạn phim năm gia đình thuộc thành phố New York, N.Y.T., Solar Tree, Elizabeth nhận được. Nội dung là con của họ bị ngược đãi.”

Chân Ái cau này, năm à?

Lopez nói lời mở đầu xong, hơi dừng lại nhìn về ohía mọi người: “Mọi người chuẩn bị tâm lý trước nhé.”

Nell: “Lopez, chúng tôi ssã từng thấy bao nhiêu vụ án ác liệt rồi nhỉ?”

“Tin tôi đi, cho dù là các bạn cũng sẽ cảm thấy… u ám.”

Lời này khiến bầu không khí trong phòng vô thức bắt đầu căng thẳng. Đoạn phim thứ nhất quay cảnh một nơi nơi bốn phía tường trắng, một thiếu nữ hai tay dang rộng, cột vào thập tự giá dày thô, thân thể trắng nõn toàn là

https://thuviensach.vn

vết ngược đãi của roi và vật không rõ. Cô cúi thấp đầu, tóc dài rũ rượi, da đầu thiếu một khoảng tròn, để lộ xương sọ trắng hếu.

Trong màn hình vang lên một âm hanh máy móc bị bóc méo: “Con của ta, sám hối đi.”

Thiếu nữ run rẩy: “Nếu như tôi sám hối, có thể kết thúc hay không?”

Âm thanh máy móc không trả lời, lặp lại: “Con của ta, sám hối đi.”

Thiếu nữ khóc lóc đứt quãng kể lể: Lúc học đại học việc làm thêm của tôi là trông trẻ. Tôi xin lỗi, khi đấy tôi trẻ tuổi không hiểu chuyện, cậu nhóc quá nghịch ngợm, tôi tức giận vứt nó trên đường, hại nó sau đó đi lạc. Tôi sai rồi, xin người tha thứ.”

Đoạn phim kết thúc. Đoạn thứ hai ở một nơi giống vậy. Người trong đoạn phim hẳn là cô dạy trẻ đã mất tích mà Susie nói. Cô ta bị cột lên thập tự giá với tư thế y hệt, chịu đủ ngược đãi. Bộ ngực và môi đã biến mất. Âm thanh nhắc nhở vang lên, tiếng cô dạy trẻ mơ hồ: “Không trách người khác, tất cả là nỗi của tôi, sám hối cũng không đủ. Năm năm trước, nhà trẻ công lập N.Y.T., cô bé hoạt bát Megan Zora năm tuổi mất tích vì tôi lợi dụng niềm tin của cô bé, lừa gạt đưa nó tới với quỷ dữ. Có lẽ cô bé đã chết từ lâu rồi. Tôi đáng nhận hết thảy mọi thứ bây giờ. Tôi sám hối có ích sao?”

Cô gái trong đoạn phim thứ ba thê thảm hơn, hoàn toàn biến đổi, không thấy rõ mặt, như từng bị cực hình lăng trì thời cổ thành một đống máu thịt nhày nhụa: “Tôi sám hối. Sám hối hành vi phóng đãng cả đời này của tôi, không trao thật lòng, luôn phụ chân tình.”

Giọng cô ta khàn tựa như quỷ địa ngục. “Tôi cướp rất nhiều bạn trai của bạn thân, cũng vụng trộm với vô số đàn ông đã kết hôn, còn giấu mẹ tằng tịu với cha dượng. Tôi cảm thấy nhục. Xin lỗi, tôi sám hối, xin tha thứ.”

Âm thanh máy móc bất mãn: “Con của ta, sám hối đi.”

https://thuviensach.vn

Trên màn hình, một chậu nước nóng xối qua, cô gái gào khóc: “Trời ạ, tôi sai rồi. Tôi xen vào cuộc hôn nhân của kiểm sát trưởng, nói xấu vợ anh ta ngoại tình, đẩy vợ anh ta đang mang thai xuống lầu. Tôi không biết cô ta đang mang thai, tôi không biết...”

Cắt đứt lần nữa.

Chân Ái ấn mạnh vào huyệt thái dương, cô sắp không xem nổi nữa. Nhìn ngươì xung quanh, Ngôn Tố hơi cau mày, vẻ mặt nghiêm túc như thường lệ; tất cả nhân viên phác hoạ còn lại đều nghiêm túc xem, như thể không nhìn thấy đau khổ gian ác. Trái lại mấy đặc vụ CIA thường ngày không tiếp xúc với những thứ này, sắc mặt lập tức xấu đi.

Đoạn phim thứ tư không hề đẫm máu, người bị hại đổi thành đàn ông, nhà văn bị mất tích. Chân Ái lập tức quay đầu nhìn Susie, Susie siết chặt nắm tay, vẻ mặt cứng đờ nhìn chằm chằm màn hình.

Ống kính chỉ quay nửa người trên của nhà văn, để lại vết roi quất. Anh ta siết chặt nắm tay, cơ bắp từng múi tùng múi, khiến Chân Ái nghĩ đến con ếch trong phòng thí nghiệm. Anh ta nhìn ống kính, ánh mắt rệu rã: “Tao không có gì phải sám hối với mày. Là một người đàn ông, tao không bắt nạt phụ nữ, là một cảnh sát, tao không lợi dụng chức quyền làm nhục người khác.”

Dường như câu trả lời này khiến người ta bất mãn, không biết xảy ra chuyện gì, nhà văn run rẩy kịch liệt, mồ hôi rơi như mưa: Tôi giết con trai tôi, đây không phải là chuyện tôi có thể khống chế, đây là tội lỗi duy nhất trong đời tôi.”

Lúc đoạn phim thứ năm xuất hiện, có người kinh ngạc khẽ xuýt xoa. Dưới thập tự giá đặt trên chiếc ghế, cô bé không mặcquần áo, trên người đầy rẫy vết thương. Cô bé mở to mắt, giọng nói non nớt và ngốc nghếch:

https://thuviensach.vn

“Cháu sám hối, cháu và Jimmy cãi nhau, đẩy Jimmy xuống xe. Mẹ nói cháu đưa Jimmy lên thiên đường rồi,cháu rất buồn bã.”

Tiếng nói rất ngoan, nói xong tim mọi người tại đây đều thắt lại. Đặc vụ CIA Besson siết nắm đấm kêu răng rắc. Màn hình trắng xoá, kết thúc rồi. Trên đó hiện lên một hàng chữ màu đen: S.A., anh có đang thưởng thức không?”

Chân Ái sửng sốt, lại là cho Ngôn Tố ư?

Vẻ mặt Ngôn Tố bình tĩnh. Người khác cũng không có gì khac thường, chỉ riêng Lewis nhìn Ngôn Tố với vẻ mặt phức tạp, hỏi: “Cậu có ý kiến gì không?”

Chân Ái không thích giọng điệu của ông ta, nhưng Ngôn Tố không để ý, nhìn Lewis như chơi trò chơi chữ: “Người ở đây đều biết.”

Lewis nheo mắt, ông ta là lãnh đạo thượng cấp của tổ BAU, không phải nhân viên phác hoạ, ông ta không biết.

Redd tiếp lời Ngôn Tố: “Số liệu thống kê hằng năm của chúng tôi chứng tỏ 98% mục đich riêng của kẻ cuồng ngược đãi là sau khi đạt được mục đích sẽ giết chết nạn nhân.Theo tình hình trứoc mắt cho thấy, kẻ giấu mặt hành hạ những người này để khiến họ sám hối. Sau khi sám hối, sự hiện hữu của họ mất đi ý nghĩa.”

Vẻ mặt Cooper nghiêm trọng: “Nhìn từ phía kẻ giấu mặt, thủ đoạn hành hạ nạn nhân của gã là phương pháp chính đáng - buộc họ nhận tội. Gã cột họ vào thập tự giá mang ý nghĩa tôn giáo, như Jesus bị hành hình. Gã tổ chức nghi thức là đứng ở vị trí người chủ trì thống lĩnh đạo đức. Rất có thể trong sinh hoạt gã là người có ý thức rất cao về đạo đức.”

Redd xoay bút bi, bổ sung: “Từ đầu đến cuối gã chỉ lặp lại một câu nói Con của ta, sám hối đi. Nói bằng giọng điệu này, gã cho rằng gã là ai? Chúa

https://thuviensach.vn

Cứu thế? Đức cha? Hay là Thượng đế?

Nell: “Có vài nạn nhân nói Xin người tha thứ. Chữ “người” này chỉ kẻ giấu mặt. Nói rõ trong quá trình ngược đãi có trao đổi với nạn nhân. Nhưng trong đoạn phim, khi nạn nhân không sám hối theo ý gã, gã không không trả lời và khiển trách, mà lặp lại câu nói kia. Điều này cho thấy điều gì?”

“Gã giữ khoảng cách với họ.” Smith tiếp lời. “Tại sao? Gã quá kiêu ngạo, coi bản thân là người phán xét, ở tít trên cao kinh thường trao đổi với bọn họ, hay nên nói rằng gã không giỏi giao tiếp?”

Chân Ái nghe trong chốc lát, cảm thấy kiểu miêu tả này có vẻ tương tự, nhưng không nhớ ra được. Lúc này mới phát hiện Ngôn Tố đã im lặng rất lâu, anh ngồi ngay ngắn, lưng thẳng tắp, im lặng lạnh nhạt trước sau như một. Cô biết anh đang lắng nghe, đang suy nghĩ sâu xa. Anh giống với đặc vụ CIA tại đây, biết rõ trước mặt mình là nhân viên phác họa tâm lý tội phạm chuyên nghiệp, nên chỉ lắng nghe không hề cất lời.

Nell đoán: “Kẻ giấu mặt này đang trừng phạt cái ác.”

Lopez nghe thấy, kịp thời dừng lại: “Chỉ là suy đoán bước đầu, trước khi không biết tình hình của nạn nhân thì tạm dưng ở đây đã!”

Những người khác đều không có ý kiến khác, Lopez là người lãnh đạo, không hiểu phân tích hành động tối kỵ nhất là ấn tượn ban đầu và chủ nghĩa kinh nghiệm, vẫn đang hoang mang không hiểu tại sao màn trao đổi trí tuệ cừ khôi như vậy lại kết thúc chóng vánh.

Redd đồng ý với Lopez, nhưng trong đầu nghĩ đến chuyện khác, không khỏi gõ cây bút nhớ trong tay, lẩm bẩm: “Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.”

Anh ấy nhìn về phía Ngôn Tố, ánh mắt rất thẳng, đang suy nghĩ: “Kẻ giấu mặt không ghi lại quá trình hành hạ, có vẻ mục đích của gã là lời sám

https://thuviensach.vn

hối của những người này. Hành vi của gã giống kẻ "tự xưng là kẻ vô đạo" trong vụ án khác chúng ta từng gặp phải, vô cùng phù hợp với phác họa của BAU với kiểu tội phạm này: Chú trọng nghi thức, thanh trừ hắc ám. Có điều…"

Có điều gì cơ?

Anh lẩm bẩm một mình, nhưng sự chú ý của những người đã kết thúc thảo luận đều bị hấp dẫn.

Ngôn Tố vẫn không tham gia phác hoạ tội phạm đột ngột cất tiếng, tiếng, tiếp lời Redd: "Có điều tại sao trong số nạn nhân có một cô bé? Nếu như kẻ tình nghi bất minh muốn giữ chức ngươig vệ đạo, mục tiêu là thúc ép tội nhân trong mắt sám hối. Cô bé kia không hề phù hợp với định nghĩa "tội nhân". Cho dù cô bé ngoài ý muốn làm hại bạn mà định nghĩa đó là "tội nhân" thì quá mức khiên cưỡng."

"Đúng," Trong mắt Redd hiện lên một tia sáng: "Giống như…"

"Giống như gã đang nói dối chúng ta." Ngôn Tố nói cực nhanh, như tư tưởng đụng nhau xẹt ra tia lửa. "Người này rất thông minh, gã biết thiết lập tuỳ chọn ngộ nhận…"

"Hai lần tuỳ chọn ngộ nhận." Giờ phút này Redd chỉ trao đổi với Ngôn Tố, "Gã đang chơi trò chơi, không, không chỉ có chơi trò chơi mà còn đang biên soạn trò chơi nữa."

"Đúng. Gã đang giải trí, gã hiểu biết phân tích và phác hoạ hành vi." Ngôn Tố tiếp lời ngay lập tức. "Rất có thể gã phán đoán hành được mọi phân tích vừa rồi."

"Không chỉ đoán được, gã đang dẫn dắt chúng ta làm phân tich."

https://thuviensach.vn

Hai người mỗi người một câu như hai khẩu súng máy, không, súng máy không nhanh bằng suy nghĩ của họ. Màn đối thoại ấy khiến tất cả mọi người có mặt ở đây sửng sốt không biết bao nhiêu giây.Mãi lâu sau, trong phòng họp yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Mãi tới khi có cảnh sát gõ cửa, nói người nhà của người mất tích đã chuẩn bị xong, có thể hỏi rồi. Lúc này mọi người mới lục tục đi chuẩn bị.

Chân Ái chậm rãi đi theo Ngôn Tố, trong lòng xúc động. Ngôn Tố cúi mắt xuống, hơi ngượng: "Vẻ mặt vui mừng thanh thả như phụ huynh này là sao đây?"

"Ồ." Chân Ái giải thích: "Em cảm thấy sau lần giáo sư Hill khiển trach anh trước đó, anh biểu hiện rất ngoan."

Ngôn Tố: "…"

Thủ trưởng Lewis đi ở hàng cuối cùng, nhìn bóng dáng Ngôn Tố rời đi, hỏi Lopez và Cooper: "Có lẽ các người rất hiểu phân tích hành động, nhưng có phải không chú ý một vấn đề mấu chốt hay không?"

"Gì cơ?"

"Đoạn ghi âm kia, đoạn phim này đều gửi cho S.A.

Lopez chẳng buồn để ý: "Chúng tôi không quên, Lewis. Nhưng làm nghề này, chúng tôi phải hiểu một đạo lý: Biến thái không phải cử chỉ của anh mà trở thành biến thái. Gã muốn khiêu chiến anh lẽ nào là lỗi của anh? Thay vì trách tội ai, không bằng bỏ nhiều tâm sức tìm được kẻ phạm tội thì hơn."

Chân Ái rời khỏi phòng họp, nghiêm túc suy nghĩ một lượt về cuộc đối thoại của Ngôn Tố và Redd. Thoạt nhìn, chân dung kẻ giấu mặt được thể hiện rất rõ ràng thông qua nội dung của đoạn phim: Ta là một kẻ vệ đạo, năm phạm nhân này kà tội phạm, là cá lọt lưới của pháp luật. Ta muốn đại

https://thuviensach.vn

diện cho luật pháp và Thượng đế khiến chúng chịu đau khổ, khiến chúng sám hối. Nhóm nhân viên phác hoạ BAU, các người hãy phân tích ra, tìm ra bộ mặt của ta đi!

Nhưng nghe Ngôn Tố nói như vậy, chuyện có vẻ không đơn giản nữa rồi. Kẻ giấu mặt này hiểu rõ tâm lý tội phạm, gã đang dẫn dắt mọi người đi sai hướng, khiến mọi người cho rằng gã vệ đạo nhưng thật ra mục đích của gã không hề là thế. Không phải trừng phạt tội ác trong lòng gã, rốt cuộc là gì vậy?

Chân Ái càng ngẫm nghĩ, lại càng chìm đắm trong vòng luẩn quẩn. Nếu kẻ giấu mặt này thông minh như thế, biết thiết lập tuỳ chọn ngộ nhận, vậy gã có thể thay đổi tuỳ chọn ngộ nhận này thành chính xác hay không? Nhưng cô là người bình thường, hình như không ổn.

Còn đang nghĩ, mu bàn tay Ngôn Tố khẽ chạm vào mu bàn tay cô, nhỏ giọng: “Đừng lo lắng, anh sẽ không kết luận sớm vậy đâu.”

Chân Ái yên lòng, đúng là lo lắng vẩn vơ. Anh luôn kỹ lbưỡng như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lopez giỏi nhất giao thiệp với người khác, một mình đi hỏi thăm gia đình người mất tích, nhiều người đi sẽ tạo nên áp lực tâm lý cho họ, vì vậy những người khác đều đợi ở phòng kế bên. Lopez căn cứ theo thứ tự trong đoạn phim mà đi gặp người nhà của từng nạn nhân.

Thân nhân đầu tiên là cha cô thiếu nữ, nhìn từ cách ăn mặc có thể thấy ông ta thuộc gia cấp khá thấp trong xã hội. Ông ta nói mẹ của người thiếu nữ đã bỏ theo người khác, một mình ông nuôi lớn con gái. Con gái ông ngoan ngoãn hiểu chuyện, tính cách hướng nội không bao giờ tranh chấp với ai. Thấy con gái bị lăng nhục, ông ôm mặt khóc: “Tại sao tên biến thái kia lại chọn con gái tôi?”

https://thuviensach.vn

Đối với bé trai bị vứt bỏ trong đoạn phim con gái nhắc đến, người cha này không tin: “Nhất định là nó không chịu được hành hạ, nói lung tung. Nó dịu dàng hiền lành nhất, không thể nào làm chuyện như vậy.”

Thân nhân thứ hai là cha mẹ cô dạy trẻ, đó là một gia đình trung lưu hạnh phúc. Từ đầu đến cuối cha mẹ nắm chặt tay, mắt rưng rưng, nhưng khống chế hết sức. Bọn họ nó cô dạy trẻ là cô gái hoàn mỹ, tính cách tốt, bác ái lại thiện lương. Nhìn thấy bộ phận thân thể con gái bị cắt đứt, nỗi đau hằn rõ trên khuôn mặt cha mẹ, nhưng bởi vì tự kiềm chế nên chưa hề khóc thành tiếng, chỉ mở to mắt rơi lệ: “Chúng tôi không biết nó dụ dỗ đứa bé trong nhà trẻ, năm đó Meagan Zora mất tích, toàn thành phố đều tìm kiếm. Chúng tôi giúp đỡ phát tờ rơi, còn tặng hoa cho nhà Zora. Trời ạ, chúng tôi thật sự có lỗi với hai vợ chồng kia.”

Chân Ái đứng bên này tấm kính, mắt ươn ướt. Gia đình thật sự là một thế ràngbuộc không gì chia cắt, nhất là cha mẹ và con cái.

Người phân tích tâm lý thích nhất phân tích thời thơ ấu của tội phạm, cho rằng tội lỗi của cha mẹ thường để lại bóng ma và vết thương cả cuộc đời con. Nhưng ngược lại, tội lỗi của con cái sẽ càng mang đến nỗi đau cho cha mẹ già cả đến tận khi họ bước vào nấm mồ. Đây cũng là một nỗi bi ai chỉ có thể khắc sâu mà không thể giảm bớt.

Thân nhân tứ ba là bà mẹ của cô gái đẫm máu thê thảm nhất đoạn phim. Người mẹ khóc lóc thảm thiết, nói chồng bà trước chết sớm, từ nhỏ đã quá chiều chuộng con gái, khiến tính tình nó trở nên kiêu căng, còn nhỏ tuổi mà đã một mình đến New York kiếm sống. Bà nghe chuyện con gái và cha dượng tằng tịu trong đoạn phim, một hồi mắng người đàn ông kia, một hồi mắng con gái, khóc mãi không thôi.

Thân nhân thứ tu là cha mẹ của nhà văn, trông cực độ đau lòng, nhưng biểu hiện bình tĩnh hơn người khác một chút. Người mẹ tựa vào vai anh trai nhà văn rơi lệ, người cha thì mắt đỏ hoe nói: “Từ năm năm trước, con tôi

https://thuviensach.vn

hiếm khi về nhà. Công việc của nó vốn đặc thù, chúng tôi đã sớm chuẩn bị sẽ mất nó rồi.” Tuy nói vậy nhưng giọng vẫn nghẹn ngào, “Hai tháng trước gặp nó lần cuối cùng, nó vẫn còn khoẻ mạnh. Con trai của tôi nó luôn là đứa bé chính trực.”

Lúc này Nell đi vào phát thông tin người mất tích thu thập được cho mọi người. Chân Ái nhận lấy xem thì vô cùng bất ngờ. Ngoại trừ cô dạy trẻ và nhà văn, cô gái đầu tiên trong đoạn phim là cô hầu gái trong lâu đài kẹo, người thứ ba máu me đầm đìa là cô diễn viên, mà bé gái chính là cô bé đã tặng đồng hồ cho Ngôn Tố trong nhà trẻ kia.

Lòng Chân Ái chợt thấp thỏm, lo lắng nhìn về phía Ngôn Tố, nhưng anh chỉ khẽ cau mày, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra bất cứ cảm xúc dư thừa nào.

Bên cạnh, Susie nói với Lopez: “Bé gái đó chuẩn bị được cô dạy trẻ đưa vào câu lạc bộ, cô diễn viên là người trung gian.”

Lòng Chân Ái vẫn còn sợ hãi. Hoá ra nhà văn vì điều tra chuyện câu lạc bộ mà bị dẫn đến Silverland, nhưng thật ra anh ta đã sập bẫy từ trước. Kết quả đầu giáo lại chĩa về phía Ngôn Tố lần nữa. Hung thủ nhắm vào Ngôn Tố, gã đang giết người từng tiếp xúc với Ngôn Tố. Sẽ không phải…

Nhưng cô nhớ Bert không thích quay phim, ít nhất không thích quay những cô gái này.

Thân nhân thứ năm là cha mẹ bé gái, đứa bé quá nhỏ tuổi, người mẹ nói được nửa chừng liền ôm trán khóc: “Bé cưng của chúng tôi rất đáng yêu, nó không phải đứa trẻ hư hỏng, Jimmy làem trai của nó, đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Nó nhỏ như vậy có tội tình gì chứ? Tại sao tên điên kia có thể hành hạ một đứa bé như vậy?”

Chân Ái bàng hoàng. Điều cô bé sám hối là cái chết của ngoài ý muốn em trai à? Cô nhớ cô bé nói: “Mẹ cháu nói Jimmy đã lên Thiên đường rồi”,

https://thuviensach.vn

sau cái chết ngoài ý muốn của con trai, người mẹ này còn bịa ra một lời nói dối thiện ý cho con gái phạm sai lầm. Nhưng bây giờ, đứa con gái còn lại cũng lành ít dữ nhiều.

Hỏi xong, ngoại trừ cô dạy trẻ và bé gái; những thông tin về bối cảnh, nghề nghiệp… cùa gia đình những người mất tích còn lại đều không có điểm tương tự hoặc trùng lặp. Gặp khó khăn trong phần phân tích nhóm người mục tiêu. Loại hình người bị hại không cố định sẽ rất khó phán đoán điểm xuất phát trong tâm lý kẻ tình nghi. Mối liên quan duy nhất cũng chỉ có câu lạc bộ CIA đang điều tra kia.

Một hàng người ngồi trong phòng họp, cố gắng tìm tòi cách lựa chon người bị hại của kẻ giấu mặt từ các góc độ. Ngôn Tố đột nhiên lắng lặng cất lời: “Gần đây tôi đã gặp năm người này.”

Một câu nói, căn phòng lặng phắc như tờ. Không ai nói chuyện nhưng đều có tâm tư. Lewis nói sâu xa: “Đoạn ghi âm và đoạn phim đều chỉ về phía cậu. Cậu Ngôn, có người đang giết người bên cạnh câu…”

Redd ngắt lời: “Đó là một đầu mối không tốt, chúng ta có thể điều tra thêm nhân vật khả nghi bên cạnh S.A..”

Lopez cũng nói: “Bất kể tại sao hành hạ những người này, gã nhất định sẽ để lại dấu vết đặc biệt trên người nạn nhân. Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là phát hiện những dấu vết này, tìm ra kẻ đứng phía sau.”

Chân Ái biết họ đang bảo vệ Ngôn Tố.

Thời gian quá muộn, mọi người về khách sạn nghỉ ngơi trước. Chân Ái lo lắng tâm trạng của Ngôn Tố, đưa anh về phòng, nhưng đến cửa phòng anh chợt kéo cô vào trong, đèn cũng không bật, liền cúi đầu hôn môi cô, dùng sức hơn lúc bình thường nhưng trước sau vẫn dịu dàng. Trong bóng tối càng thêm thân mật, cũng không cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Anh dần dần hôn lên tai cô, tiếng nói trầm ấm: “Ái, đừng sợ, anh luôn ở đây.”

Lúc này Chân Ái mới biết nụ hôn của anh là khích lệ và an ủi. Nhất định anh lo lắng những đoạn phim vừa rồi quá đẫm máu,sợ doạ đến cô. Nhưng cô không hề sợ: “S.A., em kiên cường hơn anh nghĩ nhiều.”

Trong bóng tối anh chợt lẳng lặng cười: “Anh vẫn biết, chỉ là gần đây quên mất.”

Trong lòng Chân Ái ấm áp, không phải anh quên mà là theo thói quen càng muốn bảo vệ cô hơn. Cô lần mò bật đèn, ngốc nghếch nhìn anh trong chốc lát, còn kéo cửa đi ra ngoài. Nhưng anh cố chấp nắm chặt tay cô không buông.

Chân Ái đỏ mặt, e thẹn: “Đừng, những người khác đều ở kế bên, bị phát hiện không hay lắm đâu.”

“Tại sao không hay? Chúng ta đâu phải vụng trộm.” Trầm ngâm hồi lâu, “Ồ, em sợ người khác nghe thấy. Nhưng tường cách âm tốt lắm, mà anh đâu định xảy ra quan hệ với em vào tối nay đâu.”

Chân Ái quẫn bách, nằng nặc đòi trở về. Nhưng anh kiên quyết nắm cổ tay cô không buông. Chân Ái giãy một lát,bỗng hiểu ra, trong lòng liền đau đớn: “S.A., không phải anh lo em xảy ra chuyện chứ?”

Ngôn Tố sững sờ, đáp: “Không có.”

Nhưng cô biết anh có: “Có phải trong lòng anh cho rằng những người kia vì anh mới chết không?”

Lần này anh trả lời nhanh hơn: “Không có.” Nhưng vẻ mặt lại vô thức lạnh đi một chút.

https://thuviensach.vn

Chân Ái cúi đầu, hồci lâu mới ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, ôm cánh tay anh: “Tiếng thét của đứa con gái Bert nghe thấy đầu tiên là tiếng thét của em. Anh ta cảm thấy rất thú vị, nên đã tìm tiếng thét của con gái khắp thế giới, sưu tầm các cô ấy. Nhưng con người chỉ thét lên vào lúc đau khổ và sợ hãi,cho nên anh ta…”

“Ái, đừng nói nữa.” Anh ôm cô vào lòng.” Đừng nói những thứ này. Em cũng biết chuyện này không phải vì em, cũng không phải lỗi của em.”

Cô dẩu môi: “Không nắm được mấu chốt của vấn đề, ngốc.”

Anh hơi ngẩn ngơ, bỗng mỉm cười: “Được, không phải vì anh, không phải lỗi của anh.”

Sáng sớm hôm sau, có người phát hiện thi thể ở rừng cây giáp ranh thị trấn. Bất ngờ là năm thi thể đặt chung một chỗ, đựng trong túi ngủ, sắp đặt chỉnh tề. Thoạt nhìn giống như năm người đi dã ngoại ngủ an lành. Người phát hiện thi thể chính là một nhóm vận động viên địa phương chạy bộ lúc sáng sớm, một hàng người chết chỉnh tề khiến họ quá mức sợ hãi. Trên cổ năm người đều đeo danh thiếp.

Eva kéo túi ngủ ra, thi thể không mặc quần áo, trần truồng, rõ ràmg đã từng được rửa sạch. Cô cau mày: “Đây là túi ngủ gì chứ? Đúng là túi đựng xác chết mà.”

Ngôn Tố ngồi xổm xuống, nhìn phấn hoa rơi trên túi ngủ, lại nhìn khung cảnh xung quanh nói: “Hoa nở buổi trưa, ít nhất đã vứt xác từ trưa hôm qua rồi. Buổi chiều gia đình nạn nhân mới nhận được đoạn phim, gã rất cẩn thận.”

Anh đứng lên: “Năm thi thể, gã cần dùng xe của mình vận chuyển đến. Mùa hè lá rơi quá dày, không để lại vết bánh xe, rừng cây rất sâu, gã không lạc đường. Có thể thấy gã vô cùng quen thuộc nơi đây.”

https://thuviensach.vn

“Rất có thể là người địa phương.” Nell tiếp lời.

Ngôn Tố không nói, hỏi Eva: “Có phát hiện gì mới không?”

Eva cởi bao tay ra, vẻ mặt nghiêm trọng: “Phải nói rằng, nếu như tên hung thủ này cuồng ngược đãi, gã tuyệt đối là nghệ thuật gia trong cuồng ngược đãi.”

Lopez: “Có ý gì?”

Eva khó tin lắc đầu: “Là bác sĩ pháp y, tất cả vết thương tôi từng thấy trên thi thể mấy năm gần đây đều tập trung trên thân thể năm người này. Đáng sợ hơn chính là trên thân thể năm người họ không có vết thương nhẹ.”

Lopez khó hiểu: “Như vậy lại là sao?”

Ngôn Tố: “Vết thương nhẹ chứng tỏ sự thăm dò và thử nghiệm bước đầu. Không có vết thương nhẹ có nghĩ gã là một cao thủ, rất có thể đây không phải là lần đầu tiên gã gây án.”

Redd đồng ý: “Sát thủ liên hoàn sơ cấp sẽ tìm kiếm lần lượt từng con mồi, vừa giết người vừa lên cấp, còn đây là lần đầu tiên chúng ta gặp phải tình huống khống chế năm người một lần.”

Tuy nhiên tối qua Susie và Smith đã thức đêm rà soát vụ án ngược đãi tương tự trongphạm vi cả nước, bao gồm vụ án ngược đãi thú vật và lăng nhục, kết quả là không có.

Điều này khiến mọi người nghi ngờ. Kẻ giấu mặt lần đầu xuất chiêu đã đạt đến cấp bậc cao thủ à?

“Ngoại trừ chuyện này…” Ngôn Tố nhìn chằm chằm thi thể dưới đất, cau mày: “Còn một chỗ mâu thuẫn.”

Chân Ái: “Gì cơ?”

https://thuviensach.vn

“Người này đã thể hiện thủ đoạn và năng lực siêu cao. Khi giết người nhiều thêm, càng ngày gã càng coi thường sinh mạng. Gã cũng sẽ càng ngày càng ít có được niềm vui từ việc giết chóc, đây cũng là nguyên nhân tại sao thủ phạm giết người liên hoàn bình thường sẽ lên cấp dần dần.”

Chân Ái suy xét, hiểu được ý của anh: “Vì thế, khoái cảm có được từ quá trình ngược đãi và hành hạ đã đạt đến cực hạn. Trong quá trình vứt xác, hung thủ sẽ tiếp tục lăng nhục thêm như vứt thi thể vào đống rác, chặt xác, bày tư thế nhục nhã cho thi thể.”

Ngôn Tố im lặng, bỗng nhiên nhìn C.

Chân Ái sửng sốt: “Sao thế?’

“Ái, em suy nghĩ như kẻ biến thái vậy.”

Chân Ái lườm anh. Anh khẽ cười, rời mắt đi, ánh mắt dần dần nghiêm túc. Anh xoa sống mũi, lẩm bẩm: “Đặt trong túi ngủ là nhặt xác cho họ. Tại sao tẩy rửa cho họ? Tại sao khoảnh khắc cuối cùng lại cho họ cái chết có thể diện như vậy?”

Không ai có thể trả lời. Vụ án này quá quái gở, quá nhiều điểm khả nghi.

Đội ngũ bác sĩ pháp y nhanh chóng mang thi thể trở về kiểm tra. Sau đó không lâu, Eva gọi tất cả vàp phòng phẫu thuật, câu nói đầu tiên là: “Trong thân thể nạn nhân không có thuốc, họ hoàn toàn tỉnh táo trong quá trình ngược đãi, ngoại trừ bé gái.”

Không khí thoáng chốc kỳ lạ.

“Ngoại trừ các loại vết thương mọi người nhìn thấy trong đoạn phim, năm người này đều bị tổn thương bộ phận sinh dục ở mức độ khác nhau. Ngoài ra, trên người mỗi nạn nhân hoặc ít hoặc nhiều bị thiếu mất một vài thứ. Thiếu nữ (hầu gái) bị bóp cổ chết, đỉnh đầu thiếu một mảng da đầu kèm

https://thuviensach.vn

theo tóc; lỗ mũi của cô dạy trẻ có sợi bông, bị gối bịt ngạt thở mà chết, không có môi và bộ ngực; diễn viên bị đau đến chết, không có tai và da; nhà văn bị súng bắn chết, sau khi chết bị móc tim; bé gái thì uống thuốc ngủ chết, đối với cô bé, hung thủ đã làm…" Vẻ mặt Eva thay đổi, vội nói ra một từ: "Cắt bỏ âm vật."

Trước đây Lopez tham gia chương trình bảo vệ phụ nữ và trẻ em, nghe thấy lời này nắm tay siết lại vang lên răng rắc.

Eva đỡ trán, tiếng nói rất nhỏ: "Mong mọi người sớm bắt được tên quỷ dữ này."

Tổ trưởng Cooper im lặng hồi lâu, nói với mọi người: "Lập tức tập hợp, bắt đầu phác hoạ."

Mọi người nhanh chóng trở lại phòng họp, trong lòng mỗi người đều có đường nét sơ lược, chỉ chờ bổ sung cho nhau, chỉnh sửa cho nhau.

Cooper mở đầu: "Hung thủ ra tay đều có chuẩn bị, kế hoạch rất chu đáo chặt chẽ. Ngoại trừ bé gái, bốn người còn lại đều sống một mình, trong đó có một người là đặc vụ CIA tiền nhiệm. Gã có thể dễ dàng mang họ đi không chỉ dựa vào uy tín bản thân dụ dỗ, rất có thể có vũ khí, có thế lực chế ngự đặc vụ. Chúng ta phải tìm người có thể năng tốt, biết dùng súng, thậm chí xuất thân quân đội."

Smith tiếp lời: "Đoạn phim gã gửi đến có vẻ điểm mấu chốt nằm ở sám hối, nhưng tiếng thẻt và tình trạng thê thảm của thân thể nạn nhân cho thấy điểm mấu chốt của gã là ngược đãi. Nhất là hai câu nói gã để lại: Anh đang nghe chứ?; Anh có thưởng thức không? Đây là đặc tả nội tâm gã. Chúng ta phải tìm ra người vô cùng cuồng ngược đãi và có liên quan đến tình dục. Gã là người bên cạnh anh Ngôn Tố."

Redd đưa ra số liệu: "FBI điều tra cho thấy hung thủ bạo dâm phần lớn là phái nam, phần lớn có cùng đẳng cấp với nạn nhân. Số tuổi nhóm người

https://thuviensach.vn

bị hại này tử năm đến ba mười. Theo xác xuất thống kê, tuổi hung thủ phạm tội tình dục thường nhỏ hơn nạn nhân lớn tuổi nhất, nên gã hẳn có độ tuổi giữa hai mươi năm đến hai mươi tám. Xét đến việc gã vô cùng thông minh, trưởng thành sớm, số tuổi thu nhỏ lại từ hai mươi ba đến hai mươi sáu tuổi."

Lopez cũng bổ sung: "Cuồng ngược đãi là một kiểu trút tình cảm, gã phát tiết không lần lượt lên cấp mà đồng thời bộc phát trên thân thể năm người. Có thể tưởng tượng gã từng bị ngược đãi vô nhân đạo, có thể từng bị ngược đãi khác như ốm đau, bị bắt. Gã không đồng cảm với nỗi đau của người khác, nhưng trong năm người chết, phái nam bị ngược đãi ít nhất, nguyên nhân cái chết nhanh chóng nhất, một phát chết ngay. Nhìn từ góc độ tâm lý học, hung thủ vô cùng yêu cha mình. Người chúng ta cần tìm rất có thể đã sống nương tựa với cha tuổi ấu thơ."

Nell nói: "Hung thủ gửi đoạn phim đến gia đình nạn nhân là hành hạ tâm lý gia đình họ, đồng thời tiện thể nếm trái dư vị sau khi xong việc. Gã khiến nạn nhân sám hối nhưng hành động gã gửi đoạn phim đang tuyên cáo: Ta không cần các người tha thứ. Người như vậy tại sao không tuỳ tiện vứt xác? Tại sao từ bỏ cơ hội cuối cùng để lăng nhục nạn nhân và gia đình? Có thể nhìn ra đầu mối từ việc sám hối của nạn nhân. Hung thủ thỉnh thoảng biểu lộ tư thái thương hại và khoan dung, trong tiềm thức gã cho rằng bản thân đứng ở đỉnh cao đạo đức. Người chúng ta cần tìm có thể làm nghề danh giá, thậm chí đại diện cho bộ mặt chính đảng trong xã hội này."

Redd: "Ngoài ra đối tượng của gã vô cùng hỗn tạp. Cho dù như vậy, hiện trường ngược đãi đến chết sạch sẽ ngăn nắp, cảnh nền đoạn phim là màu trắng, vứt xác rất có trật tự, gã có sở thích sạch sẽ. Đoạn âm thanh máy móc kia, gã giữ một khoảng cách với nạn nhân, rất có thể do thiếu hụt lòng tin quan hệ nam nữ hoặc không giỏi giao tiếp. Gã đồng thời có hai tính cách ngoài sáng trong tối. Vứt xác trước khi gửi đoạn phim, nói rõ gã rất có trật tự, tất cả đều nằm trong kế hoạch của gã. Gã đang theo dõi chúng ta."

https://thuviensach.vn

Susie và Besson nghe toàn bộ quá trình, vô cùng kinh ngạc.

Chân Ái lắng lặng nghe, bình thường một Ngôn Tố đã khiến cô cảm phục, hiện tại cô có cảm giác ngồi giữa một nhóm Ngôn Tố, suy nghĩ của mọi người đều vận hành cao độ, nối tiếp nhau liền môt mạch. Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu sau sẽ phác hoạ ra chân dung tội phạm rồi sao?

Nhưng tại sao Ngôn Tố vẫn im lặng. Cô nhìn về phía Ngôn Tố, anh vừa hồi phục tinh thần khỏi dòng trầm tư, tiếp lời của Redd, nói lưu loát: “Từ lúc năm người bị mất tích đến chịu ngược đãi rồi tử vong, thời gian không quá hai ngày. Khả năng sắp đặt và khả năng lên kế hoạch của gã khiến người ta thán phục. Lúc gã ngược đãi và giết người không do dự, thông minh, có thủ đoạn và gan dạ. Ý nghĩ rõ ràng, vô cùng tự tin, tất cả biểu hiện chứng tỏ gã quen với việc giết người.” Anh thoáng dừng lại. “Gã có thể ở trong đội ngũ chúng ra.”

Những người khác đều im lặng đồng ý.

“Ngoài ra.” Ngôn Tố nói chậm lại: “Căn cứ vào nghề nghiệp của nạn nhân, cũng như bộ phận cơ thể bị hung thủ lấy đi, đại khái tôi nghĩ ra được mối liên hệ giữa các nạn nhân rồi.”

Trong ánh mắt của mọi người, Ngôn Tố nói: “Đây là toàn bộ ảo tưởng tính dục* của một người đàn ông.”

*Tính dục là tổng thể con người, bao gồm mọi khía cạnh đặc trưng của con trai hoặc con gái, đàn ông hoặc đàn bà và biến động suốt đời. Tính dục phản ánh tính cách con người, không phải chỉ là bản chất sinh dục. Vì là một biểu đạt tổng thể của nhân cách, tính dục liên quan tới yếu tố sinh học, tâm lý, xã hội, tinh thần và văn hoá của đời sống. Những yếu tố này ảnh hưởng đến sự phát triển nhân cách và mối quan hệ giữa người với người do tác động trở lại xã hội.

https://thuviensach.vn

“Gã đang sưu tập phụ nữ, không, phải nói gã đang sưu tập tính dục. Ngôn Tố nói: “Giống như thiếu niên sưu tập thẻ bóng chày, kẻ mắc chứng bái vật* thích sưu tập quần áo lót, kẻ nghiện ăn thịt người sưu tập bộ phận cơ thể. Mà kẻ giấu mặt này, gã sưu tập tình dục, cũng lấy đi vật kỷ niệm.”

*Chứng bái vật là một hình thái tình dục lệch lạc, khi đối tượng hướng đến là đồ vật vô tri vô giác hay một bộ phận cụ thể nào đó trên cơ thể. Hầu hết những người mắc chứng bái vật là nam giới và vật được yêu thích là những đồ phụ nữ thường dùng.

Những người khác đều im lặng, chỉ có Chân Ái hỏi: “Vừa rồi anh nói có liên quan tới nghề nghiệp của các cô ấy. Ý anh là bộ phận gã lấy từ thân thể mỗi người có mối liên quan tương ứng đặc biệt với thân phận họ của à?”

“Thông minh.” Ngôn Tố liếc mắt nhìn cô, đôi mắt le lói ánh sáng khen ngợi, giải thích thêm: “Đầu tiên là cô hầu gái. Cô ta bị cắt một khoảng da kèm tóc trên đỉnh đầu. Trong tất cả văn hoá, phần đầu luôn là tôn nghiêm nhất.”

Chân Ái nhớ đến quyển sách đã đọc khi còn bé, lập tức nói: “Em nhớ trong chiến tranh, người da đỏ ở Bắc Mỹ sẽ cắt lấy mảnh da đầu nhỏ của tù binh. Hành động ấy là sự lăng nhục và chà đạp tôn nghiêm của tù binh.”

Lewis nói thầm: “Điều này có nghĩa hung thủ là người da đỏ ở Bắc Mỹ sao?” Tiếng nói quá nhỏ không ai nghe thấy.

Ngôn Tố chỉ nhìn Chân Ái, giống như chỉ nói chuyện với một mình cô: “Đặc điểm lớn nhất của cô hầu gái là vâng lời. Cô ta đại diện cho tất cả nghề mặc đồng phục liên quan đến phục vụ như y tá, tiếp viên hàng không, nhân viên bán hàng. Đây là loại hình đàn ông thường muốn chinh phục, cũng là loại hình dễ dàng khơi dậy dục vọng và khuynh hướng ngược đãi của đàn ông. Cắt khoảng da đầu nhỏ của cô ta là ngược đãi và chinh phục thuần tuý, thậm chí vượt qua ý nghĩa tình dục.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái bừng tỉnh ngộ: “Giống như rất nhiều cửa hàng chuyên bán đồ chơi tình dục, thứ dễ bán nhất là trang phục cosplay, đều là các loại đồng phục phục vụ.”

Nói xong vẻ mặt cô hơi ngượng ngùng. Cái giọng biết rõ này là sao. Ban đầu lúc lên mạng, máy vi tính sẽ tự động nhảy ra, cô chưa từng mở ra xem đâu.

Ánh mắt Ngôn Tố lấp lánh: “Ừ, đúng vậy.”

Chân Ái thôi nghĩ: “Hung thủ lựa chọn bóp cổ giết chết cô hầu gái, đây là cách thức có thể thể hiện sức mạnh và chinh phục nhất.”

“Ái, em rất cừ.” Anh chỉ nhìn cô.

Chân Ái đỏ mặt, thúc giục: “Cô dạy trẻ thì sao?”

“Đặc điểm của nghề dạy trẻ này là tình mẫu tử.”

Tình mẫu tử, không nói tự rõ, học thuyết kinh điển của Freud.

“Phức cảm yêu mẹ của Oedipus*. Đây xem như là…” Chân Ái không tìm được từ thích hợp để hình dung. Sơ tính? Biến thái? Loạn luân? Nguyên thuỷ? Bản năng? Loại cảm xúc phức tạp này không cách nào hình dung bằng thiện ác, nhưng tồn tại sâu trong nội tâm đàn ông một cách phổ biến và nguyên thuỷ.

* Oedipus là một vị vua huyền thoại của Thebes. Một người anh hùng có số phận bi thảm trong thần thoại Hy Lạp. Một cách vô tình, Oedipus đã thực hiện lời tiên tri dành cho mình rằng, ông sẽ giết chết cha mình và kết hôn với mẹ mình, do đó sẽ mang lại tai hoạ cho đất nước và gia đình mình.

Cô hỏi ngược lại: “Đặc trưng tiêu biểu nhất của tình mẫu tử, khiến con trẻ quyến luyến nhất là bộ ngực của mẹ. Vì vậy hung thủ lấy đi bộ ngực của

https://thuviensach.vn

cô dạy trẻ à?”

Ngôn Tố gật đầu: “Đó là niềm say mê của thời thơ ấu, là nơi đànông và đàn bà lần đầu tiên tiếp xúc thân mật. Nói từ mức độ nào đó, cũng là một mặt nhu nhược và lệ thuộc của đàn ông.”

“Môi thì sao?”

“Mẹ hôn con.” Anh nhìn Chân Ái. “Biết tại sao môi phụ nữ mềm mại và đầy đặn, thoa son màu đỏ liền dễ dàng khơi gợi dục vọng của đàn ông không?”

Chân Ái ấp úng lắc đầu.

“Bởi vì giống như với bộ phận sinh dục sưng mọng của phái nữ, có sức hấp dẫn trí mạng đối với đàn ông.”

Ngôn Tố nói thản nhiên và thông thái, nhưng trong ánh mắt sáng quắc của anh, tim Chân Ái đập rộn rã. Trong đầu nhanh chóng lướt qua một ý nghĩ khác: Thảo nào nhiều đàn ông nói Julia Roberts gợi cảm. Nhưng cô thì sao, môi cô mỏng, nhiều khi trông còn hơi tái nhợt. Cô không hề gợi cảm.

Thân thể Ngôn Tố hơi nghiêng về phía cô, khẽ giọng, chỉ đủ cho một mình cô nghe thấy: “Ái, anh rất thích môi em.” Thêm một câu: “Anh chỉ thích môi em thôi.”

Nói xong cảm thấy không đúng chỗ nào đó, lại điêu chỉnh trọng tâm: “Anh chỉ thích đôi môi EM, không phải nói anh chỉ thích MÔI em. Em cũng biết anh thích tất cả của em mà.”

Tuy tiếng nói nhỏ, nhưng mọi người đều thấy thư thái thì thầm to nhỏ của hai người. Chân Ái thấy Lopez và Redd liếc nhìn nhau, ánh mắt khá kỳ quặc.

https://thuviensach.vn

Cô xấu hổ cúi đầu, Ngôn Tố lại không cảm thấy bất ổn, sau khi nói xong, dư vị đọng lại hối lâu, lại tràn đầy hăng hái nói: “Ngôn ngữ thật lý thú.”

Chân Ái: “…”

Cô trở về vấn đề chính: “Dùng gối bịt chết cô ta là cảm giác ôm và được ôm sao?”

“Ừ.”

“Diễn viên thì sao, sao không có tai?”

“Văn hoá châu Phi cho rằng tai tượng trưng cho khả năng tình dục của con người.”

Lại chuyển đến châu Phi rồi à? Lewis nói xen vào: “Hung thủ muốn cướp năng lực của cô ta?”

“Ừ, tai tượng trưng cho dã tính khống chế, cũng như hấp dẫn đối với thể xác.”

Redd gật đầu đồng ý: “Tựa như thần rừng Satyrs tronh thần thoại Hy Lạp.”

Lời này chắc hẳn chỉ có Ngôn Tố hiểu được.

Chân Ái ngốc nghếch trong giây lát, hỏi: “Cô diễn viên tượng trưng cho cái gì?”

“Quan hệ nguy hiểm không cần chịu trách nhiệm.”

Chân Ái bừng tỉnh: “Quản thật là cám dỗ lớn nhất. Bất kể là yêu rau xanh hay là chính nhân quân tử, có kẽ trong lòng mỗi người đều có một chút ác niệm, đều hướng đến và cảm thấy kích thích với nguy hiểm. Điều

https://thuviensach.vn

khác biệt chính là người chính trực có thể đè nén. Còn có thể nói, có người không phải lương thiện thật sự mà không muốn gánh chịu gánh nặng mà ác niệm mang đến. Không cần chịu trách nhiệm liền mở ra cánh cổng tội ác."

Như những vị khách trong câu lạc bộ Susie nói, có thân phận vẻ vang, bên ngoài là thẩm phán chính nghĩa, là đại sứ thân thiện nhưng đeo mặt nạ, không cần chịu trách nhiệm liền bộc lộ bản chất tà ác.

Chân Ái thở dài: "Một mặt thích gian ác và cảm giác kích thích không pha chịu trách nhiệm, một mặt khác lại khoác áo chính nghĩa coi thường tâm trạng ấy, vì vậy mới ngược đãi cô diễn viên thê thảm như vậy à? Cô ấy máu thịt nhầy nhụa, hoàn toàn thay đổi, không phải là tàn phá và chối bỏ lớn nhất đối với cô ấy sao?"

Ngôn Tố gật đầu, nói ít đi một chút. Trong lúc lơ đãng anh đã trao quyền nói tiếp cho Chân Ái. Dù có vài nhân ciên cuyên nghiệp trước mặt, anh vẫn không kìm được ưu tiên sự va chạm tư tưởng với cô.

Dưới sự khích lệ ngầm của anh, Chân Ái lại quên đi người xung quanh, chủ động nói: "Có phải bé gái tượng trưng cho trường hợp yêu thích trẻ con, khát vọng và hướng đến thân thể trẻ tuổi của người đàn ông không? Ngoài ra…" Có thoáng do dự: "Phức cảm yêu con gái?"

Ngôn Tố nói: "Cái chết của bé gái ôn hoà nhất, là thuốc ngủ,xây dựng rất mọng cho cô bé, để cô bé mãi mãi ngủ say trong giấc mơ. Đây là biểu hiện trên phương diện tình phụ tử của đàn ông, cũng là biểu hiện của chủ nghĩa nam quyền."

Chân Ái cau mày: "Vậy tại sao lại cắt bỏ âm vật của cô bé?"

"Rất nhiều nơi lạc hậu và một vài tôn giáo cho rằng, bộ phận sinh dục bên ngoài sẽ khiến phụ nữ dâm đãng. Mà cắt bỏ âm vật sẽ khiến các cô gái mãi mãi không hưởng thụ được khoái cảm tình dục, khiến các cô luôn chung thuỷ với chồng mình, ngăn chặn thông dâm."

https://thuviensach.vn

Chân Ái sởn tóc gáy: “Hung thủ kỳ vọng bé gái cho gã tình yêu và tình dục chung thuỷ thuần tuý nhất. Đây là dục vọng chiếm hữu mà đàn ông đều có à?”

“Ừ.’ Ngôn Tố tổng kết ngắn gọn: “Dục vọng chinh phục của đàn ông ở phương diện tình yêu và tình dục như: Nhu nhược, dã tâm, tình phụ tử, gia trưởng và dục vọng chiếm hữu đều đã biểu hiện ra hết.”

Chân Ái xám mặt, nói như vậy không sai, bình thường nói không sao, cũng có phụ nữ cảm thấy những đặc tính này của đàn ông rất hấp dẫn. Nhưng vào khoảnh khắc này, phân tích như vậy luôn có cảm giác u ám.

Lopez xoa trán: “S.A., cảm ơn anh. Làm nhân viên phác hoạ mười năm, tôi chưa bao giờ thất vọng về đàn ông như giờ phút này.”

Ngôn Tố khẽ gật đầu: “Đừng khách sáo.”

Chân Ái: “…”Đồ ngốc, người ta đâu có khen anh.

Nell tổng kết: “Vì vậy, tên hung thủ này của chúng ta, ngoai trừ gã có đặc thù căn bản của kẻ cuồng ngược đãi và bạo dâm, hắn còn nắm vững kiến thức khoa học và biểu tượng học khá phong phú. Thậm trí cũng hiểu biết và có nghiêm cứu sâu về nhiều nên văn hoá. Rất có thể trong quá trình gã trưởng thanh từng tiếp xúc qua nhiều loại văn hoá phát triển và chưa phát triển.”

Ánh mắt Ngôn Tố đanh lại một giây, nói: “Đúng.’

Lopez nói: “Vậy trong bức họa của chúng ta còn phải thêm một điều, từng có kinh nghiệm sống, phục vụ và làm việc ở nước chưa phát triển.”

Lewis lấy làm lạ nhìn Ngôn Tố, sao cậu ta có thể nghĩ ra được những thứ uyên bác và rộng lớn này? Cậu ta và kẻ giấu mặt kia là sinh đôi hay

https://thuviensach.vn

sao? Nhưng ông ta chỉ hỏi: “Nạn nhân nam thì sao? Anh ta đại diện cho cái gì?”

Ngôn Tố trầm tư một giây, nhưng Cooper đã tiếp lời: “Đồng tính luyến ái. Một nửa là đọ sức, một nửa là yêu thích của đàn ông đối với bản thân phái nam. Lấy đi trái tim của anh ta coi như là một sự tôn trọng và mến mộ khác dành cho người đồng giới.”

Ngôn Tố vẫn cau mày. Không đúng, lấy đi trái tim không phải là ý này. Vị trí trái tim này hẳn phải mang tình cảm mãnh liệt hơn, thế nhưng tình cảm là nhược điểm của gã.

Cooper nói xong đứng dậy: “Tự mọi người chuẩn bị một chút, năm phút sau, tuyên bố phác hoạ.”

“Chờ một chút.” Ngôn Tố nói chậm lại, đưa ra một vấn đề khác luôn quấy nhiễu anh: “Trên thân thể năm người này có các loại dấu vết ngược đãi, nhưng thiếu một loại.”

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau: “Thiếu loại nào?”

” Ám hiệu tiêu biểu nhất của tình dục, dấu răng.” Ngôn Tố đứng dậy. “Sự sắc bén và lực xuyên thấu của hàm răng mạng ý nghĩ tiêu biểu nhất của xâm lược tình dục, tại sao trên thân thể nạn nhân của kẻ cuồng bạo không có dấu răng?”

Redd tỉnh ngộ: “Đúng, trước đây đều sẽ có, quả khác thường.”

Susie không kiềm chế được chau mày: “Lẽ nào răng gã không tốt, sâu răng hoặc rụng răng?”

Đây quả thật là chi tiết mấu chốt, Cooper trầm tư trong chốc lát, dẫn mọi người ra ngoài. Chân Ái đi cuối cùng, chậm chạp theo Ngôn Tố, nhỏ giọng nói: “S.A., vừa rồi anh nói đàn ông đều không đáng tin.”

https://thuviensach.vn

“Đều?” Ngôn Tố khẽ nhướm mày, kiêu căng nói: “Đàn ông khác đều không đáng tin, có ảnh hưởng đến em à?”

Chân Ái cúi đầu khẽ cười, dẩu môi: “Anh phân tích ảo tưởng tình dục của đàn ông nhiều như vậy, bây giờ định nói anh không phải thế à?”

Ngôn Tố đưa mắt nhìn cô. mỉm cười: “Nếu như bây giờ anh nói với em: Nhìn từ phía logic học, phạm vị logic trong phân tích của anh là “phần lớn đàn ông”, khái niệm này không đánh đồng với “tất cả đàn ông”. Nếu anh nói như vậy, có vẻ dối trá lại quái đản, cố chấp lại ngu xuẩn. nhưng mà…” Anh thở dài: “Cũng không biết tại sao, từ nhỏ đến lớn hình như anh thật sự không có nhiều dục vọng như vậy, cũng không có nhiều ham muốn như vậy.”

Trong lòng Chân Ái rất ấm áp, biết những gì anh nói đều là lời từ tận đáy lòng. Đúng vậy, tiền tài, danh lợi, địa vị, chức quyền, ánh mắt… Anh đều không để ý, đây coi như là vô dục tắc cương* sao?

*Vô dục tắc cương: Trích từ câu nói của Lâm Tắc Tử “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại. Bích lập thiên nhẫn, vô dục tắc cương.” (Tạm dịch: biển lớn dung lạp trăm nghìn dòng sông, tấm lòng bao dung mới trở nên vĩ đại. Vách núi nghìn trượng sừng sững, không mang dục vọng mới có thể giữ mình cương trực.)

Cũng khó trách, bất kể được khen ngợi, nịnh nọt, hay gặp phải chất vấn, khiêu chiến, trước nay anh không tức giận, không nôn nóng, không đố kỵ, không thù hằn, không lỗ mãng, không hời hợt. Sống kiên định, bình thản trong chính thế giới của mình, mãi mãi bình tĩnh thong dong như vậy.

Cô đi lên, nhẹ nắm lấy tay anh.

Chân Ái rửa tay trước bồn rửa, Susie cũng đi đến, sắc mặt không tốt. Chân Ái biết cô ta đau lòng chuyện nhà văn, nhưng cô không biết an ủi người khác, mới đầu không nói tiếng nào, nhưng nghĩ ngợi xong lại hỏi:

https://thuviensach.vn

“Cô Susie, S.A. bảo tôi hỏi cô, sao cấp trên cho cô điều tra vụ án này? Nghe nói anh Miller là bạn trai cũ của cô, hắn nên kiêng dè mới đúng.”

Susie hơi có vẻ mả đạm nhưng bình tĩnh cười: “Chia tay đã nhiều năm, quan hệ quá mờ nhạt, cho nên không sao.”

Chân Ái “à” một tiếng, chậm rãi bổ sung: “Cô, nén bi thương.”

Susie thở dài: “Nếu không thì phải làm sao đây? Cũng may người FBI nhất định sẽ bắt được hung thủ.”

Chân Ái đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước đã bắt gặp Owen. Sau khi cô trở về từ Silverland, Owen đã thay đổi hình thức bảo vệ trước kia, luôn âm thầm đi theo. Trái lại Chân Ái lại thích cách bảo vệ này, không có dị nghị. Co cho rằng anh ấy đang bảo vệ cô, liền đi đến: “Không cần chờ tôi, tôi ở chung với S.A. là được rồi.”

Owen cười hơi xấu hổ: “Không phải, vừa rồi tôi có chuyện tìm S.A. và Eva.”

“Ồ.” Chân Ái nhún vai, nhìn anh thật kỹ: “Owen, gần đây hình như anh có vẻ rất mệt mỏi, chú ý nghỉ ngơi nhé.”

Anh sửng sốt một giây, mỉn cười: “Được.”

Lúc này, Ngôn Tố đang rót nước bên bình nước lọc. Nell đi lên: “S.A., ảo tưởng tình dục cậu vừa nói thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt. Đàn ông các cậu đúng là có nhiều cách nghĩ.’

Ngôn Tố còn chưa kịp lên tiếng thì Redd bên cạnh thật thà nói: “Không có, tôi không có nhiều ý nghĩ như vậy.”

Nell trợn trắng mắt: “Tôi sai rồi, không nên nói chuyện này với hai tên quái thai bọn cậu!”

https://thuviensach.vn

lại nói: “S.A., Redd, hai người từng nghe đề tài lựa chọn kia chưa? Một cô gái, hoặc ban ngày là thiên thần, bên đêm là ác quỷ, hoặc ban ngày là ác quỷ, ban đêm là thiên thần. hai người chọn cái nào?”

“Ban ngày ác quỷ, ban đêm thiên thần.” Redd nhún vai: “Tôi nhìn thấy vấn đề này thnàh vẻ ngoại và nội tại, tôi nghiêng về trao đôit nội tại hơn.”

Ngôn Tố nâng cốc nước, từ từ uống, trước mắt hiện ra dáng vẻ Chân Ái, cô sẽ chậm chạp, sẽ ngốc nghếch, sẽ cầm súng, cũng sẽ đánh người… Anh mỉm cười: “Đều có thể, xem cô ấy thích gì.”

Nell nhíu mày: “Câu trả lời của hai cậu thật đúng là thẳng thắn. Bạn của tôi chưa từng hiểu rõ câu hỏi này trong năm phút.” Cô ta lắc đầu, lẩm bẩm, “Nếu là tôi, thà chẳng chọn gì cả.”

Năm phút sau, mọi người tập hợp. Cooper đưa ra phác hoạ chính thức đầu tiên với mấy cảnh sát địa phương: “Kẻ giấu mặt chúng tôi cần tìm có thân hình cao lớn, thế năng rất tốt, độ tuổi tâm lý từ hai mươi lăm đến hai mươi tám, bởi vì IQ của gã cực cao, tuổi thật có thể thấp hơn hai tuổi. Biết sử dụng súng, có chướng ngại giao tiếp với phái nữ, thiếu hụt lòng tin trên quan hệ nam nữ, không giỏi giao thiệp với người khác. Gã là người bên cạnh S.A., quan hệ mật thiết với cha, mật thiết nói ở đây không phải thân thiết. Công việc gã danh giá, đứng ở đỉnh cao đạo đức, đại biểu cho chính đảng của xã hội, có vẻ là người chính trực biết thương hại biết khoan dung. Có thể gã có tuổi thơ không hạnh phúc, cha mẹ ly hôn, các mối quan hệ tồi tệ, gã lập dị không hoà đồng. Nhưng gã rất tự tin trên phương diện học thức, thường thể hiện tư thái kiêu ngạo, có hai tính cách song song. Gã rất có trật tự, rất giỏi trong việc tổ chức và lên kế hoạch. Làm việc không hề do dự, có thủ đoạn, không sợ sệt. Gã rất uyên bác, có kiến thức khoa học khá phong phú, nghiêm cứu sâu nhiều loại văn hoá. Gã từng sống, phục vụ hoặc làm việc tại nước chưa phát triển. Hàm răng gã có vấn đề, chắc hẳn từng bị thương…”

https://thuviensach.vn

Chân Ái nghe được một nửa, dần dần không thoải mái lắm, thậm trí có chút phẫn nộ. Theo ý cô, cô (ngoại trừ giới tính) và cả anh trai đều phù hợp với phác họa kia. Vì sao? Vì sao người khi còn bé có quá khứ không tốt liền có tiềm chất trở thành biến thái? Khoan đã, ngoại trừ cô và anh trai, Ngôn Tố càng phù hợp với phác hoạ kia hơn!

Cô vô thức nắm chặt tay, bỗng tay anh kề đến dịu dnàg nắm tay cô. Cô thoáng mông muội, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Ngôn Tố trong veo: "Ái, mệnh đề suy luận ngược không thành lập."

Anh luôn có thể nhìn thoáng qua đã thấy được tâm tư cô, sẽ không dịu dàng an ủi, chỉ biết dùng logic cứng nhắc lại ngốc nghếch như vậy vạch trần ý nghĩ bất hợp lý của cô. Thật đáng ghét chết đi được! Cô cắn môi, không vui nhìn anh.

Anh vỗ vai cô: "Tiểu Ái ngoan, đừng giận."

Cô bình tĩnh vẫn không nói lời nào. Ngôn Tố vuốt mũi: "Ồ, anh đã chỉ ra sai lầm logic của em. Ái, nếu em lại tức giận thì anh sẽ cất vấn IQ của anh đấy."

Chân Ái dẩu môi: "Ngốc, đây thuộc về phạm vi EQ."

Đuôi mày anh hơi nhướng: "À, như vậy à? Vậy thì không vấn đề rồi. Ừ, em tiếp tục giận đi."

Chân Ái phì cười.

Bên kia, Cooper đưa ra tổng kết cuối cung: "Các vị, kẻ giấu mặt này rất giỏi làm chủ mọi việc, gã đang ở ngay trong chúng ta, xem chúng ta hành động. Gã là một thành viên trong chúng ta, rất có thể đang tham gia quá trình rà soát điều tra giờ phút này…"

https://thuviensach.vn

Bên cạnh, Lewis khẽ đẩy Nell: “Cô có phát hiện ở chỗ chúng ta có người hoàn toàn phù hợp với phác họa này không?”

Nell bối rối, nhìn qua theo ánh mắt ông ta, Owen đang nói chuyện với Eva. Cùng một hướng , Chân Ái cúi đầu, trông cô có chút vô thức như nhược và ngoan ngoãn làm nũng. Ngôn Tố trước giờ lạnh nhạt hơi khó gần kia, hai tay đút túi, nhân nhượng cúi người, khe khẽ nói cười với cô, đưa tay xoa đầu cô.

Chân Ái đứng ở góc tường, quay đầu nhìn lại. Mười một giờ trưa, các cảnh sát căn cứ theo bức phác họa thứ nhất về kẻ bất minh BAU đưa ra, vùi đầu khẩn trương đi làm việc. Lần đầu tiên chứng kiến nhân viên phác hoạ lợi dụng tâm lý phân tích bức tranh kẻ tình nghi, Chân Ái luôn cảm thấy mơ hồ. Nghiêm túc nhớ lại phân tích của mọi người một lượt, điều nào cũng có lý. Nhưng cân nhắc kỹ càng cảm thấy phân tích tâm lý qua hành động tuy thần kỳ, nhưng khó thoát khỏi nghi ngờ quá tuyệt đối.

Chân Ái không nói ra nghi ngờ trong lòng, nhưng rất có hứng thú với “ảo tưởng tình dục” kia của Ngôn Tố, đôi môi, vành tai…

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Mũi thì sao? Mũi có ý nghĩa gì trên phương tiện tình dục không?”

Ngôn Tố nhoẻn cong khoé môi, rất thích tính hiếu kỳ của Chân Ái, cô gái thờ ơ với người khác này chỉ tò mò với anh.

“Vốn tộc người săn thú để sinh sống, họ rất coi trọng mũi đại biểu cho khứa giác, họ cho rằng mũi lớn nhỏ tượng trưng cho tính dục của con người. Mũi đàn ông tốt nhất là lớn một chút, phụ nữ thì nhỏ nhắn.”

Anh nói giữa chừng, ánh mắt liếc nhìn xuống chiếc mũi nhỏ xinh như ngọc của cô. Đồng thời, Chân Ái cũng thản nhiên nhìn về phía mũi anh, cao thẳng tuấn tú, độ chóp hoàn mỹ, trước kia thấy đó chẳng qua là một phần ngũ quan tinh xảo của anh, giờ phút này lại thấy gợi cảm kỳ diệu. Đây thật

https://thuviensach.vn

sự có liên quan đến tính dục sao? Bộ phận kia của anh có phải cũng gợi cảm và đẹp như vậy không?

Chân Ái sững sơ trong chốc lát, bị ý nghĩ quái gở lạ lùng khiến bản thân len lén đỏ mặt. Ngôn Tố cúi đầu: "Đang nghĩ gì thế?"

Chân Ái gật mình, dĩ nhiên không dám nói ý nghĩ thật sự của mình, theo phản cạ nói: "Khụ, S.A., mũi anh không lớn như Pinochio."

"Bởi vì anh không nói dối." Ngôn Tố trả lời thẳng thắn vô tư, nói xong phát hiện mình đã hiểu sai rồi. Mà khi Chân Ái thốt ra lời ấy cũng nhận ra đằng sau có một tầng ý nghĩa khác, cô đỏ mặt, rời mắt đi. Ngôn Tố lại không ngại ngùng, khom người kề sát cô: "Ái, điều này không có căn cứ khoa học đừng lo lắng. Anh không bị lãnh cảm."

Chân Ái quay đầu đi nơi khác: "Em đâu có lo lắng." Nói ra càng kì lạ hơn.

Ngôn Tố nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, khẽ mỉm cười, xuất thần. Ngày kia sắp đến rồi, hẳn là bấy giờ anh đã đưa cô đến Hampton. Cho dù thế nào đi nữa, ngày anh đã chọn tỷ năm khó gặp. Anh sẽ không để chuyện gì ảnh hưởng đến anh, ảnh hưởng đến họ.

Chân Ái không biết, cho rằng Ngôn Tố đang suy nghĩ vụ án, thế lại nói: "S.A., em cảm thấy có rất nhiều người phù hợp với phác hoạ này, như vậy đi bắt người thì ẩu tả quá."

Anh hoàn hồn lại: "Đây chỉ là bước đầu tiên. Thành viên BAU. sẽ còn tiếp tục thu thập thông tin, phác hoạ phong phú hơn nữa, không phải một lần là xong. Mà họ còn nghiêm cẩn hơn em nghĩ nhiều."

"Em không lo lắng chuyện này." Chân Ái hơi sốt ruột, buộc miệng nói: "Em chỉ lo cho anh. Bức hoạ này quá thật giống anh vậy."

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không hề kinh ngạc, anh đã sớm nhìn ra, không ngờ bây giờ Chân Ái cũng nhìn ra, còn lo lắng thay anh.

“Không sao.” Anh vò đầu cô.

“Em cũng cảm thấy chắc không sao đâu.” Ngoài miệng Chân Ái nói như vậy, lại không khỏi lo âu: “Nhưng hung thủ thông minh như vậy, còn hiểu tâm lý tội phạm, liệu có khả năng gã cố ý tạo ra tất cả mọi chuyện để che giấu bản thân của mình hay không? Giống như học sinh làm bài dựa theo bài giảng dạy vậy. Có thể hung thủ thực sự không giống phác hoạ, bởi bức phác hoạ là thứ hung thủ dựa theo tài liệu giảng dạy thiết kế ra cho chúng ta phân tích, không hề tiết lộ bản tính thật của gã.”

Trí tuệ của cô luôn khiến mắt anh toả sáng. Ngôn Tố mỉm cười: “Anh cũng nghĩ như vậy.”

Chân Ái được khích lệ, hưng phấn hỏi: “Vậy chúng ta làm thế nào để tìm ra gã?”

“Thật đáng tiếc, nếu thật sự như chúng ta nghĩ, vậy cho đến nay tất cả phân tích rất có thể không hề có bất cứ liên quan nào đến hung thủ.”

Trong lòng anh hiểu rõ, tên hung thủ này không chỉ dựa theo tài liệu giảng dạy mẫu, mà còn thiết kế đổi mới, tạo ra một sát thủ theo khuôn đúc Ngôn Tố. Hung thủ đang nói với anh: S.A.Yan., tôi đang phác hoạ tâm lý anh đấy! Anh không muốn cô lo lắng cho nên không nói nhiều như vậy.

Chân Ái không còn truy vấn, nhưng trong lòng rất rõ. Kẻ tình nghi bất minh thật sự có IQ cao như vậy, có thể dựa theo hình mẫu Ngôn Tố thiết kế một trò chơi giết người, dẫn toàn bộ dấu vết lên đầu Ngôn Tố, lại che dấu sạch sẽ thông tin liên quan đến mình. Người như vậy làm sao bắt được chứ?

Ngôn Tố nhìn ra tâm tư của cô, an ủi: “Ái, thật sự không cần lo lắng cho anh. Anh sé nhanh chóng bắt được gã, anh nghĩ ra chỗ thiếu sót của gã rồi.”

https://thuviensach.vn

Mắt Chân Ái hiện lên một tia sáng, ngẩng đầu nhìn anh: “Có phải vấn đề trái tim của nhà văn không? Em thấy lúc Lewis và Cooper nói chuyện, vẻ mắt anh không ổn lắm.”

“Cái chết của nhà văn rất bất ổn, anh ta cũng không bị lăng nhục, không hợp với những gì nạn nhân khác gặp phải. Người khác là cả một quá trình thiết kế và thu thập hoàn mỹ, nhưng anh ta không phải. Vả lại, trái tim là bộ phận quan trọng nhất của cơ thể con người, hắn là càng có ý mạnh mẽ hơn.”

Chân Ái cau mày: “Mạnh mẽ hơn? Ý nghĩa của trái tim không phải là tình yêu sao? Lúc mọi người tỏ tình luôn nói trái tim anh đã dành hết cho em mà.

Ngôn Tố chợt gật mình, như được cảnh tỉnh, thoáng chốc tất cả thông tin đều xâu chuỗi lại với nhau: “Ái, em còn nhớ trong đoạn phim, câu sám hối đầu tiên của nhà văn là gì không?”

Nhà văn nói: Tao không có gì để sám hối với MÀY! Câu đầu tiên anh ta trao đổi với hung thủ. Anh ta không hề sợ hãi, anh ta biết hung thủ. Đoạn phim không có cắt nối biên tập, cả quá trình anh ta đều không cố gắng tiết lộ thông tin hung thủ. Có thể thấy họ không chỉ quen biết mà còn thân thiết, thân thiết đến mức trước khi chết cũng không muốn tố giác.

Có lẽ hung thủ cũng cảm nhận giống vậy nên không ngược đãi anh ta, chỉ bắn chết anh ta bằng một phát súng, và bởi vì muốn anh ta chết có thể diện nên mới liên đới bỏ qua cơ hội tiếp tục lăng nhục bốn người còn lại.

“Ái, anh nghĩ anh biết hung thủ là ai rồi.” Ánh mắt thít lại, anh vụt chạy về phía phòng họp.

Chân Ái đi theo sau: “Ai? Hung thủ là ai thế?”

“Rất đơn giản. Rõ ràng thông tin về hung thủ không phải là ngược đãi và mưu sát giống trong sách giáo khoa, mà là sai lầm gã để lộ.” Ngôn Tố

https://thuviensach.vn

nói thật nhanh: “Trong quá trình giết người hung thủ bị quấy nhiễu. Tại sao nhà văn có khả năng quấy nhiễu gã? Tại sao gã phải giết nhà văn nhưng lại nhẹ tay nể tình? Tại sao nhà văn xuất thân đặc vụ có thể bị chế ngự dễ dàng?”

Chân Ái nghe mà hiảng sợ, đột nhiên dừng bước: “Anh nói Susie? Em thấy cô ấy vừa đi đến phong chứa thi thể!”

Ngôn Tố khựng lại, chạy nhanh đi. Nhưng nơi đó đã sớm không có bóng người, năm thi thể im lặng phủ vải trắng, lẳng lặng nằm đó. Sắc mặt Ngôn Tố rất kém, đi qua vén tấm vải trắng của nhà văn lên.

Chân Ái kinh ngạc mở to hai mắt, trái tim nhà văn đã trở lại, bỏ vào lồng ngực vốn trống trơn. Đầu óc cô vang ầm một tiếng: Susie giết người rồi vứt xác, còn nhờ Ngôn Tố hỗ trợ tìm những người này, mục đích là kéo Ngôn Tố vào vòng liên luỵ ư?

Ngôn Tố phủ tấm vải trắng liền chạy đi. Chân Ái theo sát anh chạy như bay, tìm khắp nơi trong Sở Cảnh sát, thậm trí chạy ra phố tìm kiếm, nhưng không hề thấy bóng dáng Susie.

Ngôn Tố trở lại Sở Cảnh sát, kể chuyện Susie tìm anh cho Redd và mọi người nghe. Phòng họp im lặng rất lâu. Hai đặc vụ khác không thể tin nổi. nhưng đã không liên lạc được với Susie nữa.

Lewis: “Cậu Ngôn, tại sao tin tức quan trọng như vậy mà cậu lại che giấu chúng tôi lâu đến thế?”

Ngôn Tố thản nhiên nói: “Bởi vì tôi đang suy đoán, đời tư của cô dạy trẻ và Susie liệu có liên quan đến vụ án này.”

Lewis sa sầm mặt, châm chọc: “Bây giờ thì sao, có liên quan không?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố liếc nhìn ông ta: “Thưa ngài, chúng ta không thể dùng kết quả để bình xét quá trình.”

“Cậu!”

Lewis suýt nữa bị anh làm nghẹn chết. Besson suy nghĩ nhiều lần, giới thiệu thông tin cơ bản của Susie cho mọi người: Gia đình hạnh phúc, tính cách sáng sủa, thành tích xuất sắc, tốt nghiệp West Point vào thẳng CIA, nhiều lần hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ cơ mật, đáng giá tâm lý hằng năm đều tốt. Gần đây vừa thông qua bình xét thăng chức, tháng sau lên cấp, Holy Gold là vụ án cuối cùng trong sự nghiệp đặc vụ của cô ta.

Nghe xong tất cả mọi người đều có một ý nghĩ: Người phụ nữ như vậy hoàn toàn trái với phác hoạ tâm lý của BAU!

Trong lòng Chân Ái này sinh một dự cảm chẳng lành, Ngôn Tố đang từng bước đi vào bẫy do ai thiết kế?

Ngôn Tố không hề bị ảnh hưởng, hỏi: “Trong số nhiệm vụ cơ mật cô ta hoàn thành, có nhiệm vụ giải cứu nào không? Mục tiêu là câu lạc bộ Holy Gold mấy năm trước?”

Besson lắc đầu: “Không có, gần đây cô ấy mới tiếp nhận vụ này.”

Tim Chân Ái thấp thỏm, ngay cả thân phận của Susie cũng vô cùng hoàn mỹ, vừa hay hoàn toàn khác hẳn với phác họa! Đây là âm mưu hãn hại Ngôn Tố mà! Lần đầu tiên, cô lạnh run từ nơi sâu thẳm đáy lòng, lạnh đến mức cô không ngăn được run rẩy.

Nhưng bàn tay Ngôn Tố nắm lấy tay cô, rất chặt, rất mạnh mẽ, nói cho cô biết không cần lo lắng. Cô ngẩng đầu, thấy một bên gương mặt anh tuấn của anh trước sau vẫn lạnh nhạt trầm tĩnh, thong thả ung dung, mãi mãi thong dong chừng mực như vậy.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố điềm tĩnh nhìn hai nhóm đặc vụ CIA và FBI, nói : “Tôi đã sớm dự liệu được.”

Một câu nói khiến Chân Ái an tâm khó hiểu, anh luôn tự tin trầm ổn, bất cứ vấn đề gì cũng không khó quật ngã anh.

Lewis khó hiể: “Có ý gì?”

Ngôn Tố nói ra đoạn thảo luận khi nãy với Chân Ái: “Vụ án giết người liên hoàn này bất kể là thiết lập tuỳ chọn ngộ nhận, cách ngược đãi hay ý nghĩa bộ phận tượng trưng cho tính dục đều là đề thi tâm lý rất điểm hình và khéo léo. Trù tính tài tình, hao tốn tâm tư. Người này không hề mời chúng ta phác họa gã, mà đang khiêu chiến cúng ta, gã dựa theo một bức phác hoạ chính do gã thiết kế để chúng ta đi theo bước phân tích của gã. Như vậy, người chúng ta tìm ra theo bức họa không phải hung thủ thực sự. Vì vậy phác họa và hung thủ không hề phù hợp.”

Redd cau mày: “Có lẽ việc này giải thích tại sao trên người nạn nhân bị ngược đãi không có dấu răng. Thứ nhất sẽ nhìn ra giới tính, thứ hai dấu răng của đặc vụ CIA có ghi chép lại.”

Cooper không tin: “Là cậu phức tạp hóa.”

Hiện tại vụ án khó biết rõ đầu đuôi và tầng tầng lớp lớp khiến người ta càng không ngừng bắt đầu nghi ngờ. Anh ta nghiêm trang nhìn Ngôn Tố: “Ý của cậu là dù Susie không phù hợp với bức phác họa, cô ta cũng hoàn toàn có thể là hung thủ.”

“Phải.” Ngôn Tố nói: “Người thần bí thiết kế trò chơi này không hề tự mình thực hiện. Susie là hung thủ không phải người thiết kế.”

Nell cau mày: “Gì cơ?”

https://thuviensach.vn

“Người thiết kế trò chơi này có IQ, khả năng khống chế và năng lực quản lý cực cao. Nếu gã thực hiện màn giết hại này nhất định sẽ không xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn. Susie biểu hiện hoàn mỹ trên phần ngược đãi và sát hại phụ nữ, nhưng cô ta gặp vấn đề ngoài ý muốn, đó chính là nhà văn.”

Tất cả đều im lặng, quan điểm Ngôn Tố đưa ra đúng là khó bề tưởng tượng, mọi người không thể nào tin tưởng hoàn toàn được. Chỉ có Redd đầu óc xoay chuyển như bay, đuổi theo tiết tấu của Ngôn Tố: “Người thần bí thiết kế trò chơi này cỉ dạy toàn bộ bước đi cho Susie như lý thuyết sách vở. Susie căn cứ theo chương trình học được từ thầy giáo từng bước ngược đãi và sát hại những người này.”

“Đứng.” Ngôn Tố tiếp tục: “Bởi vì cô ta là học sinh ngoan ngoãn học tập, rập khuôn toàn bộ nội dung của thầy giáo giảng dạy, nên bản thân cô ta và phác họa của chúng ta gần như không liên quan.”

Lewis nghe xong, nghi ngờ cau mày: “S.A., ý của anh là chúng ta gặp được một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, biến thái tuyệt đỉnh, còn có thể mãi mãi không bắt được.”

“Suy nghĩ thông minh lại biến thái như vậy, thế nhưng đầu óc cậu Ngôn Tố lại nghĩ ra được, tôi rất bội phục.” Lewis giỏ giọng quái gở: “Cứ như ý nghĩ trong đầu cậu và người đó giống y hệt nhau vậy.”

Ngôn Tố không để ý đến ngụ ý của Lewis: “Hiện giờ chúng ta phải lập tức tìm ra Susie, chỉ có thông qua cô ta mới có thể tìm ra được người thần bí đứng phía sau màn.”

Lewis không tha: “Người thần bí ngồi sau màn chỉ vẽ nhưng không ra tay? Cậu Ngôn, cậu có thể giải thích vì sao đặc vụ Susie mạnh mẽ như vậy lại ngoan ngoãn nghe lời người thần bí làm ra những chuyện này không?”

Ngôn Tố im lặng một giây: “Tôi có thể đoán ra nhưng tôi không thể nói.”

https://thuviensach.vn

Lewis cười khẩy một tiếng.

Chân Ái không biết tại sao Ngôn Tố không chịu nói, nhưng cô đoán được tại sao anh lại ngốc nghếch rồi, cho rằng mấy lời không thể nói là vì chấp nhận việc để tất cả càng thêm nghi ngờ anh, vậy chẳng sao. Cô cúi đầu, hơi đau lòng.

Sau một hồi thảo luận, mọi người không có kết luận cuối cùng, Ngôn Tố nói có việc, dẫn Chân Ái rời đi trước.

Lewis nhìn anh rời khỏi, nheo mắt: "Lẽ nào các người không phát hiện phân tích của chúng ta luôn bị cậu ta dẫn dắt à?"

Người khác im lặng, đều không lên tiếng.

Lewis nói: "Cậu ta nói người thần bí và hung thủ Susie là thầy giáo và học sinh. Nhưng các người có nhớ lúc cậu Ngôn vừa đến đã giới thiệu quý cô bên cạnh cậu ta thế nào không? Cậu ta nói cô ấy là học sinh của cậu ta."

Ba giờ sáng, Chân Ái hoàn tất công việc, sửa sang lại dụng cụ thí nghiệm, chuẩn bị nghỉ ngơi trong phòng thí nghiệm như thường ngày. Cởi áo blouse ra, thuận tay sờ vào túi áo, chiếc chìa khóa Ngôn Tố đưa cô lành lặn nằm trong đó. Chìa khóa nhà anh tựa như cho cô cảm giác sắt son thần kỳ, cô nắm lấy mảnh sắt nghĩ ngợi, rồi mặc áo khoác ra ngoài. Muốn trở về lâu đài của Ngôn Tố, như vậy sáng mai có thể ăn sáng cùng anh.

Chân Ái đi ra khỏi tấng hầm, băng qua cánh rừng bỏ hoang. Dưới ánh trăng, toà nhà tiêu điều toả ra ánh sáng màu âm u, hơi đáng sợ. Nhưng cô đã sớm quen rồi. Cô đi trong cánh rừng vương đầy lá, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời sao mùa hè rực rỡ như cõi mơ yên ả cao vời. Gió rạng sáng cũng mát rượi, bên gốc cây phía trước tối đen vẫn luôn có một chiếc xe đỗ bên cạnh xe cô.

https://thuviensach.vn

Là Owen. Cô nói với anh cô sẽ làm việc đến sáng ngày kia, bảo anh không cần bảo vệ. Bây giờ đi ra ngoài là chuyện đột ngột phát sinh, không ngờ anh trước sau vẫn đợi bên ngoài. Chân Ái hơi áy náy, chạy đến cạnh xe gõ cửa kính: “Owen.”

Cửa xe hạ xuống, vẻ mặt Owen bình thản, không nhìn ra dấu hiệu mệt mỏi.

Chân Ái khom người: “Không phải bảo anh không cần bảo vệ tôi sao?”

Owen cười cười: “Em xem, không phải em đột nhiên muốn đi ra ngoài à?”

“Đến lâu đài phải không?” Anh hỏi.

Chân Ái hơi đỏ mặt, cúi đầu “ừ” một tiếng, vuốt tóc đi đến chỗ ghế lái phụ.

Suốt quãng đường đi hai người không nói câu nào. Vô thức mà Owen ngày một kiệm lời. Trước đây cô trầm lặng, bây giờ cô đã cởi mở, thế nhưng anh lại không nói lời nào, cứ như hai người đã thay đổi vị trí. Xe hơi rời khỏi cánh rừng, đi lên đường cao tốc trong đêm tối, Chân Ái tìm chuyện để nói: “Bắt được Susie chưa?”

“Chưa.” Đây không phải phạm vi chức trách của Owen, nhưng anh cũng đang chú ý.

Chân Ái “ồ” một tiếng: “Chuyện trôi qua chưa đến hai ngày, cũng không thể nhanh như vậy.”

Owen nhìn đến xe soi đường trước mặt, hơi nheo mắt: “Cô ta làm đặc vụ mười năm, hiểu cách giải quyết công việc của CIA nhất, sẽ không bị bắt nhanh như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Owen, với kinh nghiệm của bản thân anh, Susie liệu có còn tiếp tục giết người không?”

‘Bình thường mà nói thì sẽ.” Thoáng thấy cô chặt mày, anh nói: “Ái, em đang lo lứng à?”

”Không có.”

“Lo lắng cho S.A.? Cậu ta không sao đâu, có người bảo vệ cậu ta.”

Chân Ái sửng sốt, bảo vệ? Ngôn Tố bị giám thị: “Họ đang nghĩ ngờ S.A. à?”

“Tôi không biết.” Owen nói: “Bất kể nghi ngờ hay không, S.A. đều không thể là hung thủ đứng phía sau. Đây là một quốc gia coi trọng chứng cứ, em không cần lo lắng.”

Đúng vậy, nghi ngờ không thể nói lên bất cứ vấn đề gì, Chân Ái nhớ đến vụ án Triệu HÀ ban đầu, trong lòng yên tâm chút ít , lại nhìn về phía một bên mặt kiên nghị điềm tĩnh của Owen, mãi mãi chính trực và trung thành, bất kể là đối với cô hay đối với quốc gia này. Cô quay đầu nhìn đồng nội đen thẳm ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Nửa giờ sau đã đến nơi, ánh đèn đêm sáng yếu ớt trong lâu đài. Trước cửa có một chiếc đèn đường, muỗi mùa hè nhảy múa dưới ánh đèn. Owen đưa cô đến cửa, cô ngượng ngùng lấy chìa khoá nhà Ngôn Tố trong túi ra mở cửa, anh không hề nói gì. Chân Ái hơi lúng túng, mời mọc: “Owen, muộn quá rồi, anh ở lại đây nhé?”

Thốt ra lời này, tư thái nữ chủ nhân càng rõ ràng hơn. Owen từ chối nhã nhặn, đưa đến đây đã an tâm rồi. Cô vào nhà, trước khi đóng cửa con nhìn xung quanh một lượt, trông không giống có người giám thị, có lẽ cô nhìn không ra thôi.

https://thuviensach.vn

Chân Ái rón rén lên tầng hai, Isaac đang vùi đầu vào bộ lông ngủ, cô khẽ cười, men theo hành lang đi đến phòng Ngôn Tố. Trong lòng nghĩ đến dáng vẻ ngủ yên bình của anh, nhưng nửa chừng thấy phòng làm việc trên tầng hai còn sáng đèn.

Vẫn chưa ngủ à? Chân Ái đi đến, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc, định len lén nhìn anh, nhưng bất ngờ là không có ai cả. Trên bàn sách đặt năm tấm kính, nội dung theo thứ tự là cây nến dập tắt, đồng hồ cát khung gỗ, hoa diên vĩ khô héo, mô hình địa cầu bốn màu, rượu vang đỏ còn thừa lại.

Chân Ái nhớ Susie đã nói, ở nhà cô dạy trẻ và nhà văn phát hiện đồng hồ cát và mô hình địa cầu không thuộc về họ, xem ra những thứ còn lại là ở trong nhà những người bị hại khác.

Mới vừa cầm hình lên, cửa phòng bị đẩy ra. Một giây sau, Ngôn Tố xuất hiện ở cửa, mặc áo ngủ, bưng khay, trên khay là một đĩa sandwich, một cốc sữa lúa mạch, một bát trái cây nhỏ. Hoá ra là đi làm đồ ăn khuya.

Vừa quay lại, trong phòng làm việc đã có thêm một Chân Ái, Ngôn Tố mỉm cười: “Đến đây muộn như vậy không mệt à?”

Chân Ái lắc đầu, vuốt ve chìa khoá nhà Ngôn Tố trong túi, trong lòng rất hứng khởi. Hôm trước lúc rời khỏi Sở Cảnh sát, anh đã đưa chiếc chìa khoá này đến lòng bàn tay cô. Như vậy, cô có thể đến nhà anh bất cứ lúc nào mà không cần Marie ra mở cửa. Tựa như giờ phút này, đêm hôm khuya khoắt, cô muốn đến thì đến, như trở về nhà mình.

Rạng sáng, ánh đèn trong phòng sách ấm áp lại sáng ngời.

“Hôm nay rảnh rỗi, không cần làm việc à?” Anh đặt khay lên bàn sách.

“Không phải, trời sáng em lại đi.” Chân Ái nói xong, hơi ngại ngùng, chỉ còn vài giờ nữa là trời sáng, cô cố ý chạy đến thăm anh, rõ là…

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đi vòng ra sau bàn, kéo cô ngồi lên chân mình, Chân Ái chưa từng được anh ôm như vậy, có cảm giác như đứa bé được ôm. Cô hơi ngượng ngùng, nhưng càng cảm thấy thân mật hơn, tựa vào lòng anh.

Trong lúc vô tình, cái dựa này đã gạt mở áo ngủ của anh, da thịt cánh tay áp vào lồng ngực để trần và hơi nóng của anh. Tiếng lóng cô khẽ run, nhưng vờ như không phái hiện quay mặt đi chỗ khác, chỉ hình trên bàn: "Sao vẫn đang xem cái này, có ý nghĩ ra điều gì khác không?"

Ngôn Tố ôm eo cô, cằm đặt lên vai cô: "Có thể là số thứ tự."

"Số thứ tự?" Cô nổi hứng thú, cầm hình lên.

Thứ tự đã xếp xong. Tay Ngôn Tố dài, vươn ra cầm cốc sữa lúa mạch, múc một thìa đưa đến bên miệng cô. Cô ngậm lấy, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ cây nến là số một?" Nói xong bản thân cũng không tin, cười qua đơn giản rồi.

Ngôn Tố nói: "Anh cũng cho ràng là số một."

Chân Ái kinh ngạc, nhướng mày: "Thật à? Còn lại, ừ, đồng hồ cát hai đoạn, là số hai. Hoa diên vĩ ba cánh khô héo, mô hình địa cầu định lý bằng bốn màu; rượu đỏ…"

Anh đưa quả việt đến miệng cô: "Ước lượng có năm mililít."

Chân Ái há mồm vừa cắn, răng nhọn nhẹ nhàng sượt qua ngón tay anh: "Tiếp theo có thể là sáu, bảy, tám, chín, hay không?"

Ngôn Tố không hề trả lời, anh rũ mắt nhìn đàn tỳ bà và ốc anh vũ trong ngăn kéo. lặng lẽ đóng ngăn kéo lại. Ái, sẽ không đâu, số cuối cùng là số bảy. Anh đã hiểu tất cả.

Hoạ sĩ Hà Lan Umatis Nayo từng vẽ một bứa tranh trường phái tĩnh vật hư vô, không có tên, mọi người quen gọi nó là Đàn tỳ bà và Ốc anh vũ.

https://thuviensach.vn

Trong bức tranh không chỉ có đàn tỳ bà và ốc anh vũ, còn xuất hiện đồng hồ cát, mô hình địa cầu, rượu vang đỏ, cây nến, hoa cỏ khô héo,

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7.3

Điểm thú vị của tranh trường phái tĩnh vật hư vô là mỗi vật thể đều có hàm nghĩa riêng, phần lớn tượng trưng cho thời gian trôi qua nhanh, sinh mệnh hư vô, cái chết giáng xuống.

Đàn tỳ bà Ngôn Tố nhận được có nghĩa là: Cái chết trẻ. Đằng sau khắc một dấu cộng nhỏ, đây không phải là ký hiệu mà là phương pháp tính của Trung Quốc cổ đại, số bảy. Anh sớm đoán được mình là mục tiêu của kẻ thần bí. Khi thấy Susie đưa ra tấm ảnh có đồng hồ cát và mô hình địa cầu, anh đã biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Về phần ốc anh vũ của Chân Ái tượng trưng cho sự hoàn mỹ và vĩnh hằng hiếm có.

Số bảy là sự hoàn mỹ của Thiên nhân hợp nhất * trong tôn giáo, thập tự giá là nghi thức hiến tế. Năm nạn nhân đã chết trước đó đều là tế phẩm. Ngôn Tố chính là tế phẩm thứ bảy trong vụ án này. Giết anh rồi người thần bí sẽ nghênh đón ốc anh vũ tượng trưng cho tính hoàn mỹ và vĩnh hằng trong lòng gã về.

*Thiên nhân hợp nhất là tư tưởng quan trọng bậc nhất trong văn hóa truyền thống Trung Quốc. Thủy tổ của Đạo gia là Lão Tử đã nói: “Người thuận theo đất, đất thuận theo trời, trời thuận theo đạo và đạo thuận theo tự nhiên”, lấy đạo và tự nhiên làm khởi nguồn giá trị tinh thần của loài người.

https://thuviensach.vn

Tất cả chỉ vì đoạt được Chân Ái, nhận được sự hoàn mỹ và vĩnh hằng trong lòng gã. Nạn nhân thứ sáu sắp chết là ai? Ngôn Tố khép hờ mi mắt, dự cảm đại chiến sắp đến, nhưng dù thế nào đi nữa anh vẫn sẽ bảo vệ cô, tuyệt đối không buông tay.

Chân Ái an tâm ăn anh đào, nhớ đến lời Owen nói, không biết Ngôn Tố có phát hiện có người giám thị anh hay không.

“S.A., hội Lewis đang nghi ngờ anh.” Cô ôm cổ anh, vùi đầu vào cổ anh: “Anh có cảm thấy oan ức khó chịu không?”

“Không đâu.” Anh ngỡ ngàng, cười cô thình lình nổi tính trẻ con: “Ái, anh không sao. Mà cảnh sát Lewis nghi ngờ anh là điều tất nhiên và chính đáng. Làm nghề này, họ không thể xử sự theo tình cảm, Vào lúc người khác tin tưởng anh, ông ta căn cứ theo manh mối khách quan nghi ngờ anh, anh cho rằng đây là nghiêm cẩn và chính trực.”

Chân Ái không nói lời nào, thật sự chưa từng gặp người đàn ông nào như anh. Người khác nghi ngờ anh là sát thủ liên hoàn biến thái cuồng ngược đãi, anh còn cảm thấy vui mừng. Ngốc nghếch! Cô không lo lắng vì vậy anh bị bắt, nhưng lo lắng cho thanh danh và tâm trạng của anh. Có điều giờ xem ra cô thật sự là lo bò trắng rang, tên rộng lượng kia quan tâm chỗ nào chứ?

Ngôn Tố nhớ đến việc nghiêm chỉnh, hỏi: “Hôm nay phải làm việc đến khi nào?” Liếc nhìn đồng hồ trên bàn, “Bây giờ là bốn giờ sáng, lần sau nhìn thấy em không phải là rạng sáng ngày mai chứ?”

Chân Ái lắc đầu: “Không biết. Có việc gì à?”

“Muốn ăn tối với em.” Giọng anh dịu dàng trở lại, khiến tai cô nóng lên. Gần đây cả hai luôn bận đủ thứ việc, đã lâu lắm không sắp xếp bữa tối vui vẻ cùng nhau rồi.

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu: “Dạ, được.”

Ngôn Tố nhìn cô, quả anh đào đo đỏ nho nhỏ dán trên môi cô kiều diễm không sao tả xiết. Anh ôm chặt cô, khẽ mỉm cười, cuộc sống vốn nên như thế. Không cần lo được lo mất, quý trọng hiện tại là tốt rồi.

Chẳng hề ướm lời, anh đột ngột hỏi: “Ái, em muốn ân ái với anh không?”

Chân Ái nghẹn họng, cứ thế nuốt một quả anh đào thật to. Đề tài này thay đổi cũng quá… Cô quay đầu, kinh ngạc nhìn anh.

Ban nãy Ngôn Tố nói tiếng Anh, không phải là “make love” mờ ám, không phải là “have sex” thông thường, không phải là từ “do” tầm thường, không phải khẩu ngữ “hook”, không phải “[bad word]” thô bỉ, cũng không phải “take” thấp kém, mà là dùng từ “intercourse” (giao hợp) vô cùng học thuật. Thật sự phù hợp với phong cách của anh.

Tay anh đặt lên chân cô, ngón tay cái nhẹ nhàng mơn trớn, nhắc nhở: “Ái, trong thời gian em phản ứng, ánh sáng đã chạy từ chỗ chúng ta đến Hệ Mặt Trời rồi.”

Chân Ái đặt bát thủy tinh xuống, dời ánh mắt đi: “Tại sao đột nhiên hỏi như vậy?”

Ngôn Tố rất thành khẩn: “Tinh thần của hai chúng ta đã kết hợp cao độ, tại sao thể xác không kết hợp chặt chẽ, đuổi theo tiết tấu của tinh thần?”

Anh chẳng hề e thẹn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, làm như Chân Ái - người không kết hợp thể xác với anh - sẽ không chuyên nghiệp, không học thuật vậy. Chân Ái chớp chớp mắt, lại cảm thấy anh nói rất có lý.

Cô cúi đầu vầy vò ngón tay: “Muốn hay không đều được. Em không biết.”

https://thuviensach.vn

“Trước kia anh luôn mang thái độ duy trì khoảng cách với hành vi tình dục, nhưng gần đây anh từng nghiên cứu nghiêm túc, khoa học cho thấy, hành vi tình dục điều độ có thể cải thiện tâm trạng, thúc đẩy cơ thể khỏe mạnh, còn có thể điều chỉnh trạng thái, nâng cao tốc độ phản ứng của con người.” Anh bổ sung: “Đây đều là những thứ cần thiết cho em.”

Chân Ái xám mặt: “Tinh thần hi sinh bản thân phục vụ em của anh thật vĩ đại.”

“Đây không phải là mấu chốt vấn đề anh muốn nói. Mấu chốt là nếu hành vi tình dục có thể mang đến nhiều lợi ích như vậy, tại sao chúng ta không vui vẻ hưởng thụ?”

Chân Ái: “…” Nhà logic học cấm dục, anh nói câu này thật sự thích hợp sao?

Có lẽ vì bày tỏ ý nghĩa hạnh phúc dâng tràn, đầu óc anh không biết xoay chuyển thế nào lại nói ra một câu sai ngữ pháo, enjoy happily. Không chỉ có enjoy, còn phải happily.

“S.A., anh dùng từ sai rồi, enjoy ý đã là happy. Anh lặp từ.”

Ngôn Tố sững sờ, lại bị cô bắt lỗi rồi. Nhưng đầu óc anh xoay chuyển cực nhanh: “Là hai người, dĩ nhiên phải đồng thời vui vẻ.”

Người này thật là…

Chân Ái định trêu chọc anh, mím môi cười: “Nhưng em cảm thấy chúng ta hẳn đã vượt ra ngoài dục vọng bình thường. Em không hề để ý đến sự hưởng thụ và vui vẻ thể xác, em cho rằng trao đổi tinh thần với anh đã đủ vui sướng và rung động rồi.”

Ngôn Tố nghe cô nói xong, sửng sốt vài giây, hồi lâu sau “à” một tiếng, một lát sau mới hoàn toàn tỉnh ngộ gật gù, vẻ mặt tinh khiết như được siêu

https://thuviensach.vn

độ vậy. Anh ôm cô, ôm thật chặt: “Ái, anh tôn trọng ý nghĩ của em. P/S: Anh rất thích em.”

Cái ôm này xuất phát từ nội tâm, câu nói này không liên quan đến tình dục. Chân Ái bị rung động lần nữa, nhưng sau rung động là ngu ngơ kéo dài. Cô chỉ thuận miệng nói, anh thật sự thất bại quay về à? Lần này cô hiểu rõ rồi. Anh yêu tấm lòng cô xa hơn yêu thân thể cô, cô vừa mới đưa ra hình thức yêu đương tinh thần hư ảo, vậy mà anh lại hớn hở đón nhận. Không phải anh sẽ thật sự yêu đương trên tinh thần với cô cả đời, sau này không có tâm tư muốn động vào cô nữa chứ? Cảm giác bất lực, cảm động lại phiền muộn này là sao? Cô cũng không thể tự mình chủ động nhào đến mà!

Chân Ái yếu ớt dựa vào lòng anh, đau buồn nhắm mắt.

Chân Ái cuộn tròn trên giường và trong lòng Ngôn Tố, ngủ an ổn ba giờ. Sáng sớm thức dậy với anh, đã được cùng nhau ăn sáng như nguyện ước. Anh chiên trứng gà, cô nướng bánh mì, anh làm sandwich, cô hâm sữa tươi. Bữa sáng trôi qua trong không khí dịu dàng, sau khi trao nhau nụ hôn buổi sáng, Chân Ái ra cửa. Ngôn Tố tiễn cô đến cửa, Marie đang ký nhận chuyển phát nhanh của Ngôn Tố, nhân viên chuyển phát nhanh khiêng đồ vài nhà, mười mấy hộp hình chữ nhật khổng lồ.

Chân Ái thấy lạ: “Gì vậy?”

Ngôn Tố thản nhiên: “Phòng tầng ba phải thay đổi giá sách.”

Chân Ái chẳng hề nghĩ nhiều, lại kiễng chân hôn một cái lên má anh rồi đi ra cửa. Ra khỏi lâu đài đi xuống sườn dốc, Chân Ái ngồi vào xe Owen, lấy sandwich và hoa quả đựng trong hộp giữ tươi cho anh. Owen nhận lấy nói cảm ơn. Khác với sự dè dặt ngại ngùng thường ngày, lần này anh vừa lái xe vừa ăn, thật sự đói bụng.

Chân Ái nhỏ giọng: “Owen, hôm nay sáu giờ tối tôi về. Trong khoảng thời gian đó tôi sẽ không chạy lung tung đâu, thật đấy. Anh có thể về nghỉ

https://thuviensach.vn

ngơi trước, tôi cam đoan giữa chừng sẽ không ra ngoài.”

“Ừ, tôi biết.” Anh trả lời ngắn gọn, nhưng rõ ràng sẽ không nghe lời cô.

Lúc sắp đến nơi, Owen nhận được một cú điện thoại, nghe nội dung anh trả lời đại khái là cấp trên có chuyện tìm anh, mà anh kiên trì nói phải có ít nhất hai đặc vụ đến đây thay thế mới rời đi.

Chân Ái nghe thấy, cau mày, không biết có phải hiểu lầm hay không, mấy ngày qua Owen có vẻ căng thẳng hơn trước đây nhiều. Nhưng cô không hỏi, để lại Owen ở tại chỗ chờ thay ca, bản thân đi vào phòng thí nghiệm trước.

Một giờ chiều, Ngôn Tố căn bản đã bố trí xong căn phòng tầng ba, một màu trắng thuần khiết. Anh đứng trong màu trắng muốt, sau khi kiểm tra xung quanh, vô cùng hài lòng. Vừa mới chuẩn bị thử nghiệm hiệu quả, điện thoại di động vang lên, là Redd hỏi anh có nhìn ra thông tin khác ngoại trừ số thứ tự từ năm tấm hình kia không?

Ngôn Tố đã sớm dự định che giấu: “Không có, nhưng tôi dự cảm tiếp theo sẽ còn có người chết.”

Redd lại nói: “Tôi cho rằng, vòng giết người thứ nhất của gã đã kết thúc.”

“Vòng thứ nhất?” Ngôn Tố ra khỏi vòng, kéo cửa: “Tại sao nói như vậy?”

“S.A., trong lúc vô tình tôi vẽ lại địa chỉ năm nạn nhân trên bản đồ, cho ra một ngôi sao năm cánh. Tự thân hình vẽ này ổn định, nên tôi cho rằng nhóm đầu tiên lấy Susie làm đao phủ giết chóc đã kết thúc. Nhưng người thần bí sau lưng chắc chắn sẽ không dừng lại, tiếp tục thao túng con rối giết người, nên tôi mới nói vòng giết người thứ nhất đã kết thúc. Nhưng vòng thứ hai, vòng thứ ba sau này vẫn sẽ tiếp tục.”

https://thuviensach.vn

Ngôi sao năm cánh? Đối với Susie mà nói, vốn là định giết bốn nữ, cái chết của nhà văn là chuyện xảy ra bất ngờ, tại sao địa chỉ nạn nhân vừa hay nối liền thành ngôi sao năm cánh? Người thần bí cài bẫy Susie à?

Ngôn Tố đứng trên hành lang, nhìn ra rừng cây vô biên ngoài cửa sổ: "Redd, Susie sẽ không ngoan ngoãn nghe lời kẻ thần bí mà dừng lại. Làm đặc vụ CIA, cô ta có tính độc lập và sáng tạo của riêng mình. Sở dĩ cô ta nghe theo lời kẻ thần bí ngược đãi bốn người kia bởi vì bản thân tâm lý cô ta có sự phẫn nộ mãnh liệt. Lần phát tiết này đã mở ra chiếc hộp hắc ám trong lòng cô ta. Cô ta sẽ tiếp tục giết người, cô ta không cần chỉ thị và sự giúp đỡ của kẻ thần bí, cô ta sẽ hành động độc lập."

Redd đáp: "Tôi biết, cho nên tình huống bây giờ chúng ta gặp phải là kẻ thần bí bắt đầu chọn lựa sát thủ kế tiếp giết người thay gã. Mà Susie đã học được thành quả từ chỗ kẻ thần bí, lột xác trở thành một sát thủ độc lập và đáng sợ. Người chúng ta phải bắt chia thành hai nhóm." Redd hơi dừng lại: "Đáng sợ nhất chính là, trường học của kẻ thần bí sẽ tiếp tục chiêu sinh; gã sẽ bồi dưỡng ra nhiều sát thủ biến thái như Susie."

"Đúng, đây là một trường học đào tạo sát thủ. Một ngày chúng ta không bắt gã, học sinh của gã sẽ càng nhiều thêm." Ngôn Tố nói rất khẽ: "Như phục chế virus."

Lời này khiến hai người đều im lặng, nhưng Ngôn Tố vẫn khẳng định: "Chúng ta tìm Susie trước. Có lẽ sẽ tìm ra đầu mối kẻ thần bí từ chỗ cô ta."

Redd nói: "Muốn tìm được cô ta, trước tiên chúng ta phải đoán được tiếp theo cô ta sẽ giết ai."

Một học sinh vừa tốt nghiệp trường học ác quỷ, lần đầu tiên tự chủ lựa chọn người bị hại, cô ta sẽ chọn ai? Học sinh vừa mới tốt nghiệp luôn có tác phong sách vở, lại khát vọng chứng minh bản thân, tôn lên vị trí trung tâm và quan trọng của chính mình.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Ngôn Tố lóe lên một tia sáng: “Redd, ngôi sao năm cánh kia là năm cánh đối xứng à?”

“Phải.”

“Trên vòng tròn bao quanh năm cánh, tâm bản đồ là ở đâu?”

Bên kia truyền đến tiếng lật giấy cực nhanh: “May mắn, tâm là rừng rậm hoang dã, không ai ở. Núi Prince.”

Mấy chữ cuối cùng như búa tạ nện vào đầu Ngôn Tố, bên tai vang lên tiếng Owen nói với anh ở Sở Cảnh sát ngày đó: “S.A., phòng thí nghiệm của Ái nằm dưới tầng hầm trạm dừng chân thuộc trụ sở di truyền học Prince bỏ hoang, ngụy trang thành công xưởng FDA bình thường. Nếu tôi có chuyện ngoài ý muốn không bảo vệ được cô ấy, cậu phải biết cô ấy ở đâu.”

Tim của anh bỗng rơi vào hầm băng. Susie không phải thành viên tổ chức, cô ta sẽ không nương tay với Chân Ái. Nếu cô ta bắt được Chân Ái, cô ta sẽ thật sự giết Chân Ái, sẽ dùng cách thê thảm hơn bốn nạn nhân kia. Mà Chân Ái của anh sẽ không ra tay như đối với Triệu Hà, King, Thera, thậm chí cô sẽ từ bỏ phản kháng. Bởi vì cô biết, nếu như kẻ tình nghi lớn nhất Susie chết trong tay cô, Ngôn Tố đang chịu đủ nghi ngờ sẽ càng khó thoát khỏi liên quan.

Cô bé ngốc kia, tuy anh đã nói với cô vô số lần là anh không quan tâm, nhưng cô nhất định sẽ vì bảo vệ anh mà chấp nhận tất cả, ví như cái chết.

Vận tốc xe Ngôn Tố lên đến 200 km/h, trên đường cái chiều thứ Tư vắng vẻ chỉ có một chiếc xe lao như bay. Tốc độ xe quá nhanh, lúc anh phản ứng nhanh bẻ ngoặt tránh con sóc giữa đường, đánh một vòng cua suýt nữa đã văng ra khỏi xe. Điện thoại Chân Ái không bật, cô vào phòng thí nghiệm phải tắt điện thoại tháo thẻ sim nhưng vào thời khắc khẩn cấp này, điện thoại của Owen cũng không gọi được. Cơn gió tốc độ cao thổi vun

https://thuviensach.vn

vút, sau lưng anh đẫm mồ hôi lạnh. Lẽ nào đã muộn, không phải Chân Ái đã bị…

Nhưng anh vẫn là Ngôn Tố, cho dù ở thời điểm nguy cấp nhất tư duy cũng có thể hoạt động cấp tốc, lập tức tìm điện thoại của Ryan - trợ lý của Chân Ái. Sauk hi nghe Ngôn Tố nói với tốc độ năm trăm từ đơn mỗi phút, Ryan ngây người. Anh ta nói đây là cơ mật, mà anh ta cho rằng Chân Ái trong phòng thí nghiệm rất an toàn, dù sao nơi đó cũng được ngụy trang bằng công xưởng bình thường, còn rất nhiều cửa mật mã. Cánh cửa cuối cùng đi thông đến phòng thí nghiệm của Chân Ái, ngay cả Ryan cũng không biết mật mã, còn phải quét võng mạc và dấu vân tay.

Ngôn Tố hỏi: “Anh xác định toàn bộ thế giới chỉ có một mình Chân Ái biết mật mã, anh chắc chắn không ai có thể lấy được thông tin võng mạc và vân tay của cô ấy à?”

Ryan hốt hoảng, do dự hồi lâu, nói cho Ngôn Tố biết số điện thoại mã hóa trong phòng thí nghiệm của Chân Ái. Sau âm thanh tút tút dài dằng dặc, cuối cùng đầu kia điện thoại cũng bắt máy. Là giọng của Chân Ái, xa lạ và lạnh nhạt: “Xin chào?”

Nghe thấy cô an toàn, Ngôn Tố tận lực khiến mình bình tĩnh: “Ái, lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm!”

Chân Ái nhận ra Ngôn Tố, thái độ hơi thay đổi một chút, nhưng vẫn lạnh nhạt hơn lúc bình thường họ ở bên nhau: “Sao anh gọi đến đây được?”

“Có người sẽ giết em, bây giờ em rất nguy hiểm.” Xe anh chạy như sắp bay lên, “Anh đã báo cảnh sát, nhưng chỗ của em quá vắng vẻ, phải mất mười mấy phút cảnh sát mới đến. Trong vòng mười phút anh đến chỗ em, em lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm, tìm chỗ an toàn mà núp, lát nữa nghe thấy tiếng còi cảnh sát thì ra.”

https://thuviensach.vn

“Ồ!” Cô bình tĩnh, chẳng hề bối rối, nói xong chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

Sau vài giây im lặng kỳ quặc.

“Ái?”

“Ừm?”

“Lập tức ra ngoài.” Anh gần như ra lệnh.

Lại một giây im lặng nữa. Xe Ngôn Tố chạy băng băng trên vùng đồng nội xanh tươi mùa hạ, thế giới của anh yên lặng như tờ. Mà giọng cô cực kỳ bình thản: “Không được.”

Tim anh nặng trĩu, không hỏi tại sao, đợi cô trả lời. Bên kia là tiếng ấn chốt rõ ràng. Vài giây sau, cô thản nhiên nói: “Em phải tiêu hủy độc tố và virus trên giá thí nghiệm trước đã.”

Phân lượng nơi này có thể hủy diệt một thành phố, nếu để ai mang ra ngoài thì hậu quả khó lường. Ngôn Tố há miệng, không thể nói lời nào. Trong cơn gió mùa hạ thét gào, vành mắt anh đỏ hoe.

Một lúc lâu, anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Ái, anh không thể tin được tiếp theo anh sẽ nói câu này, nhưng trong khoảnh khắc như vậy, anh vẫn hy vọng em có thể lập tức ra ngoài, chỉ…”

Nếu là bản thân anh, anh sẽ không chùn bước lựa chọn ở lại tiêu hủy virus, nhưng, đó là cô, cô còn quan trọng hơn cả bản thân anh.

Chân Ái ở bên kia điện thoại, nghe ra điều anh muốn nói lại thôi, giọng nói nhẹ bớt, nói tiếp lời anh chưa nói hết: “Nhưng anh biết, em không thể đi ngay được. Nếu như chạy trốn như vậy, đây sẽ là chuyện khiến em hối hận nhất trong đời, đến chết vẫn mang đầy tội.”

https://thuviensach.vn

Cô nâng điện thoại lên, bật trình tự tiêu hủy từng bước từng bước: “Nếu anh ở đây, cho dù một phút sau tan xương nát thịt, anh cũng không sợ hãi. S.A., em cũng giống anh…” Do dự thoáng chốc, “Ừ, em hy vọng em giống anh.”

Tim anh rối loạn, cố gắng hít sâu: “Không phải hy vọng, em luôn giống anh. Không, em tốt hơn, tốt hơn anh.”

Đầu bên kia cô không nói nữa, chỉ có tiếng máy móc tít tít. Một giây lại một giây đằng đẵng. Cô không nói lời nào khiến anh căng thẳng.

Anh cố gắng muốn làm dịu không khí: “Ái, kể từ khi em trở thành học trò của anh, càng lúc càng ngoan. Phải nói rằng, anh đã nhìn em bằng cặp mắt khác xưa.”

Chân Ái hờ hững nói: “Phải nói rằng, anh lại biến thành tên cuồng bản thân trước đây.” Cô cười khúc khích, xuyên qua điện thoại, tiếng cười dễ nghe vô cùng. Anh ngỡ ngàng, cũng mỉm cười.

Bên phía cô lại yên lặng một hồi lâu, thở một hơi, lẩm bẩm như hoài niệm: “Trời ạ, bỗng nhiên thật thích giọng điệu đáng đánh đòn của anh lúc mới quen.”

Ngôn Tố nghẹn lời, định nói gì đó thì bên kia Chân Ái đã khẽ nói: “Được rồi.”

Lòng anh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ra lệnh: “Lập tức đi ra khỏi tầng hầm, đừng đến bãi đậu xe, đừng đi đến nơi công cộng, đi lên nóc tòa nhà bỏ hoang, cảnh sát sẽ đến ngay…”

Ống nghe đột nhiên truyền đến một tiếng “tít” chói tai. Lòng Ngôn Tố nảy sinh dự cảm chẳng lành: “Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Giọng Chân Ái rất nhẹ rất khẽ: “Có người đến.” Yên lặng thoáng chốc, có lẽ không tin tưởng đợi được anh đến, cô thay đổi giọng nói điềm tĩnh trầm ổn lúc làm việc, lưu luyến khẽ gọi tên anh: “S.A…”

Vừa nghe giọng nói này, tim anh ngừng lại: “Ái, thật ra thì hôm nay anh định…”

Lời còn chưa dứt, điện thoại đã cúp, không còn tiếng nói và hơi thở của Chân Ái nữa, lặng ngắt trống trải. Anh nắm tay lái thật chặt, gân xanh trên tay nổi hết cả lên, khi gọi lại thì không liên lạc được. Lòng bàn tay Ngôn Tố khẽ run, cắn răng, hốc mắt ươn ướt. Thật ra tối hôm nay anh định cầu hôn em…

Trong phòng thí nghiệm, Chân Ái nhìn đèn đỏ đang sáng trên màn hình, đặt điện thoại xuống. Có người mở ra cánh cửa cuối cùng, cánh cửa ngay cả trợ lý Ryan cũng không biết mật mã. Cánh cửa kia cách nơi này một đoạn hành lang, khoảng năm mươi mét. Người đến giết cô đang từng bước từng bước đến gần. Ở đây chỉ có chờ chết, dĩ nhiên cô sẽ không ngồi chờ chết.

Chân Ái nhanh chóng rút thẻ nhớ trong máy vi tính, dùng kìm an toàn cắt bỏ dây điện chính. Ngay lập tức, phòng thí nghiệm và hành lang bên ngoài chìm vào màn đêm đen như mực, chỉ có trình tự tiêu hủy vận hành độc lập tỏa ra ánh sáng nhạt cuối cùng. Lóe lên một cái rồi đột ngột tắt ngóm.

Dù là mắt Chân Ái cũng không thể thích ứng nổi bóng tối đen nghịt không có một tia sáng này. Không nhìn thấy gì cả. Cô dựa vào trí nhớ, nhanh chóng mò đến cửa phòng thí nghiệm, rón rén mở cánh cửa thật dày, trước mặt là bóng tối mênh mông vô bờ, không hề có ánh sáng.

Trước đây nơi này là một hành lang vô khuẩn màu trắng kín bưng rộng năm mét dài năm mươi mét. Giờ phút này, đây là một vực sâu đen kịt không

https://thuviensach.vn

thấy năm ngón tay, một nơi ẩn núp sát thủ có thể hành động bất cứ lúc nào. Giống như phần mộ màu đen.

Hy vọng sinh tồn duy nhất của cô là băng qua hành lang tối đen, đừng đụng mặt với sát thủ lần mò trong bóng tối. Chân Ái dỏng tay lên lắng nghe, có lẽ sát thủ còn đang ở đầu bên kia, có lẽ tấm thảm dày đã che mất tiếng bước chân, bóng tối trống trải yên lặng như cái chết. Cô khom lưng đặt đồng hồ điện tử ốc sên chặn cửa, ung dung bước trên con đường đen kịt và mềm mại này, không phát ra một tiếng động.

Hành lang rộng năm mét. Cô nên đi bên trái hay là bên phải? Đối phương có thể đến từ phía bên phải theo thói quen, cho nên cô hẳn nên đi từ bên phải của mình, như vậy sẽ cách nhau. Nhưng nếu đối phương đoán được tâm lý của cô, ngăn cô ở bên phải thì sao, vậy cô nên đi bên trái à? Hay là đối phương đoán được cô sẽ đủ cảnh giác suy nghĩ thêm một tầng, đoán được cô sẽ đi bên trái?

Tuần hoàn vô tận rồi. Đi chính giữa ư? Không có thị giác tham chiếu, người không thể đi thẳng. Chân Ái hơi hốt hoảng, ra sức dụi mắt, nhưng trong hành lang dài dưới tầng hầm kín bưng chẳng có một chút ánh sáng, cô không nhìn thấy gì cả. Khắp thế giới tràn ngập tiếng tim đập kịch liệt của cô. Mỗi bước đi trong bóng tối, nhịp tim liền tăng nhanh một lần.

Cô không muốn chết, cô và Ngôn Tố hẹn nhau cùng ăn tối. Nghĩ như vậy hai chân thoáng run lên, thân thể không theo khống chế, nhưng trong lòng hạnh phúc kỳ lạ, hạnh phúc đến cay mắt. Trước kia gặp phải nguy hiểm, cô chẳng hề băn khoăn. Từng có người chĩa súng vào họng cô, tim cô cũng chẳng đập rối loạn. Nhưng bây giờ, bởi vì có nhớ thương và luyến tiếc, nên cô đã biết sợ hãi. Thế nhưng cô lại thấy rất hạnh phúc vì cảm giác sợ hãi này.

Chân Ái dụi mắt lần nữa, lặng lẽ hít sâu, cố gắng điều hòa tiếng tim đập thình thịch, bình tĩnh lại, từng bước từng bước, cực kỳ nhẹ nhàng và chậm

https://thuviensach.vn

chạp tiến bước trong bóng tối.

Mỗi một bước đi đều dài dằng dặc, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng cô. Không có ánh sáng, chẳng nhìn thấy gì, cũng không nghe được chi, cô chưa từng cảm thấy cự ly năm mươi mét lại dài đến thế.

Như đã qua một thế kỷ, cô không biết rốt cuộc đã đi được bao nhiêu mét. Hẳn là hai mươi ba mươi mét phải không? Trong lòng thoáng nảy sinh một chút hy vọng, lúc định bước tiếp, bên tai truyền đến tiếng hít thở cực nhẹ, thậm chí cô nghe thấy tiếng thảm lông sột soạt cực khẽ, gần trong gang tấc. Hung thủ đang ở đối diện cô, nghe tiếng, khoảng cách không quá nửa người.

Chân Ái cứng đờ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nhưng đối phương cũng dừng lại, không tiếp tục đi đến. Lẽ nào hung thủ cảm nhận được cô sao? Chân Ái ngừng thở, bất động như pho tượng. Cô sờ kim độc tố trong túi theo phản xạ, thoáng cầm lại buông ra, không phải lâm vào đường cùng cô sẽ không dùng. Thứ nhất là trạng thái lúc chết của anh trai Amber quá thảm, thứ hai Ngôn Tố đang trên đường đến, cô không hy vọng anh thấy thủ đoạn như ma quỷ của cô.

Trong bóng tối tĩnh lặng, hai người mặt đối mặt, bất động. Trên trán Chân Ái rỉ ra mồ hôi, toàn thân căng thẳng. Một khắc nào đó, lỗ tai nhạy cảm của cô bắt được tiếng thảm sột soạt dưới chân đối phương, cô lanh trí, dịch chuyển khỏi người đối diện, thân thể cứng đờ dời qua.

Đi lướt qua nhau, Chân Ái khẩn trương cao độ, không dám có nửa điểm sơ suất. Cô tai thính, nghe thấy đối phương càng đi càng xa về phía lưng, mới chuyển qua lần vách tường bên cạnh, nhanh chóng và im ắng đi về phía trước.

Trong lòng đếm ngược, mười, chín, tám…

https://thuviensach.vn

Đầu ngón tay cô rốt cuộc mò đến cửa mật mã thật dày. Bàn phím mật mã và nhận biết vân tay đều có thể tiến hành trong bóng tối, nhưng quét võng mạc cần ánh sáng kích hoạt, dù là ánh sáng cực nhỏ.

Chân Ái hít sâu một hơi, đếm ngược ba, hai một!

Trong phần mộ đen tuyền bỗng dậy lên tiếng kêu reng reng, một tia sáng màu xanh nhạt xuyên thấu bóng đêm. Hung thủ ẩn núp trong hành lang đánh về phía nguồn sáng điện thoại di động mờ ảo nhanh như gió, nhưng thứ bắt được lại là đồng hồ ốc sên chậm chạp. Hung thủ phản ứng cực kỳ cấp tốc, quay người lại chạy như cơn lốc, chỉ thấy Chân Ái đã thông qua quét võng mạc, giật cánh cổng dày cộp.

Ánh đèn bên ngoài như lưỡi dao xé rách bóng đêm. Mắt Chân Ái đau nhói, lại không để ý mà kéo cửa ra chạy đi. Vừa mới bước ra một chân, người phía sau đã nhào đến như sư tử, kéo lấy mắt cá chân cô ra sau.

Chân Ái ngã sóng soài. Người nọ nhanh chóng bật dậy, bắt lấy cánh cửa dày cộp dập thật mạnh lên người Chân Ái, nện vào eo cô kẹp chặt cô lại. Chân Ái kêu thảm thiết như xé tim rách phổi, đau đến mức đầu óc tối tăm, vài giây sau mới hoàn hồn khỏi cơn đau, theo bản năng hai tay đẩy cửa ra, quay người lại dùng chân đá văng người kia.

Cô đá đến đầu người nọ, người nọ đau đớn kêu lên một tiếng, là phụ nữ. Chân Ái sửng sốt, vừa quay đầu lại, thấy khuôn mặt trắng của Susie sáng trong hành lang đen kịt, hết sức kinh khủng. Phản ứng trong giây đầu tiên của cô là bất kể gặp phải tình huống nào, dù là bị chôn sống, đánh chết, cô cũng không thể dùng kim độc tố. Nếu như Susie chết ở đây thì Ngôn Tố tiêu đời.

Thời gian một giây này, Susie hồi phục lại, nhào đến xách Chân Ái lên trước, đấm một cú vào đầu cô. Chân Ái bị nện xuống đất lần nữa, hộc mấy

https://thuviensach.vn

ngụm máu tươi, đầu óc choáng váng. Susie xuất thân đặc vụ, đừng nói Chân Ái, dù mấy tên đàn ông ác ôn chuyên nghiệp cô ta cũng đánh hạ được.

Chân Ái chống đất, miệng đầy máu tanh: “Susie, cô…”

Susie thấy cô giãy giụa định bỏ chạy, giẫm một cú lên lưng cô, đè cô gục xuống đất: “Tao đã nhận ra mày từ lúc ở ngân hàng phố Maple rồi. Mày và bọn chúng là đồng bọn, mày và người câu lạc bộ Holy Gold là đồng bọn! Tao từng thấy mày ở đó, cả đời không quên được!”

Chân Ái bị giẫm dưới đất không thể cử động, vất vả lên tiếng: “Tôi chưa từng gặp cô, tôi cũng không hề đi…”

Susie sầm mặt, lòng bàn chân ra sức, giẫm Chân Ái đau đến mức rên lên một tiếng nằm gục dưới đất không nói được tiếng nào, trông chỉ còn hít thở được thôi. Giọng nói của cô ta vừa lạnh lùng vừa ác độc: “Mày không cần phủ nhận. Tại sao mày không chết sau vụ nổ ngân hàng phố Maple? Tại sao Miller (nhà văn) đến Silverland mày cũng không sao? Tao thấy được mày là gián điệp của đám người kia, thậm chí là chủ mưu! Mày và Amber giống nhau, đang chơi trò giết người. Cảm giác lúc này thú vị không?”

Hóa ra cô đặc vụ có hận thù với câu lạc bộ kia, nghi ngờ Chân Ái là người thuộc tầng quản lý câu lạc bộ, trút giận lên đầu cô, nhân tiện lại mang danh chính nghĩa dạy dỗ cô.

Chân Ái nằm nhoài trên mặt đất, lại cười: “Susie, là cô đang chơi. Cô giết những người đó, tôi không có.”

Giọng nói cô không che giấu được vẻ giễu cợt: “Có phải tên chủ mưu mà cô nói dạy cô giết người đúng không? Cô hận gã như vậy tại sao lại nghe lời gã giết người? Cô đã trở thành hung thủ giết người biến thái, muốn giết tôi cần gì phải tìm lý do chính đáng? Lúc giết chết cô bé học mẫu giáo kia cô an ủi mình thế nào? Lúc giết chết Miller bạn trai cô, cô lại an ủi mình ra sao?”

https://thuviensach.vn

Susie bị cô nói trúng chỗ đau, thân thể cứng đờ một giây. Chân Ái bắt được cơ hội, đột nhiên không biết sức mạnh bộc phát từ đâu, nhấc cô ta ra khỏi người, phản ứng cực nhanh nắm chiếc ghế sắt ở cánh cửa nện lên đầu cô ta!

Susie thoáng chốc rơi vào hành lang tối đen. Chân Ái dùng cả tay chân bò dậy bắt lấy nắm cửa chạy ra đóng lại, nhưng Susie phía sau lại nhào lên kéo cô ngã lần nữa, cầm cổ chân cô vặn mạnh một cái.

“Aaa!” Chân Ái kêu thảm thiết, đau đến gần như ngất đi, nhưng bản năng bắt lấy khe cửa muốn bò ra ngoài.

Tuy vậy, sức lực của Susie quả thật hơn cả đàn ông, quấn chặt cô kéo vào bóng tối. Chân Ái đau đớn chảy mồ hôi lạnh, cắn chặt răng, nắm lấy cửa muốn gắng sức, nhưng thân thể vẫn bị nuốt vào ao đầm đen tối từng chút một.

Ngoài trừ phòng thí nghiệm của Chân Ái, phòng làm việc bình thường bên ngoài và ngay cả vùng đất hoang trong khuôn viên năm kilomét đều được camera giám sát bao phủ. Tuy thân phận cô được giữ bí mật, không có người thật trông chừng nhưng có máy móc kiểm tra. Mà hoàn cảnh xung quanh và tầng hầm công xưởng thông thường là lớp ngụy trang tốt nhất, không thể nào có người ngoài tìm được lối đi nơi sâu nhất. Làm sao Susie nghênh ngang đi vào, còn không động đến còi báo động?

Cánh cửa nặng nề đóng lại lần nữa, Chân Ái trơ mắt nhìn ánh sáng từ từ nhỏ dần, đột nhiên chẳng còn gì cả, chỉ có một ý nghĩ: Phải chăng không còn được gặp lại S.A. nữa? Cô nắm một tia sáng nhỏ nhoi trong tay, cắn răng không chịu thả ra. Nhưng cuối cùng sức lực đã đến cực hạn, bị buộc buông tay, nhưng lại rơi vào một bàn tay nóng bỏng hơi ẩm ướt mồ hôi. Trong nháy mắt, ánh sáng chói mắt đột nhiên bị ngăn trở, tách ra một lỗ hổng lớn. Ánh sáng trắng lóa ùa tới như cánh cổng thiên đường. Một giây

https://thuviensach.vn

sau cô được kéo khỏi vũng bùn, bỗng tiến vào một lồng ngực cường tráng quen thuộc, được ôm siết gắt gao.

Không kịp nhìn nhau, Ngôn Tố ôm lấy Chân Ái nhanh chóng núp vào sau bàn điều khiển thí nghiệm, ngồi xuống, vẫn không quên cúi đầu vội vã hôn lên trán cô theo thói quen, rất mãnh liệt, tràn ngập niềm trấn an. Anh hít thở dồn dập, cơ thể nóng hổi, là chạy cật lực tới đây. Trong phút chốc Chân Ái an lòng.

Cùng lúc đó, một phát đạn bắn từ hành lang màu đen găm vào bức tường. Susie mang súng! Chân Ái lập tức tỉnh táo, hỏi Ngôn Tố: “Sao anh vào được?”

Ánh mắt anh sắc bén, lướt nhìn hoàn cảnh xung quanh: “Cửa mở toang hoang hết cả.”

Trong tích tắc, thân thể Chân Ái lạnh ngắt: “Anh không nên đến, có người gài bẫy anh.”

Ngôn Tố điềm tĩnh không sờn, vô cùng chú tâm nhìn bốn phía: “Nửa câu sau, anh biết. Nửa câu đầu, anh phản đối.”

Chuyện cho đến bây giờ, anh rất chắc chắn người thần bí sau lưng Susie là ai. Lúc nghe được trung tâm ngôi sao năm cánh ở núi Prince, cho dù Ngôn Tố biết hàm nghĩa tượng trưng của ốc anh vũ, cũng không thể khống chế mà lo lắng Chân Ái sẽ gặp nguy hiểm. Lái xe lao vụt đến đây, anh biết rõ đây là một cái bẫy, Chân Ái là mồi nhử.

Sau lúc khẩn trương và lo lắng ban đầu, Ngôn Tố biết, người nọ đang trông chừng Chân Ái, nhất định cô sẽ không chết, Susie không giết được cô. Nhưng Chân Ái sẽ rơi vào tay người khác, từ đó biết mất khỏi cuộc sống của anh. Ảo tưởng tính dục của đoạn phim kia vẫn còn trong đầu anh, anh không tài nào tưởng tượng được sau khi Chân Ái bị mang đi sẽ phải chịu

https://thuviensach.vn

thương tổn thế nào. Anh không tài nào nói rõ nguyên nhân vì sao mình lo lắng như thế, nhưng anh phải thấy được cô mới vững dạ an tâm.

Trên sàn nhà sạch sẽ, tiếng bước chân Susie dần dần đến gần: “Anh S.A., tôi không muốn giết anh. Để cô ta lại cho tôi, anh có thể an toàn rời khỏi.”

Chân Ái cũng muốn để Ngôn Tố đi, nhưng anh hoàn toàn không nghe lời Susie, chú tâm lướt nhìn xung quanh. Cánh cửa gần đây nhất cách hơn mười mét, đi thông ra phòng làm việc bên ngoài. Cuối cùng Chân Ái không lên tiếng, cô biết rõ, cho dù là người bình thường Ngôn Tố cũng không thể vứt bỏ làm như không thấy, huống chi là cô. Tên này chẳng quý trọng tính mạng gì cả! Theo bản năng cô nắm chặt tay anh.

Ngôn Tố kéo cô, núp người men theo bàn thí nghiệm rê qua bên kia, còn vô cùng lịch sự nói chuyện với Susie: “Có thể hỏi thử tại sao cô muốn giết cô ấy không?”

Susie vòng qua bàn thí nghiệm, không có ai, tiếp tục đi về phía trước: “Cô ta là người thuộc hàng quản lý cấp cao của câu lạc bộ, là đồng bọn của đám quỷ dữ kia. Đám quỷ dữ này xem mạng người như trò chơi, ban đầu phố Maple là như vậy. Anh S.A., tôi từng nghe nói anh là một người đàn ông đứng đắn.”

Nói đến đây, cô ta cười khẩy một tiếng: “À, đàn ông cuối cùng vẫn là đàn ông, vẫn sẽ bị đàn bà mê muội làm thần hồn điên đảo, nhất là ả đàn bà ban ngày có bề ngoài thiên thần, ban đêm có nội tâm ác quỷ.”

Chân Ái trì độn không lên tiếng, cô không biết tại sao Susie lại có ấn tượng về cô như vậy, nói chuyện càng lúc càng khó nghe. Ngược lại cô không có ý kiến gì, chẳng qua phải cùng Ngôn Tố nghe người ta mắng cô có phần lúng túng.

https://thuviensach.vn

“Trong mấy kiểu đàn bà đã chết kia, phù hợp với cô người yêu nhỏ bé của anh nhất là bề ngoài như con hầu gái, nội tâm như ả diễn viên. Quả nhiên đàn ông thích hai loại này nhất, người yêu bé nhỏ của anh là thiên thần và ác quỷ, phóng đãng lại không cần chịu trách nhiệm, nhu nhược lại mặc người giày xéo. Đàn ông có tốt hơn nữa cũng không tài nào chống đỡ được kiểu quyến rũ này đúng không?” Susie từ từ đi đến, cho rằng ít nhất Ngôn Tố cũng phải nổi giận.

Nhưng Ngôn Tố ngồi dưới bàn vẻ mặt thản nhiên, điềm tĩnh trả lời: “Anh Miller (nhà văn) là một người đàn ông không tồi.”

Chân Ái đưa mu bàn tay che kín miệng, mặt không biểu cảm nhưng thật ra lại muốn cười. Vẻ mặt Susie thay đổi, nếu cô ta không nghe ra ý châm chọc của Ngôn Tố thì ngốc quá rồi, và mấy lời vừa rồi cô ta đều đang nói về Miller và bản thân cô ta.

Khi hai quân giao chiến, điều đáng bực nhất chính là bạn đùng đùng đánh một hồi trống hào hùng, người ta bình tĩnh thong dong cầm một mũi tên lông vũ bắn hạ cờ chiến của bạn.

Susie đến gần khúc quanh bàn vuông, đến gần chỗ âm thanh của Ngôn Tố. Sau bàn đột nhiên hiện ra thứ gì đó, nhanh chóng chạy về phía một chiếc bàn khác, Susie nhắm súng bắn theo phản xạ. Hai tiếng súng vang lên, một bức tường thủy tinh chợt vỡ tan tành, ầm ầm vụn nát trên mặt đất. Thứ lăn ra chính là mấy cuộn giấy.

Ngôn Tố liếc nhìn, nhớ đến lời Ryan từng nói, bên kia tường thủy tinh là phòng chứa đồ. Trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, anh kéo Chân Ái chạy cật lực về phía ngược lại núp dưới một bàn thí nghiệm khác.

Susie đi đến, nhìn chiếc bàn họ núp cách cửa không đến năm mét, đoán ra tuyến đường họ chạy trốn, bật cười: “Anh đã không chịu đi, vậy thì đi chết đi!”

https://thuviensach.vn

Người nào đó giả như tranh cãi: “Trước khi tôi chết, có thể hỏi thăm tâm trạng lúc cô giết Miller không?”

Mặt Susie nhăn nhó. Tâm trạng gì? Tâm trạng đau khổ lại áy náy! Cô ta chỉ muốn hành hạ mấy con ả kia, nhưng giữa chừng Miller xuất hiện. Miller lương thiện chính trực như vậy, không thể nào chấp nhận hành vi của cô, cũng không thể làm lơ ngồi nhìn. Cô ta nghe boss câu lạc bộ đầu độ, trói Miller lên, Miller không phản kháng. Cô ta chỉ ngược đãi Miller chút ít, nhưng lại từ đó đạt được khoái cảm tột bực. Bây giờ suy nghĩ lại, có lẽ giống như người nọ nói, cô ta là kẻ cuồng ngược đãi bẩm sinh.

Cuối cùng, cô ta kết thúc tính mạng của Miller bằng một phát súng. Cô ta không đành lòng vứt Miller vào đống rác, dốc lòng rửa sạch anh ta đựng vào túi ngủ. Cô ta móc tim của Miller là vì cảm thấy sạch sẽ, định vẫn để lại, nhưng cô ta nghe nói người mất tim không thể lên thiên đường, vội vàng hoảng hốt đi trả lại cho anh ta.

Ngôn Tố thấy chiếc bóng Susie đứng im trên đất, hờ hững tiếp tục: “Nhưng Miller chẳng có gì sám hối, anh ta nói từng giết một bé trai, là cô từng mang thai. Nhưng bởi vì nguyên nhân tâm lý và sức khỏe của cô, anh ta bảo cô bỏ đứa bé ấy đi. Anh ta nói đứa bé bị giết chết, là không hy vọng cô đau khổ và tự trách.”

Ngón tay Susie nắm chặt súng, móng tay bóp đến trắng nhờn, cảm giác bị vạch trần từng chút một khiến cô ta đau đến độ không muốn sống: “Anh là ai?! Anh biết bao nhiêu?!”

Một bóng đen khổng lồ trượt ra khỏi bàn thí nghiệm, Susie bị chọc giận nổ súng bắn về phía cửa, nhưng lại bắn trúng một xe đẩy nhỏ. Trong chớp mắt này, Ngôn Tố và Chân Ái nhanh như chớp chạy về phía hốc thủy tinh Susie vừa bắn vỡ, biến mất tăm trong phòng chứa đồ.

Ban đầu họ đã không định chạy trốn từ cửa chính.

https://thuviensach.vn

Susie nhanh chóng đuổi theo, bên trong đèn đuốc sáng rõ, bày biện vô số hàng kệ chứa đồ. Không biết lưu trữ cái gì, trong không khí sặc mùi formaldehyd gây mũi. Ngôn Tố và Chân Ái vừa đi vào, đạn của Susie liền đuổi theo.

Phát súng thứ năm.

Chân Ái được Ngôn Tố ôm, chạy trốn trong đống giấy và vật bị bắn văng tứ tung. Cô có thể tự chạy, nhưng anh nhất quyết giữ vững tư thế hoàn toàn bao kín cô như vậy, trước khi đạn bắn vào cô, ít nhất có anh cản lại. Cô biết không lay chuyển được anh, dứt khoát thôi giãy giụa, ngoan ngoãn phối hợp. Cô phân tâm đếm số đạn, đợi đến bắn xong phát thứ chín, có lẽ có thể chế ngự Susie.

Susie đuổi theo bóng dáng lóe lên dưới ánh đèn, lại bắn một phát, hộp chứa đồ trên kệ rơi xuống, giấy bay tán loạn. Cô ta nghiến răng nghiến lợi lặp lại: “Anh là ai?! Anh biết bao nhiêu?!”

Ngôn Tố nhẹ nhàng cất tiếng, ung dung, lịch sự trả lời: “Tôi là S.A.Y.A.N, biết rất nhiều.”

Susie giận đến mức ói máu, tròng mắt xoay chuyển, cười gằn: “Anh S.A., không phải anh đang đếm số đạn của tôi chứ? Chờ tôi bắn hết đạn rồi trở ra à? Tôi cho anh biết, trong súng ngắn có chín viên, vẫn còn ba viên. Anh nói xem ngần này có đủ bắn chết anh không?”

“Không đủ.” Ngôn Tố thờ ơ nói “Nhưng cô mang theo băng đạn, đạn còn nhiều hơn.”

Chân Ái sửng sốt, Susie cố ý nhắc nhở Ngôn Tố đếm số đạn là muốn dụ dỗ anh đi ra sau khi cô ta bắn xong phát thứ chín à?

Susie bị nhìn thấu tâm tư, giận quá men theo âm thanh của anh nổ súng lần nữa. Đạn bắn trúng chiếc hộp bên cạnh Ngôn Tố, một đống đồ lăn

https://thuviensach.vn

xuống, không biết đụng phải thứ gì, băng chuyền trên mặt đất di chuyển.

Susie đi đến cuối kệ, nhìn thấy một bể lớn, ngâm đủ loại xương kỳ lạ. Mùi gây mũi, là foocmon.

Bên kia, Ngôn Tố nhặt lên một quả bóng sắt rỗng ruột, cùng Chân Ái rẽ đi. Susie quay lại không thấy họ, chỉ nghe tiếng Ngôn Tố loáng thoáng trong lối đi nhỏ giữa các kệ, hoàn toàn không tìm ra phương hướng cụ thể: "Lần đầu tiên lúc cô đi tìm tôi, nói cô dạy trẻ từng bị câu lạc bộ bắt được, bất ngờ chạy thoát trong một lần giải cứu. Chuyện này cô đã nói dối. Giải thích hợp lý nhất hẳn là cô mặc thường phục đi vào nội bộ Holy Gold, có lẽ cô dạy trẻ dưới sự giúp đỡ của cô được cứu ra ngoài." Ngôn Tố dừng lại một giây: "Nhưng thật bất hạnh là cô bị bắt."

Susie đứng im, không nói lời nào. Một hồi lâu, cô ta đanh mặt, lách cách thay băng đạn. Tiếng kim loại va chạm vang vọng trong căn phòng chứa đồ tĩnh lặng. Chân Ái nép sát vào ngực Ngôn Tố, không chớp mắt lấy một cái. Susie từng chịu những loại ngược đãi kia à? Cô ta nằm vùng, chỉ sợ lúc đó còn thê thảm hơn nữa kia ấy chứ?

Chân Ái chợt nhớ đến lúc đầu Lewis chất vấn Ngôn Tố, nói Susie là đặc vụ ưu tú như vậy có động cơ gì để bị thao túng giết người, Ngôn Tố nói: "Tôi có thể đoán được, nhưng tôi không thể nói."

Hóa ra là chuyện này ư?

Susie thay đạn xong, sau giây lát yên lặng như tờ, lại cười: "Thật thông minh. Biết không? Lúc còn bé nguyện vọng lớn nhất của tôi là làm cảnh sát, nhưng bây giờ, chuyện hối hận nhất đời tôi là làm cảnh sát."

Cô ta khẽ cười, mang theo căm hận và đau khổ khắc cốt ghi tâm: "Từ nhỏ đến lớn tôi đều là đứa bé ngoan trong nhà, học đại học tốt nhất, làm công việc tốt nhất, chưa từng làm chuyện xấu. Tôi từng là người kiêu ngạo và tự tôn biết bao, lại bị chúng xem như búp bê mà giày xéo. Làm đặc vụ,

https://thuviensach.vn

tôi từng được huấn luyện ngược đãi chuyên nghiệp, nhưng nơi đó đã phá hủy tất cả. Mỗi ngày mỗi đêm, đau khổ mãi mãi không ngừng, muốn chết cũng không xong!"

Giọng nói cô ta run rẩy, nghiến răng nghiến lợi: "Vì bảo vệ phụ nữ và trẻ em của quốc gia này, tôi đã dâng hiến tất cả! Nhưng lúc tôi tuyệt vọng bất lực nhất, chẳng có một ai bảo vệ tôi!"

"Không đúng." Cô ta lại cười như kẻ điên: "Những kẻ hành hạ tôi kia chính là tinh anh quốc gia này, có thể tôi còn từng bảo vệ chúng nữa kìa! Các người nói có buồn cười không?"

Cô ta cười ra nước mắt, thoáng qua rồi biến mất. Đáng cười thật mà! Tại nơi vĩnh viễn không thấy mặt trời đó, không ai đến cứu cô cả. Cô từng thề, nếu như ai cứu cô ra, từ nay cô sẽ đi theo. Nhưng người để cô đi chính là boss, người đàn ông trầm lặng đeo mặt nạ màu đen, chẳng bao giờ chạm vào cô mà chỉ ở bên thưởng thức.

Cô trở lại cuộc sống bình thường, nhưng tất cả đều long trời lở đất. Gần gũi, vuốt ve, hôn hít, tình dục, tất cả đều là bóng ma của cô. Thân thể của cô, tinh thần của cô, niềm tin của cô chịu đầy tàn phá. Trái tim hoàn toàn lạnh lẽo, lạnh đến mức Miller dùng thời gian mấy năm bảo vệ cô, che chở cô, yêu thương cô vẫn không ấm lại được.

Có lẽ cô vẫn yêu Miller, nhưng hận Miller không thể cứu được cô. Mà người cô nghĩ đến nhiều nhất lại là một người đàn ông khác. Vô số lần, gã khom người kề sát bên tai cô, giọng nói êm dịu lại mê hoặc: "Susie, đau thì kêu lên đi."

Những ngày tháng không thấy mặt trời kia, chỉ có một người đàn ông như vậy nói chuyện cùng cô, nhìn cô rơi lệ. Cô nghi ngờ có phải mình bị mắc chứng Stockholm* rồi không.

https://thuviensach.vn

*Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Chân Ái nghe lời Susie nói, có thể tưởng tượng ra địa ngục cô ta trải qua. Có lẽ cô không tài nào hiểu sự việc kia, nên cô vẫn luôn im lặng không dằn nổi mà cất tiếng: “Susie, có một điểm tôi rất lấy làm lạ. Cô bị ngược đãi vô nhân đạo, nhưng vì sao cô không đi trả thù người đàn ông làm hại cô mà lại trút đau khổ đồng dạng lên những người phụ nữ vô tội? Càng khiến tôi không tài nào hiểu chính là cô và người làm hại cô ban đầu cuối cùng lại trở thành đồng bọn đúng không? Bởi vì điểm này, tuy tôi thương cảm cho cô nhưng không thể nào hiểu cô.”

Susie bị Chân Ái đâm phải chỗ đau lần nữa, bộc phát gào to: “Chưa từng trải qua nỗi đau đớn của tôi thì cô không có tư cách dạy tôi phải làm thế nào, cũng không có tư cách nói những lời này.”

Có thể Chân Ái có tư cách, nhưng cô chẳng có lòng tranh cãi với cô ta. Dù sao, trải nghiệm của Susie không thể tưởng tượng được.

Trong thời gian nói chuyện, Susie không quên đến gần con mồi. Mà trong khoảng thời gian cô ta nói, Ngôn Tố không hề rảnh rỗi, anh tìm được một cây gỗ dẹp và cốc chia độ, đảo ngược chiếc cốc tạo thành giá đỡ, đặt quả bóng sắt rỗng ruột lên. Xếp đặt xong nháy mắt ra hiệu với Chân Ái. Chân Ái ngầm hiểu, ẩn núp đi đến phía bên cạnh Susie, kích thích cô ta: “Susie, tôi đoán, cô đã nảy sinh tình cảm phức tạp với kẻ khống chế cô rồi.”

Susie nổi giận, lần này nghe thấy tiếng Chân Ái gần trong gang tấc, lập tức quay sang nhắm súng vào ngay cô. Trong nháy mắt, Chân Ái tránh ra, Ngôn Tố đứng ở góc vuông, nhắm trúng tay của Susie, vung gậy đánh golf một phát.

https://thuviensach.vn

Khóe mắt Susie phát hiện có điều không ổn, không kịp quay người quả bóng sắt rỗng ruột đã bay đến, chính xác đập vào cổ tay cô ta. Sức mạnh khổng lồ khiến Susie kêu lên một tiếng đau đớn, khẩu súng ngắn rơi xuống đất.

Chân Ái lập tức nhào đến giành lấy khẩu súng, Susie quỵ người muốn lần mò khẩu súng ở chân, họng súng tối như mực đã chĩa vào trán cô ta. Chân Ái lẳng lặng nhìn cô ta: "Đưa tay lên, đừng nhúc nhích."

Susie hung tợn trừng mắt nhìn lại Chân Ái, nhưng làm theo. Chân Ái cúi đầu tháo súng dưới chân cô ta, Susie canh đúng thời cơ, giơ tay lên định vặn Chân Ái, không ngờ Chân Ái đã sớm dự liệu được ý đồ của cô ta, nhanh chóng rút súng trên chân cô ta, tay kia chĩa súng vào hông cô ta, bóp cò.

"Đoàng" một tiếng, toàn thân Susie cứng đờ, vẻ mặt trắng bệch. Nhưng không cảm thấy đau, cúi đầu nhìn, không hề bị thương. Đạn bắn xuyên qua áo khoác của cô ta.

Chân Ái đang cảnh cáo cô ta: "Tôi nói đừng nhúc nhích."

Bấy giờ Susie mới biết Chân Ái không yếu đuối như cô ta đã tưởng tượng. Vẻ mặt cô ta trở nên khó coi, nhìn Chân Ái như nhìn kẻ thù, hận không thể ăn tươi Chân Ái.

Chân Ái lần lượt tháo những trang bị khác trên người cô ta, đứng lên, bảo cô ta đứng dậy. Susie không cam lòng liếc nhìn Ngôn Tố phía sau Chân Ái, lại có tâm tư khen ngợi: "Anh S.A., kỹ thuật đánh bóng khá lắm."

Ngôn Tố không để ý.

Cô ta cười khẩy một tiếng: "Anh S.A., tôi từng gặp cô bạn gái nhỏ của anh ở câu lạc bộ Holy Gold, cô ta chẳng hề tốt đẹp như anh nghĩ đâu."

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố thản nhiên nhìn cô ta: “Yên tâm, tôi hiểu cô ấy hơn cô.”

Chân Ái hờ hững chẳng có bất kỳ biểu cảm nào. Susie nghẹn họng, thấy hai người họ tin tưởng nhau như vậy, vẻ mặt phức tạp, không hoàn toàn là hận thù.

Ngôn Tố không chịu chạm vào Susie, Chân Ái cũng không muốn đụng chạm vào thân thể của cô ta. Thế là Susie dưới họng súng của Chân Ái, ngoan ngoãn quay người đi phía trước. Chưa được vài bước, đầu không quay lại, nhưng tay đưa ra phía sau. Trong tay áo của cô ta còn có một khẩu súng bỏ túi!

Ngôn Tố chưa từng lơi lỏng, phản ứng cực nhanh ôm lấy Chân Ái tránh vào hành lang bên cạnh. Chân Ái lập tức nổ súng về phía Susie, đạn bắn vào đồ trên kệ bay loạn xạ.

Súng bỏ túi chỉ có một viên đạn, Susie chớp lấy thời cơ lập tức bỏ chạy. Không ngờ cô ta không thấy rõ đường, giẫm chân lên băng chuyền kim loại chuyển động cực nhanh, quấn vào khóa sắt cố định trên băng, người bị kéo ngã trên băng chuyền nhanh chóng bị kéo đi. Cuối băng kim loại là bể foocmon nồng độ cao.

Ngôn Tố nhanh chóng tìm được nguồn điện băng chuyền, nhưng chốt mở đã bị lỏng, không tài nào ngắt nguồn điện được. Chân Ái đuổi theo Susie, thấy tình hình như vậy, phản ứng đầu tiên của Chân Ái là nhào đến kéo tay Susie, muốn kéo cô ta lại. Nhưng băng chuyền như cảm ứng được gì đó, đột nhiên gia tăng tốc độ, kéo mạnh Susie và Chân Ái về phía bể.

Băng chuyền kim loại hoàn toàn mất khống chế. Ngôn Tố vừa quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng này lập tức phi thân ôm lấy bả vai Chân Ái, dùng cổ chân móc vào kệ bên cạnh. Băng chuyền di chuyển vài centimet, kéo ba người thành một đường thẳng, căng ra từng tấc từng tấc rồi dừng lại.

https://thuviensach.vn

Từng giây lại từng giây, sức mạnh cơ khí khổng lồ trên băng chuyền nhanh chóng dồn vào ba người. Chân Susie quấn trên băng chuyền, mã lực động cơ kéo chân cô ta, như phải chịu cực hình phanh thây, muốn xé rách cô ta chết tươi. Nhưng dù cô ta nỗ lực thế nào cũng không thể thoát khỏi băng chuyền.

Hai tay Chân Ái kéo chặt tay Susie, cánh tay hai người bắt lấy nhau đến mức trắng đỏ, rách da. Về phần Ngôn Tố, anh chỉ dựa vào mắt cá chân móc lấy kệ, chống lại sức mạnh động cơ cả băng chuyền. Sức máy ngay cả cổ tay cũng khó chống chịu huống chi là mắt cá chân. Không đến mười giây, trán anh đã đổ mồ hôi lấm tấm. Tất cả sức kéo đều tập trung áp bức trên người anh, xé toạc cổ chân anh, cơn đau như nghiền xương xé da không tài nào chịu nổi. Cằm anh nghiến lại căng chặt, nhưng anh vẫn không có nửa phần lơi lỏng.

Vài giây sau, chân Susie bị kéo trật khớp, đau đến chết đi sống lại. Cô ta thấy vẻ mặt Chân Ái tái nhợt, móng tay đều găm vào thịt vẫn không chịu buông tay, không tin nổi: “Tại sao phải cứu tôi?”

Chân Ái dốc hết sức nắm chặt, đau đến mức không còn sức để ý đến cô ta. Nhưng đau lòng vì Ngôn Tố nên không khỏi vừa tức vừa hận: “Tôi không muốn cứu cô, tôi muốn giao cô cho cảnh sát. Còn sống!”

Susie sững sờ một giây, khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười quái gở. Sức máy nhanh chóng dồn lại, Ngôn Tố cau mày nghiến răng, mặt mũi trắng bệch nhưng vẫn cố chống đỡ với nghị lực kinh người, hai tay ôm lấy Chân Ái, cổ chân không hề lơi lỏng. Ngay cả đặc vụ Susie cũng kinh ngạc bởi sức chịu đựng của anh, anh không hề chùng chân, nhưng cả chiếc kệ đã lỏng lẻo, lay động một giây rồi nghiên gđi, toàn bộ xiêu vẹo đổ xuống.

Trong nháy mắt, hàng chục chiếc kệ chứa đồ mắc vào nhau sụp đổ ầm ầm như động đất, không khác gì quân bài domino. Hộp, giấy, dụng cụ dậy

https://thuviensach.vn

tiếng ồn ã. Cả thế giới sụp đổ, không gian quay cuồng. Ba người đột nhiên mất nơi bấu víu, nhanh chóng trượt về bể foocmon.

Đồ vật hỗn tạp nện đến từ bốn phương tám hướng, Ngôn Tố trở mình bảo vệ Chân Ái trong lòng, dùng lưng mình chặn lại đồ vật linh tinh trên mặt đất. Bốn phía đã không còn bất kỳ nơi nào để dựa vào, Ngôn Tố nhìn Chân Ái vẻ mặt đau đớn, ra lệnh: “Ái, buông tay!”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7.4

“Không!” Chân Ái đột nhiên khóc nức nở, giọng nói chan chứa nỗi thê lương và không cam tâm: “Cô ta chết thì anh làm sao đây? Họ đã nghi ngờ anh rồi. Em muốn giao cô ta cho cảnh sát.”

Ngôn Tố sửng sốt, trái tim đau đớn. Susie bị kéo nhanh chóng về phía sau, toàn bộ đồ vật rơi rải rác nện vào người cô ta, suýt đâm cô ta thành con nhím. Dường như cô ta đã không đau nữa, nhìn hai người trượt nhanh cùng mình, bỗng nở nụ cười lạnh lẽo: “Ốc anh vũ.”

“Gì cơ?”

“Tôi bị anh ta cài bẫy, anh ta đã sớm muốn giết rôi, anh ta chưa từng đoái hoài đến tôi.” Susie cười bị thương, lẩm bẩm: “Tôi đã quên niềm kiêu ngạo của mình. Hà, tại sao tôi là phụ nữ chứ? Tại sao trên đời này lại có nhiều cách ức hiếp phụ nữ, lăng nhục phụ nữ, tàn phá phụ nữ như vậy chứ? Thật đáng buồn, tôi cũng biến thành người như vậy. Xin lỗi, thật sự, xin thứ lỗi.”

Băng chuyền kim loại kéo ba người nối liền, nhanh chóng chạy về phía bể foocmon. Ngôn Tố không khuyên Chân Ái nữa, mà ôm cô cùng nhau trượt đến. Anh biết, chỉ cần anh không buông tay thì Chân Ái nhất định sẽ buông tay. Quả nhiên trong khoảnh khắc Susie bị kéo đến bể, Chân Ái đột nhiên hoàn hồn, nhận ra anh sẽ bị kéo xuống cùng cô nên cô nên lập tức

https://thuviensach.vn

buông tay. Susie bị sức máy kéo vào bể foocmon nồng độ cao, trong phút chốc đã cuộn vào đáy bể sâu ba mét, băng chuyền mắc kẹt dừng lại.

Dưới tác dụng của quán tính khổng lồ, Chân Ái cấp tốc trượt đến bể, rơi xuống dưới. Trong khoảnh khắc mặt sắp đụng phải mặt bể, cô được Ngôn Tố kéo lại. Mùi formaldehyd hăng nồng khiến cô nôn mửa, mắt bị hơi độc bốc lên từ mặt bể kích thích, đau nói khó chịu. Cô hé miệng, trơ mắt nhìn đáy bể, chất lỏng đậm đặc tràn vào tai mũi họng Susie, thân thể cô ta như trang giấy trong gió, co giật điên cuồng.

Chân Ái ngơ ngác bất động. Đáy bể có vẻ cạn như vậy, tựa như hai người chỉ cách nhau một lớp kính, đưa tay là có thể chạm phải. Ngôn Tố ôm cô đứng dậy, cô bỗng như thức tỉnh, nhào đến muốn vớt Susie lên.

“Ái!”

Ngôn Tố ra sức kéo cô vào lòng ôm sít sao. Nếu như bể chỉ có một mét còn có thể nhảy xuống nâng đầu Susie lên, nhưng nước quá sâu, nồng độ chất độc hoá học quá cao, không đến vài giây thì người đã chết.

“Không còn kịp nữa rồi.” Tiếng nói chưa dứt, Susie ở đáy bể đã lặng thinh bất động.

Chân Ái được anh ôm trong lòng, không nói tiếng nào. Ban đầu chẳng qua ra sức cố chấp phản kháng, như đứa trẻ không vâng lời muốn giẫy khỏi anh. Dần dần ấm ức lẩm bẩm, sau đó lại nhẹ nhàng khóc thút thít, một lát nữa rốt cuộc không thể khống chế khóc lớn lên:

“Cô ta chết rồi thì anh làm sao đâu? S.A., anh làm sao bây giờ?”

“Không sao, anh không sao.”

Anh vuốt đầu cô, càng không ngừng dỗ dành. Nhưng ánh mắt dần dần nhìn vào bể foocmon. Mọi vật linh tinh đâm trên lưng Susie rơi xuống đáy

https://thuviensach.vn

bể, phía sau cô ta, dòng máu lan toả trong chất lỏng vẫn đục như thể đoá hoa. Hai tay dạng ra, đáy bể màu trắng có hai đường giao thoa màu đen, như treo trên thập tự giá.

Trước khi rơi xuống bể, cô ta đã sám hối. Nghi thức cột lên thập tự giá rồi sám hối trong đoạn phim ngược đãi kia vẫn còn tiếp tục. Trước ngực áo Susie vẽ hai đầu lâu màu trắng, bốn mắt u ám nhìn chằm chằm Ngôn Tố.

Người thứ sáu đã chết, chỉ còn lại một người cuối cùng. Cô khóc hu hu trong lồng ngực anh, bả vai run rẩy. Anh ôm chặt cô, cúi đầu, vùi sâu vào mái tóc cô.

Không lâu sau, toàn bộ cảnh sát đã kéo đến. Không phải là cảnh sát địa phương mà là FBI. Ngôn Tố sớm đoán được mình bị họ giám thị, chẳng hề kinh ngạc với tốc độ của họ. Chân Ái lập tức ngừng khóc, lặng lẽ quệt vào áo anh, cùng anh đứng dậy.

Lewis nhìn thấy Ngôn Tố, ánh mắt sắc bén nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, câu nói đầu tiên là: “S.A., hiện tại đối tượng tình nghi lớn nhất đã chết. Mà hiện trường chỉ có cậu và học trò của cậu.”

Bởi vì Ngôn Tố và Chân Ái bị tình nghi có liên quan nghiêm trọng, nhóm Nell theo quy tắc không đến gần nói chuyện với anh. Nhưng Lopez gọi bác sĩ đến kiểm tra và sử lý vết thương cho họ. Nhân viên pháp chứng nhanh chóng triển khai công việc, kiểm tra băng chuyền, súng ngắn của Susie và mọi địa điểm.

Chân Ái quấn chăn, để bác sĩ xử lý vết thương. Ngôn Tố cũng vậy, mới vừa rồi anh che chắn cho Chân Ái, cản vài vật linh tinh bên cạnh băng chuyền nên trên lưng có rất nhiều vết thương. Tuy không nặng, nhưng thấy nhiều vết thương ngắn dài không đồng nhất như vậy, Chân Ái rất đau lòng.

Ngôn Tố cảm nhận được ánh mắt của cô, ngoài đầu mỉm cười: “Nghe nói vết sẹo sẽ khiến đàn ông càng nam tính hơn.” Cuối cùng còn nói thêm

https://thuviensach.vn

một câu: “Ái, anh rất kiêu ngạo.”

Để an ủi cô, anh lại nói câu anh chưa bao giờ nói, cũng chưa bao giờ cho là hợp lý.

“Nam tính gì chứ? Không có logic.” Chân Ái dấu môi, đi đến gần: “Em ngửi thử, sao không ngửi thấy nhỉ?”

Ngôn Tố cúi đầu nhìn cô, cười không nói lời nào. Thật ra anh biết bề ngoài cô nhẹ nhõm nhưng trong lòng anh lại không ngừng lo lắng cho cô.

Redd đi đến, chờ nhân viên y tế xung quanh Ngôn Tố tải đi mới khẻ hỏi: “S.A., đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tự vệ chính đáng và chuyện ngoài ý muốn.”

“Có thể miêu tả cho tôi biết không?”

Ngôn Tố im lặng nửa giây, lắc đầu: “Không thể.”

“Tình hình bây giờ rất bất lợi cho cậu.”

“Tôi biết. Nhưng tôi không có điều gì muốn nói.”

Redd không hỏi nữa, chỉ bảo anh chú ý nghỉ ngơi. Ở hiện trường không đến hai giờ, kết quả đối chiếu vân tay đã có. Bóng sắt rỗng ruột, chốt mở băng chuyền… toàn bộ chỉ có vân tay của Ngôn Tố, bao gồm súng Chân Ái đã từng cầm.

Chân Ái vừa nghe đã nói theo phản xạ: “Không thể nào, khẩu súng kia tôi…”

“Luật sư còn chưa đến.” Ngôn Tố cúi đầu nhìn cô, dịu dàng ngắt lời: “Bây giờ nói chuyện sẽ bất lợi cho em.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt dần dần bao phủ bằng ánh nước. Nhất định là lúc đó cô không chú ý anh đã lau đi vân tay trên súng, không thể tránh khỏi cũng lau đi vân tay của Susie. Không có vân tay, chỉ để lại của chính anh. Thay vì để cô bị tình nghi, anh cho rằng anh bị tình nghi tốt hơn sao?

Ngôn Tố thấy cô muốn khóc, cong môi, vuốt nhẹ lớp băng vải trên người cô: "Thật không kiên cường, đau đến thế ư?"

Chân Ái không cảm thấy buồn cười, mắt nhìn thẳng vào anh, thoáng gật đầu: "Có, rất đau."

Nụ cười mỉm trên mặt Ngôn Tố đông cứng, ánh mắt sâu thẳm, ôm đầu cô vào lòng, khẽ an ủi: "Không sao. Họ muốn định tội anh, kiểm tra đường đạn và phản ứng súng đều không qua được."

Lewis đi đến trước mặt Ngôn Tố: "S.A.YAN, chúng tôi có đầy đủ chứng cứ tình nghi anh là nghi phạm nghiêm trọng trong vụ án sát hại Susie, hãy phối hợp với chúng tôi trở về Sở Cảnh sát một chuyến. Bắt đầu từ bây giờ, anh có quyền giữ im lặng, tất cả những gì anh nói với cảnh sát đều có thể được sử dụng để làm bằng chứng chống lại anh trước toà…"

Chân Ái nghe vậy, trái tim lạnh đi từng chút. Ngôn Tố nắm tay cô, tỏ vẻ không việc gì.

Lewis nhanh chóng nói xong cảnh báo Miranda1 trưng cầu: "Xin hỏi, anh có bằng lòng trả lời câu hỏi của chúng tôi trong tình huống không có luật sư ở đây không?"

1 Cảnh báo Miranda hay được gọi là quyền Miranda, được cảnh sát thông báo cho nghi phạm hình sự ngay khi bị bắt giữ và trước khi bị thẩm vấn để đảm bảo mọi lời khai của nghi có thể trở thành chứng cứ trong tố tụng hình sự. Nếu cảnh sát không thông bao, nghi phạm có thể bác bỏ lời khai của mình.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố bình tĩnh nghe xong, lắc đầu: “Tôi chọn quyền im lặng cho mọi hàng vi của tôi.”

Lewis: “OK, trước khi luật sư đến chúng tôi sẽ không hỏi anh bất cứ vấn đề nào.”

Thấy cảnh sát định đến mời Ngôn Tô, Chân Ái ôm chặt cánh tay anh theo bản năng, cúi đầu không nói lời nào, cũng không buông tay.

Lewis nheo mắt hỏi: “Thưa cô, cô là nhân chứng quan trọng nhất, nếu như cô bằng lòng cùng chúng tôi trở về làm chứng…”

“Có thể.” Chân Ái lập tức gật đầu. Ngôn Tố cầm tay cô đi ra ngoài.

Ngồi trên xe cảnh sát, tâm trạng Chân Ái rất sa sút nhưng Ngôn Tố trước sau vẫn điềm tĩnh, ôm cô trấn an. Thời điểm nào đó, anh nhìn mùa hè tươi đẹp bên ngoài cửa sổ, đột nhiên cứ thế cười.

Chân Ái tựa vào lòng ngực anh, ngẩng đầu nhìn: “Sao thế?”

Ngôn Tố: “Em càng quý giá hơn rồi.”

Tuy anh nghiêm ngặt với bản thân, cho rằng bản thân chịu đựng đau khổ không phải là lý do làm hại người khác, nhưng không bao giờ dùng tiêu chuẩn đạo đức của mình đi yêu cầu người khác. Vì vậy, anh cho rằng Susie biến chất có thể tha thứ, cũng thương hại tiếc nuối thay cô ta. Anh tuân thủ nguyên tắc nghiêm ngặt của mình, nhưng không phê phán ý nghĩ của người khác, cũng không có ý cưỡng cầu và thuyết phục. Chính bởi vì thế, tìm được một người chung chí hướng mới quý giá vô cùng.

Chuyện hôm nay khiến anh lần nữa phát hiện điểm giống nhau giữa hai người họ. Chân Ái cũng như anh, cô không chỉ cho rằng như thế mà còn hàng động thực tế trong lúc lơ đãng. Mỗi ngày trôi qua, cô thật sự đều làm cho anh nhìn với cặp mắt khác xưa.

https://thuviensach.vn

Chân Ái nghe không hiểu, cau mày nhìn anh. Ngôn Tố không giải thích, nhoẻn khoé môi, nói: “Đừng lo, buổi tối chúng ta vẫn có thể cùng nhau ăn tối.”

Buổi đêm trăm triệu năm khó gặp, nào có thể bỏ qua.

Dưới trời xanh, bãi cỏ nhấp nhô kéo dài. Người đang ông thân hình cao lớn đội mũ, mặc bộ đồ thể thao màu trắng, trông phấn chấn mạnh mẽ. Hai tay anh ta nắm chiếc gậy chơi golf, vung gậy theo tiêu chuẩn, quả bóng nhỏ màu trắng bay đi xa.

Amber tay bưng khăn bông đứng cạnh anh, len lén quan sát. Nghe nói anh ta và ngài A giống như như đúc. Giờ phút này ả chỉ nhìn thấy anh ta đeo kính đen, đường cong mũi và cằm đều rất đẹp. Ả không nhìn ra được là thật hay giả. Nghe nói họ rất giỏi giả trang. Amber hy vọng được vào trong tổ chức, không hy vọng không nơi dựa dẫm giống như Susie, nhưng ả rất nghi ngờ, ngài B đã đồng ý sẽ bảo đảm an toàn cho Susie.

Anh ta quay đầu lại, đeo kính đen không thấy rõ mắt, nhưng lại ẩn hiện hơi lạnh. Toàn thân Amber lạnh ngắt, run lên. Ánh mắt anh ta nhìn vào tay cô ả, cau mày. Thera đứng ở một bên bưng khăn bông lên: “Thưa ngài.”

Anh ta cầm lên lau sơ mồ hôi trên trán. Amber lúng túng cuối đầu, cô ả tay trần cầm khăn bông, anh ta ghét bỏ ả.

Giọng anh ta lạnh nhạt: “Lời hứa của đàn ông không đáng tin, nhất là trong mắt người đàn ông này không có cô.”

Amber hơi giật mình, phát hiện anh ta đang trả lời suy nghĩ trong nội tâm ả, ả không dám nói tiếp.

Thera: “Thưa ngài, cảnh sát Miller điều tra Holy Gold là nhà văn trong lâu đầu, tất cả tay trong liên lạc với anh ta đều đã chết. Chúng ta chỉ tổn thất Susie.”

https://thuviensach.vn

“Ả vốn đáng chết.” Anh ta cầm khăn bông, tỉ mỉ lau từng ngón tay một: “Ả làm Little C bị thương, tôi rất đau lòng.”

Sườn mặt anh ta lạnh tanh, nhưng lời nói lại dịu dàng khác thường, thở dài: “Thật muốn kéo thi thể ả ra nghiền thành thịt băm.”

Amber thầm sởn gai ốc, nhớ đên Chân Ái, vừa oán vừa hận nhưng không dám nói gì.

Anh ta quay đầu lại, đeo kính tối đen, nhìn Amber đến sởn gai ốc. Ả nhớ Susie nói, anh ta có một đôi mắt đẹp như lưu ly, nhưng không dịu dàng với bất cứ người phụ nữ nào.

“Cô vẫn muốn giết cô ấy à?” Anh ta nhướng mày, khoé miệng nở nụ cười quái gỡ: “Amber, tôi ghét phụ nữ không biết tốt xấu, không nhận thức rõ bản thân. Nhất là phụ nữ không vân lời.”

Đầu óc Amber ngu muội, nhẫn nhịn cơn tức phản bác: “Cô C vân lời anh sao?”

“Dĩ nhiên không nghe.” Anh ta không vì vậy mà tức giận , người lại bình tĩnh nói: “Nhưng tôi thích chơi tiêu chuẩn song song.”

B quay người đi lên hành lang, nhìn thấy cánh cổng dày, dừng lại một giây, đột nhiên độc thoại: “Nên dừng băng chuyền lại cứu Susie ra.”

Amber cho rằng anh ta đổi ý, nhưng Thera vừa nghe đã hiểu, nhớ đến Susie nắm cánh cửa dập thật mạnh vào người Chân Ái.

Anh ta vô cùng tiếc nuối than thở, “Nên trói ả vào khe cửa, dập ả đến chết.”

Mọi người đều biết, FBI và CIA vô cùng lục đục, thậm chí còn gài người nằm vùng lẫn nhau. Làm việc lớn, cả hai bên đều có phương pháp

https://thuviensach.vn

chủ trương riêng, mỗi bên mỗi ý gà bay chó sủa. Bởi vì hai phe đối nghịch mâu thuẫn, nguy cơ mang đến cho tính mạng nguyên chủ và an toàn quốc gia không còn nằm ở số ít nữa. Khi làm việc, FBI cho rằng đặc vụ CIA mắt ở trên đầu, tự xưng là phần tử tri thức không coi ai ra gì; CIA cho rằng đặc vụ FBI thích chõ mõm vào chuyện người khác, cảnh sát bá quyền điển hình. Nhất là vào thời khắc này.

Chân Ái đứng ở ngã rẽ hành lang, nhìn hai nhóm người tranh chấp bên kia cửa kính, cúi đầu tiếp tục rót cafe. Khi nãy cô đồng ý phối hợp điều tra là vì muốn trở về Sở Cảnh sát cùng với Ngôn Tố. Về phòng thí nghiệm, cô không cần nói, CIA sẽ can thiệp ngăn cả FBI điều tra. Về Susie, vật chứng ở hiện trường bị thay đổi, cô còn chưa nghĩ ra nói thế nào.

Mới đến Sở Cảnh sát, vừa xuống xe đã nhìn thấy Spencer Vanderbilt và cả đoàn luật sư đi theo sau. Họ nhắc nhở Ngôn Tố: “Đừng nói bất cứ điều gì với cảnh sát.”

Trước lời nhắc nhở dư thừa, Ngôn Tố không hề thờ ơ như bình thường mà khẽ gật đầu.

Chân Ái nói: “Các anh có thể nộp tiền bảo lãnh anh ấy không?”

“Nộp tiền bảo lãnh?” Mắt luật sư loé lên tia sáng sắc sảo: “Đừng bị cảnh sát doạ, họ không có lệnh bắt. S,A. không hề bị bắt, cảnh sát không có chứng cứ, anh ấy có thể đi bất cứ đâu vào bất cứ lúc nào.”

Chân Ái sửng sốt, cô nhất thời sốt ruột lại không để ý đến thời điểm này. Thảo nào Ngôn Tố bảo hôm nay sẽ không nhỡ bữa tối.

Lúc ấy Lewis nghe thất, vẻ mặt sa sầm: “Chúng tôi sẽ mau chóng xin lệnh cấm. Cậu Ngôn, khoảng thời gian này tốt nhất cậu đừng rời khỏi nước.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố giả vờ tranh cãi: “Vậy tôi nhất định phải chuồn trước khi lệnh cấm ban hành.”

Lewis đen mặt. Sau đó hỏi Chân Ái, cô cũng chơi xấu: “Tôi muốn giữa im lặng.”

Lewis suýt tức chết. Ông ta cố gắng dùng đủ cách cạy miệng Chân Ái, nhưng CIA đứng về phía cô. Ông ta quả thật không biết đụng phải ôn thần gì. Sau đó hai nhóm người tranh cãi đến bây giờ.

Chân Ái bưng cafe ngồi cạnh Ngôn Tố.

“Không ngờ anh trai anh sẽ đến. Em nghĩ ít nhất anh sẽ phối hợp điều tra trước, để họ lấy lời khai.”

Ngôn Tố thờ ơ liếc nhìn đồng hô đeo tay: “Sẽ thôi, nhưng không phải hiện tại.”

Anh có chuyện rất quan trọng tạm thời không có thời gian phối hợp. Susie đã chết, cho dù nói thẳng chuyện xảy ra cũng không bắt được người sau màn. Mà chưa chắc họ đã tin tưởng lời anh nói. Đã bị nghi ngờ, phối hợp hay không phối hợp, điều khác nhau duy nhất là mức độ nghi ngờ thôi. Ngôn Tố chẳng hề để ý.

Cuối cùng CIA và FBI đã đi đến được thống nhất, lúc bước ra vẻ mặt mọi người đều không mấy vui vẻ. Spencer gọi Ngôn Tố qua một bên nói chuyện. Chân Ái thấy vẻ Annie mặc thường phục, xuất hiện với thân phận chị dâu của Ngôn Tố chứ không lấy tư cách công việc giải quyết với cảnh sát.

Annie đi đến ngồi cách Chân Ái một chiếc ghế, ra vẻ như không quen. Cô ta nhìn xuống đất, tiếng nói rất khẽ: “Trong tay Susie có quá nhiều tư liệu mới tạo nên cục diện này. Nhưng tại sao Owen mất liên lạc với cô?”

https://thuviensach.vn

Chân Ái lắc đầu.

“Susie từng chuyển thông tin ra ngoài, thân phận của cô bại lộ. Đây là lý do tại sao cô đi đến đâu người của tổ chức có thể đuổi theo đến đấy.”

Chân Ái không lên tiếng.

“Trong CIA, chỉ có lác đác vài người biết thân phận của cô, gần đây chúng tôi điều tra những người này, kết quả không có vấn đề. Nhưng theo dấy vết điều tra cho thấy, Susie còn có đồng bọn, chúng tôi nghi ngờ ở FBI. Vì vậy tạm thời chúng tôi không có cách nào khống chế. Vì an toàn của cô, tôi đề nghị cô thay đổi thân phận lần nữa.” Annie nói: “Hoàn toàn cắt đứt liên lạc với tất cả người cô biết, bao gồm cả tôi.”

Chân Ái thầm kinh sợ, nắm chặt chiếc cốc, móng tay trắng bệch. Cô không nói tiếng nào, nhưng ngôn ngữ thân thể nói rõ vô cùng: Không muốn!

Annie “Thứ cho tôi nói thẳng, cô không có lựa chọn.”

“Không!” Tâm trạng Chân Ái kích động.

Trong trí nhớ Annie, từ trước đến nay Chân Ái luôn phục tùng từng mệnh lệnh, chưa bao giờ ương ngạnh như vậy. Cô ta thoáng sững sờ quay đầu nhìn về phía khác. Ngôn Tố và Spencer dong dỏng cao ngang nhau, đang khẽ nói chuyện. Chân Ái không nghe Annie nói, ngẩng đầu nhìn sang theo ánh mắt cô ta. Ngôn Tố của cô vẫn bỏ hai tay vào túi như thói quen, gương mặt bình tĩnh lại an nhàn, trên áo sơ mi trứng còn vương vết máu nhạt màu, nhưng nhìn vẫn sạch sẽ như vậy.

Hai người phụ nữ nhìn hai người đàn ông mình yêu, hoặc dịu dàng, hoặc tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

“Spencer là Thượng nghị sĩ trẻ tuổi nhất bang New York.” Annie nhoẻn khoé môi: “Anh ấy rất tài giỏi. Có trời mới biết tôi yêu anh ấy bao nhiêu...Bởi vì yêu anh ấy, nên tôi yêu cả gia đình anh ấy, vì thế hy vọng S.A. em trai của anh ấy có thể khoẻ mạnh.”

Chân Ái im lặng.

“Bất kể từ góc độ người chị, hay là góc độ danh dự gia tộc chồng tôi, tôi đều hy vọng S.A. có thể sống đơn thuần, bình an và thuần khiết như trước kia.”

Chân Ái nhẹ giọng: “Anh ấy luôn thuần khiết.”

Annie mỉm cười: “Chính bởi vì thế, đứa trẻ thuần khiết như vậy, lại bị bôi nhọ oan uổng, đó chẳng phải là điều khiến người ta cực kỳ đau lòng hay sao.”

Chân Ái giật mình, sắc mặt trắng bệch.

“Cậu ấy rất may mắn, sinh ra ở quốc gia coi trọng chứng cứ, còn có gia tộc hùng mạnh chứng minh, nên dù thế nào đi nữa, cậu ấy cũng không bị bỏ tù vì chuyện mình không làm. Cho dù có một ngày, kẻ hãm hại cậu ấy khiến cậu ấy mang tiếng xấu.”

Khuôn mặt thanh tú của Chân Ái trắng thêm một chút, tiếng nói giống như không phải của mình, vô cùng yếu ớt: “S.A. không quan tâm.”

“Tôi tin cậu ấy không quan tâm, nhưng tôi ngạc nhiên cô lại không quan tâm cô sẽ mang đến tai nạng và vận rủi cho cậu ấy.” Annie thẳng thắng, khiến Chân Ái đỏ mặt, “Gia tộc S.A có vô số nhà khoa học như cậu ấy và người nghiên cứu khoa học như cô, và càng nhiều người tham gia chính trị như Spencer. Gia tộc lớn mạnh, danh dự của mọi người gắn bó chặt chẽ. Đúng là S.A không quan tâm danh dự của mình, nhưng cậu ấy nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

áy náy trong lòng khi đối diện với những người sống chính trực, nỗ lực làm việc trong gia tộc.”

Mặt Chân Ái lúc trắng lúc đỏ, nắm chặt cốc, đầu óc trống rỗng hoàn toàn, như bị vứt vào thế giới băng tuyết mênh mông, rét lạnh, hoang mang, không biết làm sao, không có phương hướng.

Annie nhìn áo sơ mi trắng của Ngôn Tố, nói: “Cô xem, câu ấy lại bị thương rồi.”

Chân Ái rất buồn bã, nhưng không can tâm, khiêu khích gần như trút giận: “Bao giờ nghiên cứu hiện nay hoàn thành, tôi sẽ chấp dứt hợp tác với các người, dù kết cục tôi và anh ấy có thế nào đi nữa.” Tưởng chừng như vậy có thể tranh đấu.

Annie không tin, hờ hững nói: “Nhưng tôi không cho rằng, cô sẽ mặc kệ cục diện rối rắm mà ba mẹ cô để lại.”

Chân Ái nghẹn lời, cảm thấy thất bại. Màn so đo với cáu kỉnh vừa nãy thật ra là vô cớ gây sự, những gì Annie vốn đúng, hiện giờ cô rất muốn biến thành đứa con gái không biết lý lẽ, tuỳ hứng càn quấy, nhưng cuối cùng cô không phải. Giống như giờ phút này, tính cách nghe lời hồi bé cuối cùng vẫn chiếm ưu thế, cô im lặng một lúc lâu: “Các người định làm thế nào để bảo đảm an toàn cho tôi về sau?”

“Kể cả khi cô chạy lung tung đến đại học Columbia nghe giảng, họ đã được lần ra hành tung của cô. Cô hẳn nên biết rõ, cô không phải là người bình thường, không thể tuỳ hứng đi đến nơi cô muốn.” Annie nói: “Tôi nhớ trước Owen, lúc đặc vụ tiền nhiệm vừa mới chết, khi đó tâm trạng cô rất mâu thuẫn. Nói…”

“Cả đời ở dưới đất?” Chân Ái lạnh tanh nói thay Annie.

https://thuviensach.vn

Khi đó cô vẫn ru rủ trong nhà, thỉnh thoảng đi đến chỗ đông người thì sẽ xảy ra chuyện. Sau khi đổi mấy đặc vụ, cô vô cùng áy náy, nói không cần người bảo vệ, mãi mãi nghiên cứu ở phòng thí nghiệm dưới lòng đất là được rồi. Khi đó cô không cảm thấy đây là chuyện khó khăn, còn luyện thành thói quen. Nhưng xét từ phương diện tình trạng khoẻ mạnh cũng như tâm lý, cô không muốn tách biệt bản thân với thế giới bên ngoài.

Ngồi xe trở về, Chân Ái lạnh ngắt, chưa từng tuyệt vọng như giờ phút này. Cô biết, ngoại trừ Owen, thường xuyên có người khác âm thầm bảo vệ cô. Nếu không có kế hoạch bảo vệ nhân chứng, cô sẽ nhanh chóng bị Arthur bắt về. Bây giờ anh ta chậm chạp không ra tay chỉ vì theo dõi Ngôn Tố thôi. Có lẽ thật sự đến lúc này thay đổi thân phận lần nữa, biến mất khỏi thế giới này rồi,

Cô vui đầu vào lồng ngực Ngôn Tố, không chịu ngẩng mặt nhìn anh, chỉ ôm siết lấy anh như đứa trẻ ôm lấy món đồ chơi duy nhất. Trước kia cô cảm thấy thời gian là tĩnh, ngày qua ngày, năm qua năm làm thí nghiệm mãi không có tận cùng, làm một người máy nho nhỏ cũng rất tốt. Nhốt mình trong phòng thí nghiệm, rất nhiều năm sau, chết vì công việc của mình cũng xem như một điều vui vẻ. Một mình cô, không có bất cứ giao tiếp gì với thế giới này, chết đi không mang theo chút nhớ mong. Rất tốt, rất thích hợp với cô.

Nhưng bây giờ cô không muốn đi, trong cuộc đời cô, chỉ có anh là tia sáng duy nhất, làm sao cô can lòng từ bỏ. Chỉ nghĩ đến việc không gặp lại anh nữa, lòng cô đau đớn, như bị dao cắt. Cô chưa bao giờ biết đến cô đơn và tinh mịch, nhưng mọi chuyện đã thay đổi, cô đã yêu anh mất rồi. Cô có thể trở về với cuộc sống trước kia, nhưng còn trái tim, trái tim vĩnh viễn không trở về được nữa. Nếu như một mình cô ngày ngày nhớ đến anh, đường đời dài như vậy làm sao cô vượt qua.

Chỉ là, đúng như lời bóng gió của Annie, anh cho cô vui vẻ và hy vọng vô tận, mà cô lại mang đến cho anh tai nạn và đau đớn vô biên. Tình cảm

https://thuviensach.vn

xuất hiện trắc trở, lý trí cũng hỗn loạn. Cô đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình trôi qua thật sự u mê và liều lĩnh. Người như cô thật ra chẳng hề thích hợp với Ngôn Tố. Anh tốt như vậy còn cô thì sao ?

Từ nhỏ đến lớn, phạm vi cuộc sống của cô cực kỳ đơn giản. Không ai dạy cô chính tà đúng sai. Cô không biết thế giới bên ngoài ra sao, có một dạo cho rằng chuyện nhóm Arthur làm là tự nhiên và chính đáng. Đôi khi suy nghĩ sâu xa hơn một chút, bản thân cô cũng không rõ chính nghĩ và công bằng mà thế giới bên ngoài định đoạt liệu có chính xác hay không? Hay là mỗi người đều đứng ở lập trường của mình, người mang lập trường giống nhau đoàn kết lại thành một nhóm, bào chữa lên tiếng thay cho tổ chức của mình.

Giống như Susie, cô ta sống ở hai điểm cực đoan. Đến tột cùng cô ta đúng hay sai ? Chân Ái nghĩ mai không ra. Cô không biết định nghĩa tốt và xấu trong lòng mình là gì, nhiều khi không có tiêu chuẩn rõ ràng, chẳng qua chỉ là không muốn khiến lòng mình khó chịu ánh náy mà thôi.

Nhưng hôm nay, cô không làm gì cả mà nỗi đau khổ áy náy trong lòng không tài nào vơi bớt. Chợt nhớ đến khi còn nhỏ xem tự truyện Mandela(*) lúc bị nhốt trong ngục giam đảo Robben, người chiến sĩ tự do kia đã nói: Đôi khi một vài thứ đã định trước phải biến mất, dù bạn cố gắng thế nào cũng không thể cứu vãn được vận mệnh biến mất của nó, cuối cùng chỉ phí công.

(*) Nelson Rolihala Mandela là Tổng thống Nam Phi từ năm 1994 đến 1999.

Cảm xúc bi quan lan tràn trong lòng cô. Ngôn Tố thấy tâm trạng cô không ổn, kề sát trán cô: “Sao thế?”

Cô rất hoang mang, ánh mắt trống rỗng: “S.A, kẻ thần bí sau lưng Susie là Bert, nhất định là Bert.”

https://thuviensach.vn

Anh không hề bất ngờ: “Anh đoán được đại khái.”

Chân Ái đau đầu vô cùng: “S.A, em không thích người bảo vệ chính nghĩa của em hiện tại, họ luôn nói những lời khiến em ghét bản thân mình, khinh bỉ bản thân mình, luôn khiến lòng em đau đớn.”

Cô nít lấy cánh tay anh, nói năng lộn xộn: “Em biết nói những lời này rất hoang đường, vốn di trước đó em chưa từng cảm thấy hành động của Bert có gì không đúng. Anh ta vẫn luôn là cậu nhóc mang tính cách tàn khốc lớn lên cùng em. Bởi vì anh ta bảo vệ em nên em xem anh ta là người thân. Tuy em không nên nói như vậy, nhưng trước lúc em rời khỏi tổ chức, em chưa từng xấu hổ vì hành vi của mình. Nhưng bây giờ mỗi phút giây em đều cảm thấy không chỗ dung thân.”

Ánh mắt Ngôn Tố tối sầm, cánh tay trượt xuống ôm chặt thân thể không ngừng run rẩy của cô, muốn truyền cho cô sức mạnh. Nhưng nỗi hoang mang và sợ hãi của cô đến từ đáy lòng, ngay cả tiếng nói cũng run rẩy: “Kể từ khi thoát khỏi đó, em liền biết rất rõ, em là người xấu, là quỷ dữ. Em không dám ngẩng đầu trước mặt CIA, không dám nhìn vào mắt họ. Em ghét họ.”

Mắt cô long lanh giọt lệ, tràn đầy hoảng sợ, nói càng lúc càng nhanh, hoàn toàn hỗn loại: “S.A nếu em chỉ chạy trốn, từ tổ chức này sang tổ chức khác thì sao? Không , em không nên nói như vậy. Họ nói đúng, nhưng em cãi nhau với bọn họ, còn giận dỗi nói không chịu làm việc nữa. Em lại có ý nghĩ này, tại sao em có thể không đền bù tội nghiệt mẹ đã gây ra chứ? Làm sao em…”

“Ái, đừng nói nữa.” Anh thấy cô gần như mất khống chế, gương mặt kề sát môi cô: “Anh hiểu cả, đừng nói nữa.”

Môi anh dán bên tai cô, tim đập rối loạn. Anh luôn luôn trầm tĩnh, thế nhưng lúc này lại hơi hoảng sợ vì nỗi hoang mang và dao động của cô. Anh

https://thuviensach.vn

biết, cô bị bắt nạt; Anh không bảo vệ tốt cho cô; cô đang bất an, đang kinh hoàng, thế nhưng anh lại lực bát tòng tâm. Đột nhiên trong đầu anh nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, cô cảm thấy thế giới bên ngoài không tốt như S.P.A, muốn trở về ư?

Anh bỗng khựng lại, ý thức dưới cánh tay siết chặt, ghì lấy thân thể mảnh mai của cô. Nhưng dọng nói rất khẽ: “Ái, sao thế? Sao lại hoang mang, sao lại mất lòng tin?”

Tiếng nói anh trầm ấm như một cây đàn. Chân Ái được anh ôm chặt trong lòng, rất buồn bã. Anh vốn có thể dễ dàng cho cô hơi ấm, khiến nỗi ấm ức của cô trào dâng, giọng nói nghẹn ngào: “Tại sao anh không bao giờ hoang mang, tại sao luôn tin tưởng? Làm sao anh biết lẽ phải anh đang duy trì là đúng đắn?”

Thật ra cô muốn hỏi, làm sao anh biết người anh đang thích có phải người yêu lý tưởng của anh? Nhưng cô không dám nói ra, sợ những lời nói đó sẽ làm anh cân nhắt lại.

Nỗi thấp thỏm của Ngôn Tố nguội dần. Lúc trước bị Lewis nghi ngờ anh cũng không nôn nóng, hiện tại đã được thể nghiệm cảm giác tên tội phạm bị bỏ tù rồi được thả ra. Cô bị anh ôm quá chặt, hơi thở có phần rối loạn, lại không muốn tránh ra như bình thường, trái lại ôm chặt lấy thân anh như gấu Koala ôm thân cây vậy.

Anh mặc cho cô vui lòng vào anh, nữa giây sao hôn lên tóc cô: “Ái, anh kiên trì với lẻ phải trong lòng anh, nhưng không cho nó là tuyệt đối. Trong lòng mỗi người đều có thước đo của riêng mình. Lúc tư tưởng của em và người khác va chạm cọ sát, nếu không biết bảo vệ chú tâm của mình thì sẽ dao động. Anh không đi theo bất cứ ai, cũng không dựa vào bất cứ thế lực nào. Có lẽ bởi vì vậy nên trước sau vẫn kiên định. Nhưng đó không phải là điều em muốn hỏi, đúng không?” Anh hơi buông cô ra, bàn tay nâng mặt cô

https://thuviensach.vn

lên. Lòng bàn tay ấm áp, ánh mắt trong veo, nhìn xoáy vào lòng cô. “Ái, xin em tin tưởng ánh mắt của anh, nhất là mắt nhìn phụ nữ của anh.”

Anh lại nhìn thấy tâm tư của cô rồi. Lòng dạ Chân Ái bình yên mà run rẩy, khuôn mặt nhỏ trong lòng bàn tay lẳng lặng nhìn anh chăm chú. Anh kẽ cuối đầu, áp lên trán cô: “Ái, anh hy vọng sau này em có thể làm chuyện em muốn làm. Nếu em cảm tháy thật ra em thích công việc hiện tại, vậy hãy vứt bỏ cảm xúc đang quấy nhiễu nó, hoặc bứt rứt, hoặc gánh nặng, coi như công việc đơn thuần mà làm. Nếu em lựa chọn con đường này, anh bằng lòng cùng em thay đổi thân phận.

Nếu em chán ghét nó, cũng xin bỏ hết gánh nặng, nhẹ nhõm đi theo anh. Không cần bảo vệ nhân chứng, anh bảo vệ em. Chúng ta sang Cuba, sau đó vòng quanh thế giới. Nếu em sợ ai nhận ra anh, sẽ làm hại anh, anh không ngại huỷ đi tướng mạo hiện tại.”

Lòng Chân Ái trấn động, tự bản thân anh đã quyết định việc trọng đại như vậy từ khi nào?

“Vì sao?”

“Bởi vì anh yêu em.”

Lần đầu tiên nói yêu, anh chẳng mảy may hoang mang. Trong nháy mắt, rất nhiều vấn đề không cần hỏi, anh đã cho cô đáp án đáng tin nhất.

Lần đầu tiên nghe anh nói yêu, cô ngỡ ngàng, không có phản ứng gì. Anh cũng không để ý, lấy ra một lá thư từ túi áo khoác, đưa cho cô: “Suýt nữa không có cơ hội đưa cho em.”

Lá thư thứ hai ư?

Tim Chân Ái đập rộn rã, nhận lấy. Lá thư màu trắng, dán sáp niêm phong bằng hoa hồng màu đỏ. Cô thoáng chốc nghĩ tới hình ảnh kia: Thời

https://thuviensach.vn

gian lẳng lặng trôi theo vòng quay của chiếc đồng hồ cổ trên bàn sách, anh cuối đầu ngồi trước bàn hí hoáy cầm bút, gương mặt bình yên và sâu sắc/

Cô mở ra, chất giấy mát rượi, chữ viết hằn đậm xinh đẹp, vẫn tiếngTrung - Anh, còn đóng thêm dấu.

Ái, anh thích em biết bao.

Em đã trải qua đau khổ và nỗi dàu đoạ tối tâm nhát, thế nhưng em vẫn tin tưởng vào tình cảm tốt đẹp nhất, vẫn tinh khiết và xinh đẹp, vẫn chân thật và có tôn nghiêm.

Có người nói tuy thế giới này ngập tràn khổ nạn, nhưng khổ nạn luôn có thể chiến thắng. Câu nói này anh bằng lòng nhìn từ góc độ vĩ mô của toàn bộ loài người, nó mãi mãi chính xác, bởi vì khổ nạn của loài người luôn có thể chiến thắng. Nhưng khi đặt trên một người, câu nói này lại hướng về sự kiên cường và đấu tranh khiến người ta đau lòng. Và một khi nó xuất phát từ con đường em,anh thấy được rằng, dù cho vết thương có chồng chất bao nhiêu, hết lần này đến lần khác em vẫn im lặng chiến thắng khổ đau và trắc trở giáng xuống người em. Không bao giờ khuất phục, không bao giờ ngã quỵ.

Anh luôn khâm phục một Chân Ái như vậy.

Anh tin cõi đời này luôn có một nhóm người, bởi vì lẽ phải và lý tưởng trong lòng họ mà thui thủi một mình, đôi khi hoang mang nhưng không bao giờ hối hận; đôi khi mệt mỏi nhưng không bao giờ từ bỏ. Chính vì niềm tin này, từng con người thui thủi một mình ấy mới không bao giờ cô đơn. Bởi vì chúng ta có mục tiêu giống nhau, sự kiên trì giống nhau. Như anh vẫn luôn bên em, em vẫn luôn bên anh.

Ái, xin đừng sợ, đừng tự ti. Emerson(*) nói, chỉ có chiến thắng sợ hãi mới có thể hưởng thụ của cải quý giá nhất đời người.

https://thuviensach.vn

(*) Ralph Waldo Emerson (1803-1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ, và cũng là người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và chủ nghĩa siêu việt.

Tất cả khổ nạn em từng trải qua cuối cùng sẽ biến thành vật báu quan trọng nhất. Ai, xin em hãy tự tin, cuộc đề em không hề trống rỗng, mà đầy ắp của cải.

Anh luôn kính trọng một Chân Ái như vậy.

Ái, chúng ta đều cho rằng bản thân kiên trì làm một việc gì đó không bởi vì hiệu quả, mà vì chúng ta tin chắc làm như vậy là đúng. Phải làm điều này khó khăn biết bao. Con đường quạnh quẽ như vậy ai có thể kiên trì chứ? Nhưng mà em, cô gái mảnh mai như vậy, từ đâu có được niềm tin kiên định, nghị lực cố chấp đến thế. Vô số lần thí nghiệm thất bại và nhìn như không có chút hiệu quả nào lại càng khiến em mạnh mẽ kiên trì thêm nhiều lần nữa!

Anh luôn ái mộ một Chân Ái như vậy.

Ái, anh thật sự rất thích em.

Ái, anh yêu em.

S.A.YAN.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7.5

Chân Ái dịu dàng nhắm mắt lại, nước mắt hạnh phúc chậm rãi tuôn rơi. Cô được ngâm vào dòng nước ấm áp dịu dàng, cảm giác ấm cúng bình an len lỏi khắp toàn thân. Rất lâu về sau, mỗi lần nhớ tới lá thư này, trong lòng cô luôn dâng tràn một cảm giác ấm áp đến tận xương tủy.

Ngôn Tố, em đã từng thấp thỏm, tự ti mặc cảm, xấu hổ vì quá khứ của mình như vậy. Nhưng tình cảm yêu mến của anh, sự tán thưởng của anh, sự đồng cảm của anh đã kéo em ra khỏi bóng tối và bụi bặm. Em rất thích anh, rất thích bản thân em lúc ở bên anh. Chói chang như thế, ấm áp đến thế. Nguyện giờ phút này dừng lại mãi mãi. Nguyện vĩnh viễn ở bên anh.

Chân Ái nằm trên bồn tắm, mắt lim dim, tiếng nước róc rách bên tai, tựa như cô nhìn thấy ngày xuân về hoa nở, biển rộng trời xanh. Ngôn Tố tắm rồi, thay bộ quần áo màu trắng sạch sẽ, ngồi trong bồn gội đầu cho cô. Cô lười nhác nằm đó, nhàn hạ đến mức suýt nữa ngủ mất. Bỗng nhiên cô tỉnh táo, ngước mắt chăm chú nhìn Ngôn Tố. Anh xắn tay áo, để lộ cánh tay trắng mảnh khảnh. Một tay nâng đầu cô, một tau xoa tóc cô với lực vừa phải.

Bọt xà phòng màu trăng nhảy múa trên đầu ngón tay anh và tóc cô, trơn trượt, tỏa ra mùi hương thoang thoảng. Là dầu gội của anh, mùi hương rất thư thái, không hề mang theo tính xâm lược, vẫn thanh nhã xa cách như anh.

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon dài của anh lướt qua chân tóc da đầu cô, râm ran đến tận đáy lòng. Ý thức cô rời rạc, cảm thấy họ như hai con vật không thể trò chuyện, chỉ có thể dùng tứ chi biểu đạt tình cảm. Ngồi dưới ánh nắng, vuốt lại móng vuốt, dùng ngón tay vụng về và thân mật vuốt lông cho đối phương. Rất nhiều động vật dựa vào mùi hương để quyến rũ và nhận biết người yêu. Hiện tại anh thoa lên đầu cô mùi của anh. Khi nãy cô còn tắm bằng xà phòng của anh. Ôi, cô còn ở trong nhà của anh nữa cơ.

Quả là hào nhoáng xa xỉ, nhưng cô không xấu hổ vì ý nghĩ này.

Ngôn Tố chú tâm gội đầu cho cô xong, lấy nước ấm xả từ từ xuống mái tóc dài, dòng nước ấm được ngón tay anh dẫn lối, xuyên qua từng sợ tóc. Chân Ái nhắm mắt lại hưởng thụ, như con mèo lười ngủ dưới ánh nắng mùa đông, đáy lòng thư thả vui thích vô hạn, lười biếng khẽ cử động thân thể. Cô quay bả vai, đưa tay ôm eo anh, không biết hành động này khiến mái tóc dài nhẹ vung qua, làm ướt ống quần anh. Anh không để ý, cẩn thận che tai cô, từ từ xả nước.

“Anh nhớ Chace có mái tóc xoăn màu nâu.” Anh nói.

“Ừ.” Cô nhắm mắt. “Tóc anh giống mẹ em, mắt màu xanh đậm cũng giống mẹ.”

“Ừ.” Cô nhắm mắt. “Tóc anh ấy giống mẹ em, mắt màu xanh đậm cũng giống mẹ.”

Vậy mà cô không hề giống ba hay mẹ, mắt đen láy như mực, tóc cũng đen, hơi ánh nâu, nghe nói giống bà ngoại. Gội xong, Ngôn Tố cầm khăn bông choàng trên vai cô, đỡ cô đứng dậy, lại dùng một chiếc khăn bông khác phủ lên đầu cô lau nhẹ. Cô là một chú cún vừa mới tắm xong, lười nhác run lẩy bẩy, dứt khoát nghiêng ngả hưởng thụ sự yêu chiều thuần khiết của anh. Anh lau tóc cho cô, cô thoải mái đến mức xương cốt cũng mềm oặt, ngồi không vững, uốn éo ngả vào lòng anh như con sâu.

https://thuviensach.vn

Ngực Ngôn Tố bị cô làm ướt, bất đắc dĩ dỗ dành: “lau khô tóc trước được không? Sẽ cảm lạnh đấy.”

Lúc này cô mới chậm chạp ngồi thẳng lên. Ngôn Tố lau cho cô đến giữa chừng, thấy mắt cô lim dim như sắp ngủ bèn lấy chiếc khăn dài quấn quanh cổ cô, hai tay vừa kéo, trọng tâm của cô nghiêng về phía trước đụng vào lồng ngực anh, mở mắt ra ngỡ ngàng nhìn anh.

Khăn bông trắng trong tay anh vòng qua mái tóc đen ẩm ướt và gương mặt xinh xắn của cô, vốn chỉ định trêu trọc cô, thế nhưng lúc này không kiềm được cúi đầu, cổ tay cong lại, kéo khăn bông đến trước người mình, ngậm lấy đôi môi bé nhỏ của cô, khẽ mút.

Suy nghĩ lơ đễnh của cô hoàn toàn tập trung lại, mở to đôi mắt đen chẳng hề chớp mắt lấy một cái. Hệt như đứa trẻ vừa tỉnh giấc, mơ màng mụ mị.

Anh nhả môi cô ra: “Trước kia em nói anh không hiểu tình cảm, bây giờ anh thể hiện đó, em nhìn thấy chưa?”

Hành động mờ ám và lời nói dịu dàng của anh khiến trái tim cô đập thình thịch, ngơ ngác gật đầu. Anh hài lòng vuốt tóc suôn dài, kéo cô đứng dậy.

“Hơi muộn rồi, anh cho em xem một vật, sau đó đi ngủ, được không?”

“Vật gì cơ?”

“Đến rồi sẽ biết.” Anh cố ý không nói.

Đi qua hành lang, con vẹt Isaac ở bên cạnh kêu lên: “Ring! Ring!”

Ngôn Tố chột dạ, nghe nó nói nhẫn, lúc ấy mặt liền sa sầm, bắt con vẹt khỏi giá, nhét nó vào lồng, ra lệnh: “Cấm túc mày, không được nói

https://thuviensach.vn

chuyện.”

Con vẹt vỗ cánh phành phạch, đau lòng nghiêng đầu vùi bộ lông, không lên tiếng. Chân Ái thấy nso thật đáng thương, nói giúp: “Không phải Isaac bảo điên thoại reo sao, sao anh xử phạt nó vậy?”

Ngôn Tố thộn ra, “ring” quả thật có nhiều nghĩa, anh có tính là có tật giật mình hay không? Nhưng anh quyết định tiếp tục mặt dày: ”Điện thoại không reo, nó nói dối. Nói dối là một thói quen xấu.”

Chân Ái không có ý kiến gì khác nữa, đi lên tầng với anh, đến cửa phòng anh bỗng đưa tay bịt mặt cô.

Gì mà thần bí như thế? Chân Ái bắt lấy tay anh theo phản xạ, lại nghe anh nói khẽ bên tai: “Ái, em tin anh không?”

Cô sửng sốt, tay giơ lên chậm rãi bỏ xuống. Ngôn Tố ôm lấy cô, đi về phí trước từng bước một. Chân Ái rơi vào bóng tối, tay anh bịt rất chặt, không có tia sáng, cũng không có âm thanh. Cô hơi thấp thỏm, tò mò anh đang làm gì mà thần bí đến thế, tò mò đến mức tim đập loạn hết cả lên. May mà phía sau lưng kề sát vao fthaan thể rắn chắc và cường tráng của anh, như vậy cũng an tâm rồi.

Cuối cùng, Ngôn Tố đứng lại, thả tay ra từng chút, cánh tay trượt đến eo cô, bóp thật chặt, khẽ nói: “Ái, mở mắt ra nào.”

Chân Ái từ từ mở mắt, đột nhiên nội tâm rung động, như dừng nhịp đập một giây. Hai tay cô vô thức bắt lấy cánh tay anh đặt trên eo mình, ngừng thở. Trời ạ, cô đang ở trung tâm vũ trụ!

Không có bầu trời, không có mặt đất. Đỉnh đầu và dưới chân, xung quanh là trời sao mênh mông. Trong vũ trụ màu đen bát ngát điểm xuyết vô số vì tinh tú sáng lấp lánh. Hình dạng lớn nhỏ khác nhau, vô cùng giống viên kim cương vụn vừa khai thác, đặt trên lớp nhung đen chưa tạo hình.

https://thuviensach.vn

Sao cô lại đột nhiên đi ra ngoài không gian thế này?

Ngước mắt nhìn, có hằng tinh đang lẳng lặng bốc cháy, tỏa ra ánh sáng đủ mọi sắc màu, như từng viên đá quý lớn cổ điển rực rỡ, có hành tinh mang theo vầng sáng xoay quanh hằng tinh, như công chúa nhỏ mặc váy sa, hồn nhiên chơi vứt khăn tay; có sao Song Tử xoay quanh nhau, như đứa trẻ nắm tay xoay vòng; có sao Chổi kéo chiếc đuôi thật dài, giống như tiểu tinh linh cưỡi chổi nghịch ngợm.

Đỉnh đầu còn lấp lánh mưa sao băng, Chân Ái đứng giỗ bầu trời sao cao vời vợi, xung quanh tĩnh lặng như tờ. Ngoại trừ sao thì không có ánh sáng dư thừa nào, giống đến mức cô lo lắng có thể hít thở được không khí hay không. Cô dè dặt cúi đầu, lòng bàn chân cũng là không gian vô tận, sao băng kéo đuôi bay qua long bàn chân. Cô trôi lơ lửng giữa không gian, chỉ có Ngôn Tố ôm cô.

Quá đẹp! Quá rung động!

Cô không dằn được mà khẽ run rẩy. Một ngôi sao băng bay ngang qua người cô, như đang ở trước mắt. Cô vươn tay bắt lấy, nhưng không nắm được dấu vết của nó. Ngôn Tố kề sát sau lưng cô, khe khẽ cười, đưa tay nâng cằm cằm cô lên: ”Thấy ngôi sao kia không?”

Ánh mắt cô nhìn lên: “Sao Thiên Lang.”

Ngôi sao cách địa cầu 8.6 năm ánh sáng giờ phút này gần trong gang tấc, đưa tay có thể chạm đến, giống như viên kim cương khổng lổ vậy.

Anh xoay cằm cô : ”Ngồi bên cạnh.”

Đó là ngôi sao băng kéo chiếc đuôi rườm rà như cánh chuồn chuồn trong suốt, chậm rãi đén gần sao Thiên Lang, nhưng có biết thật ra ốc độ của nó rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Cô không nhận ra: “Nó là gì thế?”

“Nó là Isai, là sao băng một nhà thiên văn học phát hiện ra mấy năm trước, gần đây mới tiến vào tầm nhìn của người trái đất. Nó phiêu bạt một mình trong vũ trụ đã một tỷ năm rồi.”

Sao băng lặng thinh, giọng Chân Ái nhỏ xuống: “Một mình sao? Đúng là cuộc hành trình buồn bã.”

“Anh lại cảm thấy có lẽ một mình nó rất thoải mái vui vẻ.” Cằm Ngôn Tố kề vào thái dương cô: ”Nhà thiên văn học nói, hôm nay quỹ đạo chuyển động của nó sẽ giao với Thiên Lang. Một giờ sau có lẽ nó sẽ đi ngang qua rồi bị sao Thiên Lang Hòa tan và rơi xuống. Như vậy, hành trình một tỷ năm cô đơn chấm dứt tại đây.”

Chân Ái nhìn hai ngôi sao kia chằm chằm, không thể dằn được nỗi kích động, tay hơi run, nắm tay Ngôn Tố thật chặt: “Hy vọng nó bị sao Thiên Lang hòa tan, nếu không một mình nó sexphair phiêu bạt trong vũ trụ một tỷ năm nữa phải không? Thật thê lương quá.”

“Phải xem ý nguyện của nó rồi. Nếu nó không thích sao Thiên Lang, anh nghĩ nó không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.” Ngôn Tố ung dung nói, tiếng nói thảnh thơi và trầm ấm như ngọc trong suốt, “Một tỷ năm nó trôi dạt một mình, chịu đựng cô đơn. Có lẽ nó có lựa chọn và đức tin của riếng mình, không bằng òng tùy ý hay ngừng nghỉ.”

Chân Ái cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ anh lại nói lời cảm tính như vậy, trong nháy mắt cô hiểu được ý của anh, khẽ cười: “Đây là cuộc hành trình đi tìm tình yêu một tỷ năm.”

“Ừ.” Anh khẽ nói: “Thà ít mà đúng, dù là một tỷ năm cô đơn.”

Nội tâm Chân Ai srung động, đây có phải là Ngôn Tố không? Ở phía sau, anh cúi đầu, đôi môi mỏng chạm vào vành tai cô: “Ái trước khi gặp

https://thuviensach.vn

được em, anh chưa từng nghĩ đến tình yêu, thậm chí tình cảm. Anh giống như ngôi sao vênh váo kia, dự định cô độc một mình suốt cả cuộc đời dựa theo quỹ tích mình đã đặt ra."

Chân Ái ngưng thở, tinh thần hoàn toàn tập trung vào tai, nghe lời anh nói thật kỹ càng, từng chữ, từng dấu chấm câu một, đều là lời bày tỏ tự đáy lòng anh về tầm quan trọng của cô. Cô cố mở to mắt, trong lòng chua xót lại ấm áp vô cùng. Cô tốt như vậy sao? Chắc là có. Anh không biết nói dối. Anh nói có thì là có. Bởi vì anh, những lời này mới có trọng lượng, lại là "trọng lượng của vàng" nữa kia, càng khiến cô tin tưởng hơn.

Thật đấy! Cô rất thích anh, cô rất thích bản thân cô khi ở bên anh.

Ngôn Tố căng thẳng ôm eo cô rất chặt: "Ái, bởi vì có em, vì sự đồng cảm và thấu hiểu giữa hai ta, vì tâm linh tương thông mà không cần nói cũng biết, cuộc đời của anh như được nhân đôi. Có lẽ phải nói trở nên viên mãn thì chính xác hơn. Nếu như hiện tại và sua này không có em, anh sẽ rất không ổn. ÁI, yêu em, anh không luyến tiếc cũng không thể để lạc mất em được. Bởi vì…"

Anh đặt một nụ hôn lên vành tai cô, hôn đến mức tim cô run rẩy: "Ái, em chính là thứ "thà ít mà đúng" của anh, dù cho cả đời cô độc."

Thân thể Chân Ái cứng đờ, chỉ có cảm động và rung động gột rửa [bad word] ngừng, mãnh liệt đến cực hạn. Cô nhìn ngôi sao băng trắng xóa trước mắt, đó chính là ngôi sao Ngôn Tố ư? Một mình anh cô đơn trôi dạt một tỷ năm, vũ trụ mù mịt, mênh mông bao la, chỉ có một mình cô có thể hòa tan anh, khiến anh kết thúc hành trình cô độc. Đây chính là ý của anh sao?

Giờ đây, cô cảm tháy mình là người quan trọng nhát cõi đời này. Chưa bao giờ cảm thấy gióng như hiện tại, con người cô, sinh mệnh cô có ý nghĩa phi phàm và vô hạn như vậy.

https://thuviensach.vn

Một ngôi sao màu xanh lam bay đến, dừng lại bất động trước mặt cô. Cô nhìn chăm chú, không phải ngôi sao mà một chiếc nhẫn ngọc bích, nằm tỏng bày tay trắng nõn của anh, khúc xạ toàn bộ ánh sao trong vũ trụ màu xanh tinh khiết và trong suốt, ánh sáng rực rõ, còn cao hơn cả bầu trời, xa hơn cả đại dương.

“Ái, chúng ta kết hôn đi. Chúng ta sẽ ở bên nhau trọn đời.” Giọng nói của anh nghiêm túc vô ngần: “Em không cần một mình nữa, anh sẽ đau lòng; anh cũng không cân một mình nữa anh sẽ nhớ em.”

Cổ họng Chân Ái nghèn nghẹn, nước mắt trào ra từng chút một. Thật ra cô có lẽ cũng chỉ là một ngôi sao cô đơn, nhiều năm như vậy, cuộc sống một mình hiu quạnh và lặng lẽ, không có buồn vui. Nhiều năm như vậy chỉ có anh có thể cho cô hơi ấm, làm tan bieensnooix bất an và đề phòng trong cô. Vũ trụ này chỉ có mỗi mình anh.

Sau làn nước mắt nhạt nhòa, cô nhìn chiếc nhẫn ngọc bích trong lòng bàn tay anh, nhỏ giọng nghẹn ngào: “S.A., em rất thích màu này.”

Anh nâng tay trái của cô lên: “Anh đeo vào cho em, sau đó em lấy anh nhé?”

Cả người cô đều run rẩy, tay cũng đang run run: “Em… có thể không?”

Anh hiểu đucợ nỗi sầu lo của cô, nói một câu trấn an: “Ái, quá khứ thuộc về thần chết, tương lai thuộc về em.”

Cô sững sờ một giây, tất cả trở nên rõ ràng. Rất nhiều lời không cần nói nữa, quá khứ đã tiêu tan, tương lai mới thuộc về mình, thuộc về cả hai. Đối mặt với vũ trụ mênh mông như thế, nỗi thấp thỏm và hoang mang của cô nhỏ bé biết bao. Hồi tưởng lại lời anh nói, thư anh viết trên đương, nỗi lo lắng của cô hoàn toàn vứt bỏ. Cô mỉm cười hạnh phúc, đặt bàn tay trái vào lòng bàn tay anh.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố tận lực trấn tĩnh trong quá trình cầu hơn, đến giây phút này ngược lại có phần rối loạn, hơi vụng về đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út trên tay trái cô.

Chân Ái cúi đầu nhìn viieen đấ ngọc bích thật to trên ngón tay mảnh khảnh, thật xinh đẹp, đó là màu sắc cô yêu.

Ngôn Tố đeo chiêc nhẫn vao ftay cô, xác định đã giam chặt cô rồi mới bình thản thở ra một hơi, giọng nói ẩn nhẫn niềm vui sướng và kích động: ”Ái, anh yêu em nhiều lắm.”

Một câu nói vô thức lại đột ngột thốt ra như vậy khiến cô cảm động thêm lần nữa. Tay cô được anh nắm trong lòng bàn tay, an toàn và kiên định. Cảm xúc ấm áp và hòa hợp dần dần tràn vào lòng cô, cô khẽ nhắm mắt lại, con đường tương lai có lẽ sẽ gập ghềnh, nhưng có anh ở đây cô sẽ không bao giờ hoang mang nữa. Cô muốn cũng đối mặt với anh cả đời.

Ngôn Tố nhướng này, đắc ý không sao tả xiết: “Anh đâu có ngốc như vậy. Ái, vào 8.6 năm trước Isai đã đụng vào sao Thiên Lang rồi. Chỉ có điều, từ Trái Đất, đén ngày hôm nay mới quan trắc được thôi.”

Cho nên anh đã tính toán ổn thỏa, chuẩn bị lừa cưới sao… Ngay cả cầu hôn cũng xếp đặt khoa học… “Thôi, không so đo nữa, dù sao có cũng đã bằng lòng rồi.

Cô quay người, nhào đến hôn lên moi anh. Tay cô vòng qua đầu anh, khắp nơi đều là mùi hương của anh khiến lòng cô ngứa ran, cô chủ động đưa lưỡi vào quấn lấy đầu lưỡi của anh. Cô kéo anh khom người, đầu hơi ngẩng lên, cơ thể bị đôi chân dài và lồng ngực bao quanh, giống như cây cung và dây cung gối lên nhau.

Ngôn Tố chiều ý khom người, hai tay trượt đến mông cô, hơi dùng sức bế thẳng cô lên.

https://thuviensach.vn

Thân thể đột nhiên lơ lửng, trái tim Chân Ái rrun lên, thoáng chốc sa vào cảm giác kích thích. Cô ngời trên long bàn tay nóng bỏng của anh, cú đầu hôn anh. Dân dần bên dưới truyền đến một cảm xúc xa lạ, thân thẻ cô khựng lại, nhả môi anh ra, cúi đầu lắng lặng nhìn anh.

Ngôn Tố cũng nhìn thẳng vào cô, đôi mắt cô đen nhán trong suốt, đôi môi hơi sưng, khôn mặt trắng nõn ửng hồng, ánh lên trời sao mênh mông rực rỡ phía sau cô, đẹp không gì sánh nổi.

“S.A., anh đang nghĩ gì thế?”

Anh bị đôi mắt đen nhánh của cô hút lấy, ăn ngay nói thật, tiếng nói hơi khàn: “Lần trước em nói với anh thích yêu đương trên tinh thân; cho nên không cân flo lắng, du chúng ta kết hôn, chỉ cần em thích, anh bằng lòng cả đời yêu đương trên tinh thằn với em.”

Cô nói đùa mà anh lại xe là thật; cô vừa buồn cười vừa cảm động, không nóng lòng giải thích. Có lẽ bởi vì rung động thân mật, máu trên người cô chạy lên đỉnh đầu từng chút một. Suy nghĩ cô rời rạc, không tin anh không có ý khác, liền nhỏ giong hỏi: “Không có gì khác à?” Như mong đợi gì đó.

Ngôn Tố rủ mắt do dự hồi lâu: “Ừ, còn nữa.”

“Gì cơ?”

“Cảnh đẹp thiên nhiên có thể nâng cao độ mẫn cảm của thân thể phụ nữ và độ mẫn cảm trong quá trình làm tình.” Mặt anh ửng đỏ, thoáng ho khan: “Anh không biết vì sao trong đàu lại đột nhiên nảy sinh ý nghĩ này, chẳng khoa học gì cả. Điều này không chứng tỏ anh không giữ lời trong chuyện đương trên tinh thân vừa nói khi nãy.”

Tim Chân Ái run lên, bất giác co rụt thân thể.

“S.A.” Giọng cô thật nhỏ, như muỗi vo ve.

https://thuviensach.vn

“Hử?”

“Đồng tử anh dãn ra rồi kìa.’

“…Hả… Vậy sao?”

Cô cúi đầu, mái tóc dài lướt mặt anh: “Em đoán, thật ra anh muốn ân ái với em phải không?”

Trời sao xoay chuyển vây quanh cô, làn da cô trắng trẻo mịn màng, thanh tú tinh tế như vậy bởi vì e thẹn mà ửng hồng, lại nhu tỏa ra ánh sao, uốn lượn và thông suốt. Trên đời này sẽ không có ai đẹp hơn cô. Đôi mắt anh sâu thẳm, lẳng lặng nhìn cô chăm chú: “Em… có muốn anh không?”

“Em… chờ anh chủ động.”

Chân Ái khép hờ mắt, trên lông mi lấp lánh ánh sao vũ trụ, cô ngửa lên trong lòng anh, như thể linh hồn đã lìa khỏi xác, quấn quýt với linh hồn anh, thoát khỏi thân thể, bay lên cao cao, bay đến trời sao cao hơn. Họ ngồi ôm nhau trong vũ trụ mênh mông lơ lửng. Làn da cô trắng nõn, ngước nhìn trời sao, gương mặt anh tuấn tú như tranh, cúi đầu hôn khóe môi cô: “Ái, em được tự do mà.”

Sao băng bay ngang qua người, chòm sao đang xoay tròn, bao vì tinh tú khắp cả vũ trụ đều đang nhìn họ…

Chân ÁI mơ màng hoàn hồn, hơi ấm bao bọc lấy cô, nóng bỏng và ngọt ngào. Trong lúc đầu óc mụ mị, cô lấy cánh tay anh làm gối, áo trắng làm drap, thân thể làm chăn, cứ thế an ổn ngủ trong lòng anh.

Khuôn mặt say ngủ bình yên của Ngôn Tố ở bên cạnh, hơi thở nhẹ nhàng. Anh nghiêng người, nửa thân đè lên người cô, cùng với chiếc khăn bông to bao kín lấy cô. Chân Ái quyến luyến nhiệt độ thân mật này, tham lam hưởng thụ một lúc lâu mới biếng nhác mở mắt.

https://thuviensach.vn

Họ vẫn bồng bềnh giữa không gian, đắm mình với giauws những vì sao. Trước mặt và bên dưới là vũ trụ, là dải ngân hà xa xôi và lấp lánh, vĩnh hằng đến mức quên cả thời gian, cô không biết đã trôi qua bao lâu, cô chỉ biết, đây sẽ là khoảnh khắc rực rỡ nhất, đáng giá nhất trong đời cô. Anh trao cô màn cầu hôn mộng ảo nhất, lần đầu tiên thơ mộng nhất và tình yêu diệu kỳ nhất. Cô tin anh sẽ còn trao cô quãng thời gian bên nhau tron đời nên thơ nhát.

Chân IA ngước mắt, khuôn mặt say ngủ của Ngôn Tố vẫn an bình, mang vẻ yếu duối đàn ông không thể hiện ra ngoài. Cô như cô bé được mang về thế tục, ngốc nghếch nhìn anh. Một hồi lâu, bàn tay nhỏ bé đưa đến vuốt lên khuôn mặt như tranh vẽ của anh, mái tóc ngắn gọn gàng đâm vào tay nhồn nhột. Lông mày rậm, hốc mắt sâu, lông mi đen tuyền, sống mũi cao thẳng và đôi môi mỏng.

Vẻ mặt bình thản vầ thư giãn, yên bình tốt đẹp tựa thiên sứ. Anh vẫn ngủ say, nhưng cánh tay khoác lên eo cô, ôm sát lại theo thói quen. Lòng Chân ÁI phút chốc yên ả.

Bây giờ, ở đay, lòng bàn tay cô dịu dàng nâng niu người đàn ông của mình tựa như viên ngọc quý, tinh khiết trong suốt, không nhiễm bụi trần. Bỗng dưng, lòng cô kiêu ngạo và đắc ý, chỉ ở trucows mặt Ngôn Tố mới để lộ bộ mặt dịu dàng và chân thành như vậy.

Cô và anh cùng đắp một tấm khăn, lơ lửng ở nơi tận cùng vũ trụ, tĩnh lặng và lâu đời, không có một bóng người, chỉ có thiên thể chuyển động theo quỹ tích của riêng nó và thời gian tưởng chừng như ngừng lại. Cô nhìn biển sao vô hạn, trái tim khẽ run rẩy. Nếu thật sự ở ngoài không gian thì tốt quá, nếu chỉ có hai người họ bị lưu đày, lang thang giữa vũ trụ không có thời gian và không gian thì tốt biết bao. Chỉ cần có anh, cho dù cả đời phiêu bạt cô cũng sẽ không cảm thấy buồn bã.

https://thuviensach.vn

Quả là kiểu xử sự theo cảm tính, cô tự cười nhạo mình. Chân Ái hơi quay người, ôm lấy anh, cánh tay mảnh khảnh khoac lên eo anh, bỗng nổi lòng nghịch ngợm, cào cào mông anh. Vừa ngẩng đàu, không biết Ngôn Tố đã tỉnh lại từ lúc nào, đôi mắt màu nâu nhạt lấp lánh ánh sáo, vẻ mặt phức tạp khó hiểu.

Ngón tay Chân Ái cứng đờ, sững sờ nhìn anh như cô học trò bị bắt lõi, nhỏ giọng hỏi: “Anh dậy rồi à?”

“Chưa đâu, anh quen mở mắt ngủ.”

Lại bắt đầu nói ngược…

Chan Ái vừa xấu hổ vừa lúng túng. Cổ họng cô nhúc nhích, cố gắng chuyển đề tài: “Em chỉ muốn xem da đàn ông và ohuj nữ có gì khác nhau thôi.”

Ngôn Tố vu vơ “ừ” một tiếng, giọng điệu mang vẻ lười nhác. Dường như trải qua những ân ái này, anh mới từ con người hờ hững, cấm dục, đoan chính, thẳng thắn trở thành người đan ông dịu dàng, nhàn tản.

“Thật thích khi vừa tỉnh dạy đã nghe em nói về chủ đề liên quan đến sinh học.”

Chân Ái nghẹn lời. Cả hai không phải vừa trải qua mối quan hệ thân mật cả về tinh thần lẫn thể xác hay sao? Giờ phút này rồi mà còn nói mỉa! Cô tức giận, dấu môi lườm anh, xoay người định ngồi dậy. Mới khom lưng, bên dưới chợt đau nhói, cô “a” lên đau đớn lại ngã vào lòng anh, đặt mông ngồi lên một hành tinh nhở còn đang phát sáng. Thật xấu hổ.

Anh ôm cô: “Sao thế?”

Cô mắc cỡ nói dối: “Chỉ bị trật chân thôi, em không sao. Chúng ta đi ra ngoài thôi.” Nói xong nhanh chóng mặc quần áo.

https://thuviensach.vn

“ừ.”

Anh nhặt áo phông lên, lại phát hiện bất ổn. Tấm khăn trắng trải dưới đất có vết máu nhạt màu. Anh nheo mắt vén khăn lên, trên chiếc áo phông lót dưới cùng hiện rõ một vết máu lớn, như đóa mai đỏ nở rộ. Ngôn Tố kinh ngạc, Chân Ái, cô ấy… Anh những tưởng cô đã sớm… Anh rủ mắt, lòng dạ bao phủ trong sương mù, phiền muộn không tài nào tả nổi. Sớm biết như vậy, anh sẽ dịu dàng hơn một chút. Lần đầu tiên của hai người họ, mức độ hoàn mỹ tụt giảm.

Ngôn Tố định kiểm tra thân thể của cô, nhưng Chân Ái đã sớm tích cực chủ động mặc xong quần áo, kêu đói bụng. Mới đến cửa, cô – người kêu gào đòi đi – lại này sinh hứng thủ với trời sao xung quanh, nhing ánh mặt trời và hành lang ngoài kia, lại nhìn không gian sâu thẳm trong này. Cô đứng bên rìa hai không gian cách biệt, xuýt xoa: “Anh làm thế nào manh hình ảnh vũ trụ này vào căn phòng này thế?”

Cô vừa nói vừa lần mò chốt mở. Anh ngăn tay cô: “Em có hứng thì lân fsau lại đến.”

Đi ra ngoài mới biết đã là snag nngyaf thứ ba. Chân Ai ngồi trước bàn ăn, ăn bữa sáng Marie chuẩn bị, có phần xấu hổ. Cô vừa đút salad vào miệng vừa suy nghĩ vẩn vơ. Họ làm chuyện đó trong phòng, không phải sẽ bị Marie nghe thấy chứ.

Cô quýnh qunags, ngẩng đầu lại thấy Ngôn Tố giữ vẻ mặt bình thản, thẳng lưng như lúc trước, tư thái tao nhã như trình diễn kiểu mẫu lê nghĩ bàn ăn. Có điều, anh Ngôn à, trên cổ anh có dấu hôn và dấu răng của phụ nữ đấy! Tư thái dùng bữa của quý ngày này hệt như đức cha ôm yêu nữ đọc kinh thánh vậy.

Chân Ái ngượng chết đi đucợ, hận không thể cắm đàu vào đĩa, nhưng vừa cúi đầu lại thấy chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón áp út, trái tim đập loan

https://thuviensach.vn

được trấn an. Cô đã là vị hôn thê của anh rồi. Không lâu nữa cô sẽ trở thành nữ chủ nhân của lâu đài này. Vị hôn thê, nữ chủ nhân, những từ đó khiến cô an lòng, tựa như đang trôi lênh đenh trôi trên biển khơi mênh mông vô định, giờ khắc này có thể tìm được hòn đảo nhỏ cập bến vĩnh hằng. Tương lai sẽ thai đổi! Cuối cùng cô có thể ổn định cuộc sống rồi!

Tương lai, tương lai tốt đẹp biết nhường nào. Lễ Tạ ơn, lễ Giáng inh, cô sẽ cùng anh bận rộn trong bếp, con cái rượt đuổi bên chân, lửa cháy ấm áp trong lò sưởi. Cô không còn một mình đeo khẩu trang đối mặt với bàn thí nghiệm lạnh lẽo, loay hoay quên mất sandwich, hamburger trong lò vi sóng. Cô sẽ thức giấc mỗi sớm mai trong nụ hôn dịu dàng của anh, sẽ ngủ trong vòng tay ấm áp của anh. Tương lai của cô có hơi ấm rồi.

Cô đang mơ ước đến cái ấm áp, cốc sữa tươi đưa đến, chạm vào mu bàn tay hơi lạnh của cô. Cốc sữa hơi nóng nhưng ấm lòng. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thản nhiên của anh, anh dặn dò như thường lệ: “Sắp nguội rồi.”

Cô sửng sốt hai giây, anh vừa ăn sáng vừa suy nghĩ theo thói quen, vẻ mặt bình tĩnh và lạnh nhạt, giống như anh bình thường, chẳng hề giống dánh vẻ lúc chăm sóc cô. Đối lập như vậy khiến cô phấn khởi, cô điềm nhiên cầm lên ngoan ngoãn uống. Lại nghe Ngôn Tố mở điện thoai di động ra, lẩm bẩm: “Ồ, đã hẹn với sếp Lewis cho lời khai.”

“Khi nào?”

“Hôm qua.”

“…”

Chân Ái cúi đầu, anh chưa bao giờ lỡ hẹn, lần đầu trong dời là vì cô, hay là vị sự quyến rũ của cô. Đối với con người Ngôn Tố mà nói, như vậy quả thật khó mà tin được.

Chân Ái tò mò: “Em cứ nghĩ anh sẽ không phối hợp điều tra?”

https://thuviensach.vn

“Anh sẽ không trốn tránh nghĩa vụ làm một công dâ hợp pháp. Chậm trễ là do trước đó là có chuyện quan trọng hơn.” Đương nhiên là chỉ việc cầu hôn, anh nói điềm nhiên như không, nghĩ đến điều gì đó, khóe môi khẽ cong: “Chắc hẳn sếp Lewis tức tối vô cùng.”

“Vậy bây giờ anh định hẹn ông ấy à?”

Ngôn Tố lắc đầu: “Hôm nay có hẹn khác. Cuộc hẹn này cũng rất quan trọng.”

Anh đặt dao đĩa xuống: “Đi tắm trước đã, lát nữa đến Hampton.”

Chân Ái sửng sốt, gặp phụ huynh à?

Lên lầu, Ngôn Tố thấy Chân Ái không đi đến phòng tắm của anh thì bước đến nắm chặt tay cô: “Không tắm chung với anh à?”

Chân Ái định giãy ra: “Tuy chúng ta đã ân ân ái ái, nhưng em vẫn có quyền đọc lập tự chủ! Em không từ bỏ mà kiên quyết yêu cầu sử dụng quyền lợi này.”

Anh bị dáng vẻ nghiêm túc, khẩn trương của cô chọc cười, không càn suy nghĩ đã dê dàng phản bác: “Anh cũng có quyền tắm chung với vị hôn thê mới toanh và hợp pháp của mình. Anh không từ bỏ mà kiên quyết yêu cầu sử dụng quyền lợi này.”

Chân Ái sững sờ một giây, biết nói không lại anh con gái độngkhẩu không động thủ, há miệng cắn lên mu bàn tay anh một cái. Ngôn Tố bất ngờ, bị đau thả ra. Cô chạy trốn như con sóc, lao vụt vào căn phòng kế bên, mất tăm mất tích. Anh cúi đầu nhìn dấu răng nhỏ nhăn trên tay, lắc dầu dở khóc dở cười.

Ngôn Tố đi vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt xong xuôi, lúc thay quân faos ra khỏi phòng ngủ, theo thói quen liếc nhìn dáng vẻ trong gương. Sạch

https://thuviensach.vn

sẽ, chỉnh tề, tất cả bình thường, duy chỉ có một vết sẫm màu thấp thoáng bên cổ áo. Anh khom người đến gần, nhẹ nhàng vạch cổ áo ra, trên cần cổ trắng hiện rõ mấy dấu hôn đạm, nho nhỏ, màu đỏ sậm. Anh soi gương, hơi nghiêng đầu nhìn bên kia, mấy vết móng tay màu đỏ dài nho hỏ. Chân Ái không để móng tay, ngược lại không cào sước da, nhưng da anh nhạy cảm nên nổi vệt đỏ thôi.

Trong gương, gương mặt của anh rõ ràng vẫn tinh khôi, nhẹ nhàng, lại tỉ mỉ như trước đây. Anh nhìn hồi lâu, ngón tay thon dài chạm lên dấu vết hai bên cổ, bật cười. Anh thẳng người đi ra ngoài tâm trạng vui vẻ khó hiểu. Nhưng cân nhắc đến việc lát nữa sẽ gặp người nha, ảnh hưởng không tốt cho Chân Ái nên cố ý dưng thẳng cổ áo lên.

Có điều mấy giờ sau, trong phòng ăn tại trang viên Hampton, không khí không hòa hợp như vậy.

Trái lại bà ngoại Vanderbilt không có gì chê trách, chỉ lúc Ngôn Tố giới thiệu Chân Ái là fiancee (vị hôn thê), bà liếc nhìn chiếc nhẫn quý giá của nhà họ trên tay Chân Ái, tán dương: “Cháu đeo rất đẹp.” Ý là chấp nhận quyết định của cháu trai.

Anh trai Spencer giống như trước đây, giữ khoảng cách lạnh nhạt và lịch sự, nhìn không ra bất kì cảm xúc dư thừa nào. Chân Ái lơ đãng nhìn thấy anh ta nắm cánh tay Ngôn Tố, chắc hẳn là tỏ vẻ ưng hộ với em trai.

Cô nhìn ra được tuy hai anh em có tính cách lạnh lùng nhưng quan hệ rất thân thiết. Như hôm nay xảy ra chuyện ở phòng thí nghiệm ấy, Spencer thân là chính khách không tiện ra mặt, lại đích thân dẫn đoàn luật sư kéo Ngôn Tố ra khỏi Sở Cảnh sát. Anh ta vốn nên tránh thị phi.

Haley ngoại trừ kinh ngạc thì không cảm xúc gì khác. Bà biết rõ tính tình của Ngôn Tố, người ngoài không thể nào can dự. Nhẫn đã đeo lên tay Chân Ái, người này chắc chắn sẽ là vợ rồi. Có điều khi ngồi vào bàn ăn bà

https://thuviensach.vn

luôn cảm thấy khó chịu ở đâu đó, nhìn chằm chằm Ngôn Tố trong chốc lát rồi nhắc nhở: “S.A. honey, chú ý tác phong của con, sao cổ áo sơ mi lại dựng thẳng như vậy?”

Bà hơi nhíu mày, khó hiểu sao con trại lại phạm phải lỗi lễ nghi tối thiểu như vậy chứ. Ngôn Tố hờ hững bẻ cổ áo xuống. Người ngồi cùng bàn quay qua nhìn Chân Ái với vẻ mặt đầy thâm ý. Cô ta lại khiến Ngôn Tố lăn lộn phóng đãng với cô ta như thế à?

Sắc mặt Haley thay đổi một chút, xuy tay: “Vẫn nên dựng lên đi.”

Chấn Ái cúi đầu, xấu hổ đến mức muốn độn thổ. Ngôn Tố điềm nhiên như không dựng cổ áo lên, nắm tay cô dưới bàn, ngón cái nhẹ nhàng vuốt tay trấn an cô.

Annie thản nhiên mỉm cười ra vẻ chuyện không liên quan đến mình. Cô ta cũng rất bất ngờ khi Chân Ái và Ngôn Tố có thẻ phát triển đến mức độ này. Cô ta và Spencer lớn lên cùng nhau, từ bé đã biết Ngôn Tố, nhưng cho đến bây giờ cô ta chưa từng nghĩ cậu bé quái đản lại đơn thuần này biết yêu đương, chưa từng nghĩ chàng trai lầm lì, cấm dục này sẽ có quan hệ thể xác với một cô gái như bao người đàn ông thế tục khác.

Không khí lúng túng. Tuy bà ngoại cảm thấy chuyện này không phù hợp với Ngôn Tố, nhưng cũng thể hiện vô cùng sáng suốt, chớp chớp mắt với Ngôn Tố: “Ôi, bà thật hoài niệm thời trẻ điên cuồng.”

Người già đã lên tiếng không khí kỳ lạ vơi bớt. Chỉ có mỗi Jasmine bỏng mắt vì dấu hôn và dấu móng tay trên cổ anh. Đau chết đi được! Cô ta không thể nào tin nổi, người đàn ông hoàn mỹ nhất cô ta từng gặp lại bị con bé chẳng biết từ đâu xuất hiện cuỗm đi. Ngoại trừ khuôn mặt quyến rũ đàn ôn ra, ả còn cón gì chứ?

Đầu Jasmine như bị ai thò tay vào xé rách thần kinh, cô ta đau đến mưc gần như muốn gào thét. Ngẩng đầu nhìn Ngôn Tố vẫn bình ổn dùng dao đĩa

https://thuviensach.vn

cắt thịt bò, chú tâm bỏ vào dĩa Chân Ái từng miếng một, ung dung chẳng coi ai ra gì.

Giữa chưng anh không cẩn thận đụng phải tay Chân Ái, bèn khều nhẹ tay cô theo thói quen, cứ như truyền đạt mật ngữ chỉ có hai người hiểu. Vẻ mặt điềm tĩnh, nhưng không thể che giấu vẻ dịu dàng thoáng qua trong mắt.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7.6

Trong Jamine như có thứ gì đó sụp đổ. Hình tượng cậu bé trong ký ức luôn xa cách, thậm chí ngay cả mẹ ruột cũng cực ít tiếp xúc thân thể, càng lớn càng lầm lì lạnh nhạt, vĩnh viễn áo mũ chỉnh tề không chê bào đâu được, tạo ra một khoảng cách không thể vượt qua với người thân. Mà hôm nay, trên đời này lại có một cô gái trở thành ngoại lệ. từ đó kết cấu trong mắt anh từ "bản thân anh, toàn thế giới" trở thành "anh và cô, toàn thế giới."

Jasmine day huyệt thai dương, không tài nào chấp nhận. Cô ta rất muốn tìm Chân Ái nói chuyện, nhưng không có cơ hội ở riêng. Ngôn Tố đi đến đây cũng dẫn Chân Ái theo, cứ như sợ rằng chỉ chớp mắt thôi Chân Ái sẽ bốc gơi khỏi thế gian vậy.

Đến chiều, Ngôn Tố tìm được xe đạp, muốn đèo Chân Ái ra bờ biển chơi. Jasmine nhìn sốt ruột, dắt một chiếc xe đạp khác đến: "Rất khó chạy xe trên bãi cát, hai người mỗi người đi một xe đi."

Chân Ái ngượng nghịu nói: "Nhưng tôi không biết đi xe đạp."

Jasmine thầm chê cười, cô nàng này giả tạo quá đi mất, còn giả bộ không biết đi xe đạp để Ngôn Tố đèo ả, có buồn nôn không chứ?

Chuyện Chân Ái không biết đi xe đạp là thật, hồi bé vừa mới tập đi xe đạp đã đụng vào thân cây, từ đó bị Arthur cấm.

https://thuviensach.vn

Jasmine muốn nói chuyện riêng với Chân Ái, đề nghị: “Chân ÁI, bờ biển chẳng thú vị đâu, tôi dạy cô đi xe đạp nhé.”

Chấn Ái không có ý kiến, gật đầu. nhưng Ngôn Tố không cho, đưa tay kéo cô ra sau người: “Hôm nay thân thể cô ấy không thoải mái, lần sau đi.”

Chân Ái ngơ ngác. Sao mình lại không biết nhỉ? Nhưng một giây sau cô hiểu ra, đỏ mặt.

Jasmine cũng nhìn ra Ngôn tố nói Chân Ái không thoải mái là vị trí nào không thoải mái. Cô ta tức giận vô cùng, trơ mắt nhìn Ngôn tố dẫn Chân Ái đi.

Sau bữa tối, một mình Ngôn Tố đi tìm bà ngoại và mẹ. từ trước đến nay anh đều làm theo ý mình, về chuyện keets hôn, nếu không có việc nhờ vả cũng sẽ không đưa Chân Ái về gặp phụ huynh sớm như vậy. tất cả chỉ vì anh muốn cho Chân Ái một lễ đính hôn hoàn mỹ.

Lễ đính hôn, nếu anh không nói, cô ngốc nghếch cũng sẽ không quan tâm. Cô cách ly quá lâu với thế giới bên ngoài, không có nhiều yêu cầu và câu nệ với các nghi thức như vậy. nhưng dù thế anh vẫn hi vọng mang đế cho cô điều tốt nhất.

Lễ đính hôn, diễn tập hôn lê, hôn lễ long trọng,du lịch trăng mật, tiệc cảm ơn… toàn bộ đều phải làm hết. không cần người ngoài nhưng cần người thân chúc phúc. Anh biết ngoài mặt cô ngu ngu ngơ ngơ, ở phương diện này, nhất là chuyện có liên quan đến anh, tâm tư cô đều nhạy cảm và tinh tế.

Nghe nói chuyện này sẽ trở thanh hồi ức và câu chuyện phụ nữ trân trọng nhát, anh muốn trao cô trọn vẹn, muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc vui mưng của cô. ừ, anh thật thích nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh thanh tú của cô xuất hiện những tia vui sướng nhỏ nhoi.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố sợ Chân Ái một mình căng thẳng, buồn chán, cố ý giao phó cô cho bảo mẫu Erica. Khi Ngôn Tố còn bé, Erica từng chăm sóc anh. Bà và Chân Ái nói về chuyện lý thú khi đó, nói trong gia tộc có mười mấy đứa bé, cả nhóm anh chị em họ chạy khắp sân. Chỉ có Ngôn Tố từ nhỏ lầm lì, cô độc một mình, hoặc là đội nắng ngồi bên ngoài hàng rào, hoặc là bắc thang ngồi trên cành cây dựng chuồng chim. Thường xuyên hơn là trốn ở gác lửng, xem một số sách người lớn cũng không hiểu.

Nhiều lần Haley cho rằng tinh thần đứa bé này có vấn đề, mang anh đi khám, đủ loại nào là chứng tự kỷ, trở ngại trong giao tiếp, chứng trầm cảm, tâm thần phân liệt, thậm chí là cả tâm lý phản xã hội đều kiểm tra rồi. Kết quả là, ngoại trừ IQ cao đến kinh người thì không có gì khác thường.

Chân Ái vừa cười vừa buồn bã: "Tại sao anh ấy lại như vậy ?"

Erica thở dài: "Đứa bé bốn tuổi biết rõ bản thân không hợp với nơi này. Chuyện ly hôn của cha cậu ấy và Haley vô cùng tệ hại, một dạo hai người căm hận lẫn nhau. Khi còn bé S.A. không thích trò chuyện, không được ai yêu mến. Không ai cần cậu ấy cả. Bà ngoại ở Mỹ nuôi cậu ấy, sau đó bà nội ở Trung Quốc đón cậu ấy về. Cha cậu ấy đã sớm tái hôn, mẹ kế đối xử với cậu ấy không tốt. Có lần, bà ngoại ở Mỹ nhớ cậu ấy, đón cậu ấy về, phát hiện cậu ấy từng bị đánh, không đế cậu ấy đi nữa. Nhưng nơi này chỉ có bà ngoại chăm sóc. Haley tuổi còn rất trẻ, sau đả kích bởi cuộc hôn nhân đầu tiên, tinh thần bà ấy bất ổn, hành động cực đoan lại mắc chứng cuồng loạn."

Chân Ái lắng lặng nghe. Tuy chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi, hiện giờ anh đã trở thành người đàn ông thực thụ, trông rất ổn, rất ổn, nhưng cô vẫn không kiềm được đau lòng vì anh.

Dạo một vòng trong trang viên, cô chán nản định trở về phòng chờ Ngôn Tố, bèn tạm biệt Erica. Mới lên hành lang đã chạm mặt Jasmine, nhìn có vẻ đang đợi cô. Chân Ái dừng bước, đợi cô ta lên tiếng, nhưng vẻ mặt Jasmine cau có lạnh tnah nhìn cô. Chân Ái, lười chờ đợi, nhích người đi về phòng.

https://thuviensach.vn

Jasmine thấy cô định đi, bất thình lình hỏi: “Cô nghe nói chưa? BAU đã phác họa về vụ án ngược đãi đến chết nghe rợn cả người kia, cảnh sát tra đi tra lại, kết quả phát hiện S.A. phù hợp nhất.”

Chân Ái nghiêng người nhìn cô ta, không trả lời. dĩ nhiên cô biết, có điều hiện tại nghe thấy lần nữa vẫn không dễ chịu.

“Tòa đã phê chuẩn lệnh cấm đối với S.A., cấm anh ấy lấy bất kỳ lý do nào, bất kỳ phương thức nào rời khỏi quốc gia này, nếu không coi như chạy tội. Nếu không nhờ luật sư tài ba che chở, hiện giờ anh ấy đã bị mời đến phối hợp điều tra rồi.”

Tim Chân Ái giật thót, cố gắng trấn tĩnh: “Anh ấy vốn định phối hợp với cảnh sát.”

Jasmine cau mày: “Cô không hiểu điều tôi muốn nhấn mạnh sao? Anh ấy và cô đến Hampton một chuyến có bao nhiêu cảnh sát theo dõi? Tuy vụ án không công khai nhưng có biết trong nôi bộ cảnh sat, danh dự của anh ấy tổn hại biết bao nhiêu không?”

Chân Ái không lên tiếng.

“Kể từ khi gặp cô, anh ấy luôn gặp pahir chuyện kỳ lạ, vụ nổ ở đại học, vụ cướp ngân hàng, Silverland và cả vụ bạo dâm biến thái này.”

Chân Ái: “Cô định nói gì?”

Ánh mắt Jasmine sắc bén, nhưng vẻ mặt Chân Ái bình tĩnh khác thường, không hề căng thẳng hay swoj sệt, giống như trong vụ Giang Tầm và Anna vị giết trước kia. Cô ta thầm thở dài, sớm nên đoán được cô gái này không đơn giản.

Jasmine chất vấn: “Cô Chân, cô nói tiếng Trung, tên cũng tiếng Trung. Nhưng tướng mạo và đường nét của cô sắc nét hơn người phương Đông

https://thuviensach.vn

nhiều. Tôi đoán, thân phận của cô là giả. Không phải cô là người Châu Âu…”

Vẻ mặt Chân Ái bình tĩnh kín kẽ. nhưng Jasmine bộc phát ý tưởng: “Cô là gián điệp!”

Chân Ái á khẩu, hờ hững nói: “Trí tưởng tượng thật phong phú.”

“S.A. sẽ không giết người. Là cô hại anh ấy phải không? Tại sao cô muốn hại anh ấy?”

Jasmine không biết mình suy đoán có căn cứ hay không, nhưng cơn tức giận của cô ta không có chỗ để trút, bất kể hợp lý hay không, cô ta phải tìm ra điểm khả nghi của Chân Ái, phải ngăn cản họ ở bên nhau.

Chân Ái nói: “Tôi sẽ không hại anh ấy.”

“Bởi vì vụ án tàn ác, cảnh sát lo ngại tội phạm mô phỏng, không công bố tin tức, nhưng gia đình nạn nhân mất kiên nhẫn, đã tìm truyền thông gây áp lực với cảnh sát rồi. hiện giờ báo chí đều gọi sát thủ này là “kẻ biến thái bạo dâm”, chửi mắng cảnh sát bất lực. chúng tôi thật nên lấy làm mừng quốc gia này còn có quyền riêng tư. Vì bảo vệ đời tư của người bị tình nghi, cho dù chịu đựng áp lực cực lớn, cảnh sát cũng không tiết lộ với truyền thông đối tượng tình nhi là Ngôn Tố. Bằng không anh ấy đã tiêu tùng rồi. Từng ngày lại từng ngày, người biết Ngôn Tố là đối tượng tình nghi se càng lúc càng nhiều, hiện giờ ngay cả tôi cũng nghe thấy. Ai biết nội bộ cảnh sát có người tiết lộ với truyền thông hay không?” Jasmine hùng hùng hổ hổ: “Gắn tên S.A. YAN vào kẻ biến thaais giết phụ nữ, ngược đãi trẻ nhỏ, cô không đau lòng ư?”

Sắc mặt Chân Ái trắng nhợt, cô sơm đoán được tình thế sẽ càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng cô chỉ muốn làm một con đà điểu. Đau lòng ư? Dĩ nhiên cô đau lòng, anh là cố vấn đặc biệt của FBI và CIA, nhiều năm học tập đơn thuần, sinh sống chính trực như vậy. cố gắng và cố chấp, yên tĩnh

https://thuviensach.vn

lại trầm lặng, không tranh đua, không huênh hoang, bảo vệ công bằng và chính nghĩa trong lòng anh.

Không ai hiểu anh cũng cảm thấy không sao cả. tất cả việc anh làm điều không cần người ta biết, nhưng phạm "lỗi" lại khiến anh mang tiếng xấu muôn đời. Mọi người không biết anh trả giá bao nhiêu, không biết anh thật ra là người đàn ông nghiêm túc, đơn thuần, chính trực và đáng yêu cỡ nào, mà sẽ gom anh vào chung với những kẻ biến thái ghê tởm đáng khinh trong lịch sử. ví dụ như sát nhân sông Xanh, đồ tể nước Anh, con trai của Sam, kẻ sát nhân Hoàng Đạo.

Sao cô không đau lòng chứ? Nhưng mà dù cô ngầm biết tất cả chuyện này có liên quan đến mình, thế nhưng cô vẫn chọn tin tưởng anh, tin tưởng anh có khả năng vượt qua cửa ải khó khăn, có khả năng dẹp bỏ chướng ngại giữa họ. Cô tin tưởng anh, cô cùng chắc chắn.

Chân Ái điềm tĩnh đón nhận: "những gì cô nói có liên quan gì đến tôi? Tôi không phải là gián điệp gì đó mà cô nghĩ, dù may hay rủi, tôi cũng sẽ cùng anh ấy vượt qua. Giống như thế, anh ấy cũng sẽ đối xử vơi tôi như vậy."

"Cô.."

Jasmine cảm thấy khó tin, cô gái này lấy đâu ra sức mạnh mà nói như vậy. Nhưng câu nói kia lại phá nát lý do đường đường chính chính của cô ta. Cô ta giận sôi lên, nguyền rủa độc ác như đám trẻ con cãi nhau: "Chân Ái, cô là con ma xui xẻo, ai gặp phải cô cũng xui xẻo hết. anh ấy sống hơn hai mươi tư năm nay không làm sao cả, vừa gặp phải cô đã xảy ra chuyện bất trắc, liên tục bị thương nặng, không ngừng bị người ta hoài nghi! Đều là do con ma xui xẻo nhà cô!" cô ta hung dữ đến mức mắt trợn trừng như sắp lòi ra: "Tại sao cô luôn chỉ một mình? Bạn bè, người nhà của cô đâu? Không phải đều chết hết rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Chân Ái tái mặt, cô ta biết mình đã đoán đúng, càng ngông cuồng hơn: ”Bạn cùng phòng đã chết, người cô gặp ở ngân hàng đều đã chết và cả người cùng lên đảo Silverland với cô cũng chết hết. tất cả người nhà cô cũng chết hết rồi phải không? Cô chính là ả đàn bà trời sinh đã khắc chết người bên cạnh mà người Trung Quốc nói đây mà! Nếu cô kết hôn với S.A., cô sẽ hại chết anh ấy. Không, bây giờ anh ấy sắp bị cô hại chết rồi kia!”

Chân Ái ngạc nhiên nhìn cô ta. Cô ít giao tiếp với người khác, đời này chưa từng gặp ác ý mãnh kiệt như thế. Cô không rõ lắm, rất mù mờ, trong đầu ngẫm lại một kwotj những gì Jasmine nói, cô lắc đầu, nghiêm túc lên tiếng: “S.A. không quan tâm đâu. Anh ấy nói, anh ấy chỉ muốn chung sống với tôi.” Nói xong lại ngốc nghếch bổ sung một câu: “Cô nói tôi là ma xui xẻo, những lời này không có căn cứ khoa học, không hợp logic. Tôi cảm thấy, bất kể các người có nói thế nào đi nữa, tôi và anh ấy hạnh phúc ở bên nhau là được rồi.”

Jasmine suýt nữa tức chết người này mềm cứng đều khồng ăn thua. Không biết cấu tạo thần kinh phối hợp như thế nào, nói chuyện luôn lệch pha: “sao cô có thể nói ra những lời như thế? Sao cô ích kỷ đến vậy?”

Chân Ái chắp tay sau lưng, lẳng lặng nắm ngón tay, dừng một giây thản nhiên nói: “Tôi vốn ích kỷ mà.” Cô chẳng buồn để ý, “tôi không giống S.A., tối vốn không cao thượng. Vả lại, anh ấy cũng biết tôi là dạng người gì.”

Câu nói sau cùng mang theo một chút kiêu ngạo chính cô cũng không nhận ra. Bất kể cô là ngôi sao may mắn hay xui xẻo, anh cũng không để tâm, anh đều thích cả. điều này cô biết rất rõ, biết rõ một cách kiêu ngạo.

Jasmine giận đến mức mắt long sòng sọc: tai sao S.A. thích ả đàn bà này? Tại sao anh không độc thân mãi mãi? Cô ta biết S.A. sẽ không thích mình, nhưng ít ra vì liên hệ gia đình, cô ta sẽ là cô gái có mối quan hệ mật thiết nhất với anh trên đời. cô ta đố kị chết đi được. “Nhất định anh ấy sẽ bỏ

https://thuviensach.vn

cô, các người sẽ không hạnh phúc đâu. Tôi rất hiểu S.A. không người phụ nữ nào có thể xứng với người đàn ông như anh ấy, tim anh ấy chỉ mãi mãi có một mình anh ấy mà thôi. Niềm yêu thích dành cho cô không lâu hơn đống sách trong nhà anh ấy đâu."

Chân Ái: "Cô không hiểu anh ấy bằng tôi."

"Cô!" Jasmine hầm hè trừng cô trong giây lát rồi quay người căm giận xuống lầu.

Chân Ái kinh ngạc nhìn cô ta bỏ đi, chậm chạp trở về phòng. Sau khi vào phòng đóng cửa lại, tay nắm cửa bỗng đứng yên. Cô bất động nhìn chằm chằm hư không. Thật ra cô biết rất rõ tình hình hiện tại thật ra cô rất lo lắng, nhưng mà…

Cô cúi đầu cong cong khóe môi, có chút khổ đau, gần như từ hứng lẩm bẩm, tiếng nói nhỏ như con muỗi vo ve: "Tôi mặc kệ, tôi muốn ở bên anh ấy."

Nắm cửa trong tay chợt xoay chuyển. Chân Ái hoảng hốt, bên kia như có cảm ứng, động tác thoáng chậm lại, cửa đẩy nhẹ ra. Cô lập tức điều chỉnh tâm trạng, một giây sau khuôn mặt tuấn tú như tranh vẽ của Ngôn Tố xuất hiện trước mắt cô.

Mặt anh vốn lạnh nhạt, trong thoáng chốc thấy cô liền hiện vẻ dịu dàng, bắt chuyện đầy tự nhiên: "Mở cửa cho anh à?"

"Đúng vậy." Cô nở nụ cười xinh đẹp, khoác lấy cánh tay anh: "S.A., em nghe Erica kể rất nhiều chuyện lúc bé của anh, thật đáng yêu."

"Vậy sao?" anh đóng cửa lại, tìm tòi liếc nhìn cô: "Anh thì không hi vọng tương lai con chúng ta giống như anh thuở bé."

https://thuviensach.vn

Chân Ái không e thẹn, trong lòng đau se sắt, càng ôm chặt lấy cánh tay anh, vẽ từng vòng lên mu bàn tay anh, dỗ dành làm nũng: “Nhưng mà S.A., em cảm thấy anh bây giờ rất tốt.”

Ngôn tố im lặng hồi lâu, nghiêm túc tự xét lại mình: “Anh quá quái gở.”

Ngôn Tố gật đầu, như đạt được sự tán đồng, quay trở về dáng vẻ không hề biết mình biết ta: “Thật ra thì anh cũng không cảm thấy anh quái gở, nhưng tất cả đều nói như vậy.”

Chân Ái á khẩu.

Chính trong khoảng khắc này, Ngôn Tố cười cô: “Ơ, nói dối à?”

Chân Ái nghẹn lời. lúc này rồi mà còn có tâm trạng cãi bẫy cô…

Tay anh đặt lên eo cô, mang theo khao khát dịu dàng, chậm rãi nói: “Ái, tương lai chúng ta có con, anh cho rằng nó sẽ có ba mẹ yêu thương, nó sẽ trưởng thành khỏe mạnh và vui vẻ, nó sẽ rất hạnh phúc.”

“S.A., có phải anh cảm thấy thời thơ ấu rất đáng tiếc không?”

Anh lắc đầu, rất thản nhiên: “Không hề. Dù sao, tốt hay không tốt đều có ý nghĩa của nó, đều côi như là quý ức quý giá và hợp lý trên con đường đời.”

Vì vậy anh mới luôn thong dong, không màng hơn thua sao? Chân Ái bỗng nhớ lại hồi bé, cô đến giáo đường xướng ca, trong Thánh kinh có một câu có thể là dành để nói về Ngôn Tố.

Người ấy giống như thân cây trưởng thành bên dòng nước, đến mùa ra hoa kết trái, lá cây chẳng héo tàn.

Cứ tự nhiên như thế, biến hóa theo mùa, thời không thay đổi, dựa theo mùa của đời người làm chuyện anh nên làm. Không hoang mang, không

https://thuviensach.vn

băn khoăn, mãi mãi điềm tĩnh thong dong. Nghe thì đơn giản, nhưng để làm được lại khó vô cùng.

Cô mỉm cười gật đầu: “Được, làm theo anh nói. Sau này con cái chúng ta phải có mái nhà hạnh phúc. Chúng ta mãi mãi bên nhau.”

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn trên tran cô, chợt nhớ đến điều gì đó, cánh tay chuyển đến eo cô, hơi ra sức ôm, ôm cô đặt lên chiếc bàn dài bằng đá cẩm thạch. Chân Ái bỗng bay lên không, giật mình: “Anh làm gì vậy?”

“Kiểm tra xem em có bị thương không.” Anh không phân trần vén váy cô đến thắt lưng, mọi loạt hành động không quá năm giây.

Chân Ái vừa nôn nóng vừa thẹn thùng ngăn cản anh: “Đừng lộn xộn.”

Ngôn Tố cúi nhìn, khuôn mặt tuấn tú toát lên vẻ đăm chiêu nghiên cứu. chân Ái xấu hổ chết đi được, má cô nóng lên ra sức vặt vẹo, khẽ kêu: “Em không sao, anh đừng nhìn nữa. Bảo anh đừng nhìn rồi mà.”

“Đừng nhúc nhích.” Anh nghiêm túc ra lệnh, hai tay giữ chặt chân cô. Không biết đang nghĩ gì, anh đến gần, thổi nhẹ nhàng.

Cảm giác man mát râm ran chạm đến tạn đáy lòng, Chân Ái hoảng hốt, bật dậy, đỏ bừng mặt lườm anh: “Anh làm gì thế?”

Ngôn Tố ngẩng đầu, ánh mắt trong veo lại chân thành: “Anh sợ em đau, thổi cho em.”

Chân Ái ngây ra, sửng sốt không biết tức giận hay là buồn cười: “Anh học được ở đâu?"

“Anh đã từng nói với em anh là thiên tài mà.”

Chân Ái phì cười, thế nhưng anh lại cau mày, nghiêm túc nói: “Ái, thân thể của em thật kỳ diệu.”

https://thuviensach.vn

“Gì cơ?”

Anh giống như học giả: “Bộ phận kia của phái nữ rất mềm, nhưng thật ra nhìn từ góc đọ sinh vật học, làn da trên vảy phân tầng là tế bào chịu ma sát nhất trong thân thể người.”

Chịu ma sát… Anh nói ra lời như thế bằng thái độ tìm tòi và tinh thần ham học hỏi: “Mười vạn câu hỏi tại sao” có thật sự thích hợp không?

Chân Ái kinh ngạc một giây, máu toàn thân xông thẳng lên đỉnh đầu, phút chốc mặt thành quả cà chua! Cái tên đầu đất này, cô hết nói sao rồi.

Sáng sớm không sau, Chân Ái mơ màng tỉnh lại, khuôn mặt mang vẻ ấm áp lười biếng, như có ánh nắng nhàn nhạt đang nhảy múa, bên tai là tiếng tim đập đều đặn và mạnh mẽ của Ngôn Tố.

Cô chậm rãi mở mắt, ánh nắng và anh đều ở đây. Trong nháy mắt, lồng ngực được lấp đầy bởi niềm hạnh phúc ấm áp, hạnh phúc đến mức tưởng chừng như sắp bị hòa tan. Khuôn mặt say ngủ của anh vẫn tĩnh lặng và bình anh như thế, đẹp tựa một bức tranh.

Ngoài rèm cửa sổ voan mỏng là bờ biển mùa hạ, ánh nắng nhiệt thành và rực rỡ. Loáng thoáng có thể thấy được dây leo trên giàn nho nhẹ nhàng lay động trong gió sớm, buổi sáng mùa hè bình yên và ấm áp! Mỗi ngày ở bên anh đều sẽ như vậy. sau đó già đi. Cô cuộn trong lòng anh cười khúc khích, nhẹ nhàng che đi khóe môi nhoẻn thật cong.

Ngôn Tố và Chân Ái thức dậy hơi muộn, bỏ lỡ bữa sáng. Có điều hôm nay trang viên có hoạt động, mời các nhà lân cận đến ăn trưa. Hai ngừi ngồi dưới dàn hoa bên bờ biển, tự mình tìm niềm vui.

Trên đường, Erica nói với Haley rằng không thấy Jasmine đâu, đã tìm khắp nơi rồi. Nhóm người giúp việc suy nghĩ, lần cuối cùng nhìn thấy

https://thuviensach.vn

Jasmine là sáng sớm hôm nay, cô ta cầm ly rượu vang đỏ vào phỏng ngủ, sau đó không còn ai thấy nữa.

Haley kinh ngạc đến phòng Jasmine, vẫn không có ai: “Con bé này không nói tiếng nào đã chạy đi đâu rồi?”

Ngôn Tố đứng bên, ánh mắt sác bén lướt nhìn phòng ngủ một lượt, điện thoại di động ở đầu giường, tắm chăn chưa gấp điểm vết rượu vang đỏ, ly rượu vang đỏ, ly rượu biến mất, cửa sổ khép hờ, rèm cửa sổ không kéo.

Anh khẽ cau mày: “Báo cảnh sát đi, cô ấy bị bắt cóc rồi.”

“Gì cơ?” Hayley kinh ngạc.

Ngôn Tố bỗng dưng không có phản ứng. trong phút chốc nói ra lời kia, đầu anh chợt lóe lên ý nghĩ chẳng lành, nhưng không phải về Jasmine. Tim anh nặng trĩu, bỗng dưng quay đầu lại nhìn, người trong nhà đều có mặt nhưng Chân Ái chẳng thấy đâu. Lúc đố cô đi cuối cùng, len lén khều bàn tay anh, giọng nói êm ái khẽ khàng, hơi nũng nịu: “S.A., anh và Haley đi tìm Jasmine trước đi, em đến phòng vệ sinh.”

Đầu anh trống rỗng gạt đám người liền xông ra ngoài.

Chân ÁI ra khỏi phòng vệ sinh, đứng trước bồn rửa tay kiểu Âu, cúi đầu nhưng mơ hồ thấy trong gương có gì đó thoáng lay động. cô chưa kịp ngước mắt đã nghe thất sau lưng có tiếng nói gợi cảm, mang vẻ ngả ngớn và kiêu căng: “Hi!”

Chân Ái thầm kinh hãi, hai tay sững lại giữa không trung, nước chảy ào ạt như trân trâu lọt qua kẽ ngón tay trắng nõn của cô. Toàn thân cô lạnh ngắt, gần như đưa mắt lên từng tấc một, nhìn vào người đàn ông trong tấm gương kia.

https://thuviensach.vn

Đường nét mặt mũi anh ta sâu thẳm và sắc nét, dáng vóc rất cao, lơ đãng cho hai tay vào túi, dựa nghiêng vào vách tường. thấy ánh mắt kinh sợ của cô cuối cùng cũng giao với ánh mắt của anh ta trong gương. Khuỷa tay anh ra chống người dậy, đứng thẳng cạnh bức tường, tròng mắt sâu hút, khóe môi nở nụ cười mỉm: “Hi, Little C!”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Ngược Dòng Tình Yêu

“Chơi lâu như vậy còn chưa về nhà à?”

“Ừ, đi thôi.”

Trong xe hơi mở bài hát bất hủ Hotel California mà Chân Ái rất thích, cô từng cho rằng nghe bài hát này sẽ thấy ánh nắng rự rỡ và cát trắng biển xanh của California. Nhưng giờ phút này, tâm trạng cô sa sút như rơi xuống biển, chìm xuống từng chút từng chút, ngạt thở, không nơi nương tựa, tuyệt vọng, xa dần ánh nắng, cảm giác bất lực rơi xuống mãi mãi không có điểm cuối.

Thỉnh thoảng Bert liếc nhìn cô qua tấm gương trong xe. Sườn mặt cô xinh đẹp vô vàn, xinh đẹp hệt như trong ký ức. Lông mi đen cong vút thật dài, mắt trong veo chăm chú, mũi cao thẳng xinh xắn, đôi môi tươi thắm tựa cánh hoa, mái tóc dài tung trong gió trêu đùa làn da trắng ngần trong suốt. Đẹp đến mức khiến cả thế giới mất đi màu sắc. Đây chính là cô, đây chính là Little C.

Có điều trông cô không hề vui vẻ, trầm tĩnh mà lại yên lạng, chẳng có chút cảm xúc. Anh ta cho rằng cô đang giận dỗi với mình. Con gái giận dỗi ấy mà, dỗ dành là tốt ngay thôi. Anh ta cũng không để ý.

Tiếng đàn guitar du dương trầm bổng trong xe, sau xe là hằng hà đèn báo hiệu loé sáng và còi cảnh sát kêu to trên đường quốc lộ liên bang, chạy

https://thuviensach.vn

băng băng trên vùng đồng nội mùa hè, hệt như một con sóng lấp lánh.

Chân Ái nhìn gương chiếu hậu, không phải FBI giám thị Ngôn Tố mà là CIA ngầm bảo vệ cô. Cô chán nản rời mắt, nhìn cây cối trên đồng nội, hỏi: "Jasmine đâu?"

"Ai cơ?" Nghe thấy cái tên xa lạ, Bert không hề quan tâm.

Cô càng lạnh nhạt, trông ủ rủ biết mấy, lại như chẳng có hứng thú với bất cứ chuyện gì: "Cô gái mất tích trong trang viên Hampton đã bị anh bắt đi rồi phải không?"

"Ồ…" Bert nhớ ra, giọng điệu chế giễu: "Em nói cô ả không biết tốt xấu kia à? Chở đi rồi."

Chở đi ư? Chân Ái từ từ ngước mắt: "Cô ta sẽ thế nào?"

Bert lái xe cực nhanh còn dám quay đầu nhìn cô, nhìn trọn vẹn ba giây, ra vẻ "sao em có thể không hiểu anh vậy chứ?" oán giận: "Còn phải hỏi anh sao?"

Chân Ái cau mày, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy khó chịu: "Thả cô ta ra đi."

Cô thấy, ngoại trừ nói chuyện lộn xộn không hề có logic thì Jasmine không có vấn đề gì to tát, thật sự không đến nỗi phải chịu những ngược đãi kia. Annie đã nói, vận mệnh người trong đại gia tộc liên quan đến nhau. Cô không hi vọng người khác nhìn thấy Ngôn Tố liền nói: Nguyện Thượng đế phù hộ cho em gái cậu, hy vọng nhà cậu sớm ngày thoáng khỏi bóng ma.

Bert không trả lời trực tiếp, hỏi ngược lại: "Thả à, em sẽ vui à?"

Chân Ái không phối hợp quay mặt đi chỗ khác, im lặng.

Anh nhún vai: "Vậy thì thôi…"

https://thuviensach.vn

“Sẽ vui!” Cô trả lời trái lương tâm.

Thật ra nếu không được gặp Ngôn Tố thì bất cứ chuyện gì, bất cứ kẻ nào, ai chết ai sống, cô đều không quan tâm, cô đều không vui vẻ. Nghĩ đến Ngôn Tố, sáng cô đột nhiên đau nhói. Bây giờ Ngôn Tố đang làm gì? Nhất định đang tìm cô muốn phát điên.

Xe phía sau đuổi theo rất sát, xe Bert chợt rẽ ngoạt lao xuống đường quốc lô, Chân Ái bay lên khỏi chỗ ngồi lại nện mạnh xuống, dây an toàn siết đến mức đau nhức. Tâm trạng cô không tốt, ôm ngực, nhíu chặt mày. Bert thấy sắc mặt cô không tốt, đôi mắt tối đi, thoáng qua vẻ khó chịu, nhìn gương chiếu hậu lẩm bẩm: “Mấy tên đáng chết.”

Tay ấn vào một cái nút, chiếc xe rộng rãi nhiều chức năng kêu tít tít, mui xe vang lên tiếng máy móc vận hành. Chân Ái ngẩng đầu nhìn lên, chắc hẳn là súng shortgun1! Một phát súng đã có thể làm nổ tung một chiếc xe rồi.

1 Súng shortgun là loại súng được thiết kế thường dùng để bắn khi tựa vào vai, tuỳ loại mà có thể bắn ra tập hợp các viên đạt nhỏ hay đạn lớn, đôi khi bên trong có thể là thuốc nổ hay chất hoá học. Shortgun có rất nhiều biến thể khác nhau từ cỡ nòng 5,5mm đến 50mm cùng các chế độ bắn và nạp đạn khác nhau. Có các chế độ bắn như: từng viên, bán tự động thậm chí hoàn toàn tự động.

“Bert, đừng giết người!”

Lên xe lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh ta. Sắc mặt Bert hơi kỳ lạ, khựng lại trong giây lát, du dương nói: “OK, anh từng hứa với em, dĩ nhiên sẽ không giết người…K!”

Kohl sao xe lập tức ôm súng, mở cửa sổ nhỏ ra nhắm. Anh ta không giết nhưng bảo người khác giết.

https://thuviensach.vn

“Anh quá là giữ chữ tín.” Chân Ái châm chọc, thấy K thật sự định nổ súng liền khiển trách K.

“Anh dám!” Vẻ mặt K thuần phục, thật sự không có động tĩnh: “Tôi nói, đừng giết họ.”

Bert gật đầu, đồng ý: “Được thôi. Sau đó chúng ta bị giết chết.”

Giọng nói tựa như cậu bé lúc nào cũng thích tranh cãi nói ngược với cô. Mặt Chân Ái vô cảm: “Bọn họ sẽ không giết tôi.”

Bert vừa nghe, nhất thời mặt liền sầm đi: “Nhưng chúng sẽ giết anh. Ôi, Little C, em thật đúng là chẳng thương anh gì cả.”

Chân Ái hơi mím môi: “…Họ cũng sẽ không giết anh.”

“Đúng vậy đấy, chúng sẽ bắt sống anh.” Ánh mắt Bert loé sáng, khẽ nhoẻn môi như vừa tức giận vừa buồn cười: “Anh bị chúng bắt đi, em nhẫn tâm à? Chúng ngược đãi anh thì sao?”

Đoàn xe điên cuống đuổi theo trên đồng hoang, tay chân anh nhanh nhẹn điều khiển xe chạy tốc độ kinh hoàng mà thần thái vẫn tự nhiên, cười đùa với cô bằng giọng tán gẫu.

Chân Ái nhức đầu, không hiểu tại sao lại bị anh ta chọc phá thành công, lạnh lùng nói: “Không phải ai cũng cuồng ngược đãi như anh.”

Bert nghe vậy, cười thoải mái, rất đắc ý: “Vậy sao? Em nghĩ vậy thật à?” Cứ như anh là duy nhất, rất đặc biệt vậy.

Chân Ái thiếu điều mắng anh ta: “Tôi đâu có khen anh!”

K ghim súng, sống lưng tê cứng. Đã lâu không gặp cô C, cũng đã lâu không thấy ai dám nói chuyện với ngài B như vậy.

https://thuviensach.vn

Lòng dạ Chân Ái ngợp trong lo âu, quay đầu nhìn đồng nội bát ngát, mím môi một lúc lâu không lên tiếng. Cô không biết bây giờ tâm trạng mình thế nào, cô không muốn trở về với Bert, nhưng cũng không muốn để Bert chết. Song có lẽ anh ta có thể bị CIA bắt. Nói ra, Bert là thiên tài sinh vật, y dược giống cô, họ có thể bắt anh ta và bảo anh ta làm nghiên cứu hay không?

Cô đần mặt, kiểu ý nghĩ này thật vô vị. Cô còn không biết chạy trốn thế nào hy vọng duy nhất là đám cảnh sát đuổi theo phía sau kia. Bert rất thông minh, anh ta biết nếu bắt cô ở chỗ khác, cô nhất định sẽ trốn, nhất định sẽ liều chết phản kháng. Nhưng đó là trang viên của bà ngoại Ngôn Tố, nếu cô không yên lặng đi với anh ta, anh ta sẽ giết tất cả người nhà Ngôn Tố ở đó mà chẳng hề chớp mắt.

Ngôn Tố…

Đến giờ Bert chưa nhắc đến anh, điều này ngược lại khiến Chân Ái lo lắng. Cô loáng thoáng có cảm giác rằng, Bert đã chuẩn bị xong tất cả, viết nên kết cục cho Ngôn Tố, vì vậy anh ta mới bình tĩnh, ngông cuồng và tuỳ ý, chẳng mảy may nhắc đến chuyện liên quan đến anh. Nhưng cho dù Bert có vẻ thoải mái như thế, thỉnh thoảng còn nhoẻn cười nhưng lòng anh ta đang cực kỳ nhẫn nhịn cơn tức giận.

Bert không giống Arthur. Arthur tức giận sẽ không nói chuyện, Chân Ái thỉnh thoáng dỗ dành anh ta một câu là xong. Nhiều khi Chân Ái ngốc nghếch không biết Arthur đang giận, thì anh ta sẽ đợi bản thân nguôi giận rồi sẽ đến tìm cô.

Nhưng Bert tức giận sẽ biểu hiện nhẹ nhõm khác thường, không hề đề cập đến chuyện đó, đến lúc Chân Ái không chú ý thì hung ác cắn cô một miếng, khiến cô mãi nhớ đến lúc anh ta nổi giận.

https://thuviensach.vn

Chân Ái thấp thỏm, hoảng hốt cảm thấy kết cục đang chờ đợi đã định trước là bi ai.

Không biết Bert lôi đâu ra chiếc chăn bông thật dày, quấn chặt cô, ngay sau đó sườn xe chợt chấn động. Chân Ái hoàn hồn, va đập dữ dội như vậy nhưng thứ cô đụng phải lại chỉ là chăn bông mềm mại. Cô sửng sốt, hoá ra xe hơi đang lao qua quốc lộ.

Trên đường dần dần tập trung xe cộ, anh ta mang người dân thường ra làm lá chắn. Chân Ái ngạc nhiên nhìn Bert dần mất kiên nhẫn, nhưng vì lo nghĩ tâm trạng của cô nên không muốn nổ súng.

Trong lòng xe cộ thưa thớt vào buổi sáng sớm, se của Bert như một con cá linh hoạt, vượt qua, giành đường, luồn lách điêu luyện. Nơi xe chạy qua vang lên liếng phanh xe và tiếng đụng nhau rầm rầm do né tránh không kịp. Tốc độ xe cảnh sát phía sau quá nhanh, có chiếc né tránh phanh gấp, có chiếc quay vòng còn trên đường quốc lộ, có chiếc va đụng ầm ầm.

Chân Ái nắm tay vịn. lộn qua lộn lại trong chăn đến mức choáng váng đầu óc. Cảnh tượng trong gương chiếu hậu khiến cô sợ mất hồn vía, xe của cô luồn lách cực nhanh, nhưng dòng xe phía sau hoàn toàn sụp đổ, hỗn loạn cả lên.

Bert chuyển mắt, tự đắc nhìn cô: “Cái này không thể trách anh nhé?”

“…” Lòng dạ Chân Ái rối bời, mặt kệ Bert. Nửa giây sau, nhìn cảnh bê bết phía sau: “Anh không cần thiết làm như vậy… Họ chỉ muốn bảo vệ tôi.”

“Chúng muốn lợi dụng em.” Giọng anh ta đanh lại và bá đạo, nói xong thở dài: “Đồ ngốc.”

Sắc mặt Chân Ái cứng đờ.

https://thuviensach.vn

“Theo anh về nhà đi. Chúng không bảo vệ em đâu, bọn anh mới là người bảo vệ em, cũng chỉ có bọn anh mới có khả năng bảo vệ em.”

Bert hơi nheo mắt, gương mặt góc cạnh rõ ràng hiện nét dịu dàng, lại không vui: “Em thông minh như vậy, lẽ nào không biết chúng bảo vệ em là có ý gì à?” Thứ chúng nhắm vào chính là sức mạnh có thể huỷ diệt thế giới trong óc em kìa. Thứ chúng bảo vệ không phải em mà là khả năng của em. Bởi vì em có thể bào chế liều thuốc độc tuy nhỏ nhưng sẽ khiến sinh vật chết trên diện rộng trong tích tắc và thuốc giải. Em biết kỹ thuật nhân bản, em biết chế tạo thuốc thay đổi năng lượng sinh học cơ thể con người; biết bào chế thuốc khiến người ta có năng lực và dị năng giống động vật. Chúng biết rất rõ, chỉ một lượng cực nhỏ trong đó bán cho tổ chức khủng bố hay tổ chức nghiên cứu khoa học của chính phủ khác cũng mang lại lợi nhuận khổng lồ. Có em trong tay sẽ đạt được đỉnh cao của chiến lược. Đây chính là giá trị lợi dụng của em.”

Ánh mắt Bert âm u, trên khuôn mặt căng thẳng hiển lộ cơn giận mơ hồ, là thấy không đáng thay cô, là giận chúng đối xử với Little C của anh như vậy.

“Em không giống với những nhà khoa học bí mật nghiên cứu của quốc gia này. Đối với chúng mà nói, em mãi mãi là ngoại tộc, thuộc phe tàn ác nhất, không đáng được tin tưởng. Đến khi em không còn giá trị lợi dụng, chúng sẽ lập tức đứng về phía chính nghĩa giết chết em.”

Chân Ái không nao núng: “Tôi có bản lĩnh khiến mình vĩnh viễn có giá trị lợi dụng. Không sao cả, đôi bên đều được như mong muốn.”

Sức mạnh nguy hiểm như thế không thể chỉ để một bên cô được. Luôn phải có hạn chế và cân bằng. Cô nhớ con cá nhỏ Ngôn Tố nuôi, tên giống với Einstein mà S.A. rất thích.

https://thuviensach.vn

Hai tay Bert nắm tay lái, gân xanh trên mu bàn tay căng ra: “Em không muốn về nhà đến vậy ư? Ở nơi đó em có tất cả. Nếu em không thích, cả đời không cần vào phòng thí nghiệm nữa, cứ để anh lo.”

“Tự do.” Chân Ái nhìn gió ngoài cửa sổ: “Tôi chỉ muốn tự do.”

“Em có thể có. A nói sau này sẽ không giam cầm em nữa, mọi nơi trên thế giới , em muốn đi đâu cũng được.” Bert châm chọc: “Chúng có cho em tự do không?”

Chân Ái im lặng. Cô không phải kẻ ngốc, biết mình thật ra bị CIA giam cầm biến tướng thôi. Nhưng cô đã gặp Ngôn Tố, mỗi một khắc ở bên anh, cho dù bị anh trói buộc trong sáng cô vẫn cảm thấy tự do. Thân thể tự do, tâm hồn càng tự do.

Chân Ái chậm rãi ngước mắt lên: “B, nếu anh trai không chết, nếu tôi không vì oán hận các người mà bỏ trốn, nếu tôi không nhìn thấy thế giứoi bên ngoài, có lẽ tôi vẫn sẽ giống như trước dây, cho rằng tất cả S.P.A. làm đều hợp tình hợp lý, cho rằng tất cả mọi chuyện anh làm với những cô gái trong tầng thí nghiệm đều bình thường vô cùng… Có lẽ vẫn cho rằng, tôi cùng Arthur và cả anh, ba người sống chung tự nhiên là thoả đáng. Nếu quả thật ngu ngơ như vậy rồi sẽ vì vô tri mà sống rất hạnh phúc, kết hôn và sinh vài đứa con. Muốn gì làm đó, hưởng thụ tất cả, đơn thuần được Arthur và anh yêu chiều.”

Bert lẳng lặng nghe, đôi mắt sâu thẳm không gợn sóng, yên tĩnh mà trầm lặng. Lời Chân Ái chuyển hướng một cách giản đơn, khiến ánh mắt Bert lập tức tối sầm: “Nhưng bây giờ tôi cảm thấy tất cả chuyện này đều không đúng. Tôi đã thay đổi, trái tim cũng không quay trở về được nữa. B, hiện tại tự do của tôi là rời xa Arthur, rời xa anh.”

Bert cười nhạt, càng tối tăm hơn: “Thật đáng tiếc, em phải mất tự do rồi. C, tất cả mọi thứ trên đời đều cho em hết, duy chỉ có cái này thì không thể.”

https://thuviensach.vn

Anh ta đè nén khí thế mạnh mẽ, chuyển ngoặt tay lái nghênh ngang chạy đi. Chân Ái bỗng hoảng sợ, không thể tin nhìn cảnh huyên náo hỗn loạn nhỏ dần trong gương, tim thoáng chốc rơi xuống đáy biển. Xe cảnh sát không đổi theo nữa… Rõ ràng cô đang ôm hy vọng, chờ họ đến cứu cô. Cô không muốn đi với Bert!

Bert thấy cô sững sờ như bị đả kích mang tính huỷ diệt, khuôn mặt nhỏ mờ mịt đến đáng thương, lại không nhịn được dỗ dành: “Giận à?”

“Không có.”

“Em không vui.” Giọng nói không cho phép lừa dối.

Chân Ái không muốn để ý đến Bert, tay lại bất giác dời xuống sờ dây an toàn. Vừa mới cử động bên tai đã vang lên lời cảnh cáo lạnh lùng của anh: “C, đừng nghĩ đến chuyện nhảy xuống xe.”

Anh ta dằn lại hết tất cả cảm xúc khi nãy, vừa lạnh lùng vừa cứng rắn. Lưng cô cứng đờ, không đành lại bi thương chậm rãi thu tay lại.

Ánh nắng chiếu vào nhuộm vầng sáng ấm áp lên mái tóc loà xoà trước trán Bert, soi vào tròng mắt đen như mực của hắn, lấp lánh như trân châu đen ở đáy nước: “C, đừng nhảy xuống xe… đừng làm tổn thương bản thân em.”

Chân Ái bỗng cảm thấy bất lực đến thất bại, hoàn toàn không thể nói cho người này hiểu. Cô nhìn cảnh sắc đang trôi vun vút bên ngoài, ngậm chặt miệng, tuyệt vọng đến đờ đẫn.

Hành động chạm lên dây an toàn vừa rồi của cô rõ ràng đả kích Bert, vẻ mặt anh ta bình tĩnh hơn, tốc độ xe chợt tăng nhanh, tưởng chừng như thế mới có thể kéo cô rời khỏi thế giới phía sau, trở lại trước kia. Trong xe yên tĩnh đến kỳ lạ, chỉ còn tiếng gió giữa đất trời. Chân Ái dần dần bất an, Bert bỗng lên tiếng, rất bình tĩnh: “S.A.YAN!”

https://thuviensach.vn

Sáng Chân Ái bỗng thấp thỏm, xua đi cơn giận, nhưng không dám tuỳ tiện tiếp lời.

“Em thay đổi rồi.” Bert không đợi cô, nói một mình: “Người đàn ông kia cho em can đảm rất lớn.” Giọng điệu bình ổn đến mức chẳng mảy may lên xuống, cứ như điềm báo dông bão sắp đến.

Chân Ái căn răng: “Đúng, tôi muốn đi với anh ấy.”

“Đi? Hừ, ai cho phép em đi?” Anh ta lạnh giọng, không khí đột nhiên xuống đến điểm đóng băng.

K ở phía sau lập tức cúi đầu. Chân Ái không sợ Bert, vẻ mặt bình lặng như bị bao phủ trong lớp băng.

Sau phút yên lặng, Bert cong khoé môi: “Thật đáng tiếc, em sẽ không còn được gặp lại hắn nữa đâu.”

Khuôn mặt Chân Ái khẽ run rẩy, trong đôi mắt an tĩnh chợt thấp thoáng vẻ bi ai. Cô rất nhớ Ngôn Tố, rất nhớ.

Bert nhìn cô qua gương, cô lập tức rủ hàng lông mi đen tuyền như bươm bướm vỗ cánh, che đi tròng mắt đen nhánh, khuôn mặt trắng nõn thê lương không sao tả xiết. Bert nhớ khi còn bé, mẹ cô tịch thu con thỏ cô yêu mến, cô nhỏ bé đứng trong góc, bàn tay bé xíu níu lấy váy cố chấp và ương ngạnh giằng Chân Ái, ấm ức, bi phẫn lại bất lực. Khi ấy cô cũng có dáng vẻ này, ánh mắt này.

“Arthur đâu?”

Bert nghe thấy, khó hiểu nhìn cô, lại bật cười: “Sao vậy? Nếu anh ấy ở đây thì em sẽ khóc khiến anh ấy đau lòng ư?”

https://thuviensach.vn

“Anh không đau lòng giống vậy sao?” Thật ra vẻ mặt cười lạnh không thích hợp với cô.

Bert sửng sốt, “hừ” một tiếng, che giấu vẻ lúng túng trong mắt.

“Là ai sắp đặt cho Susie giết những cô gái kia. Anh hay là A?”

“Anh ấy lên kế hoạch, anh thi hành.” Bert ngạo mạn nói: “Bản mô tả sơ lược, phác hoạ tâm lý tội phạm đặc biệt tuỳ chỉnh theo con người S.A.YAN, đặc sắc không? Ồ, quên nói cho em biết, khi nãy có kẻ vừa tiết lộ danh sách người tình của cảnh sát cho giới truyền thông. Kẻ kia chính là anh.”

Thảo nào khi ở hòn đảo biệt lập, Arthur lại thả họ đi dễ dàng như vậy. Hoá ra nơi đó chỉ là khúc dạo đầu, tuồng kịch thật sự ở phía sau. Sớm muộn FBI sẽ lật lại vụ án giết người ở Silverland. Hiện tại, ngay cả Chân Ái cũng mất tích, Ngôn Tố càng bị nghi ngờ gấp bội.

“C, em đã quan sát toàn bộ quá trình tổ BAU phát hoạ tâm lý tội phạm, nghe được bọn họ phân tích kẻ sai khiến phía sau. Em cũng nghe S.A.YAN phỏng đoán và phân tích tâm lý tên biến thái này. Có phải cảm thấy hắn rất lợi hại không? C, đây chính là bản thân hắn đấy! Em xem hết cả đoạn phim, tất cả biểu hiện trên thi thể nạn nhân, tổ BAU đều không nhìn ra được ảo tưởng tính dục, chỉ S.A.YAN hiểu. Thứ bọn anh vẽ ra chỉ có kẻ tâm tư tương tự mới nhìn hiểu được. Hắn chính là như vậy! Em cho rằng hắn rất quang minh chính đại ư? Không, sáng người luôn cất giấu góc khuất tối tăm. Anh chỉ đào góc này ra, để hắn nhìn thấy và để mọi người nhìn thấy thôi. Mà hắn không khiến anh thất vọng, vừa nhìn đã hiểu được bức hoạ này ngay.”

Vì vậy họ không đơn thuần là hãm hại Ngôn Tố, còn phân tích tâm lý của anh, đánh thức mặt u ám trong long anh ư? Họ chỉ dùng mạng người phác hoạ, khiến Ngôn Tố tìm được đồng cảm từ đó à?

https://thuviensach.vn

Chân Ái lắc đầu, rất cố chấp: “Không đúng, anh ấy không phải như anh nói.”

“Vậy sao?” Lời Bert đầy thâm ý: “Mấy ngày qua em không phát hiện hắn khác với trước kia, hắn có việc che giấu em à?”

Mấy ngày qua ư? Chân Ái hồi tưởng theo bản năng, anh vẫn giống như trước, anh không có gì che giấu…. Không đúng, điểm khác biệt duy nhất chính là họ vẫn luôn… xảy ra quan hệ. Không thể nào! Anh không yếu ớt, không dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy. Tất cả đơn giản là anh yêu cô, nhất định là vậy rồi.

Chân Ái lắc đầu lần nữa, càng kiên định lặp lại: “Không đúng, anh ấy không phải.”

“Vậy thì em chờ tận mắt chứng kiến mới là thật.”

Chân Ái sợ hãi: “Các anh định làm gì anh ấy?”

“Thân bại danh liệt, sau đó chết giống như Chace.”

Chân Ái càng kiên quyết, bật thốt ra: “Vậy tôi cùng chết với anh ấy.”

Bert thoáng kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo: “Em đang uy hiếp anh à?”

“Không.” Chân Ái vô cùng bình tĩnh: “Anh ấy trả giá vì tôi quá nhiều, tôi chỉ làm chuyện tôi muốn làm.”

“Trả giác vì em?” Bert cảm thấy rất nực cười, nhưng nghe ra ý khác, sắc mặt hơi thay đổi: “Hà, anh không bao giờ nghi ngờ sức quyến rũ của em.”

Mắt anh ta loé sáng kỳ lạ: “K, anh nói xem Little C của chúng ta mấy năm không gặp có phải càng lúc càng đẹp hay không?”

https://thuviensach.vn

K gật đầu, nhưng không dám nhìn Chân Ái. Chân Ái không rõ.

“K.”

Bert bật ghế ngồi ra, Kohl lập tức nhận tay lái. Chân Ái thấy lưng dựa của mình cũng ngửa ra, đang lúc kinh ngạc Bert đã cúi người kề sát, tiếng nói nguy hiểm và trầm thấp quanh quẩn bên tai.

“Vừa rồi anh đã cảm thấy không đúng.”

Tay anh ta đưa xuống, bóp chặt eo cô, chóp mũi lạnh ngắt kề lên cổ cô, hít lấy hít để như chó săn ngửi miếng thịt. Cô kinh hoàng bất động, lại nghe thấy anh ta u ám nói: “C, mùi trên người em thay đổi rồi.”

Bất chợt Chân Ái rờn rợn, tim như ngừng đập. Trên cổ sột soạt.

Anh ta hít lấy mùi hương của cô, ngước đôi mắt nâu khỏi cần cổ trắng nõn của cô, ánh mắt tối tăm như con thú khát máu: “Em trao trinh tiết của mình cho gã đàn ông kia.”

Không phải câu hỏi mà là khẳng định. Bàn tay anh ta trượt xuống giữa hai chân cô, cách lớp váy thật mỏng, rất nóng, rất ra sức. Chân Ái xấu hổ và giận dữ cực độ, hất phăng tay anh ta ra. Anh ta thoải mái mặc cô giãy giụa, chóp mũi và môi vẫn kề vào cổ cô không nhúc nhích, trong tĩnh lặng có sự phẫn nộ chồng chất.

“Sao em có thể hư hỏng như vậy?” Hơi thở ẩn nhẫn và ác liệt của anh ta quá gần, toàn thân Chân Ái lạnh ngắt, muốn cử động nhưng không nhúc nhích được.

Môi của anh ta mơn trớn cổ cô: “Biết A và anh thích loại quả nào nhất không?”

Thân thể cô cứng đờ, không trả lời.

https://thuviensach.vn

Lúc thiếu niên Arthur và Bert trồng rất nhiều cây ăn quả ngoài phòng thí nghiệm của cô, gieo trồng rất nhiều qua quả, đến lúc chín sẽ bỏ vào giỏ mây thắt chiếc nơ xinh đẹp đặt trên bàn thí nghiệm của cô. Cô thích chiếc giỏ và nơ bướm xinh đẹp bèn giấu đi. Arthur và Bert đến gõ cửa để lấy lại, cô nói bị con sóc bên ngoài trộm đi rồi. Arthur rất phối hợp: “Vậy anh đi đòi con sóc vậy.” Nhưng Bert gây sự: “Thôi đi, không phải là em tham ăn nướng cả rổ lên ăn luôn à?” Cô tức giận sập cửa.

Nhưng giờ phút này Bert nguy hiểm như thế, chẳng hề giống thời thiếu niên xưa kia. Anh kề sát vào lưng cô, thân thể rắng chắc ấm áp nhưng giọng nói lạnh giá: “Loại hoa quả dốc sáng che chở nhiều năm, khi chín lại bị kẻ khác hái xuống căn một cái. Em hiểu tâm trạng này không?”

Im lặng. Chân Ái bị anh ta giam trong ngực, mái tóc xoã tung, không dám hít thở. Anh ta giữ chặt cằm cô, nâng mặt cô lên, nhìn xoáy vào: “Little C, em làm anh tức giận rồi.”

Vẻ mặt Bert bình tĩnh khác thường, yên tĩnh đến đáng sợ, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một lớp màu tím, là điềm báo cơn giận sắp bộc phát: “ Em nói xem nếu A biết em phản bội anh ấy, anh ấy sẽ tức giận cỡ nào?”

Chân Ái kinh hãi, sởn gai ốc, rụt lại theo bản năng, nhưng không thể chạy trốn. Bert kéo cô khỏi dây an toàn, ôm đến không gian rộng rãi phía sau xe. Chân Ái không hề có sức chống trả, bị anh ta lôi tuột ra sau, cô không kiềm được gào lên thất thần.

Lúc đó Bert bỗng khựng lại, ôm cô gái trong sáng đang bất giác run ẩy. Anh ta cúi đầu, kẽ nheo mắt nhìn cô, ánh mắt lấp lánh mang vẻ say mê của ham muốn được khơi gợi và đạt được sự phóng thích, toàn thân như đạt được sự thoả mãn và an ủi lớn lao. Thân thể thoáng run rẩy kịch liệt như bị điện giật. Anh ta giữ chặt cô, ngón tay vuốt ve đôi môi run rẩy của cô, híp mắt ngẩng đầu nhìn trời, như đang mê mẩn hưởng thụ niềm vui sướng điên cuồng nào đó lan toả trong thân thể.

https://thuviensach.vn

Yết hầu khẽ nhúc nhích trên cần cổ trắng nõn thon dài của Bert, thở gần như rên rỉ: “God! Little C! Chính là âm thanh này.”

Chân Ái hoàn toàn không hiểu anh ta nói gì, giờ phút này quan thân anh ta toả ra hơi thở nguy hiểm cực độ. Bàn tay anh ta giữ chặt gương mặt cô, mạch đập điên cuồng như mất khống chế. Cô bỗng hiểu ra, e rằng cô đã gợi lên dục vọng nào đó của anh ta rồi. Cô vừa giận vừa thẹn, ra sức đẩy tay anh ta. Chẳng ngờ Bert nhanh hơn, thoáng chốc ấn cô nằm ngang trên ghế, hoàn toàn đè lên phủ kín lấy cô.

Bert ghìm vai Chân Ái, lực tay lớn đến mức tất cả sức giãy giụa của cô bị hoá giải hoàn toàn. Chóp mũi kề vào cô thể cô, hơi thở dồn dập lại cuồng nhiệt, so với khi nãy anh ta như hai người hoàn toàn khác nhau. Ngay cả giọng nói cũng thay đổi, gợi cảm mà trầm khàn, gọi cô trong mông lung: “Little C, nói cho anh biết, lúc bị gã đàn ông kia đè lên người, em phát ra âm thânh nào thế? Dịu dàng gợi cảm hơn vừa rồi gấp nghìn lần ư? Có phải khiến xương cốt ngiười ta đều râm ran không? S.A.YAN có thích nghe em rên rỉ không? Hắn làm thế nào khiến em thốt lên được? Nói cho anh biết, kêu cho anh nghe nào. Ngoan, để anh nghe một chút thôi, đừng sợ.”

Nói xong, tay anh ta lần xuống vén váy cô lên. Chân Ái kinh hãi, sợ đến mức tái mét mặt. Sức lực không bằng anh ta, gần như không nghĩ ra được cách nào khác, trong tuyệt vọng cô hoảng sợ gào to: “Nếu anh dám đụng vào tôi, Arthur sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Tiếng nói thốt ra, bản thân Chân Ái sửng sốt trước. Cô đang nói gì thế?

Trong nháy mắt Bert khựng lại.

“Vậy sao?” ANh ta giận quá hoá cười: “Bây giờ biết trên đời này ai có thể bảo vệ được em rồi à? C, đây là bản năng của em.”

Chân Ái giật mình, ngạc nhiên nhìn đôi mắt đẹp như lưu ly của anh ta đắc ý đong đầy nét cười. Vừa rồi là anh ta cố kích thích cô sao?

https://thuviensach.vn

Bert không thả cô ra, bỗng tâm trạng thay đổi, tròng mắt biến đổi sâu hơn, cúi đầu đặt môi lên môi cô, nhẹ nhàng chạm một cái, rất gọn gàng không mang theo bất cứ hành động dư thừa nào.

Chân Ái sững sốt không phản ứng kịp, anh ta đã không lưu luyến ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh, khoé môi khẽ nhoẻn, vui vẻ tự tại như vô số lần anh ta trêu chọc cô, thành công chọc cô khóc, chọc cô tức giận, chọc cô kêu lên, chọc cô cãi vả.

Chân Ái biết đã bị anh ta đùa bỡn, cô nổi cơn thịnh nộ, vung một đấm nhưng bỗng khựng lại giữa chừng. Váy cô bị vén đến bắp đùi, vật đàn ông đang kề sát. Tuy giờ phút này Bert không cử động, nhưng anh ta vẫn đang đè nặng trên người cô, vẻ mặt bỡn cợt. Chân Ái giống như chiếc bánh bao bị con chó nhìn chằm chằm, gai ốc toàn thân dựng đứng cả lên, giả bộ như không để ý đến nơi đó, làm dữ với anh ra: “Anh tránh ra!”

Bert nhìn cô đầy ý tứ, rồi thật sự quỳ dậy. Cô thở phào, không ngờ mộ giây sau anh ta kéo bức màn lại, quỳ gối giữa hai chân cô cởi quần. Sắc mặt Chân Ái trắng bệch, nhanh chóng nghiêng đầu đi, cật lực lui về sau, nhưng anh ta bắt lấy mắt cá nhân cô kéo lại, khiến cô nằm bên dưới anh ta lần nữa: “Anh dám!” Chân Ái hét lên: “Bert! Anh dám!”

“Em xem anh có dám hay không.” Anh ta cười, giọng nói như trêu đùa.

“Tôi giết anh!”

“Anh lại cho rằng em sẽ không nỡ giết anh đâu.”

Bert cười lớn hơn nữa, hai tay vén váy cô lên đến ngực, đè xuống. Chân Ái dùng sức thế nào đều không đẩy ra được, giận đến đỏ mắt, nỗi sợ hãi không ngăn được giống như khí lạnh xâm nhập toàn thân.

Anh ta thấy cô giận đến run rẩy, lại không đành lòng, ôm lấy đầu cô như dỗ dành trẻ con, lẩm bẩm bên tai cô, giọng nói hơn mềm yếu: “Little C,

https://thuviensach.vn

đừng nhúc nhích Một chút thôi, ngoan. Sao anh có thể làm tổn thương em chứ? Nhưng bây giờ anh rất khó chịu, đừng đẩy anh ra được không?”

Chân Ái ngẩn ra, bỗng phát giác anh ta không hề chạm vào cô, nhưng nóng bỏng kề sát bụng cô, ra sức cọ sát như thể con vật không nghe lời. Chân Ái đờ ra một hai giây, đột nhiên xấu hổ vô cùng, cau mày nức nở đẩy anh ta: “ Tôi không muốn. Anh tránh ra.”

Bert ấn chặt bả vai cô, ánh mắt mất khống chế không biết là cảnh cáo hay ra điều kiện, nghiến răng nghiến lợi nói từng câu từng chữ: “Có biết không? Anh càng muốn tiến vào xem em run rẩy trong long anh, nghe tiếng rên rỉ gào thét mất khống chế của em.” Anh ta híp mắt, giọng nói cũng đang run rẩy: “Ánh mắt và vẻ mặt lúc em lên đỉnh, cảm giác run rẩy sau trong thân thể em, anh đều muốn biết. Nhưng anh không muốn ép buộc em. Vì vậy mỗi người nhường một bước, em ngoan ngoãn đừng đẩy anh ra, được không?”

Chân Ái bị lời nói và vẻ mặt khát vọng mãnh liệt này của anh ta làm sửng sốt, thật sự không dám cử động. Cô sợ anh ta bị kích thích mất khống chế, xử lý cô ngay tại chỗ. Cô khẽ căn răng, mím chặt môi mặc anh ta kề sát bụng cô, thân thể cứng đờ mặc hơi thở anh ta càng lúc càng gấp rút. Anh ta khàn giọng gọi tên cô, mặc anh ta cắn tai cô không hề kìm nén mỗi hơi thở dốc và cơn khoái cảm. Trước sau cô vẫn im lặng không kêu tiếng nào, như thể chỉ là một con búp bê không hề có bất cứ tình cảm gì.

Nhưng đối với Bert, toàn bộ thế giờ này chỉ có mình cô không phải búp bê. Cuối cùng anh ta xe một góc váy của cô, lau sạch sẽ giúp cô, nói: “Anh vô cùng mong đợi lần đầu tiên của chúng ta.”

Chân Ái hung tợn trừn mắt nhìn anh ta, ra vẻ hận không thể ăn tươi nuốt sống anh ta, phẫn nộ kéo váy xuống lăn vào góc. Cô đưa lưng về phía Bert, nằm nghiêng trên ghế, dẹp yên đầu óc đang choáng váng và cơn đau để lại trên bụng sau khi ma sát kịch liệt. Cô vừa tức giận, vừa xấu hổ, giống như

https://thuviensach.vn

trước sau đã làm một chuyện phản bội Ngôn Tố. Nghĩ đến Ngôn Tố, cô chợt tủi thân, mắt cay cay khó hiểu.

"Được rồi, đừng giận mà." Bert kề đến dỗ dành cô: "Anh cũng đâu chạm vào em." Nói xong vẫn còn rất tiếc nuốt.

"Anh cút đi." Cô gạt tay anh ta ra. Trước rèm, K nghe thấy mà kinh hoàng suýt chút nữa bật dậy khỏi ghế.

"Anh không cút." Anh ta chậm rãi.

Chân Ái giận điên lên, đang định bật dậy đánh anh ta thì vùng đồng nội trống trải bỗng dậy đến ba tiếng còi lanh lảnh, tiếng trước chậm chạp và kéo dài, hai tiếng sau ngắn và gấp rút. Chân Ái giật mình, tiếng còi này là…

Cô trở mình ngồi bật dậy, nhoài người ra goài cửa sổ phía sau nhìn xem. Không phải anh ấy chứ? Chiếc SUV từ phía trước chạy xéo đến, đâm thẳng vào sườn xe hơi. Góc chạy vừa khéo giao thoa, cho dù là K phanh xe rẽ tay lái cũng không tránh kịp.

"C!!!"

Thấy chiếc xe SUV kềnh càng đâm mạnh đến, Bert nhào qua ôm Chân Ái theo phản xạ, muốn che chở cho cô. Chân Ái sửng sốt, có phần không đành lòng nhưng trong khoảnh thời gian cực ngắc lại nhẫn tâm đẩy bật anh ta ra, quấn chăn kéo cửa lăn xuống.

Giờ đã chướm sáng thu, trên vùng đồng nội tươi tốt tập trung rất nhiều xe, đèn báo hiệu loé sáng. Hiện trường kéo dây cách ly thật dài, đội ngũ ra ra vào vào. Không ai bị thương nhưng lại xuất hiện rất nhiều tinh anh của CIA và FBI.

FBI cho rằng Ngôn Tố là kẻ tình nghi số một trong vụ án ngược đãi đến chết xảy ra gần đây, Chân Ái là học trò của anh, liên quan mật thiết. CIA thì

https://thuviensach.vn

khá gian xảo, nói Chân Ái là nhân chứng chỉ ra một kẻ sát thủ liên hoàn nên được đưa vào diện bảo vệ nhân chứng, thật ra là học sinh bình thường, gần dây làm khảo sát thực tập tại công xưởng dưới lòng đất núi Prince.

Xung quanh bận rộn, Ngôn Tố cao lớn cô đơn đứng trước hai chiếc xe đâm nhau thành sắt vụn, vẻ mặt trầm mặc và lạnh lùng, đầu óc vận hành rành mạch. Người có thể khiến Chân Ái không nói lời nào rời khỏi trang viên chỉ có Bert – kẻ thần bí sau lưng Susie. Chiếc xe bị đụng là của Bert, mà chiếc xe đâm đến là của Owen. Nhưng họ biến đâu mất rồi?

Ngôn Tố đi một vòng quanh chiếc xe bị đâm. Cửa sau mở ra, ghế ngồi trong xe toàn bộ bị để ngửa ra, trên sàn là mép váy bị xé rách mà anh vô cùng quen thuộc. Chỉ vừa nhìn, trái tim vốn cố gắng duy trình bình tĩnh như bị ai xé rách. Là chiếc váy anh mua, sáng nay anh đích thân mặc cho cô. Khi đó cô cười khanh khách trong lòng anh, ngẩng đầu lên xoay vòng vòng. Giờ phút này trên tấm vải dính chất dịch xa lạ thuộc về đàn ông. Trong xe vướng vất mùi giống đực như động vật nguyên thuỷ dùng mùi thân thể chứng tỏ thân phận và phân chia lãnh địa, lại giống như đang tuyên cáo sự chiếm hữu đối với phụ nữ.

Tim Ngôn Tố lạnh lẽo như vết thương rách toạt bị rót băng lạnh. Vẻ mặt anh vẫn như cũ, lo lắng Chân Ái có bị thương hay không; càng lo lắng cô có khóc hay không?

Nhóm đặc vụ ở bên cạnh trao đổi suy nghĩ, suy đoán sơ bộ có người ép buộc Chân Ái, tuy đặc vụ Owen chặn lại giữa chừng nhưng rất có thể đã bị bắt đi chung luôn rồi.

Ngôn Tố lướt mắt nhìn khắp nơi, đồng hoang, gò núi, vịnh. Owen không hề xuất hiện đột ngột mà vẫn một mình âm thầm đi theo. Nơi đây cách rất xa địa điểm Bert ct đuôi xe cảnh sát, cậu ta đuổi theo lâu như thế tại sao lại chọn nơi này tng xe?

https://thuviensach.vn

Anh nhìn bụi cây đong đưa theo gió phía xa, không nói tiếng nào với bất cứ ai, đột ngột chạy đến. Rừng rậm lá rơi, trời cao biển rộng, chân núi thân quen, vách đá nhấp nhô, gió lướt mặt biển. Anh lăng xuống từ vách đá dựng đứng bên bờ biển, sóng vỗ ven bờ, gió cuống cát bay. Đầu bên kia một nửa rìa đá được gọt sắc lẻm mất một góc – nơi năm đó Chace đánh bom tự sát.

Chính là đây, vùng vịnh giữa bờ rừng ẩn khuất, hang động quái lạ khắp muôn nơi, chỗ này nối liền với chỗ kia, dễ thủ không dễ công.

Đặc vụ và cảnh sát đã đuổi theo sau.

“Owen dẫn Chân Ái núp xung quanh đây.”

Ngôn Tố thốt ra một câu khẳng định, lại không nhiều lời đi vào hang núi gần đó. Đi vài hang núi nhưng phí công vô ích, Lewis bắt đầu nghi ngờ phán đoán của Ngôn Tố, lúc sắp ra lệnh rút lui, ánh mắt Ngôn Tố dừng tại một tảng đá lớn ven biển. Đi trên bờ đá gập ghềnh, vừa rẽ ngoặt qua cửa động có thể chứa hai người hiện rõ trước mắt. Bên ngoài là đại dương, địa điểm này quả nhiên hoàn hảo.

Redd có dự cảm nào đó, cảnh giác rút súng, ra hiệu cho mọi người đến đây. Trong khoảng thời gian chờ đợi, vừa quay đầu Ngôn Tố đã tay không đi vào, bóng dáng thưa thớt nhanh chóng bị bong tối nuốt chửng.

Rẽ ngoặc không biết bao nhiêu mét, ánh sáng càng lúc càng mờ. Ngôn Tố dần dần bước chậm lại, điều chỉnh thị lực thích ứng với bóng tối. Nín thở lắng nghe, trong động không có bất kỳ tiếng vang nào, mơ hồ chỉ có tiếng nước nhỏ giọt xa xôi và tiếng gió rít khe khẽ. Đầu ngón tay anh gõ lên vách đá, tiếp tục đi vào bên trong bước một, phía trước càng lúc càng tối tăm. Một khắc nào đó, anh chạm phải một họng súng đen ngòm, hướng thẳng vào mắt anh.

Ngôn Tố yên lặng, khuôn mặt anh tuấn trắng trẻo mang vẻ mơ hồ, chìm vào bối cảnh âm u. Mà phía đối diện, chủ nhân của khẩu súng chính là

https://thuviensach.vn

Owen.

Owen giơ súng, cánh tay thẳng tắp, lưng thẳng đứng và nghiêm trang vô cùng. Nét mặt cường trắng và kiên nghị nhưng đôi mắt màu xám đã hoàn toàn rệu rã không còn chút ánh sáng. Tia đèn pin đã đuổi đến, anh sáng chói loà lướt qua mắt Owen nhưng không gợi nên bất kỳ phản ứng nào.

Ngôn Tố im lặng, cau mày. Một lúc sau, anh lùi lại một bước. Từng luồng ánh sáng đèn pin rọi vào khiến hang động chật hẹp sáng rõ như ban ngày.

Thân hình Owen cao lớn, tay phải đặt lên vách đá nhô ra, vẫn duy trì tư thế giơ súng nhắm bắn im lìm. Trên vách đá găm vô số lỗ đạn. Owen bị bắn thành cái sàng, quần áo không có chỗ nào là không thấm đẫm máu, màu đỏ trải rộng dưới đất như tấm thảm, đỏ như những đoá hoa. Mọi người có mặt rít vào một hơi, không ai có thể tưởng tượng được sự thảm thiết ngay khi đó.

Cho dù máu chảy, đạn nổ hết, anh vẫn đứng nghiêm chiến đấu đến cùng. Giống như bất kể ai đến anh cũng kiên cường bảo vệ người phía sau anh. Giống như lại có người đến, anh vẫn có thể tỉnh lại nổ súng. Gương mặt anh tuấn và trẻ tuổi như vậy tràn ngập vẻ quyết liệt và hung tợn ngày thường hiếm thấy. Ngôn Tố bình tĩnh nhìn vào đôi mắt vô hồn của Owen, đôi mắt màu nâu nhạt của anh hiện lên nỗi đau xót sâu sắc, bên tai vang vọng lời Owen từng nói: “Dốc hết toàn lực bảo vệ cô ấy an toàn, cho dù hi sinh vì nhiệm vụ cũng không tiếc nuối.”

Đó là mùa đông, một câu nói đơn giản khi ấy nhưng đến mùa thu Owen đã thực hiện với cách bi hùng và thảm thiết đến thế.

Ở nơi trống trải chỉ rộng vài mét vuông không còn bóng người nào khác. Không có Chân Ái… Vốn dĩ trong sáng Ngôn Tố còn ôm chút may mắn cuối cùng, chờ Owen cứu được Chân Ái. Cho đến giờ phút này, Ngôn Tố

https://thuviensach.vn

mới thật sự cảm nhận rõ rang được nỗi sợ hãi sâu tận tim gan, như cơn rét lạnh, đau đớn và ẩm ướt, thấm vào huyết mạch từng chút một…

Chân Ái thật sự biến mất rồi. Mà như vậy thì…?

Đầu óc anh trống rỗng, lặp lại cơn ác mộng tuần hoàn sáng sớm hôm nay vô số lần. Cô cười dịu dàng, nhẹ nhàng khều lòng bàn tay anh, rõ ràng một giây trước còn ở trước mặt, quay người lại đã biến mất… Quay người đã… chẳng thấy đâu nữa…

Anh sững sờ, quay người nhìn lại, không có, thật sự không có cô. Rõ ràng ngay cả một câu tạm biệt đàng hoàng cũng không kịp nói…

Bác sĩ pháp y kiểm tra thi thể Owen: “Trúng hai mươi mốt phát đạn chính diện, đường kính viên đạn là 11,43 milimet, sau lưng một nơi trúng đạn, đường kính viên đạn mười 11,2 milimét, xuyên thẳng vào tim, đây cũng là vết thương trí mạng. Đặc vụ Besson nghe thấy cau mày nghiêm nghị: “Súng của cô Chân có đường kính 11,2 milimét.”

Hội Lewis nghe thất rốt rít lộ vẻ nghi ngờ, lưng Owen quay về phía người anh ấy bảo vệ, chiếu theo như vậy, Chân Ái không phải người bị hại mà có thể là kẻ đồng loã ư? Nhóm đặc vụ trao đổi ánh mắt với nhau, mà nhân viên pháp chứng lấy chứng cứ bên trong đột nhiên kêu lên thảng thốt: “Có bom!”

Không khí thoáng chốc căng thẳng, vô số ánh mắt nhìn về phía tiếng kêu, chiếc đồng hồ đếm ngược màu đỏ rõ ràng bên dưới lớp tảo biển khô héo lộn xộn, trong khung cảnh mờ tối, màu đỏ như máu nhìn thấy mà giật mình. 00:00:59

Trong nháy mắt sau phút tĩnh lặng, có người điên cuồng thét lên: “Rút lui!”

https://thuviensach.vn

Mọi người lập tức nhanh chóng mà trật tự sơ tán ra ngoài, chỉ có Ngôn Tố vẫn bất động, không hề có dấu hiệu muốn rút lui. Ánh mắt anh bình tĩnh là sắc bén, cấp tốc lướt nhìn hoàn cảnh xung quanh. Trên vách đá, trong khe hở, trên người Owen, trên từng góc mặt đất, chẳng bỏ qua một khoảng không nào.

Đồng hồ đếm ngược màu đỏ nhanh chóng trôi đi, tựa như không ai có thể thay đổi sinh mệnh. Trong hang chật hẹp, người càng lúc càng thưa, đặc vụ Lopez gào to với Ngôn Tố gần như ra lệnh: “S.A.! Lập tức rút lui.”

Ngôn Tố bỗng nhiên cất bước nhưng không rời khỏi. Anh rảo bước trong hang động, ánh đèn pin nhanh chóng đảo khắp xung quanh, tốc độc mắt nhanh hơn, khắc mỗi tấc hình ảnh mơ hồ vào trong lòng. Đầu óc hoạt động cấp tốc chưa từng có, xử lý hết tất cả ấn tượng thị giác anh nhìn qua. Nhưng thời gian qua nhanh từng giây từng giây, không có bất kì thông tin hữu dụng nào.

Ánh mắt anh nháo nhác và khẩn trương nhưng chết cũng không chịu từ bỏ, giơ đèn pin lên tìm kiếm lần nữa. Có điều, vẻ mặt cứng đờ tĩnh mịch như vốn ôm lòng cầu may nhưng lại thất vọng. 00:00:39

“S.A.! Rút lui!” Đặc vụ Neil gào lên với anh.

Anh không nghe bất cứ lời ai nói, anh không muốn sống nữa, mất hy vọng, cố chấp, trầm mặc, dần dần ngón ta run rẩy kiểm tra từng manh mối với vị trí khả nghi trong hang động.

Redd bỗng hiểu được ý nghĩ của Ngôn Tố, chạy đến kéo anh ra: “S.A., vậu không muốn sống nữa à! Nhân iên pháp chứng đã cố hết sức, chỉ còn ba mươi mấy giây thôi, không còn kịp nữa.”

“God! Please!”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đột ngột bộc phát rống lên giận dữ, ném phăng đèn pin vào vách đá, vỡ nát bấy. Người xung quanh kinh ngạc mở to mắt, tĩnh lặng như cái chết. S.A.YAN chưa bao giờ nổi giận và không thể kiểm soát cảm xúc như vậy.Ngôn Tố gạt tay Redd, hai tay ôm đầu thật chặt, như con sư tử bị mất mắt trọng thương, bất an lại cuống cuồng nhanh chóng đi tới đi lui trong hang động chật hẹp như không chốn dung thân, không chốn có thể khiến anh trấn an và bình tĩnh.

“Không thể đi, nổ rồi thì sẽ mất hết tất cả dấu vết! Tại sao Owen lại chọn vị trí này, cậu ấy muốn nói gì? Cậu ấy và Ái nhất định để lại manh mối. Ở đâu? Không có, không có gì cả!”

Anh không ngừng khẽ lẩm bẩm, như dừng một giây sẽ trống rỗng, sẽ sợ hãi. Anh nói không ngừng nghỉ, mỗi một từ đơn thốt ra đều đang run rẩy, đang kinh oàng.

“Toạ độ địa lý, kinh độ vĩ độ, bản đồ bờ biển, hang động đường hầm, chữ số, tên, chữ cái… Đều không phải, đều không phải! Họ muốn nói gì? Mật mã! Mật mã! Ở đâu! Thượng đế ơi, xin người!”

“Cô ấy ở đâu?” Anh bi phẫn gào lên, đã một cú thật mạch vào vách đá.

Mọi người nhìn mà hãi hung khiếp vía, thế nhưng anh lại không thấy đau, lại nắm đèn pin lên tìm đầu mối như nổi điên: “Có chim biển từng đến, thuỷ triểu từng dâng lên, rác của dòng thuỷ triều biển…”

Con số màu đỏ trên bom nhanh chóng giảm dần. Redd bước đến nắm chặt anh lôi ra ngoài: “S.A., cậu đừng như vậy, câu quên thái độ đối với sinh mệnh của cậu rồi sao? Đi!”

Ngôn Tố đẩy anh ta ra, thân thể cao gầy hoàn toàn run rẩy, như thể cảm xúc khủng hoảng trong lòng không thể khống chế được nữa. Đôi mắt luôn kiên định đến giờ khắc này ngập tràn hoang mang và bất lực không sao tả nổi.

https://thuviensach.vn

“Đây là lần dầu tiên trong đời tôi cảm thấy sợ hãi, tôi không biết vào lúc này nên áp dụng thái độ gì.”

Cả đời anh gặp biến cố không kinh sợ, điềm nhiên như không, đến giờ phút này hoàn toàn sụp đỗ. Redd ngỡ ngàng, hốc mắt lại ẩm ướt. Nhưng Ngôn Tố mất khống chế khiến mọi người trố mắt cũng chỉ được vài giây. Anh bỗng bình tĩnh, hai tay từ từ buông xuống, cúi gằm đầu, giọng nói nhỏ đi, như bị đánh ngã, lại như đang cầu khẩn, rất khẽ rất khẽ: “Chúa ơi, van xin Người…”

Trong hang động mờ tối, anh cố chấp và ẩn nhẫn như thế, trầm mặc và lặng thinh gượng đứng. Nhưng trong cái xác kia rõ ràng có thứ gì đó đã sụp đổ. Cổ họng Lopez nghẹn ngào, tuôn trào nước mắt. Nhưng một giây sau, cô nhanh chóng đưa mu bàn tay gạt lệ, gào lên ra lệnh: “Lôi cậu ta đi ra ngoài.”

Thời gian chỉ còn lại mười giây, Redd và Smith lập tức bước đến kéo Ngôn Tố. Anh không chịu đi, làm sao có thể đi được chứ? Lopez đành phải cầm báng súng nện mạnh vào gáy anh…

Khi Ngôn Tố mở mắt ra, anh đang nằm trên giường của bệnh viện. Dư chấn của vụ nổ trong hang động chật hẹp và cú đánh chuyên nghiệp của Lopez đã để lại cho anh di chứng chấn động não không nhỏ.

Người kiểm tra băng bó cho anh là bác sĩ gia đình Benjamin. Sau khi đổi băng gạc và thuốc mỡ trên đỉnh đầu, Benjamin nói: “S.A., đây là lần thứ năm cậu trải qua vụ nổ. Tổ chức bộ phận trong cơ thể bị thương không thể kiểm tra bằng máy móc được. Sau này cảm thấy cơ thể không ổn dù chỉ một chút đều phải lập tức đến bệnh viện kiểm tra. Nếu không, hậu quả sẽ khó lường.”

Sắc mặt Ngôn Tố tái nhợt, đôi mắt màu nâu nhạt nhìn hư không, không có bất kỳ phản ứng nào, không biết có nghe thấy hay không.

https://thuviensach.vn

“Bà ngoại cậu và Haley, Spencer đều rất lo lắng cho cậu.” Benjamin khẽ thở dài một hơi: “S.A., nói cho tôi biết, cậu còn chỗ nào khó chịu không?”

Ngôn Tố chậm rãi ngước đôi mắt cô quạnh lên, yên lặng một lúc lâu.

“Nơi này…” Anh giơ ngón trỏ chỉ vào tim, từng chút từng chút, đôi mắt màu nâu nhạt sâu thẳm và chết lặng: “…Đau.”

Tiếng nói khô khốc, mông lung và khản đặc tựa như linh hồn anh đã già nua, đã điêu tàn. Lopez đẩy cửa bước vào nghe thấy như thế suýt nữa rơi nước mắt. Redd, Nell đồng hành với cô cũng giống vậy, họ hợp tác với Ngôn Tố quá nhiều, quá quen thuộc. Trong ấn tượng, anh mãi mãi không buồn vui, thản nhiên và thong dong vô cùng. Cô ấy chưa từng thấy một Ngôn Tố không giống thế này. Những người như vậy, dù là đau khổ sẽ vẫn an tĩnh và lẳng lặng im lìm như thủy triều ban đêm.

Ba người trao đổi ánh mắt, một lúc lâu không lên tiếng. Cuối cùng Nell nói rõ mục đích đến: “S.A.YAN, cảnh sát xin được lệnh khám xét, đã đến lục soát nhà cậu rồi.”

Trên giường bệnh, ánh mắt Ngôn Tố liếc sang, hờ hững bao phủ người Nell, không tức giận, còn rất phối hợp gật đầu.

Ngược lại Nell không biết tiếp theo nên nói gì, im lặng vài giây mới nói: “S.A.YAN, FBI chính thực yêu cầu cậu và chúng tôi trở về Sở Cảnh sát phối hợp điều tra.”

“Thân thể cậu ấy còn chưa…”

Lời bác sĩ Benjamin còn chưa dứt, Ngôn Tố đã vén chăn xuống giường, bình thản thoáng nhìn mọi người: “Xin chờ một lát.”

Tuy vẻ mặt suy yếu, nhưng rõ ràng đã biến đổi trở về con người vĩnh viễn nho nhã lịch sự, biết kiềm chế và gia giáo trước đây. Lopez và Redd

https://thuviensach.vn

nhìn bóng lưng gầy guộc của Ngôn Tố đi vào phòng thay đồ, nhất thời không biết nói gì cho phải. Anh trông như không sao cả, nhưng lại như có thứ gì đó biến mất khỏi người anh.

Lúc Ngôn Tố ngồi xe đến Sở Cảnh sát, trước cửa tụ tập một đám người biểu tình. Vụ án ảo tưởng tính dục bởi hành vi ngược đãi ác liệt và hành hạ bé gái đến chết khiến cả xã hội chú ý, cảnh sát chậm chạp chưa phá án cũng chịu bao lời chất vất của báo đài và sự chê trách của người dân. Mà hôm nay, có người công bố với CNN bản phác họa và danh sách người tình nghi của tổ BAU. Thế là đám người biểu tình căng biểu ngữ nền trắng chữ đỏ: "Hãy đi chết và cút xuống địa ngục đi!"

"Kẻ lừa đảo, đồ đạo đức giả!"

"Kết thúc ảo tưởng tính dục của hắn, kết thúc việc ác độc của hắn, kết thúc tính mạng của hắn!"

Ngôn Tố xuống xe đi vào Sở Cảnh sát, đám người vây xem hơi náo động nhưng vẫn trật tự giơ biểu ngữ, không đến mức xô xát hoặc tấn công cảnh sát. Mọi người nhìn cảnh sát hộ tống người đàn ông trẻ tuổi cao dong dỏng, sườn mặt anh tuấn và lạnh lùng như vậy thì không khỏi thở dài: Mặt người dạ thú.

Trong Sở Cảnh sát, ba mẹ bé gái nạn nhân cũng ở đó, thấy Ngôn Tố thì không khống chế được tâm trạng kích động mà xông lên. Cha cô bé tận lực kiềm chế, đôi mắt phẫn nộ trợn trừng anh như hận không thể ăn tươi nuốt sống anh vậy. Người mẹ thì căm thù ngút ngàn, khàn cả giọng mắng chửi: "Tên khốn kiếp! Đồ súc sinh! Mày đã làm gì con tao? Mày đã làm gì? Nó còn bé như vậy, nó còn từng tặng quà cho mày ở nhà trẻ. Mày là tên biến thái! Ác ma! Phụt!"

Tâm trạng bà ta kích động, nhổ một bãi nước bọt vào mặt Ngôn Tố. Mọi người bất ngờ. Redd có chứng cuồng sạch sẽ giống Ngôn Tố phản ứng

https://thuviensach.vn

trước tiên, che chăn trước mặt anh, khẽ cảnh cáo bà ta: “Hiện tại chỉ là tình nghi, còn đợi điều tra chứng cứ.” Mấy cảnh sát lập tức xông lên kéo bà ta ra.

Ngôn Tố bình tĩnh lấy khăn tay mang theo bên người chậm rãi lau đi thứ dơ bẩn trên mặt, lau một hai cái liền nói: “Tôi đến nhà vệ sinh.”

Anh đứng bên cạnh bồn rửa mặt, rửa sạch đâu ra đấy. Vừa cúi đầu, lòng bàn tay chẳng biết đã rỉ máu từ lúc nào. Anh không nói một lời, rút khăn giấy lau tai phải, vò tấm khăn giấy dính máu thành một nhúm vứt vào sọt rác. Trong đầu nhớ lại rất nhiều chuyện của Owen, họ đã biết nhau từ rất lâu rồi, cậu ấy cũng từng nói rất nhiều về những chuyện có liên quan đến Chân Ái.

“S.A., tôi có một cô em gái gặp phải vấn đề mật mã khó khăn, giúp đỡ nhé?”

“Bất kể là cô ấy đúng hay sai, tôi cũng sẽ làm tròn phận sự bảo vệ cô ấy.”

Ngôn Tố tắt vòi nước chảy ào ạt, đi ra ngoài. Luật sư đứng ở ngoài phòng thẩm vấn đàm phán với Lewis, Ngôn Tố làm ngơ đẩy cửa đi vào: “Tôi không cần luật sư.”

Lewis như lấy được báu vật, lập tức đi với Nell và Lopez vào thẩm vấn Ngôn Tố, đặc vụ khác thì ở bên ngoài nhìn. Ngôn Tố đi vào, kéo ghế, thẳng lưng ngồi xuống.

Lewis ôm hộp giấy đặt trước mặt Ngôn Tố: “Đây là chứng cứ liên quan tìm được trong nhà cậu, hy vọng cậu có thể phối hợp.”

Ngôn Tố chẳng thèm liếc mắt nhìn: “Sếp Lewis, tạo áp lực tâm lý cũng vô dụng với tôi. Nhất là mánh khóe cái hộp rỗng đã dùng nát này của FBI.”

https://thuviensach.vn

Lewis bị nói thẳng thừng từ từ đẩy hộp giấy ra, vừa định bắt đầu thẩm vấn thì Ngôn Tố đã nhìn về phía ông ta trước. Ánh đèn mờ tối chiếu tia sáng nhợt nhạt vào mắt anh, toát lên vẻ lạnh lùng khôn tả: “Trước khi các người thẩm vấn, tôi muốn nghe ghi âm máy nghe lén trên người Owen.”

Lewis chẳng hề nghĩ ngợi: “Không được.” Ông ta biết, việc tối kỵ trong thẩm vấn là nói điều kiện.

Ngôn Tố ung dung thoải mái đứng dậy: “Tôi cần luật sư.” Anh đi ra ngoài chẳng hề quay đầu lại.

Ba người liếc nhìn nhau, Nell lập tức gọi với theo bóng lưng anh: “Có thể.”

Thiết bị nhanh chóng được đem đến. Trước khi mở ra. Nell giải thích: “Không có của Chân Ái, cô ấy luôn tắt thiết bị nghe lén của mình. Thỉnh thoảng Owen cũng sẽ tắt nhưng lần này anh ta không có.”

Ngôn Tố im lặng. Đoạn ghi âm bật lên, tiếng gió và sóng biển gào thét ùn ùn kéo đến, Owen nói cực khẽ: “Ái, cẩn thận.”

“Không sao.” Đây là giọng của Chân Ái.

“Không ngờ tốc độ em nhanh như vậy. Phản ứng nhanh nhẹn.”

“Vậy ư?” Giọng cô gái mang theo một chút hưng phấn không hề giống đứa trẻ chạy nạn, nhưng một giây sau nhắc đến người nào đó liền thấp giọng: “S.A. vẫn luôn nói tôi chậm chạp đấy. S.A…. ừ… S.A…”

Trong lúc lơ đãng cô lặp lại tên anh ba lần, lần sau dịu dàng hơn lần trước, lần sau nhung nhớ hơn lần trước. Ngôn Tố lắng lặng nghe, ánh mắt sâu thẳm chuyên chú, gương mặt trước sau vẫn lạnh nhạt quạnh hiu.

https://thuviensach.vn

“Hà.” Owen cười nhạt “Lúc em tốt nghiệp, bọn tôi đưa em đến khu vui chơi, cậu ta đập chuột còn chậm hơn cả em.”

Câu nói này không phải là lời an ủi gì, dường như Chân Ái khó chịu hơn, tiếng nói nhỏ như muỗi vo ve: “Owen, tôi nhớ S.A. rồi…Rõ ràng chưa xa nhau bao lâu.”

Ngôn Tố im lặng, đôi mắt sâu thẳm dưới mái tóc lòa xòa tựa như biển đêm, tĩnh lặng mà thâm trầm, nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì.

“Owen, anh ấy sẽ tìm được chúng ta chứ?”

“Sẽ.”

“Anh đến đây với tôi được không?”

“…”

Trong khoảng thời gian rất lâu, không có tiếng người, ngay cả tiếng gió biển gào thét cũng mất. Một lúc lâu, hơi thở Owen nặng nề, rất thô rất nặng: “Ái, thật ra tôi thích em buộc tóc, rất đẹp.”

Nhưng lúc này, Chân Ái không trả lời. Tiếp theo dường như thế giới hoàn toàn im lặng, không có một âm thanh. Mọi người nín thở lắng nghe, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết chói tai xé rách không khí yên tĩnh: “Aaa!”

Cô gái thét lên, thảm thiết và xót xa. Là Chân Ái.

Âm thanh đột ngột im bặt. Đầu Ngôn Tố quấn băng, khiến mái tóc ngắn gọn càng đen tuyền thanh tú, cũng khiến khuôn mặt sau khi bị thương càng tái nhợt hơn. Trên khuôn mặt tuấn tú không có vẻ ôn hòa như mấy ngày trước anh dẫn theo “cô học trò” phác họa tội phạm, giọng nói cũng không

https://thuviensach.vn

thanh nhã nữa mà là trầm lắng như nước: “Bao giờ tổ chức tang lễ cho Owen?”

Nell do dự trong chốc lát: “CIA phát hiện một số vật khác, mà Owen vài lần vi phạm quy định, điều tra và lấy thông tin cơ mật vì mục đích riêng, anh ta không thể an táng theo nghi thức quân đội. Vì thế…”

Ngôn Tố im lặng nhớ đến dáng vẻ Owen chết đứng giơ súng. Bên ngoài có người gõ cửa, nói có thư đến Sở Cảnh sát, người nhận lại là S.A.YAN. Thật ra không phải là thư, mà là một tấm ảnh in ra giấy, tối đen như mực, chẳng có gì cả.

Đám người Lopez ngơ ngác nhìn nhau: “Thế này là sao?”

Nell cau mày: “Mật mã? Tín hiệu?”

Ngôn Tố nhìn chằm chằm tờ giấy đen sì kia, xem vài giây đã hiểu. Anh im lặng rất lâu, sau một lúc mới giơ ngón tay lên, gõ vào khối màu đen kia từng nhịp từng nhịp.

“Chân Ái… Cô ấy đang ở đây.”

Ba người trước mặt sửng sốt không thể tin. Nell mở to mắt, kinh ngạc” “Gì cơ?”

“Cô ấy bị giam trong phòng tối rồi.”

Ngôn Tố cúi gục đầu, tay che khuất mắt. Anh nhớ Chân Ái từng thản nhiên nói: “Khi còn bé, vừa không vâng lời sẽ bị nhốt vào phòng tối. Hừ, có gì đáng sợ đâu, em cũng đã quen rồi.”

Đã quen rồi…

Anh biết, Chân Ái sẽ không khóc, cũng sẽ không gào thét. Cô sẽ rất yên tĩnh, rất trầm mặc. Mà anh, ngón tay vuốt ve tờ giấy đen một màu kia, trái

https://thuviensach.vn

tim như bị búa tạ đập một cú thật mạnh.

Ngôn Tố bình tĩnh ngước mắt, nhìn về tấm kính trên tường thẩm vấn, trên đó in bóng anh, thật mỏng, mơ hồ và lành lạnh. Đường nét mắt anh quá sâu, đến nỗi dưới lông mày chỉ chừa lại một bóng râm thăm thẳm, tối đen như mực. Lớp băng trắng trên đầu vô cùng nổi bật. Có lẽ quấn quá chặt, đầu Ngôn Tố hơi đau, như bị một đôi tay sắt siết chặt, tai anh ù đi.

Anh không thấy rõ vẻ mặt mình, bỗng nghĩ huỷ nó đi đổi một gương mặt khác cũng không tệ. Cô sẽ không để ý đến tướng mạo của ah. Nếu lần này anh còn trở về…

Lewis ngồi xuống, chắn tầm mắt của anh lại. Ánh mắt của anh chậm rãi tập trung vào Lewis, đó là một khuôn mặt nghi ngờ lại nghiêm túc. Nhìn nhau vài giây., Lewis cảm thấy bất kể thế nào, người bị thẩm vấn cũng là bệnh nhân, vì đảm bảo, ông hỏi: “S.A.YAN, hiện giờ những gì cậu nói đều trong trạng thái tỉnh táo chứ?”

“Phải.” Anh có vẻ rất phối hợp.

“Cho đến bây giờ, người đã chết và mất tích cậu đều biết hoặc từng gặp qua à?”

“Phải.”

“Tại sao trên khẩu sung tại hiện trường tử vong của Susie chỉ có dấu vân tay của cậu?”

“Vì tự vệ dĩ nhiên tôi sẽ cướp súng. Trên tay cô ta hẳn đã bôi keo, nhưng bị foocmon ăn mòn rồi.”

Thật ra anh không phối hợp cho lắm, đầu óc còn xoay chuyển khá nhanh. Lewis dự cảm sẽ không dễ dàng. Tuy đầu óc Ngôn Tố bị va đập, nhưng suy nghĩ vẫn rõ ràng và nhanh nhẹn đến mức đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Lopez hỏi tiếp: “Băng chuyền thì sao?”

“Susie đụng phải nên bị bật lên, tôi định đi tắt nhưng không tắt được.”

Nell nhướng chân mày: “Cho nên lúc đó cậu cố gắng cứu một kẻ muốn giết cậu à?”

“Các vị làm cảnh sát biết rất rõ mà.”

Cho dù cảnh sát đuổi bắt người đang lẩn trốn cũng sẽ cố gắng không giết chết đối phương.

“Tại sao Susie muốn giết cậu?” Lewis bổ sung.

“Điều nàu nên do cảnh sát điều tra.” Ngôn Tố trả lời rành mạch.

Lewis bị anh làm nghẹn họng, đổi lại cách nói: “Theo chúng tôi biết, không lâu trước khi xảy ra vụ án ảo tưởng tính dục, Susie từng đến nhà cậu?”

“Đúng.”

“Làm gì?”

“Hỏi chuyện câu lạc bộ Holy Gold, nhờ tôi giúp đỡ tìm cô dạy trẻ và anh Miller.”

“Hai người trong năm nạn nhân à?”

“Đúng.”

“Tại sao?” Lewis bám riết không tha: “Lúc trước cậu nói Susie là hung thủ giết chết năm người này, tại sao hung thủ đến nhà mời cậu đi tìm nạn nhân?”

“Hãm hại tôi.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao cô ta muốn hãm hại cậu?”

Ngôn Tố hờ hững nhìn ông, lặp lại: “Điều này nên do cảnh sát điều tra.”

Lewis bó tay, đành nhìn về phía đồng nghiệp xung quanh.

Nell hỏi tiếp: “S.A., chúng tôi biết Susie từng đến nhà cậu nhưng không biết nguyên nhân. Nguyên nhân cậu vừa đưa ra có phải nói dối hay không?”

“Không.”

“Chúng tôi phải tin tưởng cậu thế nào?”

“Phân biệt đúng sai là trách nhiệm của các vị, không phải của tôi.” Vẻ mặt Ngôn Tố lạnh nhạt, ý là “tin hay không thì tuỳ” nhưng lại được biểu đạt bằng lời lẽ vô cùng có lý và lịch sự.

Nell khựng lại, Lewis hỏi tiếp: “Susie đã chết, không ai đối chứng. S.A., cậu cho rằng đây là trùng hợp hay là có người cố ý tạo ra?”

“Câu hỏi mang tính chủ quan, từ chối trả lời.”

Lewis nhướng đôi mày, ông coi như hiểu rõ vì sao Ngôn Tố không cần luật sư rồi. Đi vào lâu như vậy, ba người thẩm vấn một người, mỗi một câu hỏi anh đều đáp vô cùng kín kẽ. Trật tự logic, điều biết rõ, nào cần luật sư chứ? Từ đầu đến cuối anh lịch sự chừng mực, lời nói ngắn gọn có logic, dùng từ thoả đáng lại nghiêm cẩn. Từ giọng điệu tâm trạng đến tư thế ngồi thái độ, trong vô thức luôn tỏ ra thanh nhã mạch lạc, thâm chí cực kỳ gia giáo và tiết chế.

Thành viên BAU đều biết rõ, người như vậy hoặc là tuyệt đối trong sáng, tâm không nhiễm bụi trần; hoặc là tâm lý lớn mạnh cực đoan, giỏi nguỵ trang. Nếu là vế sau thì đó chính là kẻ địch vô cùng đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Lopez im lặng một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Tại sao không nói chúng tôi biết những nạn nhân trưởng thành trong vụ án ảo tưởng tính dục đều là người cậu từng gặp trong lâu đài ở Silverland? Có thể nói, người cậu từng gặp nơi đó đều đã chết.”

Ngôn Tố không tỏ rõ ý kiến: “Người quản gia thật sự chưa chết.”

“Ông ta mất tích rồi.” Nell bổ sung: “Cậu nói diễn viên và quản gia là cải trang, nhưng cô diễn viên đã chết trong vụ án ảo tưởng tính dục, cảnh sát đảo Willing phát hiện quản gia mất tích. Hiện tại Chân Ái cũng đã mất tích.”

“Cho nên?”

Lewis: “S.A, những người cậu từng gặp đều chết hết, cậu không có gì muốn giải thích à?”

Hàng mi đen sẫm của Ngôn Tố rủ xuống, yên lặng hồi lâu lại ngước mắt lên: “Nguyện Thượng đế phù hộ cho họ.”

Lewis á khẩu.

Ngôn Tố nói xong lại nhớ đến lần đó đi New York anh cũng nói ra câu như vậy, Owen khẽ lẩm bẩm: “Tên bịp bợm, cậu ấy hoàn toàn không tin Thượng đế.” Khi đó Chân Ái còn chưa quen thân với anh, cô ngồi bên cửa sổ xe, vuốt mái tóc bị gió thổi rối, cúi đầu khẽ cười. Anh hơi thẫn thờ, không rõ giờ phút này sao lại nhớ đến cảnh tượng xa xưa đến vậy. Hóa ra trong lúc lơ đãng đã chú ý đến nụ cười của cô, rất nhạt, rất dè dặt, khắc sâu vào trong tâm trí anh đến vậy.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8.2

Anh lặng lẽ nhớ lại vài lần, lại nghe Lewis hỏi: “Theo tình báo của CIA, những người này đều có liên quan đến vụ án đánh cắp một tỷ đô la năm đó. Mà Alex la Chance đánh cắp một tỷ đô la là bạn thân của cậu?”

Từ quy tắc thẩm vấn, Lewis không thể hỏi rõ hơn, nhưng thông minh như Ngôn Tố không thể nào không nghe ra ngụ ý của ông ta. Chuyện cho đến bây giờ, Ngôn Tố phải bội phục Arthur và Bert đã sắp đặt ván cờ lớn như vậy cho anh.

“Tôi tổng kết một chút cho các vị.” Cho dù bị buộc đến nước này, anh vẫn tỏ ra lịch sự và khách khí: “Tình hình hiện giờ là các vị nghi ngờ tôi tham gia vụ đánh cắp tiền tại ngân hàng năm đó, giết chết người có liên quan đến vụ án trên đảo Silverland. Ngoài ra, tôi là một kẻ biến thái bạo dâm vô cùng đáng sợ, ngược đãi đến chết người may mắn còn sống sót trên đảo Silverland. Sau đó tôi đổ tội danh lên Susie, tiếp theo giết chết cô ta diệt khẩu.”

Rõ ràng điềm tĩnh nhưng mơ hồ áp bức toàn bộ khí thế của người khác. Một loạt lời nói quá hoàn chỉnh, bao gồm tất cả nghi ngờ của họ đối với anh. Vì thế sau khi anh nói xong, mãi lâu sau không có ai tiếp lời, phòng thẩm vấn im ắng đến kỳ lạ. Lewis rũ mắt, vuốt lông mày. Lopez thì nghiêng đầu xoa cổ, vẻ mặt lúng túng.

Trái lại Nell rất trấn tĩnh: “S.A., đây là công việc của chúng tôi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi biết.” Anh ra vẻ rất rộng lượng, mang theo sự ác liệt trong bình lặng: “Nhưng rất đáng tiếc các vị không có bất kỳ chứng cứ nào. Vụ án ở Silverland không có chứng cứ, nếu không CIA đã sớm làm cho tôi bí mật biến mất khỏi bệnh viện rồi. Vụ án ảo tưởng tình dục cũng không có chứng cứ, nếu không thì các vị sẽ không phiền hà ngồi đây nghe tôi đả kích khả năng thẩm vấn đáng thương của các vị như vậy đâu.”

Phân tích logic mạnh mẽ, tự tin đến mức gần như lớn lối. Ba người đối diện bị anh nói trúng tim đen, im lặng nhìn nhau.

“Tính theo đồng hồ sinh học của tôi, tôi đã vào đây bốn mươi lăm phút. Tôi chỉ cho các vị thẩm vấn một giờ, tiếp theo các vị có thể giam giữ tôi hai mươi ba giờ, nhưng những thời gian này tôi giao cho luật sư. Cho nên…” Anh chậm rãi nhích ghế đến gần, bình tĩnh khiêu khích: “Mười lăm phút cuối cùng, các vị có cách tra hỏi gì hữu hiệu không?”

Anh thản nhiên đàng hoàng đứng lên, người trước mặt có vẻ trở tay không kịp. Máy tính bảng bày trước mặt nhóm người Lewis để thuận tiện trao đổi với Redd, Smith và cả Cooper ở bên ngoài. Nhưng cho tới bây giờ, họ vẫn không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường. Từ đầu đến cuối Ngôn Tố không có ngôn ngữ cơ thể dư thừa nào, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách, khóe môi, đuôi mày, tròng mắt hoàn toàn chẳng có lấy một điểm dị thường. Không hề sơ hở, hoàn toàn kín kẽ. Tố chất tâm lý tốt đến mức kỳ lạ. Bọn họ sớm đoán được thẩm vấn một người cùng nghề là khó khăn cỡ nào, nhưng không ngờ thẩm vấn Ngôn Tố lại khó khăn đến nhường này.

Cooper đứng ngoài cửa kính, cay mày: “Redd, cậu ta đột nhiên không phối hợp mà… cậu ta còn đang kích thích họ.”

Redd không lên tiếng, nhìn chằm chằm bốn người bên kia cửa kính, cau mày suy tư.

Smith nghi ngờ: “Vừa rồi ai phân công nhiệm vụ thẩm vấn S.A. thế?”

https://thuviensach.vn

“Không phân công, là S.A. yêu cầu ba người họ thẩm vấn.” Cooper nói xong mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Redd cầm điện thoại bấm vài cái, trên máy tính bảng của ba người trong phòng thẩm vấn xuất hiện gợi ý: “Ai Zhen.”

Lewis tiếp tục hỏi: “Chân Ái là học trò của cậu à?”

Lần này trước khi trả lời rõ ràng Ngôn Tố phải suy nghĩ một giây: “Không phải.”

“Tại sao ngày đó cậu nói dối.”

“Muốn dẫn cô ấy theo bên cạnh, ở một nơi liếc mắt là có thể nhìn thấy.” Trả lời khá thẳng thắn.

Nell bổ sung: “Xem xét từ hiện trường, cô ta là kẻ tình nghi lớn nhất giết chết Owen, có thể chứ?”

Ngôn Tố suy nghĩ trong giây lát: “Có thể.”

Vừa dứt câu, Nell không để anh có bất cứ thời gian suy nghĩ nào, lập tức bắt đầu: “Cậu cho rằng người bức Owen và Chân Ái đến đường cùng là kẻ thần bí sau lưng Susie sao?”

“Phải”

“Kẻ thần bí giết Susie là vì diệt khẩu.”

“Không.”

“Là vì hãm hại cậu.”

“Phải.”

“Cậu cho rằng người gửi tấm ảnh màu đen chính là kẻ thần bí kia?”

https://thuviensach.vn

“Phải.”

“Hôm nay Chân Ái mặc váy trắng?”

“Phải.”

“Cậu thích màu trắng?”

“Phải.”

“Cậu cho rằng Chân Ái là đồng bọn của kẻ thần bí kia?”

“Không.”

“Kẻ thần bí cài bom là vì xóa dấu vết?”

“Không.”

“Là vì trút giận?”

“Phải.”

“Cậu gửi tấm hình màu đen?”

“Không.”

“Cậu biết Chân Ái ở đâu?”

“Không.”

“Chân Ái thích ăn đồ ngọt?”

“Phải.”

“Cậu thích màu đen?”

“Không.”

https://thuviensach.vn

“Chân Ái là học trò của cậu?”

“Không.”

“Cô ta là ảo tưởng tình dục của cậu?”

“…” Ngôn Tố nhìn Nell chằm chằm, đôi mắt thăm thẳm, không cử động.

“Xin trả lời, cô ta là ảo tưởng tình dục của cậu à?”

“Tôi chưa từng ảo tưởng tình dục…”

Anh bị ngắt lời: “Xin trả lời phải hay không, Chân Ái là ảo tưởng tình dục của cậu phải không?”

“…”

“S.A.YAN, trả lời.”

“…Phải.”

“Cậu và cô ta từng xảy ra quan hệ tình dục?”

“Từ chối trả lời câu hỏi riêng tư…”

Một lần nữa bị ngắt ngang.

“Xin hãy trả lời phải hay không.”

“…”

“Cậu và cô ta từng xảy ra quan hệ tình dục?”

“Phải.”

https://thuviensach.vn

“Sau vụ án ảo tưởng tình dục phải không?”

“Phải.”

“Cậu bị ảnh hưởng bởi vụ án ảo tưởng tình dục?”

“Không.”

“Trước kia cậu nói xảy ra quan hệ tình dục với phụ nữ là điều không tưởng?”

“…Phải.”

“Cô ta có liên quan đến vụ án ảo tưởng tình dục?”

“Không.”

“Sáng hôm sau hai người đã có quan hệ phải không?”

“…Phải.”

“Cô ta là học trò của cậu?”

“Không.”

“Cậu thích màu vàng?”

“Không.”

“Cậu có từng chỉ đạo cô ta làm chuyện gì không?”

“Không.”

“Cậu cho rằng cô ta là sát thủ của vụ án ảo tưởng tình dục?”

“Không.”

https://thuviensach.vn

“Cậu cho rằng cô ta là kẻ thần bí?”

“Không.”

“Bây giờ cậu vẫn cho rằng những nạn nhân nữ trong đoạn phim là cả bộ sưu tập ảo tưởng tình dục của kẻ thần bí?”

“Phải.”

“Cậu cho rằng Chân Ái bao hàm trong bộ ảo tưởng tình dục này?”

“…Phải.”

“Lúc cậu còn bé, mẹ của cậu hay say rượu?”

“…”

“Xin trả lời.”

“…Phải.”

“Cậu thù hận phái nữ?”

“Không.”

“Mẹ kế cậu từng đánh phạt cậu?”

“…Phải.”

“Lúc đó ba cậu sẽ bảo vệ cậu?”

“Phải.”

“Cậu thù hận phái nữ?”

“Không.”

https://thuviensach.vn

“Cậu cho rằng Chân Ái là ảo tưởng tình dục cuối cùng của kẻ thần bí kia?”

“…Phải.”

“Cậu yêu ba cậu?”

“Phải.”

“Cậu không có bạn thân là phái nữ?”

“Phải.”

“Cậu ghét tiếp xúc thân thể với phái nữ?”

“Không chỉ là nữ…”

“Phải hay không?”

“Phải.”

“Chân Ái là ảo tưởng tình dục cuối cùng của cậu?”

“…”

“Chân Ái là ảo tưởng…”

“Phải.”

“Chân Ái là ảo tưởng tình dục cuối cùng của kẻ thần bí kia?”

“…Phải.”

“Cậu là kẻ thần bí kia?”

“Không.”

https://thuviensach.vn

“Cậu biết Chân Ái ở đâu?”

“Không.” Anh nhanh chóng đáp xong, vẽ dấu chấm tròn: “Đến đây chấm dứt.”

Mà Nell lại hỏi câu tiếp theo: “Cậu cho rằng Chân Ái bị giam vào phòng tối phải không?”

Hai người đồng thời lên tiếng, Ngôn Tố không trả lời nữa. Anh biểu hiện ổn định, cho dù chỉ vài ba câu đã xé rách nỗi đau thời thơ ấu, xâm phạm đời tư của anh, nhưng anh vẫn trầm tĩnh như nước, không phẫn nộ, không mang theo đau buồn. Thái độ đúng mực được giải thích trọn vẹn nhất.

Phòng thẩm vấn lại chìm vào tĩnh lặng, Ngôn Tố bình tĩnh nhìn Nell trong giây lát, vu vơ khen ngợi: “Cô rất biết hỏi.”

Nell khẽ cười: “Trước kia tôi từng làm chuyện gia phát hiện nói dối.”

“Đã nhìn ra.” Ngôn Tố gật đầu: “Thứ tự tần số, chỉnh sửa quấy nhiễu, loại bỏ mâu thuẫn của một loạt câu hỏi đều sắp xếp vô cùng hợp lý.”

Nell kinh ngạc một giây, thế mà Ngôn Tố thấy rõ kết cấu chuỗi câu hỏi này của cô ư? Vậy câu trả lời vừa rồi của anh là thật hay giả? Mọi người đã không còn câu nào để hỏi, cuộc thẩm vấn tạm thời dừng lại. Vì mức độ tình nghi quá lớn nên Ngôn Tố bị giữ lại sở cảnh sát, không thể hành động tự do.

Tổ trưởng Cooper rất đau đầu, một mặt Ngôn Tố hoàn toàn phù hợp với phác họa hung thủ vụ án ảo tưởng tình dục này của bọn họ, cộng thêm cái chết của Susie và vụ mất tích của Chân Ái, mức độ tình nghi của anh càng lớn hơn nữa. Dựa theo định luật nạn nhân đều là người Ngôn Tố từng gặp, họ đoán Chân Ái mất tích rất có thể khó giữ được tính mạng. Nhưng bây giờ hoàn toàn không có tung tích của cô, như thế cô đã bốc hơi khỏi nhân

https://thuviensach.vn

gian vậy. Mặt khác, Redd và Smith hỗ trợ CIA điều tra câu lạc bộ Holy Gold cũng không có bất cứ tiến triển nào. Tất cả điều tra và manh mối vụ án rối như tơ vò, điểm khả nghi chồng chất, hình như chỉ có một lối ra là Ngôn Tố.

Chỉ cần Ngôn Tố là hung thủ, tất cả vấn đề đều dễ dàng giải quyết. Duy chỉ không có chứng cứ, điều này BAU biết rất rõ mà Ngôn Tố càng biết rõ hơn.

Sau lần trước, cảnh sát vẫn luôn theo dõi khu vực lân cận lâu đài của Ngôn Tố nhưng không có điều gì khác thường; hôm nay lục soát cũng không phát hiện ra gì cả. Cùng lắm họ chỉ có thể giam giữ anh 24 giờ, trước đó nếu không có chứng cứ mang tính quyết định thì sẽ phải thả Ngôn Tố ra. Hiện tại tất cả hy vọng đều đặt vào thẩm vấn, hoặc có thể khiến Ngôn Tố tự mở miệng thừa nhận, hoặc là khiến Ngôn Tố lòi đuôi trong quá trình thẩm vấn.

Nhưng ai cũng biết, dù là loại nào cũng gần như không thể. Thành viên tổ BAU tập trung lại bàn bạc thật lâu mà vẫn không nghĩ ra phương pháp tốt. BAU đã từng gặp thời điểm xác định chính xác ai đó là hung thủ nhưng lại không thể bắt về quy án như kiểu này rồi. Họ biết một vài tội phạm IQ cao chính là như vậy, bạn không có biện pháp, chỉ có thể bị động chờ đối phương xuất hiện sơ hở, chỉ có thể chờ gã để lại chứng cứ trong lần phạm tội tiếp theo.

Ngôn Tố đứng cuối hành lang, đôi mắt sau thẳm phản chiếu ánh chiều tà ngoài cửa sổ nhưng lại đượm một vẻ hoang vu. Thật ra anh tưởng tượng được tình hình bây giờ của Chân Ái, cô cô đơn ôm lấy mình núp trong góc, cảnh giác lại hoảng hốt, sợ hãi lại kỳ vọng, đang suy nghĩ: Sao S.A. lại chưa đến cứu mình? Cô đang run rẩy, nhưng không khóc.

Đang suy nghĩ thì một ly cafe đưa đến trước mặt, đặc vụ Nell lắc lư cốc giấy: “Đêm nay chắc hẳn không ngủ được rồi.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố lắc đầu: “Không cần. Tôi rất tỉnh táo.”

Nell thu cốc về, tự mình uống một cốc khác: “S.A., cô Chân Ái là gì của cậu vậy?”

“Vị hôn thê.” Anh đáp.

“Cậu đừng lo, cô ấy sẽ không sao đâu.” Nell an ủi.

“Tôi biết.”

Nell sửng sốt, cảm thấy nghi ngờ nhưng không hỏi. Không ngờ Ngôn Tố hỏi ngược lại: “Đặc vụ Nell, cô cho rằng tôi là hung thủ phía sau tất cả mọi chuyện ư?”

Nell thoáng sững sờ lần nữa, ngay sau đó cười: “S.A., quen biết nhiều năm như vậy, tôi rất tin tưởng cậu. Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện chúng tôi làm đều là đúng đắn, hy vọng cậu đừng cảm thấy…”

“Tôi hiểu.” Anh ngắt lời Nell: “Nhưng tôi không đợi được hai mươi mấy giờ. Nếu không thì người khác sẽ tìm được cô ấy trước. Cố có thể niệm tình bạn bè và lòng tin giúp tôi rời khỏi đây mà không bị cảnh sát truy đuổi không?”

Nell kinh ngạc: “Gì cơ?”

Ngôn Tố chăm chú nhìn như đặt toàn bộ hy vọng lên người cô vậy: “Chân Ái không hề bị những người đó giam giữ, cô ấy được Owen giấu đi rồi, chúng cũng đang tìm cô ấy. Tôi phải tìm được cô ấy trước bọn chúng, bằng không..”

“Nhưng không phải cậu nói cô ấy bị người gửi bức hình màu đen nhốt vào phòng tối sao?”

https://thuviensach.vn

“Không đâu. Nếu chúng bắt được Chân Ái, tuyệt đối sẽ không gửi bức hình màu đen cho tôi, như vậy sẽ tập trung sự chú ý của cảnh sát lên tôi. Chỉ cần điều tra cẩn thận sẽ phát hiện không phải do tôi gửi. Owen trúng nhiều đạn như vậy, nhưng viên nào cũng né tránh bộ phận quan trọng, đó là để trút giận. Sau đó cho nổ tung lại càng là vì cơn phẫn nộ không có chỗ trút. Nguyên nhân rất đơn giản, Owen đã thành công trong việc giấu Chân Ái đi, chính vì thế đã chọc giận kẻ kia, cậu ta mới chết thảm như vậy.”

Nell nghẹn lời: “Ý của cậu là bây giờ cậu biết Chân Ái đang ở đâu sao?”

“Ừ.” Ngôn Tố trông ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt tĩnh mịch: “Owen đã nói rất rõ ràng rồi.”

Màn đêm buông xuống. Cảnh sát Cooper liếc nhìn đồng hồ đeo tay, quyết định tiếp tục thẩm vấn: “Đã qua bảy giờ rồi. S.A.YAN đâu?”

Lopez: “Vẫn ở cùng với đoàn luật sư của cậu ta, Redd đi gặp cậu ta rồi. Có lẽ nể tình Redd, cậu ta sẽ phối hợp một chút.”

Nghe lời này, Cooper thấy kỳ lạ, ánh mắt sắc bén: “Cô đi xem thử đi.”

Lopez vừa định đi, Redd đã đẩy cửa đi vào, vẻ mặt hốt hoảng: “S.A. đã bắt cóc đặc vụ Nell lấy xe bỏ trốn rồi.”

Người trong phòng họp kinh ngạc. Duy chỉ có thủ trưởng Lewis sắc mặt càng lúc càng sa sầm, chịu đựng trong giây lát cuối cùng bộc phát: “Đừng giả bộ! Trong các người có ai đó giúp cậu ta chạy trốn.”

Mọi người vốn đang kinh ngạc đều sững sờ, lắng lặng nhìn trời. Dù sao Lewis cũng là thủ trưởng, ra lệnh: “Mọi người lập tức bắt S.A.YAN! Smith liên hệ với cấp trên, xin điều động cảnh sát New York và FBI lập tức truy bắt.”

https://thuviensach.vn

Ven đường cao tốc cuối hè đầu thu, gió đêm vừa thổi, lá trên cây cao đã xào xạc rơi xuống, lướt qua kính chắn gió. Trong xe quá yên lặng, khiến tiếng gió bên ngoài có vẻ càng lớn hơn. Nell ngồi ở vị trí lái phụ, rất gượng gạo. Bên cạnh, Ngôn Tố bình thản lái xe, gương mặt trắng nõn tuấn tú ẩn trong khoang xe mờ tối, như bức tượng thạch cao trong phòng học vẽ tĩnh vật sau khi tắt đèn, trang nghiêm, thanh cao, lại… kỳ lạ.

Người quá lạnh lùng lại không chú ý nên không khí chìm vào trầm lặng.

“S.A., cậu đừng quá…” Nell không tìm được tính từ thích hợp để miêu tả tâm trạng của anh giờ phút này, dứt khoát bỏ qua: “Cô Chân Ái không sao đâu.”

“Cảm ơn.” Anh phản ứng rất nhanh.

Nell liếc nhìn gương chiếu hậu, thấy xe cảnh sát phía sau: “Còn bao lâu nữa đến nhà cậu?”

“Năm phút ba mươi bảy giây.”

Nell kinh ngạc, cậu ta luôn tính toán tốc độ xe và quãng đường à? Tốc độ xe không ngừng thay đổi, nhưng nghĩ đến IQ của Ngôn Tố Nell cũng thấy bình thường.

“Cô Chân Ái ở nhà cậu à?”

“Không.”

“Tại sao đến nhà cậu?”

“Manh mối.” Giống như anh nói nhiều thêm một chữ sẽ chết vậy.

Nell đợi trong chốc lát, thấy anh không có ý giải thích bèn tiếp tục: “Tôi không hiểu lắm.”

https://thuviensach.vn

“Ờ.”

Nell đau đầu: “S.A., tôi bất chấp nguy hiểm dẫn cậu ra ngoài, cậu có thể giải thích cho tôi thử chuyện gì xảy ra không?”

Ngôn Tố im lặng vài giây, bình thản cất lời: “CIA hủy bỏ lễ hạ táng của trung sĩ Owen, bởi vì cậu ta là gián điệp hai mang, còn có liên quan đến vụ trộm một tỷ của Alex la Chance năm đó.”

Nell kinh ngạc: “Gì…”

Tiếng nói vừa thốt ra đã bị Ngôn Tố không muốn trao đổi ngắt lời: “Cậu ta biết rõ thân phận của Chân Ái, cũng rất rõ cảnh khốn khó cô ấy phải đối mặt, vì vậy cậu ta đã chuẩn bị đánh một trận cuối cùng từ lâu rồi, trù tính an toàn và đường lui cho Chân Ái. Cậu ta cố ý ẩn nấp bên cạnh Chân Ái, lại cứu vớt cô ấy vào thời điểm mọi người đều cho rằng cô ấy không còn ai bảo vệ nữa. Cậu ta đã chuẩn bị từ trước, nên sẽ để lại manh mối tại nơi tưởng chừng như vô ý.”

Nell phút chốc hiểu ra: “Cậu nói đoạn ghi âm kia.”

“Ừ. Cậu ấy nói Chân Ái buộc tóc lên rất đẹp.”

“Là rất đẹp, câu này có vấn đề gì?”

“Không đúng.”

Anh nhớ sau vụ nổ ngân hàng, anh và Chân Ái cùng nhau dưỡng thương, có lần Owen vào nhà nhìn thấy Chân Ái để xõa tóc cuối đầu đọc sách liền khen cô xinh đẹp, đề nghị cô xõa tóc lúc không làm thí nghiệm. Khi ấy, Ngôn Tố lơ đãng nhìn cô nhiều hơn, phụ họa một câu, từ đó lúc cô và anh ở bên nhau cô liền để xõa tóc.

Ngôn Tố nói: “Cậu ta thích lúc Chân Ái không buộc tóc.”

https://thuviensach.vn

Nell nghi ngờ: “Cho nên?”

Ngôn Tố liếc nhìn đèn báo hiệu càng lúc càng gần trong gương chiếu hậu, lại giẫm chân ga: “Dây buộc tóc của Chân Ái ở nhà tôi.”

Bốn phút sau, xe hơi lao vùn vụt đến lâu đài màu trắng. Nell quay đầu nhìn lại, trên con đường núi quanh co trong màn đêm toàn là đèn xe cảnh sát, giống như vô số mắt côn trùng khổng lồ, ùa đến như thủy triều. Cô đè nén cảm giác kỳ lạ trong lòng, quay người lại. Trong đêm, tường lâu đài trắng đến khác thường, cửa sổ màu đen như hốc mắt người, bức tường bị những người dân phẫn nộ vẽ những chữ như “Quỹ dữ”, “Xuống địa ngục”, “Biến thái” …

Vô cùng đáng sợ.

Ngôn Tố làm như không nhìn thấy, bước nhanh mở cửa vào nhà. Marie nghe thấy tiếng động, nhanh chóng chạy ra. Cô giúp việc đáng thương sợ hãi, trước sau vẫn đi theo sau Ngôn Tố kể lể: “Cậu chủ, hôm nay có rất nhiều thanh niên đáng sợ đến đây, vẽ nguệch ngoạc loạn xạ trên tường, tôi không cản được, bọn họ…”

Ngôn Tố bước lên thang lầu, lạnh lùng: “Cô không bị thương chứ?”

Marie sửng sốt, nước mắt lập tức rơi xuống: “Cảm ơn cậu quan tâm, dĩ nhiên là không. Nhưng tường bị bẩn hết rồi, bẩn lắm ạ. Cậu chủ, cậu đừng nóng giận, ngày mai tôi tìm người đến lau…”

“Khoan quan tâm nó đã.”

Marie bàng hoàng, có phải cậu chủ giận đến mức hồ đồ rồi không, cậu ấy nào có thể chịu được dơ bẩn chứ?

Tiếng còi cảnh sát dội vào tai. Nell nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn màu nhấp nháy như tấm lưới từ từ kéo đến, cô hốt hoảng: “S.A., phía trước không thể

https://thuviensach.vn

đi nữa rồi.”

“Xe ở phía sau.” Ngôn Tố tìm được dây buộc tóc của Chân Ái, bước nhanh xuống lầu, thuận miệng nói với Marie phía sau: “Nhớ cho Isaac ăn.”

Marie sợ hãi: “Cậu chủ, cậu phải xa nhà à?”

Khi đó Ngôn Tố đúng lúc kéo cửa sau lâu đài ra. Gió đêm lạnh lẽo thổi vào, cuốn tà áo khoác mỏng của anh bay lên. Dường như anh thoáng khựng lại, mỉm cười: “Tôi nói nếu như những tên cảnh sát ngốc nghếch này nhất quyết bắt tôi ngồi tù kìa.”

Marie thấy Ngôn Tố đi xuống bậc thang, mang dép rồi đuổi theo: “Cậu chủ, cậu là người tốt, cậu không sao đâu.”

“Cảm ơn cô Marie.” Anh lên xe không quay đầu lại.

Xe hơi tăng tốc trông thoáng chốc, lao xuống con dốc dựng đứng, chật hẹp trên sườn núi. Marie sợ mất hồn vía, lại chớp mắt đã có vô số xe cảnh sát vòng đến từ phía trước, đuổi theo xe Ngôn Tố như đàn châu chấu điên cuồng, gào thét trong núi rừng nhấp nhô. Marie không khỏi nắm chặt bàn tay: Cậu S.A., cậu nhất định phải bình an nhé.

Đường núi mấp mô, Nell ngồi sau xe nhiều lần suýt bị hất bay lên đụng phải trần xe. Phía trước Ngôn Tố lái xe vững vàng như núi Thái Sơn, không hề bị ảnh hưởng. Phía sau núi rừng đen kịt, đèn xe chói mắt, đèn báo hiệu lập lòe lao đến.

Xe cảnh sát không quen đường núi, mới đầu Ngôn Tố tốn thời gian lưu lại trong lâu đài, lúc rời khỏi bị dòng xe bám sát nút. Nhưng chỉ trong vài phút trên đường núi xóc nảy, ưu thế của Ngôn Tố vô cùng rõ rệt, dần dần bỏ xa đoàn xe phía sau.

https://thuviensach.vn

Sau xe truyền đến tiếng cảnh cáo của thủ trưởng Lewis: “S.A.YAN, lập tức dừng xe!”

Ngôn Tố thờ ơ bỏ ngoài tai. Xe Lewis đột nhiên tăng tốc, lao vút đi trong khi hoàn toàn không nghĩ đến yếu tố địa hình hiểm trở, không ngờ thoáng cái vấp phải hòn đá, đột nhiên lật nhào. Dưới tác dụng đồng thời của trọng lực và tốc độ, chiếc xe lộn nhào như nhảy xa ba bước men theo đường đổ dốc. Mất đi sức người khống chế, chiếc xe lăn xuống như quả cầu thép, bay về phía xe Ngôn Tố ở bên dưới.

Nell nằm gục phía sau xe kinh sợ: “S.A., xe của ông ta mất kiểm soát, sắp đâm vào rồi.”

Ngôn Tố bình tĩnh liếc nhìn gương chiếu hậu, nhanh nhẹn đổi số tăng tốc, tiếp tục đi thẳng. Nell trơ mắt nhìn chiếc SUV màu đen điên cuồng lao đến như tảng đá trong băng tuyết, gần trong gang tấc, lòng bàn tay cô đầm đìa mồ hôi, thét lên: “Đâm vào rồi!!”

Nhưng xe đột ngột chuyển ngoặc, chiếc SUV sượt qua đuôi xe họ, đâm thẳng vào gốc cây. Nell bị lực ly tâm quay nhanh hất đi, va mạnh vào vách xe, đau chết đi được, nhưng tim lại không ngừng đập thình thình, thầm thở phào vì thoát chết sau đại nạn.

Xe hơi ổn định chạy vào đường quốc lộ. Phía sau đèn báo hiệu vẫn đang nhấp nháy, nhưng khoảng cách đã bị kéo dãn, có chút thời gian xả hơi. Nell ổn định lại, quan sát khoang xe kỹ lưỡng. Xe này từng được cải tạo, bên trong có vô số dây điện kỳ lạ. Phía sau không có ghế nhưng có mấy thùng đệm mềm. Nell vừa nhìn đã hiểu ta: “Xe này là của Owen?”

Ngôn Tố không trả lời, một tay cầm lái, một tay lần mò dây buộc tóc, xé mở lấy ra một con chíp nhét vào máy vi tính cỡ nhỏ trong xe. Màn hình trên bảng điều khiển nhấp nháy vài lượt, bắt đầu rõ nét. Màn hình trắng xóa, hơi

https://thuviensach.vn

mờ ảo. Chân Ái mặc áo blouse, buộc tóc cao cao, nghiêng người đứng trước bàn thí nghiệm bị ánh sáng chói lóa chiếu mơ hồ.

Ngôn Tố liếc nhìn màn hình thật lâu, không rời mắt ra được. Đây chính là dáng vẻ lúc Chân Ái làm việc, thanh khiết lại trắng ngần, thanh tú mà lạnh nhát, trông yếu đuối cô đơn thật ra lại chuyên nghiệp uy quyền.

Anh nhớ lại, không lâu sau khi trở về từ Silverland, anh đã lén nói chuyện với Annie, thật ra thì anh…

“Cẩn thận!” Nell hô hoán.

Ngôn Tố đột ngột hoàn hồn, dùng sức xoay tay lái, sượt qua chiếc xe chạy đối diện, rợn người nhưng vẫn bình an. Xe trượt ra ngoài, nhanh chóng được anh khống chế trở lại.

“S.A. cậu thất thần à?”

Vẻ mặt Ngôn Tố mơ hồ trong bóng tối, vẫn không trả lời, lại liếc nhìn màn hình. Chân Ái cúi đầu nhìn kính hiển vi, trông như lẩm bẩm một mình: “Khuẩn Bacilluc (*) là một đứa trẻ thích nỗi giận, mày là bong bóng à? Chạm một cái liền nổ tung? Có điều tao thích tên nhóc thích nổi giận mày đấy.”

(*) Khuẩn Bacilluc là một vi khuẩn Gram dương, có hình que, thường được tìm thấy trong lòng đất. Bacilluc không được coi là gây bệnh hay có tính độc hại.

Anh nhìn bóng đêm phía trước, lắng lặng lắng nghe. Anh biết, nhất định Owen đã bảo cô xếp đặt việc này từ sớm. Tiếng còi cảnh sát phía sau càng lúc càng vang dội, Nell quay đầu lại nhìn, con đường bằng phẳng, xe cảnh sát đuổi tới nơi.

“S.A.!”

https://thuviensach.vn

Tay Ngôn Tố xoay một vòng, xe hơi nhanh chóng rẽ ngoặt, rời xa ngoại ô tiến vào đường cái khu vực thành phố. Nell hiểu nhưng càng sốt ruột hơn: "Trong thành phố đông xe có thể làm vật yểm trợ, nhưng có đèn giao thông, bị chặn giữa chừng thì làm sao…"

"Mở thùng ra."

Ngôn Tố bình tĩnh ra lệnh, thấy sắp đi vào khu vực thành phố, thế nhưng anh lại không giảm tốc độ. Nell làm theo, lấy ra một chiếc máy tính nối rất nhiều dây, mở ra xem, vậy mà lại là bản đồ chỉ dẫn đường giao thông trong thành phố N.Y.T. Có thể phóng to thu nhỏ, tập trung vô số camera giám sát tự do trên giao lộ, thậm chí có chốt điều khiển tín hiệu xanh đỏ trên đèn giao thông. Hiện giờ họ có thể thẳng thừng khống chế giao thông toàn thành phố.

Nell: "Thứ này cũng do Owen chuẩn bị à?"

Ngôn Tố vẫn không trả lời, toàn bộ lực chú ý tập trung vào tiếng nói của Chân Ái, hình như cô đang lẩm bẩm: "Vi khuẩn Clostridium (*) giống như khuẩn que đại tràng, là một gã béo lùn tịt. Có điều gã không thích nói chuyện, tính tình cũng không tốt, không chọc được đâu. Ừ, tôi thích người không thích nói chuyện, tính tình lại quái gở. Đây là vi khuẩn thứ sáu tôi thích."

(*) Vi khuẩn Clostridium là một vi khuẩn Gram dương, hình que, là nguyên nhân gây liệt cơ khi bị ngộ độc thịt.

Lời còn chưa dứt, đoạn phim đã xám xịt. Nell đang chỉnh máy vi tính, phân tâm nhìn sang: "Đoạn phim hết rồi à?"

"Vậy là đủ rồi."

Nell khó hiểu: "Chân Ái ở đâu…"

https://thuviensach.vn

Nói chưa xong đã bị Ngôn Tố ra lệnh ngắt lời: “Bật đèn xanh ngã tư đường 1 và tuyến đường chính N.Y.T.”

Nell không nghe rõ, ngơ ngác nhìn khu vực thành phố sầm uất dần dần xuất hiện phía trước, đầu óc mụ mị. Phía sau là xe cảnh sát đuổi theo, phía trước là giờ cao điểm kẹt xe buổi tối. Lần này bị chặn cả hai phía rồi!

“S.A., chậm lại, sẽ đâm xe đấy.” Nell dán chặt lấy vách xe, kêu la.

Ngôn Tố tiếp tục gạt cần số, ra lệnh đơn giản hơn: “Nell, bật đèn xanh giao lộ 34.”

Nell cúi đầu nhìn màn hình máy tính đầy màu sắc, hoàn toàn không biết những bản đồ và tuyến đường đủ mọi màu sắc kia là thế nào, chỉ có thể kích ứng theo lời anh nhập chữ số và câu lệnh. Giao lộ tắc nghẽn phía trước đột ngột đổi màu xanh lục, dòng xe ban đêm chậm rãi di chuyển. Xe họ lao vùn vụt vào dòng sông xe kia. Nell nhìn đèn đuôi xe hất vào mặt, không khỏi có cảm giác ngạt thở như nhào xuống sông từ trên cao, rụt phắt về phía sau.

Ngôn Tố nắm vững tay lái, rẽ ngoặt, vượt đầu xe, né tránh. Xe cộ bốn phía dừng lại gấp lại, phanh xe, tránh né. Vô số lốp xe vẽ hàng loạt tiếng rít chói tai trên mặt đất, tiếng sau còn vang hơn tiếng trước. Vài lần có xe đâm đến, anh vẫn điềm nhiên, bàn tay tuyệt đẹp xoay chuyển tay lái, mạo hiểm né tránh.

Xe đâm vào nhau loạn xạ, vô số đèn xe lượn vòng trên không trung, hoa cả mắt. Nell ở trong chiếc xe tốc độ cao, kề sát cửa kính xe, chỉ cảm thấy như mình đang ngồi tàu lượn siêu tốc, mỗi lần lướt qua chiếc xe lao vụt đến ngoài của kính là mỗi lần như hôn mặt thần chết.

Ngôn Tố không hề giảm tốc độ, xông qua giao lộ sầm uất, bình tĩnh vững vàng, ra quyết định chính xác: “Đèn đỏ.”

https://thuviensach.vn

Nell vội ngồi vững, chuyển giao lộ phía sau thành đèn đỏ. Vừa quay đầu lại, toàn bộ xe đối diện đột ngột ngừng lại, xe cảnh sát bị ngăn trở sau pháo đài xe, đèn báo hiệu lóe sáng vô ích. Nell thở phào nhẹ nhõm, lúc đang thầm nghĩ Ngôn Tố có phải đã nhớ hết tuyến đường và tín hiệu đối ứng hay không thì ý nghĩ của cô được nghiệm chứng.

Phía sau tạm thời không có cảnh sát, nhưng mặt Ngôn Tố vẫn căng thẳng, chẳng mảy may thư giãn. Xe luồn lách phố lớn ngõ nhỏ, Ngôn Tố nói cũng nhanh đến mức Nell suýt không tài nào xử lý kịp: “Bây giờ tôi muốn đến phía Nam thành phố. Họ sẽ chia từng tốp qua đường Wisreria, qua đường Arvil phía Đông; và vây bắt bọc sườn tại đường số 3 và đường số 8 phía Tây; vì thế…” Ánh mắt anh nhìn thẳng ổn định, như thể trước mắt có một tấm bản đồ tuyến đường thành phố, vài đội cảnh sát di chuyển trước mắt anh mà anh vừa nhìn đã biết tỏng tất cả các hướng đi của họ. “Mấy giao lộ này, phía Đông Tây đều bật đèn xanh, phía Nam Bắc đều bật đèn đỏ, ngăn cản họ.”

Tinh thần Nell khẩn trương cao độ, lòng bàn tay đẫm mồ hôi phóng đại mấy con đường kia, nhanh chóng đổi đèn xanh đèn đỏ. Vừa xem camera giám sát điều tra giao lộ, từng đợt xe cảnh sát bị cản lại phía sau đèn đỏ và dòng xe chạy băng qua, không ít cảnh sát xuống xe tức giận sập cửa, có vẻ đang mắng chửi, vô cùng giận dữ.

Nell thấy không ai truy đuổi liền thở phào: “Owen chuẩn bị vật này thật lợi hại.”

Vẻ mặt Ngôn Tố khó lường, trông càng tĩnh mịch hơn: “Chỉ có thể xâm nhập một phút ba mươi giây. Sau đó hệ thống giao thông sẽ khôi phục bình thường.”

Nell kinh ngạc, cuối đầu xem, màn hình vừa hay tối đi. Cô hốt hoảng quay đầu nhìn lại, trong phạm vi nhìn không có bóng dáng xe cảnh sát. Nhưng không có giám sát và điều hành, không khí xung quanh dâng lên vẻ

https://thuviensach.vn

quái lạ lại bất an khó hiểu, như thể xe cảnh sát có thể xông ra bất cứ lúc nào, từ chỗ rẽ con đường lân cận đâu đó. Lượng xe buổi tối quá nhiều, đến lúc đó lại chạy trốn sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Nell hỏi: “Bây giờ cậu muốn đi tìm Chân Ái à?”

“Ừ.”

“Tại sao phải gây ra náo động lớn như vậy? Trực tiếp tìm cảnh sát đi cứu không được sao?”

“Tôi nghi ngờ trong hàng ngũ cảnh sát có nội gián.” Ngôn Tố nói: “Tôi sợ có người để lộ thông tin trước, chờ đến lúc cảnh sát chạy đến cô ấy đã bị người khác bắt đi rồi. Cho nên tôi muốn tự tìm. Hiện giờ cảnh sát đang truy bắt tôi, đến lúc đó có thể bắt tôi và cô ấy về Sở Cảnh sát, như vậy ngược lại mới an toàn.”

Nội gián ư? Nell suy nghĩ trong giây lát, định hỏi điều gì đó, không ngờ xe vừa chuyển ngoặt bất chợt dừng lại. Lực quán tính quá lớn, Nell va mạnh vào ghế lái phụ, chỉ cảm thấy thế giới nổi đom đóm trong thoáng chốc. Cô sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên, cuối đường không biết tụ tập bao nhiêu xe cảnh sát, mà hai bên xe họ là dòng xe chạy một chiều có trật tự.

Không còn đường để lui. Nell khẩn trương nhìn Ngôn Tố: “Làm sao đây, bỏ xe chạy à?”

“Cô điên à?”

Ngôn Tố hờ hững, nheo mắt nhìn một dãy xe cảnh sát ngồi chờ thu cá, nở nụ cười nhạt, mang theo vẻ kiêu căng đặc biệt của anh. Tay anh gạt mạnh cần số, nghiêng người quay đầu nhìn ra sau, chợt đạp chân ga, xe hơi lùi chạy như bay! Anh muốn chuyển xe ra khỏi con đường một chiều ba làn giao thông trong giờ cao điểm ư?

https://thuviensach.vn

Nell kinh ngạc: “Anh điên rồi à?”

Thấy một chiếc xe lái đến phía sau, Nell thét lên: “Phanh xe, lách ra!”

Ngôn Tố cau mày, mắt nhìn thẳng dòng xe chạy đập vào mặt bên ngoài cửa kính, một tay vịn ghế, một tay đánh tay lái, chân đạp ga không buông. Xe ở trong tay anh, phương hướng, tốc độ, mọi thứ hoàn mỹ như cao thủ không dính một phiến lá, thành thạo len lỏi một chiều giữa dòng xe cộ, không gây ra một vết xước nhưng lại để cả luồn giao thông mắng chửi thậm tệ

Tốc độ phản ứng của anh quá nhanh, xe cảnh sát đuổi theo vì ngược chiều nên không theo kịp tốc độ của anh. Sau nhiều lần Nell đối mặt với xe chạy đến, trái tim cuồng loạn cũng chậm dần lại. Trên trán cô ướt đẫm mồ hôi. Ngôn Tố vẫn nghiêng người, mặt mày chú tâm nhìn phía sau xe. Giữa ngón tay trắng đang điên cuồng đánh tay lái là buộc tóc của Chân Ái.

Lần đầu tiên trong đời Nell ngồi trong chiếc xe chạy ngược chiều vun vút, không thể tin: “S.A., cậu học ai thế?”

“Là lần đầu tiên.” Anh thản nhiên, cẩn thận tránh xe cộ: “Tôi luôn là tài xế tuân thủ luật lệ.”

Cô không hỏi nữa, trở lại vấn đề khi nãy: “Trong đoạn phim Chân Ái đã để lại thông tin gì?”

“Cô ấy không thích vi khuẩn Bacillus.” Ngôn Tố bẻ ngoặt tay lái, xe lùi vào ngõ hẻm, đột nhiên ngừng lại, khởi động chuyển sang ngõ khác: “Loại vi khuẩn này có thể gây xuất huyết tế bào, hoại tử tổ chức, sưng tấy trong cơ thể, tướng chết của nạn nhân vô cùng thê thảm.

Nell tập trung tinh thần, nhỏ giọng: “Tôi nhớ lần đó có người chết trong trại thái như vậy, cô ta còn nói nổ gì đấy…”

https://thuviensach.vn

Đột nhiên đầu ngõ phía trước xông ra một chiếc xe, Ngôn Tố lập tức phanh lại. Đối phương lại là Lopez. Cô ta thấy mình đã chặn Ngôn Tố, có phần kinh ngạc, nhìn nhau một giây lại nhìn trước nhìn sau, làm như không thấy gì cả, lẩm bẩm: "Ở đây không có ai cả!"

Sau đó… xe rời đi…

Ngôn Tố không vội vã lái xe, đột nhiên nói với Nell: "Xuống xe đi."

Nell sửng sốt, tức thì lẩm bẩm: "Cậu nhìn ra à?"

"Ừ, Redd đeo máy định vị cho cô." Vẻ mặt anh hờ hững.

Nell mở cửa đi xuống, giải thích: "S.A., chúng tôi muốn giúp đỡ."

"Cảm ơn, đến đây chấm dứt." Ngôn Tố đạp chân ga.

Sau vụ nổ lần trước, ngân hàng đường Maple vẫn luôn sửa chữa, nhưng gần đây đình công vì nguyên nhân hợp đồng. Ban đêm, chỗ này rất yên tĩnh, cả tòa lầu chẳng hề có ánh sáng. Ngôn Tố một mình đi vào ngân hàng tối đen như mực, lần mò chậm rãi xuống lòng đất. Đến khi mắt không còn thấy rõ nữa anh mới lấy đèn pin ra, men theo hành lanh tầng hầm vắng vẻ tiếp tục đi về phía trước. Anh nhớ được cuối đường có kho tủ mật mã vẫn chưa sửa sang xong, nơi đó hẳn rất trống trải.

Hành lang dài chỉ có luồng sáng từ tay anh, xung quanh là bóng đêm yên tĩnh, im lặng đến quái lạ. Mặt của anh ẩn sau ánh đèn pin, không thấy rõ. Rốt cuộc đã đến cuối, anh kéo cửa ra, đi vào, luồng sáng lướt qua, vẽ lên một chiếc bóng màu trắng. Tay anh lần lên vách tường bật đèn. Trong căn phòng trống không với bốn bức tường trắng dựng thẳng một thập tự giá tối đen như mực. Cô mặc bộ váy trắng, hai tay dang ra, bị trói trên thập tự giá. Cúi gục đầu như đang ngủ, tóc dài buông xõa che đi khuôn mặt. Anh không còn nghĩ được gì nữa.

https://thuviensach.vn

“Ái!”

Anh sải bước đi qua, muốn nâng đầu cô lên nhưng tay bỗng khựng lại giữa không trung. Dưới mái tóc phấp phơ, mặt của cô…

Anh không thể tin. Phía sau một viên đạn bay xuyên không trung, gào thét lướt qua tai anh, vút một tiếng găm vào tường. Ngôn Tố bỏ tay xuống, bỏ vào túi áo khoác, quay đầu lại.

Một đám đàn ông áo đen nâng súng bắn tỉa đồng loạt nhắm vào anh. Cô gái ở chính giữa vừa mới giơ súng ngẩng đầu lên, cười dịu dàng: “Hi! S.A.!”

Miếng vải đen dày buộc quá chặt khiến ánh sáng không thể xuyên thấu, làm đầu Ngôn Tố đau lâm râm. Trong tai nghe vang bản Dạ khúc số 20 giọng Đô thăng của Chopin, anh không biết là do bản thân bản nhạc hay do anh, nghe thấy lúc lớn lúc nhỏ, đứt quãng, đầu càng đau hơn.

Tốc độ xe lúc nhanh lúc chậm, không ngừng vòng tới vòng lui. Cho dù là Ngôn Tố cũng không tài nào đoán được vị trí cụ thể giờ phút này. Chỉ biết sau khi xe chạy ba giờ một phút, tốc độ giảm xuống chậm nhất. Trong bóng tối cũng chỉ có bản nhạc Chopin.

Anh bị lôi xuống xe, tấm vải đen và tai nghe điện thoại đều không được cởi ra, trong không khí có mùi nến thơm, nước hoa và cả một mùi giống như cá lại giống như máu vô cùng nhạt. Thảm rất mềm, anh đi trong hành lang dài vòng tròn. Không đến mười phút thì dừng lại. Anh biết giờ đã đến rồi. Ba giờ ngồi xe, nằm trong phạm vi cách N.Y.T. hai trăm cây số.

Có người nhanh chóng đến tháo tai nghe ra cho anh, tiếng nhạc rời xa, tiếng hát phút chốc trở nên thanh tịnh. Người nọ lại cởi miếng vải đen trên đầu anh ra, có lẽ dáng vóc không đủ cao, lúc đưa tay không cẩn thận lướt nhẹ qua mái tóc rủ trên trán anh. Ngôn Tố vô thức cau mày, có vẻ rất không vui. Từ chiều cao có thể cảm nhận được đây là một người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Cô Tau - Thera người từng giả làm diễn viên trên đảo Silverland suýt nữa chết trong tay Chân Ái, khi đó có ấn tượng khá tốt với Ngôn Tố. Vốn thấy khuôn mặt Ngôn Tố buộc tấm vải đen càng tôn lên vẻ tuấn tú trắng nõn, tim cô ta đập thình thịch, nhưng thoáng chốc đã bị đôi mày cau chặt của anh đả kích. Cô ta giật miếng vải đen xuống, ân cần chào hỏi với giọng điệu quái đản: “Đã lâu không gặp, nhà logic học.”

Đột nhiên sáng bừng trở lại, Ngôn Tố nheo mắt thích ứng trong giây lát, thấy Thera cách anh quá gần bèn lùi về sau một bước, tạo khoảng cách với cô ta. Thera không vui lắm, dịch sang một bên.

Ngôn Tố đứng trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, xung quanh mấy hàng người cầm súng chỉnh tề.

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8.3

Trước mắt là một người đàn ông, chân dài vắt chéo nhau, ngồi trên chiếc sofa đơn rộng lớn, đối diện với anh, vẻ mặt khó lường. Tâm trạng người đàn ông có vẻ không tốt lắm, vẻ thù địch cực nhạt bao phủ trên trán, nhưng tư thế ngồi lại vô cùng thoải mái. Gương mặt xuất chúng, dáng vẻ nhàn nhã, tròng mắt đen nhánh chó một lớp màu vàng kỳ lạ, tất nhiên là Bert.

Bert chậm rãi ngước mắt, gằn từng câu từng chữ: “Bon Soir! S.!A.! YAN!”

Ngôn Tố thờ ơ nhoẻn môi: “Bon Soir!” (Chào buổi tối.)

Bert cảm thấy bất ngờ với nụ cười của anh, khuôn mặt sáng sủa chăm chú nhìn anh giây lát, khoé môi nở nụ cười nhạt. Hồi lâu sau Bert thôi cười thôi cười, liếc nhìn về phía Amber, Amber vứt một đống máy móc mini xuống mặt đất, trước mặt Ngôn Tố. Chính là máy nghe trộm, camera, máy định vị, máy theo dõi chúng vừa lấy được trên người Ngôn Tố ở ngân hàng đường Mapie.

Bert chậm rãi lắc đầu: “Một đám cảnh sát ngu ngốc, bao gồm cả anh. Ngay cả một chút cảnh giác và IQ đều không có, xem tôi là thằng đần à?”

Ngôn Tố cười nhạt không rõ ý: “Tôi cho rằng đây là thứ họ dùng để giám thị tôi.Dĩ nhiên toàn bộ đều nhờ anh ban tặng.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Bert sâu thẳm: “Tôi nghĩ anh không ngốc như vậy.” Anh lại không biết bị họ cài những thứ này sao?

Ngôn Tố nói thẳng: “Tôi đâu có hư hỏng như anh.” Tôi tuân thủ pháp luật, đương nhiên phải phục tùng giám thị của cảnh sát.

Bert không hoàn toàn tin vào lời nói của Ngôn Tố, nhưng điều dó không làm Bert thôi cảm thấy anh rất lý thú.

Ngôn Tố điềm nhiên nhìn lướt xung quanh, ở đây anh chỉ biết hai người, Thera và Amber. Mà vừa rồi cô gái bị cột trên thập tự giá đã biến mất tăm. Gương mặt kia, anh cho rằng mình gặp ảo giác. Nhưng lúc đó anh không chạm vào cô, không xác nhận được.

Dường như Bert nhìn thấu tâm tư của anh, tay bỏ vào túi thoải mái đứng dậy, ánh mắt ngang bằng với Ngôn Tố: “Cùng tôi đi gặp cô ấy nào.”

Ngôn Tố không từ chối.

Người hầu khom lưng, cung kính kéo cánh cổng bên sảnh ra, trên hành lang hình cung dài trắng toát cách vài bước đặt một giá cắm nến, ngoài ra không có vật nào khác.

Bert đưa khách đi thăm quan, khách sáo lại lịch sư: “Anh là người đầu tiên đến thăm bộ sưu tập của tôi, cũng là người cuối cùng.

Ngôn Tố không câu nệ đáp lời: “Vinh hạnh của tôi.”

“S.A., quả nhiên anh thích.” Bert khẽ nhoẻn môi: “Susie hắn từng nói với anh nơi này cất giữ cái gì.”

Ngôn Tố không giải thích, thản nhiên hỏi ngược lại: “Theo tôi được biết thật ra đây không phải nơi cất giữ của anh, phải nói là nơi cất giấu bản sao bộ sưu tập của anh.”

https://thuviensach.vn

Bert liếc nhìn, trong mắt ngược sáng, rất đen: “Cô ta nói cả những chuyện này cho anh à?”

Anh vẫn không trả lời: “Tôi cho rằng, chưa chắc anh muốn lấy đồ sưu tập ra chia sẻ với người khác, chứ đừng nói là chia cho mấy người đàn ông khác trong câu lạc bộ.”

Bert chậm rãi mỉm cười, kiêu căng mà thảnh thơi: “Anh rất hiểu suy nghĩ của tôi, giống như anh vừa nhìn đã thấy được ảo tưởng tính dục trong đoạn phim kia. Đầu óc thông minh, tư tưởng gian ác, luôn là vật hợp theo loài, ý tưởng gặp nhau tạo ra tia lửa kỳ diệu, S.A, có thể thấy được một mặt này của anh, tôi rất vinh hạnh nhưng cũng vô cùng… tiếc nuối. Tiếc nuối anh sắp chết trẻ. Nói thật, Arthur đã từng nghĩ cho anh gia nhập S.P.A, cho anh một địa vị cao. Nhưng mà…”

Ánh mắt Bert sa sầm: “Anh đụng vào vật quý báu nhất của anh ấy, không thể tha thứ.”

Ngôn Tố tự động bỏ qua câu nói sau của Bert, ung dung nói: “Tôi có thể hiểu ý nghĩ của anh không hề chứng tỏ tôi có cùng tiếng nói trên mặt tình cảm với anh, chỉ liên quan đến trí khôn thôi. Ngoài ra, S.P.A không thích hợp với tôi, cảm ơn ý tốt của ngài A.”

Trên khuôn mặt cương quyết của Bert hiện vẻ chế nhạo khó thế kiên định ấy: “Nhưng tôi cho rằng, anh sẽ nhanh chóng phát hiện ra một mặt âm u nhất, thói nát nhất trong thân thể của anh.”

Ngôn Tố chẳng nói chẳng rằng, thản nhiên nhìn xoáy vào ánh mắt Bert.

“Dĩ nhiên, trước tiên xin mời quý khách đi tham quan bộ sưu tập của tôi.” Bert mỉm cười, ra hiệu mời, quý phái lịch sự.

Họ đến cuối hành lang vòng cung, người hầu nghiêm trang kéo cánh cửa gỗ nặng nề, ánh sáng ngũ sắc ấm áp ùa tới. Cảnh tượng trước mắt như lễ hội

https://thuviensach.vn

trong truyện cổ tích, lại giống như đoàn xiếc thú trong thực tế. Hai bên hành lang vòng cung là vô số căn phòng hoặc phải nói là phòng giam. Khác biệt duy nhất chính là toàn bộ lưới sắt đều được tô màu. Mỗi căn phòng trang trí một khung cảnh, giam cầm một cô gái.

Bên trái Ngôn Tố, phía sau hàng rào màu xanh chuối là căn phòng bài trí phong cảnh Ireland, đặt cối xoay gió trắng., một thiếu nữ tóc xù mắt xanh mặc váy kẻ ca rô đờ đẫn ngồi trên giường, có người đi qua cũng chẳng phát giác. Sau hàng rào màu tí thẫm là cô gái Mỹ Latinh vóc dáng bốc lửa, sau màu hồng phấn là cô gái Nhật Bản mặc Kimono.

Hội tụ bản sắc… và người đẹp tuyệt trần khắp nơi trên thế giới.

Phong cảnh phòng khác nhau nhưng trang bị về cơ bản giống nhau. Giường, bàn trang điểm, bồn tắm, bồn cầu đều không che màn. Có cô gái Đông Nam Á da trắng, tướng mạo xinh đẹp đứng tắm trong bồn, thấy người đến cũng không xấu hổ, không bỏ trốn, sớm đã quen với cuộc sống trong tủ kính. Ở nơi đây, sự hổ thẹn đã sớm mài mòn.

Khác với ngục giam, nhà tù nơi này sạch sẽ đến mức khuông nhuốm một hạt bụi, trong không khí có hương thơm thoang thoảng. Trước khuê phòng thậm chí có bảng tên của cô gái. Có người lanh lùng có người mỉm cười; có người đang ở giữa thuần phục và tranh đấu, chỉ nhìn xoáy thẳng vào anh. Ngôn Tố không tài nào miêu tả đó là ánh mắt thế nào, không giống chờ khách, cũng không giống chờ chạy trốn, chẳng hề chớp mắt, bi ai lại trống rỗng. Giống như đang cầu lại không thốt lời nào.

Hàng lang dường như rất dài, đi mãi vẫn chưa đến cuối, nghênh đón anh luôn là một nhà giam trang trí tinh xảo khác đang nhốt búp bê cho người khác chơi đùa, không có biểu cảm của người sống.

Bert: “Có loại anh thích không?”

“Không.”

https://thuviensach.vn

”Tôi tin tưởng gu thưởng thức của anh.” Một câu nói dễ dàng coi rẻ tất cả cô gái số khổ ở dây, anh ta chuyển đề tài: “Từng được thứ tốt nhất đương nhiên chẳng buồn đoái hoài đến thứ khác rồi.”

Ngôn Tố mím môi không đáp.

Bert: “Anh rất yêu cô ấy à?”

“Phải.”

“Nguyện ý chết vì cô ấy không?”

“Hình như không có lựa chọn.”

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng gào thét, có người cật lực vỗ vào lồng sắt: “Mấy tên khốn khiếp chúng mày thả tao ra.”

Các cô gái trong lồng đối diện với cô ta thờ ơ nhìn một giây rồi quay qua làm chuyện của mình, đã sớm thành quen. Lòng Ngôn Tố hơi trĩu nặng, Jassmine. Anh đi đến thấy trên bản tên viết Jasmine Vanderbilt.

Bert: “Em gái anh rất không vâng lời.”

Ngôn Tố lặng thinh nhìn đến, tình trạng của cô tốt hơn anh tưởng tượng nhiều, thay bộ lễ phục dạ hội hàng hiệu, không bị thương tích nhốt sau hàng rào màu vàng đậm.

Nhìn thấy Ngôn Tố, Jasmine ngỡ nàng, gần như sửng sốt, nước mắt rưng rưng nhào đến lan can, khóc thê lương: “S.A, cứu em.Em không muốn ở đây, dù chỉ một giây.”

Bert trào phúng: “Cô cho rằng anh ta cứu được cô sao?” Nói xong không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Bước chân Ngôn Tố khựng lại, nước mắt Jasmine rơi tí tách. Cô được trang điểm, mascara bị nước mắt làm ướt nhoè thành màu đen. Tiếng nói rất khẽ, không cuồng loạn: “S.A, anh biết bọn chúng sẽ đối xử với em thế nào không? Nếu như vậy em thà chết, thà chết cho rồi. Nếu như anh không thể cứu em ra thì anh giết em đi.”

Ngôn Tố chẳng mang bất cứ tâm trạng nào rời mắt đi, trầm lặng bước về phía trước. Qua khúc cua mới vài bước đã đến điểm cuối…

Căn phòng màu trắng trang trí như căn phòng công chúa trong lâu đài, chiếc giường trướng rủ màn tre kiểu Âu, trên bàn trang điểm bằng gỗ hình bầu dục đặt hộp kẹo và con thỏ cưng. Cô gái váy trắng ngồi bên cạnh giường, chải tóc, khuôn mặt trắng nõn, thanh thú.

Ngôn Tố nhìn dung nhan tuyệt đẹp của cô gái bên trong, vô thức nheo mắt. Cho đến bây giờ anh hẳn phải đánh giá lại mức độ biến thái của Bert rồi. Cô gái yên lặng, tròng mắt đen vừa ngước lên, giao với ánh mắt anh, cô gái chợt vứt cây lược đứng dậy chạy đến, bàn tay nhỏ bé nắm hàng rào đau xót nhìn anh. Ngôn Tố vẫn hờ hững, chẳng hề nao núng.

Bert: “Người này thì sao? Là loại anh thích à?”

“Không phải.” Giọng Ngôn Tố lạnh nhạt, thản nhiên nói: “Cô ấy không thể sao chép. Bert, cho dù anh tạo ra mấy trăm cô gái có tướng mạo, thân hình giống hệt cô ấy, tôi cũng có thể vừa nhìn đã nhận ra người ấy của tôi đang ở đâu.”

Ở phía sau cách đó không xa. Thera, Amber và Jasmine đều ngỡ ngàng, cô gái trong nhà giam như khắc từ cùng một khuôn với Chân Ái cũng sửng sốt, một hồi lâu mới thôi vẻ mặt giả vờ vừa rồi.

Ngôn Tố đi đến, lật ngược bảng tên lại: Cherry Lansport, tên cũng là hàng nhái: “Ngay cả một cái tên thật anh cũng không cho cô gái này sao?”

https://thuviensach.vn

Tên do Bert đặt, nhưng người tên này đã đổi không biết bao nhiêu lượt rồi? Giống như làm thí nghiệm, tạo ra một Cherry, mấy ngày sau anh ta không hài lòng lại phá huỷ cái cũ thay cái mới.Không có một người nào khiến anh ta thảo mãn, bởi vì vô số Cherry đều không phải Cherry anh ta muốn.

“Trên đời này chỉ có một CherryI Lancelot.”

Bert đưa tay đến phía sau song sắt, cô gái có khuôn mặt Chân Ái lập tức ngoan ngoãn quỳ xuống, nâng tay anh ta lên hôn như một nô lệ. Gương mặt kia quái lạ không sao tả xiết. Ngôn Tố dời ánh mắt.

Bert nhẹ nhàng vuốt ve môi và khuôn mặt cô gái, lẩm bẩm: “CherryI Bella Lancelot, tên của cô ấy, mỗi một phần đều nghe rất hay.

Anh ta liếc nhìn cô gái quỳ gối dưới chân, trên mặt đột nhiên hiện vẻ chán ghét, chợt rút tay lại, lấy ra mảnh khăn giấy khử trùng mang theo bên người lau một lượt, mặt sa sầm: “Người thứ mười lăm, vẫn không đủ tốt.”

Vứt mảnh khăn giấy lên người cô gái, Cherry sợ đến mức co rúm lại. Thera và Amber ngược lại không dám xem thường Cherry, dù sao cô gái này còn có thể đến gần chạm vào Bert.

Bert không vui liếc nhìn cô ta, hỏi Ngôn Tố: “Hôm nay là Chủ nhật, khách của câu lạc bộ đều ở đây. S,A,. anh nói xem chọn cô gái này đi ra, Jasmine hay là Cherry?”

Mấy người phụ nữ đều kinh hãi, Cherry cũng phải ra ngoài tiếp khách sao? Từ trước đến nay cô ta chỉ đi theo Bert xem kịch thôi!

Cherry bàng hoàng thất thần, đờ đẫn trong giây lát rồi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ngôn Tố, không nói lời nào, chỉ rưng rưng nước mắt. Đến giờ khắc này cô ta vẫn nhớ rõ không được nói chuyện với người đàn ông khác.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố nhìn “Chân Ái”, vẻ mặt không đổi.

Jasmine ngây ra như ngỗng, luôn trợn trừng mắt: Chọn Cherry, S.A là anh trai của cô, anh không thể chọn co9o, anh phải chọn ả đàn bà kia ra ngoài.

Nhưng Ngôn Tố nói: “Tôi sẽ không lựa chọn đưa bất cứ cô gái nào ra ngoài chịu ngược đãi.”

Jasmine nghe thế gần như sụp đổ, điên cuồng vỗ song sắt, khóc lớn: “S,A. sao anh không chọn cô ta? Tại sao anh không cứu em? Bởi vì cô ta giống với ả đàn bà kia nên anh muốn cứu cô ta à? S.A, anh điên rồi! Sao anh không chọn cô ta chứ?”

Trong hành lang thoáng chốc tràn ngập tiếng phụ nữ kêu gào thê lương. Ngôn Tố không lên tiếng, Jasmine không hiểu, điều này không liên quan đến Chân Ái. Bất kể dáng vẻ Cherry thế nào anh cũng không lựa chọn kiểu này.

Ngón tay Bert nhẹ móc vào hàng rào trắng: “Tôi cho rằng quý ngày đây sẽ cứu cô ấy. Cherry, thật đáng tiếc, tuy tôi ghét Jasmine ồn ào kia, nhưng tôi đã đồng ý với C không ngược đãi cô ta. Tôi muốn làm C vui lòng, cho nên nữ chính trong cuộc thịnh yến cuối cùng của Holy Gold chính là cô.”

Jasmine sửng sốt, Chân Ái từng cầu xin cho cô ta ư? Cô ta đột nhiên như được đại xá, cũng không dám lên tiếng ồn ào nữa. Bình thường Cherry ỷ vào Bert đối xử với cô ta không tệ, cho rằng anh ra nói đùa, bây giờ nghe thấy lời này, cả người đều sụp đổ. Cô ta ngẩng khuôn mặt tuyệt đẹp lên, thút thít trong mong Bert thương xót: “Đừng, thưa ngài, đừng.”

Giọng nói cô ta chẳng hề giống với Chân Ái.

Bert hờ hững nhướng mày: “Thật kỳ lạ, rõ ràng khuôn mặt giống nhau, nhưng nhìn chẳng thấy đau lòng chút nào.”

https://thuviensach.vn

Đàn em mở song sắt kéo Cherry ra, cô gái bất lực khóc lớn: “Ngài ơn xin ngài, sau này tôi sẽ ngoan ngoãn vâng lời, tôi nhất định ngoan ngoãn, ngài đừng như vậy. Van xin ngài, đừng mà.”

“Van xin tôi? Quả nhiên là chẳng hề giống gì cả.” Mắt Bert u tối, nụ cười chậm rãi nở trên môi: “Cherry số 15, trước kia cùng tôi xem biểu diễn, không phải cô rất vui vẻ cười nói chơi rất vui sai? Hôm nay sẽ để cô chơi cho đủ.”

Cô gái kinh ngạc trợn to mắt, giống như khuôn mặt sau khi phẫu thuật thẩm mỹ không định hình, nét mặt vặn vẹo đến mức bỗng chốc không giống Chân Ái nữa, cô ta kêu thét vùng vẫy, nhưng không thoát khỏi số mệnh bị kéo lên đài hành hình.

“Anh không cần thiết đối xử với cô ta như vậy.” Khuôn mặt Ngôn Tố lạnh lẽo khôn tả.

“Chuẩn bị riêng cho anh. Khách đến dĩ nhiên phải xem một vở kịch rồi.”

Bert cười gian xảo, dẫn Ngôn Tố ra khỏi hành lang dài, men theo bậc đá đi lên đường, dừng bước trước lan can màu trắng. Đây là một đại sảnh hình tròn, trên đầu là mái vòm cao cao. Ngôn Tố đứng trên hàng lang hình tròn giữa không trung, quan sát trên dưới.

Bên dưới tối đen, Cherry mặc bộ váy trắng, tay chân cố định trên chiếc bàn màu đen. Ánh đèn quá chói mắt, gần như không thấy rõ mặt cô ta. Cô ta biến thành công chúa Bạch Tuyết, nhưng công chúa không ngủ, cứ khóc suốt, một mực giấy giụa. Kêu khóc như vậy chỉ khiến những kẻ mặc đồ đen đeo mặt nạ vây quanh cô ta càng hưng phấn thêm.

Gương mặt kia… Ngôn Tố bình tĩnh nắm chặt hai tay. Nhưng Bert ngoáy tay, ghét bỏ: “Thật khó nghe!” Anh ta thở dài bất đắc dĩ: “Tôi không muốn chạm vào mấy cô ả, tôi chỉ muốn tìm âm thanh dễ nghe thôi, nhưng vì sao lại khó nghe như vậy?”

https://thuviensach.vn

Lần này không có thầy giảng dạy. Từng kẻ ăn mặc kín mít đã sớ học thành cao thủ, tụ tập lại trước bàn, váy hoá thành hoa tuyết, thân thể cô gái trắng như ngọc. Trên tay mỗi người đều loé lên ánh bạc, có người thả dây trói Cherry ra, cô gái bật dậy, chạy trốn xuống dưới bàn lại bị vô số đôi tay bắt về.

Có tên đàn em không chịu được hình ảnh và âm thanh lanh lảnh kích thích, đỏ bừng mặt. Bert quay đầu nhìn, cười đầy thâm ý: “Thích người nào? Đi đi.”

Một nhóm người như được ban ân, che quần, nhanh chóng chạy đến hành lang hình vòng cung. Bert kín đáo lướt nhìn quần tây của Ngôn Tố, thẳng thớm thoả đáng không có bất cứ điểm khác thường nào. Ngôn Tố nghiến răng, ánh mắt hết sức tối tăm, nhưng lại không rời mắt, vẫn nhìn bên dưới.

Bert cười khẽ: “Tôi biết anh sẽ thích mà.”

Ngôn Tố không để ý, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo, chăm chú nhìn mỗi một chỗ khác thường trên người đám người kia.

Có một người đàn ông gót giày da dính một chiếc lá vàng úa, cây bạch quả? Trong đầu anh vẽ mọt vòng tròn trên bản đồ. Trong khu vực này, nơi nào có các nhân tốt như thời tiết, thố nhưỡng khiến cây bạch quả mới vào tháng Chín đã úa vàng?

Có người không cẩn thận để lộ cổ áo bên trong áo choàng, bụi phấn trên đó là… phấn hoa cỏ ngải? Đồng hoang, sườn núi, ven đường, bờ sông?

Có người hành độc kịch liệt để lộ tóc, lông vũ kẹo giữa mái tóc và mặt nạ là.. chim két cánh đỏ? Ao đầm, chỗ nước cạn?

Mùi kỳ lạ lúc mới vừa xuống xe- Phosphine?

https://thuviensach.vn

Phosphine là một hợp chất hoá học giữa phốt-pho và hidrô, sinh ra trong quá trình huỷ xác động thực vật, nhất là ở xương. Nó thường xuất hiện ở bãi tha ma trong thời tiết mưa phùn, gió bấc nên gọi là ma trơi.

Anh bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn mái vòm phía trên, ban đêm sáng ngời tựa ánh sáng đến từ thiên đường. Anh biết anh đang ở nơi nào rồi.

Ngôn Tố rời mắt đi: “Trong kế hoạch ban đầu của anh, cô ta vốn phải chết, cần gì khiến cô ta phải chịu hành hạ đến thế?”

Khách không xem kịch nữa, Bert cũng hầu chuyện: “Ồ? Kế hoạch ban đầu của tôi là gì?”

“Anh định cài chứng cứ vu oan ở nhà tôi, không may nhà tôi bị FBI giám thị, không thể nào ra tay . Hiện tại CIA đang theo dõi câu lạc bộ này gắt gao, anh muốn giết tôi, giết tất cả các cô gái trong Holy Gold. Không chỉ vụ án ở Silverland và ảo tưởng tính dục, mà còn định đổ tội danh kẻ đầu têu phía sau câu lạc bộ tình dục lên đầu tôi, khiến tôi hoàn toàn thân bại danh liệt.”

Ngôn Tố hờ hững tiên đoán kết cuộc thêm thảm của mình: “Anh cần thứ chắc chắn hơn định tội cho tôi. Anh đã nói: S,A. anh có đang nghe không? S.A anh có thích thú không? Anh định khiến tôi sám hối giống như những nạn nhân kia.”

Ngón tay Bert gõ nhẹ lan can, ý cười trong mắt lớn dần: “S.A, tôi thích đối thủ như anh.”

“Tôi không thích đối thủ như anh.”

Sườn mặt Ngôn Tố trắng nõn tuấn tú, không hề nhìn Bert. Bert rời khỏi lan can hình cung, dẫn anh đến chỗ vừa đứng. Ngôn Tố nhanh chóng thấy được căn phòng màu trắng và thập tự giá màu đen trong đoạn phim.

https://thuviensach.vn

Bert đưa tay ra hiệu mời, vẻ mặt Ngôn Tố điềm tĩnh: “Tôi không cần sám hối.”

“Tôi không cho là vậy.” Nụ cười lịch sự của Bert lại dần dần biến mất, câu hỏi kìm nén cả buổi tối, đến cuối cùng cũng phải hỏi ra: “Cô ấy ở đâu?”

“Nơi an toàn.”

“Cõi đời này không có nơi nào an toàn cho cô ấy.” Bert cười khẩy, châm chọc lại khinh miệt: “Tên Owen là bạn của anh à? Quá ngây thơ, hắn ta cho rằng có thể bảo vệ cô ấy, cho rằng có thể giấu cô ấy đi sao? Hiện tại anh cũng vậy. S.A.YAN, bất kể cô ấy thay đổi thân phận, ẩn nấp bao nhiêu lần tôi đều có thể tìm ra cô ấy!”

“Không tìm được.” Anh kiêu ngạo và lạnh lùng quả quyết.

“Thế nào? Bởi vì ngay cả anh cũng không tìm ra cô ấy à?”

“Bert, tôi đã tìm dược cô ấy và đưa cô ấy đến nơi an toàn rồi.” Ngôn Tố nói lưu loát: “Sở dĩ mỗi lần anh đều có thể tìm được cô ấy là vì FBI có tay trong của anh. Tôi đã tìm được cô ấy, vừa rồi giả vờ đến đường Mapie là để bắt nội gián của anh. May là người của anh phục kích tôi. Bert, may là kế hoạch và nghi ngờ của tôi vì vậy đã thành công.”

“Không phải anh mới vừa hỏi tôi yêu cô ấy đến nguyện chết vì cô ấy hay không sao?

Trong đôi mắt màu đen nâu nhạt của anh hiện lên ý cười nhạt: “Dùng một mạng của tôi đổi lấy tự do của cô ấy, không cần chùn bước.”

Bert chăm chú nhìn anh, tròng mắt đen nhánh càng lúc càng tối tăm đột nhiên hiện lên một ánh sang màu tím violet, giống với mắt L.J lúc tức giận. Ngôn Tố bỗng hiểu ra nhưng đã không né tránh kịp/ Bert đánh một cú thạt

https://thuviensach.vn

mạnh vào lồng ngực anh. Ngôn Tố bay vọt đến tường, thân thể như muốn nổ tung, vách tưởng phía sau chấn động kịch liệt.

Đây là sức mạnh thế nào!

Máu tươi tràn ra khỏi khoé môi bỗng nhiên trắng bệch của Ngôn Tố, anh đau đến mức đầu ù đặc, trong nháy mắt chẳng nghe thấy gì nữa.

Mắt Bert như đoá violet nở rộ, cười lạnh: “Đau không? Đây là trả cho mày! Vụ nổ đường Mapie, Arthur vì mày và cô ấy mà bệnh hai tháng.”

Mắt âm u nhìn về phía Amber bên cạnh đã sơm bị doạ đến mức hai chân run rẩy: “Không phải cô ấy muốn gia nhập S.P.A sao? Bây giờ móc chiếc xương sườn mà tôi vừa đánh nát ra đi!”

“S.A.YAN, sám hối đi!”

“Tôi không có bất kỳ chuyện gì cần sám hối.” Ngôn Tố cúi đầu, cổ họng như đang bốc khói, trán và lưng ướt đẫm mồ hôi.

Bị trói trên thập tự giá rồi lại đưa xuống. Bản thân mơ hồ nhận thấy hình như đã trôi qua một ngày một đem rồi thì phải? Anh cảm thấy buồn nôn và choáng váng, toàn thân từ trên xuống dưới như đang sốt nhẹ, cổ họng khô khóc như hun khói. Tất cả đang xoay tròn trước mắt không biết mệt mỏi, rõ ràng anh không có chút sức lực nào nhưng có đôi lúc đầu óc tỉnh táo, anh lại nghĩ thân phận của Nell hẳn đã bại lộ rồi.

May mà tổ trưởng Cooper tin anh, phối hợp diễn kịch cùng anh. Trước khi Nell trợ giúp Ngôn Tố trốn ra khỏi Sở Cảnh sát, Cooper và Redd nói với cô ta: “Chúng tôi đã đoán được Ngôn Tố muốn chạy trốn. Vừa hay! Cứ lén lút đặt máy nghe lén và thiết bị theo dõi lên người cậu ta, chờ khi cậu ta tìm được Chân Ái thì đã có chứng cứ phạm tội.” Nell không biết mình bị gài bẫy, dĩ nhiên nhận lời.

https://thuviensach.vn

Việc lái xe chạy đến trường Maple là Ngôn Tố tạm thời nghĩ ra. Trên xe, lúc nói Chân Ái được giấu ở đường Maple, Ngôn Tố đã tắt thiết bị nghe lén. Nhưng Nell không biết, cho rằng đặc vụ ở đầu bên kia thiết bị nghe được, cho dù cô ta mật báo cho Bert, mọi người cũng sẽ đều trở thành đối tượng tình nghi. Nhưng thả ra thì chỉ có một mình cô ta mà thôi. Hiện tại nhất định cô ta đã bị bắt rồi.

Nghĩ như vậy, anh an tâm hơn chút, mạch suy tư lại rã rời. Thần kinh hưng phán hừng hực khác thường, thính thoảng anh cảm thấy Chân Ái đang hôn anh, lưỡi cô rất mềm đang liếm lỗ tai anh, liến cổ anh, rất râm ran, râm ran đến tận trái tim. Nhưng mở mắt ra, Chân Ái của anh lại thướt tha loé lên rồi biến mất như người đẹp sương khói trong kính Tây Dương1.

1 Kính Tây Dương hay còn gọi là kính chiếu ảnh, là món đồ chơi dân gian. Đặt tranh phong cảnh dưới thấu kính, người xem sẽ thấy hình ảnh phóng đại qua kính.

Ánh mắt dần dần rõ ràng, khuôn mặt Bert lạnh lùng và kính nể: “Cô ấy ở đâu?”

Ngôn Tố thở dốc nặng nề, không trả lời.

Bert thờ ơ nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, châm chọc: “Nhìn thấy ảo tưởng tín dục của anh rồi chứ?”

Mồ hôi Ngôn Tố đầm đìa, vẫn không trả lời.

“Khó chịu lắm phải không? Hừ, cô ấy không phải cô gái anh nên chạm vào, dĩ nhiên…” Bert không khỏi khinh thường: “Cô ấy cũng không phải là cô gái anh có thể bảo vệ. Anh nguyện chết vì cô ấy, vậy thì từ từ chết đi.”

Bert liếc nhìn người bên cạnh, có người bước lên, ống tiêm lạnh lẽo chợt đâm vào huyết mạch Ngôn Tố. Cơ bắp trên cánh tay Ngôn Tố căng cứng, người bị trói trên thập tự giá, hai bàn tay siết chặt không nhúc nhích. Bơm

https://thuviensach.vn

kim tiêm từng chút từng chút đẩy lên đáy, trước sau anh vẫn cúi đầu, mái tóc đen nhánh rủ xuống, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ. Bert lạnh lùng nhìn, quay người bỏ đi.

Ngôn Tố rơi vào một thế giới rực rỡ, lại nhìn thấy Chân Ái. Lần này cô nghiên đầu, ánh mắt quyến rũ, đẹp đến mức khiến người ta không rời mắt được. Hơi thở anh dồn dập, cổ họng khô khốc. Cuối cùng cô cũng đi đến, thân thể man mát ôm lấy anh, cuốn lấy thân thể anh như rắn, anh và cô quấn quýt với nhau cũng không thể dừng lại cơn khát. Thân thể và lòng dạ như bị vô số con kiến gặm cắn, ngứa ngáy đến mức khiến người ta phát điên nhưng không tìm ra nơi đau nhức.

Xương cốt của anh dường như cũng co rút lại, buồn nôn đến thấu xương. Toàn thân anh túa mồ hôi lạnh, run rẩy đến ngay cả hàm răng cũng va vào nhau lập cập. Anh đang đấu tranh, chưa được vài giây đã kiệt sức.

Thera có lẽ ở cách đó không xa, thấy người đàn ông luôn tuấn tú kiên cường kia giờ phút này tóc đen ướt đẫm, áo mỏng thấm đẫm mồ hôi dính sát vào người, thân thể không ngừng co giật. Cô ta hơi lo lắng, lẩm bẩm: “Có phải đã tiêm quá liều rồi không? Anh ta không chết đấy chứ?”

Amber hờ hững nhướng mày: “Quần áo anh ta ướt đẫm, trong vóc dáng cũng được đấy chứ.”

Sau khi Ngôn Tố đến đây không lâu, chỉ vài câu nói ngắn ngủi ả đã nhìn ra tình cảm sâu đậm, sự cố chấp, quật cương, ẩn nhẫn và trầm mặc của người đàn ông này dành cho Chân Ái. Mà ả hận Chân Ái đến chết được.

Thera nghe thấy, chú ý đến Ngôn Tố. Người đàn ông trên thập tự giá cánh tay thon dài dang ra, vòng eo rắn chắc thon thả, chân dài thẳng tắp… Mái tóc ướt rượt rủ xuống, ngũ quan tinh xảo, cúi thấp đầu, sống mũi cao thẳng và trắng nõn trở nên nổi bật. Thera tai nóng bừng tim đập loạn khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Amber liếc nhìn cô ta, chợt cười: “Bây giờ anh ta là tù nhân, lát nữa họ tháo anh ta xuống đưa về phòng, cô bỏ ít đồ vào nước của anh ta là được.”

Thera không lên tiếng.

Amber nhún vai: “Tôi còn tưởng cô thích anh ta chứ! Cô không cần thì lát nữa tôi làm, đến lúc đó cô đừng quấy rầy hai bọn tôi nhé.”

Thera lừ mắt nhìn Amber: “Anh ta là của tôi, cô không có tư cách chạm vào.”

(Hai mươi bốn giờ trước, sau khi ba người nhóm Nell kết thúc cuộc thẩm vấn Ngôn Tố)

Trong phòng họp nhỏ, nhóm luật sư sôi nổi thảo luận phương án tự cứu. Ngôn Tố làm như không nghe thấy, ngồi bên cửa sổ sát đất nhìn đường vừa chớm sang thu.

Redd đẩy cửa đi vào, ngồi bên cạnh Ngôn Tố: “Lúc trước cậu đã nghe Susie nhắc đến thuyết pháp “Thiên thần và ác quỷ" mà Nell từng nói với chúng ta, tôi không tin lắm. Nhưng vừa rồi trong quá trình thẩm vấn quả thật Nell có điểm khác thường… Nhưng S.A, cô ấy là đồng nghiệp nhiều năm của tôi. Là cô ấy đưa tôi vào FBI, cô ấy giống như thầy của tôi vậy.”

Ngôn Tố nhìn xe công vụ ngoài cửa sổ, thờ ơ với cảm xúc rối rắm của Redd: “Cô ta có mấy vấn đề. Đầu tiên cô ta hỏi tôi vì sao chốt mở băng chỉ có vân tay của tôi, tôi nói tôi cố gắng tắt băng chuyền, cô ta hỏi ngược lại cậu cứu một người muốn giết cậu à?”

Redd gật đầu: “Tôi có chú ý, lúc đó vẻ mặt của cô ấy vừa nghi ngờ vừa khinh thường. Nhưng đối với bất kỳ ai, đặc vụ chính trực sẽ không thấy chết mà không cứu.”

https://thuviensach.vn

Thật ra thì Redd bội phục Ngôn Tố. Ban đầu Ngôn Tố chỉ thấy lạ là tại sao mỗi lần Chân Ái thay đổi thân phận đều bị tìm được, hồi đầu chú ý đến đặc vụ từng tiếp xúc với Chân Ái, bao gồm Nell đích thân trình diện trong vụ án ngân hàng Maple. Nếu không phải vì xác định, Ngôn Tố sẽ hoàn toàn không chấp nhận thẩm vấn, càng không trả lời một loạt câu hỏi riêng tư kia. Nhưng kế hoạch anh dốc hết tâm tư lại có thành quả.

“Thứ hai, sau khi tôi tổng kết những điều tình nghi và chứng cứ của các anh đối với tôi, ba đặc vụ á khẩu không trả lời được. Lopez rất lúng túng, ngay cả Lewis cũng ngượng ngùng, nhưng đặc vụ Nell hợp tác nhiều lần, quan hệ rất tốt với tôi không hề mất tự nhiên, thậm chí ánh mắt cũng không tránh né.”

Redd: “Đúng, đây không phải là phản ứng bình thường của người có tình cảm.”

“Thứ ba, trong chuỗi câu hỏi nói dối cô ta sắp đặt, có hỏi phải chăng kẻ thần bí đặt bom là vì hả giận. Câu hỏi này vô cùng cá nhân và chủ quan. Làm người ra đề mục, từ đầu đến cuối cô ta không hỏi tôi, có phải tôi cho rằng Chân Ái còn sống hay không. Bởi vì cô ta rất chắc chắn, Chân Ái không gặp nguy hiểm. Cuối cùng, lúc cô ta lén trao đổi với tôi, đã an ủi: Đừng lo lắng, Chân Ái sẽ không sao.”

Redd rủ mi, uể oải tiếp lời: “Bất kể là khi nào, cảnh sát đều chỉ có thể nói chúng tôi sẽ cố hết sức, chứ không thể nói chúng tôi cam đam sẽ không sao.”

“Owen đã sớm nghi ngờ Susie của CIA tiết lộ thông tin cơ mật, phía tiếp nhận là Nell của FBI.” Khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Tố lành lạnh: “Đoạn ghi âm cuối cùng của cậu ấy nói rất thẳng thắn, nói Chân Ái lúc chơi đập chuột đất phản ứng rất mạnh, CHUỘT ĐẤT là tên thường gọi của nội gián. Cậu ta biết sau khi đặc vụ chết đoạn băng ghi câm trên người sẽ bị phân tích, cho dù Nell có muốn xen vào cản trở cũng không được. Cậu ấy tình

https://thuviensach.vn

nghi Nell nhưng không có chứng cứ, chỉ có thể dùng cách ngốc nhất xếp đặt trận đánh cuối cùng, đánh cược bằng tính mạng, giấu cô ấy đi, để lại tin tức, giao chuyện còn lại cho tôi.”

Redd nhớ đến cái chết thảm của Owen, thương tiếc: “S.A, chúng ta không có chứng cứ. Tất cả chỉ là suy đoán, không thể nào thẩm vấn Nell.”

“Cô ta muốn tìm ra Chân Ái, lại muốn bắt tôi, một khi như vậy tôi có thể làm mồi nhử khiến cô ta mắc câu.”

“Không được, quá nguy hiểm.” Redd lập tức bác bỏ: “Tình hình bây giờ rất bất lợi cho cậu, cậu còn muốn đi tiếp tay cho kẻ xấu! S.A., cậu có thể nào nghĩ đến làm sao giải cứu mình trước không? Kẻ thần bí muốn phá huỷ danh dự của cậu, muốn giết cậu. Kế hoạch của hắn là…”

Ngôn Tố tiếp lời: “Hoặc sớm hoặc muộn, hắn sẽ bắt tôi đến Holy Gold, giết tất cả tù nhân ở nơi đó, kể cả tôi.”

“Vậy cậu càng không thể đi.”

“Gần đây cậu và Smith điều tra Holy Gold, Redd, cậu không muốn cứu hết phụ nữ ở nơi đó ra à?”

“Cho dù phải nằm vùn cũng là cảnh sát đi, không đến lượt cậu.”

Ngôn Tố tựa vào ghế, vẻ mặt bình tĩnh chẳng có lấy một gợn sóng: “Nhưng các cậu không có lựa chọn, chỉ có tôi có thể đi. Bắt nội gián, cứu người, một công đôi việc.”

Redd sửng sốt, giờ phút này anh ta không phân rõ người đàn ông vừa cố chấp vừa trầm lặng này rốt cục là vì chính nghĩa hay vì tình yêu. Redd không t hể định đoạt, giao chuyện này lại cho tổ trưởng Cooper, cuối cùng bàn bạc để Ngôn Tố trang bị đầy đủ rời đi, cảnh sát phối hợp diễn một

https://thuviensach.vn

tuồng kịch truy bắt, đưa Ngôn Tố vào miệng cọp. Kế hoạch được giấy Nell. Trước khi thực hiện kế hoạch, Ngôn Tố đưa ra một yêu cầu.

Bốn giờ chiều, Ngôn Tố ngồi hàng ghế sau chiếc SUV màu đen, nâng laptop, Chân Ái mặc áo trắng trong phim nói với kính hiển vi: "Vi khuẩn Clostridium giống như khuẩn que đại tràng, là một gã béo lùn tịt. Đây là vi khuẩn thứ sáu tôi thích."

Sai. Cô ấy không thích vi khuẩn Clostridium, mà khuẩn que đại tràng là vi khuẩn thứ năm cô ấy thích. Hôm đó lúc thảo luận ở phòng sách, Chân Ái nói nó béo lùn thật đáng yêu, Ngôn Tố đáp lời theo phản xạ: "Rõ ràng nó béo béo dài dài, giống hảo tiễn, súng ngắn, xe đua, giống bộ phận sinh dục của phái nam. Em cảm thấy nó đáng yêu, nói rõ trong tiền thức của em cảm thấy bộ phận sinh dục của phái nam rất đáng yêu." Lúc đó Chân Ái đỏ mặt, tức giận đánh anh.

Những thứ này chính là nội dung Ngôn Tố diễn thuyết ở đại học Columbia, năm và sáu là chuyển đổi mật mã khoảng khắc cuối cùng. Thật ra Chân Ái đang ở trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất mà giáo sư Lợi bị trói trong vụ nổi ở trường đại học!

Ngôn Tố, Redd và một đặc vụ mới của CIA dùng một chiếc xe vệ sinh nguỵ trang đi vào mà chẳng ai hay biết. Ngày Chủ nhật, phòng thí nghiệm sạch sẽ trắng tinh không có một bóng người. Mọi người im lặng và thấp thỏm, rón rén kiểm tra toàn bộ, tìm kiếm mỗi một nơi có thể ẩn náu.

Trái tim trấn tĩnh của Ngôn Tố đến thời khắc này đập thình thịch. Anh biết suy đoán của mình không sai. Từ trước đến nay anh tràn đây tự tin, nhưng giờ anh không thể nào ngừng lo lắng nguy cơ mình mắc sai lầm.

Ngón tay Ngôn Tố run run kéo ra một cửa tủ, bỗng cảm nhận được lực cản nhỏ bé, bàn tay của ai đó bắt lấy cửa tủ không để anh mở. Tim anh

https://thuviensach.vn

dừng đập trong tức khắc, khom lưng chậm rãi quỳ xuống, khẽ gọi về phía cửa tủ màu trắng kia: “Ái.”

Sức lực bên kia cửa tủ buông lỏng, anh từ từ mở cửa ra. Nhìn Chân Ái vô cùng lem luốc, còn chưa kịp thấy rõ đã oà khóc lớn nhào vào lòng anh: “S.A, Owen chết rồi, owen đã chết rồi. Là em bắn chết anh ấy, em xin lỗi, em xin lỗi! Em trốn trong một hang động khác, qua khe hở nhìn thấy Bert ép hỏi anh ấy em ở đâu. Anh ấy không nói, trúng nhiều đạn như vậy anh ấy vẫn chưa chết. Bert muốn tim độc tố cho anh ấy, em sợ anh ấy đau, em sợ Owen sẽ đau… Em xin lỗi, em xin lỗi.”

Có níu chặt lấy cổ áo anh, khuôn mặt đẫm nước mắt lành lạnh vùi vào cổ anh: “Em nổi súng rồi chạy liên tục trong rất nhiều hang động, cứ trốn mãi, nghe thấy tiếng xe cảnh sát em cũng không dám đi ra. Vì Owen nói trong hàng ngũ cảnh sát có chuột đất, bảo em chạy theo tuyến đường anh ấy chỉ, không được quay đầu lại. Vì vậy em không tìm anh. Em xin lỗi.”

Cô như thoát ra khỏi cơn ác mộng, khóc đến thương tam tuyệt vọng, như đứa trẻ chịu ấm ức.

“Ái…”

Ngôn Tố kề sát vào thái dương cô, mới gọi một tiếng đã không thốt nên lời. Chỉ vài giờ, toàn bộ nỗi nhớ nhung và sợ hãi điên cuồng đè nén trong lòng đều bất giác tuôn trào. Cô run rẩy thút thít trong ngực anh, bản thân anh cảm nhận được mới dám tin tưởng cô thật sự trở về bên anh rồi. Anh siết chặt bả vai gầy yếu của cô, bàn tay nắm lại, khẽ cắn răng, nước mắt nóng hổi tràn mi.

Một lúc sau, Ngôn Tố cúi đầu tì mặt vào bả vai cô, áo cô chậm rãi thấm khô nước mắt của anh. Anh không ngẩng đầu, ôm lấy cô, ngả trên vai cô, cất giọng khàn đặc và chậm chạp nói ra kế hoạch của anh.

https://thuviensach.vn

Sau cuộc họp khẩn cấp, CIA quyết định đổi lại đặc vụ và nhân viên quản lý cấp cao hoàn toàn mới cho cô, mời cô đến phòng thí nghiệm của các nhà khoa học trung bộ. Đến lúc đó cố sẽ không còn một mình, có đồng nghiệp còn có bạn bè chung chí hướng. Họ bằng lòng coi cô như nhân tài trù bị, làm một nhà khoa học cùng hội cùng thuyền mà không phải phần tử đối địch bị cô lập và lợi dụng.

Ngôn Tố tránh nói về chuyện anh tạo áp lực với Annie, cũng không nói chuyện thật ra anh muốn bắt nội gián, bảo vệ cô sau này khỏi lo au, chỉ nói phải đợi vụ kiện của anh giải quyết xong sẽ đi tìm cô. Khi đó sẽ nghe theo lựa chọn của cô, cô muốn ở lại CIA hay rời đi anh đều theo cô.

Chân Ái kinh ngạc, sau đó lắng xuống, mắt nhuốm một vẻ bị thương thoáng qua rồi biến mất, nhìn trờ mỉm cười: “Được.”

Lúc này, Ngôn Tố mới ngẩng đầu, lòng bàn tay ấm áp đặt lên gương mặt lạnh băng của cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Mắt cô ướt đẫm, nhưng cười: “S.A, em biết anh gạt em. Anh muốn đến Holy Gold đúng không?”

Tim anh thắt lại, im lặng không trả lời.

“Anh có nắm chắc cứu hết những cô gái ở đó ra không?” Cô kiêu ngạo sửa sang lại cổ áo vừa bị cô níu nhăn nhúm của anh: “Anh muốn đi thì cứ đi, em không cản anh.”

Bời vì em yêu anh, nên không muốn ràng buộc anh đi làm bất cứ chuyện gì anh muốn làm.

“Ái…”

“Những điều anh vừa nói thật ra thu xếp cho em đúng không?Lo lăng anh không về được nên đã trao cho em một kết cục tốt nhất, an toàn nhất ư?

https://thuviensach.vn

Nhưng em hy vọng anh trở lại bên cạnh em.” Cô cúi đầy, nhẹ nhàng xoa bàn tay anh, tự an ủi: “FBI sẽ bảo vệ anh, đúng không?”

“Ừ.” Anh dìu cô đứng lên, cúi đầu kề vào trán cô: “Dĩ nhiên anh sẽ trờ về tìm em, chúng ta còn phải kết hôn, còn phải… sinh con.”

“Vậy ư?” Cô vui mừng phối hợp, tiếng nói rất nhỏ, không xấu hổ khẽ nói: “Chờ khi em có con của anh, em nhất định sẽ ngày ngày ôm nó, đi đến đâu cũng không nỡ buông tay.”

Hốc mắt Ngôn Tố thoáng chốc ẩm ướt. Thời gian cấp bách, anh không thể nói quá nhiều với cô, trên đường đi đến bãi đậu xe, thái độ Chân Ái khác thường, nói rất nhiều: “Nhưng nếu sau này anh đi tìm em, họ giấu em đi thì sao?”

Anh biết cô tận lực che giấu nỗi thấp thỏm bất an, nói: “Ái, em không tin IQ của anh sao?” Vẻ tự tin và kiêu căng theo thói quen của anh luôn có sức mạnh trấn an.

“Vậy thì anh nhất định phải tìm được em đấy.” Cô lẩm bẩm, xác định lại lần nữa, khiến mình an tâm. Lại hỏi: “Bây giờ em đi à?”

“Phải đợi vài ngày nữa, có vài thủ tục chưa xong.” Anh nói dối, thật ra họ không nhanh chóng định tội Nell như vậy, còn cần vài ngày sàng lọc lại manh mối xung quanh cô, đảm bản hoàn toàn dẹp hết “chuột đất", không còn sở hở: “Em ở nhà anh đợi vài ngày, Marie đã được đi bảo vệ rồi, em giả trang thành cô ấy.”

Cô nghe thấy liền vui vẻ: “Vậy gần đây anh sẽ về nhà chứ?”

“Có lẽ không.” Anh nói xong thấy cô thất vọng lại khẽ nói: “Có cơ hội nhỏ, mà anh còn để lại một lá thư trong phòng sách cho em. Trước khi em rời khỏi nhà nhất định phải nhớ xem.”

https://thuviensach.vn

“Trong quyển truyện cổ tích em thích nhất.”

Dần dần đến tầng hầm đỗ xe, tâm tư Chân Ái trở nên hỗn loạn, không hiểu sao lại sơ sẽ không còn được gặp lại anh nữa, cô còn rất nhiều lời chưa nói với anh. Nhóm đặc vụ CIA mời cô lên xe. Nỗi bi ai và luyến tiếc nơi đáy lòng cô đột nhiên dâng trào như thuỷ triều, cô đi về phía trước một bước liền lui lại, bàn tay nhỏ bé nắm tay lấy góc áo Ngôn Tố, cúi đầu không chịu đi.

Đặc vụ nhìn đồng hồ đeo tay, nhẹ giọng thúc giục cô: “Anh S.A., nếu trở về Sở Cảnh sát quá muộn sẽ bị nghi ngờ.”

Cô buồn bã mím môi, tay càng nắm chặt hơn, vò áo anh nhăn nhúm khăng khăng không thả ra.

“Cho chúng tôi thêm một phút.” Ngôn Tố nắm bả vai cô, dẫn cô ra một chỗ khác cách đó vài mét. Anh khom người nhìn cô, thật ra tâm trạng cũng rất không đành lòng và nặng nề: “Ái…”

“Em còn rất nhiều lời chưa kịp nói với anh, thật hối hận lúc trước nhiều thời gian như vậy không dùng để nói chuyện với anh.”

Cô nghẹn ngào ngắt lời anh, tâm trạng ủ rũ cùng cực. Trong nháy mắt, tất cả lời an ủi của anh đều không thốt nổi thành câu.

Cô nói không mạch lạc, vội vội vàng vàng: “S.A., anh biết không? Anh trai em nói với em, Ireland có một truyền thuyết, nếu bạn gặp được một chàng trai vào ngày 29 tháng 2 năm nhuận thì anh ấy sẽ là tình yêu đích thực của bạn.”

“Anh biết.”

Ngày 29 tháng 2 em bước vào thế giới của anh, từ đó thay đổi cuộc đời anh/

https://thuviensach.vn

Cô vội vã nói xong lại phiền muộn và ủ rũ khôn tả: “Còn rất nhiều, rất nhiều nhưng bây giờ nói cũng không kịp.”

Cô bỗng ngẩng đầu: “S.A, anh sẽ không chết đúng không?”

Rất chậm chạp, anh gật đầu một cái: “Đúng.”

Cô xác nhận lần nữa: “Chúng ta chỉ xa nhau một khoảng thời gian ngắn, chờ mọi chuyện kết thúc, bất kể có người ngăn cản anh hay không anh đều sẽ tìm được em đúng không?”

“Đúng.”

Anh gật đầu, ánh mắt chẳng hề rời khỏi khuôn mặt cô dù chỉ một giây, thật ra thì anh rất muốn ôm cô chút nữa nhưng không thể. Sợ cô sẽ khóc, sợ cô bốc đồng, sợ cô không chịu đi. Cuối cùng, Ngôn Tố đưa tay vỗ bải vai cô, một cái, hai cái như lúc ban đầu.

Cô cũng rất ngoan, ngại những ánh mắt sáng quắc của người xung quanh nên không nhào vào lòng anh. Cô chỉ lưu luyến nghiêng đầu, gương mặt kề sát mu bàn tay anh, cọ cọ. Giọt lệ tràn đầy hốc mắt.

“S.A, mẹ em luôn nói với em: Đời người chính là không lấy được thứ mình muốn, nhưng mà em chỉ muốn có một thứ, chỉ một thứ thôi. Em chỉ cần anh thôi , làm sao đây?”

Nước mắt long lanh rực rỡ như hạt lưu ly chảy xuống khuôn mặt dịu dàng của cô, rơi lên mu bàn tay anh, ẩm ướt lan tràn. Nhìn từng giọt lệ lóng lánh trong mắt cô, đáy mắt Ngôn Tố tiêu điều, dặn dò: “Nhớ phải kiên cường.”

Chân Ái gật đầu.

“Nhớ phải dũng cảm.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái gật đầu.

“Nhớ phải mỉm cười.”

Chân Ái gật đầu.

“Nhớ phải tự do.”

Chân Ái gật đầu.

“Và hãy nhớ…anh.”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8.4

Nước mắt cô tí tách rơi xuống, gương mặt dính sát vào mu bàn tay anh, quyến luyến cọ cọ, đầu cũng không chịu nhấc lên nữa, giống như đứa bé lưu luyến viên kẹo cô yêu mến nhất.

“S.A., nếu như anh chết đi, em sẽ sợ sống tiếp.”

Lòng Ngôn Tố đau nhói, hốc mắt lại ướt đẫm. Bàn tay anh nhẹ nhàng lật qua, nâng khuôn mặt mềm mại đẫm nước mắt của cô, nư thể không nỡ buông ra. Nhưng một phút đã hết, đặc vụ đưa cô đi, cô đi ba bước quay đầu lại nhìn anh một lần, có dự cảm chẳng lành đầy khó hiểu.

Cô vẫn sợ hãi, lại gọi với về phía anh: “S.A., anh nhất định phải tìm được em đấy.”

Anh gượng cười, trong đôi mắt màu nâu nhạt lóng lánh: “Nhất định sẽ tìm được.”

Xe Chân Ái rời đi trước, cô nhoài ra sau nhìn anh, xe dần dần tăng tốc. Hai tay Ngôn Tố cho vào túi, đi theo phía sau xe nhìn cô, anh không cười cũng không nói lời nào. Tốc độ xe nhanh hơn, anh cũng đi nhanh hơn, rất cố chấp, rất yên lặng. Vẫn đi theo đến tận khi rời khỏi lòng đất mới dừng lại.

Cổ họng Chân Ái đau đến mức nói không nên lời, thế giới nhạt nhòa trong đôi mắt lấp lánh ánh nước của cô. Ven đường trường học, lá xanh tươi

https://thuviensach.vn

tốt vừa úa vàng. Bóng dáng anh cao lớn lành lạnh đứng trong biển lá vàng, cô đơn quạnh quẽ như vậy, giống hệt lần đầu tiên cô nhìn thấy anh vào mùa đông.

Xe vừa rẽ ngoặt, bóng dáng màu đen dong dỏng cao của anh bỗng biến mất, tim cô run bắn, chậm rãi ngồi vững, nước mắt lại tuôn rơi. Cô nhanh chóng gạt nước mắt, cố gắng mỉm cười. S.A. nhất định sẽ tìm được cô, nhất định sẽ.

Ngày thứ ba rồi, Ngôn Tố lại bị trói lên thập tự giá. Hôm trước, anh mất ngủ cả đêm, thuốc khiến tinh thần anh hung phấn mê loạn cao độ. Suốt đêm anh rơi vào ảo cảnh, không phân rõ hư thực. Chân Ái vẫn luôn ở bên anh, anh trầm mê rồi lại lo lắng, không ngừng hối thúc cô rời đi. Nhưng cô làm nũng ôm siết lấy eo anh không chịu đi. Anh sốt ruột chưa từng có, sợ cô bị bắt. Đến khi choàng tỉnh mới phát giác tất cả đều là giả, Chân Ái không hề ở đây.

Toàn thân Ngôn Tố đầm đìa mồ hôi nhưng chợt an lòng. Giờ phút này anh bị trói trên thập tự giá, khuôn mặt tuấn tú yên tĩnh và bình thản.

Không hiểu tại sao, lần trước vội vã từ biệt, sau khi nghe cô nhắc đến truyền thuyết năm nhuận của Ireland, trong khoảng thời gian này anh luôn nghĩ đến ngày 29 tháng 2 năm nay, cô tay cầm lá thư mang theo không khí lành lạnh tươi mới của tuyết ngày đông bước vào, an tĩnh mà lo âu lấp ló sau chiếc đàn piano, đôi mắt đen láy trong suốt vô cùng, thận trọng nhưng hờ hững nhỏ giọng nói: “Xin chào, tôi tìm ngài Ngôn Tố.”

Nhớ đến dáng vẻ cô khi đó, tuy giờ phút này thân thể anh khó chịu đến cùng cực nhưng không thể khẽ cười.

Thera và Amber ở bên cạnh trông chừng khó hiểu. Amber đẩy Thera: “Anh ta xuất hiện ảo giác rồi thì phải?”

https://thuviensach.vn

Thera không đáp, chỉ cảm thấy nụ cười mỉm trên sườn mặt yếu ớt của anh dịu dàng đến mức khiến lòng người rung động.

Amber khẽ hỏi: “Cô có bỏ thứ kia vào nước của anh ta hay không?”

Thera đắc ý nhoẻn cong khóe môi, cơ thể Ngôn Tố mất nước nghiêm trọng, đương nhiên cần bổ sung nước.

Amber nhắc nhở: “Lát nữa ngài B mới đến, cô tranh thủ thời gian đi.”

Trước khi ả đi không quên oán hận lườm Ngôn Tố. Thera thấy Amber dẫn hết người ra ngoài liền chậm rãi đi đến bên anh. Cô ta vốn gợi cảm xinh đẹp, sau khi trang điểm đôi môi đỏ thắm, mắt to chớp chớp, chỉ mặc chiếc áo ngắn hai dây và váy ngắn. Đôi chân thon dài, bộ ngực trắng sữa sống động. Cô ta lơ đãng nâng bộ ngực lên đi đến dừng lại trước mắt anh, hỏi han ân cần: “Nhà logic học, anh khó chịu lắm à?”

Anh không trả lời, hờ hững quay đầu đi chỗ khác. Bị tra tấn lâu như vậy, trước sau anh vẫn lạnh nhạt kiệm lời. Nhưng thật ra Ngôn Tố cũng đã nhận ra sự khác thường trong cơ thể. Không giống với thuốc bị tiêm vào thường ngày, lần này cơ thể anh ngứa ran khó chịu, không còn nỗi giày vò lúc lạnh lúc nóng, chỉ có cơn nóng muốn thiêu anh thành tro bụi. Ngoại trừ nóng chỉ còn lại nóng.

Thera thấy anh cắn chặt hàm răng, chiếc cằm trắng nõn của anh bạnh ra thành một đường cong cường tráng, tràn đầy hơi thở ẩn nhẫn của phái nam. Cô ta không khỏi khấp khởi, quyến rũ đến gần hỏi: “Có cần tôi trò chuyện với anh không? Có lẽ anh sẽ dễ chịu hơn chút.”

Vẫn không đáp lời.

Thera không để ý, ngược lại cảm thấy dáng vẻ anh không nói tiếng nào, gắt gao chịu đựng thật đáng yêu. Cô ta khẽ cười: “Nhà logic học, nếu anh khó chịu thì nói đi, tôi có thể giúp anh đấy!”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không nhìn cô ta, cũng không nói gì. Chịu đựng cơn nóng hừng hực trong cơ thể, nhịn đến mức gân xanh trên trán đều nổi lên.

Thera càng cảm thấy vẻ đứng đắn của anh thật khiến người ta yêu thích, cười toe toét: “Ngoài mặt đứng đắn như vậy, bên trong chắc là không ngoan như thế đâu nhỉ.”

Bàn tay như rắn nước của cô ta đưa đến kéo lưng quần anh. Chưa đến gần Ngôn Tố đã lạnh mặt đá văng tay cô ta ra. Nhưng bởi vì cô ta là phụ nữ, anh không hề mạnh chân, chẳng qua là dùng đế giày cản tay cô ta thôi.

Thera sửng sốt một giây, đột nhiên không vui, khuôn mặt vừa đỏ vừa trắng. Cô ta cũng được xem là phụ nữ quyến rũ, chưa từng bị cư xử kiểu này, uống thuốc rồi mà còn cố chống đỡ, người đàn ông này muốn chết đây mà!

Ánh mắt cô ta thay đổi, lạnh lùng nói: “Anh có thể chịu đựng vậy sao? Vậy thì chịu đựng đi, tôi xem anh có thể kiên trì bao lâu.”

Cuối cùng lại cười vu vơ: “Có điều, tôi rất thích anh, vì thế nếu anh không nổi nữa, tôi vẫn vui lòng giúp anh đấy.”

Dứt lời, cô ta kéo ghế thản nhiên ngồi xem kịch. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tóc anh rũ rượi ướt đẫm mồ hôi, hàm răng cắn chặt môi, cơ bắp toàn thân căng cứng, nhưng từ đầu đến cuối không thốt lên tiếng nào. Thera nhìn đồng hồ đeo tay, không thể tin được. Cô ta biết loại thuốc kích dục này mạnh đến cỡ nào, không tin Ngôn Tố sẽ kiên trì không cầu xin cô ta.

Thera chờ đợi một lúc lâu ngược lại lòng dạ bắt đầu rối rắm, thấy anh có vẻ không còn nhúc nhích nữa. Thera đi qua xem, nhất thời kinh hoàng tay chân lạnh ngắt. Ngôn Tố cúi thấp đầu, máu tươi đầm đìa trên khóe môi và cằm, chỉ sợ là vì chịu đựng tác dụng của thuốc nên đã cắn gãy răng hay đầu lưỡi rồi.

https://thuviensach.vn

Thera kinh hãi nhanh chóng xông ra ngoài tìm bác sĩ. Amber cũng không thể tin được. May mà bác sĩ kiểm tra không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ bị thương nửa bên đầu lưỡi thôi. Ngôn Tố nhanh chóng tỉnh lại, tuy phối hợp với bác sĩ nhưng vẫn không nói một lời.

Thera thấy anh cố chấp thế kia, không biết là cảm động thay Chân Ái hay oán hận thay mình, hậm hực nhìn anh, quái gở "hừ" một tiếng: "Anh đúng là chung thủy nhỉ. Cũng đúng, anh chính là người đứng đắn, chúng tôi là tiểu nhân hạ tiện phản diện gian ác, không xứng với anh."

Amber không khỏi miệt thị: "Là cô, không phải chúng ta."

"Cô!" Thera hận không thể tát cô ả.

Lại nghe Ngôn Tố cất giọng khàn khan: "Tôi có tôn chỉ thích sạch sẽ."

Anh không nói: "Tôi có sở thích sạch sẽ." Cho dù vào giờ phút này, anh vẫn không thể hiện thái độ khinh miệt hoặc xem thường phụ nữ, càng không có ý chê cô ta bẩn, chê cô ta không xứng. Nói tôn chỉ thích sạch sẽ mang ý rất đơn giản. Anh đã từng có một người phụ nữ, nên cuộc đời này chỉ chung thủy với một mình cô ấy. Bất kể cô gái khác tốt hay xấu, anh còn sống thì chỉ xảy ra quan hệ với một mình cô ấy mà thôi.

Thera và Amber sửng sốt, từ câu nói ngắn ngủi ấy lại có thể nghe ra sự tôn trọng một cách khó hiểu. Đến giây phút này, dù là đối địch, anh cũng theo thói quen không châm chọc và miệt thị phụ nữ, không chà đạp thể diện của cô ta.

Nhìn người đàn ông lịch sự được giáo dục tốt đẹp đến tận cốt tủy, Thera rung động không nói nên lời. Amber càng cảm thấy không cam lòng, hận đến cào xé ruột gan, thậm chí muốn hủy diệt hoàn toàn người đàn ông chỉ thuộc về Chân Ái này.

https://thuviensach.vn

Không biết từ lúc nào, Bert đã xuất hiện ở phía sau: “Ai nghĩ ra chủ ý này?”

Thera tâm tư rối như tơ vò, cúi đầu nhận lỗi: “Xin lỗi, là tôi.”

Bert nhìn Thera đầy nghiền ngẫm, nhưng vẻ bối rối chợt lóe trên mặt Amber chẳng thoát khỏi ánh mắt của anh ta. Anh ta cười khẩy: “Vô vị! Đầu óc ngu dốt chỉ biết làm chuyện thấp kém.”

Thera cúi đầu, Amber nhục nhã đến mức mặt nóng bừng.

“Cút hết đi!” Anh ta lạnh lùng khiển trách. Hai người lập tức đi ra ngoài.

Ngôn Tố trải qua một phen đấu tranh căng thẳng, cơ thể suy yếu hơn bao giờ hết, nghe thấy lời Bert nói, vất vả ngẩng đầu liếc nhìn anh ta.

Bert cười nhạt: “Tôi không muốn kéo thấp tư thái của Little C.”

Nếu như anh là người đàn ông từng ngủ với C, những ả đàn bà kia sẽ không xứng.

Ngôn Tố không buồn đáp trả. Bert đến, màn tra tấn của anh ta lại bắt đầu.

Lần thứ mười mấy ống tiêm lạnh buốt đâm vào cánh tay anh. Thân thể nhanh chóng bị thức tỉnh, lạnh nóng giao thoa, cảm giác run rẩy phát ra từ tận đáy lòng, cơn ngứa râm ran khắp người ùa đến như nước lũ và thú dữ. Tầm mắt anh dần dần mơ hồ, như thể rơi vào trong thấu kính vạn hoa. Hình ảnh trước mắt nhòa dần, trùng điệp, đan xen.

Thân thể bị cố định trên thập tự giá, nhưng không ngăn được cơn co giật, chỉ trong chốc lát toàn thân anh ướt đẫm mồ hôi, như bị người ta xối nước lạnh từ đầu đến chân.

“S.A.YAN, sám hối đi!”

https://thuviensach.vn

“Tôi không có bất kỳ chuyện gì cần sám hối.”

Ngôn Tố cúi thấp đầu, cổ họng bỏng rát, mồ hôi lạnh chảy xuống theo gương mặt trắng bệch. Một cây roi quất đến như vũ bão, tiếng vun vút vang dội trong không khí, vạch một vết rách mới tinh dài ngoẵng trên ngực anh, xé rách áo sơ mi và da thịt của anh, chồng chéo lên vết thương ngày hôm qua nhầy nhụa máu thịt.

Bên tai anh thoáng chốc nổ ầm ầm từng tiếng, dấy cơn bỏng rát, đau đớn như thịt cá đặt trên lửa nướng sống. Một roi lại một roi, không ngừng không nghỉ.

Bert ngồi xuống ghế, gương mặt tuấn tú phủ sương: “S.A., đừng cố chấp nữa, sám hối chuyện anh đã làm sai trong cuộc đời này đi.”

Môi anh trắng bệch, mấp máy chậm rãi: “Không có.”

“Nhắc nhở anh. Ví dụ như lúc Chace chết, thật ra anh đã biết hắn muốn tự sát, nhưng anh làm bộ như không biết, cho nổ chết hắn ta. Bởi vì anh là đồng bọn ăn cắp một tỷ đô la với hắn, anh muốn độc chiếm số tiền. Lại ví dụ như tâm lý anh u tối, giết nạn nhân của vụ án ảo tưởng tính dục, lại giết chết Susie. Bởi vì anh là ông chủ phía sau Holy Gold, chuyện bại lộ anh còn muốn giết tất cả mọi người ở đây để diệt khẩu.”

Trên thập tự giá, Ngôn Tố bất lực cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng khóe môi khẽ nhoẻn lên vẻ chế giễu: “Nói những thứ này thì anh sẽ giết tôi.”

Bert vứt máy nghe lén và camera mini trong tay, cười nhạt: “Đây không phải là thiết bị FBI đưa cho anh sao? Chờ đến lúc anh muốn nói, tôi sẽ cho chúng xem thử. Thuận tiện đăng lên youtube.”

Bert nghĩ đến điều gì đó, vuốt cằm trầm ngâm: “Top 1 trong mục video hot nhé. S.A., anh sắp nổi tiếng rồi. Sẽ có rất nhiều tên biến thái trên toàn

https://thuviensach.vn

thế giới xem anh là thần tượng sống.”

Ngôn Tố rã rời đến mức chẳng còn sức lực, khẽ lắc đầu, tỏ vẻ từ chối với lời trêu chọc của Bert.

“S.A., anh đau đớn không?”

Bert nói chậm lại, như đang thôi miên. Ngôn Tố không trả lời, toàn thân anh từ trên xuống dưới không có nơi nào không phải thể nghiệm sự tra tấn đau đớn thảm thiết nhất.

“S.A., làm theo lời tôi nói, tôi sẽ giải thoát cho anh, giải cứu anh khỏi cực hình đau khổ.”

“Không phải.” Ngôn Tố chậm rãi hít vào một hơi, lắc đầu: “Hai chuyện anh bảo tôi sám hối, chuyện đầu tiên khiến Chân Ái hận tôi, chuyện thứ hai khiến người đời hận tôi. Bất kể thế nào anh đều sẽ không nhanh chóng giết tôi.”

Bert bị anh nhìn thấu tâm tư, thoáng cười: “Đến bây giờ còn tỉnh táo như vậy, xem ra vẫn chưa đủ.”

Bert không truy hỏi tung tích của Chân Ái, cho dù biết anh ta cũng sẽ không dễ dàng giết Ngôn Tố. Anh ta hận không thể phanh thây Ngôn Tố mấy vạn lần. Mà Ngôn Tố nói đúng, so với giết chết anh, Bert càng hy vọng phá hủy anh, khiến anh trở thành quỷ dữ vạn người chửi rủa.

Đám đàn em đi đến, cố định vòng sắt lên cổ tay Ngôn Tố, sợi dây xích dài nối với thiết bị.

Bert nói: “Biết anh sẽ không nói ra cô ấy đang ở đâu, thích cô ấy như vậy tôi sẽ cho anh cảm động lây một chút.”

https://thuviensach.vn

Mấy tên lâu la gạt công tắc thiết bị, dòng điện dữ dội lập tức chạy khắp toàn thân anh. Trong đầu Ngôn Tố chợt lóe ánh sáng trắng, như bị một thanh kiếm đâm thật mạnh từ lồng ngực vào trái tim, hồn lìa khỏi xác, đột nhiên mất đi tri giác. Nhưng anh vẫn tỉnh táo, sau khi tinh thần trống rỗng một hai giây, áp lực của di chứng điện giật đột nhiên nện mạnh vào lồng ngực anh như búa tạ, tim đột ngột ngừng đập trong phút chốc rồi chợt đập cuồng loạn.

Toàn thân anh tê dại, lúc lạnh lúc nóng, cơn buồn nôn cuồn cuộn trong dạ dày, anh nôn mửa theo bản năng nhưng nôn ra toàn nước. Anh bị treo trên thập tự giá, gương mặt và đôi môi xám ngoét, mồ hôi li ti thấm ra ngoài, cơ bắp căng cứng không ngừng co giật.

Cảm giác buồn nôn, bất lực lại vô cùng lo lắng khiến anh nổi điên. Rõ ràng chẳng thể suy nghĩ gì cả lại khăng khăng nghĩ đến Chân Ái, nghĩ đến vết thương trên cổ tay phải đầy khó hiểu của cô. Chỉ vừa nghĩ, lồng ngực liền nảy sinh cảm giác ngạt thở còn nặng nề, đình trệ hơn cả điện giật.

Là đau lòng trước nay chưa từng có.

Nhớ đến dáng vẻ cô nắm dao dĩa ngốc nghếch lại lúng túng cắt miếng thịt bò, trái tim anh như bị ai xé toạc, cúi thấp đầu, nước mắt liền tuôn rơi.

Trong ký ức, anh chưa bao giờ rơi nước mắt, cho dù là khi còn bé bị bắt nạt cũng không khóc. Nhưng sau khi biết cô thì khác…Anh cho rằng mình vốn có cái nhìn bình tĩnh, thản nhiên với cái chết, nhưng hiện tại trong lúc bất chợt anh rất luyến tiếc, rất không muốn chết.

Trong lúc bất chợt vẫn muốn sống lâu thêm vài ngày.

Trong lúc bất chợt vẫn muốn gặp cô thêm vài lần…

Cơn đau trên người không sánh bằng cơn đau khổ và nỗi sợ hãi thấu xương mà nhớ nhung mang đến. Nhớ đến buổi chia tay vội vã hôm đó, cô

https://thuviensach.vn

nghiêng đầu tựa lên mu bàn tay anh, khẽ lau nước mắt, anh nói: “Nhớ phải kiên cường, nhớ phải dũng cảm, nhớ phải mỉm cười, nhớ phải tự do và hãy nhớ…anh.”

Nhưng cô chỉ rơi lệ, nhẹ nhàng nức nở: “S.A., nếu như anh chết đi, em sẽ sợ sống tiếp.”

Đây chính là nỗi lo của anh. Mỗi lần nhớ đến câu này thì tim anh như bị đâm trăm ngàn vết thương. Anh không muốn chết, sợ Chân Ái từ đây mất đi nụ cười, sợ cô trở lại là Chân Ái trước đây, trầm mặc mà cô quạnh. Mùa đông lạnh lẽo đến thế nhưng không đeo găng tay, không mang giày giữ ấm, quấn khẩu súng lạnh ngắt trên cổ chân, một mình đi trong núi rừng rét mướt.

Sợ cô không nói nhiều nữa, không khóc cũng không ầm ĩ nữa, mặc chiếc áo blouse vô hồn, lẳng lặng đứng trước bàn thí nghiệm, ngày qua ngày yên tĩnh làm thí nghiệm. Không có bạn bè, không có người thân, sẽ không làm nũng, sẽ không tùy hứng.

Sợ cô không khát vọng tương lai cũng không nhắc lại quá khứ nữa.

Sợ cô từ đây cô đơn một mình, trong lòng phủ bụi.

Sợ rằng nếu như anh chết đi, cô sẽ sợ sống tiếp.

Ngôn Tố cúi gằm đầu, bỗng khẽ cười. Cho nên, Ái, anh nhất định sẽ trở về, trở về bên em.

Chân Ái thức dậy. Mở mắt ra, Ngôn Tiểu Tố ngoan ngoãn nằm cạnh cô, đắp chung chăn với cô. Nó béo ú lại xù lông, không nhắm mắt, tròng mắt rất đen, mang vẻ mặt ngây ngô nhìn cô.

Mùa thu sắp đến, trong chăn là hơi ấm của một mình cô cùng chú gấu bông ấm áp. Cô đột nhiên không muốn rời giường, kề đến ôm chặt chiếc cổ

https://thuviensach.vn

to béo của gấu bông. Nó gần như cao bằng Ngôn Tố, cô vừa nhào đến đã hoàn toàn vùi trong lòng nó.

Ôm nó hồi lâu, cô lại chui vào chăn, cọ cọ trên giường Ngôn Tố hết lần này đến lần khác rồi khựng lại, đôi mắt thoáng nét sầu lo. Đã bao ngày trôi qua, mùi của Ngôn Tố trên giường cũng nhạt đi rồi. Không biết tại sao mạng và tín hiệu trong nhà lại đứt, không tài nào liên lạc với bên ngoài. Lâu đài to lớn vắng vẻ chỉ có một mình cô cho Isaac ăn hạt kê. Ngôn Tố không ở đây, chim cũng ngốc đi, ngoại trừ vỗ cánh kêu "S.A. là thiên tài." ra thì chẳng nói gì nữa.

Một mình cô tỉnh giấc, một mình đọc sách, một mình ôm Ngôn Tiểu Tố to đùng đi loanh quanh khắp lâu đài, lúc ăn cơm sẽ kê cho nó một chiếc ghế. Ngày qua ngày, anh vẫn chưa trở lại. Hôm nay cô phải rời khỏi đây.

Bên ngoài có người gõ cửa: "Cô Chân Ái, phải xuất phát rồi."

Cô không lên tiếng, vùi đầu vào lòng Ngôn Tiểu Tố, tâm trạng sa sút đến cùng cực.

Không quá năm phút, cô xuống lầu nói chuẩn bị xong rồi. Đặc vụ đi theo hơi kinh ngạc. Chân Ái buộc tóc đuôi ngựa, mặc một bộ váy kèm áo khoác màu trắng không hoa văn, thanh khiết lại gọn gàng, ngoại trừ như vậy ra không có vật gì khác cả.

"Hành lý của cô đâu?"

Cô hơi nghiêng người, để người ta thấy được chiếc túi cực nhỏ cô đeo.

Đặc vụ xác nhận lần nữa: "Đồ cá nhân mang đủ rồi à?"

Chân Ái bất giác ngượng ngùng, ngược lại cũng đã quen, lắc đầu tỏ vẻ không có bất cứ thứ gì cần mang.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta không phải đi du lịch, sau này sẽ không trở về nữa.”

Tuy biết rõ, nhưng nghe anh ta nói như thế, tim Chân Ái vẫn hơi thắt lại.

“Tôi có thể mang theo Ngôn Tiểu Tố và Isaac đi không?” Cô líu ríu hỏi ngược lại, trong mắt hiện vẻ mong đợi.

“Đó là gì?”

“Gấu bông của tôi và con vẹt.”

“Không thể.”

“Vậy sao anh còn nói mãi thế.” Ánh mắt cô nhìn ra ngoài.

Đặc vụ hơi sửng sốt, nhưng không buồn để ý.

Chân Ái im lặng một hồi, hỏi: “Sau này tôi không muốn đổi tên nữa, vẫn là Chân Ái có được không?”

Tôi sợ anh ấy không tìm được tôi.

“Chắc là được.” Đặc vụ nói xong, hối thúc: “Phải bắt kịp chuyến bay, chúng ta lên đường thôi.”

Chân Ái cảm thấy hai chân như đổ chì, đi sao cũng chẳng đặng. Thân thể không muốn đi, lòng càng không muốn đi.

Đặc vụ thấy toàn thân cô viết đầy chữ “không muốn” cũng không thúc giục, nhắc nhở: “Chỉ khi cô an toàn, anh S.A. mới an toàn.”

Chân Ái cúi đầu, yên tĩnh trở lại, một hồi lâu sau ngoan ngoãn mà im ắng đi ra. Lúc sắp đến cửa chợt nghe thấy tiếng chìa khóa mở. Chân Ái vui mừng chạy ùa đến, lại bị đặc vụ che miệng cản lại núp sau bàn. Năm sáu

https://thuviensach.vn

đặc vụ còn lại toàn bộ vào vị trí, cầm súng cảnh giác lại chú tâm nhắm vào khe cửa.

Một giây sau, Redd xuất hiện tại cửa. Chân Ái vùng khỏi đặc vụ, chạy đến: “S.A. trở về chưa? Phi vụ đã kết thúc rồi à? Anh ấy có bị thương không?”

“Sao cô còn chưa đi?” Redd bị cô bất chợt xuất hiện làm giật mình, lại bị cô hỏi liên hồi, đau đầu cất lời: “Còn chưa đâu, nhưng sắp rồi.”

Anh điềm nhiên nhét một xấp giấy cầm trong tay vào túi áo. Chân Ái cảnh giác phát hiện ra, nhưng không hỏi.

“Đã lâu như vậy tại sao vẫn không có tin tức của anh ấy? Không phải trước đó các anh đã tính toán xong rồi à?”

Ánh mắt Redd né tránh, vuốt mũi: “Đây chính là kế hoạch của cậu ta.”

“Có ý gì?”

“Cậu ta biết kẻ thần bí cảnh giác cao, sẽ tìm ra thiết bị mang theo bên người, chúng tôi sẽ không tài nào biết được tình hình nội bộ của Holy Gold. Nhưng kẻ thần bí muốn bôi nhọ cậu ta, nhất định sẽ tra tấn buộc cậu ta mở miệng, chiếu cáo công chúng đoạn phim cậu ta nhận tội. Chỉ có lúc này cậu ta mới có thể tiết lộ tin tức ra ngoài.”

Nghe được từ “tra tấn”, lòng Chân Ái lạnh đi phân nửa, run giọng: “Nếu đã bị tra tấn, vậy sao anh ấy còn không mở miệng?”

“Nếu cậu ta sớm nhận tội, kẻ thần bí có tin hay không? Chỉ khi để kẻ đó nhìn thấy thân thể và tinh thần cậu ta bị thương nặng, nhìn thấy cậu ta gần như sụp đổ, lúc này lời của cậu ta mới được tin tưởng.”

https://thuviensach.vn

Sụp đổ ư? Chân Ái như đi chân trần trên tuyết: “Vậy, nếu anh ấy sám hối nhận tội rồi, anh ấy có bị giết chết không?”

Redd sửng sốt giây lát, mới nói: “Không đâu, cô Chân Ái. Kẻ thần bí còn muốn biết chỗ của cô, với lại hắn càng hy vọng nhìn thấy S.A. sống nhục nhã hơn.”

Lời như thế không thể xem như xíu xiu an ủi. Chân Ái vẫn im lặng.

Redd giục cô: “Đừng để S.A. lo lắng cho cô, đi trước đi.”

Không để anh lo lắng, Chân Ái lắng lặng gật đầu, đi theo nhóm đặc vụ rời khỏi. Redd nhìn cô rời đi, trong lòng bao phủ trong lớp mây mù, không sáng sủa lắm. Thật ra họ đã nhận được đoạn phim của Ngôn Tố rồi.

Cách đây hai tuần, camera và máy nghe lén của Ngôn Tố đột ngột được bật lên, đặc vụ FBI thấy Ngôn Tố đã nhận tội, đoạn phim bị người ta phát tán lên youtube. Redd mang theo giấy mật mã đến đây, dùng ám hiệu Ngôn Tố để lại cho anh, chắc hẳn sẽ nhanh chóng có thể tìm ra vị trí của câu lạc bộ và bản đồ cấu kết nội bộ. Nếu thuận lợi, tối nay sẽ có thể hành động.

Nhưng giữa chừng có một chuyện ngoài ý muốn, CIA nhận được một đoạn phim vô cùng đẫm máu. Người đàn ông cao to bị trói trên thập tự giá, có người dùng dao mổ lồng ngực anh ta, khoét lấy một chiếc xương sườn. Cả quá trình hình như anh ta vẫn tỉnh táo, siết chặt nắm tay đến trắng bệch, lại dùng ý chí kinh người chịu đựng gắt gao, chỉ khẽ kêu một tiếng, chỉ một tiếng mà thôi, cuối cùng thì ngất đi. Bác sĩ nhanh chóng cầm máu khâu lại vết thương, trong màn hình có tiếng nói nhẹ nhàng vang lên: “Cheryl Lancelot, tôi chỉ cần cô ấy. Nếu không giao cô ấy ra, tôi sẽ lấy ra từng chiếc xương sườn trên thân người đàn ông này.”

Thái độ của CIA là họ sẽ không giao Chân Ái ra, nếu không cứu được người đàn ông này, đó là FBI không có năng lực. Ngoài ra, nội dung cực kỳ

https://thuviensach.vn

bí mật, họ sẽ không cung cấp đoạn phim này làm chứng cứ rửa sạch tội danh cho Ngôn Tố. Nếu khiến Ngôn Tố chịu oan, đó cũng là FBI bất tài.

FBI sứt đầu mẻ trán, xem như thấy được sự thông minh và biến thái của kẻ thần bí. Redd xem đoạn phim kia, nước mắt cũng tuôn trào, thậm chí anh định nói cho Chân Ái, nhưng vừa rồi xuống xe lấy ra chìa khóa Ngôn Tố để lại cho anh, trong lá thư nhỏ rơi ra một tấm thẻ, bên trên là nét chữ tiên đoán trước mọi việc của Ngôn Tố: "Dù xảy ra chuyện gì, ĐỪNG nói cho cô ấy biết."

Vì thế Ngôn Tố đã cắt đứt và gây nhiễu sóng tất cả tín hiệu truyền tin gần lâu đài. Vì thế Redd đã im lặng. Lá cây trong núi đều đã ngả sang màu vàng rực rỡ. Redd nhìn chiếc xe chạy xa, nhớ đến lời Ngôn Tố nói: "Nếu tôi chết, cô ấy có hỏi thì nói tôi đã tiếp nhận kế hoạch bảo vệ nhân chứng rồi."

* * *

Chắc là tuần lễ thứ hai rồi nhỉ? Ngôn Tố mơ một giấc mộng rất dài, nửa tỉnh nửa mê. Chính anh trở nên rất xa lạ, ngây thơ khờ dại, nôn nóng bất an, điều này chẳng hề giống anh chút nào. Có lẽ ma túy cuối cùng đã phát huy được tác dụng của nó, suy nghĩ của anh bắt đầu tự động thêu dệt vô số ảo tưởng. Trong hình ảnh lạ lùng rực rỡ kia, anh lại nhìn thấy Chân Ái. Cô ngủ dưới trời sao, hai gò má ửng hồng, dịu dàng chăm chú nhìn anh. Anh nghe thấy giọng nói yểu điệu khó kìm nén của cô, thương xót gọi tên anh.

Nhưng cô bỗng quay người lại, biến thành một con thỏ, mắt đỏ hoe, dẩu môi nhìn anh, vẻ mặt ấm ức. Anh muốn đi bắt cô, cô ngoe nguẩy chiếc đuôi ngắn nhảy đi, biến mất nhanh như chớp. Anh mờ mịt không biết làm sao, đột nhiên dạ dày vô cùng đau đớn, cảm giác khó chịu buồn nôn không tài nào diễn tả bằng ngôn ngữ. Như thể anh đã mắc phải chứng hưng cảm*, dù ngồi hay đứng, ngủ mê hay tỉnh táo đều bất an.

https://thuviensach.vn

*Ngược với trầm cảm, hưng cảm là trạng thái hưng phấn, kích thích của tâm thần, với những triệu chứng như hưng phấn quá khích, ngủ ít hoặc mất ngủ, dễ bị kích thích hoặc suy nhược, lạm dụng rượu và ma túy, quan hệ tình dục bừa bãi…Sự quá mức này khiến bệnh nhân nhanh mỏi mệt và suy kiệt.

Thân thể và đầu óc luôn hỗn độn không lối thoát, nhưng suy nghĩ vô cùng sinh động và hưng phấn. Chân Ái lại trở về, mặc trang phục thỏ, dè dặt che đi vòng eo thon nhỏ trắng nõn. Trong tay ôm một chú thỏ ngoan ngoãn, cô đỏ mặt, rụt rè nhìn anh, nhỏ giọng nói: “S.A., chờ khi em có con của anh, em nhất định sẽ ngày ngày ôm nó, đi đến đâu cũng không nỡ buông tay.”

Nhất thời anh đau đến thấu xương, mới biết nỗi đau sâu tận đáy lòng những ngày qua gọi là nhung nhớ. Anh lăn qua lộn lại, chợt tỉnh giấc, trán, lòng bàn tay và lưng chảy mồ hôi ròng ròng.

Khi tỉnh lại, trong phòng xuất hiện một người, vẫn là áo ngắn quần short, hai chân thon dài vắt lên nhau tạo thành tư thế quyến rũ, vẫn là Thera.

Ngôn Tố toàn thân rã rời, tuy không có sức lực, nhưng đầu óc vẫn còn chút tỉnh táo. Anh lẳng lặng nhìn bức phù điêu trên đỉnh đầu, không nói một lời.

Vẻ mặt Thera phức tạp, dù anh bị thuốc làm cho suy yếu nhưng dáng vẻ thanh cao lạnh lùng chẳng hề thay đổi, chỉ có hơn chứ không kém so với lúc ở Silverland. Cô ta không vui, khoanh tay đứng lên khỏi ghế, nhìn xuống anh định chế giễu vài câu. Nhưng khi thấy khuôn mặt tuấn tú tái nhợt của anh, giọng nói bất giác chậm lại, hỏi: “Cô C tên là Ái à? Lúc anh hôn mê kêu tên cô ta rất nhiều lần.”

Yên lặng.

https://thuviensach.vn

Thera dẩu môi: “Đáng tiếc tên anh gọi là giả. Cô ta tên là Cheryl, không phải cô gái thuộc về anh. Anh vì cô ta, thật dại khờ.”

Thera cảm thấy thương tiếc đến gần: “Trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, hà tất gì chứ? Chết vì cô ta như thế, cô ta chưa chắc đã nhớ đến anh, có lẽ quay đều đã hạnh phúc với người đàn ông khác rồi. Những ai muốn yêu đương với cô ta đều xui xẻo. Giống như anh vậy, bây giờ sa sút đến mức này.”

Yên lặng.

Thera nhìn gương mặt tuấn tú tái nhợt ướt đẫm mồ hôi của anh, im lặng mà cô đơn như vậy khiến cô ta cảm thấy gợi cảm, khẽ đưa tay chạm vào. Nhưng chưa chạm được anh đã xốc chăn gạt cô ra, lạnh mặt đứng lên khỏi giường, nhốt mình vào nhà vệ sinh tẩy rửa.

Thera bị bẽ mặt, ngồi bên cạnh chờ, đưa tay sờ lên chiếc giường ướt đẫm mồ hôi. Chịu cực hình thời gian dài, cô ta còn chưa gặp ai có thể gắng gượng đến hiện tại. Cô ta cũng biết rõ, dù được lập tức cứu ra, nhưng thân thể anh đã suy sụp rồi. Huống chi liều thuốc quá nhiều, chất độc đã sớm ngấm vào. Lần đầu tiên cô ta buồn bã thay người khác. Cô ta níu lấy drap giường, khó chịu không lên tiếng.

Ngôn Tố quá sạch sẽ, trên người hơi bẩn đã cảm thấy không thoải mái, khó chịu. Mỗi lần trước khi bị cực hình đều phải miễn cưỡng chống đỡ thân thể yếu ớt bủn rủn sửa soạn bản thân một lượt. Nhưng mà có một số việc vượt xa phạm vi năng lực. Các vết sẹo và thương tích trên người tạm thời không loại bỏ được.

Sau khi tẩy rửa xong nhìn vào gương, quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt không thể che đi, trên cằm cũng mọc râu xanh đen, chạm vào còn rất gai tay. Anh bỗng nhớ đến, có lần Chân Ái hỏi: “S.A., sao anh không để râu? Em muốn sờ xem cảm giác thế nào.”

https://thuviensach.vn

Anh nghiêm túc nói: “Anh quen thức dậy liền cạo râu, em muốn sờ tốt nhất là mau chóng ngủ chung giường với anh.”

Cô vừa thẹn vừa giận, hậm hực lườm anh. Anh ngơ ngác không hiểu.

Hôm đó ở Hampton, buổi sáng tỉnh giấc, Chân Ái cuộn trong lòng anh, bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trên cằm anh, cười khúc khích không ngừng: “Nhột quá, ha ha, nhột thật, ha ha.” Ngây ngô lặp lại không ngừng.

Nhớ đến câu chuyện không tính là xưa cũ kia, anh không khỏi khẽ cười. Những ngày qua mất nước nghiêm trọng, anh cầm vòi nước lên đưa vào miệng. Cổ họng khô khốc quá lâu, động tác nuốt xuống bình thường cũng khiến cổ họng bỏng rát đau đớn.

Anh chậm chạp lại cẩn thận sửa soạn bản thân xong, rời khỏi nhà vệ sinh. Thera vẫn ở đấy, vẻ mặt không vui vẻ lắm. Anh không buồn để tâm, ngồi vào ghế dựa, quay người lại mang giày. Động tác thường ngày rất đơn giản, nhưng đến giờ lại như cực hình gian nan đầy đọa nhất.

Anh cứng đờ khom lưng, sắc mặt lại trắng bệch. Thera thấy được, theo bản năng đến gần: “Tôi giúp anh.”

“Đừng chạm vào!” Anh lạnh lùng gạt cô ta ra, tay run lên không theo khống chế, vô cùng chậm chạp mang giày vào.

“Anh không thích tiếp xúc thân thể à. Vậy cô C thì sao?”

Không đáp lại.

Từ từ, tuy anh suy yếu nhưng thật chỉnh tề, sạch sẽ. Gọn gàng trau chuốt như vậy chẳng hề giống đi chịu hành hình chút nào. Thera bỗng có ảo giác, tinh thần và ý chí của anh mãi mãi không bị đánh bại, có lẽ căn bản không có khả năng bị đánh bại.

https://thuviensach.vn

Cảm xúc trong lòng Thera không sao tả nổi: “Nhà logic học, anh thật khiến người ta khó hiểu. Anh thông minh như vậy hẳn nhìn ra được cô C là phần tử nguy hiểm. Vậy ban đầu anh yêu cô ta làm gì chứ? Anh còn làm nhiều chuyện nguy hiểm vì cô ta như vậy, anh không sợ nguy hiểm sao? Sao anh chẳng yêu quý tính mạng của mình? Tôi cho rằng người thông minh đều quý trọng tính mạng cả.”

Cô ta lải nhải một hồi, cho rằng anh sẽ mặc kệ như thường ngày, không ngờ anh im lặng giây lát rồi chậm rãi cất lời: “Tôi yêu quý tính mạng của mình hơn đa số người khác. Nhưng có một số việc, sẽ không vì nguy hiểm mà không làm, có một số người, sẽ không vì nguy hiểm mà không yêu.” Ngôn Tố nói xong, bắt đầu ho kịch liệt.

Thera bị rung động, sửng sốt vài giây, càng cảm thấy không đáng thay anh: “Nhưng nếu anh tàn phế hay chết đi, tất cả chuyện anh làm vì cô ta, có lẽ cô ta đều không biết.”

“Không cần biết.” Anh cố gắng dằn cơn ho, vất vả đứng dậy: “Nếu như là gánh nặng thì không cần biết.”

Với lại, anh nhất định sẽ trở về bên cạnh cô.

“Anh đã từng hỏi cô ta, được anh yêu có cảm giác gì chưa?”

Thera vừa mới hỏi, đã có người đi vào muốn dẫn Ngôn Tố đi. Thera không đi cùng, cô ta không muốn xem nữa.

Ngôn Tố nhanh chóng bị cột lên thập tự giá, sắc mặt Bert không còn nhẹ nhõm như trước đây. Đã qua hai tuần vẫn không thấy bóng dáng Chân Ái, cứ như cô đã tan biến vào hư không vậy. Đoạn phim gửi CIA không hề đổi được bất cứ thông tin nào, anh ta chế giễu Ngôn Tố bị CIA vứt bỏ, Ngôn Tố cũng chỉ cười nhạt.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố vẫn không chịu khuất phục, nhưng Bert không tin anh có thể liều chết chống đỡ tiếp nữa, một ngày lại một ngày, thời gian tra tấn mỗi ngày sẽ càng gia tăng, Bert cho rằng Ngôn Tố sắp sụp đổ rồi. Nhưng Ngôn Tố luôn có thể chọc Bert nổi giận chỉ bằng một câu nói.

Giống như hôm nay, Bert khích anh: "S.A., cho dù anh không nói, tôi cũng sẽ lôi được cô ấy ra."

"À." Giọng nói Ngôn Tố trống rỗng, chậm chạp và khản đặc: "Tối hôm anh bắt tôi, cô ấy đã rời khỏi vùng đất này rồi."

Bert im lặng, chỉ mỉm cười. Sau đó trận tra tấn mới kéo dài từ buổi sáng đến tận tảng sáng hôm sau. Bệnh cũ vết thương mới chồng chất trên người cuối cùng bộc phát. Ngôn Tố ngất đi, rồi lại bị tiêm thuốc kích thích tỉnh lại. Sáng sớm, anh đã sốt cao, sắc mặt trắng bệch mọi ngày dần dần ửng đỏ quái dị, tròng mắt đục ngầu. Không biết vì thuốc trong cơ thể hay là vì nhiệt độ nóng bỏng, thần trí của anh rốt cuộc bị ảnh hưởng, hỗn loạn không rõ, bắt đầu mê sảng.

Sau khi nghe "S.A. mời sám hối, tôi giải thoát cho anh" lần thứ mấy trăm, người đàn ông trên thập tự giá chán chường cúi đầu, cuối cùng thoi thóp thốt ra ba chữ: "Tôi sám hối."

Buổi sáng trong phòng VIP chờ máy bay lác đác vài người. Chân Ái không đi máy bay riêng, giờ phút này nhóm đặc vụ chia thành hai tốp giả làm thương nhân, học giả, rải rác các góc.

Chân Ái nhìn màn hình tivi đen sì, gọi người phục vụ: "Tôi muốn xem tivi."

Người phục vụ áy náy: "Đúng lúc hỏng rồi ạ."

Chân Ái im lặng, cảm giác quái lạ trong lòng càng rõ ràng hơn. Cô đứng ngồi không yên, đứng dậy đến nhà vệ sinh. Nữ đặc vụ đi theo cô, thấy cô

https://thuviensach.vn

đứng bên bồn rửa tay đờ đẫn một lúc lâu, đoán rằng tâm trạng cô không tốt cũng lui ra ngoài.

Tim Chân Ái không biết vì sao luôn thấp thỏm đập loạn. Cô rất muốn đi tìm Ngôn Tố, nhưng không biết câu lạc bộ Holy Gold ở đâu, lại cảm thấy Redd nói rất đúng, chỉ cần Bert không tìm được cô thì sẽ không giết Ngôn Tố.

Đây là lý trí, nhưng tình cảm lại tuôn trào điên cuồng: Tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy…

Song cô vẫn rất vâng lời. Nếu là anh, nhất định sẽ nói cho cô biết nên nghe theo lý trí. Cô cúi đầu, vốc nước lạnh hất vào khuôn mặt nóng rực, cố gắng trấn tĩnh.

Anh ấy sẽ ổn thôi, đừng nên quấy rầy anh ấy. Anh đã hứa với cô, anh sẽ ổn, cô phải tin tưởng anh. Cô mặc niệm nhiều lần, quay người rời khỏi nhà vệ sinh, nhưng phòng kế một cô gái bước ra, cầm điện thoại di động xuýt xoa: “Trời ạ, hắn đúng là quỷ dữ.”

Chân Ái không để ý, nhưng giọng nam truyền đến từ điện thoại di động khiến cô đột nhiên bất động. Cô gái đặt điện thoại lên bồn rửa tay, ánh mắt Chân Ái dần dần chuyển qua. Cô nhìn thấy gương mặt cô nhớ thương trong đó. Chỉ nhìn một cái hốc mắt đã ẩm ướt.

Nửa tháng không gặp, anh gầy đến mức đáng sợ, hốc mắt trũng sâu, trên chiếc cằm gầy gò râu ria xồm xoàm. Tuy vậy ánh mắt anh trong veo, trông có vẻ tỉnh táo. Ăn mặc cũng chỉnh tề, ngồi trước phông nền màu trắng. Nếu không phải người quen biết, hoàn toàn không nhìn ra anh có gì bất ổn. Anh điềm tĩnh thong dong lại gầy gò đáng sợ, có lẽ phù hợp với ấn tượng tên biến thái thông minh của mọi người, phù hợp với tư thế chậm chạp rủ rỉ cất lời của anh: “Đúng, tôi ghét phụ nữ vô cùng. Giống như người mẹ kế hư vinh lại nông cạn kia của tôi, giống như người mẹ nát rượu lại yếu đuối của

https://thuviensach.vn

tôi. Phụ nữ luôn dối trá lại yếu mềm như vậy, vốn cho rằng nước mắt có thể cưỡng chế hoặc thay đổi đàn ông, chồng của các bà, con trai của các bà. Ngu ngốc, các bà không biết đàn ông giỏi nhất là ngoài một đẳng trong một nẻo ư? Bà cho rằng tôi đang nghiêm túc nghe mục sư đọc kinh, tôi lại đang xem nữ tu sĩ không đứng đắn móc chân vào chân người đàn ông có vợ. Bà cho rằng tôi ít nói, lớn lên lên sẽ thất bại, nhưng hiện tại mọi người đều đã biết tôi.

Đầu óc thông minh như vậy có thể làm gì? Alex La Chance, cậu ta là truyền thuyết trong lòng các tội phạm. Hi, là tôi giết chết truyền thuyết của các người. Không chỉ giết cậu ta, còn khiến đám FBI ngu ngốc cho rằng cậu ta tự sát. Nơi cậu ta chết phong cảnh rất đẹp, nổ tung trong nháy mắt quá đỗi kích thích. Cuộc đời bất phàm của tôi từ đây bắt đầu, Alex, cảm ơn!

Một tác phẩm khác đáng được ca tụng là ở Silverland, mười hai giờ giết chết mười hai người, các người có thán phục biên độ này không?

Điều thật sự khiến các người biết đến tôi chính là vụ án ảo tưởng tính dục gần đây. Lại là phụ nữ, phụ nữ khiến người ta chán ghét. Các ả đều có tội, tôi đang thay trời hành đạo, vì vậy không cần cảm ơn tôi.

Nếu các người tức giận thì trách đám FBI ngu xuẩn kia đi. Ngồi canh giữ ở ngoài nhà tôi lâu như vậy, lấy được lệnh khám xét nhưng vẫn không phát hiện ra căn cứ tra tấn bí mật tại nhà tôi, trung tâm tội ác của tôi.

Yên tâm, tôi sẽ không bao giờ giết người nữa. Tác phẩm hay nên lấy hiếm làm quý. Tối nay tặng cho các người món quà cuối cùng của tôi. Khoảnh khắc cuối cùng cộng thêm sinh mạng năm mươi sáu cô gái. Ai muốn đến cứu các ả thì hãy tìm được tôi trước. Nhưng mà các người có thể đảo ngược thời gian không? Tôi đang ở đây chờ đón.

Lời từ biệt cuối cùng dành cho cô ấy. Xin cô ấy, nén bi thương.”

https://thuviensach.vn

Chân Ái cúi gục đầu. Ngón tay trắng bệch chống lên bồn rửa tay chậm rãi nắm lại, nước mắt nóng hổi tràn mi.

Chân Ái tin tưởng điểm hưng phấn của Bert không nằm ở giết người mà nằm ở ngược đã. Cô cũng tin tưởng so với giết chết Ngôn Tố, Bert thích nhìn anh sống nhục nhã hơn. Nhưng cô không tin khi đặc vụ FBI mang theo đội SWAT xông vào câu lạc bộ Holy Gold phá hủy bộ sưu tập của anh ta (dù chỉ là bản copy), người cao ngạo như Bert vẫn sẽ kiên nhẫn từ từ chơi đùa với Ngôn Tố.

Nếu Bert biết tra tấn lâu như vậy vẫn không đánh bại Ngôn Tố, ngược lại bị Ngôn Tố lừa gạt, anh ta nhất định sẽ đích thân rút gân lột da Ngôn Tố. Chân Ái rất chắc chắn, Bert sẽ thật sự lột da Ngôn Tố, khiến anh đau đến chết, trở thảnh chiến lợi phẩm mang về hong khô.

Mà Ngôn Tố sẽ trở thành vị anh hùng giải cứu năm mươi sáu cô gái (không biết sau đó có nhiều hơn không), vì phi vụ giải cứu Holy Gold mà "chịu tra tấn bị thương" nên "không thể tránh khỏi hi sinh". Quốc gia sẽ cho anh một tang lễ huy hoàng. Sau đó hoa tươi trước mộ héo tàn, anh bị quên lãng, tất cả mọi người sinh sống hạnh phúc.

Chỉ có cô nhớ anh, chỉ còn cô nhớ anh cả đời. Anh sẽ không để ý nhưng cô không thể. Cô vốn không cao thượng, Ngôn Tố của cô, dù dùng toàn bộ mạng người trên thế giới cô cũng không đổi. Chính nghĩa với cô mà nói vốn là thứ xa xỉ. Bất kể sự xuất hiện của cô sẽ khiến kế hoạch thay đổi ra sao, bất kể năm mươi sáu nữ tù nhân kia có chết hay không, cô đều mặc kệ. Cô chỉ biết, tuyệt đối không cho phép anh chết.

Khoảnh khắc đầu tiên thấy đoạn phim của Ngôn Tố, cô đã nhìn ra được anh đang ở đâu. Redd giải mã cũng không nhanh bằng cô. Giờ phút này cô đang đứng ở một ngôi nhà thờ vùng ngoại ô bang New York. Mặt trời ban trưa ôn hòa ấm áp, cô đẩy cửa bước vào, bên trong lạnh lẽo âm u. Nhà thờ trống rỗng, ánh nắng đầu thu soi xuống qua khung cửa sổ kính màu cao cao,

https://thuviensach.vn

xuyên qua chúa Jesus chịu khổ trên thập tự giá, rơi trên từng dãy ghế dài. Hạt bụi li ti nhảy múa trong tia sáng.

Một vị mục sư đang cầu khấn. Chân Ái tiện tay đóng cửa lại, một tiếng cót két trầm bổng vang lên. Mục sư quay đầu hỏi cô cần giúp gì.

"B ở đâu?"

Trên hành lang vòng cung, Chân Ái xuất hiện dẫn đến sự xôn xao không nhỏ. Những cô gái trong lồng giam nghĩ cô là Cherry, không ngừng mắng mỏ châm chọc, chế nhạo nói cô cũng có ngày hôm nay. Chân Ái làm như không nghe thấy, đi đến cuối dãy, nhìn thấy cô gái áo quần rách nát, thương tích đầy người co ro trên giường. Thấy khuôn mặt giống hệt mình cô mới hiểu ra.

Cherry cũng nhìn thấy Chân Ái, giống như rốt cuộc đã gặp được nguyên bản, nguồn gốc cho số phận bi thương của cô ta. Tròng mắt đục ngầu đờ đẫn của cô ta lập tức lóe lên vẻ hung ác, gào thét nhào về phía Chân Ái như dã thú.

Đám lâu la vung báng súng tàn nhẫn đập vào lan can, động tác khinh thường như dạy dỗ một con chó. Cherry thét lên rụt trở về. Áo cô ta rách nát lộ bầu ngực loang lổ vết đỏ. Chân Ái quay đầu đi chỗ khác, nhanh chóng tránh ra.

Từ đằng xa nhìn thấy Bert cau mày cúi đầu, chân dài sải bước đi tới đi lui trog đại sảnh. Không có vẻ quỷ quyệt xấu xa mà là lo lắng thấp thỏm hiếm thấy. Giây đầu tiên trong thấy cô, anh ta sải bước đi đến kéo cô ôm vào lòng, vuốt mái tóc cô vừa thiết tha vừa mừng vui: "God, Little C, anh và anh ấy cho rằng sẽ không còn được gặp lại em nữa."

Sức lực của Bert quá lớn, cổ Chân Ái bị nắm đau, định giãy ra nhưng dằn lại, nhắm mắt: "B, anh làm tôi đau đấy."

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8.5

"Ơ, xin lỗi.” Bert vội vàng buông ra, định xoa bóp cho cô.

Lần này Chân Ái không nhịn được, né tránh lui về phía sau một bước. Tay Bert bắt hụt không khí, khuôn mặt dịu dàng thản nhiên đanh lại. Anh ta chậm rãi bỏ tay xuống, không nói gì khác, cũng không hỏi cô tìm đến đây bằng cách nào, ôn hòa nói: “Trưa nay ăn gì nhỉ?"

Trước kia Thera chỉ nghe nói hai vị boss đối xử với cô C rất tốt. Amber vẫn cho rằng Bert căm thù và thích ngược đãi tất cả phụ nữ trên đời. Hiện giờ vừa thấy liền biết rõ là khắp cả thế giới Bert chỉ coi Chân Ái là đồng loại. Nỗi hận của Amber đối với Chân Ái đã sớm vượt xa mối thù giết anh trai. Trước kia có anh trai yêu chiều, ả coi thế giới này là trò chơi, hiện tại mới biết ả và anh trai đều là quân cờ. Người chân chính có tư cách chơi cả thế giới là Chân Ái được độc sủng này.

Trong lòng Thera không thoải mái, cảm thấy không đáng thay Ngôn Tố. Anh ấy sắp chết mà cô ta lại bình chân như vại thưởng thức bữa trưa.

Mấy chục món ăn thịnh soạn bày ra trước mặt, Chân Ái và Bert ngồi hai đầu bàn dài. Người hầu lịch sự lễ phép, bưng đĩa thức ăn tới lui. Hình như Chân Ái ăn khá ngon miệng, mỗi món đều ăn một chút. Bert lại không vội vã, chậm rãi nhìn dáng vẻ nhã nhặn lặng yên của cô, như trở về trước đây vậy. Anh ta bỗng cười: "C, bữa tối nay sẽ được ăn ở nhà rồi."

https://thuviensach.vn

Giọng nói không khỏi hoài niệm. Nửa ngày đủ để vượt qua Đại Tây Dương.

Chân Ái hờ hững "ừ" một tiếng, chú tâm ăn canh. Hình như tâm trạng Bert không tệ, trong đôi mắt sâu thẳm sáng lấp lánh, chợt thăm dò: "Anh đã móc một chiếc xương sườn của S.A.”

Chân Ái rũ mắt nhìn xương trong bát canh, nhẹ nhàng khuấy thìa, nói: "Đáng đời anh ta."

Nghe vậy, Bert khẽ cười, ánh mắt vẫn nghiền ngẫm, lắc lư đồ trong tay: "Yên tâm, không ở trong bát của em, ở đây này."

Chân Ái ngước mắt, Bert ngắm nghía một chiếc xương sườn trắng hếu trong tay, còn có vài mạch máu khô héo. Ngón tay cô nắm lấy mép bàn, nhưng mặt không hề hứng thú cúi đầu tiếp tục ăn canh xương. Mỗi một ngụm đều muốn nôn, nhưng giọng điệu lại thờ ơ: "Cherry kia là sao?"

Bert ghét bỏ ném khúc xương sườn lên bàn: "Em không ở đây, anh cần người bầu bạn. Nhưng ả khiến anh không hài lòng." Giọng nói như trách cô, "Little C, đều là lỗi của em."

Giọng điệu thảnh thơi ôn hòa, hơi lười nhác khiến người bên cạnh chưa bao giờ chứng kiến đều sởn tóc gáy.

Khóe môi Chân Ái khẽ nhếch, khinh thường nói: “Đừng chế nhạo bản sao của tôi nữa, cũng đừng đổ sống chết của mấy cô ấy lên đầu tôi. B, nếu tôi không muốn quay về bên anh, anh giết hết người trên thế giới cũng vô dụng."

Thera bên cạnh thấy cô cười khó lường, sống lưng lạnh run. Tại sao người Ngôn Tố thích lại như ma quỷ đến từ nơi sâu nhất của địa ngục vậy.

Nhưng Bert thích nụ cười của cô, cũng cười: "Giết hắn ta thì sao?"

https://thuviensach.vn

"Trước kia có ích, hiện tại vô ích rồi." Cô có vẻ thản nhiên: "Anh ta giết Chace, còn đùa giỡn tôi. Cho dù anh dỡ sạch hai mươi tư chiếc xương sườn của anh ta, tất cả đều do anh ta đáng đời."

Bert khẽ nhoẻn môi bâng quơ, không tin tưởng lắm cũng không đưa ra bình luận.

Chân Ái thờ ơ: "Máy bay đến chưa, lúc nào trở về?"

"Chờ kế hoạch hoàn thành."

"À." Chân Ái chậm rãi suy nghĩ, ánh mắt vừa chuyển, bưng lên ly rượu đỏ: "Không cần ăn mừng một chút à?"

Trước mặt Bert chỉ có một cốc nước. Anh ta và L.J. giống nhau, từng uống thuốc năng lực động vật, thường ngày lịch sự thanh nhã, nhưng khi thật sự ra tay có thể giết chết người trong một cú đánh. Cô từng thấy Bert "gỡ" người như tháo súng, hai ba cú đã biến thành mảnh vụn. Tuy anh ta đã hứa với cô không giết người nữa. Nhưng hôm nay, anh ta sẽ bị bức ép nóng nảy. Phương pháp giải trừ tác dụng thuốc ngắn nhất là rượu.

Làm sao Bert không đoán ra tâm tư của cô, tròng mắt đen nhánh ẩn vàng hiện vẻ tìm tòi cân nhắc: "Buổi trưa không uống rượu. Tối nay về đến nhà, em muốn anh uống bao nhiêu anh cũng tuân lệnh."

Một từ tuân lệnh khiến Thera và Amber nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề, lại cảm thấy sờn cả gai ốc.

"Dĩ nhiên buổi tối vẫn phải uống, nhưng hiện giờ tâm trạng tôi không vui, muốn anh uống với tôi."

Cô vênh váo, nghiêng đầu tựa vào mu bàn tay trắng nõn, gương mặt kề sát ly rượu rực rỡ, ánh mắt trong veo lại tĩnh lặng nhìn Bert chăm chú. Lướt qua chén đĩa và ánh nến óng ánh khắp bàn, xinh đẹp khôn tả.

https://thuviensach.vn

Bert nheo mắt, không nói lời nào, ánh mắt rất sâu không biết đang nghĩ gì, cuối cùng khẽ mỉm cười "C, đợi tối…”

Chân Ái kéo ghế ra, bưng ly rượu đi đến, ánh mắt Bert dõi theo cô, dần dần gần hơn. Cô quay người lại, ngồi lên chân Bert, kề sát tai Bert, giọng nói đượm chất dụ dỗ: "Sao hả? Tôi sắp trở về với anh, đây không phải là chuyện đáng ăn mừng à?”

Bert vẫn khôn khéo: "Anh muốn chuẩn bị ăn mừng long trọng hơn."

Tuy nói như vậy nhưng cánh tay Bert không kiềm chế được đặt lên vòng eo mềm mại của cô, không cầm lòng nổi kéo lại, ôm chặt thân thể mảnh mai của cô vào lòng. Như thể đọ sức vậy. Rượu vang đỏ hơi sóng sánh, nhịp thở của Bert rối loạn, thở ra một hơi thật dài.

"Little C, em biết anh yêu em; nhưng giờ phút này anh không tin tưởng em."

Chân Ái nhún vai, mỉm cười ngậm lấy một ngụm rượu, đôi môi mỏng kề đến. Đôi mắt đen láy nhìn Bert đầy khiêu khích, hơi thỏ nhẹ nhàng phả lên mặt anh ta. Mắt Bert như tối đi, yên lặng hồi lâu, trong ánh mắt kinh ngạc của người khác, anh vô cùng thuần phục lại ngoan ngoãn từ từ mở miệng.

Chân Ái nghiêng đầu đưa ly tới, nhưng lại đột ngột bị Bert giữ chặt đầu, mút lấy thật mạnh. Cô hơi giãy giụa, rượu vang đỏ bị Bert hút không rớt ra ngoài lấy một giọt. Cô cực kỳ tức giận, hung tợn cắn anh một cái, bực bội đẩy ra, bật dậy khỏi lòng Bert. Bert đau vô cùng nhưng vẻ mặt cười đắc ý, trông rất vui vẻ. Cô hận không thể cầm roi quất chết anh ta. Bert đảo mắt, cố ý ra sức lau đi vết máu ngoài miệng, ánh mắt không khỏi khiêu khích.

Chân Ái thấy Bert nhìn nơi khác, vừa quay đầu liền kinh hoàng mất hồn vía. Không biết từ lúc nào, Ngôn Tố đã xuất hiện tại một đầu khác của phòng ăn. Hóa ra rút đi bình phong sau chỗ ngồi của cô, bên kia là nơi anh bị tra tấn.

https://thuviensach.vn

Chỉ mới liếc nhìn thôi, Chân Ái đã đau đến mức cào xé ruột can. Ngân Tố trên thập tự giá dáng vẻ gầy còm chẳng ra hình người. Trong trí nhớ của cô anh cực kỳ thích sạch sẽ vậy mà giờ lại dơ bẩn, nhếch nhác đến thế. Mái tóc đen dài ướt đẫm dính bết vào gương mặt hao gầy, một bên mặt có vài sẹo mờ do roi để lại. Anh gầy quá, áo sơ mi rộng thùng thinh, rách rưới do dụng cụ tra tấn.

Cô không dám nghĩ giống với lớp quần áo tả tơi, thân thể anh bên dưới sẽ thê thảm đến thế nào. Nhưng cho dù là vậy, anh vẫn không hề mang tư thái nhếch nhác, lộn xộn nhưng không lôi thôi, sa sút nhưng không đáng thương, vẫn là anh của quá khứ, vô cùng trầm mặc, vô cùng cao ngạo.

Đầu Ngôn Tố dựa vào thập tự giá phía sau, dường như bản thân anh không thể chống đỡ, ánh mắt hơi buông xuống, dừng tại khuôn mặt cô.

Tim Chân Ái bất chợt đau như bị ai đập vỡ nát. Cô biết rất rõ anh đang nghĩ gì. Anh không hề giận cô vì vừa rồi thân mật với Bert, anh cũng biết cô sẽ không tin tưởng những lời sám hối kia, cô sẽ không hiểu lầm anh. Anh đau lòng cho cô, đau lòng cô giả trang, đau lòng cô không nên mạo hiểm mà đến.

Đoạn phim sám hối nhận tội kia, hai câu cuối cùng thật ra là thư tình gửi đến cô. Vừa vặn trộn lẫn với chìa khóa mật mã anh thiết kế để lại cho Redd. Cô vừa xem đã hiểu, liền đoán ra vị trí của anh. Trước nay anh chưa từng hối hận, những ngày điên cuồng lại mụ mị kia đè nén nỗi nhớ nhung quá sâu sắc, mà từng bước cận kề cái chết lại càng khiến anh nhớ cô, nhớ đến phát điên mới để lại lời yêu thương kia.

Anh và cô nhìn thẳng nhau như vậy, đồng dạng vô cảm, đồng dạng đau thấu lòng. Chân Ái siết chặt ly thủy tinh, lưng cứng đờ không nhúc nhích. Cô cảm thấy mình phải đối mặt với sự tranh đấu và đày dọa tinh thần trước nay chưa từng có. Cô cật lực kiềm chế, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới

https://thuviensach.vn

đều đang thét gào, chỉ muốn lao đến ôm anh cùng chết. Mặc kệ hết tất cả, cùng nhau chết đi!

Nhưng cô bỏ được bản thân lại không bỏ được anh.

Bert đứng dậy áp sát vào lưng Chân Ái, cúi người kề đến bên tai cô, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngôn Tố: "Little C của chúng ta thích đàn ông mạnh mẽ, nhưng hiện giờ thân thể hắn ta suy yếu, tinh thần sụp đổ rồi. C, em nói hắn ta còn xứng với em không?"

"Dĩ nhiên không xứng."

Cô hờ hững đặt ly xuống, quay người rời khỏi đại sảnh. Ánh mắt Ngôn Tố yên tĩnh lại trầm lặng, vẫn dõi theo cô đến tận khi biến mất.

Chân Ái nhanh chóng đi vào hành lang. Amber đuổi theo đưa cho cô một chiếc máy ghi âm: "Ngài B nói có người để lại lời nhắn cho cô."

Chân Ái cầm lấy, thấy Amber còn nhìn trộm mình nên chạy về phía trước vài bước. Lần nữa rẽ qua một khúc cua, cô dừng lại, lòng bàn tay không ngăn được run rẩy.

Hôm nay Bert phải rời khỏi câu lạc bộ, trước đó Bert sẽ giết tất cả nữ tù nhân. Bert cho rằng Ngôn Tố đã bị hủy hoại, giết những người này là bước vu oan cuối cùng. Cho nên, nhũng cô gái này chết đi, ngược lại Ngôn Tố liền an toàn. Biến số duy nhất là FBI và đội đặc vụ sẽ đến bất cứ lúc nào. Một khi Bert phát hiện thật ra Ngôn Tố truyền tin tức ra ngoài thì Ngôn Tố sẽ tiêu đời. Vì thế...

Chân Ái nắm chặt bàn tay, hạ quyết định nhẫn tâm, cô phải thúc giục Bert lập tức giết năm mươi sáu cô gái kia và rời đi, nhất định phải hành động trước khi FBI đến.

https://thuviensach.vn

"Cô không sao chứ?" Thera đi đến, trong lời quan tâm giả dối mang theo sự thăm dò.

Chân Ái quay mặt qua chỗ khác, không nhìn cô ta, cũng không phản ứng.

Tính tình người này thật đúng là... Thera thật sự không mốn nói chuyện với Chân Ái, nhưng nhẫn nhịn, vẫn hỏi: "Cô C, cô cảm thấy anh ấy có chết không?"

Chân Ái cả người cảnh giác, lạnh lùng: "Không biết."

Thera gặp phải khó khăn, quay người định đi, mới cất bước liền lui lại, chợt chậm rãi hỏi Chân Ái: "Tôi rất tò mò, được Ngôn Tố yêu có cảm giác gì?"

Lòng Chân Ai rung động, hốc mắt bỗng đỏ au. Cô quay lưng lại với Thera, tiếng nói rất khẽ: "Rất hạnh phúc..."

Hạnh phúc đến mức thà hủy diệt cả thế giới cũng không muốn buông anh ra. Cho nên mạng người nơi này đều tính lên đầu cô, xuống địa ngục cũng để mình cô đi thôi.

Thera còn định hỏi thì Bert đã đến. Chân Ái quay đầu, thay đổi vẻ mặt hờ hững: "Lúc nào có thể rời đi? Tôi chẳng muốn ở đây một phút nào nữa."

"Sau này anh sẽ không trở lại nơi này nữa, người đều phải xử lý hết." Bert nói.

"Vậy anh nhanh một chút. Tôi không muốn chờ thêm." Cô có chút không dằn được: "Bây giờ lập tức giết năm mươi sáu cô gái kia đi."

Bert cười nhạt, bỗng khom người kề sát vào cô: "Little C, đừng giả bộ. Anh biết rõ suy nghĩ trong lòng em.. "

https://thuviensach.vn

“Ngài A.” K dưa điện thoại di động đến, chỉ có điện thoại của A mới dám cắt ngang Bert.

Bert ngồi thẳng lên, nhìn chằm chằm gương mặt hơi trắng lại cố gượng của Chân Ái đầy thâm ý, cầm lấy điện thoại đi sang bên cạnh: “A?”

"Lập tức đưa cô ấy trở về." Tiếng Arthur rất lạnh nhạt. Bert khẽ nói: "Hắn ta thì sao?"

Đầu bên kia Arthur im lặng một hồi: "Anh lo cô ấy sẽ trở mặt."

"OK, để hắn ta sống... Em xử lý chuyện bên này xong sẽ mang cô ấy về ngay…”

“B, anh nói, hiện tại! Lập tức!” Arthur ra lệnh, thoáng im lặng: “B, em bị S.A đùa giỡn rồi.”

Gần như cùng lúc đó, K vội vã ngắt lời: “Ngài B, đội đặc vụ S.W.A.T đã bao vây chân núi.”

Bert sửng sốt, ngay sau đó cười thản nhiên, lắc đầu, xoa ấn đường: “Hà, ừ, S.A.YAN, hà.”

Bert bật cười, đôi mắt lóe lên ánh sáng hung tợn, một lần nữa cầm điện thoại lên: "A, em muốn nhìn C vứt bỏ hắn ta, hoặc đích thân giết hắn ta."

Arthur hiểu ý của Bert, lạnh lùng ngăn cản: "Tạm thời không thể để cô ấy nghe đoạn ghi âm kia, anh không muốn lúc anh không ở bên cạnh cô ấy, tâm trạng cô ấy mất khống chế."

Bert cười khẩy.

"B, anh muốn em lập tức đưa cô ấy trở về, còn lại đều bỏ đi."

"Được."

https://thuviensach.vn

Bert nghiến răng nghiến lợi nín nhịn, trong nháy mắt lại thấy Chân Ái đeo tay nghe, ánh mắt dại ra, sắc mặt tráng bệch. Bert chưa từng thấy vẻ mặt cô trống rỗng như thế, bỗng nhiên hoảng hốt.

"A, cô ấy đã nghe rồi."

Chân Ái yên lặng, yên lặng. Bên tai chỉ có giọng nói quen thuộc, Ngôn Tố và Annie.

"Chace để lại cho Ái bảy chiếc iPod, trông rất trọn vẹn nhưng thật ra thì thiêu chiếc màu bạc. Nếu là người của tổ chức, chúng ghét Chace sẽ mang đi toàn bộ. Chỉ có CIA mới mang đi vật có ích duy nhất với các người. Mật mã không khó, các người đã sớm giải được nhưng lừa cô ấy cho nên mới gạch bỏ mười ba số phân loại sách kia. Giấu đầu hở đuôi."

"Ồ, tại sao chúng tôi phải lấy đi iPod màu bạc của cô Chân Ái chứ?"

"Uy hiếp cô ấy."

"Uy hiếp? Chúng tôi chưa từng làm."

"Các người luôn làm, luôn dùng đạo đức, lương tri và cái gọi là chuộc tội uy hiếp cô ấy." Người đàn ông luôn ung dung lại nói bằng giọng phẫn nộ đầy ẩn nhẫn mà xa lạ: "Tại sao các người giấu file ghi âm Chace để lại cho cô ấy? Tại sao Chace hao tổn tâm tư thiết kế đưa file ghi âm vào trong mật mã? Trừ phi là bí mật lớn. Ví dụ như ba mẹ Chân Ái chẳng hề như các người đã nói. Họ đã sớm không phải là nhà khoa học gian ác nhất. Ví dụ như ba mẹ cô ấy cũng không phải bị giết vì vi phạm điều cấm của tổ chức mà là vì muốn rời đi, muốn mang Chân Ái ra ngoài. Lại ví như ba mẹ cô ấy đã sớm muốn thoát khỏi tổ chức, thậm chí có thể vừa bắt đầu đã làm giao dịch liên lạc với các người, muốn giao cơ mật trong tay cho các người, dùng cái này để đạt thế đối kháng cân bằng với S.P.A.. Nhưng chưa kịp đã chết rồi. Mà Chân Ái rất tiêu cực, các người lo lắng sau khi cô ấy biết chân

https://thuviensach.vn

tướng, không còn gánh nặng tâm lý thì sẽ không tiếp tục phục vụ các người nữa. Là các người đang lừa cô ấy."

"Không. Đời cha cô ta thật sự là một trong những người sáng lập ra tổ chức ác độc S.P.A, họ thật sự đã nghiên cứu ra vô số chất độc và công cụ giết người đầy tội lỗi. Có điều..."

"Có điều sau khi họ nghiên cứu ra thuốc thì bào chế được thuốc giải tương ứng. Các người muốn có những kỹ thuật này, họ cũng từng định hợp tác với các người, nhưng thời cơ tốt nhất qua đi, họ chết thảm. Hiện giờ con gái của họ rơi vào tay các người, để giữ cô ấy lại, các người cố hết sức đổi trắng thay đen. Nói chuyện ác độc thật sự trước đây của họ, lại chẳng hề nói ra ý nghĩ và hành động hướng thiện của họ sau này."

"Cái gọi là ý nghĩ và hành động hướng thiện sau này chỉ là một ý định. Họ ra đi ngoài ý muốn, nếu không chết có lẽ giữa chừng sẽ thay đổi chủ ý, tiếp tục bán mạng vì S.P.A. thì sao? Rất khó tin tưởng, vì bản thân họ là kẻ ác mà."

"Nhưng Chân Ái hoàn toàn không có nhiệm vụ bào chế thuốc giải."

"Vậy cậu nói cho cô ta biết sự thật đi."

"Bảo cô ta rời khỏi chúng tôi, không phục vụ cho chúng tôi nữa. OK, tôi chẳng sao cả, để thuốc nổ sinh vật nguy hiểm giống như bom nguyên từ này tồn tại trong tay S.P.A., không có tổ chức, không có chính phủ có thể đối đầu với chúng. Để tổ chức khủng bố sử dụng những thứ đỏ giết người quy mô lớn đi. Dù sao kẻ chết đều là dân chúng khốn khổ của những quốc gia nghèo khó. Chẳng hề liên quan gì đến tôi."

"…"

Chân ÁI yên lặng như tờ. Anh chưa từng nói cô hay.

https://thuviensach.vn

Nằm trên vách đá bán đảo, đây là nhà thờ duy nhất tại khu vực lân cận vùng ngoại ô. Chiều Chủ nhật dân cư xung quanh lục tục đến đây cầu nguyện. FBI và đội đặc vụ chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, lúc đến gần nhà thờ, tiếng chuông ngân vang, dàn đồng ca trầm bổng. Cảnh sát địa phương nhanh chóng tìm được người quản lý nhà thờ nói rõ mục đích. Người quản lý và mục sư kinh ngạc hết sức, vội vàng sơ tán đám người, tất cả vội vã nhưng trật tự di tản khỏi nhà thờ.

Gió biển gào thét ập lên từ vách đá. Máy bay trực thăng vào vị trí, đặc vụ và đội viên đội mũ bảo hiểm, vũ trang đầy đủ nghiêm chỉnh chấp hành cương vị, thận trọng chờ dân chúng rút khỏi nhà thờ. Họ không biết dưới nền đất tòa nhà cổ xưa này đã sớm là một biển lửa.

Để phá hủy câu lạc bộ ẩn giấu dưới nhà thờ, Bert đã đặc biệt lắp đặt một đường ống xăng. Đàn em được Bert ra lệnh, mang xăng đến tưới cả hành lang hình vòng cung. Nhưng Chân Ái đột ngột xuất hiện, không đợi chúng tưới xăng từng căn phòng, cô đã trực tiếp mở miệng ống dẫn, chất lỏng trong suốt chảy ào ạt theo từng bậc thang như dòng nước lũ, không khí thoáng chốc đã nồng nặc mùi xăng. Chân Ái mặt vô cảm, cùng bước xuống hành lang theo dòng xăng chảy xối xả, các cô gái trọng lồng giam tránh né kêu thét.

Ngôn Tố và Bert đang đứng ở cuối hành lang. Hai tay Ngôn Tố dang ra, đầu cúi gục xuống, thân thể tàn tạ treo trên thập tự giá. Cái chết sắp đến chỉ sợ đã không còn cảm thấy đau đớn nữa. Ngay cả Bert nhìn thấy bộ dạng gầy trơ xương của anh cũng mất đi hứng thú tra tấn.

K nhỏ giọng kính cẩn: "FBI đã bao vây mặt đất."

Bert đến nghe cũng không thèm nghe, chẳng hề sốt ruột, ánh mắt nhìn Ngôn Tố đầy thâm ý: "S.A., anh quả nhiên khá lắm."

https://thuviensach.vn

Bert ngồi xổm xuống, trải một tấm bản đồ trên mặt đất, lấy ra một chiếc compa. Anh ta thuật lại nội dung trong bài sám hối của Ngôn Tố: "Lấy được lệnh khám xét nhưng vẫn không phát hiện ra căn cứ tra tấn bí mật tại nhà tôi, trung tâm tội ác của tôi."

Chân compa đặt lên bản đồ vùng núi, lâu đài của Ngôn Tố. Bert đưa ngón tay của bàn tay kia mở ra chân còn lại: "Cuộc đời bất phàm của tôi từ đây bắt đầu, Chace, cảm ơn!"

Chân compa chuyển đến đường ven biển, nơi Chace tự sát năm đó.

"Mười hai giờ giết chết mười hai người, các người có thần phục biên độ này không? Các người có thể đảo ngược thời gian không?"

Hai ngón tay Bert nắm đầu compa, nhẹ nhàng xoay theo chiều ngược kim đồng hồ, một trăm bốn mươi bốn độ.

"Khoảnh khắc cuối cùng cộng thêm sinh mạng năm mươi sáu cô gái."

Compa lại đi đến độ năm mươi sáu. Cây kim chỉ đến đường ven biển gần New York, rơi trên ngôi nhà thờ chỗ họ. “Anh nói khi còn bé thấy nữ tu sĩ và mục sư.”

“S.A, anh rất sáng tạo." Bert vẽ vòng vòng trên bản đồ, “Là tôi sơ sót, các người không ở Silverland đến mười hai giờ, hơn nữa chỉ chết có năm người. Tôi nghĩ lúc anh sám hối đã hồ đồ, không ngờ anh rất tỉnh táo."

Bert cầm lấy compa: "Đây là thư tình anh gửi cho cô ấy à? Rất cảm động, thật đấy. Xem ra sở thích trao đổi về mặt tinh thần của anh với cô ấy rất thú vị. Cho nên dù tôi giết anh cũng chẳng có ích lợi gì."

Bert thở dài một hơi: "Tiếc là, người yêu hiện tại của anh..."

K đột nhiên ngắt lời, tiếng nói rất gấp rút: "Cô C phóng hỏa rồi."

https://thuviensach.vn

Bert kinh ngạc trong phút chốc, bỗng cười đắc ý. Ngôn Tố cúi thấp đầu không trả lời. Nhiệt độ dưới lòng đất bất giác tăng cao, anh hít thở khó khăn.

Bert vứt compa đứng dậy: "Susie từng đánh cắp một đoạn ghi âm, là cuộc đối thoại của anh và một nhân viên CIA khác nói về iPod màu bạc Chace để lại, nhớ không?"

Ngôn Tố suy yếu đến mức không còn sức lực, nghe như thế sóng mắt thoáng gợn, nhưng trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào.

"S.A., cho dù là tôi cũng thất vọng về anh." Bert nhẹ nhàng lắc đầu: "Đối với anh mà nói, cô ấy là một vật phụ thuộc có thể vứt bỏ ư?"

Ngôn Tố ngước mắt nhìn Bert.

"Ừ, anh định nói không phải." Bert trả lời thay anh, "Nhưng trong thế giới của anh, đứng trước chính nghĩa của anh, cô ấy tuyệt đối là một thứ có thể hi sinh.”

Bert cười kỳ quặc. Mùi xăng xốc lên tận mũi bay đến từ xa, càng lúc càng nồng, anh ta quay đầu nhìn lại, trên bức tường hành lang màu trắng loáng thoáng ánh lửa đỏ. Mấy lồng giam gần đó, các cô gái kêu gào đi mở vòi nước, nhưng không có gì cả.

“Little C của tôi trở lại rồi." Tâm trạng Bert rất tốt, đảo mắt liếc nhìn Ngôn Tố: "Lúc nghe nói FBI định đến bao vây Holy Gold, tôi lập tức hiểu ra đoạn phim sám hối của anh. Lúc đó thật hận không thể lột da anh ra. Nhưng bất ngờ Cheryl nghe được đoạn ghi âm kia, bấy giờ cô ấy còn hận anh hơn cả tôi, trái lại tôi không quan tâm sống chết của anh nữa."

Người đàn ông trên thập tự giá vẫn không trả lời, im lặng như đã mất đi tiếng nói.

https://thuviensach.vn

Bert cho hai tay vào túi, hơi khom người xuống, nghiêng đầu nhìn xoáy vào đỉnh đầu của Ngôn Tố: "Để anh sống, cho dù FBI rửa sạch tội oan giúp anh thì năm mươi sáu người hôm nay vẫn sẽ bị thiêu sống. Anh đã định trước không thể cứu được họ. Tôi giữ anh ở đây để anh nhìn tận mắt, nghe tận tai cái gì gọi là địa ngục. Quý ngài Ngôn Tố quý phái cao thượng, hôm nay sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời anh đấy nhỉ?"

Bert khiêu khích nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Ngôn Tố: "Ở nơi đây, S.A. anh sẽ mãi mãi mất đi cô gái tên Chân Ái, tình yêu đích thực của anh. Hà, quý ngài Ngôn Tố chính trực lương thiện, lương tâm của anh sẽ bị giày vò chứ? Anh đã làm tổn thương niềm tin của cô ấy dành cho anh, anh biến cô ấy từ thiên thần trở thành ác quỷ. Phần đời triền miên bên giường bệnh còn lại, liệu anh có hối hận vì đã cùng với một đám CIA dùng những thứ ra vẻ chính nghĩa đạo mạo lừa gạt cô ấy, phụ lòng cô ấy hay không?"

"Đương nhiên anh ta sẽ không hối hận.” Giọng nói lạnh lùng của Chân Ái vang lên phía sau: "Không có tôi, anh ta cũng có thể sống rất tốt."

Bert quay đầu lại, kinh hoàng mất hết hồn vía. Chất lỏng trong suốt đuổi theo bước chân cô chảy vào, ánh lửa hành lang hình cung phía sau cô cháy sáng, như một con mãnh thú đầu đỏ lòm kêu gào lao đến. Ánh lửa đột nhiên biến thành quả cầu lửa gào thét.

"Cẩn thận."

Bert lao qua như cơn gió kéo cô khỏi dòng xăng, ngọn lửa nhanh chóng chảy theo con sông trong suốt, tạt mạnh không khí, bốc cao ngang bằng người. Bert che chở cô, mái tóc lỉa chỉa trên trán bị ngọn lửa bốc cao hun sém, suýt nữa lướt qua hai gò má của anh ta.

Mặt anh ta nóng lên, nổi giận: "Ai tưới xăng đến đây?"

"Tôi, sao hả?"

https://thuviensach.vn

Tâm trạng cô vô cùng tồi tệ, vừa khiêu khích vừa bá đạo nhìn Bert chăm chằm, hất phăng tay anh ta ra, tự mình đứng không vững suýt ngã vào biển lửa. Bert vội vàng bước đến kéo cô. Bert chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt bất chấp mọi thứ của cô như giờ phút này, giống như mang theo hận thù muốn hủy diệt toàn bộ thế giới.

Bert bỗng luống cuống, nhớ đến Arthur nói "mất khống chế", anh ta chẳng quan tâm đến gì khác nữa: "C, chúng ta trở về. Hiện tại! Lập tức!"

"Tôi còn có việc chưa làm xong."

Vé mặt Chân Ái u ám, gạt tay anh ta ra lần nữa. Ngọn lửa hừng hực không ngừng lan theo dòng xăng chạy khắp đại sảnh. Bàn, rèm, thảm, toàn bộ đều bị thiêu cháy. Thoáng chốc không khí sôi trào, luồng khí nóng hừng hực đến mức khiến người ta không mở nổi mắt. Bước chân cô lảo đảo đi về phía Ngôn Tố.

Ngôn Tố bị không khí ngộp thở xung quanh bủa vây, nghe thấy giọng nói của cô liền cật lực ngẩng đầu lên. Trong hơi nóng màu đỏ lượn lờ, cô gái anh nhung nhớ đi đến trong ánh lửa ngợp trời và tiếng thét thê thảm của phụ nữ. Cô xa lạ và lạnh lẽo, đôi mắt đen nhánh chẳng có lấy một tia cảm xúc.

Chân Ái không nói một lời đứng trước mặt anh. Nhìn vào ánh mắt chật vật nhưng dịu dàng của anh, mặt cô trống rỗng, một hồi lâu cô nhẹ nhàng đến gần, chậm rãi ôm lấy vòng eo gầy gò của anh như tượng gỗ, từng chút từng chút dựa vào lòng anh.

Cô hờ hững nhìn chằm chằm hư không, nước mắt liền ngân ngấn: "S.A. à!"

Chỉ một tiếng, khuôn mặt trắng nhợt của Ngôn Tố liền hiện lên nỗi đau không thể tả thành lời. Tay cô vòng qua phía sau anh, đáy mắt cô quạnh, ngón tay bấm thật mạnh vào vết thương của anh: "Anh đau không?"

https://thuviensach.vn

Anh đau đến mức toàn thân run lên, mày cau lại thật chặt, ánh lửa màu đỏ chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của anh.

"Ái..." Anh khàn giọng kêu lên một tiếng.

Chân Ái tựa vào lòng anh, nghiêng đầu cọ vào chòm râu trông sa sút lại gai người trên cằm anh: "Nhột thật, ha ha."

Đôi mắt đen láy của cô long lanh rực rỡ, phản chiếu ánh lửa đỏ ngợp trời giống như ma cà rồng: "Anh có biết tôi yêu anh biết bao, tin anh biết bao không?"

Ngôn Tố cố gắng cúi đầu, kề sát vào gương mặt lành lạnh của cô, mỗi một nơi trên thân thể đều khao khát muốn ôm cô, nhưng cánh tay không có sức giãy khỏi dây thừng trên thập tự giá.

Một tay cô ôm eo anh, tay kia đặt lên lồng ngực của anh, ngón tay nhẹ nhàng gõ một cái, hai cái, "Làm tổn thương tôi như vậy, anh có đau lòng không?"

Ngôn Tố vốn bị mất nước nghiêm trọng, bị nhiệt độ cực cao hun đốt vẫn không chảy một giọt mồ hôi. Cô chọc vào ngực anh như vậy, đột nhiên anh đau đến mức cay mắt, tầm mắt trở nên nhòe nhoẹt: "Ái, không phải…”

"Anh biết không? Anh là toàn bộ thế giới của tôi." Cô không nghe anh nói, một mực lẩm bẩm: "Thế giới của tôi chỉ có mỗi mình anh, chỉ có anh là màu sắc. Tại sao anh tốt như vậy? Trên đời nhiều người đến thế chỉ có anh hiểu tôi; trên đời nhiều nơi như vậy chỉ có anh là ánh sáng. S.A. anh là cả... cả thế giới của tôi đấy."

Cô yếu ớt hít sâu vào một hơi, tiếng nói đang run rẩy: "Cho nên nếu anh vứt bỏ tôi, nếu anh không ở bên thì tôi chẳng có gì nữa, chẳng có gì nữa hết."

https://thuviensach.vn

Ngọn lửa nhảy múa, hơi nóng chưng lên mỗi một tấc da thịt. Ngôn Tố ngấn lệ, giọng khản đặc: "Ái, không phải đâu. Em đừng nói như vậy, em biết không phải vậy mà."

"Phải." Cô nhẫn tâm tóm lấy bộ ngực loang lổ vết máu, cố chấp lắc đầu: "Anh không như vậy. Không có tôi, anh cũng có thể sống rất tốt. Cuộc sống của anh và thế giới vẫn thanh khiết và xuất sắc. Mà tôi thì âm u chết chóc, đen tối muôn vàn. Lúc ở bên tôi, anh đang nghĩ gì, có phải đang nghĩ ồ cô bé này thật đáng thương, Chân Ái thật đáng thương, tôi có nên đi cứu vớt cô ta không? Anh nghĩ như thế sao?”

"Ái, không phải, em không như vậy." Anh vất vả lên tiếng, muốn nói nhiều hơn nhưng bị cơn đau hành hạ đến mức khàn giọng.

Cô vẫn không nghe, ngoan cố mở to mắt, nước mắt long lanh rơi xuống, nhanh chóng bốc hơi: "Anh trở thành người cứu rỗi tôi, hiện tại vì cứu người khác mà vứt bỏ tôi. Anh thật tốt, biết tôi là con của quỷ dữ nên trợ giúp CIA- chính-nghĩa giam cầm tôi, cứu vớt toàn bộ thế giới. Sao anh có thể tốt như vậy chứ?"

Cô lại nghiêng đầu, vùi vào trái tim anh, nước mắt cuồn cuộn chảy vào ngực anh: "Tôi cho rằng được anh yêu rất hạnh phúc, rất hạnh phúc. Chỉ cần có thể được anh yêu, tôi bằng lòng hủy diệt tất cả. Nhưng anh thà vì tất cả mà hủy diệt tôi. Anh hiểu rõ tôi như vậy nên biết chuyện anh trai và cả mẹ tôi là gánh nặng khổng lồ và nặng nề cỡ nào với tôi. Anh biết rõ là người khác đã lừa tôi, lại cùng bọn họ đặt những gánh nặng này lên người tôi. Ngôn Tố à, làm sao anh có thể…”

Cô khóc nức nở không chê giấu nổi, nghẹn ngào không nói nên lời. Mặt Ngôn Tố thoáng qua nỗi đau thấu tâm can, dần dần lắng đọng, vào khoảnh khắc nào đó trở nên chết lặng.

https://thuviensach.vn

Cô ngừng thút thít, nguội lạnh trở lại: "Anh biết rõ tâm trạng của tôi hơn ai hết... Cho nên, anh cũng đáng hận hơn ai hết."

Cô buông anh ra, lui về sau một bước. Khuôn mặt nhỏ bé mờ mịt vô cảm đã bị nhiệt độ ngọn lửa hun đến đỏ bừng, giàn giụa nước mắt.

Lửa càng cháy càng lớn, tiếng phụ nữ kêu gào thảm thiết ngút trời. Trần nhà đại sảnh đột nhiên rung chuyển, bụi đất rơi xuống, tòa nhà này sắp sụp đổ rồi.

Bert đã sớm mặc kệ, thấy Chân Ái trút giận xong lập tức đi đến kéo cô. K cũng vội vã tiến đến: "Đội đặc vụ và người của chúng ta đang sống mái trên đó, đường ống sắp đến cực hạn rồi. Ngài mau chóng rút lui đi!"

Chân Ái cố chấp bất động, chỉ nhìn xoáy vào Ngôn Tố, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt, như muốn khắc anh vào xương cốt.

Ngôn Tố dự cảm được cô muốn làm gì, đáy mắt hiện lên nỗi sợ hãi như lửa đỏ vùng vẫy. Thập tự giá lắc lư, dây thừng cột chặt, anh tiêu hao tất cả sức lực nhưng chẳng mảy may nhúc nhích. Anh luống cuống, vô cùng bi ai, hốc mắt đỏ hoe chăm chú nhìn cô, cảnh cáo từng câu từng chữ, vô cùng bi thương và bất lực: "Ái, anh biết em muốn làm gì. Em đừng như vậy. Xin em đừng! Nếu em dám làm, suốt đời này của anh cũng sẽ không tha thứ cho em..."

Thời khắc đó, Chân Ái đột nhiên vùng khỏi tay Bert, nhào đến như bươm bướm, ôm chặt lấy cổ anh, đôi môi tràn đầy nước mắt chặn lại lời anh chưa nói hết.

Đại sảnh chấn động kịch liệt, ánh lửa ngút trời. Không khí hừng hực gột rửa mang theo tro tàn cháy rụi và bụi đất trần nhà bao quanh hai người. Trong nhiệt độ đốt cháy da thịt con người, hai thân thể nóng hổi dính sát vào nhau. Hơi thở cô nóng bỏng rối loạn, bá đạo ra sức cạy môi lưỡi anh,

https://thuviensach.vn

tận lực cắn mút, hít lấy mùi hương trên người anh, giống như đời này cũng không thể nào hôn nữa.

Ngôn Tố yếu ớt nhưng vô cùng chân thành, trên mặt đã đẫm nước mắt. Muốn nói gì đó nhưng lại điên cuồng hôn cô theo bản năng, mang theo dục vọng trước nay chưa từng có. Không thể ôm nhưng anh như muốn nuốt hết toàn bộ hơi thở quen thuộc của cô. Đôi môi khô khốc và nứt nẻ của anh nhanh chóng bị cô thấm ướt, kịch liệt như vậy mà lại như đời này không còn thân mật nữa. Làm thế nào cũng không thể giải khát, làm thế nào cũng không lấp đầy.

Ngôn Tố dùng sức lực còn sót lại mút lấy môi cô, sức mạnh toàn thân và điểm tựa tập trung vào đôi môi, nhưng cuối cùng vẫn bị cô đẩy mạnh, buông anh ra. Trong biển lứa nóng cháy, tim của anh đột ngột lạnh ngắt.

Đôi môi Chân Ái đo đỏ, gương mặt ửng hồng, mắt đỏ hoe, "Ngôn Tố, đây là goodbye kiss tôi dành cho anh."

Cô không nói một lời, đơn giản lại thô bạo cởi hết dây trói trên người anh. Ngôn Tố vừa được thả ra liền muốn ôm cô, lại bị cô đẩy thật mạnh. Thân thể anh quá yếu ớt không cách nào gượng nổi, đột ngột va vào thập tự giá theo đó trượt xuống đất, ngồi tựa lưng vào gỗ đào, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Không khí nóng hổi lượn lờ, mái tóc đen và váy trắng của cô tung bay trong ngọn lửa, đôi mắt tối như mực cũng nhuộm màu đỏ: "Nếu năm mươi sáu người anh muốn cứu bị tôi thiêu cháy, tôi sẽ trở thành quỷ dữ xứng danh."

Cô khẽ cười, như quyết sống mái.

"Lần này tốt rồi, anh là con của ánh sáng, nhưng tôi mãi mãi không được cứu rỗi. Chúng ta một người lên thiên đàng, một kẻ xuống địa ngục

https://thuviensach.vn

không bao giờ có thể ở bên nhau nữa. Ngôn Tố, anh hãy sống cho tốt, thù hận tôi cả đời đi."

Cô nói xong quay người nhìn Bert: "Có thể đi rồi."

Vừa định cất bước, không biết sức lực đến từ nơi nào, Ngôn Tố chợt đứng lên nhào đến sau lưng cô, ôm chặt lấy cô, hơi thở tuyệt vọng quanh quẩn bên tai cô: "Ái, đừng..."

"Anh im mồm!" Vẻ mặt cô lạnh lùng lại cứng rắn, dốc sức tách tay anh ra.

Người đàn ông rõ ràng bị tra tấn đến mức chẳng ra hình người thế nhưng lúc này như biến thành dây thép, dùng lực ý chí đáng sợ gắt gao chống đỡ, chết cũng không buông tay.

Cuối cùng Ngôn Tố suy yếu, ngã xuống đất, co cuộn lại, ho khan kịch liệt không cách nào khống chế. Trong không khí nóng rực, khuôn mặt anh trắng bệch. Chân Ái quay người rời đi.

"Ái..." Phía sau, Ngôn Tố gian nan gọi cô: "Ái..."

Từng tiếng từng tiếng, ban đầu trầm thấp vùng vẫy, dần dần khàn khàn nát lòng, mỗi một tiếng đều đau đớn thấu tâm can: "Ái!"

Làm sao anh không biết nỗi lòng của cô, vừa rồi tất cả đều là ngụy trang, là cô ngụy trang trước mặt Bert. Chỉ khi cô hận anh, anh mới an toàn. Anh không cần an toàn như vậy. Nhưng Chân Ái của anh vô cảm không quay đầu lại.

Ngôn Tố ngã trên mặt đất, dốc hết toàn bộ sức lực, cổ họng thốt ra một âm tiết đau khổ và mơ hồ: "Cô ấy muốn tự sát!"

https://thuviensach.vn

Bên cạnh đại sảnh có vài cánh cổng vòm, trong đó có một cái bị bao phủ khói lửa dày đặc, là nơi nhốt những cô gái đáng thương kia. K đang lần mò trước một cánh cổng, xé một lớp giấy dán tường trên vách, rõ ràng xuất hiện một cánh cửa màu đen và máy mật mã. Bert buông bàn tay vẫn nắm lấy Chân Ái, vừa định đưa mật mã vào thì khóe mắt lại cảm thấy có gì không đúng.

Tim Bert chùng xuống, quay người kéo cô lại. Nhưng tốc độ cô cực nhanh, trong nháy mắt đã chạy vào lồng giam cuối hành lang vòng cung. Nơi đó địa thế thấp nhất, xăng rò rỉ sớm tràn qua chân hàng rào, chậm rãi chảy vào trong. Cô lạnh mặt kéo song sắt.

“Đừng!"

Bert nhào đến như điên, ngọn lửa dưới đất xông đến thiêu đốt anh ta cũng chẳng màng, nhưng trong nháy mắt động đến hàng rào, một ổ khóa màu vàng đã chặn đứng song sắt lại. Chìa khóa đang nằm gọn gàng trên ngón tay Chân Ái. Bert đưa cánh tay qua hàng rào chụp lấy. Chân Ái nhanh chóng lui về sau một bước.

Đầu ngón tay Bert lướt qua chìa khóa nhỏ màu vàng kia, mảnh kim loại mang theo nhiệt độ đám cháy lại khiến tim anh ta lạnh đi từng độ.

"C, đưa chìa khóa cho anh."

Chân Ái lẳng lặng nhìn Bert không đáp lại. Bert giận đến mức suýt nổi điên, hai tay bắt lấy song sắt màu trắng, đẩy thật mạnh. Lan can lung lay cực nhẹ, sừng sững bất động, không hề bị Bert dễ dàng đẩy ngã như bình thường. Tim Bert chấn động, bỗng nhớ đến cảnh tượng Chân Ái đút anh ta uống rượu. Năng lực siêu phàm của anh ta bị ức chế, giờ phút này sức mạnh chỉ bằng người bình thường, Bert cũng không thể dùng súng trong khoảng cách gần, một đốm lửa nhỏ thôi cũng sẽ dạy lên ngọn lửa lớn. Thảo nào cô tự động đi tưới xăng, hóa ra đã sớm không muốn sống rồi.

https://thuviensach.vn

Hành lang xoắn ốc biến thành biển lửa, bởi vì hàng rào sắt có đế, lồng giam hai bên ngược lại không thấm bao nhiêu xăng, toàn bộ xăng đều chậm rãi chảy đến căn phòng cuối cùng này. May mà đám đàn em kịp thời dập lửa, đào đất đá ngăn cản. Các cô gái bị giam trong nhà giam nhìn ánh lửa bên ngoài gào thét thê lương, nhưng Chân Ái thân ở trong nơi nguy hiêm nhất lại yên lặng.

Bert hoàn toàn không ngờ cô lại làm vậy, trong lúc nhất thời hận đến mức ngực như bị khoét, chợt lắc mạnh song sắt: "Đưa chìa khóa cho anh."

Chân Ái lẳng lặng khẽ cười: "B, không phải anh rất thích nghe tiếng thét của tôi sao? Đợi đến khi lửa thiêu đến người tôi, tôi sẽ hét thảm cho anh nghe, tặng anh món quà cuối cùng."

"Không!"

Bert hung tợn ngắt lời cô, không dám nghĩ đến cảnh tượng cô bị lửa thiêu. Trong đời này, đây là lần đầu tiên anh ta hoảng sợ, tim không ngăn được mà run rẩy, cố gắng kiềm chế, mỉm cười với cô.

"C, em ngoan nào, nghe lời được không? Em đi ra ngoài, có gì không vui chúng ta ra ngoài hãy nói." Bert nói cực chậm cực trầm, thành khẩn đến mức hận không thể móc tim ra cho cô xem: "Em không vui cứ đến đánh anh, mắng anh, em trút giận như khi còn bé vậy. Em đi ra ngoài, đi ra ngoài rồi hãy nói!"

Chân Ái im lặng, trống rỗng mờ mịt. Bert bị ánh mắt cô nhìn đến lạnh buốt. Ánh lửa nhuộm gương mặt cô ửng đỏ, nhưng Bert chỉ thấy một cảm xúc yếu ớt: Không còn hy vọng.

Mùi xăng nồng nặc hun Chân Ái choáng váng đầu óc, luồng gió nóng vòng quanh váy cô, thân thể cô mảnh mai lung lay khẽ khàng. Bert kinh hồn bạt vía, đưa tay bắt lấy nhưng vẫn bắt hụt: "Em đứng vững, đừng ngã xuống."

https://thuviensach.vn

Mặt đất đầy xăng, Bert sợ cô dính vào. Chân Ái hờ hững không lên tiếng. Cô đã sớm lường được, cô không đi Bertcũng sẽ không rời. Bert không chịu đi thì sẽ bị bắt.

Trên trần truyền đến tiếng nổ vang do đạn dược bắn phá. Không gian dưới đất rung chuyển kịch liệt, bụi đất vụn gỗ đổ xuống ào ạt, làm bẩn tóc, áo mọi người. Lửa càng cháy càng lớn, K không cần Bert ra lệnh đã sớm phân luồng chặn xăng, lại sắp xếp người kề sát song sắt dùng giẻ hút xăng trong lồng giam ra. Cát đá không đủ, K bảo người đào tường, dùng đất đá đắp thành pháo đài nhỏ.

Mọi ngươi vội vàng bận bịu, K đến nhắc nhở Bert: "Thưa ngài, phải nhanh chóng cứu cô C ra ngoài. Nhiệt độ không khí đã quá điểm bắt cháy, chỉ cần một tia lửa, chỗ cô ấy sẽ lập tức biến thành quả cầu lửa. Với lại FBI nhảy xuống, còn không đi sẽ..."

Gã không dám nói từ bị bắt này. Bert làm như không nghe thấy, ánh lửa ngợp trời phía sau hun người anh đầm đìa mồ hôi, làn da bị khí nóng làm bỏng đến đỏ bừng. Bert luôn luôn sạch sẽ, đời này chưa từng dơ bẩn như hiện tại. Đầu tóc ướt nhẹp bết vào mặt, Bert cũng không đế ý, tay không đánh mạnh vào song sắt từng cú một, vừa đá vừa đạp, chỉ chốc lát sau bàn tay, cánh tay, đầu gối đều loang lổ máu. Anh không biết đau, chẳng ngừng lại dù chỉ một khắc, tiếng nói rất khẽ, rất tuyệt vọng: "C, em đi ra ngoài! Anh đồng ý với em hết, em đi ra ngoài đi!"

Chân Ái không lên tiếng, mờ mịt nhìn Bert. Cuối cùng chậm rãi ngồi xổm xuống. Bert kinh ngạc một giây, trợn to mắt không thể tin, kinh hoàng và sợ hãi: "Không, không, không... Không! Không! Không!"

Cô thờ ơ ngồi xuống vũng xăng. Tim của Bert như bị vạn móng vuốt cào lấy, vừa sửng sốt vừa đau đớn, cào xé ruột gian, nắm tóc nhìn trời, mờ mịt quay một vòng. Đột nhiên anh ta quay người đá một cú thật mạnh vào song

https://thuviensach.vn

sắt, không còn điềm tĩnh thong dong như ngày thường. Anh ta hoàn toàn bị cô bức điên, gào to: “CHERYL LANCELOT!”

Bert hung tợn nhìn cô chằm chằm, trong đôi mắt đen nhánh là sự điên cuồng và thù hận bất chấp mọi thứ. Trong nháy mắt K cũng không dám đến thúc giục. Nhưng ở một nơi khác trong biển lửa, cuối hành lang xoắn ốc truyền đến tiếng súng kịch liệt. FBI đã xâm nhập cổng địa ngục câu lạc bộ. Tuy có biển lửa và người bị hại chờ đợi giải cứu, nhưng FBI sẽ nhanh chóng đến đây.

Tình hình nguy cấp mà Bert đột nhiên bộc phát cơn thịnh nộ gọi tên Chân Ái khiến tất cả mọi người đều không dám tiến lên. Có lẽ ai cũng hiểu, lần này Bert chắc chắn phải mang Chân Ái đi. Chỉ có Chân Ái vẫn không hề sợ Bert, hờ hững nói: "B, tôi nhốt bản thân vì muốn chết. Thật ra cũng vì muốn gây trở ngại cho anh. Anh không chịu đi, như vậy FBI và CIA có thể bắt anh. Anh rất xấu, rất hư, rất tồi tệ. Anh xấu xa như vậy đáng bị giam giữ, bị trừng phạt."

Nghe thấy lời cay nghiệt như thế, khóe môi Bert khẽ cong, cười lạnh: "Anh biết."

Cô ngơ ngác. Bert hỏi: "Tại sao phải nói ra?"

Cô quay đầu đi, rất cô đơn: "Thật kỳ lạ, đến nước này rồi tôi lại không muốn thấy anh chết. Tôi biết, anh thà chết chứ không đầu hàng. Cho nên anh đi đi, không đi nữa sẽ bị bắt bỏ tù thật đấy."

Chỉ hơi ấm mỏng manh như thế lại khiến Bert đỏ hoe mắt: "Em vẫn lo lắng cho sống chết của anh à?" Bert cười khổ nói xong, hơi nước trong mắt liền bốc hơi, “Em cho rằng anh sẽ vứt bỏ em để em bị chết cháy ư?”

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8.6

“B, anh tha cho tôi đi.” Cô chẳng hề rung động, khuôn mặt đờ đẫn không có bất kỳ cảm xúc gì: “Thế giới của tôi đã sụp đổ rồi. Trên đời này không có bất cứ chuyện gì tôi muốn làm, không có bất cứ ai tôi muốn gặp, cũng không có bất cứ nơi nào tôi muốn đi. Năm mười sáu cô gái đáng thương này là tôi giận lây họ. Tuy tôi không tưới xăng vào nhưng nhất định là có mấy người bị khói đặc làm ngạt chết rồi. Rất tốt, ác giả ác báo, tôi vốn không muốn sống thì chết chung với họ thôi.”

Cho dù trước đó không lâu, khoảnh khắc tưới xăng kia cô đã cố ý tránh khỏi lồng giam. Có thể họ sẽ bị khói đặc làm ngạt thở nhưng cẫn tốt hơn bị chúng thiêu sống khi còn có ý thức. Có lẽ trong tiềm thức cô không muốn thấy họ chết thảm như vậy. Nhưng cô càng xác định, cô cần có người may mắn sống sót, chứng minh cô mới là hung thủ.

Nhìn cô hời hợt đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình, Bert gần như sụp đổ.

“Em muốn chết! Thế mà em lại muốn chết!” Bert nghiến răng cười lạnh, nhưng trong mắt trào ra giọt lệ trong veo, khuôn mặt tuấn tú đã vặn vẹo, gần như là rít từng chữ qua kẻ răng, trầm thấp và cứng rắng: “Cheryl! Bella! Lancelot! Em không có lỗi với anh sao? Em không có lỗi với Arthur sao?”

https://thuviensach.vn

Bert không nhịn nổi cơn tức giận và tuyệt vọng ngút trời, gầm lên một tiếng: “Em cho rằng mạng em chỉ thuộc về một mình em à?”

Anh nhào đến bạt mạng lắc lư song sắt như con sư tử phẫn nội và điên cuồng, giống như anh mới là con thú ngủ trong lồng: “Cho dù là chính bản thân em cũng không có tư cách tự sát.”

“Nhưng tôi đã làm như vậy rồi.” Cô hờ hững nhìn Bert, khiêu khích và gan dạ. Trông thấy vẻ đau đớn và thất bại trước nay chưa từng có trên mặt anh, cô rũ mắt xuống, khẽ nói: “B, anh buông tha cho tôi để tôi rời đi thôi.”

“Không! Thế nào! Tuyệt đối không thể nào!” Nước mắt như dòng sông chảy xuống theo gò má Bert, tạo nên sự đối lập rõ rệt với tư thái cương quyết của anh. Anh vừa bá đạo vừa mạnh mẽ uy hiếp: “C, cả đời này em đừng hòng bảo anh buông tha em.”

Cuối cùng vẫn trốn không thoát ư? Ngay cả chết cũng trốn không thoát à? Cô cúi đầu, thoáng rung động, như có thứ gì đó biến mất khỏi người cô, dần dần lắng xuống không cử động nữa. Dùng vậy, cô không thể nào trốn thoát. Một khi đã vậy, dùng một mạng của cô đổi lại một mạng của Ngôn Tố, rất tốt.

Bất kể nghe được gì trong đoạn ghi âm, cô đều tin tưởng Ngôn Tố có lý do của anh, anh sẽ cho cô lời giải thích. Màn biểu diễn vừa rồi chẳng qua là cho Bert xe,. xem Ngôn Tố bị vứt bỏ, khiến Bert không đến nỗi trước khi đi sẽ trực tiếp nổ súng giết Ngôn Tố. Đồng thời cũng để lại lý do thoả đáng nhất cho kiểu tự sát giờ phút này của cô.

Hiện giờ cô phải ở lại, không thể đi, không thể bị Bert mang đi. Cô đi, người nơi này sẽ rút lui hết, xăng sẽ tràn xuống, sớm muộn sẽ thiêu cháy Ngôn Tố.

Cơn gió nóng mạnh liệt mang theo ngọn lữa như sóng cả tuôn trào, thổi mái tóc dài của Chân Ái lượn vòng rối loạn. Đôi mắt đen nhánh của cô tràm

https://thuviensach.vn

tĩnh lại ẩm ướt, gương mặt trắng nõn bị hun đến ửng đỏ, như đoá hoa nở rộ trong ngon lửa, đẹp đến rung động lòng người.

Dường như cô thật sự dự định bị luồng khí nóng ào ạt mang đi. Hơi nóng và khí xăng độc hại thi nhau tràn vào, cô đã rất suy yếu nhưng ngoan cố gắng gượng.

Biện pháp cứng rắn hay mềm dẻo đều không ăn thua, trên đời sao lại có cô gái quật cường như thế!

Bert không có cách nào khác nữa, khẽ giọng, nói từng câu: “C, anh cầu xin em! Đi ra ngoài đi!”

Anh nắm song sắt, khẽ khằng lại hèn mọn: “Little C, hắn ta làm tổn thương em, anh dẫn em về nhà. Rồi sẽ có một ngày em quên được hắn. Rồi sẽ có một ngày em khá lên thôi.”

Ánh mắt Chân Ái trống rỗng, dường như không nghe thấy: Nhưng mà Bert, tôi không muốn quên, tôi cũng không muốn khá lên.

Cô không muốn trở về S.P.A, cũng không muốn trở về CIA, chết cũng không muốn về. Nhưng trong khe hẹp, đã không còn chốn cho cô dung thân nữa.

Thế giới của cô sụp đổ rồi, tia sáng duy nhất cũng dập tắt, sống tiếp giống như một lần nữa trở về phòng tôi, đen ngòm, lạnh ngắt, một mình, cả đời. Cuộc sống tuyệt vọng như vậy cô đã không có cam đảm sống tiếp nữa.

Cuối hành lang truyền đến tiếng phụ nữ cầu cứu và kêu khóc, FBI sắp đến rồi. Trần nhà bằng gỗ bắt cháy, bắt đầu sụp xuống liên tiếp, tiếng gào thét, tiếng kêu cứu càng chói tai hơn.

K không dằn nổi: “Ngài B, ngài đi trước đi. Tôi ở lại khuyên cô C.”

https://thuviensach.vn

Bert không nghe nhưng bình lặng lại, nước mắt thôi rơi, sắc mặt cũng khôi phục vẻ lạnh lùng u ám trước nay: “Anh và Tau rời đi, và những người còn lại ở lại.”

Bert nói xong giật lấy khẩu shortgun trong tay K. K sốt ruột, xung quanh Chân Ái đầy là xăng, Bert hoàn toàn không thể nổ súng.

“Ngài B.”

“Câm mồm!” Bert lạnh lùng trách K, đôi mắt kiên quyết đáng sợ: “Muốn bắt tôi à, bọn chúng đánh giá bản thân cao quá rồi.” Bert châm chọc và khinh thường nhoẻn cong khoé môi, kiêu căng coi trờ bằng vung: “K, anh sợ tôi chết trong tay bọn chúng sao?”

K cúi đầu: “Đương nhiên ngài có thể chạy thoát, nhưng…”

Gã nhìn Chân Ái tự nhốt trong lòng, lập tức quỳ xuống cầu xin: “Cô C, cô ra đi. Cô thật sự muốn ngài B bị bắt sao? Ngài ấy sẽ không cam lòng bị bắt, bọn chúng sẽ giết ngài ấy.”

“Anh câm mồm!” Bert lạnh lùng ngắt lời gã, thoáng im lặng: “Anh và Tau mang theo thành viên cấp một và cấp hai rút lui trước.”

K không nghe, lập tức ôm một khẩu súng shotgun khác nhào đến góc phía xa, bắn một viên đạn uy lực nhỏ, thể lửa trong hành lang mạnh hơn. Tiếng phụ nữ gào thét thảm thiết. Thera nghiêm chỉnh phối hợp, hành động nhanh chóng điêu luyện, cũng không rút lui.

Bert bỗng khẽ cười vu vơ: “C, anh biết em đang nghĩ gì.”

Anh chậm rãi lắc đầu, cười như tự giễu, nhưng mắt lại hơi rưng rưng: “Ngốc nghếch!”

https://thuviensach.vn

Bert đã nhìn ra, cô đẩy mình vào tình cảnh nguy hiểm như thế, ngoại trừ tàn nhẫn kéo anh xuống ngước, ngoài trừ thiêu chết người đền mạng, thật ra còn có một ý niệm. Có cô ở đây, họ sẽ giữ vưng lãnh địa cuối cùng này. Nếu không xăng sẽ chảy xuống, đại sảnh vốn đang bốc cháy sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng ngay tức thì, mà Ngôn Tố thì… Cô đang đợi cảnh sát ở bên ngoài đến dập tắt lửa cứu Ngôn Tố.

Bert cười thê lương: “C à, em làm những chuyện này, hắn ta biết không?”

Cô thờ ơ rủ mắt, ra vẻ chẳng có mong muốn gì.

“Dĩ nhiên tôi biết.” Tiếng nói khàn khà nhưng kiên định. Ngôn Tố không biết đến đây từ khi nào, bước đi khó khăn, mới đến gần đã nắm láy song sắt nóng rực, cố gắng nâng người, ánh mắt nhìn vào Chân Ái một khắc không rời: “Trong lòng cô ấy nghĩ gì tôi đều biết.”

Chân Ái cúi đầu, không cử động. Bert cau mày suy nghĩ một giây, nhưng cũng im lặng. Tuy vẫn hận Ngôn Tố, nhưng trong lòng Bert ôm lấy một tia may mắn khuất phục… Biết đâu Ngôn Tố có thể khuyên co đi ra.

Ngôn Tố vất vả vịn song sắt, nhìn Chân Ái im lặng ngồi trên mặt đấy đầy chất lỏng trong suốt, rõ ràng gần như vậy nhưng như thể ngăn cách bởi sống chết xa tận chân trời. Mày anh cau chặt vào nhau, nhưng lời thốt ra lại dịu dàng, sự dịu dàng chỉ thuộc về một mình cô: “Tiểu Ái ngoan, đừng tức giận. Em đi ra ngoài, anh có chuyện muốn nói với em.

“Tiểu Ái ngoan, đừng tức giận.” Trước kia anh đã ngốc nghếch dỗ dành cô như vậy. Chân Ái long lanh nước mắt, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt yếu ớt và tái nhợt của anh, rồi nhìn lên trời không dừng lại.

“Đừng!”

https://thuviensach.vn

Cô nghe thấy bọn họ hoảng sợ gào to, cô nhìn trời, đầu hơi choáng, hé miệng bỏ chiếc chìa khoá nho nhỏ vào, nuốt xuống, thật mạnh, cổ họng đau đớn. Cô đau đớn trào nước mắt, nước mắt chảy theo khoé mắt vào trong tóc.

Cô nuốt chìa khoá. Bert không thể tin, vẻ mặt mờ mịt, thế giới sụp đổ! Vì cứu hắn ta, vậy mà cô quyết liệt như thế!

Viên đạn từ khẩu súng bắn tỉa cỡ nhỏ của FBI bay đến, cách đó không xa, vách tường nổ tung toé, vụn gỗ bùn đất mang theo tia lửa bay loạn khắp không gian.

Trên khuôn mặt tĩnh lặng của Ngôn Tố hiện nỗi đau thấu xương, dần dần lắng xuống, nói với Bert: “Lấy xe và thuyền neo trong mật đạo anh chuẩn bị dùng để chạy trốn tháo dỡ song sắt. 90% là cấu kết bằng gỗ và bùn đất. 10% là thép. Mã lực mấy chiếc xe việt dã đủ rồi!”

Bert như tỉnh mộng, không có thời gian bội phục khả năng suy tính của Ngôn Tố, mang đàn em đi qua. Sàn nhà đại sảnh đã mở, trên lối đi dốc đức rộng thênh thang, mấy chiếc xe việt dã màu đen đã chờ xuất phát. Cuối đường là thế giới bên ngoài. Anh ta sững sờ một giây mới ý thức được vừa rồi lúc anh ta định ấn mật mã, ngon tay t ừng chạm đến nút L. Khi đó Ngôn Tố liền chú ý, sau đó đoán ra mật mã là Little C. Trong thời khắc mấu chốt này… người đàn ông này thật đáng sợ.

Bert khẽ cau mày, trong lòng chợt loé lên tính toán, không nói gì thêm, sai bảo mọi người buộc dây thừng vào năm chiếc xe và hàng rào màu trắng.\

Nhóm thuộc hạ bận rộn chạy đi chạy lại. Bert lo lắng một khắc cuối cùng bên kia có đạn bay đến làm nổ tung nơi này, đích thân đi qua yểm trợ. Kỹ thuật bắn súng của anh ta cực kỳ chính xác, trước tiên bắn mấy viên đạn làm tràn nhà và cách tường nát bét, hành lang sớm bị ngọn lửa thiêu rụi đã

https://thuviensach.vn

yếu ớt không chịu nổi, lập tức sụp đổ toàn bộ, như cành khô mục nát, toàn bộ vùi vào biển lửa.

Ngọn lửa hừng hực, càng cháy càng lớn. Ngôn Tố nhìn Chân Ái cứ im lặng, vì giữ gìn thể lực, chặm rãi tựa vào song sắt ngồi xuống đất, cố gắng che đi sự thống khổ trong giọng nói: “Ái, anh biết trong lòng em đang nghĩ gì, anh đều biết cả. Ban đầu em giả vờ giận anh, trách anh hại chết anh trai em, em cho rằng vạch rõ ranh giới với anh là có thể bảo vệ anh. Nhưng em biết em giả vờ không qua mắt được Bert. Sau khi đi lại nghe được đoạn ghi âm kia, thật ra em tin anh, lại xem ghi âm là cơ hội tốt từ trên trời giáng xuống, biển hiện đau đớn và oán hận trước mặt Bert, đoạn tuyệt anh để bảo vệ anh. Ái, tất cả tâm trạng của em anh đều hiểu.”

Chân Ái cuối đầu, nước mắt rơi xuống như mưa, anh hiểu cô như vậy đã đáng giá rồi. Nhưng Bert vẫn còn đang ở đây, cô không thể thừa nhận, chỉ có thể ép buộc mình diễn tiếp: “Anh bớt tự cho mình là đúng đi. Ngôn Tố, nghe được những lời tôi đã thấy rõ anh rồi. Anh không yêu tôi, chỉ là bố thí thôi. Tại sao yêu tôi, lòng thương hại bao la à? Anh cảm thấy thân thể tôi quá đáng thương bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, không thể an thân ở bất cứ đâu, cho nên đứa con của ánh sáng như anh nảy sinh lòng thương hại, muốn đại diện thế giới cứu vớt đời tôi, thu nhân tôi chứ gì Tôi đáng thương như vậy là đối tượng cần anh cứu giúp ư? Thích kẻ độc ác như tôi có phải khiến anh cảm thấy rát có thành tựu hay là khiến anh hoang mang, khiến anh không tài nào giữ vững lương tâm của mình? Được thôi, tôi giúp anh hoàn thành tâm nguyện. Tôi đã giết rất nhiều người, tôi thích giết người. Chúng ta vạch rõ giới hạn rồi, anh cũng không cần khó xử nữa.”

“Ái, đừng nói những lời này.” Mỗi câu của cô đều đâm vào tim anh. “Em biết anh không nghĩ như vậy. Anh cũng biết rõ em làm những chuyện này đều là vì anh.”

“Một lần cuối cùng, trả lại anh những điều tốt đẹp trước đây dành cho tôi.” Cô quay đầu đi, cố nén lòng không nhìn anh bỗng dưng cười: “Anh

https://thuviensach.vn

thiện ác rõ ràng như vậy, còn tôi làm việc chửng phẩn biệt gian ác thị phi, như thế sẽ khiến anh cảm động yêu thích sao? Không đâu. Ngôn Tố, đạo đức quan của anh thật ra đang chán ghét bài xích."

Ngôn Tố thảng thốt, đột nhiên phát giác Chân Ái đã nói ra chân tướng vốn có, nhưng anh lại không nhận ra lần đầu tiên trong đời anh hoàn toàn xem nhẹ giá trị quan nhất quán của anh. Mắt anh ươn ướt, lắc đầu: "Không có, Ái, anh không chán ghét cũng không bài xích. Anh đau lòng, thương em. Anh biết, khoảnh khắc em tưới xăng vì anh, trong lòng sợ hãi kinh hoàng biết bao nhiêu. Anh cũng biết rõ, em cố ý tránh né lồng giam, nếu không phải em thì càng nhiều người sẽ bị thiêu sống hơn. Anh còn biết, cho dù như vậy, những mạng người ngạt thở chết kia cũng sẽ mãi mãi để lại nỗi day dứt trong lòng em. Bởi vì em thiện lương như vậy…."

"Anh đừng nói nữa."

Chân Ái nghẹn ngào thét lên, giờ phút này cô hạn dáng vẻ cố chấp không chịu buông tay chết đi được.

…. Thật ra anh là người đàn ông tốt cô cùng …

"Ái, đừng khóc, sống hay chết anh đều theo em." Anh cố gắng nhích về phía cô, điều chỉnh hơi thở: "Em nghe anh…."

"Thưa ngài, xin nhường một chút.."

Xe hơi và dây thừng chuẩn bị sẵn sàng. Ngôn Tố vất vả đứng dậy, đứng sang một bên. Năm chiếc se việt dã đã mở đủ mã lực, dây cáp thô to như năm ngón tay dài, cùng dồn lực kéo. Sợi dây càng kéo càng rút chặt lại. Song sắt nới lỏng, bụi đất vụn sắt rơi xuống rào rạt. Nhưng có một viên đan bắn đến, làm đứt một sợi dây trong đó.

Đặc vụ FBI đến gần, viên đạn không có mắt bán trúng sợi dây cứu Chân Ái. Chiếc xe đứt xợi dây chợt lao xuống đường chạy, trực tiếp đụng vỡ vách

https://thuviensach.vn

ngăn giữa đường, rơi vào biển khơi xanh thẳm.

Sợi dây đứt lìa, nơi đạn sượt qua dấy lên tia lửa, loé lên một cái, xăng nồng độ cao lập tức bốc cháy giữa không khí. Ngôn Tố nhào đến, chẳng mảy may do dự, hai tay nắm chặt sợi dây bùng lửa dùng tay không dập tắt nó.

Chân Ái sửng sờ, đâu thấu tim, thoáng chốc đứng lên nhào đến bên cạnh song sắt: “S.A.!”

Hai tay Ngôn Tố rướm máu, sắc mặt trắng bệnh nhưng ra sức kéo dây thừng, gắng sức kéo ra ngoài, ra lệnh: “Toàn bộ đến đây.”

Đám thuộc hạ bên cạnh thấy vậy toàn bộ xông qua kéo dây.

“Một, hai,ba!”

Hàng rào sắt cứng rốt cuộc không chịu nổi sức nặng, lắc lư kịch liệt, rung chuyển sụp thẳng xuống tung toé bụi đất. Xe hơi chạy băng băng, phanh gấp.

Ngôn Tố và mọi người đồng loạt ngã xuống đất, anh bị người khác đụng phải vết thương nơi ngực, cơn đau nhức, trước mắt đỏ lòm, tai nổ vang từng trận. Nhưng anh bất chấp mọi thứ, không biết mình đứng lên thế nào, không nghe thấy gì, không nhìn thấy chi, chỉ có Chân Ái. Anh dự cảm được điều gì đó, theo bản năng xông qua ôm lấy cô, chạy xuống lối đi dưới lòng đất.

Chỉ còn vài bước, phía sau đạn bay dày đặc bay đến, xăng trong không khí nổ tung. Phút chốc như có dòng điện màu xanh chợt loé lên, không gian chật hẹp bung lên đoá hoa xán lạn.

Sóng xung kích khổng lồ hất họ ra ngoài. Lúc rơi xuống, anh che chắn cô trong lòng, dùng bản thân lót bên dưới người cô. Thoáng chốc tỉnh lặng

https://thuviensach.vn

sau tiếng rền vang. Chân Ái chỉ nghe thấy đầu anh đập lên nền xi măng. Một tiếng “bịch" vang lên khiến người ta sởn gai ốc, nản lòng thoái chí.

Gió biển mát lạnh thổi vào từ ngoài động, toàn thân Chân Ái lạnh ngắt, cô nhìn thấy máu tươi ào ạt chảy ra từ sau đầu Ngôn Tố, nhuộm đỏ cả nền đất. Anh mở to mắt, lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt màu nâu nhạt mỏi mệt vẫn dịu dàng như thế, trong veo tinh khiết như mùa đông lần đầu tiên họ gặp nhau.

Anh hé miệng, đôi môi tái nhợt khô nứt, muốn nói gì đó nhưng ngay cả sức lực để nói cũng không có. Máu sau đầu anh nói hổi, bông cả lòng bàn tay cô. Cô ngơ ngác trợn tròn mắt, ánh mắt thẳng tấp chăm chú nhìn anh: “S.A…”

Nhưng anh chỉ im lặng, cố chấp mở to mắt, trong mắt anh chỉ có bóng dáng của cô, nghiêm túc lại chuyên tâm, ngoan cố không chịu nhắm mắt lại, an tĩnh như vậy, sâu sắc đến thế. Và.. không hề có ánh sáng.

Cô ngơ ngác, bàn tay đỏ máu đứa đến đặt lên ngực trái của anh, chẳng cảm nhận được gì cả. Cả cứng đờ, cố chấp khom người xuống, kề tai vào lòng ngực anh.

“Aaa!” Cô gào thét cào xé ruột gan: “Đừng!”

“S.A…”

Chân Ái rơi nước mắt như mưa, nhào đến ôm lấy đầu anh, điên cuồng hôn lên môi anh, mắt anh, gương mặt anh.

“Đừng! Đừng! Không được, không được, anh không t hể…”Cô khóc to như đứa trẻ dáng thương mất hết tất cả: “Không được!”

Cô liều mạng gào thét, lắc đầu không ngừng. Tim đau như có trăm nghìn vết lở loét. Nhưng anh chỉ im lặng vừa như chỉ nhìn cô lại không đáp lời.

https://thuviensach.vn

“Không được! Không, không được!” Giọng cô khàn đặc, nước mắt rơi như mưa, vừa khóc vừa hôn anh, nước mắt làm ướt môi anh: “Không!”

Đột nhiên có người nhấc cô lên. Bert lao ra từ đám cháy, được người khác yểm trợ kéo Chân Ái đi.

“Đừng!”

Chân Ái kêu thét giãy dụa, đột nhiên lại bị một lực cản lại. Tay Ngôn Tố nắm chặt mắt cá chân cô. Rõ ràng là mắt anh đã dãn ra rồi nhưng theo bản năng tay vẫn nắm chặt cô, không nhúc nhích, như chiếc máy siết chặt lấy cô. Nước mắt Chân Ái càng rơi xuống mãnh liệt hơn.

Bert cười lạnh: “Còn chưa chết à? Bắt lại làm con tin đi.”

Anh vừa nói vừa đá tay Ngôn Tố, cúi người nắm bờ vai Ngôn Tố dẫn ra ngoài. Hành hạ hơn nữa tháng, Ngôn Tố đã gầy gò, nhẹ bỗng.

Chân Ái siết chặt Ngôn Tố, khóc lớn: “Bert, anh đừng chạm vào anh ấy, anh ấy bị thương rồi. Anh đừng chạm vào anh ấy!”

Bert không để ý đến tiếng kêu gào của cô, kẹp bả vai cô dẫn ra ngoài. Đến chỗ rẽ vách đá, Chân Ái thoáng nhìn thấy còn có một chiếc xe, men theo con đường vách núi quanh co đi xuống, không để nữa phút có thể di chuyển tới chỗ chiếc thuyền trên biển. Nếu như Ngôn Tố trở thành con tin, không chữa trị nhanh chóng anh chắc chắn sẽ chết. Mắt Chân Ái trống rỗng một giây, đột nhiên loé lên sự hung hãn, cùi đầu cắn mạnh lên tay Bert.

Bert bị đau thả lỏng, Ngôn Tố ngã xuống đất rồi bất động. Mà Chân Ái còn chưa kịp xem tình hình của Ngôn Tố đã bổ nhào về phía Bert, ngã về một bên vách đá.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Bert, họ song song ngã xuống vách núi. Trước mặt Bert, sức lực của Chân Ái là quá nhỏ… Không đủ đẩy anh

https://thuviensach.vn

xuống biển. Mắt Bert lướt qua vẻ âm u, nghiến răng nghiến lợi: “C, em vì hắn ta muốn giết anh ư?”

Chân Ái không thể đẩy Bert xuống biển, vừa áy náy, vừa đau khổ phiền muộn, đau đến mức sống không bằng chết. Nước mắt của cô tuôn ào ạt, toàn bộ nhỏ xuống gò má anh ta: “Bert, tôi và anh rơi xuống biển còn có khả năng sống. Nếu anh ấy bị anh bắt đi thì sẽ chết chắc. Nếu anh dám động đến anh ấy, tôi giết anh! Nhất định giết anh!”

Thấy cô khóc, vẻ mặt Bert hơi dịu đi, nhưng cẫn hiu quạnh, im lặng giằng co. Nhưng qua nữa giây, hai người đột nhiên kinh hãi, đều không cử động. Có một chấm sáng màu đỏ chiếu trên ngực trái của Bert. Chân Ái lập tức nín khóc, kinh ngạc: “Trên đỉnh đầu có gì?”

Cô đụng ngã Bert từ bên vách núi, hoàn toàn không biết tình thế trên không. Bert nằm trên mặt đất, khẽ nheo mắt, đôi mắt đen nhánh soi bóng bầu trời xanh thẳm, trong suốt vô cùng. Nhìn giây lát lại gợn cười: “Máy bay trực thăng quân sự.”

“Lần này tốt rồi, anh chết rồi em liền thoải mái. Không ai bắt nạt em, cũng không ai gọi là là Little C nữa.” Anh cười nhạt nói xong, tròng mắt hơi tối đi: “Little C, trên đời này cũng sẽ bớt đi một người yêu em.”

Chân Ái không lên tiếng, thân thể chậm rãi dời qua phải, chặn lại chấm sáng màu đỏ kia.

Bert sửng sốt, trách cô: “Em làm gì?”

Chân Ái rất chân thành, rất cảnh giác, thân thể sợ đến mức run rẩy, nhưng nhẹ giọng trầm tĩnh nói: “Mục tiêu của họ là anh, sẽ không giết tôi. Tôi chắn cho anh trong chốc lát, một lúc nữa K đi ra dùng shotgun bắn rơi máy bay trực thăng, anh có thể an… Aaa!

https://thuviensach.vn

Chân Ái kêu thảm thiết thê lương, dưới tác dụng xung lực, cô ngã vào ngực Bert, vai phải bị đạn bắn xuyên, máu tươi tuôn ra. Trong thoáng chốc, Bert phẩn nộ huỷ diệt trời đất, đưa tay muốn nắm lấy khẩu súng cách đó không xa lại bị Chân Ái ngăn cản không tha. Cô trúng đạn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn che chắn cho anh ta: "Anh đừng cử động, bọn họ sẽ giết anh."

"Chúng cũng sẽ giết em!"

Bert nhìn chằm chằm tia sáng đỏ chiếu vào đỉnh đầu Chân Ái, trong lòng lạnh ngắt, thấy tia sáng đỏ dừng lại, anh không hề nghĩ ngợi nắm lấy eo Chân Ái, chợt trở mình đẩy cô lăn ra ngoài.

Tiếng súng van dội phía chân trời, anh ta vì che cho cô mà rơi xuống biển.

Mùa đông năm nay thành phố N.Y.T đổ tuyết rất lớn. Khu rừng mênh mông trắng xoá như trời cao trải tấm thảm nhung thật dày. Có cơn gió đêm thổi bay mấy bông tuyết trên cành cây cạnh nhà. Sau khi tuyết ngừng rơi, ánh trăng thật đẹp, sáng trong bao phủ khắp vùng đất. Bầu trời xanh đậm, rừng cây an tĩnh, dưới bầu trời lâu đài màu trắng toát lên ánh sáng màu xanh xám.

Đã hai năm rồi, vẫn có cư dân N.Y.T và du khách hâm mộ đến thăm hỏi và tặng quà khích lệ, dưới tàng cây, bãi cỏ chất đầy bóng bay, thiệp trái tim và hoa tươi. Có cái màu sắc rực rỡ, nhưng đa số đã sớm héo tàn. Mọi người tặng quà bày tỏ lòng kính trọng và biết ơn của họ với vị anh hùng. Không ai ngờ rằng tên biến thái trong một đêm tiếng xấu lan xa thật ra đã hi sinh tính mạng và danh dự của mình, phá hủy câu lạc bộ Holy Gold, giải cứu ba mươi chín cô gái.

Người đàn ông về nhà giữa đêm khuya hiển nhiên thờ ơ với những thứ này, kéo vali phong trần mệt mỏi đi qua đám bóng bay xì hơi teo tóp, trên

https://thuviensach.vn

đó viết: “S.A.YAN, người đàn ông vĩ đại” bằng tiếng anh.

Trong nhà không bật đen, tối đen như mực. Ngôn Tố bước lên bậc thang trong phòng khác, tiện tay kéo ngăn kéo bàn và ném vào một xấp hoá đơn, lẫn lộn với vé máy may, vé tàu, vé xe màu sắc rực rõ đầy cả ngăn kéo.

Cuối hành lang, ánh trăng chiếu xuyên qua cửa kính màu, phòng sách tối mờ như ngâm mình trong dòng sữa trắng ngà, yên tính và đậm nét học thức.

Ngôn Tố không bật đèn, đi thẳng đến bên đàn piano, cầm lấy một xấp bản đồ hành chính các quốc gia trên thế giới dày cộm trên giá. Anh lật bản đồ hành chính các quốc gia Mông Cổ, Uzbekistan, Trung Đông… đánh dấu từng thành phố, thị trấn, làng quê từng đi qua.

Lần này anh rời năm tháng, dùng hai tiếng mới chú thích xong hết những nơi đã đi qua. Hơi lạnh từ bên ngoài còn vương vất bên người dần dần tan biến, bông tuyết trên áo măng tô đã sơm tan chảy, lấm tấm ẩm ướt.

Ngôn Tố ngồi trên xe lăn, nhoài lên piano đánh dấu xong nét cuối cùng, trong đầu bỗng hiện ra một hình ảnh xa lạ. Hình như khi đó sắc trời sáng rỡ, có người đi đến từ bên kia piano, khẽ thì thầm: “Xin chào, tôi tìm ông Ngôn Tố.”

Dường như đó là lần đầu tin anh nghe giọng nói này, giọng cô gái nhẹ nhàng, chậm rãi, rất êm ái. Ngôn Tố nắm bút, trong lòng run lên, khẩn trương lại hơi thấp thỏm, thân thể từ từ nghiêng ra sau, ánh mắt vòng qua piano, nhưng trong tầm mắt ngoại trừ ánh trăng ra thì trống không. Vẫn không nhìn thấy cô.

Tim anh chùng xuống từng chút một, khuôn mặt tuấn tú vẫn hờ hững ung dung. Có chút tiếc nuối nhưng không mấy đau buồn. Nghĩ kỹ gần đây hình như luôn nghe thấy giọng nói kia, luôn luôn thấy ảo ảnh mơ hồ thoáng vụt qua trước mắt, nhưng lại giống như sương khói không thể nắm bắt.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố ghi chép xong tất cả, đặt bút xuống lên lầu nghỉ ngợi. Lúc đi ngang qua cầu thang, con vẹt Issac vỗ cánh gọi: “Vulva! Vulva!”

Bước chân đột ngột khựng lại. Trong nháy mắt như xuyên qua thời gian và không gian, rất nhiều hình ảnh xa lạ lại hết sức quen thuộc chen chúc trong đầu, gào thét lướt qua trước mặt anh. Cô gái kia lại xuất hiện nữa rồi. Lần này mang theo nhiều cảm xúc tinh tế hơn, anh khẩn trương nhớ thật kỹ lại, giữa mông lung nhớ tới mùi hương trên tóc cô, tiếng cô cười nhẹ nhàng, bàn tay nhỏ bé mềm mại, đôi môi dịu dàng của cô. Thân thể cô mảnh mai rung rẩy, cuộn trong lòng anh, cổ trắng nõn, tóc đen buông xoã, ngước nhìn trời sao lấp lánh, nũng nịu gọi: “S.A…”

Toàn thân Ngôn Tố cứng đờ, nín thở đợi cô cúi đầu, muốn xem thứ dáng vẻ cô gái này. Nhưng trong lúc bất chợt, tất cả hình ảnh thoáng chốc trôi đi như dòng nước chảy xiết, anh vội vàng muốn bắt lấy nhưng lại biến mất sạch sẽ.

Hụt rồi.

Anh vò đầu, cuống cuồng và bất an hiếm thấy. Không đúng, cô gái này nhất định từng tồn tại, nhất định từng tồn tại trong cuộc đời anh. Nhưng không nhớ ra, thật sự không nhớ ra.

Không biết lần thứ bao nhiêu, anh hỗn loạn chẳng hề quy tắc lật tung cả lâu đài, vẫn không có bất cứ đồ vật gì có liên quan đến cô gái ấy. Cô biến mất triệt để, không để lại một chút dấu vết, như chưa từng xuất hiện, như anh chỉ đang nằm mơ. Duy chỉ có con gấu bông to, con diều và đủ loại trứng đồ kỳ lạ không hề có bất kỳ ấn tượng gì anh, với tính cách của anh sao có thể mua những món đồ chơi này.

Lý trí nói cho anh biết, có lẽ thật sự không có người này, nếu không vì sao co ấy lại biến mất, vì sao cô ấy không mang những thứ kia đi. Nhưng hình ảnh luẩn quẩn trong lòng không xua đi được kia là sao?

https://thuviensach.vn

Trong cầu thang nửa sáng nửa tối, anh vịnh lan can, đứng thẳng người, bóng lưng cao lớn và lành mạnh, cô đơn và mờ mịt không sao tả xiết.

“Ái…”

Anh cúi đầu, đôi mắt trong suốt cô liêu dưới mái tóc phất phơ, chỉ lẩm bẩm gọi một tiếng, lồng ngực đau tựa bị đào khoét, như bị ai sờ nắn móc ra một khúc xương sườn.

“Ái…”

Rốt cuộc là rất nhiều năm trước hay cách đây không lâu? Trong đầu mông lung không sao thấy rõ bóng dáng đó đến tột cùng là gì? Tuy trí nhớ mơ hồ nhưng anh đã xác nhận định có một cô gái tên Ái.

Ký ức một, hai năm trước khi bệnh năng không rõ ràng. Anh nhớ lúc vừa mới chớm thu, anh đã đến địa ngục lửa cháy; khi tỉnh lại, mùa xuân năm thứ hai đã gần tàn, anh nằm trong viện điều dưỡng người thực vật. Đêm đông đằng đẵng, anh vẫn ngủ say, trong giấc mơ luôn luôn có một cô gái, gương mặt nhạt nhoà nước mắt kề vào lòng bàn tay anh: “S.A, nếu như anh chết đi, em sẽ sợ sống tiếp.”

“S,A., mẹ em luôn nói với em: Đời người chính là không lấy được thứ mình muốn, nhưng em chỉ muốn có một thứ, chỉ một thứ thôi. Em chỉ cần anh thôi, làm sao đây?”

Lông mi đen nhánh cong vút của cô đẫm nước mắt, nghiêng đầu tựa vào lòng bàn tay anh. Anh rất cố gắng nhưng luôn không nhìn thấy mặt cô. Tỉnh lại cũng không nhìn thấy, tất cả mọi chuyện về cô giống như giấc mộng, mơ hồ và mờ ảo, dù anh cố gắng a sao vẫn không nhớ nỗi. Anh hỏi người bên cạnh, không ai biết cả.

Anh tốn rất nhiều thời gian, rốt cuộc nhớ lại anh từng thường gọi một chữ: “Ái.”

https://thuviensach.vn

Tâm trạng bình thản của anh dần dần bị một cảm xúc mang tên bất an thay thế. Mỗi ngày vừa làm trị liệu phục hồi chức năng khô khan và đau đớn, vừa nghĩ cách tìm từng người quen một, mẹ, Eva, Redd…

“Tôi có biết một cô gái tên Ái hay không? Cô ấy là tình yêu đích thực của tôi.”

Nhưng ai cũng rất nghi ngờ, trả lời: “Ái? Bên cạnh cậu chưa từng có người này.”

Anh bị cản trở, đau khổ suy nghĩ thật lâu, mang chuyện vụn vặt ra hỏi: “Không phải con đã đưa cô ấy đến tham dự đám cưới của Spencer sao?”

Mẹ và Annie lắc đầu: “Không đúng, con đến một mình. Không tin đưa danh sách khách mời cho con xem, con đi hỏi mọi người đi.”

Anh thật sự đi gõ cửa hỏi từng người, nhưng ai cũng nói không biết Ái là ai. Bằng lái, sim điện thoại, tất cả đều không tra được. Ngôn Tố nghĩ rất vất vả.

Chấn động nhiều lần và trọng thương đã huỷ đi một phần trí nhớ của anh. Anh không nhớ ra chuyện họ ở bên nhau, không nhớ ra được giọng nói cảu cô, không nhớ ra được dáng vẻ của cô. thậm chí không nhớ ra được tên của cô. Chỉ có một tình cảm quyến luyến nhưng kiên định: Cô gái mơ hồ này là tình yêu đích thực của anh.

Đến một ngày, anh phát hiện có một dòng chữ xa lạ va thanh nhã trên đầu giường phòng kế bên: “Souviens- toi que je t'attends" (Anh phải nhớ em đang đợi anh.)

Ngôn Tố không biết đó là sau vụ cướp ngân hàng, lúc Chân Ái dưỡng thương ở nhà anh, dần dần phát hiện tình cảm dành cho anh, không nơi thổ lộ mới không dằn lòng được dùng bút máy không có mực viết lên đầu

https://thuviensach.vn

giường. Mà Chân Ái không biết vì một câu như vậy của cô, từ đó anh bước lên hành trình phiêu bạt, đi khắp thế giới, đi tìm tình yêu trong lòng anh.

Trí nhớ mơ hồ nhưng anh lại luôn luôn kiên định. Cả thế giới đã lừa anh, anh không nhắc đến cái tên đó với bất cứ ai bên cạnh anh nữa, chẳng qua có một ngày, im lặng kéo vali rời đi, không từ biệt bất cứ ai cả.

Thật ra, anh không biết đi đâu tìm, bởi vì tất cả mọi chuyện về cô đều bị xoá khỏi cuộc sống anh. Không có bất kỳ manh mối nào.

Thỉnh thoảng Ngôn Tố dừng lại, cũng sẽ chê cười mình vì giấc mơ mà mất hết lý trí. Nhưng dường như anh tuân theo bản năng của anh. Anh nhớ mang máng rằng, anh từng hứa hẹn với ai đó: Nếu như không thấy em, anh sẽ lật tung cả thế giới để tìm em, dù là cả đời phiêu bạt.

Sẽ không ai biết mỗi bước đi của anh khó khăn bao nhiêu.

Nhớ rằng cô từng nói tiếng Trung, anh liền đi khắp của Trung Quốc, xem hết một lượt tất cả người có tên phát âm là Ái trong hệ thống nhân khẩu. Tuy anh không nhớ nỗi dáng vẻ của cô, nhưng anh cho rằng nếu như nhìn thấy cô anh sẽ nhận ra. Nhiều người như vậy vẫn không có tin tức, thế là anh trèo đèo lội suối đi tìm người không có hộ khẩu, còn cần cù hơn cả cảnh sát hộ tịch.

Nhớ rằng cô khắc tiếng Pháp trên vách tường, anh liền đến nước Pháp…

Bảy mươi tỷ người trên trái đất, anh chỉ tìm một người.

Dần dần qua hai mùa đông kể từ ngày Chân Ái biến mất.

Đêm đầu tiên trở về anh hầu như chưa hề chợp mắt. Sáng hôm sau Ngôn Tố ngồi trên xe lăn nhắm mắt nghỉ ngơi. Eva đã đến. Anh loáng thoáng nghe ra tiếng bước chân của Eva, nhưng không mở mắt.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Eva biết rõ, anh đang giận cô. Nói ra, Eva cũng rất kính sợ. Cho dù toàn bộ thế giới đều nói chính xác không có cô gái nào tên Ái, cho dù tìm khắp toàn bộ thế giới cũng không tìm ra dấu vết của cô ấy để lại, cho dù bản thân Ngôn Tố cũng không nhớ nổi dáng vẻ của cô ấy, anh vẫn vô cùng kiên định, đơn thuần bảo vệ cô gái mơ hồ trong lòng kia. Bất kể thế nào cũng không từ bỏ cô ấy.

Thế cho nên anh cho rằng Eva lừa anh, vì vậy không để ý đến cô nữa.

Eva đến gần liếc nhìn anh, thân thể vốn không tốt, lại gầy đi rồi. Một người im lặng hằng năm cô độc phiêu bạt bên ngoài, gian nan và khổ nhọc trong đó đoán chừng chỉ có một mình anh biết được. Nhưng cho dù như vậy, dáng vẻ anh nhắm mắt dưỡng thần vẫn lạnh nhạt tinh tường, khuôn mặt thanh tú anh tuấn như thuở ban đầu, không mang theo sương gió, không nhiễm bụi trần.

“S.A., sau khi cậu khoẻ lại vẫn không chịu chăm sóc theo lời dặn của bác sĩ, cứ chạy ra ngoài suốt, tiếp tục như vậy thân thể sẽ không ổn đâu.” Eva khuyên anh, nói xong có chút thổn thức.

Ngôn Tố trọng thương bị phản định trở thành người thực vật, nằm nhiều tháng liền, bộ phận cơ thể, cơ bắp sắp suy kiệt mới tỉnh lại. Nhưng tỉnh lại mới bắt đầu cơn ác mộng, thương tích khắp nơi trên cơ thể toàn bộ bộc phát, còn bị nghiện nặng. Bác sĩ cho rằng dù anh tỉnh lại cũng không gắng gượng nỗi nữa, sẽ bị huỷ hoại. Nhưng anh lại đứng lên trong vòng ba tháng, ngay cả bác sĩ cũng sửng sốt và sức chịu đựng và nghị lực của anh.

Eva biết anh hạ quyết tâm muốn đi tìm Chân Ái, cho nên mới cố gắng như vậy.

Lời cô vừa nói, Ngôn Tố không để ý, vẫn nhắm mắt. Eva biết anh cố chấp, cũng không khuyên nữa, lấy giấy thử và ống thủy tinh trong túi ra: “Mẹ cậu bảo tôi đến kiểm tra thử gần đây cậu có hút ma tuý không.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố mở mắt, không nói tiếng nào lấy đồ từ trong tay cô, bỏ giấy thử vào miệng ngậm, nhanh chóng nhét trở vào ống tuỷ tinh trả cho Eva.

Eva nhìn ống thuỷ tinh nhỏ trong suốt: "Ừ, không có."

Cô ngẩng ngơ lần nữa, nhớ đến khoảng thời gian anh cai nghiện kia thê thảm biết bao. Khi đó trên người còn có bệnh tật khác, quả thật là người tàn tật vô cùng thảm thương, mỗi ngày đều sống trong địa ngục. Ban đầu bác sĩ suy nghĩ đến cơn đau và vết thương nặng trên người anh, đề nghị dùng morphine, chờ hết rồi mới lại cai nghiện. Ngôn Tố không chịu, mỗi ngày mỗi đêm bị trói chặt, người đàn ông cao lớn như vậy cuộn tròn, run rẩy, nôn mửa, thậm chí ngất xỉu. Nào ngờ anh đã trầm mặc và quật cường vượt qua. Bây giờ anh yên ổn sống trước mặt mọi người.

Phần lớn người nghiện ma tuý sẽ tái nghiện bởi vì ý chí không đủ. Eva nhét ống thủy tinh vào túi, bỗng bật cười, suýt nữa cô đã quên mất anh là Ngôn Tố.

"Không có việc gì thì tôi đi trước đây." Eva quay người rời đi, chưa được vài bước đã quay đầu lại, "Lần sau cậu sẽ đi đến đâu? Sẽ không vừa về mới vài ngày lại đi tiếp chứa?"

Không ai trả lời. Eva nhẫn nhịn, bước nhanh trở lại "Này, S.A.YAN! Cậu…"

Cô nhìn thấy tai phải của anh, thoáng sửng sốt.

Ngôn Tố mở mắt, mắt vẫn trong veo, không mang theo tình cảm: "Có chuyện gì sao?"

Cơn phẫn nộ của Eva thoáng chốc tắt ngúm, hỏi: "Cậu lại quên đeo máy trợ thính rồi à?"

"Không phải quên." Mà là cố ý không đeo.

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Không muốn nghe.” Anh nghỉ ngơi đủ rồi, đứng dậy đi đến giá sách lấy sách đọc.

Eva nhìn bóng lưng anh, hơi buồn bã: “S.A, cậu yên ổn sống cuộc đời của mình đi, đừng đi tìm người không tồn tại kia nữa.”

“Cho dù toàn bộ thế giới đều nói không có người này, tôi vẫn biết cô ấy có tồn tại. Tôi chỉ là…” Anh xoa trán, tựa như đã mệt mỏi, có phần lực bất tòng tâm: “Chỉ là rất muốn biết, đến tột cùng cô ấy trông như thế nào.”

“Nếu như cả đời cậu không tìm được thì sao?”

“Đối với người duy nhất tôi từng yêu trong đời, dĩ nhiên tôi muốn mang đến cho cô ấy điều tốt đẹp nhất một người đàn ông có thể cho người phụ nữ.”

“Điều tốt đẹp nhất?”

Ngôn Tố không quay đầu, giọng điệu hờ hững: “Cô ấy sống, tôi dùng cả đời đi tìm kiếm; Cô ấy chết, tôi dùng cả đời khắc ghi.”

Eva rung động, mắt nhoè lệ, ngẩng đầu nhìn trời, cố gắng chớp mắt xua đi sương mù: “Cả đời dài như vậy, cậu sẽ gặp được…”

Ngôn Tố đoán ra Eva muốn nói gì, không khách sáo ngắt lời: “Tình yêu của tôi không liên quan đến thời gian.”

“Ngay cả ma tuý cậu cũng có thể cai, một người…”

“Tình yêu của tôi không xuất phát từ thói quen, cai không được, cũng không muốn cai. Nó cũng không phải lâu ngày thích ứng mà thoả hiệp.” Anh rủ mắt, mỉm cười nhưng lại đau thương khôn tả: “Tôi không nhớ ra cô ấy, nhưng tôi nhớ tôi rất yêu cô ấy. Dường như còn yêu cô ấy hơn cả yêu thế giới này.”

https://thuviensach.vn

“Tôi nhớ được tâm trạng này, tâm trạng quý trọng cô ấy, tâm trạng đau lòng vì cô ấy, còn nhớ được tôi muốn từ bỏ tất cả vì cô ấy.” Anh khẽ nhếch khoé môi, nhưng trong lòng đau đến mức cào xé ruột gan, rất nhẹ rất chậm, như đang kể lại giấc mộng anh cất kỹ: “Tôi không nhớ ra cô ấy, nhưng tôi nhớ được cô ấy rất đặc biệt, rất tốt đẹp; nhớ được cô ấy là cô gái duy nhất trên đời có thể khiến tôi đau lòng, cô ấy yên lặng như vậy tôi cũng sẽ đau lòng. Đời này tôi đã gặp được người tôi yêu, tôi không muốn gặp thêm nữa.”

Eva á khẩu không trả lời được, cô bỗng rất muốn biết, nếu như Chân Ái ở nơi nào đó trên thế giới biết một câu nói đùa cô ấy khắc lên lại khiến Ngôn Tố phiêu bạt, tìm kiếm suốt cả đời, khiến anh dành cho cô ấy điều tốt đẹp nhất một người đàn ông có thể cho người phụ nữ, cô ấy có thể cảm động và đau lòng đến rơi lệ hay không?

Bi ai chính là Chân Ái không biết.

Ngôn Tố cũng không quan tâm, anh không nhớ được dáng vẻ của Chân Ái, thậm chí không nhớ được tên của cô ấy.

Eva đột nhiên phát giác. Ngôn Tố như người già mắc bệnh Alzheimer.

Bệnh Alzheimer là một bệnh thoái hoá não nguyên phát, căn nguyên chưa rõ ràng, biểu hiện lâm sàng trạng thái mất trí nhớ, không phục hồi, thường khởi phát ở lứa tuổi trên 65.

bàn tay tiều tuỵ nắm chặt lấy bóng hình mà anh mờ hồ không rõ nhưng lại không chịu dứt bỏ, đến chết kéo vào mộ cũng không buông tay.

Rõ ràng hết thảy ký ức về Chân Ái đều nhạt nhoà, nhưng anh ngoan cố, đơn thuần, cố chấp, kiêu ngạo, trầm mặc, quật cường giữ vững cô gái mơ hồ và tình yêu rõ ràng trong lòng anh.

Eva hít sâu một hơi, bình ổn lại cảm xúc: “Cậu từ từ tìm đi, tôi đi trước.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố không để ý, qua giây lát anh quay đầu lại nhìn bóng lưng Eva, trong đầu chợt hiện ra hình ảnh kia. Hình kia anh từng nghĩ đến vô số lần, nên đã dần quen thuộc.

Hình như là đầu mùa xuân, có một con đường rợp bóng cây, cô gái tên Ái mang đôi giày nhỏ đi phía trước, bắp chân thon dài, đôi tay nhỏ bé chắp ra sau lưng áo khoác màu trắng. Cô nhẹ nhàng lắc lư đầu, tiếng nói thảnh thơi vui vẻ như chuông ngân trong gió: “La, la, la, tôi không nghe; la, la, la, tôi không nghe.”

Khi đó bầu trời rất cao, rất xanh, cô rất khoan khoái, tâm trạng rất tốt, nhưng không quay đầu lại.

Cảnh tượng giống như vậy còn có con đường mòn rậm rạp hơn, cô nghiêng đầu nhìn hoa ven đường, nhỏ giọng ngượng ngùng hỏi: “Vậy… anh có hiểu tôi không?”

“Không hiểu… Nhưng rất muốn hiểu.”

Anh cúi đầu nhìn cô, dường như sắp thấy nhưng chỉ thoáng nhìn được gương mặt e thẹn đỏ bừng của cô. Gió thổi qua mái tóc dài của cô, cô vui vẻ bước nhanh về phía trước. Vãn chấp tay sau lưng, bước đi nhanh chóng, dáng vẻ kiêu ngạo tự tin.

Ngôn Tố hồi tưởng rất nhiều lần, nhưng cô trước sau vẫn không quay đầu lại. Mà anh cũng không nhớ nỗi cô trông như thế nào. Anh bỗng bối rối và cuống cuồng, giống như chiếc hộp ký ức quý giá bị ai trộm mất, nhưng anh không sao cướp về được.

Giống như trong chiếc hộp vốn có vô số tấm hình xinh đẹp, nhưng gió lốc tập kích, ký ức của anh bay khắp bầu trời. Anh sợ hãi vội vã đi bắt, người đầm đìa mồ hôi, lòng dạ hốt hoảng nhưng không tài nào cứu vãn được kết cục còn sót lại cũng bị gió thổi đi, sau đó bị nước mưa thấm ướt,

https://thuviensach.vn

toàn bộ hình ảnh nhoè nhoẹt. Nhưng cho dù là hình còn sót lại trong trí nhớ, anh cũng tỉ mỉ bỏ chúng vào trong hộp “Ái", quý trọng ôm vào lòng.

Ngôn Tố đứng trước giá sách, nhắm mắt dần dần bình tĩnh trở lại, quay người đi vào nhà bếp lấy nước uống. Cầm cốc nước vừa quay đầu lại, ánh mắt vô tình lướt qua bả vai trống trơn của mình, suy nghĩ thoáng lay động, bỗng dưng nhớ đến có phải từng có một buổi tối mùa hè anh cõng một cô gái say rượu hay không?

Ngày đó trên đường ánh sáng mờ tối, gió đêm say sưa, anh nhìn thấy vết thương sâu hoắm trên cổ tay cô. Ngôn Tố cầm cốc nước, khẽ cau mày, sao cô lại bị thương nặng như vậy?

Cô tựa vào vai anh, nghiêng đầu lẩm bẩm, hơi thở cô vừa nóng vừa râm ran. Anh cẩn thận quay đầu lại nhìn, lần đầu tiên trong ký ức của hai năm qua, mặt cô trở nên gần đến thế. Tim anh đập rộn rã, nhìn thấy làn da rất trắng trên trán cô, sáng bóng như ngọc còn ửng hồng do ngà say. Muốn nhìn xuống chút nữa, vẫn không thấy rõ.

Tim anh mất khống chế đập loạn, sốt ruột quay đầu muốn nhìn cho rõ, lại cầm cốc không xoay vòng vòng tại chỗ, nhưng sau người chẳng có gì cả.

Sắc mặt Ngôn Tố dần dần lặng yên và bình thản, tim như rơi xuống từ trên cao. Anh còn nhớ, khi bước ra từ lâu đài, cô chấp tai sau lưng đi phía trước anh, nhưng cô không quay người, bóng lưng rất mơ hồ. Anh còn nhớ, cô mang giày đi tuyết đi theo anh tản bộ, nhưng tuyết trắng đến mức chói loà, khuôn mặt trắng trẻo của cô tan vào ánh sáng mông lung, không thấy rõ. Anh còn nhớ, anh từng cõng cô uống say, trong trí nhớ anh thấy được tay cô, quay đầu nhìn cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, vẫn không thấy được mặt.

Anh còn nhớ, không biết bồn tắm nơi nào đó, toàn thân cô lạnh lẽo cứng ngắc nằm trong lòng anh, anh ôm chặt cô ngâm vào nước nóng. Cô tỉnh lại,

https://thuviensach.vn

anh kề sát vào gương mặt lạnh như băng của cô, vẫn không nhìn thấy cô…

Ngôn Tố cau mày, cố gắng suy nghĩ, nhưng tất cả hình ảnh đụng vào nhau vỡ tan tành. Anh cầm chiếc cốc trống không, yên lặng đứng bên cạnh chiếc bàn đá cẩm thạch, trầm mặc mà lại an tĩnh. Một hồi lâu đặt cốc xuống bỏ đi.

Trước đêm xuất phát, Ngôn Tố mất ngủ theo thói quen, anh đi một mình đến phòng sách, ngồi trên xe lăn cạnh đàn piano. Không biết tại sao, anh bỗng muốn đàn một bản nhạc. Anh không nhớ rõ giai điệu đến từ đâu, nhưng đánh một hồi mơ hồ nhớ đến tên bản nhạc này là gửi… gửi gì đó?

Ngón tay Ngôn Tố lướt trên phím đàn đen trắng, ngồi dưới ánh trăng xuyên qua cửa kỉnh màu, khuôn mặt thanh khiết và an tĩnh bỗng vô cùng đau khổ. Hình như, có một bản dương cầm viết cho cô, là tình yêu đích thực đời này của anh. Nhưng đến tột cùng cô là ai, ở đâu? Tại sao anh vẫn không nhớ ra.

Dần dần, ngón tay anh run rẩy, nhưng giai điệu vẫn còn du dương bay bổng. Trong bản nhạc, anh nhớ ra. Hình như ở hang động dưới đất, trong ngọn lửa anh ôm chặt cô gái ngã xuống đất, lúc đó lòng anh chỉ có một niềm tin: “Ái, sống tiếp. Nhất định phải sống tiếp!”

Anh ấn đầu cô vào ngực, cảm xúc ôm cô còn rõ ràng như thế nhưng lúc cô ngẩng đầu lên, đôi mắt và ý thức của anh lại tan rã. Thế giới của anh trở nên tối tăm, anh vẫn không thấy được cô.

Bản dương cầm dừng lại đột ngột, tay Ngôn Tố run rẩy kịch liệt, hai năm qua lang thang tìm kiếm và cố chấp, gần kề như vậy lại không có kết quả. Trong lòng anh cô đơn cùng cực, như đồng nội mùa thu rậm rạp cỏ dại, nhất thời nảy sinh nỗi cô quạnh và niềm bi ai vô tận. Đau lòng như trăm ngàn vết lở loét do nhung nhớ.

https://thuviensach.vn

Nhưng suy cho cùng ngay cả đang nhớ ai anh cũng không biết. Anh như không nơi nương tựa, chợt bắt lấy bản nhạc trên đàn piano, trang giấy tung bay bỗng rơi ra một tờ giấy trắng, rớt trên chiếc piano trắng phau. Nhặt lên, là chất giấy in, trên mặt giấy nhẵn bóng viết mấy hàng chữ: “Ái, anh rất thích nỗ lực theo đuổi mặt trời ấm áp của em; anh rất thích khát vọng hướng đến ánh sáng của em; anh rất thích tư tưởng ra sức sống của em. Anh rất thích cả con người, cả trái tim em.”

Anh chậm rãi cuộn giấy in lại. Ánh trăng sáng trong khoác lên tấm lụa hoa văn, dịu dàng soi lên tấm hình kia….

Dưới ánh mặt trời mùa hè rực rỡ, anh nhoẻn môi, cười ấm áp và thoải mái; cô gái trong đôi mũ thạc sĩ, đang cầm bó hoa, gương mặt ửng đỏ thân mật kề đến cằm anh. Cô xinh đẹp tựa thiên xứ, lúm đồng tiền như hoa.

Ôi lúm đồng tiền như hoa...

Trong ánh trăng khẽ lay động đêm đó, Ngôn Tố tuấn tú ấy cô đơn lẻ bóng, tràn ngập bi thương.

Tôi còn nhớ, tôi biết một cô gái tên Chân Ái, cô ấy là tình yêu đích thực của tôi. Tôi còn nhớ, tôi từng hứa với cô ấy, nhất định sẽ tìm được cô ấy; lật tung cả thế giới cũng sẽ tìm được cô ấy.

****

Cuối đông đầu xuân, bầu trời tô ánh sao dày đặc, lóng lánh tựa như tơ rắc đầy kim cương. Ánh trăng mỏng manh, nhiệt độ vẫn còn rất thấp. Mấy hôm trước tuyết rơi quá lớn, núi rừng trong đêm tuyết phủ một lớp trắng bằng bạc, yên lặng như tờ. Gió luồn qua khe hở cửa sổ xe, cơn lạnh thấm thấu vào thái dương phất phơ tóc của Chân Ái.

Dây an toàn trống rỗng treo bên cạnh. Chân Ái quay đầu ngắm lâu đài kiểu Âu màu trắng , thanh khiết lại thanh nhã, như nơi ở của hoàng tử và

https://thuviensach.vn

công chúa trong truyện cổ tích.

Cô chậm rãi xuống xe, hơi lạnh tạt vào mặt. Trong không gian tĩnh lặng, chỉ còn cơn gió gào thét khắp nơi. Lên bậc thang, cô lấy chiếc chìa khoá mang theo bên người đã nhiều năm kia ra. Cắm vào, nhẹ nhàng vặn một cái, cửa đã mở ra. Ba năm nay anh vẫn không thay ổ khoá. Trong lâu đài, yên tĩnh không một bóng người. Bên cửa hiên cũng không có giày để thay. Có vẻ không có người thường ở đây, nhưng tất cả đồ đạc trong nhà đều gọn gàng sạch sẽ, chưa từng đóng bụi.

Cách trang trí vẫn mang phong cách thời Trung cổ quen thuộc. Thế giới rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió bên ngoài. Cô không bật đèn, đi lên bậc thang thật dài, băng qua hành lang ,phòng sách vẫn như cũ, vĩnh viễn lặng yên như vậy.

Không tối lắm vì đêm nay trăng rất sáng, bỗng nhiên nhớ lại ngày mới gặp gỡ. Cũng là một ngày tuyết rơi dày, cô đi vòng qua đàn piano, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú và sắc nét của người thanh niên phía sau. Lần này, xe lăn và piano đều có, thế nhưng anh lại không ở đây.

Ba năm trước, Bert rơi xuống biển, Ngôn Tố ngừng thở, cô lập tức bị nhóm đặc vụ dẫn đi, thậm chí không kịp nhìn Ngôn Tố được đưa lên xe cứu thương. Cô bị chết giả, sau đó giấu đi, mấy năm nay người cô từng tiếp xúc, từng gặp chỉ đếm trên đầu ngón tay. Người của tổ chức không tìm được thi thể cô, nhưng có lẽ họ không hề tin, vẫn còn tiếp tục tìm cô. Nhưng ba năm nay, cô ẩn núp rất kỹ, họ không tìm ra bất kỳ tin tức nào. Thậm chỉ từ chỗ Ngôn Tố cũng không được. Bởi vì ...

Nghe nói anh trở thành người thực vật; mãi lâu sau tỉnh lại nhưng mất trí nhớ. Nghe nói anh đã quên cô, hiện giờ đi khắp trên thế giới làm nghiên cứu của anh. Ngay cả tổ chức cũng bỏ qua khả năng tìm Chân Ái từ chỗ anh. Cho nên lần này cô mới có cơ hội đi ra ngoài xem thử.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi trước đàn piano, nhẹ nhàng bấm phím, không đánh ra được giai điệu. Nghe nói, anh quên cô rồi. Như vậy rất tốt, anh có thể giống như trước khi biết cô, sống đơn thuần, bình an. Mà cô cũng không hề buồn bã. Từng nhận được tình yêu thuần khiết như vậy từ anh, cho dù là hồi ức cũng đủ để cô nhớ nhung cả đời. Trong những ngày tháng chia xa này, những cuộc thí nghiệm vô tận khô khan biết bao. Nhưng mỗi ngày cô đều nghĩ rất nhiều lần về thư tình của anh, bao gồm thư tình anh dành cho cô trong đoạn phim sám hối kia.

Lời tạm biệt: Nén bị thương.

Cô vừa nhìn đã hiểu. Đêm hè kia, ánh trăng sáng trong, họ cởi giày đi chân trần chậm rãi khiêu vũ trong phòng sách. Nhảy xong, Ngôn Tố khẽ đọc bài thơ tình kinh điển nhất của nhà thơ John Donne. Anh nói anh thích John Donne so sánh đôi tình nhân với compa hai chân, thích tình yêu tinh khiết thuần tuý trong bài thơ kia. Cho dù chia cách, cho dù không gặp, tinh thần và linh hồn người yêu vẫn mãi đọng lại bên nhau.

John Donne (19/7/1572-31/3/1631) là một trong những nhà thơ lớn của Anh thế kỷ XVII.

Vì vậy hôm đó, trong nhà vệ sinh ở sân bay nghe anh nói: “Lời tạm biệt cuối cùng cho cô ấy, xin cô ấy nén bi thương”, trong nhát mắt lệ cô đã ngân ngấn viền mắt. Mà giờ phút này, giữa đêm tuyết cô cùng tĩnh mịch, trời sao lấp lánh, ánh trăng như thuỷ ngân chiếu vào cửa sổ kính màu, đẹp đến rung động lòng người.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, trời sao cao vời vợi, xuyên thấu qua cửa kình, sâu thẳm vô vàn, giống như đôi mắt của Ngôn Tố trong trí nhớ, trong veo sáng ngời. Anh là tình yêu đích thực trong đời này của cô.

Chân Ái ngẩng đầu, đứng trong ánh trăng như lụa trắng, khẽ cười, lẩm bẩm đọc bài thơ ly biệt kia. Nghe nói linh hồn đôi tình nhân yêu nhau tựa

https://thuviensach.vn

như hai chân compa:

“Người ở trung tâm, tôi tận chân trời;

Một đời phiêu bạt, nghiêng tai lắng nghe vì người,

Buổi sum vầy mới có thể ôm nhau đứng thẳng,

Người kiên định, quỹ tích của tôi mới vẹn toàn,

Người không thay đổi, tôi mới có thể trở về nơi bàn đầu gặp gỡ”

Bài thơ In Memory của John Donne.

Cô từng có tình yêu đẹp nhất cõi đời này, chẳng hề tiếc nuối dù chỉ một chút. Ánh trăng, núi rừng, đất tuyết, phong cảnh xinh đẹp như vậy một mình cô chiêm ngưỡng cũng không tiếc nuối. Giờ phút này dừng lại, trở về nơi thuộc về anh trong thoáng chốc, từ biệt lần nữa cũng không nuối tiếc.

Trời cao ngoài cửa trong veo, cô nhưng nhớ luyến tiếc cuối đầu. Nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua mười phút nên đi rồi. Trước khi cô đi, cô muốn mang theo một cuốn sách trên giá của anh. Ký ức đột nhiên quay lại, nhớ đến lần trước chia tay, anh nói có một lá thư giấu trong cuốn truyện cổ tích cô thích nhất.

Chân Ái hoảng hốt, lập tức tìm ra cuốn Cổ tích Archimedes không dày cho lắm trên giá sách kia, vì kích động, tay lại run run, sách chợt rơi xuống đất. Một lá thư màu trắng rơi ra.

Có lẽ thờ gian quá lâu, mực đỏ niêm phong đã phai màu, chưa từng mở ra. Trên lá thư viết “Ái", trên mực đóng dấu là “S.A.YAN.” Chân Ái sững sờ, nhanh chóng mở lá thư, là chữ viết của anh!Ánh trăng soi vào mắt cô rưng rưng.

https://thuviensach.vn

Ái, vốn định đợi vụ án ảo tưởng tính dục kết thúc mới ôm tâm ý nghiêm túc và thành khẩn nhận lỗi với em, nói cho em biết ngọn nguồn sự việc anh che giấu. Nhưng chuyện đột ngột phát sinh thay đổi, anh biết Owen giấu em ở đâu, anh sẽ đi gặp em ngay đây, nhưng vì không đủ thời gian nói chuyện với nhau nên chỉ có thể thú nhận với em qua thư. Hy vọng lúc em nhìn thấy lá thư này đừng kinh hoàng, tuy anh đến nơi nguy hiểm, nhưng anh nhất định sẽ trờ về bên em.

Viết lá thư này không hề đại biểu cho anh không có lòng tin trở về, mà nội dung trong thư quá quan trọng, em phải biết sự thật, bất kể anh sống hay chết đều không ngăn cản.

Ái, thật ra Chace để lại cho em 8 chiếc iPod, ngoại trừ bảy sắc cầu vồng trông như hoàn mỹ còn có màu bạc. Anh cho rằng nó đã bị CIA mang đi rồi, đủ loại dấu vết (sau này em có hứng thú sẽ thảo luận với em) khiến anh nghi ngờ Chace để lại tin tức về mẹ của em. Rất có thể mẹ em không hề là nhà khoa học hoàn toàn gian ác, không phân biệt thị phi như trong tưởng tượng của em. Rất có thể bà có lương tri hơn em nghĩ.

Ái, sau này đừng khóc và tự ti vì mẹ của em, mẹ em yêu em đấy.

Vài điểm ở trên anh đã khẳng định được trong lúc đối chất với Annie. Đây cũng là việc anh muốn thú nhận với em. Xin lỗi em, sau khi trở về từ Silverland anh đã tìm Annie nói chuyện, nhưng anh không kịp thời nói cho em biết. Nhắc đến đây, trong cuộc nói chuyện với Annie có một điểm khiến anh bất ngờ. Annie nói rất có lý nếu như Chân Ái không phục vụ CIA thì sẽ không có thuốc giải, sẽ khiến tổ chức khủng bố ngông cuồng hơn, thế giới sẽ rất nguy hiểm. Lúc ấy anh không biết nghĩ thế nào, trả lời một câu “Mặc xác cái thế giới này!”

Annie kinh ngạc, chính anh càng kinh ngạc hơn. Anh cho rằng anh đã vì em phá vỡ giá trị quan nhất quán của mình,anh cảm thấy hoang mang. Nhưng anh nhanh chóng phát hiện rằng chẳng hề có. Bởi vì chính nghĩ

https://thuviensach.vn

thuần túy không cho phép lừa gặt và giả dối, không cho phép cưỡng ép và hiếp đáp. Anh cho rằng hành động của anh rất chính xác.

Có người hi sinh bản thân vì quần chúng, điều này đáng giá được tán dương. Nhưng vì quần chúng hi sinh người khác, cho dù là hàng tỉ người dân, đó cũng là thứ chính nghĩa giả tạo gượng ép. Vì thế anh kiên quyết không cho phép họ làm như vậy.

Dĩ nhiên anh rất xấu hổ vì nói ra lời không văn minh, anh cam đoan đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Anh nói: “Chân Ái rất lương thiện, cũng có trách nhiệm hơn các người tưởng tượng. Cho dù các người không dùng đạo đức áp chế cô ấy, cô ấy cũng sẽ làm chuyện cô ấy nên làm. Nhưng nếu cô ấy không muốn, tôi cũng ủng hộ cô ấy.”

Annie nhanh chóng nói: “Cậu có thể nói cho cô ấy biết sự thật, nếu như cô ấy bằng lòng tiếp tục, rất tốt. Nhưng nếu cô ấy muốn rời khỏi chúng tôi, không phục vụ cho chúng tôi nữa, đối với một người chúng tôi không sử dụng được nhưng có rất nhiều kỷ thuật tột đỉnh như vậy, cậu nói xem kết cục cô ấy là gì? Cậu có thể cứu vớt cô ấy từ tay chính phủ và quốc gia không? Cậu cho rằng tự do quan trọng hơn tính mạng, cho nên S.A., cậu muốn lựa chọn tự do từ bỏ tính mạng thay cô ấy sao?”

Khoảnh khắc đó anh á khẩu không trả lời được. Anh luôn luôn coi thương thế lực, nhưng khi đó anh v ô cùng căm ghét bản thân vì không thể bảo vệ an toàn cho em. Lý trí khiến anh biết rõ, một mình anh căn bản không tài nào đồng thời chiến đấu với cả hai thế lực chính phủ và S.P.A…

Thật ra anh muốn nói, nếu em bằng lòng ở lại, anh cũng sẽ cùng em sống những ngày không thấy ánh sáng nữa. Nếu em không muốn, anh cũng cùng em phiêu bạt chân trời. Nhưng anh không biết, nếu tình huống em không muốn xảy ra, chúng ta nên an toàn rời khỏi thế nào đây.

https://thuviensach.vn

Ái, tính mạng của anh, tự do của em, anh sẽ lựa chọn vế sau, không hề chùn bước. Nhưng nếu là, tính mạng của em, tự do của em, anh chỉ có thể khiến em sống tiếp. Tính mạng của em quan trọng hơn tất cả.

Sau khi anh trờ về từ chỗ Annie, anh không hề nhẹ nhõm. Anh biết trong lòng em, chuyện của mẹ em nặng nề và đáng hổ thẹn biết nhường nào, anh biết nó là bóng ma đè nặng khiến em không ngẩng đầu lên nỗi. Không có ai hiểu em hơn anh, cho nên không ai thương tiếc em hơn anh. Chuyện này vẫn luôn giày vò anh, anh dần dần biết rõ. Tuy anh yêu em, nhưng yêu không phải lý do để ngụy biện những việc làm của anh. Là anh kiêu ngạo, chỉ vì anh không chịu nỗi nguy hiểm mất đi em liền gạt em. Anh cho rằng tính mạng của em quan trọng hơn tất cả, nhưng còn em, em sẽ nói "thiếu tự do không bằng chết đi".

Anh biết, suy nghĩ từ tâm trạng của em, em thà chết cũng không muốn đeo trên lưng những thứ gánh nặng tình cảm và đạo đức này. Mà anh phải cho em tự do. Cho dù tự do này có thể trả giá bằng tính mạng của em, anh cũng phải giao quyền lựa chọn cho chính em.

Anh nhận ra sai lầm, một mặt muốn nói cho em biết, một mặt lại nghĩ cách giải quyết. Một ngày nào đó rốt cuộc thông suốt, có nhớ hôm anh nói với em mai danh ẩn tích, hủy đi khuôn mặt hiện tại cũng không tệ không? Khi đó anh đã quyết định rồi. Chính vì buông bỏ gánh nặng lớn nhất trong lòng, anh mới có thể không tạp niệm, đơn thuần và chân thành cầu hôn em.

Ái, trên đây là lời thú nhận của anh với em, anh vô cùng xấu hổ bày tỏ muôn vàn sự hối lỗi với em. Xin em tha thứ cho anh. Ở đây, anh xin viết cam kết: Cả đời không giấu giếm em nữa.

S.A.YAN

Hai bản tiếng Trung và Anh, ký tên, đóng dấu.

https://thuviensach.vn

Cô khờ dại mỉm cười, nước mắt ngân ngấn. Tuy đã sớm tin tưởng anh, tuy tâm trạng đã sớm bình lặng như nước, nhưng hôm nay thấy lá thư này cô vẫn rung động.

Ngôn Tố, tại sao anh yêu em như thế? Đáng giá rồi, cho dù cả đời này chỉ có thể trốn tránh, sống cuộc đời của người máy đơn điệu, cũng đã đáng giá rồi.

Cô nhanh chóng lau đi nước mắt, ôm chặt quyển sách và lá thư, quay người định rời đi. Nhưng trong lâu đài yên tĩnh và mờ tối truyền đến một tiếng mở cửa lanh lảnh. Tim Chân Ái giật thót, ngừng đập. Cô ôm quyển sách thật chặt, kề sát vào giá sách không nhúc nhích.

Trong lâu đài tĩnh mịch, thoáng chốc im hơi lặng tiếng, dần dần có tiếng bước chân thong thả đi qua đại sảnh, lên bậc thang, giẫm trên sàn hành lang, từng bước đến gàn, thậm chí bắt đầu vang vọng trong phòng sách.

Tim Chân Ái như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Tiếng bước chân này tuy thay đổi một chút nhưng vẫn là người cô quen thuộc kia. Sẽ không sai.

Cô ôm chặt quyển sách, nghe tiếng động ấy càng lúc càng gần, cô chợt bước lên một bước, chờ đợi nhưng sợ hãi, bước chân đột ngột khựng lại. Ngay sau đó, người ấy cũng đi vào phòng sách. Vẫn giống dáng vẻ đứng ven đường chơi anagram, áo khoác màu đen, khăn quàng cổ màu xám, vóc dáng cao cao, thẳng tấp tuấn tú.

Anh phong trần mệt mỏi, cầm trong tay một xấp giấy, như đang bận bịu gì đó, thậm chí sau khi vào cửa không cời áo khoác và khăn quàng cổ xuống. Điều này không giống với phong thái hành sự cứng nhắc trước kia.

Cô nhìn anh chăm chú, há miệng nhưng không thốt nổi một tiếng. Anh dường như cũng cảm thấy trong nhà có người, thân hình gầy khom khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu khỏi trang giấy.

https://thuviensach.vn

Đêm nay ánh trăng sáng tỏ như thế, càng tôn lên đôi mắt sâu thẩm, làn da trắng, khuôn mặt góc cạnh như đích thân Thượng đế khắc tạc của anh. Nhất là đôi mắt màu nâu nhạt, trong veo sáng ngời như trời sao cao vời vợi trong đêm tuyết giờ phút này.

Ngoài lâu đài im lặng như tờ. Đất tuyết, núi rừng trời sao, ánh trăng đẹp đến mức rung động lòng người, im hơi lặng tiếng. Trong lâu đài sắc trời mờ tối, ngoài lâu đài bông tuyết trắng xoá. Tuyết đã sớm ngừng, lớp tuyết trên bậc thang có một hàng chữ nho nhỏ, gió thổi qua nhạt dần: For you, a thousand miles!

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Ngoại Truyện Chace Lancelot

Type: Windy0503

Lúc Chace Lancelot năm tuổi, em gái đến với cõi đời. Anh nằm nhoài bên cạnh nôi ngẩn ngơ, nhìn đứa bé trên chăn nhung. Cô nhìn anh, mắt to tròn, đen láy như quả nho, gương mắt mũm mĩm như cánh hoa tươi thấm nhất. Cô rất ngoan ngoãn, nhỏ giọng ê a, không khóc cũng không ầm ĩ, ngậm tay và phun bong bng.

Chace đưa một ngón tay chạm vào má cô, mềm mại, đáng yêu. Cô bé trong nôi bật cười, bàn tay mũm mĩm thoáng chốc nắm chặt ngón trỏ của anh không buông ra. Thế mà sức lực cô bé lại không nhỏ.

“Hi, anh là Chace, anh là anh trai em, em thích anh không?”

Anh khom lưng, bế cô lên khỏi nôi, chầm chậm xoay vòng. Anh kề vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vui vẻ khen: “Sao lại xinh đẹp như thế nhỉ? Em là đứa bé xinh đẹp nhất anh từng thấy.”

Cô bé kêu “ê a”, như đang trả lời anh.

Arthur và Bert ba tuổi rướn cổ, nhảy nhót vây quanh anh: “Tôi cũng muốn xem, tôi cũng muốn xem. Chace, tôi cũng muốn xem.”

“Đi, đi, đi!” Chace lấy chân đạp chúng: “Đâu phải là em gái của các cậu.”

https://thuviensach.vn

Arthur và Bert liếc nhìn nhau, đồng loạt nhìn về phía anh: “Hứ! Hứ!”

Anh sợ làm ngã em gái liền dè dặt đặt cô trở vào nôi, lúc buông tay lại không dằn được xoa bóp bắp chân mềm mại của cô. Cô lăn một vòng, ê a tiếp tục ngậm ngón tay.

Arthur và Bert cố gắng khiễng chân, rất cố gắng, rất cố gắng đầu mới ngang bằng với mép nôi. Chúng vội vàng vây quanh chiếc nôi, nghiêng đầu nghĩ ngợi, nắm lấy chân cô qua khe hở.

Chace vô cùng nhanh chóng gỡ tay chúng ra: “Đừng chạm vào, đừng chạm vào, em ấy sẽ đau đấy!”

Bert không phục: “Tôi chỉ sờ thôi, đâu có véo em ấy.”

“Sờ cũng không được.”

Arthur đi đến gần nhỏ giọng nói với Bert: “Không sao đâu, chờ Chace không ở đây, chúng ta lại đến.”

Bert gật đầu, lập tức gian xảo ngoan ngoãn nói: “Vậy chúng tôi chỉ nhìn thôi, không chạm vào.”

Cậu khiễng chân nhìn vào nôi, đúng lúc cô bé quay lại, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm cậu không chớp mắt, chăm chú lại ngơ ngác. Thật đáng yêu!

Bert sửng sốt một giây, quay đầu nói với cái đầu nhỏ khác ở bên nôi: “A, em ấy thật xinh đẹp.”

Arthur gật đầu.

“Tôi muốn véo mặt em ấy, xem em ấy có khóc không.” Cậu đưa tay chạm vào, lại bị Chace đánh bốp gỡ ra: “Nếu cậu làm em ấy khóc thì tôi đánh cậu đấy.”

https://thuviensach.vn

Bert dẩu môi, căm giận lừ mắt nhìn Chace. Trên đời này vẫn chưa có ai dám hung dữ với cậu đấy! Nhưng câu còn nhỏ, thật sự hơi sợ Chace, cậu dẩu môi nhảy xuống khỏi nôi, thừa dịp Chace không chú ý đá nôi một phát. Nhưng sức lực trẻ con nào động được nôi? Cô bé "ê a" rồi lăn săng bên kia nôi. Song, Arthur phát hiện hành động nhỏ của Bert: "Em làm gì thế?"

Bert bất mãn: "Tại sao cô bé xinh đẹp này không phải là em gái của chúng ta? Tại sao là của Chace? Em cũng muốn, em cũng muốn. Hứ, em đi tìm mẹ đòi một đứa."

Arthur không tỏ vẻ đồng ý, nhoài bên cạnh nôi nhìn chằm chằm cô bé dễ thương không lên tiếng.

Bert đi vài bước, thấy Arthur không đi theo, nghĩ ngợi lại thở dài quay trở về, đứng chung với Arthur, nhoài người nhỏ giọng nói: "Em vẫn nên chờ Chace đi rồi sờ em ấy thôi."

Ba đứa trẻ vây quanh nôi xem, ba của cô nhóc đã đến, và cả mấy nữ giúp việc.

"Bé cưng phải bú sữa rồi."

Nữ giúp việc dịu dàng ôm cô từ trong nôi đặt lên đùi, đút bình sữa vào miệng cô. Cô bé khua khoắng tay chân bắt đầu uống ừng ực. Bọn nhóc vội vàng vây quanh nữ giúp việc, tò mò ngắm nhìn. Bert thừa dịp Chace không chú ý, len lén nắm lấy chân cô. Mềm mại như kẹo bông gòn vậy. Cậu hưng phấn lại vui vẻ, lập tức đẩy Arthur một cái. Arthur hiểu ý cũng len lén sờ thử.

Chân cô bé ấm áp mềm mại đã lòng bàn tay Arthur một cái, cậu ngơ ngác, lẩm bẩm: "Petite Cherie!" (Cô bé thân yêu.")

Chace nghe thấy, không dằng lòng được chạm vào gương mặt cô bé, gọi cô: "Cherie!" (Bé con thân yêu.)

https://thuviensach.vn

Ba cũng nghe thấy: "Em còn chưa được đặt tên đấy, ừ, Cherie hay, em là người thân yêu nhất của chúng ta, cô bé thân yêu, vậy gọi em là Cheryl đi!"

Ba tên nhóc đều rất vui vẻ, vây quanh cô khẽ khàng dỗ dành: "Xin chào Cheryl thân yêu!"

Ba vuốt vuốt Chace: "Con là anh trai, sau này phải bảo vệ em gái nhé."

Chace quả quyết gật đầu: "Nhất định ạ."

"Nghe nói em gái là tình nhân kiếp trước anh trai từng phụ bạc."

"Làm gì có chứ?" Chace cau mày ngẩng dầu nhìn ba, ba cười mà không nói. Chace cúi dầu, nhìn chằn chằm cô em gái yêu dấu, có chút buồn bã: "Làm gì có chứ?"

Trái tim nho nhỏ của anh rất đau buồn, âm thầm nói: " Anh nhất định bảo vệ em gái, cả đời luôn."

Quả thật anh vẫn luôn bảo vệ cô.

Từ lúc ra đời, những đứa trẻ sinh ra từ căn cứ trung tâm nghiên cứu khoa học S.P.A. đã phải đối mặt với cạnh tranh thứ hạng và sinh tồn cực kỳ tàn khốc. Bình thường cha mẹ chúng đều là nhân viên kỹ thuật quan trọng của tổ chức. Từ nhỏ chúng đã phải tiến hành học chuyên ngành với cường độ cao, nếu trước mười tuổi không có được sáng tạo tự chủ và phát minh đột phá trong lĩnh vực của mình thì sẽ bị căn cứ khai trừ. Người ở lại càng phải đối mặt với cạnh tranh giành thứ hạng vô tình hơn.

Sau mười tuổi, rất nhiều người trong chúng không có tên của mình, chỉ có số hiệu. Kẻ tài ba thì có thể thêm vào chữ cái hoặc từ đơn, kém một chú có thể đánh số thứ tự. Kém cỏi nhất không có giá trị thì đời sống trong ánh mắt khinh thường. Sẽ không ai nghĩ đến chuyện phản bội và chạy trốn, bởi vì họ giống như con thú trong đoàn xiếc, hoàn cảnh sinh trưởng thuần phục

https://thuviensach.vn

và phong kín, họ biết rõ sự lớn mạnh của tổ chức. Ngoại trừ chuyên ngành của mình ra, họ không biết gì nữa cả.

Căn cứ nghiên cứu khoa học chỉ là một bán cầu não của S.P.A. bán cầu não còn lại nằm ở các nơi thế giới đặc biệt là Hội Tam Điểm1 anh em Âu Mỹ, tập trung tầng lớp tinh anh cao nhất trong xã hội. Bọn họ càng giống cổ đông S.P.A. hơn, không tham gia xếp hạng tổ chức, ngoại trừ dự hội nghị thường ký đúng giờ thì thường ngày có cuộc sống xã hội riêng. Xuất phát từ việc di dời tiền bạc, thăng bằng quyền lực, ràng buộc chính phủ hoặc mục đích khác, họ là người cung cấp các thông tin tuyệt mất như trí lực, tin tức nội bộ cho S.P.A. Khác với cổ đông công ty chính là điểm xuất phát của họ không ở thu hoạch tiền tài, mà là thỏa mãn tinh thần cao trong lòng bọn họ.

*1. Thuật ngữ Hội Tam Điểm (tiếng Anh: Freemasonry; tiếng PHáp: Franc-maconneri, nghĩa là "Nền rảng tự do") dùng để chỉ một tập hợp những hiện tượng lịch sử và xã hội rất khác nhau tạo dựng từ một môi trường hội nhập mà việc tuyển chọn thành viên dựa theo nguyên tác bổ sung. Tên gọi trong tiếng Việt của hội này là "Tam Điểm" được giải thích là do các hội viên người Pháp khi viết thư cho nhau thường gọi nhau là Sư huynh/Sư đệ (frère), hay Đại Sư phụ (maítre), viết tắt F hay M và thêm vào phía sau 3 chấm như 3 đỉnh hình tam giác đều.

S.P.A. tương đương với một quốc gia nhỏ, ngoại trừ thành lập căn cứ trung tâm nghiên cứu khoa học đầy giá trị và cung cấp tài nguyên cho Hội Tam Điểm cao cấp, còn có muôn nghìn chân rết trong chính phủ (trung tâm hành chính), quốc hội (trung tâm quyền lực), tòa án nhà giam (trung tâm chấp pháp), cũng như chi nhánh hội nghị các nơi. Phần đông mọi người đều nhiệt tình yêu thương tổ chức của họ, không phản bội và thề sẽ thuần phục nó.

Ngoại trừ Hội Tam Điểm, mỗi bộ phận và cơ quan đều là một tòa thành, căn cứ trung tâm (tên thành phố Artland), chính phủ (Brightland), quốc hội (Committedland), tòa án (Devotedland) và nhà giam (Endland). Có điều là

https://thuviensach.vn

mức độ tiêu chuẩn canh gác và tiêu chuẩn đầu vào khắc nghiệt khác nhau. Nó giống như mấy trường đại học, càng giống vài thành phố bán (hoặc hoàn toàn) phong kín cỡ trung. Có đầy đủ tất cả cơ sỡ tiện nghi như bệnh viện, phòng cháy chữa cháy, nhà ở, cư xá, tivi, radio, mạng...có điều là, phần lớn (hoặc toàn bộ) đều sử dụng nội bộ, thỉnh thoảng có thể (hoặc không thể nào) liên lạc với bên ngoài.

Trong tất cả căn cứ, cốt lõi nhất và tiêu chuẩn canh gác nghiêm ngặt nhất chính là căn cứ nghiên cứu khoa học Artland. Người nơi này đa số khi vào sẽ không thấy đi ra ngoài nữa. Cho dù căn cứ gần như hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng tất cả tổ viên đều lấy việc vào căn cứ và đưa con cái vào căn cứ làm vẻ vang.

Thành viên Hội Tam Điểm không liệt vào danh sách tổ viên. Mà trong sổ của S.P.A., tổ viên chia làm năm loại lớn: Quyết sách, nhân viên cấp cao, nhân viên, tình báo, hành động (tác chiến). Ba loại đầu phần lớn sinh ra và lớn lên ngay tại lãnh thổ S.P.A., hai loại sau đa số đều là bên ngoài đến. Vì thế, nếu trẻ con sinh ra trong tổ chức khi lớn lên xếp hạng ngược lại không bằng tổ viên từ ngoài vào, với cha mẹ chúng điều này là nỗi nhục nhã rất lớn. Trường hợp như thế... thật ra rất thường gặp.

Trong tổ chức đẳng cấp nghiêm ngặt, xếp hạng tương đương với quyền lực, vinh quanh, của cải, thậm chí là cơ hội sống. Thế nên mỗi cha mẹ đều yêu cầu nghiêm khắc với con mình. Chính vì địa vị cha mẹ quá cao, nên càng không tài nào chập nhận con cái trở nên bình thường.

Lúc Chace còn trong bụng mẹ đã lưu luyến với bộ sách tài liệu lịch sử trong thí nghiệm của bà, anh sinh ra ở phòng thí nghiệm. Trước tám tuổi, một mình anh phát minh ra mười mấy vũ khí hóa học kiểu mới và vật liệu ngành hóa chất. Từ đó về sau anh xuất hiện ở bất kỳ đâu, nhưng đưa trẻ khác đều phải ngừng hết tất cả mọi việc trong tay, cúi người chín mươi độ chào anh.

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ nghiên cứu khoa học, lúc anh còn bé đã thể hiện mưu lược và trí tuệ hơn người trên phương diện chiến lược, kế sách và hành động. Mấy người lớn đều biết rõ năng lực của Chace, sau khi bàn bạc đã quyết định bồi dưỡng anh theo hướng quyết sách và tình báo của Hội Tam Điểm. Cho nên từ rất bé anh đã rời khỏi căn cứ Artland, đi theo hội viên Hội Tam Điểm, tiến vào tầng lớp cao nhất của xã hội bên ngoài.

Trước khi đó, anh luôn ở bên cạnh cô em gái nhỏ, nhìn cô lớn lên từng ngày. Ba mẹ không có thời gian quan tâm đến Cheryl, anh liền dẫn cô tập đi, cô luôn loạng choạng đi vài bước rồi phịch mông ngồi xuống đất. Ngã xuống cũng không khóc, chỉ cười khanh khách. Anh dạy cô nói chuyện, cô "ê a" loạt loạt tiếng sao Hỏa chỉ có anh hiểu. Từ đơn đầu tiên cô nói là Chace, sau đó là Arthur, Bert. Ba, mẹ thậm chí xếp sau cả ống nghiệm.

Arthur và Bert thường hay thừa dịp Chace không ở đây chạy đến tìm cô chơi. Arthur ngồi xổm trên mặt đất, lắc chiếc lục lạc vỗ tay với cô: "Cheryl đến đây, đến đây, đến chỗ anh này."

Đôi mắt đen láy lanh lợi của cô nhìn chằm chằm chiếc lục lạc, tò mò chớp chớp thân thể mũm mĩm xoay chuyển, liền chống tay chân mềm mại ngắn ngủn loạng choạng từng bước bò đến trước mặt Arthur. Cô vất vả bò đến bên cạnh anh, vui mừng ngẩng mặt, bàn tay nhỏ bé bắt lấy lục lạc. Arthur giơ cao lên đỉnh đầu, cô liền lảo đảo bò lên người anh. Bàn tay nhỏ bé quơ quàng, chân giẫm loạn xạ, vất vả cọ cọ.

Còn chưa chạm đến thì Bert đã chạy tới ôm cô đi về một đầu khác của thảm. Cô người dưới đất ngơ ngác ngẩng đầu, đôi mắt đen láy vô cùng hoang mang, nhìn sang Bert lại nhìn sang Arthur và lục lạc bên kia thảm, nghiêng đầu trong chốc lát, không rõ, dứt khoát lắc mông, thở hổn hển lại bò đến bên Arthur.

Bò đến người anh lại bị Bert ôm về đặt lại điểm khởi đầu, vòng đi vòng lại. Chúng có thể chơi như thế cả ngày. Từ nhỏ dáng vẻ Cheryl đã đặc biệt

https://thuviensach.vn

xinh đẹp đáng yêu, người lớn trẻ con từng gặp cô đều nói: "Trời ạ, bé con đẹp quá",sau đó vuốt tóc cô, nựng mặt cô. Khi ấy cô sẽ không bước đi cũng không nói chuyện, ngờ nghệch nhìn chằm chằm. Thỉnh thoảng vừa trốn liền ngã xuống dất, vất vả đạp đạp chân, lẩm bẩm ư a, đạp rất lâu cũng không bò dậy nổi. Chace rất không thích mọi người xem em gái anh như búp bê, quyết định dùng vải buộc em gái lên người, đi đến đây cũng cõng theo, nếu ai chạm vào cô, anh liền đánh người đó.

Ban đầu có đứa trẻ lớn tuổi một chút cười anh: "Xem kìa, Chace cõng búp bê cô gái thích đấy!"

"Đây không phải búp bê, là em gái của nó."

"Không phải là em gái nó, là con gái của nó thì có, ha ha!"

"Chace cõng con của nó ha ha! Đi đến đâu cũng không nỡ bỏ xuống kìa."

"Chúng mày xem, nó có giống con ốc sên mang cái vỏ nặng nề không?"

Sau đó nữa, dù đứa trẻ lớn hay bé đều bị anh dạy dỗ rất thảm, không ai dám nói gì nữa cả. Cheryl cứ thế mà nằm trên lưng anh trai như thế, ư ư a a, gãi gãi tay, đá đá chân, nhìn anh trai đọc sách, làm thí nghiệm. Cứ thế từ từ biết nói, biết đi.

Lớn thêm một chút trẻ con càng thêm khó quản, Chace lại tìm sợi dây mềm mại, một đầu buộc vào người mình, một đầu thắt ngang eo em gái. Lúc anh học tập và làm việc, cô liền xoay vòng vòng xung quanh anh trai, có khi tập tễnh đi xa liền bị dây vải kéo trở lại.

Tính cách em gái không giống anh. Có lẽ được anh bảo vệ gắt gao nên cô rất nhát gan, luôn níu lấy góc áo anh trai, trốn sau lưng anh, ló đầu sợ hãi nhìn bên ngoài. Cô nhỏ tuổi nhất trong đám trẻ con kia, lúc không có ba mẹ trông chừng, anh trai hay Arthur và Bert không ở đấy liền không tránh được

https://thuviensach.vn

bị nhưng đứa trẻ lớn hơn xô đẩy hoặc cô lập. Dần dà cô không thích nói chuyện, nhiều khi chỉ gật dầu, lắc đầu. Nhưng sẽ không có ai dám thật sự bắt nạt cô. Khoảng thời gian cô đi nhà trẻ chính là như vậy.

Cô nhỏ nhất luôn ngồi một mình trong góc, yên tĩnh nhìn đám trẻ chơi trong vườn, nhìn chán liền chạy đến cửa ngóng ra đường, bé xíu níu lấy lan can, cau đôi chân mày nho nhỏ lẩm bẩm: "Sao anh còn chưa đến đón mình nhỉ?"

Giữa bọn trẻ luôn luôn có xô xát, cô cũng không khóc, không ồn ào, không tức giận, vẻ mặt ngơ ngác, tất cả đều cho rằng cô là búp bê đại ngốc. Đến tận khi Chace xuất hiện ở cửa nhà trẻ, ánh mắt của cô mới lóe sáng, non nớt gọi: "Anh trai em đến đón em rồi."

Cô chạy nhào đến như chú chim nhỏ, nhưng vẻ mặt thay đổi trong tích tắc, non nớt ôm lấy chân anh trai, òa khóc lớn, chỉ vào đứa bé trong nhà trẻ, tức tưởi mách: "Cậu ta đánh em!"

Bất kể là ai làm cô ngã, cướp đũa của cô, làm bẩn chiếc khăn tay nhỏ bé của cô, đụng đổ cốc nước của cô... Các tội lỗi đều trở thành một câu tố cáo ngắn gọn xúc tích": "Cậu ta đánh em!"

Người nhỏ bé nhưng tiếng khóc vang dội, ôm chân anh trai không buông, nước mắt nước mũi quẹt hết vào ống quần anh, tiếng khóc vô cùng đau lòng. Cô bé đáng thương khóc rấm rứt, bàn tay nhỏ bé run rẩy chỉ mọi người, cứ như uất ức lắm vậy.

Bọn trẻ nhìn Chace cao lớn, đứa nào đứa nấy đều sợ hãi, xua tay biện minh: "Em không đánh cậu ấy mà!"

"Chúng nó đánh em!"

Cô gào khóc, tan nát cả cõi lòng, ngồi phịch xuống đất, ôm lấy chân Chace, chân đạp loạn xạ, vô cùng giống đầu gấu hoành hành ngang ngược.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên Chace đánh hết bọn trẻ kia một trận, sau đó Cheryl nín khóc, vừa lòng thỏa ý, ngoan ngoãn trèo lên lưng anh trai để anh cõng về.

Trên đường về nhà, cô nhóc vừa ca hát, vừa kể chuyện cho anh trai nghe vừa quẹt nước mắt nước mũi vào lưng anh trai. Anh cõng cô, dịu dàng hỏi: "Hôm nay Cheryl ở nhà trẻ có vâng lời không?"

Bàn tay nhỏ xíu níu lấy bả vai anh trai, rất kiêu ngạo: "Không."

"Có ngoan không?"

"Cũng không."

Cô đắc ý ngẩng đầu, giọng mũi rất nặng, khụ khịt, cái mũi nhỏ lau nước mũi vào áo thun của anh trai. Anh thấy cô sắp trượt xuống liền xốc cái mông nhỏ của cô lên, cô hoang mang vội vàng ôm lấy anh.

"Không vâng lời thì không vâng lời, Cheryl của chúng ta muốn thế nào thì thế đấy." Anh nói.

"Ừm." Cô gật đầu lia lịa.

"Có chơi với bạn không?"

"Cũng không." Cô quay phắt đầu đi, nũng nịu lấm bẩm. "Vậy em làm gì ở nhà trẻ?" Anh quay đầu lại nhìn cô.

"Nghĩ đến Chace đó." Bàn tay nhỏ bé của cô đưa đến trước mặt anh, sờ nắm đủ kiểu: "Nghĩ sao anh còn chưa đến đón em nữa."

Cứ như thế, anh nhỏ nhẹ trầm ấm, cô thì thầm to nhỏ. Anh cõng cô đi trong buổi hoàng hôn mờ tối. Mùa xuân trôi qua, mùa thu đã đến. Từng ngày lại từng ngày, bọn nhóc ở nhà trẻ vừa lau nước mắt, vừa ẩm ức: "Tại sao mình không có anh trai giống như Cheryl, mình tìm mẹ đòi mới được."

https://thuviensach.vn

Sau đó Chace rời khỏi căn cứ Artland, Chery1 đi theo mẹ tới phòng thí nghiệm. Tuy có mẹ chăm sóc em gái, nhưng Chare không yên tâm lắm, ngày nào cũng gọi điện thoại cho cô. Sau khi mẹ phát hiện hai đứa con thường xuyên trò chuyện liền ngăn cấm, cho rằng sẽ làm cả hai bị phân tâm nên cắt đứt liên lạc giữa hai anh em. Chace liền ngầm cho người truyền tin cho cô, cũng thường cố ý trộm về thăm cô. Đến khi hơi lớn hơn một chút, hai anh em đều có nhiều quyền lực hơn mới có cơ hội trò chuyện mỗi ngày với nhau.

Làm gì có đứa trẻ nào ngay từ khi sinh ra đã thích những cuộc thí nghiệm khô khan chứ? Có lần trò chuyện, Cheryl nói với anh: "Chace, em không muốn ở trong phòng thí nghiệm, em muốn đi chơi. Tại sao anh không dẫn theo em?"

Khi đó anh làm anh trai, có ý nghĩ giống như tất cả các bậc phụ huynh khác. Anh nghĩ như thế này, tính cách em gái mềm yếu, muốn có một vị trí nhỏ nhoi trong tổ chức chỉ có con đường nghiên cứu khoa học. Nếu không, với sắc đẹp và tính nhu nhược của cô sẽ trở thành tai họa.

Thế nên anh nói với cô: "Cheryl chúng ta thông minh như vậy, nếu em không muốn làm nghiên cứu, S.P.A. sẽ tổn thất rất lớn đấy. Anh vẫn muốn xem thử Cheryl của chúng ta có thể làm được đến mức độ nào, vẫn muốn nghe xem người khác nói Cheryl của chúng ta tài ba đến cỡ nào nữa kia!"

Cô yên lặng vài giây, lập tức sục sôi ý chí chiến đấu: "Em luôn luôn kiêu ngạo vì anh, em cũng hy vọng trở thành niềm kiêu ngạo của anh! Anh hãy xem đi, em sẽ nổ lực!"

Sau đó Chace nghe được tin tức em gái từ lời người khác: Cô bé nhà Lancelot kia đấy, đừng thấy cô ta tẩm ngẩm tầm ngầm, con bé còn tài ba hơn cả anh trai của nó. Bảy tuổi đã phát triển mười ba loại thuốc AP thành mười bảy loại, biết sáng tạo này mang đến bao nhiêu giá trị cho tổ chức không?

https://thuviensach.vn

Chace kể lại lời anh nghe được cho Cheryl qua điện thoại, cô lập tức phản bác: "Nói bậy, anh trai tài nhất. Em sao so được với anh chứ?"

Chace sảng khoái cười: "Cô bé ngốc, nghe người ta nói vậy, em biết anh vui biết bao không?"

Mỗi lần tranh thủ trở về thăm cô, anh phát hiện, một năm lại một năm, cô em gái này dần dần lớn lên, dần dần quyến rũ hơn, an tĩnh hơn và cũng im lặng hơn so với trong ký ức của anh. Giống như trong điện thoại chính là một cô em gái, gặp mặt lại là một người khác vậy.

Trước đêm sinh nhật mười ba tuổi của cô, anh trở về thăm cô. Cô lại cao hơn nhiều, mặc bộ váy trắng đứng bên cạnh lan can khắc hoa kiểu Âu, có phần hồi hộp lại thận trọng nhìn anh trai mười tám tuổi đã trưởng thành.

Nhìn nhau thật lâu, cô chỉ mím môi cười, rất lâu mới thẹn thùng gọi: "Hi, Chace."

Anh không để ý tới biểu hiện xa lạ của cô, mỉm cười bước đến, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai cô. Cô liền mỉm cười, hơi nghiêng đầu tựa vào bả vai anh. Trong nháy mắt, cô em gái thân thiết gắn bó kia đã trở lại rồi. Anh không bao giờ lo lắng cô sẽ xa lạ với anh, mà so với điều này, điều khiến anh cảm thấy âm thầm buồn bã hơn chính là hết lần này đến lần khác cô càng thân thiết vói hai anh em sinh đôi kia.

Lúc cô còn bé anh không để ý. Dù sao anh không ở bên, mà cô quá yếu đuối có Arthur và Bert ở đây sẽ không ai dám bắt nạt cô. Nhưng cô từng ngày lớn lên, dáng vóc cao ráo mảnh mai, bộ ngựrc cũng có đường cong lung linh, cô đã là thiếu nữ rồi. Hai anh em sinh đôi kia cũng trở thành thiếu niên, đổi giọng, vóc dáng cao lớn. Nhưng hình như cô không có quan niệm giới tính rõ ràng.

Có khi cô chầm chậm đi ở phía trước, Bert chạy đến từ phía sau, nựng mặt cô một cái lại thoáng chốc chạy đi, cô chỉ khẽ lườm rồi không làm gì

https://thuviensach.vn

hết.

Có khi Arthur tạm biệt cô, tay đặt lên eo cô, kề môi hôn lên mặt cô, cô cùng bình chân như vại.

Đêm party sinh nhật cô, Chace thấy cô ít nói chuyện với bạn cùng lứa, bạn đến tham dự đều cẩn thận nhìn sắc mặt Arthur và Bert mà nói chuyện, hành xử. Không khí như vậy quá quái đản, Chace tìm người hỏi, người nọ nói; "Lần trước có người chế nhạo cô ấy là mọt sách, vận động kém, kết quả thật thảm."

Chace hỏi: "Phản ứng của em ấy thế nào?"

"Không có phản ứng, sớm quen rồi."

Điều này khiến Chace lo lắng. Party sinh nhật hôm đó chỉ kéo dài nửa giờ, mẹ đến quở trách, tịch thu hết quà của cô. Chace nói rất lâu cô mới không bị giam vào phòng tối. Người đến tham dự party bị đuổi đi, Chace cảm thấy bất lực nhìn em gái, cô rất an tĩnh, chẳng hề tức giận.

Chính vì cô không tức giận, mới khiến anh càng bất an hơn. Trẻ con đều sẽ tìm lợi tránh hại, trong thế giới của cô, cha mẹ nghiêm khắc và bạn bè nghịch ngợm đều là hại. Lúc nào cũng dỗ dành cô, cưng chiều cô như Arthur và Bert mới là lợi. Quả nhiên, vừa chớp mắt, đã không thấy cô đâu cả, cùng biến mất với Arthur và Bert.

Anh giống như phát điên, chưa bao giờ hốt hoảng đến thế, hốt hoảng mà không thế nói nguyên do, tìm cô suốt một buổi tối. Đến tận sáu giờ sáng hôm sau, cô đúng giờ xuất hiện tại phòng thí nghiệm, mặc áo bouse trắng nho nhỏ làm thí nghiệm.

"Tối qua em đã đi đâu?" Anh thấp thỏm giống như vị phu huynh có con gái mới trưởng thành.

https://thuviensach.vn

"Arthur và Bert dẫn em đi Empire Star chơi." Cô thành thật đáp lời.

Thoáng chốc anh ngây dại: "Cả buổi tối à?"

“Vâng.”

“Bọn em...” Giọng anh hơi trống rỗng: "Đã làm gì?"

“Ngắm sao, đốt lửa, ăn bánh ga-tô, ừ, rất ngọt đấy."

Cô nhìn kính hiển vi chăm chú, trả lời bình tĩnh và rành rọt. Anh như thở phào lại như càng bất an hơn, đi tới đi lui quanh cô, nhưng bỗng phát giác giống như trở về thời thơ bé nhưng đổi người thôi. Khi đó anh đứng trước bàn thí nghiệm, cô và anh buộc chung sợi dây, coi đây là bán kính, cô một tuổi tập đi vòng quanh anh. Anh nhìn khuôn mặt thanh tú của em gái, chợt nở nụ cười. Cô sửng sốt một giây, ngẩng đầu nhìn anh, không cần hỏi đã hiểu, cũng cười lên.

Dường như cô rất vui vẻ, không nhịn được nói nhiều một chút: "Tuần trước, bọn Arthur lén dẫn em ra khỏi Artland, ở trên ngọn núi cao, nhìn thấy cảnh thành thị buổi đêm bên ngoài, thật xinh đẹp. Đáng tiếc chỉ ở hai ngày, trở về còn bị mẹ giam vào phòng tối, nhưng em chẳng hề buồn bả, còn rất vui..."

"Em ở trên núi một ngày một đêm với chúng hả? Buổi tối ở đâu, dựng lều à?" Nụ cười trên mặt Chace thoáng chốc vụt tắt, hai tên con trai kia đã mười sáu tuổi, phải hiểu biết rõ ràng rồi chứ.

"Ừ." Cô không cảm thấy bất thường chỗ nào: "Ừ, em rất thích lều, em bảo họ dựng một cái trong phòng thí nghiệm của em, em dẫn anh đi xem..." Cô đặt dụng cụ thí nghiệm xuống, kéo anh đi về phía phòng nghỉ ngơi.

Anh kéo cô lại, vẻ mặt sa sầm: "Chúng có bắt nạt em không? Có làm gì em không? Em nói vói anh trai, đừng sợ." Anh sốt ruột đến mức nắm chặt

https://thuviensach.vn

bả vai cô, mắt long lên: "Nếu có... anh giết chúng.”

Cô bị dọa bởi khí thế của anh: "Làm gì là làm gì chứ? Nếu có... có gì cơ?"

"Thì là chuyện đó..."

Chace nghẹn họng, không biết phải giải thích thế nào, trong lòng cũng dần sợ hãi, bỗng nhiên anh phát giác, cô không giống người ở thế giới bên ngoài, cũng không giống người trong tổ chức S.P.A., càng giống một con sói con trưởng thành khép kín ngăn cách với thế giới loài người. Anh kéo ghế ngồi xuống, nói cho cô biết những vấn đề về giáo dục giới tính: "Cheryl, hình như anh đã quên dạy em, con gái trưởng thành không thể... gần gũi với con trai như vậy. Sau này em phải nhớ kỹ."

Cô chọc con thỏ trắng trong lồng, rất vâng lời: "Em đâu nói chuyện với người khác, cũng không ai đến gần em."

Cô nói thản nhiên, chẳng hề có vẻ cô độc. Anh im lặng nhìn, kìm nén cảm giác đau lòng. Anh nhìn ra được cô giống như đóa hoa ép chân không đặt trong thủy tinh, không ai có thế đến gần. Thật ra thì anh định ám chỉ cô đừng quá gần gũi với Arthur và Bert, nhưng mở miệng lại không nhẫn tâm. Có lẽ trong thế giới của cô, chỉ có một chút an ủi vậy thôi.

Chaee im lặng trong chốc lát, nhắm mắt lại, đổi lại cách nói, hỏi: "Arthur và Bert em chọn ai, thích người nào?"

Cô dừng lại, ngơ ngác: "Tại sao phải chọn?"

Tim Chace lại chùng xuống, nhưng không lập tức trả lời. Từ bé cô không được ai quan tâm, không có ai dạy dỗ, anh rời đi quá sớm, mẹ chỉ luôn trách phạt, cô không có bạn bè, không có người thân, lớn lên trong vòng tròn cầm cố của Arthur và Bert. Cô hoàn toàn không có quan niệm giá trị về tình yêu, con người, thế giới quy củ, cho dù đối với “nghiên cứu” và

https://thuviensach.vn

"người thân" mà nói, cô cũng không có bao nhiêu vui buồn, giống như một người máy hoàn thành trình tự cô nên làm. Anh không biết bắt đầu từ đâu, thế giới quan của cô sao có thể phá vỡ trong vòng vài câu nói?

Anh cười ôn hòa, lấy ra một chiếc bánh ga-tô từ sau lưng: "Khoan nói mấy chuyện này đã, hôm qua em chưa kịp ăn bánh anh tặng thì đã mất tích rồi."

Cô nhận lấy chiếc hộp màu sắc rực rỡ, nghe thấy hơi áy náy không dám nhìn anh. Anh đã nhìn ra, trăm mối tơ vò trong lòng, vui mừng, lo lắng, lại phiền muộn và mất mát khó hiểu.

Cô mở ra, trên bánh vẽ một cậu con trai nắm tay một cô bé, bức tranh xấu xí chết đi được: "Không phải là anh tự làm chứ?"

"Khó coi lắm à?"

"Bức tranh khó coi, nhưng màu sắc kết hợp rất tốt." Mắt cô sáng lấp lánh "Thật thích."

Cô luyến tiếc múc một miếng nhỏ, ngọn lịm.

"Đồ của anh trai luôn tốt nhất." Cô nói.

Một câu nói khiến Chace yên tâm khó hiểu, lấy máy ảnh trong túi ra đưa cho cô: "Ừ, đây là quà sinh nhật."

"Tại sao lại là máy ảnh?" Cô quay người lấy ra một cái khác gần như mới tinh trong tủ: "Cái anh tặng lần trước vẫn chưa hỏng đầu."

"Đã dùng chưa?" Anh mở ra, xem hình bên trong.

Tấm đầu tiên đã khiến anh buồn cười: Cô dùng chức năng tự chụp, bị đèn flash dọa, kinh ngạc nheo một mắt.

https://thuviensach.vn

Nhe răng trợn mắt vậy mà rất xinh đẹp, như một con vật nhỏ lông xù đáng yêu. Anh phi cười, ấn tấm sau. Tấm tiếp theo là giá ống nghiệm, bỏ vào các loại giấy quỳ, phenolphthalein1, sủi bọt đủ màu, rất đẹp. Sau nữa lại không có, chỉ hai tấm thôi ư?

1 Phenolphtalein là hợp chất hóa học thường được sử dụng trong chuẩn độ. Trong môi trường bazo có độ pH từ 8 đến 10, dung dịch sẽ chuyên sang màu hồng.

"Hết rồi hả?" Anh hoi sững sờ: "Không phải bảo em chụp lại thứ mình thích sao?"

"Hình như không có thứ gì em thích cả."

Cô nói thản nhiên, tròng mắt xoay chuyến, lấy máy ánh đến, đưa về phía anh bấm tanh tách, anh không kịp phản ứng. Cheryl nhìn vẻ mặt Chace sửng sờ trong máy ảnh, mím môi cười: "Được rồi."

Chace cười buồn, giao máy ảnh mới cho cô: "Cái hôm nay tặng không giống cái cũ, em xem thử đi."

"Em thấy chúng giống nhau mà."

Cô dẩu môi, nhưng vẫn nghe lời anh nghiêm túc mở ra. Trong nháy mắt, đôi mắt đen láy của cô tràn ngập niềm ngạc nhiên vui mừng. Trong máy ảnh nho nhỏ chứa thế giới thật lớn: Đường phố náo nhiệt, người đi đường muôn màu, lễ hội rực rỡ, sân khấu sáng ngời, còn có trường đại học và bạn học của anh, rất nhiều người ở bên nhau... Đây chính là sự tuyệt vời của thế giới ngoài kia ư?

Từng tấm lại từng tấm, không biết cô xem bao lâu, lòng tràn ngập niềm vui. Thấy một tấm trong đó, anh và các bạn học cùng đón Giáng sinh, bạn học của anh đều lớn hơn anh nhiều, chỉ có một người trông nhỏ bé như

https://thuviensach.vn

thiếu niên, hai tay đút túi đứng trước cây thông Noel rực rỡ, cau mày như đang khinh thường cây thông vậy.

Cheryl chỉ vào thiếu niên áo sơ mi trắng, tò mò: "Anh ấy không thích cây thông Noel sao? Thật ưa nhìn!"

Chace lườm cô, cười: "Cậu ta nói cây thông Noel là tàn phá rừng, đèn màu và quà là lãng phí tài nguyên."

"Có người lại không thích đèn màu và quà à?" Cô vất vả suy nghĩ giây lát, ngơ ngác và hoang mang. Từ "tàn phá rừng" và "lãng phí tài nguyên" rất xa lạ cũng rất mới lạ với cô.

Cô nghĩ một lát, gật gật đầu, mặt rất đỏ, khe khẽ nói thầm: "Anh ấy nói cũng đúng."

Cô ngẩng đầu nhìn Chace: "Đây chính là quang cảnh anh đã đi qua sao? Thật đẹp!"

"Ừ." Chace mỉm cười, ôm bả vai cô: "Cheryl, sau này anh dẫn em ra ngoài, ra ngoài sinh sống được không?"

"Thật ư?" Cô vừa mừng vừa lo: "Có thể dẫn em ra ngoài sao? Khi nào thế?"

"Chờ em lớn hơn một chút." Chace xoa đầu cô, vẻ mặt khó lường: "Cũng chờ anh lớn hơn một chút."

Cheryl không rõ: "Anh mười tám tuổi, đã là người lớn rồi mà!"

"Còn chưa đủ." Anh nói: "Còn chưa đủ."

Cô muốn hỏi chờ đến khi nào, nhưng cuối cùng chỉ vâng lời gật đầu: "Ừ, em từ từ đợi." Nghĩ ngợi lại hỏi, "Arthur và Bert có đi cùng không?"Chace

https://thuviensach.vn

hơi sững sờ, đắn đo hồi lâu: "Họ không muốn cho em đi ra ngoài. Vậy em, muốn ở cùng ai?" Nghe ra dường như có chút thất vọng.

Cô vội biện minh: "Đương nhiên là anh trai rồi." Nói xong, lại đấu tranh tư tưởng, "Vậy em có thể luôn ở bên ngoài, thỉnh thoảng chạy về thăm họ không?"

"Nếu như em trở lại, chúng không cho em đi ra ngoài nửa thì sao?" Anh hỏi.

Cô ngây dại, sững sờ thật lâu, giống như hạ quyết tâm: "Em muốn ở bên anh trai. Em muốn luôn luôn đi theo anh trai."

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Ngoại Truyện Bé Cưng Ngôn

Type: Windy0503

Rất nhiều năm sau, ngài Ngôn Tố dẫn bé cưng Ngôn nhà anh đi tản bộ. Lúc sắp về đến nhà, đi qua một dòng sông băng đóng rất dày, đi trên đó hơi trơn, bé cưng Ngôn ngồi trong xe tập đi con vịt, được ba kéo đi.

Ngài Ngôn nhìn núi rừng trắng xóa, muốn kể chuyện cho con yêu nghe, thế là nói: "Con yêu, để ba kể chuyện cổ tích cho con nghe. Thế giới tự nhiên có vật chất, thể tích giống nhau, bình thường đều là trạng thái rắn nặng hơn trạng thái lỏng. Nhưng nước thì không, băng nhẹ hơn nước."

Bé cưng còn chưa biết nói ngồi trong xe tập đi: ???

... Phiền não.

Ngài Ngôn cúi đầu nhìn mặt băng dưới chân, có một con cá bơi qua dưới nước. Anh tiếp tục: "Vì thế mùa đông, lớp băng trôi trên mặt nước, sinh vật ở đáy nước vẫn có thế sống như bình thường. Nếu không toàn bộ đóng băng, hệ thống sinh thái nước ngọt sẽ hoàn toàn sụp đổ." Anh khẽ mỉm cười: "Cho nên thứ ba thích nhất là nước."

Bé cưng Ngôn cắn ngón tay: ???

... Choáng váng.

https://thuviensach.vn

Ngài Ngôn thấy con yêu không nghe lời hết nhìn đông ngó tây, quyết đnh phải cố gắng: "Chúng ta tiếp tục kể chuyện cổ tích con yêu biết không? Màng nước của nước một trăm phần trăm tinh khiết còn cứng hơn thép đừng nói là con người có thể đi trên đó, xe tăng cũng đi được. Nhưng mà trên đời này không có nước một trăm phần trăm tinh khiết."

Bé cưng Ngôn thổi bong bóng: ???

... Vã mồ hôi.

Ngài Ngôn vô cùng vui vẻ, đôi mắt ngập ánh tuyết trắng sáng: "Bởi vì nước là vật chất khoan dung nhất trên thế giới. Nó sẽ chủ động hòa tan thứ tiếp xúc với nó. Nó không bao giờ cố chấp, nó bao dung vạn vật. Nếu như không có sự bao dung của nước thì từ bão táp mưa tuyết cho đến tác dụng quang hợp oxy hóa tế bào động thực vật đều sẽ sụp đ. Thế giới này sẽ tĩnh lặng như như tờ."

Bé cưng Ngôn hết nhìn đông ngó tây: ???

... Lúng túng.

Anh kích động nói: "Con yêu nói xem, thiên nhiên nơi chúng ta sinh sống thần kỳ biết bao."

Bé cưng Ngôn nhìn trời: ???

... Á khẩu.

Ngài Ngôn kéo xe con vịt tiếp tục đi trên mặt băng: "Con yêu, sau này người khác hỏi con từng nghe qua chuyện cổ tích nào hay nhất? Con phải nhớ là câu chuyện về nước vừa rồi ba kể cho con nhé."

Bé cưng Ngôn: Ngủ gục...

* * *

https://thuviensach.vn

Ngày nào đó, ngài Ngôn Tố ngồi xổm trước cửa nhà sơn hàng rào, bé cưng Ngôn ngồi trong xe tập đi con vịt lảo đảo bước đi. Trên xe buộc một sợi dây thừng, đầu cuối cột vào tay ngài Ngôn. Ngôn Tố kéo xe con vịt qua, nói với bé cưng trong xe: “Sang đây xem ba dạy con sơn hang rào. Nói cho con biết, không phải ai cũng sơn đẹp đâu đấy.”

Bé cưng Ngôn đnag lạch bạch tập đi trong xe: ???

Ngôn Tố khẽ nhưỡng mày, rất kiêu ngạo: “Ba vẫn chưa thấy ai sơn hang rào giỏi hơn ba.”

Bé cưng Ngôn nghiêng đần, nhìn dãy hàng rào trắng xinh đẹp kia, chớp chớp đôi mắt đen láy, hồi lâu tỏ vẻ không hứng thú, đạp đôi chân ngắn nhào ra ngoài.

Ngài Ngôn tiếp tục đắc ý: "Mẹ con từng nói với ba: Tại sao anh làm chuyện gì cũng tốt như vậy? Ngôn Tố, anh thật sự là một thiên tài.”

Bé cưng Ngôn: ???

"Nhưng mẹ con đảo ngược thứ tự rồi,"

Ngôn Tố vừa quay đầu, thấy bé cưng Ngôn xoay mông nhoài trên xe tập đi ràn rạt chạy xa, rất không hài lòng với thái độ không chú ý nghe giảng của bé cưng, kéo sợi dây, bé cưng trong xe vịt đi lùi lại, lăn về chỗ cũ. Ngài Ngôn tiếp tục diễn thuyết: "Dù ba làm bất cứ chuyện gì, không kể lớn nhỏ, ba đều có thói quen coi nó là một tác phẩm mang tên ba, nhập tâm trăm phần trăm. Bất kế làm vì cái gì, làm vì ai, chỉ cần làm từ tay ba, ba liền muốn biến nó thành nghệ thuật Tác phẩm được khắc tên Ngôn Tố."

Bé cưng Ngôn bình bịch muốn chạy đi, lại bị ba kéo trở về. Ngài Ngôn khẽ nheo mắt, nhớ lại: “Khi đó, mẹ con nói: Nếu ai cũng như anh thì không có tác phẩm nào khiếm khuyết cũng không có hàng giả hàng nhái rồi."

https://thuviensach.vn

Bé cưng Ngôn thôi không tập đi, đùa nghịch thùng sơn treo trên xe tập đi. Ngôn Tố sơn xong vài hàng, dịch một bước sang bên cạnh, bé cưng Ngôn xách thùng sơn di chuyển theo.

Ngài Ngôn kiêu ngạo nói; "Biết ba trả lời mẹ thế nào không?"

Bé cưng Ngôn nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn ba, nhưng chỉ tập trung được chừng nửa giây liền ngậm ngón tay út, vừa phun bong bóng vừa nhìn ngó xung quanh.

Ngài Ngôn tiếp tục hợm hĩnh: "Cho nên đa số con người đều binh thường xoàng xĩnh, sau đó gọi anh là thiên tài."

Bé cưng Ngôn: ???

Ngài Ngôn vuốt mặt con: "Con yêu, bất kế sau này con làm chuyện gì, mỗi một việc đều phải coi là tác phẩm ghi dấu tên con, tác phẩm nghệ thuật đấy! Như vậy thì con sẽ là thiên tài."

Bé cưng Ngôn giậm chân nhìn trời: Ba, con muốn tập đi trước, òaaa!!!

* * *

Lúc bé cưng Ngôn hai tuổi, từng đón lễ Giáng sinh. Ngài Ngôn một tay ôm con băng qua đường cái, bé cưng Ngôn nhoài trên vai ba ngậm ngón tay nhỏ bé, mắt đen lúng iếng nhìn cây thông noel hai bên đường, hỏi ba: "Daddy, tại sao nhà chúng ta không có cây thông Noel?"

Ngài Ngôn nói: "Chúng ta phải bảo vệ rừng."

Bé cưng Ngôn cau chân mày nho nhỏ, thế là sao?

Nhân viên bán hàng bên đường đến gần: "Mua cây thông Noel đi, lấy màu xanh lá nhé."

https://thuviensach.vn

Bé cưng Ngôn lập tức quay người, nhìn chằm chằm vào cây thông Noel chớp chớp mắt.

Ngài Ngôn:”…” Ừ, mua một cây thôi.

Ban đêm, bé cưng Ngôn lạch bạch tay chân nho nhỏ treo chiếc tất dài lên giường của mình.

Ngài Ngôn hỏi: "Con làm gì thế?"

Bé cưng Ngôn ngẩng đầu lên: "Cho ông già Noe tặng quà cho con."

"Little buddy." Ngài Ngôn ngồi xổm xuống, xoa mái tóc xù của con trai: "Ba nói cho con biết, thật ra thì ông già Noel không tồn..."

"Ông già Noel cảm thấy con không phải bé ngoan nên không tặng quà cho con sao?" Bé cưng Ngôn nước mắt rưng rưng, đôi mắt đen láy ngấn lệ long lanh.

Ngài Ngôn nói không ra lời, một hồi lâu sau, tay anh ôm đầu bé cưng Ngôn, ôm cậu bé vào lòng: "Thật ra ông già Noel muốn tặng con phần quà lớn nhất, bởi vì Tiểu Tiểu Tố luôn ngoan ngoãn."

Đêm khuya bé cưng Ngôn ngoan ngoãn ngủ vùi trong chăn. Ngài Ngôn rón rén đi vào phòng con, chuyển tới chuyển lui một đống quà lên giường con trai, cuối cùng khẽ hôn lên khuôn mặt nho nhỏ của cậu bé.

* * *

Bé cưng Ngôn hai tuổi nằm nhoài trên bàn nhỏ ngủ thiếp, trước mặt mở ra quyển sách Nguồn gốc muôn loài của Darwin. Ngôn Tố ngồi đọc sách dưới đèn bàn, ngẩng đầu khỏi quyển sách thấy bé cưng Ngôn nghiêng đầu ngủ trên trang sách. Anh đặt sách xuống, rón rén đi đến bế thân thể bé nhỏ của con lên, ôm vào lòng.

https://thuviensach.vn

Bé cưng Ngôn đang ngủ tự động đưa tay ngắn ngủn ra, ôm cổ ba theo thói quen, cựa quậy tìm tư thế thoái mái trong cánh tay ba rồi năm yên.

Ngôn Tố cẩn thận ôm cậu bé đến phòng ngủ trẻ em, đặt xuống giường, lại gỡ cánh tay của con ra khỏi cổ mình, vén chăn cho con. Cái đầu xù gối lên chiếc gối nhỏ, ngủ khì.

Lông mi bé cưng Ngôn dài dài cong vút, đổ bóng trên khuôn mặt trắng nõn. Tóc của cậu bé không giống Ngôn Tố, là màu nâu còn hơi xoăn, thật đáng yêu giống như con gấu bông Ngôn Tiểu Tố.

Ngôn Tố cúi đầu hôn lên đầu con trai, đi ra khỏi phòng. Trở về phòng sách đọc sách trong chốc lát, nghe thấy tiếng cửa phòng bị ai nhẹ nhàng đẩy ra. Anh lại ngẩng đầu khỏi trang sách, ánh mắt lướt xuống theo khe cửa, vừa lướt xuống liền thấy bé cưng Ngôn ló đầu vào, bàn chân nho nhỏ giẫm lên ghế, nhón mũi chân, đưa tay, tốn sức một phen mới vặn cửa mở được.

Cậu nhóc mặc bộ đồ ngủ hình chú gấu, mơ màng dụi mắt, bước xuống khỏi ghế, dẩu môi, cỏ chút ấm ức nhìn ba.

Ngôn Tố để sách xuống, đi đến ngồi xổm trước mặt con, vuốt mái tóc xoăn của cậu bé: "Sao vậy? Sợ à?"

"Không phải." Gương mặt cậu bé mũm mĩm, giọng nói lại nũng nịu, có chút ấm ức: "Daddy, ba còn chưa hôn chúc con ngủ ngon đấy."

Thật ra thì ba hôn rồi, nhưng con đang ngủ thôi. Ngôn Tố ôm bé cưng Ngôn, cậu nhóc đứng không vững thoáng cái nhào vào lòng anh. Một tay anh ôm lấy con trai, lại cầm lấy chiếc ghế, dụ dỗ: "Vậy chúng ta làm lại nhé?'

Ngôn Tố ôm con đến chiếc giường nhỏ, vén chăn. Đôi mắt đen láy của cậu nhóc vừa mong đợi vừa vui vẻ nhìn anh thuần khiết vô cùng. Anh cúi đầu hôn tha thiết lên trán con. Vừa định đứng dậy, câu bé đã ôm lấy cổ anh,

https://thuviensach.vn

chụt một cái rõ to lên mặt anh; "Daddy, con cũng tặng ba một nụ hôn chúc ngủ ngon."

Anh cười vò đầu cậu bé. Cậu bé cười khanh khách, non nớt nói: "Daddy, còn nữa, hôm nay con học được một bài hát, con hát cho ba nghe nhé.

Con trèo lên cửa và mở cu thang.

Mặc vào lời ước nguyện và thủ thỉ bộ đồ ngủ,

Sau đó tắt giường và chui vào đèn.

Tất cả bởi vì người hôn con chúc ngủ ngon.

Sáng hôm sau con tỉnh lại và nhặt giày,

Con đánh bóng trứng gà, sau đó nướng tờ báo.

Phết bơ vào cà vạt và cầm chúng lên ăn

Tất cả bởi vì người hôn con chúc ngủ ngon

Bé yêu, ba rất vui vẻ, tất cả bởi vì con hôn ba chúc ngủ ngon.

* * *

Buổi trưa, ngài Ngôn đứng trong bếp nấu cơm. Trên bàn đá cẩm thạch ngay ngắn chỉnh tề bày chiếc cân tiểu ly nhỏ, cốc đong đo, ống nhỏ giọt, thước cây và các loại dụng cụ.

Bên này bàn, bé cưng Ngôn ngồi trên ghế trẻ em cao cao, cắn thìa, trợn tròn đôi mắt đen láy tò mò nhìn ba. Ba xắn tay áo sơ mi, đứng thẳng tắp như thân cây to. Cậu bé phải cố rướn đầu mới nhìn thấy được.

Ngài Ngôn quay người lại nướng phô mai, bé cưng Ngôn xoay chuyển tròng mất, vươn người đưa tay bắt lấy ống nghiệm trên giá, cầm lấy đổ vào

https://thuviensach.vn

miệng: “Chậc chậc.”

Mùi vị ngon quá chứ!

Ngài Ngôn nghe thấy tiếng, quay đầu lại: "Cậu bạn nhỏ, con ăn đồ gia vị của ba rồi.”

Bé cưng Ngôn mắt sáng lấp lánh: "Daddy, ngon quá."

Ngài Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, pha chế lại lần nữa, lại chuyển dụng cụ sang bên kia, nơi bàn tay nhỏ bé của bé cưng Ngôn không với đến được. Bé cưng Ngôn ngoan ngoãn ngồi, thấy ba vừa quay người xào thịt bò sốt cà chua, cậu bé liền nhoài lên bàn, bàn tay nhỏ bé đưa ra chụp lấy đĩa bánh ga-tô nho nhỏ, ngón tay khều khều, dè dặt kéo tới đây.

Ngài Ngôn đã nấu mì Ý xong, quay người lại, thấy đôi mắt đen láy của con ngoan ngoãn nhìn anh, miệng đầy bơ và vụn bánh. Đĩa bánh ga-tô cách đó không xa phủ một lớp khăn ăn. Ngài Ngôn khom người, ngón tay khều bên miệng cậu, lấy xuống một lớp bơ: "Vừa nãy bánh kem cắn con à?"

Bé cưng Ngôn dẫu môi, kháng nghị: "Daddy không công bằng."

"Hử?" Anh ngồi trên chiếc ghế cao, đặt đĩa mì Ý giống bùn lên bàn: "Không công bằng gì hả?"

Bé cưng Ngôn lau miệng: "Mẹ thích ăn bánh ngọt, ba liền cho mẹ ăn."

Ngài Ngôn nhẫn nại, cúi đầu, khóe môi khẽ cười, ngẩng đầu nhìn con. Đôi mắt đen láy giống Tiểu Ái, có thói quen thích ăn bánh ngọt giống Tiểu Ái.

"Không phải không cho con ăn." Anh đẩy mì Ý đến trước mặt cậu bé: "Là ăn bữa chính xong trước mới được ăn."

https://thuviensach.vn

Bé cưng Ngôn nhìn chằm chằm chiếc đĩa, hơi hoảng sợ nhìn ba: "Daddy, đây không phải là mì Ý, đây là bùn Ý."

"Năm đó ba phản ứng y như vậy.” Ngôn Tố nhướng mày, đưa tay qua chiếc bàn, vò vò mái tóc xoăn mềm mượt của con: "Khá lắm, đúng là con trai của ba.”

***

Mùa đông, trên núi tuyết lại chút xuống không ngừng. Ngôn Tố ngủ không ngon, năm giờ đã thức dậy, theo thói quen sáng sớm lên núi tản bộ. Lúc xuống nhà liếc nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bên ngoái rất sáng, rất đẹp.

Đi đến cửa lại thấy trên sảnh có thứ gì đó phát ra tiếng sột soạt, là con trai cưng nhà anh. Bé cưng Ngôn chỉ mặc một chiếc áo lông vũ thật mỏng, đang ngốc nghếch quấn khăn quàng cổ cho mình. Một đám lông xù nho nhỏ rất giống con thỏ tuyết đào hang.

Lúc Ngôn Tố đi đến, cậu nhóc đã trang bị xong, tự mang giày đi tuyết cho mình. Giày dày, hơi khó xỏ, cậu đứng một chân, thân thế liền nghiêng ngả, bàn tay nắm giày và chân, luống cuống chân tay. Một chiếc khác chỏng chơ trên sàn nhà, lăn qua lăn lại.

"Con đang làm gì thế?" Ngôn Tố hỏi.

Nghe thấy tiếng ba, bé cưng Ngôn quay đầu lại, lập tức vui mừng nhào đến, bỏ mặc chiếc giày nghiêng ngả khng thèm quan tâm, thoáng chốc nhào đến ôm chân anh: "Daddy!" Bé cưng Ngôn ngẩng đầu lên, mắt đen nhánh, tiếng nói nũng nịu: "Con muốn đi với daddy, con muốn đi cùng daddy."

Ngôn Tố cúi người, vuốt ve khuôn mặt nóng hổi rõ ràng còn mang theo hơi ấm ở trong chăn của con, dỗ dành: “Nhưng phải đi rất xa đấy.”

https://thuviensach.vn

“Muốn đi cùng, muốn đi cùng." Cậu nhóc nhảy hai chân về phía trước, cọ cọ vào đùi ba: "Muốn đi cùng daddy."

"Được rồi." Ngôn Tố hết cách với cậu con trai cưng, ngồi xổm xuống, nắm lấy bàn chân nhỏ bé mềm mại xỏ vào chiếc giày nhung đi tuyết, chân cậu bé đã yên vị trong giày.

"Daddy thật cừ khôi, con không tự xỏ được." Bé cưng Ngôn trợn to mắt, sùng bái nhìn ba.

Ngôn Tố cười, vuốt mái tóc xoăn của cậu, kéo cậu đứng lên: "Đi thôi."

Cảnh tuyết trong núi rất đẹp, tất cả đều bao phủ trong lớp tuyết trắng thật dày, phủ lên ánh bàng bạc. Bình thường Ngôn Tố sẽ đi rất xa, nhưng lần này nghĩ đến có con trai đi cùng nên rút ngắn quãng đường, chọn một con dường tuyết khá mỏng. Cậu nhóc vội vàng bước theo. Đôi khi con trai cưng bị phong cảnh ven đường thu hút ánh nhìn, ví dụ như tuyết đọng trên nhánh cây rơi xuống, chú chim bỗng nhiên vỗ cánh bay, Ngôn Tố liền đứng bên cạnh chờ cậu, không quấy rầy. Anh vẫn cho hai tay vào túi áo khoác, dáng người cao ráo thẳng tắp.

Lát sau, anh đi chậm lại nghe thấy bé cưng Ngôn khẽ giọng sợ hãi gọi anh: "Daddy..."

Quay đầu nhìn, cậu con cưng nghịch ngợm không biết đi lệch đường từ lúc nào, giẫm vào khu tuyết sâu, cả đôi chân bị tuyết đọng che khuất. Vất vả lắm mới rút ra một chân, định bước đi lại giẫm "bụp" một tiếng, nền tuyết lại bị lún thành cái hố sâu thăm thẳm.

Bé cưng Ngôn không thể nhúc nhích, giống như một thân cây nhỏ trồng trên tuyết, đáng thương nhìn ba chờ cứu viện.

Ngôn Tố không nhịn cười được, đi đến nhẹ nhàng xốc nách con nhấc lên như nhổ cây hành. Cậu nhóc lật dật cúi đầu, tò mò nhìn hai cái hố thăm

https://thuviensach.vn

thẳm kia. Lơ lửng giữa không trung, vẫn không quên chỉ trỏ, hưng phấn kêu: “Daddy, tuyết cao bằng chân con đấy..."

Ngôn Tố nhấc cậu nhóc ra ngoài, phủi sạch tuyết rồi lại vỗ đầu của cậu. Cậu nhóc lập tức sung sướng chạy vào đống tuyết lần nữa, giống như chú chim nhỏ. Nhưng tinh thần phấn chấn như vậy không duy trì được bao lâu. Cậu nhóc thức dậy quá sớm, không bao lâu đã mệt mỏi, thở hổn hển, bước chân càng ngày càng chậm, lúc thì nhìn trời, lúc lại xoay vòng vòng.

Được một lúc, bé cưng Ngôn lạch bạch chạy đến trước mặt ba, ngây thơ làm nũng: "Daddy, con không đi nổi nữa."

“ Ừ." Ngôn Tố đáp.

Bé cưng Ngôn sững sờ một giây, thấy ba tiếp tục đi về phía trước, lại lạch bạch chạy đến, tiếng nói vừa mềm mại vừa gấp rút: "Daddy, con đi không nổi, thật sự đi không nổi nữa."

Cậu nhóc giậm giậm chân, giày đi tuyết nho nhỏ giẫm xuống tạo thành từng chuỗi hoa mai trong nền tuyết, hệt như dấu chân chú cún nhỏ. Trẻ con hai tuổi vẫn còn rất yếu ớt, nhất là lúc có anh ở đây. Điểm này không giống như anh, cũng không giống mẹ của cậu nhóc.

Ngôn Tố cúi đầu nhìn, bé cưng Ngôn nhỏ bé đứng bên chân anh, siết lấy bắp chân anh không chịu đi. Thấy ba nhìn sang lập tức vươn cánh tay ngắn ngủn ra đòi ôm, chân nhảy loạn xạ; "Daddy, bế... Daddy, bế..."

Cậu nhóc rất sốt ruột, cứ như sợ ba không để ý vậy. Ngôn Tố muốn để cậu tự đi, nhưng nhìn vào đôi mắt hoang mang tối đen như mực lại mềm lòng không nhẫn tâm được. Cuối cùng khom người, một tay vòng ra sau ôm lấy bắp chân bé cưng Ngôn bế lên.

Bé cung Ngôn không cần đi bộ nữa, thoáng cái có nơi nương tựa, vui mừng ôm cổ ba, cái miệng bé xíu hôn lên mặt anh: "Daddy... Tiếu Tiểu Tố

https://thuviensach.vn

yêu daddy."

Ngôn Tố khẽ mỉm cười, nghiêng đầu cọ vào mái tóc xù của cậu nhóc. Một hồi lâu hỏi: "Nhớ câu chuyện nước trước kia ba kể cho con nghe không?"

"Có ạ." Bé cưng Ngôn gật đầu trong lòng papa: "Nước là vật chất bao dung nhất trong thiên nhiên." Cậu bé nói giọng non nớt: "Sau này con phải giống như nước."

"Tốt." Ngôn Tố mỉm cười.

Bé cưng Ngôn cựa quậy trong lòng anh, nũng nịu nói: "Nhưng thật ra, sau này con càng muốn giống daddy hơn."

Ngôn Tố sửng sốt, trong lòng như bị thứ nhỏ bé ấm áp nào đó va vào, không cất nên lời. Bé cưng Ngôn thức dậy quá sớm nên giờ hơi buồn ngủ. Trong lòng ba thật ấm áp, cậu nhóc co ro ngồi trên cánh tay ba, nhúc nhích tìm tư thế thoải mái, nằm sấp trong lòng ba, cơn buồn ngủ dần dần kéo đến. Giày đi tuyết nho nhỏ cọ cọ trên áo khoác ba.

"Daddy." Bé cưng Ngôn đang ngủ lẩm bẩm: "Sau này con muốn giống như ba."

https://thuviensach.vn

ARCHIMEDES THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Ngoại Truyện Ngôn Tố Và Chân Ái

Type: haracubicu

Nhiều năm sau, S.H.YAN (Tiểu Tiểu Tố) đã có thể nhớ rõ rệt từng lễ Giáng sinh cậu trải qua, nhất là lễ Giáng sinh lúc tuyết mới rơi kia. Trước đêm Giáng sinh, trời tờ mờ sáng cậu đã tỉnh giấc. Cậu ôm con cá heo nhồi bông bò dậy khỏi giường, đống lửa trong lò sưởi vẫn còn rất ấm áp. Cậu trượt xuống giường, trèo đến cửa sổ trông ra ngoài. Núi rừng sương mù mù mịt, không có mặt trời, mơ hồ thấy được ngọn cây tùng xanh biếc.

Cậu nhảy xuống khỏi cửa sổ, xỏ giày lông nhung, rầu rĩ ra khỏi phòng đến gõ cửa phòng ba, ngẩng đầu gọi: “Daddy, mommy, lễ Giáng sinh đến rồi.”

Bên trong truyền đến tiếng mẹ: “Little dolphin, lễ Giáng sinh đến rồi.”

Cậu vặn cửa, sung sướng chạy vào nhảy lên giường, chui vào chăn ba mẹ lăn lộn. Ba mẹ cùng nhau đặt nụ hôn chào buổi sáng lên hai má cậu.

Cậu hỏi: “Nụ hôn chào buổi sáng của daddy và mommy đâu?”

“Đã hôn rồi.” Mặt mẹ ửng đỏ, nựng khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của cậu.

“Cái đó không tính.” Nhưng ba lại nói như vậy.

https://thuviensach.vn

Cậu bé nằm sấp lên chăn, há miệng ngước nhìn, thấy ba ôm lấy mẹ dịu dàng hôn. Họ nhắm mắt, môi chạm môi, rất nhẹ nhàng rất dịu dàng rất nghiêm túc, hôn một lát thì mỉm cười. Cậu nhớ được, đó là một nụ hôn rất đẹp.

Sáu giờ sáng, cả nhà rời giường đúng giờ, Tiểu Tiểu Tố mặc áo phao lông vũ, đội mũ, thay giày đi tuyết cùng xuất phát với ba. Mẹ tiễn họ ra cửa, trước khi đi kiễng chân hôn cằm ba, là nụ hôn tạm biệt dành cho ba.

Cậu bé đứng bên chân ba, ngẩng đầu nhìn, kiên nhẫn chờ đợi. Mẹ khom lưng, hôn lên gương mặt mềm mại của cậu, chỉnh lại mũ nhung cho cậu, nói: “Cố gắng lên, người đàn ông nhỏ, nhớ phải nhanh chóng trở về ăn sáng.”

Cậu quả quyết gật đầu, đưa bàn tay cho ba, cầm dụng cụ cùng nhau ra cửa.

Mùa đông, ngoài trời nhiệt độ rất thấp nhưng cậu không hề cảm thấy lạnh. Giẫm đôi chân ngắn nhanh chóng đi theo bước chân ba. Làn khói thở ra bay trước mặt cậu như bông vải, thật thú vị.

Rất nhanh đã đến đích, là rừng câu sồi xanh ba mua, như vậy hàng năm họ đều có thể dùng cây Noel do mình tự trồng.

Ba cho cậu chọn cây cậu thích, sau đó bắt đầu đào đất. Thật ra hai ba con đều không muốn đốn cây, bèn nhờ công nhân lâm nghiệp giúp đỡ, chuyển cây đến đất trồng chờ năm sau mới trồng lại.

Bận bịu trong chốc lát, vì vận động mà gương mặt cậu nhóc đỏ bừng như quả táo. Sauk hi chuyển cây vào chậu còn phải cắt tỉa nhánh cây. Cậu nhóc đứng trên giá cao cao, học theo dáng vẻ của ba cắt nhánh cho cây. Trong mắt cậu, ba làm chuyện gì cũng chuyên tâm nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

“Daddy, ba có lo lắng cho người kia không?” Cậu đứng bên chân ba, vung vẩy cái cưa nhỏ.

“Ai cơ?”

“Ái.” Cậu nghịch ngợm học theo cách ba gọi mẹ.

Ba buồn cười hỏi: “Lo lắng gì cơ?”

Cậu hơi nóng, nới khăn quàng cổ: “Mẹ nói không cần ba giúp đỡ, muốn một mình chuẩn bị bữa tiệc Giáng sinh. Chuyện này không đáng lo sao?”

“Con nói việc này à.”

“Vâng, lỡ như rất khó ăn thì sao ạ?” Cậu lè lưỡi, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Không phải có cô Marie giúp mẹ sao?”

“Cô Marie có thể thay đổi thế cục không?”

Ba thoáng cười, kéo cậu đến bên cạnh, cởi khăn quàng cổ cho cậu, hỏi: “Nếu như khó ăn thì sao hả?”

Cậu nhóc mặt đỏ bừng, thở ra hơi ấm, hỏi: “Nếu như con xấu xí, ba mẹ sẽ không cần con ư?”

“Dĩ nhiên không rồi.”

“Vậy con dĩ nhiên sẽ vui vẻ ăn.”

Dưới sự giúp đỡ của công nhân lâm nghiệp, họ nhanh chóng mang cây về lâu đài. Trên đường ba gọi cậu: “Cá heo nhỏ, nhanh lên nào.”

Ba mẹ đều thích đặt cho con mình biệt danh loài vậy, ví dụ như monkey, kitty, bunny…

https://thuviensach.vn

Cậu thở hổn hển chạy đến, níu lấy ống quần ba, đi lạch bạch: “Daddy, ba dùng con gì hình dung mommy vậy?”

Ba hơi chần chừ, cười vô cùng khẽ: “Ốc sên.”

“Bởi vì ốc sên phản ứng chậm sao?”

“…” Ba nhoẻn môi: “Có một phần thôi, nhưng chủ yếu là cái khác.”

“Là gì ạ?”

Ba cúi đầu, nhìn cái đầu nhỏ của cậu bên chân, nhìn đôi mắt rất giống mẹ cậu kia:

“Kể cho con nghe một câu chuyện, ngày xưa có một con ốc sên nhỏ, trên người nó mang cái vỏ rất nặng, nó luôn bò rất chậm rất chậm. Có một ngày, một con sâu róm bò qua, nhìn thấy ốc sên liền hỏi: Sao cậu lại mang cái vỏ nặng thế, cậu nhìn tôi xem, không có vỏ, bò rất nhanh đây. Ốc sên nói: Bởi vì cậu sẽ mọc cánh, có bầu trời bảo vệ cậu. Con sâu róm liền bò đi.” Giọng ba trầm ấm tinh khiết như tiếng gió trong trẻo của miền tuyết trắng, mang lại khung cảnh bình an: “Lại một ngày nọ, có con giun bò qua, hỏi: Sao cậu mang vỏ nặng như vậy, cậu nhìn mình thoải mái biết bao. Ốc sên nói: Bởi vì cậu sẽ chui vào đất, có đất mẹ bảo vệ cậu. Sau đó nữa, có con cá nhỏ cũng hỏi: Sao cậu lại mang vỏ, cậu xem mình bơi nhanh lắm đây. Ốc sên nói: Cậu biết bơi, có đại dương bảo vệ cậu. Ốc sên nói tiếp: Mà tôi chỉ có bản thân bảo vệ mình thôi.”

Cậu nghe đến say mê, vỗ bàn tay nhỏ bé khen ngợi: “Ốc sên thật tài ba.”

“Đúng. Mẹ của con là cô gái dũng cảm nhất, kiên cường nhất mà ba từng gặp.” Ánh tuyết chiếu vào đôi mắt sâu thẳm của ba, thấp thoáng vẻ dịu dàng: “Cá heo nhỏ yêu dấu, con có đôi mắt tinh khiết hệ như mẹ con vậy.”

https://thuviensach.vn

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi bánh mì nướng bơ thơm phức, làm việc lâu như vậy bụng của cậu đã sớm kêu ùng ục. Nhưng mẹ không cho cậu ăn nhiều quá, nói phải để bụng cho buổi tối.

Ăn xong bữa trưa sớm, mẹ bắt đầu chuẩn bị bữa tối, Tiểu Tiểu Tố và ba đi trang trí cây Noel, chuẩn bị quà. Họ treo rất nhiều đèn màu và bóng màu lên cây, dưới tàng cây chất đầy quà. Quà cậu tặng ba mẹ và cả cô Marie cũng ở trong đó.

Một con gấu bông màu nâu rất lớn ngồi dưới tàng cây. Đó là con gấu lớn nhất cậu từng thấy, cậu vẫn chưa đứng đến bắp đùi con gấu. Lần đầu tiên thấy nó, cậu nhìn đến thảng thốt, đôi mắt đen láy nhìn nó chằm chằm, chẳng hề chớp mắt lấy một cái. Một hồi lâu, cậu đi đến dè dặt gãi gãi chân nó, mềm mại và xù lông.

Cậu nghĩ, nằm lên bụng gấu ngủ chắc chắn rất thoải mái.

Ba vừa đặt gấu ngồi bên cạnh cây, cậu liền lập tức nhào vào lòng gấu, đúng là rất thoải mái. Cậu cọ tới cọ lui, đầu gấu gục xuống hoàn toàn che khuất cậu, cậu lại vội vàng chui ra. Vừa nhìn lại, đã không thấy ba đâu rồi.

Cậu nhìn xung quanh, đi đến phòng bếp, nơi đó có mùi bánh táo thơm thoang thoảng. Mẹ đang rửa thịt bò, ba đứng bên cạnh mẹ, xắn tay áo, đang cầm bát thủy tinh và thìa trong tay pha chế nước tương. Cậu bé đứng bên cửa, ôm chú cá heo của cậu nghiêng đầu yên lặng nhìn, trong đôi mắt đen láy lấp lánh phản chiếu tia sáng ấm áp nhất, chân thành nhất. Dù khi đó cậu còn nhỏ, bằng một cách khó hiểu, cậu vẫn cảm thấy hình ảnh xinh đẹp ấy ấm áp đến tận đáy lòng.

Bữa tối tiếp theo cậu cho rất nhiều món ngon vào bụng, cậu nghiêm túc đếm điểm lấm tấm và tổ hợp hàng trên khóm dứa, không chú ý nghe cuộc đối thoại của ba và mẹ. Chỉ nhớ mang máng rằng ba và mẹ luôn luôn nói về sao hỏa, vi sinh vật, kết cấu phân tử vật chất…Giọng điệu chậm rãi, nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng, nhàn hạ và thảnh thơi như một khúc ca dao xa xăm. Khi đó, lò sưởi ấm áp, sáng sủa sạch sẽ, rau quả tỏa hương, ban đêm yên tĩnh.

Buổi tối trước khi đi ngủ, ba và mẹ chen chúc trên chiếc giường nhỏ của cậu, cùng nhau kể chuyện Sherlock Holmes Đến lúc cậu sắp ngủ, theo thói quen ba mẹ tặng cậu nụ hôn chúc ngủ ngon. Lúc này mẹ bỗng nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Tuyết rơi rồi.”

Ba ôm cậu khỏi giường, đặt lên cửa sổ. Mẹ cũng ngồi trên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra. Cậu ở trong lòng ba và mẹ, nín thở ngước nhìn. Bầu trời đêm xanh thẳm, từng bông tuyết li ti chậm rãi bay lượn, trong veo và tinh khiết. Bông tuyết nhanh chóng trở nên dày đặc hơn, càng lúc càng lớn, lấp lánh rơi xuống giữa bầu trời đêm, cậu nhìn đến mức hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Cậu kêu lên: “Đây là lễ Giáng sinh tuyết đầu mùa lần đầu tiên của con.”

Mẹ nói: “Tuyết đầu mùa vào Giáng sinh, năm sau sẽ là một năm hạnh phúc.”

Đúng vậy đấy, lễ Giáng sinh nên có tuyết rơi!

Ba nói: “Sau này năm nào cũng hạnh phúc.”

Cậu nghe, ngẩng đầu nhìn, thấy mẹ tựa vào lòng ba, đầu gối lên vai ba, chăm chú nhìn ba, ba cũng chăm chú nhìn mẹ. Đôi khi yêu không cần phải nói thành lời, cứ lắng lặng cảm nhận, như thể hít thở vậy. Cậu còn nhớ, cảm giác khi đó gọi là yêu.

Tuyết trắng ngoài cửa sổ, ba người một nhà tựa bên cửa sổ, đẹp đến mức từ đó khắc sâu vào trong ký ức. Cậu còn nhớ, một năm lại một năm, vô số những nụ hôn chào buổi sáng, nắm tay tản bộ, nụ hôn tạm biệt, ăn ý nhìn nhau, hôn chúc ngủ ngon, từng chút từng chút, lắng đọng qua ngày, trở thành tình yêu không ngừng khắc sâu.

https://thuviensach.vn

Cậu may mắn biết bao khi được sinh ra trong gia đình hạnh phúc mỹ mãn như thế.

Cậu nghe ba từng nói với mẹ: Từng ngày từng ngày, em càng lúc càng xinh đẹp, chờ em già rồi, em sẽ là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế gian.

Cậu không hiểu hỏi ba: "Điều này có thật không? Nhưng mẹ trông không thay đổi mà!"

Ba trả lời: "Đến một ngày gặp được tình yêu đích thực con sẽ hiểu. Chỉ có điều, tình yêu đích thực không thể miễn cưỡng, có một số người, cả đời cũng sẽ không gặp được, có một số người gặp được nhưng bỏ lỡ; và có cả một số người sẽ luôn luôn quý trọng, luôn luôn yêu thương."

Khi đó đúng là cậu không hiểu, nhưng khi thời gian trôi qua với đơn vị tính bằng mười năm, cậu bỗng phát giác họ vẫn luôn thay đổi, càng lúc càng đáng yêu, càng lúc càng hiểu tình yêu, càng lúc càng có tình yêu.

Chân tình cả đời khó gặp này dần dần lắng đọng, nhưng vẫn tràn trề sức sống. Nó ở bên bệ cửa sổ rét căm, ở trong tách café tinh khiết, ở trong cửa kính long lánh, ở trên phím đàn đen trắng, ở trong dây đàn màu vàng, ở trong giá sách dày cộm, ở trong hành lang cổ kính, ở trong núi rừng sớm mai…Ấm áp, lặng lẽ lớn lên.

Gió thổi trên nền tuyết, có tình yêu thâm sâu tĩnh lặng đang truyền lại, đang chảy xuôi. Tình yêu này mang theo sức sống mãnh liệt sinh sôi không ngừng.

* * *

Tháng Sáu, nếu nhìn từ trên xuống, đảo Ireland như một viên phỉ thúy xanh biếc trôi bồng bềnh trên Đại Tây Dương. Tại hòn đảo tự do ở vùng đất châu Âu này, chúng ta đi đến đâu cũng thấy cây xanh râm mát, sông chảy

https://thuviensach.vn

dọc ngang. Ngôn Tố và Chân Ái ở trên một đồng cỏ bên cạnh hồ Corrib. Rừng rậm tốt tươi, đồng nội xanh mướt.

Lúc nghỉ hè họ thường có thể dẫn theo bé cưng Ngôn đi chơi cả ngày trong rừng cây, đồng hoang, đồi núi, ruộng mạch, dạy con trai biết rất nhiều thứ như hoa cỏ, côn trùng, động thực vật…trong thiên nhiên. Bé cưng Ngôn học rất giỏi, cũng vừa nhìn là nhớ như Ngôn Tố. Cuộc đối thoại của hai ba con cũng thường khiến Chân Ái không phản bác được.

Có lần hai người dẫn con trai lên núi, con trai nho nhỏ ngồi xổm dưới đất, cầm cái xẻng xúc đất, quan sát côn trùng nhỏ dưới lớp lá. Ngôn Tố bỏ tay vào túi đứng bên cạnh cậu, đang cau mày chăm chú nhìn tổ ong và một quả thông trên nhánh cây.

“Little dolphin.” Anh gọi con trai cưng: “Con nhìn nơi đó đi.”

Con trai ngồi xổm trên mặt đất ngẩng đầu lên, cứ thế há mồm ra nhìn, mừng rỡ: “Quả thông, ong mật!” Đôi mắt đen như mực của cậu sáng lấp lánh như hồ nước Ireland, “Daddy, con luôn cảm thấy thế giới quá thần kỳ.”

“Tại sao?” Khóe môi Ngôn Tố mỉm cười, cúi đầu nhìn cậu nhóc nhỏ bên chân.

“Tại sao cây lại ra quả thành hàng theo số? Tại sao ong mật có thể xây nhà nó thành hình lục giác vừa kiên cố nhất vừa tiết kiệm nguyên liệu? Bởi vì chúng là nhà toán học và kiến trúc sư sao?”

“Con cảm thấy thế à?.”

“Đúng ạ.” Cậu đáng yêu nói, bàn tay nhỏ bé vò mái tóc xoăn của mình.

“Ba cũng nghĩ như vậy.”

https://thuviensach.vn

Bé cưng Ngôn vừa mới định cúi đầu lại thấy khó hiểu: “Tại sao lúc con ngẩng đầu sẽ mở miệng ra vậy ba?”

“Con cảm thấy thế nào?”

“Bởi vì miệng của con đang suy nghĩ, ôi, bầu trời đẹp quá.” Con trai nói: “Daddy cảm thấy thế nào?”

“Ba cảm thấy cơ trên cổ con co lại. Có điều ba thấy ý nghĩ của con đáng yêu hơn.”

Bé cưng Ngôn vui vẻ cúi đầu, tiếp tục đào lá rơi. Chỉ chốc lát sau, cậu nhìn thấy một con bọ giáp xác, vừa ngồi cạnh nó vừa nói: “Daddy, chúng ta chơi trò chơi được không?”

“Ừ…” Ngôn Tố từ từ dạo bước, đề nghị: “Nghịch biện nhé?”

“Được thôi. Daddy, con nói trước.” Bé cưng Ngôn ngồi xổm trên đất đuổi theo bọ giáp xác: “Pinocchio nói mũi của tôi sẽ lập tức biến dài ra.”

Ngôn Tố tiếp lời: “Người thợ mộc làm ghế nói, chiếc ghế không phải do người nói thật tạo ra.”

Kết quả một lớn một nhỏ tiếp tục nghịch biện trong nửa giờ tiếp theo.

Ngôn Tố thong thả đi trong rừng cây, bé cưng Ngôn thỉnh thoảng đào lá, thỉnh thoảng thấy ba đi xa lại vội vàng lạch bạch chạy theo. Cậu ngẩng đầu nói chuyện với Ngôn Tố, đôi khi đưa tay nắm lấy quần của anh, đôi khi lại ngồi xổm xuống đất xem côn trùng.

Chân Ái đi theo phía sau, khóe môi thoáng nhoẻn nụ cười hạnh phúc. Ánh nắng chiếu xuyên qua cây cối cao thấp, từng tia sáng rắc lên rừng cây. Ba người họ trước sau băng qua ánh sương, không khí trong lành, xanh biếc ngợp mắt. Thi thoảng có tiếng chim hót vang, tiếng động vật nhỏ xào xạc

https://thuviensach.vn

chạy qua, còn có tiếng bước chân họ giẫm trên lá rơi và nhánh cây gãy, dậy lên âm thanh giòn giã.

Không khí ngập tràn vị ngọt thanh đạm. Cô cúi đầu khẽ cười, chợt nghe thấy tiếng con trai trong trẻo: “Mommy, mẹ cũng chơi chung với ba và con nhé?”

Chân Ái ngẩng đầu, đi lên vài bước, Ngôn Tố nghiêng người, đôi mắt an tĩnh nhìn cô; bé cưng Ngôn xách thùng và xẻng nhỏ, đứng bên cạnh ba.

“Hình như mẹ lại ngẩn ngơ rồi.” Ngôn Tố cúi đầu nói với cậu nhóc bên chân.

Cậu nhóc ngẩng đầu lên: “Tại sao mommy đi bộ cũng có thể ngẩn ngơ vậy?”

Chân Ái: “…”

Cô tiến lên vài bước, tham gia vào trò chơi của họ: “Hôm nay mẹ muốn nấu bữa tối cho tất cả những người không thể tự nấu ăn trong nhà.”

Ngôn Tố khẽ mỉm cười, nắm tay cô tiếp tục chậm rãi đi về phía trước. Bé cưng Ngôn, Ngôn Tố và Chân Ái chơi được một lát chợt phát hiện ra một chú nai con chạy qua đằng trước, cậu liền đuổi theo.

Chân Ái thấy con trai chạy xa, nhẹ nhàng lườm Ngôn Tố: “Anh đấy, hằng ngày chỉ biết chơi trò này với con trai thôi sao?”

“Đây là kiến thức cơ bản nhất.”

“Vâng, vâng, vâng.” Chân Ái nói: “Viện khoa học Hoàng gia Thụy Điển sẽ trao giải Nobel logic cho anh.”

Ngôn Tố khá nghiêm túc sửa chữa: “Nobel không có giải logic.” Nói xong thấy cô cúi đầu lén lút cười, anh từ từ hiểu ra, nhướng mày, “Ồ…em

https://thuviensach.vn

đang chế giễu anh.”

Cô chỉ cười không nói. Cô được anh nắm tay, không cần phải lo lắng con đường phía trước, bèn tự do ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, cao như vậy, xanh như vậy, thuần khiết đến mức khiến lòng cô yên ả và an bình. Cuộc sống ấy đẹp như cổ tích từ ngàn xưa vọng lại.

…

Tháng Bảy, Ngôn Tố và Chân Ái dẫn con trai cưng đi du lịch bằng tàu hỏa ngắm cảnh. Họ ngồi một toa bốn phía toàn là cửa kính để ngắm cảnh núi rừng, vách biển vùng Tây Nam Bộ. Chân Ái nói, anh trai từng nói với cô, gia tộc Lancelot di dân sớm nhất định cư ở vùng Tây Nam Bộ Ireland. Cô muốn đi tìm dấu hiệu gia tộc Lancelot.

Suốt quãng đường này, họ có thể thưởng thức cảnh đồng ruộng, khe suối đẹp khôn tả của Ireland. Trước khi lên xe, họ đi dạo chợ bán thú nuôi lân cận một vòng. Chợ đông người, Ngôn Tố không cho con trai đi một mình, ôm cậu vào lòng. Bé cưng Ngông tò mò với tất cả mọi thứ, ngồi trên cánh tay ba nhìn xung quanh, thân thể bé nhỏ xoay tới xoay lui. Lúc đi qua một thủy cung lộ thiên, Chân Ái dừng bước, kề sát tấm kính nhìn cá biển đủ màu bơi tới bơi lui bên trong.

“Ôi, cá nơi này đẹp quá.”

“Hừ, còn xấu hơn cả Albert.” Đây là câu trả lời của Ngôn Tố.

Trong lòng Chân Ái thoáng mất mát. Mấy năm anh đi tìm cô, từng đưa chú cá nhỏ Albert cho người nhà chăm sóc, nhưng cuối cùng nó chết vì không được chăm sóc chu đáo.

Cô quay đầu lại: “S.A., chúng ta lại nuôi một con đi. Anh xem kìa, nó giống Albert đấy.”

https://thuviensach.vn

“Không giống.” Anh không buồn xem, nói: “Trên đời này chỉ có một con cá Albert thôi.”

“Nếu anh nhớ nó thì sao?”

“Anh nhớ được dáng vẻ của nó, luôn nhớ.” Anh gõ gõ đầu: “Ở đây.”

Chân Ái không nói lời nào, nhẹ nhàng siết cánh tay anh, hôn lên mặt con trai, tiếp tục đi về phía trước. Đi vài bước lại gặp con vẹt năm màu sặc sỡ. Chân Ái nhìn thấy màu sắc, ánh mắt lại bị thu hút.

Ngôn Tố vừa nhìn đã biết tâm tư của cô: “Không cần vẹt, chúng ta đã có Isaac rồi.”

“Nhưng mà chúng ta có thể cho Isaac một người bạn.”

Ngôn Tố sửng sốt, hơi phiền muộn: “À. Lại quên mất vấn đề theo quan hệ giữa người…giữa vẹt với nhau.” Anh lấy di động ra, gọi cho cô Marie, “Bảo Isaac nghe điện thoại.”

Họ thông qua video call, cho Isaac chọn một con vẹt màu xanh. Chân Ái rất vui: “Sau này chúng sẽ sinh rất nhiều vẹt con đáng yêu đấy.”

Ngôn Tố nghĩ ngợi, hài lòng nói: “Chúng ta cũng vậy.”

Bé cưng Ngôn đang nằm nhoài trên vai Ngôn Tố ngắm cảnh, nghe thấy liền ngẩng đầu lên: “Con chính là bảo bối mà.”

“Đúng.” Ngôn Tố khẽ cười, cúi đầu hôn lên trán con trai: “Là bảo bối.”

…

Cả nhà Ngôn Tố ngồi ở toa tàu số bảy chính giữa. Lúc lên xe, trong xe có bảy tám nghệ sĩ cầm các loại nhạc cụ khác nhau đang sắp xếp ba lô và hộp nhạc cụ. Ngôn Tố ôm con trai đi ngang qua hành lang, con trai tò mò

https://thuviensach.vn

nhìn dáo dác xung quanh. Một nghệ sĩ violon nhìn thấy cậu nhóc nằm nhoài trên vai ba, hôn lên: “Ôi, đứa bé đẹp quá.”

Bé cưng Ngôn trợn to đôi mắt đen láy, bối rối nhìn cô ta hồi lâu, hơi xấu hổ vội vàng nghiêng đầu vùi vào cổ Ngôn Tố. Phía sau Chân Ái khẽ gật đầu: “Cảm ơn.”

Nghệ sĩ violon cười cười, nhìn gia đình ba người thầm khen ngợi mỗi người đều đẹp như bước ra từ trong tranh. Trong toa, hành khách rất thưa thớt, ngoại trừ nhóm nghệ sĩ và ba người nhà Ngôn Tố thì không có ai khác nữa. Đoàn tàu chạy đến bến sau, phong cảnh xung quanh đẹp như cảnh thần tiên. Bao quanh toa tàu là tấm kính trong suốt, trên vùng đồng nội trăm hoa đua nở, nước hồ và khe suối lung linh lấp lánh. Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng không gay gắt, soi màu vàng nhạt xuống đỉnh đầu, ấm áp dễ chịu.

“Đẹp quá. Như bay trên đồng nội vậy.” Chân Ái ngẩng đầu ngắm nhìn, trời xanh cao vời vợi khiến tinh thần thư thái, cô nói: “Buổi tối sẽ đẹp như thế nào nhỉ, bầu trời ắt hẳn đầy sao, như ở giữa vũ trụ.”

Ngôn Tố nghe thấy, ngước mắt nhìn cô. Đôi mắt màu nâu nhạt của anh phản chiếu ánh nắng màu rượu sâm-panh, trong veo và sáng ngời. Chân Ái thấy ánh mắt anh, bỗng ý thức được điều gì đó, mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng quay đi.

Nam nghệ sĩ saxophone ngồi bên cạnh nghe thấy, nhiệt tình kề đến nói: “Đúng vậy, mùa này có thể thấy chòm sao Thiên Nga đẹp đến mức khiến người ta xuýt xoa đấy!”

“Chòm sao Thiên Nga?” Chân Ái hỏi: “Chòm sao Bắc Thập Tự ư?”

“Đúng vậy, còn nhiều lắm.” Nghệ sĩ saxophone đưa hình ảnh chòm sao trên iPad cho Chân Ái xem: “Tinh hệ sáng rực có phải đẹp lắm không?”

“Đúng vậy.” Chân Ái xuýt xoa.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố bên cạnh nhìn sang, nói: “Thứ anh thích chỉ là hình ảnh đã qua xử lý, độ sáng của tinh hệ đa số đều không đủ chủ yếu chỉ có đen, trắng, xám, nên những bức ảnh kia đều đã qua xử lý hậu kỳ.”

“…” Vẻ mặt nghệ sĩ saxophone như vỡ mộng: “Thật à?”

Ngôn Tố ra vẻ làm chuyện tốt không để lại tên. Chân Ái thì ngượng ngùng gật đầu: “…Ừ, thật đấy.” Trong lòng lặng lẽ nghĩ mình cũng từng bị anh làm vỡ mộng.

Nghệ sĩ violon ngồi sau lưng Chân Ái chậm rãi cười: “Anh ta chỉ thích thứ rực rỡ bên ngoài, nhưng không thấy được sự đơn điệu và u tối trong nội tâm nó.”

Chân Ái chưa kịp quay đầu thì nữ nghệ sĩ kèn clarinet ngồi cùng hàng với nghệ sĩ saxophone cũng khẽ nhoẻn môi: “Không nhìn ra sự xấu xí trong ngoại hình chính là biểu hiện của nội tâm xinh đẹp.”

Mặt nghệ sĩ saxophone lướt qua vẻ khó xử, nhóm nghệ sĩ đàn piano và cello lập tức chuyển đề tài. Chân Ái không hiểu rõ. Thật ra nghệ sĩ violon không hề xấu xí, chỉ là dáng vẻ không nổi bật thôi. Nhưng nghệ sĩ clarinet rất đẹp, cộng thêm trang điểm khéo léo, trông khá bắt mắt.

…

Buổi trưa sau khi ăn xong, mọi người lần lượt trở về toa. Ngôn Tố mua kem, bé cưng Ngôn ngồi trên ghế, ăn ba viên kem trong ly. Miệng con trai quá bé, không nhanh bằng tốc độ tan của kem. Chân Ái giúp cậu nhóc bỏ kem vào trong bát, đưa thìa cho cậu.

Đúng lúc tàu đến bến, một vị khách mới lên toa. Là một người đàn ông anh tuấn, ngồi chếch phía trước với Chân Ái. Sau khi lên tàu, anh ta nhìn phong cảnh trong chốc lát rồi cầm báo lên đọc.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đứng dậy đi đến phòng vệ sinh, bé cưng Ngôn vùi đầu ăn kem lập tức ngẩng đầu đưa mắt nhìn. Chờ Ngôn Tố đi, ánh mắt cậu lại bị nơi khác thu hút. Chân Ái thấy con trai ngẩng đầu lên, mắt đen lay láy, cũng nhìn theo tầm mắt cậu nhóc. Hóa ra bé cưng Ngôn đang nhìn tờ báo trong tay người đàn ông.

Người đàn ông kia như cảm nhận được, ngẩng đầu khỏi tờ báo, mỉm cười với cậu nhóc đáng yêu: “Cháu đang nhìn gì thế?”

Đầu ngón tay nho nhỏ của bé cưng Ngôn chỉ chỉ, đôi mắt long lanh như nước không chớp, non nớt nói: “Hình này bị cháu phá giải rồi.”

Người đàn ông lật sang xem, là một tấm hình quảng cáo công nhân giếng khoan dầu.

“Gì cơ?” Người đàn ông không rõ chuyện gì xảy ra.

Bé cưng Ngôn đã cúi đầu xuống, chăm chú ăn kem, nói nhỏ: “Từ cách ăn mặc của công nhân và thời tiết hiện tại của nước A có thể suy đoán địa điểm mỏ dầu nằm giữa cảng Tô Tử và Ước Thành ở phía Bắc nước họ. Từ dụng cụ trong tay công nhân có thể đoán được loại mỏ dầu, từ khoảng cách giếng dầu phía sau anh ta có thể đoán được sản lượng mỏ dầu.”

Chân Ái khẽ mỉm cười, vuốt vuốt mái tóc xoăn của bé cưng Ngôn. Người đàn ông kia mở rộng tầm mắt, người nước A làm sao nghĩ đến một tấm ảnh quảng cáo lại làm bại lộ bí mật quốc gia nhỉ?

Anh ta thán phục: “Cậu bé, cháu quá cừ khôi.”

Nhưng cậu nhóc không hề cảm kích, dẩu môi lẩm bẩm: “Đơn giản lắm mà.”

Nghệ sĩ saxophone bên cạnh kinh ngạc: “Cậu bé, tại sao cháu có được bản lĩnh này thế?”

https://thuviensach.vn

“Daddy dạy cháu ạ.” Bé cưng Ngôn ngẩng đầu lên, kiêu ngạo lại hạnh phúc: “Daddy cháu là người lợi hại nhất trên thế giới.”

Nói xong, tròng mắt đen xoay chuyển, quay người đến gần hôn Chân Ái: “Mommy cũng tuyệt nhất.”

Sau khi Ngôn Tố trở về từ nhà vệ sinh, nghệ sĩ kèn clarinet cũng trở về. Trên hành lang cô ta đúng lúc chạm mặt với người đàn ông anh tuấn vừa mới lên tàu chuẩn bị đi ăn trưa. Nghệ sĩ kèn clarinet xinh đẹp đi ngang qua cười với anh ta, coi như chào hỏi.

Cô ta vừa về vị trí, đã nghe thấy nghệ sĩ violon cười khẩy châm chọc: “Lẳng lơ.”

Nghệ sĩ kèn clarinet nhướng mày: “Cô nói gì?”

Nghệ sĩ violon không nhìn cô ta mà nhìn nghệ sĩ saxophone: “Bạn gái của anh vừa ve vãn một người đàn ông điển trai đấy!”

Nghệ sĩ saxophone cau mày, nghệ sĩ clarinet vô tội dẩu môi: “Đâu có, chỉ chào hỏi thôi mà, em không hề cảm thấy anh ta điển trai.”

Ngôn Tố vẫn nhìn gương mặt Chân Ái trông ra ngoài cửa sổ, nghe thấy lời này thì quay đầu lại: “Thực ra cô ấy đã nói dối. Cô ấy cho rằng người đàn ông vừa đi qua rất quyến rũ.”

Ba người đang tranh cãi khó hiểu nhìn sang.

“Lúc cô ấy đụng mặt với người đàn ông kia, đặc biệt kéo mái tóc dài sang một bên để lộ phần cổ bên mặt gần người đàn ông kia. Cử chỉ này mang ám hiệu gợi tình rõ nét. Lúc đi ngang qua anh ta hành lang rất hẹp. Phái nữ bình thường sẽ đưa lưng về phía người đàn ông mà đi qua, đây là bản năng bảo vệ mình trên phương diện giới tính. Nhưng lúc cô ấy nghiêng

https://thuviensach.vn

người lại đối mặt chính diện với người đàn ông, bộ ngực sượt qua cánh tay của đối phương.”

Anh điềm nhiên liệt kê ra một đống chứng cứ, mọi người trong toa đều há hốc.

“S.A.!” Chân Ái lừ mắt nhìn anh.

Ngôn Tố lẳng lặng nâng cốc nước lên: “Xem như tôi chưa nói gì.”

Nhưng nghệ sĩ saxophone tức giận rời khỏi chỗ, ra ngồi chung với nghệ sĩ piano. Vẻ mặt nghệ sĩ clarinet vừa lúng túng vừa khó coi, vội vàng đuổi theo năn nỉ.

Bé cưng Ngôn ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, lông mày mảnh mai cau lại. Mấy người lớn đều làm sao vậy nhỉ?

Đến buổi chiều, đoàn tàu rời khỏi ruộng đồng, rực rỡ xanh vàng đan xen, tiến vào khu rừng rậm rạp, nước chảy róc rách, ánh nắng long lanh. Rừng rậm che đi hơn phân nửa ánh nắng ban trưa, từng tia sáng giữa cây xanh chiếu xuyên qua cửa kính. Đoàn tàu như băng qua đường hầm ánh sáng xanh. Trong toa tàu vô cùng an tĩnh, chỉ có thể nghe tiếng chim hót trong khu rừng.

Bé cưng Ngôn kề vào cửa kính sát sàn, đôi mắt sáng lấp lánh tò mò lại chú tâm, luôn luôn bắt chước chim chóc: “Líu lo…ríu rít…”

Người trong toa đều yên lặng thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, tận lòng tán thưởng và kính nể.

Vào một khoảnh khắc nào đó, trong toa tàu vang lên tiếng đàn cello trầm ấm thong thả. Nghệ sĩ cello tóc dài say mê cảnh tượng khu rừng, không dằn được bày tỏ nỗi lòng rung động và an bình qua âm nhạc. Ngay sau đó, kèn clarinet, saxophone, đàn violin và nhạc trưởng đều tham gia. Ban nhạc hành

https://thuviensach.vn

động theo nỗi lòng, nhắm mắt lại, say mê trình diễn một bản giao hưởng rừng rậm. Âm nhạc du dương như ánh nắng, sưởi ấm trái tim mỗi người; lại như nước suối, mát lạnh xoa dịu tâm tư mỗi người.

Lúc trà chiều, bé cưng Ngôn lại ăn một suất kem ly. Tuy Chân Ái chỉ cho cậu ăn một viên nhưng cậu vẫn vô cùng vui vẻ, ăn thêm một miếng bánh chanh. Chân Ái cắt bánh chanh cho con, véo khuôn mặt mũm mĩm, khẽ nói: "Ăn nhiều đồ ngọt như vậy cẩn thận sâu sẽ đục hết hàm răng con đấy."

"Tính thích ăn đồ ngọt của nó giống hệt em." Ngôn Tố nói.

Chân Ái dẩu môi không hề để ý đến anh. Một lát sau, nhân viên phục vụ đến lấy đĩa thức ăn đi. Quãng đường sau đó cứ yên ả trôi qua. Nửa giờ sau, đoàn tàu lại chạy qua đồng nội lần nữa. Chân Ái nhìn vùng đồng nội rực rỡ khoảnh vàng, khoảnh xanh lục, khoảnh xanh lam, còn có khoảnh màu đỏ, hoàn toàn bị thu hút.

Được một lúc, Chân Ái quay đầu lại, thấy Ngôn Tố chau mày, ánh mắt nhìn vào ban nhạc kia. Thành viên trong ban nhạc tụ tập với nhau chơi bài. Chân Ái cho rằng Ngôn Tố đang xem bài, nhưng anh nói: "Nghệ sĩ kèn clarinet đi vệ sinh rồi."

"Cho nên?"

"Đã bốn mươi phút."

Chân Ái sửng sốt, người trong ban nhạc đều đang chơi bài, có lẽ vì vậy thời gian trôi qua rất nhanh, không ai chú ý đến nghệ sĩ kèn clarinet, ngay cả nghệ sĩ saxophone cũng tập trung vào ván bài. Chân Ái đứng dậy đi đến cuối toa tàu. Một phòng vệ sinh trống không, một phòng thì bị khóa, bên trong có người. Cô gõ cửa vài cái, chốc lát sau trong lòng liền có dự cảm xấu.

https://thuviensach.vn

Bên trong không ai lên tiếng, cửa cũng không mở ra.

Một nhóm người vây quanh phòng vệ sinh, nhìn nhân viên phục vụ mở cửa. Bên trong, nghệ sĩ kèn clarinet ngã trên bồn cầu, yên lặng bất động. Nghệ sĩ saxophone lập tức muốn xông vào lại bị Ngôn Tố ngăn cản. Anh xem thử mạch đập của cô ta, lại nhìn mặt cô ta, nói: “Chết rồi, trúng độc.”

Mọi người kinh hãi, nghệ sĩ saxophone đau khổ khóc lớn. Nghệ sĩ piano khó hiểu: “Là tự sát sao? Bởi vì vừa rồi cãi nhau với nghệ sĩ saxophone, anh ta không để ý đến cô ấy à??”

Nghệ sĩ cello: “Không đến nỗi đâu.”

Nghệ sĩ piano chỉ phòng vệ sinh: “Nơi này chỉ có một mình cô ấy, ngoại trừ nhân viên phục vụ có chìa khóa, không ai có thể đi vào cả.”

Nhân viên phục vụ giật mình: “Chuyện này không liên quan gì đến tôi, tôi vẫn luôn thu dọn đĩa, vả lại tôi đâu quen biết cô ấy.”

“Vậy chính là tự sát rồi.” Nghệ sĩ piano nói.

Nhân viên an ninh trên tàu nhanh chóng chạy đến. Nhân viên an ninh điều tra hiện trường, lại nghe mọi người nói, biết rằng sau khi nghệ sĩ clarinet đi đến phòng vệ sinh, chỉ có nghệ sĩ saxophone đi về hướng đó. Nhân viên an ninh chỉ vào nghệ sĩ saxophone nói: “Nếu cô ta không tự sát thì chỉ có anh đi qua nói chuyện với cô ta, hạ độc cô ta. Sau khi cô ta đóng cửa buồng vệ sinh thì chất độc bộc phát mà chết.”

Nghệ sĩ saxophone sững sờ: “Tại sao tôi phải giết cô ấy?”

“Bởi vì anh và cô ta từng tranh cãi.”

“Không phải.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố ngồi xổm dưới đất kiểm tra, hờ hững cất lời: “Xin hỏi, sau khi nghệ sĩ clarinet bị trúng độc, sao phải nhốt mình vào buồng vệ sinh lần nữa?”

Nhân viên an ninh nhất thời á khẩu.

Ngôn Tố dùng khăn tay lau đi son môi trên mặt đất: “Trên đây có bột phấn Kali xyanua* kịch độc. Lúc nạn nhân trang điểm lại, bị trúng độc do son môi.”

* Kali xyanua là tên gọi của một loại hợp chất hóa học không màu. Nó có mùi như mùi quả hạnh nhân, nhìn giống đường và tan nhiều trong nước, là chất kịch độc, gây chết người với hàm lượng thấp.

“Hóa ra là hạ độc như vậy.” Nhân viên an ninh vỗ đầu, lại thở dài: “Vậy thì khó điều tra rồi. Có thể là có người bôi thuốc trước khi cô ta lên tàu, có lẽ hung thủ không ở trên tàu.”

“Ở đây.” Ngôn Tố đứng dậy nhìn lướt qua mọi người trong ban nhạc: “Sau khi nghệ sĩ kèn clarinet ăn trưa xong cũng trang điểm lại, khi đó cô ta không hề xảy ra chuyện. Tôi nghĩ, hung thủ biết rất rõ nghệ sĩ kèn clarinet có thói quen dặm lại lớp trang điểm sau khi ăn uống. Trong khoảng thời gian sau cơm trưa đến giờ trà chiều này, có người đã chạm đến son môi của nạn nhân.”

“Lọ bột kali xyanua nhất định còn ở trong tay hung thủ.” Nhân viên an ninh lập tức ngộ ra: “Không ai trong toa tàu này được rời đi, lấy hết đồ đạc ra lục soát.

Ngôn Tố vừa định nói không cần, nhưng suy nghĩ một lát lại quyết định im lặng. Nhân viên an ninh nam nữ trên tàu nhanh chóng chia làm hai nhóm, lục soát một loạt đồ đạc cũng như thân thể mọi người trong toa. Cả ghế ngồi, lọ hoa, thùng rác thậm chí lục soát cả nhà vệ sinh trong toa, nhưng không hề phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

Nhân viên an ninh khó hiểu: “Tại sao lại thế?”

Ngôn Tố: “Chất độc mang theo bên người không tiện. Mà còn bôi trên son môi của nạn nhân, rất khó che giấu tai mắt người khác.”

“Trên tàu không thể hạ độc, cũng không phải hạ độc trước khi lên tàu. Vậy rốt cuộc là sao?”

Ngôn Tố: “Trước khi lên tàu hạ độc vào một thỏi son khác. Sau khi lên tàu đổi thỏi son này với nạn nhân.”

Thoáng cái tất cả đều mở to mắt: “Thì ra là vậy.”

“Thỏi son đổi kia chắc hẳn là giống hệt thỏi của nạn nhân. Nếu không nạn nhân sẽ phát hiện ngay ra sự khác biệt.” Ngôn Tố nói: “Tìm được thỏi son môi giống của nạn nhân thì chủ nhân thỏi son kia chính là hung thủ.”

Nhưng cảnh sát vẫn cau mày: “Vừa nãy lúc chúng tôi lục soát tất cả đồ đạc để kiểm tra lọ đựng kali xyanua, không hề phát hiện ra son môi. Ngoại trừ nạn nhân, trên tàu có ba người phụ nữ. Nhưng ba người phụ nữ đều không mang mỹ phẩm. Đàn ông thì càng không cần phải nói.”

Ngôn Tố im lặng không nói, đi vài bước, tiện tay cầm lấy đàn violon, từ từ kéo. Chân Ái ôm con trai giải thích với mọi người: “Lúc anh ấy suy nghĩ vấn đề có thói quen như vậy.”

Mọi người không hề cho rằng có thể xoay chuyển được gì. Tuy vụ án giết người trong phòng kín dưới giải thích anh trở nên vô cùng đơn giản, nhưng hiện tại không tìm được son môi, suy luận của anh chắc chắn là điều vớ vẩn.

Nhân viên an ninh nghĩ ngợi, nhìn về phía nghệ sĩ saxophone: “Vậy thì anh, anh vứt son môi dự phòng vào nhà vệ sinh rồi.”

https://thuviensach.vn

Nghệ sĩ saxophone oan ức: “Vậy sẽ tắc bồn cầu.”

Nhân viên an ninh liền hết lời để nói. Đang lúc tất cả đều cho rằng sắp lâm vào ngõ cụt, tiếng đàn violon đột ngột dừng lại, Ngôn Tố lắng lặng: “Vừa lúc các người trình diễn giao hưởng, tôi đã cảm thấy âm điệu cây đàn violon này không đúng.”

Anh vặn lỏng dây đàn, cầm khăn tay đưa vào trong thân đàn. Tay anh nhanh chóng dừng lại, dường như hơi tách ra. Đến khi anh rút tay ra, trên khăn tay có một thỏi son rõ ràng giống hệt nạn nhân. Ánh mắt mọi người đồng loạt tập trung vào nghệ sĩ đàn violon, sắc mặt cô ta trắng bệch.

Ngôn Tố: “Chỉ cần kiểm tra thỏi son này thì có thể tìm được dấu vết sinh học của nạn nhân.”

Nghệ sĩ violon suy sụp cúi đầu: “Đúng, là tôi.”

Nghệ sĩ saxophone không thể tin: “Tại sao?”

Nghệ sĩ violon ngước mắt lên, nước mắt nhạt nhòa: “Là tôi biết anh trước, cũng là tôi dẫn cô ta vào ban nhạc. Tôi coi cô ta là bạn thân, nói cho cô ta biết tôi thầm thích anh. Nhưng sau khi cô ta biết thì lập tức theo đuổi anh. Ngày ngày kể chuyện ân ái của hai người với tôi. Tôi không tức giận. Nhưng hôm qua cô ta nói cho tôi biết, cô ta căn bản không thích anh, chỉ vì tôi thích anh nên mới theo đuổi chơi. Cô ta rất đáng hận, tôi không thể tha thứ.”

Nghệ sĩ saxophone ngây ra như phỗng. Người khác cũng chìm vào im lặng.

Đoàn tàu đến bến cuối cùng, nghệ sĩ violon bị cảnh sát giải đi. Nhóm Ngôn Tố xuống xe, nhân viên phục vụ đuổi theo: “Trên xe còn một chiếc vali, anh chị có ai để quên hành lý không ạ?”

https://thuviensach.vn

Ban nhạc kiểm tra một lượt, cũng kiểm tra đồ của nghệ sĩ saxophone và violon: “Không phải của chúng tôi.”

Ngôn Tố và Chân Ái cũng không thiếu đồ đạc. Quay người vừa bước đi, trong đầu Ngôn Tố liền lóe lên một tia sáng. Người đàn ông anh tuấn lên tàu giữa chừng đã biến mất.

“Anh đến xem thử.” Ngôn Tố vỗ bả vai Chân Ái, lập tức quay lại toa tàu.

Quả nhiên vali để lại ở chỗ ngồi của người đàn ông, không khóa lại, chỉ có hai móc khóa. Ngôn Tố đi qua mở móc khóa, định nhấc lên, đúng lúc thấy Chân Ái đứng ở sân ga bên ngoài, cách tấm thủy tinh lớn, đang lẳng lặng cười với anh dưới ánh mặt trời. Bé cưng Ngôn thì đang ngồi trên vali ngước nhìn ba.

Anh cũng cười lại, quay vali qua hướng khác, cái nắp ngăn lại tầm mắt của Chân Ái. Trong vali đặt một nhạc cụ, nhưng không phải của ban nhạc vừa rồi. Bởi vì đó là một nhạc cụ cổ điển của Trung Quốc, đàn tỳ bà.

Anh quay đàn tỳ bà lại. Phía sau có một dấu vết vừa mới khắc lên, một dấu “+”. Nhiều năm trước anh đã nhận được một cây đàn tỳ bà mini bỏ túi trên bậc thang trường đại học Columbia, phía sau khắc dấu “+” nho nhỏ, là số bảy theo cách tính toán cổ xưa Tuyên cáo anh sẽ là nạn nhân số bảy trong vụ án ảo tưởng tính dục. Nhưng, sau khi sáu nạn nhân trước chết, anh vẫn còn sống. Hôm nay đàn tỳ bà một lần nữa lại xuất hiện. Đàn tỳ bà có ý nghĩa là: Chết trẻ.

Ngôn Tố vững vàng bỏ đàn tỳ bà lại, đóng vali, nói với nhân viên phục vụ: “Không phải của tôi.”

Nhân viên phục vụ vò đầu: “Quả nhiên là ban nhạc kia để quên rồi.” Cô ta ôm lấy vali đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Ngôn Tố đứng trong toa tàu trống trải, cười với Chân Ái đứng ngoài cửa kính, quay người đi xuống. Trên sân ga, Chân Ái cũng quay người đi đến cửa tàu.

Anh đi trong toa tàu, cô kéo vali và con trai đi dưới. Ánh mặt trời chiếu lên cửa kính, xán lạn và trong suốt như không tồn tại.

https://thuviensach.vn